De Nederduits Gereformeerde Dogmatiek Deel 12

DE NEDERDUITS
GEREFORMEERDE
DOGMATIEK

DEEL 12

DE NEDERDUITS
GEREFORMEERDE
DOGMATIEK
DEEL 12

DE NEDERDUITS GEREFORMEERDE DOGMATIEK

12

Nederduits Gereformeerde Bijbelschool 2024
Dubbel Bijbel School 2024
Reformatorische Voorlichting 2024
Visseristische School 2024/2025

DE NEDERDUITS GEREFORMEERDE DOGMATIEK
12

In dit deel :

De calvinistisch-gereformeerde leer
De calvinistisch-gereformeerde leer II - Het verborgen calvinisme
De calvinistisch-gereformeerde leer III - De tulipologie
De nieuwe doleantie
De Uittocht uit Laodicea - De wederopbouw van de Nederduits gereformeerde kerk

DE CALVINISTISCH-GEREFORMEERDE LEER

DUBBEL BIJBEL SCHOOL (DBS)
2024

VOORWOORD
HOOFDSTUK 1. ZICHT OP CALVIJN EN KERKGESCHIEDENIS
HOOFDSTUK 2. DE WITTE STEEN IS VOOR DE OVERWINNAARS
HOOFDSTUK 3. DE KERK INGENOMEN DOOR DE SLUWE LISTEN VAN DE DUIVEL
HOOFDSTUK 4. LAODICEA OF DE WITTE STEEN ?
HOOFDSTUK 5. DOOR U, DOOR U ALLEEN
HOOFDSTUK 6. HET OORDEEL DES HEEREN IS ONS GENOEG
HOOFDSTUK 7. ALS PASEN EN PINKSTEREN KRUIZEN
HOOFDSTUK 8. DE MENS IN LAODICEAANSE BALLINGSCHAP
HOOFDSTUK 9. BUITEN DE MUREN
HOOFDSTUK 10. VRIJMAKINGEN UIT DE LAODICEAANSE KERK IN DE KERKGESCHIEDENIS
HOOFDSTUK 11. DE MENS : SLAAF VAN LAODICEA
HOOFDSTUK 12. DE WEDERKOMST DES HEEREN
HOOFDSTUK 13. TER GEDENKING VAN C. STEENBLOK
HOOFDSTUK 14. DE JEZUS-ICOON IN DE NGK
HOOFDSTUK 15. DE LAODICEAANSE TOREN
HOOFDSTUK 16. HET VIJFTIGJARIGE TIJDPERK VAN DE HERLEVING
HOOFDSTUK 17. LAODICEAANSE VOORWERPELIJKHEID
HOOFDSTUK 18. DE THYATIRAANSE THEOLOGIE
HOOFDSTUK 19. INGESLUIMERD OP HET KUSSEN VAN DODE ORTHODOXIE
HOOFDSTUK 20. DE DIALECTISCHE THEOLOGIE
HOOFDSTUK 21. VAN WEDERGEBOORTE TOT WEDERGEBONDENHEID
HOOFDSTUK 22. ZONDER STRIJD GEEN OVERWINNING
HOOFDSTUK 23. CALVIJN EN DE GALATEN
HOOFDSTUK 24. CALVIJN EN DE THESSALONICENZEN
HOOFDSTUK 25. CALVIJN EN TIMOTHEUS - 1
HOOFDSTUK 26. CALVIJN EN TIMOTHEUS - 2
HOOFDSTUK 27. CALVIJN EN TIMOTHEUS - 3
HOOFDSTUK 28. CALVIJN EN TIMOTHEUS - 4
HOOFDSTUK 29. DE JACHT OP DE GALAATSE ZWIJNEN
HOOFDSTUK 30. VAN GALATEN TOT THESSALONICENZEN
HOOFDSTUK 31. BESPREKING HET GEKROOKTE RIET VAN SMYTEGELT - 1
HOOFDSTUK 32. MISDAAD LOONT NIET
HOOFDSTUK 33. HET DAL VAN VRAGEN

HOOFDSTUK 34. BESPREKING 1 TIMOTHEÜS 1:1-8
HOOFDSTUK 35. DE ONTWAKING TOT DE LITERATUUR
HOOFDSTUK 36. DE DOOD HEERST
HOOFDSTUK 37. BESPREKING HET GEKROOKTE RIET VAN SMYTEGELT - 2
HOOFDSTUK 38. CALVIJN EN HET JOHANNES EVANGELIE
HOOFDSTUK 39. CALVIJN EN HET JOHANNES EVANGELIE - 2
HOOFDSTUK 40. CALVIJN EN HET JOHANNES EVANGELIE - 3
HOOFDSTUK 41. DE BOK EN HET VARKEN IN DE APOCALYPSE VAN DE NIEUWE BIJBEL
HOOFDSTUK 42. CALVIJN EN HET JOHANNES EVANGELIE - 4
HOOFDSTUK 43. CALVIJN EN HET JOHANNES EVANGELIE - 5
HOOFDSTUK 44. CALVIJN EN HET JOHANNES EVANGELIE - 6

VOORWOORD

De tijden zijn te zwaar. Theologische schoonheidsfoutjes kunnen niet meer. Daarom moest de nieuwe bijbel wel komen. De theologische wetenschap is vandaag de dag te ver om zo maar aan te rotzooien, maar wie luistert ? Ze hebben allemaal hun eigen theologen al opgetrommeld, en die zijn gewoonlijks markttheologen en gewoonlijks niet voldoende taalkundig geschoold. Vandaar dat er lekken in de schepen zijn, en de theologische wetenschap wil die aantonen, wat gebeurd door de nieuwe bijbel. Ook wordt er dieper onderwijs gegeven over de oude bijbel. De reformatie gaat verder. We zijn in het tijdperk van de dubbeltheologie gekomen, van onderwijs over zowel de oude als de nieuwe bijbel. Dat is de nieuwe theologie. We kunnen geen wijn in oude zakken meer gieten. Daar zijn de tijden niet meer voor. Het is te gevaarlijk, en het volk moet verder. Nu moeten er wel grote ontmaskeringen komen, want de wereld staat aan de rand van de afgrond en ook de kerk. Fouten kunnen we ons niet permiteren. Daar zou zwaar voor betaald moeten worden. God heeft zijn volk niet in de steek gelaten.

De nieuwe theologie gaat samen met de nieuwe filosofie. Dat heeft niets met moderne theologie te maken, want de nieuwe theologie grijpt juist veel dieper op de oude theologie. Er wordt juist teruggekeerd naar een heleboel principes die overboord zijn gegooid.

HOOFDSTUK 1. ZICHT OP CALVIJN EN KERKGESCHIEDENIS

Overmoedig geluk is vals geluk ten koste van de ander, wat vaak ontstaat in een onverschilligheid tot de ander, het te kort doen van de ander. Het werkt samen met geesten van eigenbelang, zelfoverschatting, overmoedige zelf-overtuiging, overmatige zelfverzekerd-heid, en is zo een onderdeel van de laodiceaanse kerk.

Daarom moeten wij op de hoorn blazen en waarschuwen, opdat wij niet op de stoel van Eli zitten, van de tuchteloos-heid. De stoel van Eli staat overigens vooraan in de Laodiceaanse kerk, als de troon van de laodiceaanse afgod.

Gisteren bleef een kind te lang hangen bij de speelgoedrekken en zat aan het speelgoed, terwijl zijn moeder aan het vloeken was en hem vertelde dat ze het niet mee zouden nemen. ‘Mama is stout,’ zei het jongetje toen. Ik dacht bij mezelf : ‘Wat een savage.’

Is de moeder stout, of is het kind stout, of beiden, of is hier meer gaande ? Feit is dat de nieuwe generatie het oude gezag niet meer pikt. Is dat een goed of slecht teken ?

Och, mensen, laten we toch de wederkomst van God verwachten, en loskomen van de spookkerken van Laodicea. Vandaag de dag is het ‘gemakkelijke geloof’ nog wel verder afgeweken van de bron dan het atheïsme, wat vaak veel dichter leeft bij de ware God, omdat het strijdt tegen de moderne afgoden die de mens heeft gemaakt. Dat was ook de ongemakkelijke boodschap die Simone Weil predikte (1909-1943).

Christus is tot een schuilplaats geworden van al het gemaksgeloof, en is de grootste afgod van deze tijd geworden, omdat men Christus heeft losgesneden van het onderliggende principe. Zoals de catechismus stelt is de mens diep gevallen in inhoudsloze naamslavernij, naamverering, en hierin blijven zij onveranderd. God is vandaag de schuilplaats van de zonde. God en Jezus zijn hiervoor stopwoorden geworden. Ja, God is tot afgod geworden, en daarom is er ook veel meer nodig dan zomaar geloof of religie. Kierkegaard wees er daarom al op dat het gemakkelijker is om christen te worden als je geen christen bent, dan om christen te worden als je een christen bent.

We leven in een tijd waarin het licht duisternis is, het tijdperk van de gewitte graven van Laodicea. Daarom blazen wij op de bazuin. De mens moet geestelijk heropgevoed worden. De mens heeft zichzelf sprookjes verteld om hier aan te ontkomen. Het zijn de sprookjes van de spookkerken van Laodicea, die ze uit hun diepe en rijke Israelitische en Egyptische verband hebben gerukt. Dit was ook de reden dat Atlantis viel. Ze hadden het Woord des Heeren te beknopt gemaakt, te kortaf, als Chinezen die de voeten van hun vrouwen hadden ingebonden.

Blaast op de bazuin, gij wachters op de muren, opdat gij geen bloed aan uw handen heeft door uw onverschilligheid. We leven in duistere tijden waarin de duivel geen wapen ongeroerd laat in de strijd. Zijn wapen is verleiding en misleiding, zelfs tot in het diepste van het huis van God, waarin hij zichzelf als afgod heeft opgesteld, en hij laat zich rustig Christus noemen, en Heere.

Diepe afgoderij is in het huis des Heeren. Men heeft van het geloof een product gemaakt wat verkocht moet worden, en daarom heeft men haast, is men overmoedig, en ziet men dingen over het hoofd. Zo wordt het gif opgediend aan het volk, opdat de spoken blijven regeren.

Als je ontwaakt, dan zie je dat je alleen bent, dat de discipelen slapen. Het is iets waarmee je moet leren leven, zoals ook Jezus dat moest. Ze zullen maar moeizaam ontwaken, of helemaal niet meer. In veel gevallen is het dan tijd om het stof van je voeten af te vegen en verder te trekken, maar blaast de bazuin. Als de ene stad je niet aanneemt, dan ga je tot de volgende stad.

Roept, oh volk, want dat is het enige teken dat gij een geroepene bent. Wees een roepende in de woestijn. Ga over de rivier, en ga tot de verloren schapen, want de vetgemeste schapen in de kerken en de steden zullen niet luisteren. Zij slachten en worden geslacht. Zij leven door het zwaard en sterven door het zwaard. Wees bereid een eenling te zijn en alles op te geven. Ook in het slapen van de discipelen, van hen waarvan je dacht dat het je vrienden waren, ligt een grote beproeving. Je kan niets met je meenemen. Alles is geheel tussen God en jou. Steun alleen op God, en worstel met God op Pniël opdat gij geen valse goden aanneemt in uw hart. God heeft de verbrokenen en de twijfelaars lief, die alles hebben achtergelaten voor het evangelie.

Ook al mogen we geen paarlen voor de zwijnen werpen, we moeten blijven delen. Velen hebben het werk verzaakt en hebben koude harten, hete hoofden ook, en zijn zo lauw geworden in Laodicea.

Dit is het tijdperk van Laodicea. Pas op waar je je voet zet. Overal om ons heen zijn landmijnen en boobytraps neergezet door de duivel en zijn trawanten, de spoken van de Laodiceaanse kerk. Ziekelijk zijn ze bezig, omdat ze weten dat hun dagen kort zijn. Ze weten dat hun dagen geteld zijn, en daarom zijn ze op een zelfmoord missie, om zoveel mogelijk te verwoesten, zoveel mogelijk met hen mee te sleuren.

Christus is geen gave, maar een voorbeeld, wat in uw binnenste zich moet voltrekken. Christus is geen naam maar een allerheiligst principe. Het zijn geen letters, maar geestelijkheden en geheimenissen. Och, laat uw Christus afgodsbeelden toch los en komt tot dat waar het daadwerkelijk voor staat, zoals ook Yeshua in Israel allereerst een werkwoord was, en daarom hebben ze de afgod van Jezus ook nooit aanvaard. Het zijn waarheden, maar deze waarheden moeten op waarde geschat worden en mogen niet op zichzelf blijven staan.

In de kerkgeschiedenis ging de vrijmaking van de Laodiceaanse kerk in etappes :

1834 - vrijmaking van de koningskerk
1944 - vrijmaking van kerkheerschappij
1953 - vrijmaking van de wereldgezinde kerk

Dat waren drie belangrijke kerkscheuringen, want scheuringen moeten we wel zijn. Christus kwam niet om vrede te brengen, maar de scheiding tussen het vleselijke en het geestelijke, dus afscheiding en wederkeer is van het grootste belang, waar ook de geloofs-belijdenis op hamert.

Daarom sprak F. Mallan (een 1953-predikant) : ‘De gehele wereld is verdoemelijk voor God.’ Hij wilde niet afdoen aan deze boodschap, aan de waarschuwing tegen Laodicea. Hij wilde geen bloed

aan zijn handen hebben. Broeder Mallan predikte een ernstige boodschap. In zijn bespreking van zondag 17 stelde hij dat de straf op de zonde de drievoudige dood is : de tijdelijke, de geestelijke en de eeuwige dood.

Beste mensen, die dood is er voor ons vlees, niet voor de nieuwe mens. Laten we daarom opgaan tot de nieuwe mens om ook die nieuwe mens zelf te worden. Dat wordt er bedoeld met het Jezus-verhaal. Dat is hoe het evangelie van God werkt. Als we prediken over de opstanding van Christus, dan moeten wij wijzen op deze dingen. Wij mogen deze dingen niet achterhouden. Wij moeten eerlijk zijn tegenover het volk, anders zullen wij bloed aan onze handen hebben als we een gemakkelijk geloof prediken.

Het westerse christelijke geloof is verdoemd door hun dwaling. De kerken zijn Laocideaans. Daarom moet 1953 terugkomen. Men heeft de boodschap van 1953 en de noodzaak ervan nog niet begrepen. Daarom zijn wij predikers van 1953 die de boodschap van C. Steenblok en F. Mallan voortzetten en verder uitwerken, want de reformatie is nog niet voldaan.

F. Mallan stelde ook, zoals de Luthersen het stelden, dat de nederdaling ter hel de eerste trap van de verhoging van Christus voorstelde. Verhoging is dus altijd in de diepte, in het neerdalen in de onderwereld, niet het opstijgen op een hoge troon. Laten we dit goed in de gaten houden, zoals de nieuwe bijbel dit ook predikt. De hemel ligt dus opgeborgen in de hel, in het afdalen in de hel. Daar is de baarmoeder. Daar ligt het werk. En dit is waartoe de discipelen slapen, want zij willen alleen delen in de hemelvaart van Christus, en niet in zijn hellevaart. Daarom staan er valse Christus afgoden aan de toppen van het volk, en zij verslinden de massa’s. Het zijn bloeddorstige monsters. Het zijn grote theologische en Laodiceaanse dwalingen. De nederdaling ter helle is wat de mens tot een wedergeborene maakt, niets anders.

Het is een feit, mensen, waar Mallan ook op wijst, dat Jezus predikte : ‘En dit is het oordeel, dat de mensen de duisternis liever hebben gehad dan het licht.’ Het is een feit. Daarom moeten we ook niet bij de mensen zijn, maar bij God. De mens is een verdoemelijk wezen, en daarom moeten we God en Jezus ook niet te menselijk afschilderen. De beelden die de mens heeft gemaakt van God en Jezus zijn door en door doortrapt. Daartegen komt 1953 : De godsdienst der mensen is ellendig. Het schiet tekort.

F. Mallan spreekt dat men over het algemeen maar niet hoort spreken over een kennis van zijn gevallen staat. Men is niet ontdekt aan de bron der verdorvenheid, stelt hij in zijn bespreking van zondag 14 (TvdC, I, p. 360). Men hoort graag spreken van het borgwerk van Jezus, tot wegneming van al de dadelijke zonden, maar de ontvangenis hiervan heeft geen betekenis.

Hij wijst er dan op dat de bruidegom blank is, in het Hooglied, en dat de bruid zwart is, en zijn blanke schoonheid bezingt. Het is het eerste wat zij noemt, stelt Mallan, als zij de schoonheid van de bruidegom be-schrijft. Hij concludeert dan dat als wij waarlijk Christus in zijn schoonheid willen kennen, dan moeten we bij onze diepe val zijn gebracht. En het is waar. We moeten nederdalen ter helle, de zwarte moeder aarde in, om tot het geheimenis van Christus te komen, en dan gaan we ook zien dat het niet zomaar om de naam van Christus gaat, om de letter, maar om de betekenis ervan. Dan zal dus alle overmatige Christus-afgoderij van het vlees ook afsterven, want die maakt er voort-durende vleselijke afbeeldingen van om die in zijn begeertes door te laten werken.

F. Mallan stelt dat we Christus niet kunnen leren kennen als we Adam niet hebben leren kennen. Adam, het kennen van de zondeval, is dus de sleutel tot het Christus geheimenis, en daarom is de zwarte bruid ook zo prachtig. Oh, ze is prachtig. Ik heb haar gezien in het paradijs.

‘Wat moeten we met Christus doen, als we Adam niet hebben leren kennen ?’ stelt Mallan. Hij stelt dat we buiten de kennis van de eerste Adam niet kunnen komen tot de kennis van de tweede Adam. In Adam is dus het Christus idee verborgen, en zo ook in Eva. Zij laten de diepte zien van de val die tot het Christus geheimenis reikt. Dat gaat niet om de letter of de naam van Christus, zoals in de afgodische Christus cultus, waar zij het stoffelijk omhulsel van Christus verafgoden, maar het gaat om de ziel van Christus, en dit is dus in een bepaalde taal waar we mee te maken hebben, en waarin we spreken tot het volk. Het zijn voorstellingen, voorbeelden. Het is geen letterlijke waarheid, maar een geestelijke waarde, en dat is een groot verschil.

Nooit mogen we woorden en voorstellingen gaan verabsoluteren, want dat hebben de nazi’s gedaan, en dat nooit weer. De kerk van Laodicea is hard op weg om een nazi kerk te worden, dus laat u terugroepen.

Elke dag dank ik de Heere op mijn knieën voor de komst van C. Steenblok en F. Mallan, uit ‘s hemels milde hand gegeven, de hand van het paradijs, en die heb ik aangenomen, en het heeft mijn ziel verrijkt, en die boodschap predik ik ook, en het is een paradijselijke boodschap. Zonder 1953, de kennis van Adam, komen we nergens in de theologie, en komen we nergens in het leven. 1953 is wat de mens, en wat Nederland, nodig heeft, om zo een poortstad te zijn voor de bekering van Europa en de gehele wereld. Maar dat is iets voor de enkelingen.

Beide dienstknechten des Heeren gaven richting aan het woord van Calvijn, verdiepten en zuiverden het, want het calvinisme hing als een duistere wolk over het land, onbegrepen.

De sleutel van Adam is de sleutel tot de uittocht uit Laodicea. Hierin wordt het Christus geheimenis onthuld.

Mallan waarschuwde tegen naamchris-tenen, broodchristenen, die de naam hebben te leven, maar toch dood zijn. Hij waarschuwt tegen het oppervlakkig roemen over Jezus, waarmee men denkt christen te zijn. Hij stelde dat we daar niet genoeg tegen kunnen waarschuwen.

Hij noemt deze Jezus-afgoderij, het vleselijke en betekenisloze roemen van Jezus, vijandschap tegen de waarheid, en dat het vaak achter schermen van veel geleerde woorden verborgen gaat. Daarom stelt hij dat de mens zijn vijandschap onder ogen moet komen. Er is geen Jezus prediking buiten de Adam prediking om. Dat gebeurt alleen in de kerk van Laodicea. Dat zijn vraatzuchtige Jezusbeelden, verslaafd aan de drugs en de alcohol.

Oh, wij bidden om de hogere zichten en inzichten, om aan de zinkende kerk van Laodicea te ontkomen. Het schip is alreeds zinkende.

Oh-ja-momenten zijn dan belangrijk, dat we ons weer de zondeval herinneren en de ellende die het met zich mee bracht, en dat we weer het belang gaan inzien van het lijden om ons hiervan los te

maken en ons er tegen te beschermen, en vanwege plaatsvervangend lijden, wat een belangrijk kenmerk is van de empathie.

We zien dan ook het balng van de kerkscheuring van 1980, want we waren er nog niet. De predikant J. de Groot (1916-2004) van de 1980-scheuring stelde dat de zonden niet bedekt moeten worden, maar ontdekt. We moeten de doodskennis van Adam ontdekken om tot leven te komen, wat weer de hemelse dialectiek is.

De predikant A. van den Berg (1916-2004), ook van de 1980-scheuring, stelde dat er een geest van lauwheid was gekomen, dat de verwereldlijking ook bij hen begon door te dringen. In 1953 was dit aan de hand in de gereformeerde gemeente, waardoor er een kerkscheuring kwam, maar ze waren er nog niet, en de vijand achtervolgde ook hen van 1980, dus we moesten wel verder. De Nederduits Gereformeerde Kerk, onze moederkerk van 1571/ 1579 moest hersteld worden. Vandaar dat de Nederduits Gereformeerde Kerk onlangs ‘De Nederduits Gereformeerde Dogmatiek’ heeft uitgegeven, wat inmiddels bestaat uit 11 delen bestaat, als de grote opvolger van Karl Barth’s ‘Kirchliche Dogmatik’ van de dertiger tot en met de zestiger jaren.

De Nederduits Gereformeerde Dogmatiek begon te ontstaan vanaf de zeventiger jaren, en bindt er geen doekjes om. Zoals Barth’s dogmatiek al zeer schokkend was voor de kerk, is de Nederduits Gereformeerde Dogmatiek nog wel schokkender. En dat moet ook wel, want de dogmatiek van de kerk is door en door corrupt. Dan moeten taalkundigen dit recht zetten, die Israel en Egypte kennen, en wat die metaforen betekenen. Dat is altijd een gebrek geweest in de kerk. Het volk is verloren gegaan door een gebrek aan kennis. Laodicea wil niet luisteren, maar toch ligt voor haar de oproep terug te keren tot de oude paden, en dat betekent niet zomaar Dordt en Heidelberg, maar Israel en Egypte, want daar liggen de fundamenten.

Het vlees maakt een heleboel schijn-overwinningen, maar het zal plotsklaps instorten, want het heeft geen fundament.

We waren er nog niet in 1907 met de aanvang van de Gereformeerde Gemeenten. Nee, toen begon het bos. In een droom zag ik dat de mensen draagtronen droegen met daarop grote monsterlijke beren, die ze vreesden en vereerden. Deze beren deden zich voor als God, en stonden voor verschillende soorten dwaalleer.

De borsten van God de Moeder zullen het vlees vernietigen. De melk des Heeren zal de waarheid namelijk openbaren, en ook de dwaalleer ontmaskeren. Vandaar dat het ook van belang is de Nederduits Gereformeerde Dogmatiek te bestuderen, de 11 delen die er al zijn, want daar staat het al in en is het geopenbaard. Het is van de hemel gegeven, en dus een hemelse dogmatiek. Het is zeker geen lichtvaardig en lichtzinnig werk, maar zeer diepgaand, in de Vreze des Heeren ontvangen en gegeven. De Vreze des Heeren doet de afgoden ontmaskerd worden. De afgoden zijn zeer geraffineerd en zitten diep in het kerkelijke wezen. Denk dus niet dat u er al bent, want dan bent u vatbaar voor dwaalleer. Wie meent te staan zie toe dat hij niet valle.

De borsten van de Moeder God zullen overwinnen, want het zaad van de vrouw zou overwinnen, zoals Genesis 3 al sprak. In 1980 stierf het zaad van de kerk, want het vlees moest sterven.

Ewa 44:16 zegt het heel treffend, in de nieuwe bijbel :

'Het zaad van de vrouw zou het zaad van het zwijn overwinnen. Wat is het zaad van de vrouw ? Moedermelk. Zo communiceert moeder met kind.'

Hoe komt men tot de moederborst ? Werktuigen 1:51-52 is er heel duidelijk over. Het gaat door ijzeren leerregels waaraan de mens onderworpen is, oftewel strenge voorwaardes, waarbij we tegelijkertijd komen bij Calvijn's gestrengheidsleer :

'Omdat het volk zo halsstarrig is dat ze totaal ontembaar zijn is het noodzakelijk dat er een strenge leerdiscipline over hen gesteld is die hen niet zachtzinnig zal behandelen, maar jegens hen ruw zal optreden.' (amos commentaar, Calvijn's gestrengheidsleer) Calvijn sprak dat het kruis lang nodig is tot het temmen van de mens.

De gestrengheidsleer werd duidelijk gepredikt door Calvijn, dat de mens onder tucht moest komen, en dat alles weer voorwaardelijk werd. De mens getemd door het kruis, en straf op de zonde. (Zie ook het boek 'Van Heidelberg tot Dordrecht' hierover, 2021/22, HRC)

Werktuigen 2:6 laat zien dat we alleen door nederigheid kunnen komen tot de moederborst van de volharding, en dat die volharding alleen kan ontstaan in verbrokenheid, dus we ontkomen niet aan het kruis, wat overigens in de nieuwe bijbel ook gewoon het wurgtouw wordt genoemd, waar Jezus in het Aramees aan hing, en het Aramees was zijn eigen taal. Ook wordt er in de nieuwe bijbel veel over het visnet gesproken als de metafoor van het lijden. De catechismus spoort ons aan in inzetting 3 om het visnet te ontvangen om het vlees te laten sterven.

We zien om ons heen hoe dit veraardst is, en dat de ware betekenis van het visnet verloren is gegaan. De mens leeft nu van de dood, in de dode kerken van Laodicea. Och, en hierom klagen wij. Klaag en zucht over de zonde, zodat u ook het teken van God ontvangt, waar Ezechiel 9 het over heeft, opdat u niet samen met de wereld veroordeeld zal worden. Vlucht weg uit Laodicea zolang u nog kan.

De mens is slechts geroepen als hij zichzelf roept. De mens moet zichzelf wakker roepen. Het is als een echo. God wil geen dode etalage poppen zoals in Laodicea. Dat is een dwaalleer die diep in de kerk is doorgedrongen, dat alles alleen maar van God kan komen. God wil geen robotmensen waarbij er op knopjes gedrukt moet worden, want dan is dat een dode relatie. Wat is de liefde dan waard als we er zelf niet bij betrokken zijn, en waarom zou dat moeten en zo zijn ? Dat wordt zomaar aangenomen alsof dat de waarheid zou zijn, maar het is een Laodiceaanse dwaling van gemakszucht, ook dat alles genade zou zijn. Men weet niet eens wat genade is. Het volk is hopeloos verloren door een gebrek aan kennis.

Het vlees heeft een schijnoverwinning behaald, wat we om ons heen zien, maar omdat er een gebrek aan fundament is dus zal het dus weer gaan instorten. Laten we opgaan naar de ware overwinning. Calvijn gaf aan dat er niet zomaar een uitverkiezing is in Abraham, maar in Jakob. We moeten dus tot Pniël gaan om met God, met de theologie, te worstelen, en niet zomaar de handdoek in de ring gooien en atheïst of new-ager te worden. We moeten opgaan tot Bethel, tot de Jakobsladder die ten hemel reikt.

HOOFDSTUK 2. DE WITTE STEEN IS VOOR DE OVERWINNAARS

De oude bijbel sprak dat aan het eind der tijden het boek des levens geopenbaard zou worden, de witte steen voor de overwinnaars van het vlees. Die tijd is nu aangebroken met het verschijnen van de nieuwe bijbel en de nieuwe bijbel catechismus.

Het is hetzelfde als toen Teklé het Tarsis gesteente vond op het eiland van Keyena, waarop het Woord van de hemel gegraveerd was. Het maakte hem niet lichtzinnig, maar de Vreze des Heeren in hem werd alleen maar groter. Hij had een ontmoeting met de Heere, en moest toen terug naar het eiland waar hij vandaan kwam, maar kon het niet meer vinden. Het bestond niet meer. Als wij een ontmoeting met de Heere hebben gehad kunnen wij niet meer terug naar ons oude leven, want alles is nieuw geworden. Het oude is voorbij gegaan.

Hij keerde toen terug naar het eiland van Keyena, zoals we kunnen lezen in het boek Duizen 6. Maar hij vond daar de Heere niet meer. Ziet u, als wij een ontmoeting met de Heere hebben gehad, dan zal dat weer wegvagen tot een bitter lijden, zoals Jezus tot de woestijn werd gedreven na het ontvangen van het heilige geestelijke, na zijn ontmoeting met God. Want ziet u, wij moeten lessen leren en beproefd worden, getemd worden door het lijden, waar Calvijn ook op wees. Teveel in vervoering zijn zou ons in slaap doen sussen.

Teklé leerde een bittere les na zijn ontmoeting met de Heere, na het ontdekken van het Woord van de hemel. Hij werd misbruikt op het eiland van Keyena. Toch staat die ervaring met het Woord van de hemel boven alles. Daar moeten we alles voor opgeven. Laten we daarom de moed niet opgeven als we na het ontvangen van het Woord beproefd worden. Het hoort bij de les. Zo zal het Woord ons dieper leiden, en kunnen wij toch zeggen : ‘Halleluja, U heeft ons het Woord gegeven. Uw oordelen zijn goed en waarachtig, zoals de catechismus al aangaf. Wij aanvaarden Uw tucht en danken daar voor.’

Wij zijn maar een stipje op de aardbodem. Wat stellen wij voor ? En toch heeft de Heere aan ons het Woord van de hemel gegeven. Nu moeten wij het nog ontvangen. Daar kan een grote hiaat tussen zitten. Alleen de overwinnaars zullen het ontvangen. Er is een groot verschil tussen horen en luisteren. Overwinnen betekent overwonnen worden door God, zoals Jakob op Pniël, en zoals Jeremia in de Benjamin poort (Jeremia 20).
Geliefden, laten we er een moment bij stilstaan dat Calvijn in de uittocht uit de katholieke kerk ook op het pad van Jakob wees als het pad tot de uitverkiezing, en predikte dat het niet zomaar bij Abraham bleef. Wij moeten volharden op dit smalle pad, te worstelen met de gevestigde kerk en de gevestigde theologie, zoals C. Steenblok en F. Mallan dit deden. Ook Klaas Schilder deed dit. Wij moeten worstelen met de goden van kerk en staat, en wij moeten door God overwonnen worden in dit proces, want God zal ons zeer zeker tegemoet komen als wij alles toetsen en beproeven, als wij alles in de Vreze des Heeren onderzoeken. Dit houdt geen vleselijke vreze in, geen Vreze des Kerks.

Onze geloofs-belijdenis houdt ons voor dat we gewillig moeten zijn ons af te scheiden en alle boze banden te breken die ons tegenhouden. Wij moeten met lege handen tot de Heere gaan. Wij kunnen niemand uit het moeras helpen door er zelf in te springen.

Wij hebben een nieuwe gids des Heeren ontvangen, alreeds geopenbaard in de oude bijbel. Er zijn hemelse boeken geschonken en ons gegeven, en nu moeten wij ze nog ontvangen en ze toepassen in ons hart en leven.

HOOFDSTUK 3. DE KERK INGENOMEN DOOR DE SLUWE LISTEN VAN DE DUIVEL

In de hebreeuwse bijbel wordt satan zowel gebruikt voor het goede als het slechte, en dat onderscheid wordt ook gebruikt in onze catechismus in inzetting 56, over misstanden over satan en demonen. Satan betekent gewoon wederstaan in het Hebreeuws, dus is een neutraal woord. Zelfs de Heere veranderde soms in Satan, om de zonde, de perversie, het ‘roekeloze rijden’ van de mens te wederstaan. (Numeri 22:22,32) De Joden hebben daarom een veel dualistischer beeld over satan, zoals de Egyptenaren dat ook hadden, en wat ook een veel eerlijker beeld is, en daar heb ik mijzelf als demonoloog en predikant ook altijd aan vast gehouden, want zo liggen ook de verhoudingen in de geestelijke wereld. We moeten bedenken dat we niet zomaar uit een boekje werken, maar dat we met persoonlijke, unieke situaties te maken hebben.

Ook is het niet zo dat iedere demoon voor eeuwig verloren gaat, want ten eerste zijn er in de grondtekst van de bijbel zowel goede als slechte demonen, en ten tweede kunnen de slechte demonen zich, net als mensen, ook weer bekeren. Dat niet iedere slechte demoon zich zal bekeren is een feit, en dat zijn gewoon schaduwen in het wonderlijke mysterie van de schepping. Wij moeten zorgen dat we er niet te dramatisch over doen, en ook niet te lichtvaardig. Wij moeten in de wegen des Heeren hierover wandelen, maar onze catechismus stelt duidelijk dat dit een bevel des Heeren is.

Het element ‘De Heere als Satan’, waar de bijbel in de grondteksten duidelijk over spreekt, als de Heere die de zonde wederstaat, en daardoor de mens beschermt, zoals in het verhaal van Bileam, is een verwaarsloost element in veel westerse kerken. De Laodiceaanse kerk wederstaat de zonde niet of nauwelijks, want die denkt dat die zonde er niet is, of dat die zonde is weggewassen door het bloed van Jezus. Het is een lauwe kerk. Zij houden niet van een God die wederstaat. Zij zien satan dan ook als iets puur slechts, heel eenzijdig. God als tegenstander is iets wat ze liever wegschuiven. Maar wij moeten de zonde weer wederstaan. Wij moeten onder ogen komen dat ‘satan’ bij de kerk hoort, als een werkwoord. En ja, satan wordt ook in de bijbel gebruikt als een woord voor het verzetten tegen God, een tegenstander zijn van God, dus er is ook een hele verkeerde satan, waar wij inderdaad tegen moeten strijden.

De satan is een onderdeel van de tempel in het Hebreeuws, om de tempel rein en zuiver te houden, maar de satan is in veel gevallen ook juist de aanvaller die de tempel aanvalt, dus er is een goede en een slechte satan. De Heere is de goede satan en de zonde is de slechte satan, maar hoe dan ook hebben wij zuivering nodig, zoals ook Seth, de egyptische satan, en ook de god van de natuur, de woestijn, en de storm, aan Ra’s zijde streed tegen het kwaad, tegen de Apep slang, in de onderwereld. Seth was een onderdeel van de boot van Ra, ook wel Rw in het Egyptisch, wat in het Aramees gewoon het heilige geestelijke is, wat uitgestort werd op de pinksterdag.

De prediking in de Laodiceaanse kerken is te eenzijdig en lijdt daarom schipbreuk. Hierom is er ook nog zoveel oorlog in de wereld. Wij moeten weer openstaan voor zuivering, en voor dit missende element van God, namelijk God die de zonde wederstaat, God de tegenstander. God wederstaat en is satan tot het vlees.

In de nieuwe bijbel wordt het woord ‘satan’ vrijwel niet genoemd, maar dus wel even in de catechismus, om wat dingen recht te zetten. Heeft het kwaad dan een soort monopolie op het

woordje ‘wederstaan’ en ‘tegenstander’ ? Want dat is in de misvertalingen van de westerse bijbels veelal binnengeslapen. Dat is een groot gebrek. In de nieuwe bijbel is het kwaad ‘kakia’ en ‘kakos’, wat het materialisme is, het hedonisme, de zonde. Juist de zuivering als oppermacht van het kwaad bestempelen is niet slim, omdat we juist zoveel van die zuivering nodig hebben. We kunnen dit zien als een strategie van de duivel, van het kwaad, die satan opstelde als de oppermacht van het kwaad in de kerken, waardoor de duivel de monopolie kreeg op het wederstaan.

Och, mensen, wij moeten de zonde wederstaan. Alleen dan pas zal de zonde van ons vlieden. Als we teveel tegen het begrip ‘satan’ strijden, en onze zonden niet onder ogen komen, en onze dwaalleer niet, en onze leugen niet, dan snijden we in onze eigen vingers.

De overmatige satans-paranoia in de kerken, bang zijn voor een woord eigenlijk, een werkwoord, en nog wel een heel belangrijk werkwoord, namelijk van het strijden tegen de zonde, zorgt er juist voor dat de duivel is gaan heersen, het kwaad, als een gebrek aan geestelijke oorlogsvoering. Satan is namelijk een woord voor oorlog. De vleselijke oorlog is het kwaad, maar de geestelijke oorlog, die belangrijk is, is van God. Daarom hebben de Joden een veel genuanceerder beeld van wat ‘satan’ inhoudt. Het wederstaan is een onderdeel van onze wapenrusting. In het Egyptisch werd het woord ‘satan’ al gebruikt voor beproeving en het toetsen, waardoor er onderscheiding is. Juist door de verwaarlozing van dit principe en het gebrek aan kennis hierover is het onderscheidingsvermogen van de kerken uitgedoofd en strijden ze allemaal tegen elkaar om de beker. Zo is de kerk in diepe misleiding gekomen door deze gewiekste strategie van de duivel. Het wederstaan van de zonde is namelijk gedemoniseerd. Zo heeft de zonde diep kunnen doordringen in de kerk, als een slang.

Vandaar dat de nieuwe bijbel deze dwaling aan de kaak moest stellen. Aan de overwinnaars zou de witte steen geschonken worden. Die is inmiddels in zicht gekomen. Het is het boek des levens. In de geschiedenis was de kerk geketend door het boek des doods. Er is nu een uittocht. De mens mag loskomen van het boek des doods, door kennis te nemen van het boek des levens. De kerk wilde als een Martha zijn, bedrijvig in het vlees, en handel drijvend. Nu moet de mens weer terugkomen tot de nederige houding van Maria die naar de Heere luisterde. Maria had het beste deel verkozen. Daarom werd haar ook de witte steen geschonken en werd haar naam opgetekend in het boek des levens waarvan zij kennis kon nemen, omdat zij er tijd voor had vrijgemaakt, terwijl Martha maar doorrende.

Ja, de kerk heeft snelle paarden verkozen, en kwam zo in ballingschap tot het hart van het boek des doods. Och, mensen, ontwaakt toch. Mensen zijn maar mensen, en kerken zijn maar kerken, maar gij moet bij de Heere wezen. Daarom blazen wij op de bazuin.

De mens heeft het Woord dood ge-maakt, door menselijke overleveringen en tradities van het vlees. Is er nog hoop ? Jazeker. Ga tot Pniël en worstel met de moderne afgoden van de mens, en ook de afgoden van het verleden waar men nog niet mee heeft afgerekend. We zijn er nog niet in de reformatie, maar de witte steen is al in zicht, en het is een heerlijk zicht. Het boek des levens zweeft als een hemelse ibis met wijdgespreide vleugelen over de zee, klaar om de overwinnaars op te nemen. Het zijn zij die hebben doorgezet in hun studie, die niet ergens hun handeltje hebben opgezet na de handdoek in de ring te hebben gegooid. Ook voor u ligt het pad naar de hemel, als u durft verder te trekken, en daarvoor moet gij alles achterlaten, alles willen opgeven voor de Heere.

Maar het zal niet opwegen tegen de heerlijkheid van het koninkrijk des hemels wat u dan geopenbaard zal worden. De witte steen, het boek des levens, is het heerlijkste bezit. Dat is iets wat al door de oude bijbel werd beloofd.

De Nederduits Gereformeerde Kerk moest onder de grond een schuilplaats zoeken met de vervolgingen van Alva en later van koning Willem I. Profetisch betekent hoofdzakelijk geleid wordend door de Heere, zoals Ledeboer ook een profeet was, wat later werd tot de gereformeerde gemeente, en toen tot de gereformeerde gemeenten in Nederland, maar profetisch betekent ook exegetisch en etymologisch. Wij spreken over teruggaande openbaring en voortgaande openbaring, regressie en reformatie dus, waarvan de oude bijbel ook spreekt. Boeken zouden geopend worden, hemelse boeken, en zegels zouden verbroken worden, opdat de kennis vermeerderd zou worden. Ja, de aarde zou vol worden van de hemelse kennis.

Daarom werd de ondergrondse Neder-duits Gereformeerde Kerk ook zwaar vervolgd in de tachtiger en negentiger jaren en daarna. Maar de overwinnaars zijn tot de witte steen gekomen. Deze kerk is van ons allemaal, en ook de witte steen is voor ons allemaal. Och, voedt uw kinderen toch op in de wegen des Heeren, in het geopenbaarde Woord, in het boek des levens, in plaats van in het Laodiceaanse boek des doods. De witte steen, het verborgen manna, is juist ook voor de kinderen, en gij moet zelf ook als kinderen worden, want alleen aan hen is het geopenbaard, en alleen aan hen is het koninkrijk des hemelen geschonken.

De duivel zal uitgeworpen worden, mensen. De duivel heeft slechts een schijn-overwinning behaald, maar het heeft geen fundament, en zal dus opkomen als een bloem en weer verwelken. Deze toestand, zoals die nu is in de wereld, is maar een flits in de eeuwigheid. Het zal niet opwegen tegen de eeuwige heerlijkheid van de hemelse kennis die aan ons geopenbaard zal worden. Halleluja !

Houdt daarom hoop, mijn geliefde broeder of zuster. Het Woord des Heeren is tot u gekomen, en heeft u niet vergeten. Ook u bent heel dicht bij die witte steen gekomen die van de hemel is gegeven voor de overwinnaars. De zonde staat maar heel lichtelijk in de weg. Wederstaat hem, en hij zal van u vlieden. De Heere zij met u. God’s genade, liefde en vrede zij met u allen.

HOOFDSTUK 4. LAODICEA OF DE WITTE STEEN ?

‘*Nog veel heb Ik u te zeggen, maar gij kunt het nog niet dragen; doch wanneer de geestelijke waarheid komt, zal dat u de weg wijzen tot de volle waarheid.’ Johannes 16:12-13*

Geliefden, in het Aramees is de waarheid, srr, srara (vgl. Sara), ook de stevigheid, het firmament, wat de mens zal overweldigen. Het is een overweldigende gebeurtenis als wij tot de witte steen

komen. Het is het moment waarop God ons overwint. Het leiden, de weg wijzen, is in het Aramees ook wel het planten van zaad tijdens het ploegen. Tot de witte steen, de volle openbaring van het Woord, kom je dus niet zomaar, maar moet je eerst hard voor aan jezelf sterven.

Aramees is de taal van Jezus, en Jezus sprak dat de discipelen veel nog niet zouden kunnen verdragen wat hij te zeggen had. Daarom werd er in Openbaring gesproken dat er ook nog een verborgen Woord was, het verborgen manna, de witte steen, voor de overwinnaars op Pniël, de door God overwonnenen, overweldigden.

Er ligt een enorme hiaat, een enorme afgrond tussen de oude bijbel en de nieuwe bijbel. Die wordt overbrugt door de enorme tweede bijbel, oftewel de apocrieven bij de nieuwe bijbel. Het staat boordevol met verhalen. Laat u voorbereiden. Toen de wereldschepen in het eeuwig evangelie aankwamen in ondieper water in de bloemenzee, toen versierden de overwinnaars elkaar met verhalen. We hebben niks te maken met letterlijke drugs die de wereld biedt, maar de paradijselijke bossen, oerwouden en zeeën hebben hun eigen hemelse drugs van principes en verhalen, als een literaire drugs, want het Woord des Heeren brengt de mens daartoe, wat uit de hemelse bloemen komt. Het is principiële drugs, geestelijke drugs dus. Laten we niet tot de wereldse en laodiceaanse drugs gaan, maar tot de Heere gaan, die onze drugs is, maar laten we ook beseffen dat Jezus er op wees dat het pad hiertoe het gezaaid worden was. Eerst moet het zaadje sterven, en dan groeit er een paradijselijke boom aan waterstromen, vol met stoffen die het denken kunnen reformeren.
Dat is wat de tweede bijbel is, en wat de nieuwe bijbel is, deze werken geschonken aan de ondergrondse en vervolgde Nederduits Gereformeerde Kerk. Het boek Openbaring is vlak voor onze ogen in vervulling aan het gaan. Het boek des levens vliegt vóór ons.

De oude bijbel liet dus al zien dat de mens toendertijd nog niet veel kon verdragen. Er moest nog een nieuwe bijbel komen. Dat zou pas veel later komen. We zijn nu inmiddels bijna 2000 jaar verder. Nu is het de tijd. En dat is ook wel nodig. De mens is omsingeld door Laodiceaanse zombies.

Steeds dichterbij komt het. De mens moet nu kiezen. Laodicea of de witte steen ?

Als we niet zondigen en de zonde wedestaan, en we zijn als Maria aan de voeten van de Heere, luisterende, dan zal ons lichaam vanzelf hemelse hormonen aanmaken met de paradijselijke hallucinogenen, maar pas op : Dan begint de strijd pas, want de duivel schenkt ook hallucinogenen, die van het vlees. Allereerst zal de Heere ons laten zien hoe diep de zondeval is gegaan en hoe diep en groot de ellende daarvan is. Als eerst zullen we door de geestelijke waarheid overtuigt worden van zonde, oordeel en gerechtigheid. Adam is de sleutel tot Christus, de tweede Adam. Eerst moeten we de doodskennis ontvangen, zoals C. Steenblok en F. Mallan al stelden. Eerst moet er diagnose zijn. Deze prediking moet centraal staan voordat andere dingen kunnen gebeuren. Jakob is de sleutel tot Abraham, stelde Calvijn, de sleutel tot de uitverkiezing. Dat is Pniël dus. Ga niet zomaar aan de geestelijke drugs. Er ligt zoveel Laodiceaans New Age gevaar. Ga niet zomaar trippen, maar blijf bij de gezonde leer, en houdt fundament, wat betekent dat eerst alle valse fundamenten afgebroken moeten worden.

De Waarheid is de stevige, de dwingende, zegt het Aramees, het firmament, de hemel, als een moeder die haar kind vormt in de baarmoeder.

De oude bijbel had nog missing links, waar Jezus op wees, omdat ze simpelweg nog in de kinderschoenen stonden, en er nog niet klaar voor waren. Maar ze moesten uitzien naar het volle geopenbaarde hemelse Woord, waar Johannes over schreef op Patmos. Als u daar tegen strijdt, en velen doen dit, dan strijdt u tegen God zelf. Dan probeert u God monddood te maken. We zien om ons heen dat dat niet werkt. Het ego zit op de troon, dus het nieuwe Woord moet wel komen, met de openbaringen over de missing links. Dat Woord is gekomen. In deze dagen.

De oude bijbel is bruikbaar, maar het onvolledige Woord, aldus Christus, want ze konden het nog niet verdragen. Maar pauzen hebben het zalig en voltooid verklaard, en ook reformatori-sche kerkvaders, waar velen nu wel van terug zijn gekomen. Ze hebben gelogen. Het is een onbijbelse leer dat de oude bijbel al de volledige waarheid zou bezitten. Paulus sprak dat het nog maar ten dele was.

De kerk van Laodicea is een luie en lauwe kerk. Die kerk is gemakszuchtig, dus zij hoeven niet meer als zaad in de grond te sterven, want dat heeft Jezus al voor hen gedaan. En zij hoeven het eeuwig evangelie, het boek des levens en andere hemelse boeken die geopend zouden worden niet meer te ontvangen, want die hebben ze immers al volgens hen. Het is een dwaling. Zij maken de weg breed en kort, en komen zo tot een schijnhemel. Zij willen de kennis niet, niet meer woorden, want dan moeten ze ervoor werken, en ze zijn lui en willen met pensioen. Het zijn hedonisten, bourgondiërs, tafelschuimers die het er van nemen.

Ontwaakt, broeders en zusters in Laodicea, en kom de woorden van Jezus onder ogen die sprak dat jullie het nog niet konden dragen. De oude bijbel was nog niet het volledige. Het was slechts de eerste stap in het heilsplan van God. Nu moeten we naar de volgende. Wij prediken daarom uit de oude en nieuwe bijbel. Daartoe zijn wij geroepen. Dat is bijbels. Het is niet bijbels om voor altijd en eeuwig maar met zijwieltjes rond te rijden. De mens moet leren fietsen, leren evenwicht te bewaren, en voort te gaan, op ‘s hemels vleugelen, om zo ook te verjongen. Loskomen van al die geestelijke pensioenfondsen en al het gerentenier. Een groot hemels werk staat te wachten, en dat is niet slechts een werk, maar meer nog een hemelse gewoonte die de mens zich moet aanleren, om zo deel te hebben aan de hemelse natuur.

Daartoe nodig ik u uit vandaag. Neem het Woord op en ga ermee tot de Heere, en laat de Heere het uitleggen en u het verborgen Woord openbaren, als u daarvoor klaar bent. Velen zijn nog niet klaar, maar de Heere zal het telkens weer aanbieden. De Heere wil blijven spreken. De Heere heeft ons nog veel te zeggen. Dit is allemaal terug te vinden in zowel de oude als de nieuwe bijbel. De nieuwe bijbel catechismus is hierin onze gids. Er is een brug tussen oud en nieuw.

Wie de Heere verwachten, zullen de kracht vernieuwen; zij zullen opvaren op arendsvleugelen. Jesaja 40:31

Uw jeugd vernieuwt als van een arend. Psalm 103:5

HOOFDSTUK 5. DOOR U, DOOR U ALLEEN

F. Mallan gaf al aan dat het volk des Heeren was omringd door doodsvijanden. Hij sprak dat de jeugd is blootgesteld aan veel verleiding en dat velen ten prooi vallen aan ongodsdienstigheid. En het is waar : Er is veel wereldgezindheid onder de jeugd, juist omdat ze het juiste onderwijs niet krijgen, en zo dwalen ze af, worden ze dwaallichtjes. Ze vallen ten prooi aan de wereld of aan de new age, of ze vallen ten prooi aan de Laodiceaanse kerk van de schijn-godsdienst. F. Mallan was een leerling van C. Steenblok, die hij later ook opvolgde. C. Steenblok vocht vurig tegen de Laodiceaanse leer, en stelde de prediking over de doodstaat in Adam centraal, als sleutel tot de tweede Adam, waar Mallan ook over predikte. C. Steenblok omschreef die sleutel als het leren kennen van de melaatsheid van het hart, de verdorvenheid van de natuur van de mens, de diepte van de zondeval, als het stellen van theologische diagnose. Daar begon het mee. Dat moest voorop staan, anders zou de mens nergens komen, zo schreef hij daar ook over in het Goudse kerkblad in 1946 in het artikel ‘Tot God terug gebracht’, toen hij nog in de gereformeerde gemeente zat, want de kerkscheuring begon pas in 1953.

Hij gaf de belofte mee dat ze tot verstand zouden komen door de zoete kracht van het Woord, wijzende op Jesaja 29. De dwalenden zouden tot verstand komen (vers 24). Ook in Laodicea, stelt de nieuwe bijbel, is er een overblijfsel, en ook zij zullen de adelaarsvleugelen ontvangen, om zo te komen tot de hemelse uitzichten (Kamba 14:45).

C. Steenblok stelt, wijzende op het oude woord, dat God de blinden zal leiden, maar hij wijst er ook op dat dit alleen door het kruis geschiedt. We moeten ook weten dat we gezaaid moeten worden, wat de Aramese betekenis is van het geleid worden. Dat is dus een tocht onder de grond, wat al in het Ra verhaal voorkwam in het oude Egypte.

C. Steenblok sprak in het jaar 1946, net na de tweede wereldoorlog, in de Goudse kerkbode, in het artikel ‘Uit het leven van Vader Jakob’ dat genade geen erfgoed was, en ook niet iets grijpbaars is. Het ligt alleen besloten in God. ‘Het is: Door U, door U alleen,’ sprak hij. Wij moeten daarbij dus opmerken dat de genade dus juist werkt in de mate waarin wij het godskarakter in ons eigen leven hebben toegepast, zoals de genade in het Grieks ook gewoon de beloning betekent, en zo is het ook eerlijk. Het is loon naar werken, en dan is het een hemels loon, geen aards loon. En het is hemels werk, en geen vleselijk werk. Laten we daar heel duidelijk over zijn. Het is een samenwerking tussen God en mens, waarin de mens volledig aan zichzelf is gestorven, en God dus zijn hogere natuur is. Dat gaat dus niet om onze persoonlijke eigenschappen. Het gaat niet zomaar om karakter, maar om God’s karakter. Ons eigen karakter moet sterven aan het hemelse.

Het is dus een voorbeeld en geen letterlijke genade of gave. Niets wordt ons zomaar in de schoot geworpen. Wat we zaaien zullen we oogsten. Je kunt niet op de akker van het vleselijke zaaien en denken het geestelijke te oogsten. We mogen de genade dus niet misbruiken en verkeerd voorstellen. In het Aramees is genade gewoon een school. Het is een studie plan. Hierin worden we overigens wel verlost van de scholen van het vlees, maar daar moeten we wel voor strijden. We moeten deelnemen in de geestelijke oorlog. Genade is geen persioneringsfonds.

Waar komt de genade op aan ? God moet wassen, en de mens moet minder worden.

HOOFDSTUK 6. HET OORDEEL DES HEEREN IS ONS GENOEG

In de Goudse kerkbode, 1e jrg, nr. 17 uit 1947, stelt C. Steenblok een belangrijk gegeven in de theologie. C. Steenblok is één van de grootste en belangrijkste theologen die de Heere ooit aan Nederland heeft geschonken, een icoon en groot enigma in de Nederduits Gereformeerde Kerk. Hij diende in de Gereformeerde Gemeente, en daarna in de Gereformeerde Gemeenten in Nederland. (1894-1966)

Hij was als een Mozes in de Nederlandse exodus en vrijmaking van die tijd, als opvolger van Klaas Schilder (1890-1952). C. Steenblok stelt in zijn artikel 'De Heiligmaking' dat de ethischen ethiek boven dogmatiek, leven boven leer stellen, afglijdend tot de vrije wil. Nu, dat is zeer belangrijk dat hij dit stelt. Beste lezer, onze vleselijke werken en onze ethische emoties leiden ons nergens als het niet onderworpen en gezuiverd is door het Woord Gods.

Oh, hoe ethisch en moraliserend is het vlees vaak voor God, God de les willen leren, en zo God voor de voeten lopen, want zij vergeten dat de oordelen des Heeren goed en waarachtig zijn en de tucht nodig ter afsterving van het vlees, zoals onze catechismus stelt. Zij moeten weer onder ogen komen hoe groot de zonde is, en hoe groot het oordeel, dat God de zonde wel moet straffen. Allereerst moet de mens klagen over de zonde. Dat is het eerste wat nodig is. Dat vinden we ook heel duidelijk terug in Ezechiel 9. Dat is een hemels vereiste om binnen te komen, want zij die niet zuchten en klagen om de zonde die mochten niet opgenomen worden. De engelen moesten hen overslaan. Er moest bloed van de vijand zijn aan de ingang van de tenten :

En Haar wachters van de dood gaan langs de tenten en hutten. En wanneer een tent niet aan de ingang is besmeurd met het bloed van de vijand, dan zal de wachter binnengaan, en de dood brengen aan hen die daar wonen. En het geklaag en geween zal groot zijn.
Buli 3:1, de nieuwe bijbel

Zij die de zonde niet wederstaan zullen de dood vinden door de zonde. Laat dat duidelijk zijn. Medelijden met de zonde vormt een strik.

Wij moeten niet zo ethisch worden dat we onze visnetten neerleggen in onze strijd tegen de zonde en de leugen. Onze dogmatiek heeft genoeg ethiek in zich, en dat moeten we niet overdrijven. De dogmatiek, de hemelse leer en kennis, stuurt de ethiek, en zal de lagere ethiek van het vlees, het overmatig klagen over oordeel en tucht, doen afsterven. 'Het oordeel des Heeren is ons genoeg.'

Ethiek is zeer belangrijk, zeer hoogge-plaatst in het Woord des Heeren, maar zodra zij op de stoel van Eli gaat zitten is zij vals. Zij moet zich aan de Heere onderwerpen, aan de eeuwige kennis, die met een rede de tuchtroede draagt.

HOOFDSTUK 7. ALS PASEN EN PINKSTEREN KRUIZEN

C. Steenblok stelde dat reine spraak begint met het klagen en kermen over de zonde. Het is een roepen uit de diepte, met geween en gesmeek. De mens is zo afgedwaald en loopt rond met een hete aardappel in de keel, hooghartig en bazerig sprekend. Dat is iets van de Laodiceaanse dwaalkerk. Ze zijn als dronken mannequins.

Eerst moet het hart zuiver zijn. Een goed hart hebben is niet voldoende. Daartoe moeten Pasen en Pinksteren kruizen, zoals ze weleens zeggen : ‘als Pasen en Pinksteren op één dag vallen.’

Pasen moet gezuiverd worden door Pinksteren, en Pinksteren moet gezui-verd worden door Pasen. We hebben beiden nodig, en zij moeten ons op het rechte pad houden, als een wachter voor onze mond, en een wachter voor ons denken.

Hiertoe moet de mens zich oefenen in het onderwerpelijke, stelt C. Steenblok. Daar is het om te doen, want dat kent de Laodiceaanse mens niet. De Laodiceaanse mens heeft niet geleerd zich te buigen. Deze oefening bestaat uit het haten van de zonde en er van vlieden, stelt C. Steenblok. Dan hebben we een voorwerp nodig, een voorbeeld.

Het antinomianisme is het strijden tegen de wet, niet tegen de zonde. Het antinomianisme is hypergenade, mis-bruik van genade. Steenblok stelde dat de antinomiaan wilde leven vanuit het vlees. Het zijn dus de bourgondiërs, de Laodiceanen. De antinomiaan vindt dus al snel iets wettisch, want hij voelt zich bedreigt door de wet, want dan zou hij zijn geliefde zonden niet kunnen beoefenen, die hij als zijn dierbaren ziet, zijn familie.

Steenblok stelde dat de antinomiaan hierin vroom en bekeerd was. Het komt neer op een soort kerkje spelen, een soort ritueel, om deze levensstijl veilig te houden.

Steenblok stelde dat ze een bittere vijandschap hebben tot hen die twijfelen en de zonde bestraffen.

Wetticisme staat wel degelijk op de loer, stelt Steenblok. Het treedt op bij hen die geringe kennis hebben, en het kan de ziel lange tijd in dienstbaarheid houden zodat van ware gehoorzaamheid maar weinig terecht komt. Er is dan wel veel ijver en reformatie, maar knechtelijk uit slaafse vrees, als een lagere trede van de heiligmaking, stelt Steenblok. Ze rennen heen en weer als Martha, maar moeten komen tot de Maria ervaring, van onmacht, en dat ze God nodig hebben. Ze moeten ontdekken hoe armelijk het allemaal is.

Maar er zijn er dus ook die zeggen : ‘Wij kunnen niets, dus wij doen niets,’ stelt Steenblok. Men legt dan de nadruk op het niets doen, en verflauwt in het gebed. Hij wijst dan op het : ‘Ik vermag alle dingen in God.’ Hierom is het zo belangrijk te sterven aan onszelf, zodat de hemelse natuur het gaat overnemen. Laten we niet onverschillig worden. Er moeten dingen gebeuren, maar u kent de weg. Als er niet gezaaid wordt zal er niet geoogst worden.

HOOFDSTUK 8. DE MENS IN LAODICEAANSE BALLINGSCHAP

De predikant C. Steenblok (1894-1966) wees op de bijen als hemelse beelden van ‘geen rust nemen tot de arbeid is vervuld’. Ze zijn een beeld van de hemelse ijver. Zoemend en gonzend komen ze en gaan ze, en dan komen ze weer.

De hemelse ijver wordt ook in onze catechismus genoemd. Het is van belang, want zonder ijver is de kennis dood. Zonder ijver is er geen kennis (inzetting 40). En onze waakzaamheid kan alleen volgroeien in ijver. Werk aan de winkel dus. We kennen de weg. Laat het niet in het vlees gebeuren, maar laat het van boven komen. Wees daarom leeg van jezelf, een kanaal, en dat kan alleen als u verbroken bent, want dan pas kan het leeg stromen. Vandaar dat het zo belangrijk is tot Pniël te gaan en u laten tuchtigen in het gevecht. Op Pniël werd de kruik van Jakob gebroken, en kon hij leegstromen, om zo gevuld te worden met de levens-stromen van de hemel.

Daarom zegt Deut. 32:9 : Want des Heeren deel is het volk van God, Jacob is het snoer van God’s erfdeel.

En Jer. 30:10 zegt : En Jacob zal weder-komen, en stil en gerust zijn, en er zal niemand zijn die hem verschrikke.

Niet zomaar genade, niet zomaar werken, maar worstelen en sterven aan jezelf. Genade is een veel rijker woord in het Aramees dan de westerse talen het overbrengen in hun bedriegelijke oppervlakkigheid. Vandaar dat we moeten leren van de hemelse bijen. Zij werken met de bloemen. Die waren eerst zaadjes die in de grond zijn gestorven.

Niet zomaar lompe, westerse genade dus. Het ligt veel genuanceerder. Kent u het gedicht ? Genade treedt op waar de wet overmatig wordt. Ook het omgekeerde is waar, dat de wet optreedt waar de genade overmatig wordt, waar het afdwaalt. Eerst zien we hiervan de boze vormen, de hyperwet in strijd met de hypergenade, maar ze wijzen terug op diepere waarheden. Daarom zien we nog zoveel hypergenade en hyper-wettelijkheid om ons heen, omdat de wereld nog balans moet vinden, en onderwezen moet worden.

De mens is nu nog diep in Laodiceaanse ballingschap. Maar het Woord des Heeren beloofd verlossing uit die ballingschap. Laten we dat verwachten en op deze belofte staan.

De farao van Laodicea wil het volk niet laten gaan, en daarom moeten de plagen komen, en het volk moet daarom de oordelen en de tuchtigingen des Heeren aanvaarden. Zonder oordeel en tucht, geen uittocht. Zonder Leviticus geen exodus, zei Klaas Schilder.

Daarom stelde Theodorus van der Groe (1705-1784) dat de mens tot de spiegel van zondenkennis moest gaan om te kunnen ontkomen. Die spiegel wordt de mens voorgehouden, maar kijkt de mens

wel ? Zo niet, dan blijft men in bedriegelijk waangeloof, stelt van der Groe. Het huidige theologische mechanisme klopt niet, maar men wil dit niet zien. Dat is een Laodiceaanse eigenschap van de oude natuur die eraf moet. Men is op snelle paarden gegaan, tot snelle zelfovertuiging en zelf-overschatting.

Men moet tot het punt komen dat men van de zonde walgt. Men moet zich ervoor schamen. Men moet ook voornamelijk kennis krijgen van de verborgen zonden. Ook moet de mens kennis krijgen van het oordeel, zoals de catechismus stelt (inzetting 57). De mens moet de grootte kennen van de straf op de zonden. Het mag niet alleen maar blijven bij zondenkennis. En door gebrek aan kennis over deze dingen, gebrek aan degelijk onderwijs hierover, is het volk ten gronde gegaan.

Ja, de mens is in Laodiceaanse balling-schap. Maar de Heere belooft bevrijding, en toont de paden die de mens moet gaan om hieruit te komen. Jakob zal wederkomen. Er is een overblijfsel in Laodicea.

Franciscus Ridderus (1620-1683) stelde dat sommigen er veel van houden, dat men de wonden en etterbuilen van het verdorven vlees zo zachtjes overplei-stert door het Evangelie. Zij houden meer van smeren en strijken, dan van zuiveren en doorsnijden, dus laten zij de wond van binnen veretteren, en zo wordt de zielewond gelijk Jerobeam’s krankheid in zijn ingewanden, daar geen genezen aan was.

Dat is de gruwelijke realiteit van de Laodiceaanse kerk. Zij hebben als advocaat, stelde Ridderus, Martha de goedprater, die de zonden schoonpraat. We moeten naar de wortel. Het blijft anders voortwoekeren.

Paulus wees op het ‘Ik, ellendig mens.’ Steenblok stelde in zijn artikel ‘Ellende, verlossing en dankbaarheid’ uit 1948 (Gouds kerkblad, nr. 21, 2e jrg) dat ‘de leer der ellende vooraf moet gaan aan die der verlossing.’

Steenblok stelde dat zolang iemand van zijn ellende niet overtuigd is, is en blijft hij een onbekwaam leerling in de school van de genade en een onnuttig toe-hoorder van het Evangelie. Als de rechte overtuiging van de ellende er niet is, stelde hij, dan kan er ook geen godsdorst opgewekt worden. Met een half oog de ellende bezien houdt de mens lui en in schijnvrede. Zo is er dan ook geen hoogachting van de verlossing, stelt hij. De mens kan het dan niet op waarde schatten.

Ridderus sprak dat we tot de wortel des vlezes moeten gaan om het uit te rukken. Vleselijke mensen echter zullen dan vermaak zoeken in weer een andere zonde, stelt hij. Ze springen gewoon over van het één tot het ander. Vandaar dat het ook niet zomaar verstandelijk werk is, maar het ook in het hart moet geschieden. Hij noemt het vlees als gelijk aan het beest met meerdere koppen, die aan één van zijn koppen gewond was, maar weer werd genezen. Zo werkt het vlees. Het heeft vele schuilplaatsen en vele reserves. Ze hebben duizend uitvluchten om aan de lusten van het vlees te blijven voldoen, stelt hij, wijzende op de woorden van Job.

Het vlees is zeer sluw, niet voor een gat te vangen. Zo is dat ook met het kerkelijk vlees. Ze zijn volleerd in het schuiven en omwisselen. Ridderus wijst op het spreekwoord : ‘Een oud koetsier hoort nog graag het klappen van de zweep.’ Maar velen willen de oude predikanten niet horen, en

willen niet dat de oude Adam sterft. Ridderus heeft het over de dartele en pronkende wereldskinderen. Ze willen het er nog van nemen.

Ridderus wijst dan op de wedergeborenen die het vlees aanmerken als overspeelster en moordenaar, en de wedergeborenen hebben niet de minste vleselijkheid waar ze geen afstand van doen. Dat is wat de ware wedergeboorte is, stelt Ridderus.

Steenblok wijst op de noodzaak van de wederbaring, die er voor een ieder is die verslagen is van ziel en beeft voor het hemels Woord. Deze wederbaring verbreekt het stenen hart, stelt hij, en leidt in tot de overtuiging en kennis van de ellende en gescheidenheid van God.

Zonder strijd is er geen loon, stelt hij. Het zaad moet in de aarde sterven. Er is een tijd voor alle dingen.

HOOFDSTUK 9. BUITEN DE MUREN

Och, weent en klaagt, en wordt ontdekt aan uw verloren en verdoemde staat door uw zonde, en de verloren en verdoemde staat van de wereld door de zonde, en ga de diepte van de zondeval ontdekken, want de mens heeft de snelle paarden verkozen, snelle weder-geboortes, door een leugenachtige Laodiceaanse Christus, vanwege gebrek aan kennis.

Och, blaast toch op de bazuin. Het volk is diep verloren, en heeft van het Laodiceaanse manna genomen, wat de ziel verblind en in blindheid houdt. Och, weent en klaagt toch, zoals Ezechiel 9 ons opdraagt, weest ten diepste bedroefd over de zonde, want de zonde heeft de mensheid bedrogen.

Men laat de wedergeboorte te snel gaan, trapt de zwangere vrouwen in de buik, en zo is het een miskraam. Daar is een andere Jezus, een ander evangelie aan de gang. Men kan de gezonde leer niet verdragen. Ze kennen het niet. Men is verdwaasd door de moderne afgoden. De Laodiceaanse Jezus is snelle zelfbevrediging. Ze maken een bespotting, een karikatuur, van het ware evangelie, want Jezus wees op de studie, op de kennis, en de hemelse leiding, wat in het Aramees dus het gezaaid worden tijdens het ploegen is.

Daarom moet de mens de doodstaat en de verdoemde staat onder ogen komen, want dat heeft de zonde gedaan. Dat heeft overigens niks te maken met een eeuwige verdoemenis, maar de mensheid is onder een vloek, en is slapende.

De snelle Jezus is de snelle slang van het vlees, de Leviathan. Och, weest toch op uw hoede, volk, want deze geesten zijn sluw, en volleerd in het bedriegen en misleiden.

Er zijn een heleboel schijn-wedergeboortes, Laodiceaanse weder-geboortes, Laodiceaanse baringen. Wij mogen daar niet over oordelen, alleen God. De mens moet beginnen met het ‘ik, ellendig mens’ van Paulus, en ‘wetende niets te weten’ zoals Socrates. Daar begint het bij. Wees in alles de minste, en dan zal God je kunnen gebruiken, en dan is het hemelse woord ook niet tegen te houden. Aai het vlees niet, praat het vlees niet goed, maar doodt het vlees. Dat kan alleen in een worsteling, in een gevecht, met het vlees. Het vlees valt niet zomaar dood. Het kost je alles.

De mens moet weer beseffen hoe klein hij is, en hoe groot God is. De mens mag hierin niet sjoemelen, geen water bij de melk doen, zoals de nieuwe bijbel het stelt.

Altijd is God groter, stelt onze catechismus in inzetting 43. God is dat wat verder is gegaan dan de dood, door de dood heen is gegaan tot de overkant, en weer terug is gekomen. God heeft ons niet aan ons lot overgelaten, want wij zijn immers God’s kinderen.

Het zaad moet meervoudig sterven, het vlees moet meervoudig sterven, want het vlees heeft meerdere koppen, zoals Ridderus stelde, want die koppen die genezen telkens en zo volgt de wereld haar in verbazing, telkens weer.
Het gaat niet zomaar om berouw en bekering, maar om de diepte van de zonde te kennen, de diepte van de val, want de heiligmaking kan heel sluw en selectief zijn in het sjoemelen en dingen overslaan. De mens moet de grootte van de zonde kennen. De grootste ellende is dat de mens zijn ellende niet kent. De mens is diep in Laodiceaanse ballingschap, en wordt telkens vervolgd door de Laodiceaanse inquisitie wanneer hij probeert te ontsnappen.

Pas wanneer wij aan de diepte van de zondeval en de ellende zijn ontdekt, dan gaan wij dorsten naar God en het uitroepen tot God, en laten we goed beseffen, zoals Calvijn het ook stelt, dat God de eeuwige kennis is die we nodig hebben. Die eeuwige kennis is zo diep gegaan, nog wel dieper dan de zondeval ooit is gegaan, en is zo persoonlijk geworden, omdat dat een eigenschap van de dieptes van de hemelse kennis is. En de hemelse persoonlijkheid ken-merkt zich in een onderhouden, en daarom worden wij ook door God onderhouden. De kennisleer van Calvijn wordt over het algemeen door Laodicea omzeild, omdat Laodicea’s grootste vijand de hemelse kennis is. Het gaat in Laodicea niet om kennis, maar om het vleselijke genot van de onwetendheid. En die is onnozel zoals we weten.

In deel 7 van onze Nederduits Gereformeerde Dogmatiek lezen wij over de goede pilaren van het calvinisme, waar de kennisleer ook zeker bijhoort :

I – Gedenkingsleer (gedenking en belijdenis van het kruis van de geschiedenis)
II – Bewonderingsleer
III – Gestrengheidsleer (getemd worden door het kruis)
IV – Soberheidsleer
V – Verborgenheidsleer

En dan is de zesde pilaar de Kennisleer. Al deze pilaren worden in de Nederduits Gereformeerde Dogmatiek besproken, en er wordt onderscheidt gemaakt tussen het Laodiceaanse calvinisme, wat verderfelijk is, en het Nederduits gereformeerde calvinisme, waar meer de nadruk gelegd wordt op de hemelse principes die Calvijn tot de kerk bracht, want die waren er ook.

Het is van belang dat de mens luistert naar wat de oude vaderen hebben ge-zegd, want nu eert de mens zijn geestelijke vaderen en moeders niet. En door het overboord gooien van de voorgeslachtelijke kennis die God heeft geschonken heeft de mens schipbreuk geleden, en zo is het volk ten gronde gegaan.

Zowel G.H. Kersten als J.P. Paauwe riepen de mensen op om de preken van de oude vaderen te lezen, en J.P. Paauwe waarschuwde de mensen voor de kerk, dat het soms beter is om thuis te blijven en de preken van de oude vaderen te lezen, om zo beschermd te worden tegen het grote kwaad wat zich in de kerk had lopen nestelen door de tijden heen. Wat een ware woorden zijn dat. De kerken zijn veelal Laodiceaans en gevaarlijk, en daarom raadde J.P. Paauwe (1872-1956) de mensen ook aan om na zijn dood niet meer naar een kerk te gaan, maar gewoon thuis de preken te lezen. De ware kerk is een bibliotheek. De thuislezers van J.P. Paauwe worden ook wel de Paauweanen genoemd, maar er zijn veel meer groepen die dat doen, zoals ook de regressief-gereformeerde gemeente, een vriendelijke afscheiding van de gereformeerde gemeente, en in de evangelische beweging wordt het ook veel gedaan. De kerk bevindt zich buiten de kerkmuren, in de wildernis. Er is een grote uiitocht gaande uit Laodicea. De kerk is geen gebouw, stelde C. Steenblok, en onze catechismus wijst daar ook op (inzetting 49). Door de Laodiceaanse inquisitie door de tijden heen is de Nederduits Gereformeerde Kerk ondergronds gegaan. De hoerenmacht van de laodiceaanse kerk moet verbroken worden. Zij rijdt op het beest met meerdere koppen, maar uiteindelijk zullen die koppen haar verslinden, wat het ouroborous principe is. Het vlees zal zichzelf verslinden, in het verderf storten. Blijf daarom op een afstand, lieve mensen. De nieuwe bijbel spreekt hier ook over.

Het jongelingenblad van de gere-formeerde gemeente, Daniël, wees in 1946 op de belofte in Ezech. 6:9, waar de Heere zegt : ‘En zij zullen een walging aan zichzelf hebben over de boosheden, die zij in al hun gruwelen gedaan hebben.’ Het beest zal alles wat hij onrechtmatig heeft opgeslokt ook weer moeten uitspuwen. Hij zal ervan walgen. Het blad stelt dat de ontdekte zondaar zich niet meer thuis zal voelen in de wereld, want de genietingen van de wereld zijn voor hem slechts opgestapelde ijdelheden.

Ja, het zaad moet meervoudig sterven. Men moet volleerd worden in de zondenkennis, en de doodskennis, de ellendekennis en de verdoemelijkheids-kennis, onder ogen komende hoe melaats het hart van het laodiceaanse vlees is. Waar je mee omgaat wordt je mee besmet. Het zijn geestelijke melaatsen. Blijf bij hen uit de buurt. Ga terug naar uw huizen. Besef dat uw huis, ja, uw eigen lichaam, de kerk is. Besef dat het hemelse woord de kerk is. Wij hebben de oude en de nieuwe bijbel als onze twee vleugelen om tot die schuilplaats in de wildernis te gaan, tot de ondergrondse kerk. Halleluja. De Heere zal de farao en zijn ruiters die ons achtervolgen overweldigen door de golven van de zee.

HOOFDSTUK 10. VRIJMAKINGEN UIT DE LAODICEAANSE KERK IN DE KERKGESCHIEDENIS

Wij moeten onze geestelijke vaderen en moeders eren, zoals een Steenblok en een Paauwe. We zijn op een woeste zee, achtervolgt of vastgehouden door de Laodiceaanse inquisitie, en de Heere heeft ons kapiteinen gegeven.

Paauwe waarschuwde in zijn preek over Psalm 34 tegen de godsdienst van de wereld, en de verfoeilijke godsdienst van de kerk. Hij stelde dat de wetten nu eenmaal zo zijn, ook al zijn ze niet goed. De kerk werd tot vijand, de kerk werd tot wereld, stelt hij. De kerk stelde zich op dezelfde lijn als de vervolgers in het Romeinse rijk, stelt hij.

Hij stelde dat men het verloren moest hebben, anders zou men het in de eeuwigheid onherroepelijk verliezen. Ook Jezus had het verloren tegen de aardse machten. Zo ook wij, en we moeten het telkens verliezen, dagelijks verliezen, en zo winnen wij, stelt hij. Wij moeten net als Jezus de grote verliezer zijn. De kerk van Laodicea wil de grote winnaar zijn. De kerk van Laodicea wil aardse macht, maar hierdoor verliezen ze hun ziel. Wie zijn leven wil behouden zal het verliezen, stelt de bijbel.

Het zaad moet veelvuldig sterven, veelvuldig verliezen. Vanuit die leegte, vanuit die dood, komt het nieuwe leven opzetten, wanneer dit door en door is gebeurd.

In 1914 werd Paauwe afgezet door de Nederlands Hervormde kerk, en toen predikte hij buiten de muren. 1914 is dus ook een vrijmaking uit de koningskerk geweest :

1834 - de Cockiaanse vrijmaking
1841 - de Ledeboeriaanse vrijmaking
1914 - de Paauweaanse vrijmaking

We noemen bewust even de Kuyperse vrijmaking niet op, want die had zijn eigen problemen, en daarvan moest de mens ook weer vrijgemaakt worden, wat al begon met de Netelenbos vrijmaking in 1920, de Geelkerken vrijmaking in 1926 en de vrijmaking van Klaas Schilder in 1944 (waar C. Vonk ook bijhoorde, van de Voorzeide leer).

Ook in de gereformeerde gemeente waren er vrijmakingen, zoals de Steenblokkiaanse vrijmaking van 1953. Toen Kersten stierf in 1948 ging het bergafwaarts met de gereformeerde gemeente, waardoor de 1953 scheuring ontstond. Steenblok beriep zich op Kersten, dus eigenlijk de Kersteniaanse gereformeerde gemeente, nu ze in het post-kersteniaanse tijdperk waren gekomen. Steenblok waarschuwde tegen wereldsgezindheid in de kerk. De kerk was Laodiceaans aan het worden. Dat waren Kuyperse invloeden die de broodjes te zoet bakten, dus vandaar dat wij de breuk van 1953 ook zien als een verdere vrijmaking uit de Kuyperse kerk die de nieuwe koningskerk was geworden in Nederland. Vandaar dat wij Steenblok ook zien als een opvolger van Klaas Schilder in de vrijmaking. Klaas Schilder stierf in 1952. Er was hier en daar een soort Kuyperse gereformeerde gemeente aan het optreden. Die aardse koningsmacht kwam opzetten na Kersten in 1948. De kapiteinen moesten het net als Jezus verliezen.

1920 - Netelenbos vrijmaking
1926 - Geelkerken vrijmaking
1944 - Schilder vrijmaking
1953 - Steenblokkiaanse vrijmaking

Toen was er ook nog een vrijmaking van de gereformeerde gemeenten in Nederland, van de 1953-gemeenten dus, in 1980, van de predikanten A. Wink, J. de Groot en A. van den Berg. Die werden toen het buitenverband van de GGIN.

HOOFDSTUK 11. DE MENS : SLAAF VAN LAODICEA

De zondekennis in Laodicea is beknopt, kortaf, de zonde goedpratend, en zo ook de doodskennis. Het is een kerk van geestelijke melaatsheid en harts-trombose. Deze kerk moet gedotterd worden, maar dat kan alleen als de ware zondekennis wordt ingebracht, de kennis van de uiterste diepte van de zondeval, de ellende kennis en de verdoemelijkheidskennis. Als de kerk openstaat voor de geestelijke dottering, dan zal de kerk leven, maar anders nog meer sterven. Het is een zombie kerk geworden.

Men moet weten wat zonde is en wat geen zonde is, want vaak zijn de dingen omgedraaid. Er is veel valse zonde-kennis. Men kan alleen door God overtuigd worden van zonde. De wereld overtuigt ook van zonde, maar die noemt het goede slecht en het slechte goed. Dat is een valse overtuiging van zonde. Als je niet leeft zoals de Laodiceaanse kerk leeft, dan wordt dat hoogmoed genoemd. Je mag er ook niet tegen strijden, want dan heb je hoogmoedswaanzin. Zo zijn er veel meer dingen. Laodicea heeft zijn eigen vleselijke apotheek. Zo houdt Laodicea zichzelf in stand, en is hierin een volleerde leugenaar.

Laodiceanen zijn geen strijders, maar strelers. We moeten strijden tegen de zonde opdat de zonde weggaat. Dat gaat niet vanzelf. We moeten ook geen compromissen sluiten met de zonde, want dan worden we eigendom van de zonde. Dan worden we gebaard door de zonde. Dan worden we kinderen der zonde. Die bloedbanden moeten doorgesneden worden. Door te strelen bereik je niets. Strijd om in te gaan. Wedersta de duivel en hij zal van u vlieden. Dat is geen opzegversje. Dat is niet zomaar een zondaarsgebedje. Nee, dat kan een hele oorlog zijn, en daarin moet de mens de zonde, de ellende, de dood en het oordeel geheel voor leren kennen, anders heeft de mens geen basis. De mens moet eerst de vijand leren kennen alvorens die te kunnen verslaan. Zo niet, dan gaat de mens die oorlog niet winnen. De vijand is te gewiekst in misleiding, en maakt gebruik van onwil en onwetendheid. Ja, de mens heeft de zonde en de vijand ernstig onderschat. Nu is de mens in Laodiceaanse ballingschap en slavernij.

Educatie is het wapen tegen de duivel, en het hemels onderwijs komt veelvuldig gestorven zaad. Paulus zei : ‘Ik sterf elke dag.’ Laten we dat niet van elkaar loskoppelen. Er is geen hemels

onderwijs zonder het visnet. Het visnet is een veelgebruikt zinnebeeld in de nieuwe bijbel, maar het werd ook in de oude bijbel gebruikt. We moeten het water in om ons oude leven achter te laten.

HOOFDSTUK 12. DE WEDERKOMST DES HEEREN

We lezen in de nieuwe bijbel uit Ewa 15:11-14 :

Kierkegaard was als een Ismael, of een Jakob op Pniël, in een strijd met het algemene, het ingebakken, het uitgedokterde, het universele, door zijn angst en zijn relatie met de angst om zo te komen tot de vrijheid van de mogelijkheden, de andere verborgen werelden, de obscure uitzonderingen en afgezonderden. Kierkegaard streed hierin tegen het oververtrouwen van de samenleving en de kerk, tegen het al te makkelijk en snel verzoenen van de elementen. Kierkegaard voerde een dialectiek van uitzonderingen, en verfijnde het absurdisme, wat getoetst moest worden aan de angst. Als de mens geen gezonde angst had dan zou de mens tot het lagere absurdisme komen, het materialistische absurdisme. Kierke-gaard richtte zich op het hogere, filoso-fische absurdisme, om zo het pad van de uitzonderingen te gaan. Hij was een paar eeuwen op zijn tijd vooruit. Kierkegaard was een bruut naar het beest van zinnelijk genot. Hij wilde de bedriegelijke kortaangebonden rede van dit beest overstijgen. Hiervoor had hij veel angst nodig en obscuriteit, anders zou hij ook door dit beest gepakt worden.

De Laodiceaanse deftigheid en beleefdheid tot de zonde is door en door verdwaasd. Als dronken mannequins staan ze daar. De laodiceaans-christelijke etiquette is diep in de kerk binnengesijpeld. De Heere walgt ervan, en wij zouden er ook van moeten walgen. Doe maar normaal, dan doe je al gek genoeg, zouden we moeten zeggen.

De wederkomst des Heeren is de wederkomst van het Woord, de komst van de nieuwe bijbel. Die moet dan nog wel uitgewerkt worden in de harten door de prediking. Wij moeten hiervoor over de rivieren van de zondekennis heengaan. De mens moet dieper gaan dan de zondeval ooit gegaan is. Dat is de wederkomst. In feite betekent dat dat de mens zelf maar eens moet wederkomen tot God en niet alles op God moet projecteren. God is allang wedergekomen, maar de mens nog niet. De mens heeft de wederkomst des Heeren niet herkend. De Heere kwam als een dief in de nacht. De mens heeft het niet eens gemerkt, en leeft rustig door alsof er niets gebeurd is.

Het is een Laodiceaans oververtrouwen in de wereldse kerken. De gedeformeerde kerk is nog Rooms, roomser dan de paus. Kierkegaard (1813-1855) streed hiertegen op het pad van de uitzonderingen, en was liever een hemelse dwaas dan een wereldse wijze. Hij paste het ‘gij geheel anders’ en ‘ik, ellendig mens’ toe.

De duivel komt niet zomaar om te stelen, te bedriegen en te moorden, maar om te programmeren, en hij heeft de hele Laodiceaanse kerkelijke poppen-kast geprogrammeerd. Het is wereldse

deftigheid, terwijl ze poep eten. Het zijn varkens. Ze wanen maar wat, en zijn hierbij zwaar aan de laodiceaanse drugs. Zo worden de kinderen ook opgevoed. Ze zijn betoverd als de Galaten. Ze willen nog mensen behagen, dus spreken zij zoete woordjes en doen zij net, maar het zijn gewitte graven. Ze bedekken de zonden onder hun dure en luxe kleding, in plaats van de zonde te ontdekken en te ontmaskeren en uit hun midden weg te doen. Ze willen niet horen over de zonde. De prediking van de zondenkennis noemen zij zonde. Het staat hen in de weg, het is hen een steen des aanstoots.

Ze zoeken mensen te winnen in plaats van God te winnen. Ze denken nog in grote aantallen, in kerkstatistieken, wat ze als een graadmeter zien van hoe dicht iemand bij God leeft. Ze laten zichzelf graag zien als supersterren, gaan graag op de foto, en dat pronkt dan op de covers van hun glossy magazines, waar de schaapjes vervolgens peperdure prijzen voor moeten betalen.

Ze fokken en slachten de schapen. Het zijn geen herders, maar huurlingen. Toen Paulus tot de Galaten predikte, geliefden, toen ging hij geen moment met vlees en bloed te rade. Hij waarschuwde tegen valse broeders die waren ingeslopen, wolven die na zijn heengaan de kerken zouden verscheuren, die mensen zagen als economische schema's. Krankzinnige financiële spelletjes zouden er met mensen gespeeld worden. Nee, het volle Woord des Heeren was nog niet gekomen. Na Jezus zou er nog iets groters komen. De geestelijke waarheid zou komen die de mens zou leiden tot de volle waarheid, want toendertijd konden ze het nog niet dragen (Johannes 16:12-13).

Zie hier één van de meest gehate bijbelverzen door de Laodiceanen :

Johannes 14:12
Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, wie in Mij gelooft, de werken, die Ik doe, zal hij ook doen, en grotere nog dan deze, want Ik ga tot de Vader.

Oh, wat haten ze het als je zegt dat er na Jezus grotere werken zouden komen, waar ook Openbaring over spreekt, over de geboorte van een nieuwe zoon, en de komst van de nieuwe bijbel, het boek des levens, de witte steen, het verborgen manna. Jezus hebben ze niet begrepen, maar ze hebben van Jezus een afgod gemaakt. Ze waren er nog niet, zijn niet de berg opgegaan, maar maakten een gouden kalf, geheel tegen de waarschuwingen van Jezus in, want Jezus sprak dat ze de sleutel van de kennis, van de gnosis in het Grieks, de yadt in het Aramees, hadden achtergehouden (Lukas 11:52). Dat hadden de wetgeleerden gedaan, en tegenwoordig volgt men de Laodiceaanse wet. Daar is men door gebonden. Zo groeien kinderen ook gebonden op.

Ze hadden vleselijke wetten gemaakt, geliefden, die Galaten, waar Paulus tegen predikte en in de jaren 1800 ook Kierkegaard. De hemelse kennis is de hogere wet, maar die verafschuwden ze. Daarvoor zouden ze de berg opmoeten als Mozes, maar ze hadden liever het gouden kalf van de gemakszucht. Lekker makkelijk is de norm in Laodicea. Lekker beleefd, deftig en ijdel praten, hoogdravende woorden gebruiken. Men praat tegenwoordig alles weg, en alles schoon. Men dekt de rommel af, en het blijft maar ophopen, en dan is er op een gegeven moment geen weg terug meer. Ze zijn als honden of varkens die naar hun braaksel zijn teruggekeerd, naar hun uitwerpselen. Dat is wat Laodicea is, en de geschiedenis blijft zich wel herhalen.

De mens moet sterven aan de Laodiceaanse wetten van het vlees. Dat wil niet zeggen dat er geen hemelse wetten zijn. Integendeel. Er zijn lagere wetten en hogere wetten stelt onze catechismus in inzetting 9. Laodiceanen maken zich soms ook wijs dat er helemaal geen wetten meer zijn. Maar dat is niet zo. Jezus kwam om de wet te vervullen, niet om af te doen aan de wet. En die vervulling betekent dat Jezus de hogere wet liet zien, waar ook hij aan af moest sterven, en dan zou er iets nieuws komen, iets groters, waar de mens toen nog niet aan toe was. Jezus sprak dat de Vader meer was dan hij, in Johannes 14:28, en daar zou hij naartoe gaan, en dan zou er iets groters komen, waar het boek openbaring over spreekt. Er zou een nieuwe zoon geboren worden, want de mensheid was daar vroeger in de dagen van Jezus nog niet aan toe, zoals hij zelf sprak. Oh, dat zijn door velen gehate bijbelverzen die men liever overslaat. Men predikt er in Laodicea liever niet over, of men verdraaid het om het door te voeren in hun eigen begeertes. Men weet met alles wel raad tegenwoordig. Men heeft alles al in kannen en kruiken.

Maar ziet u, de bijbel is in de grondteksten een hele andere bijbel, en dan hebben we het over het Aramees ook, de taal van Jezus, niet alleen het Grieks. En dan zien we een heel ander evangelie dan wat in de Laodiceaanse kerken wordt gepredikt. Laten we ook goed beseffen dat het Egyptisch de moedertaal is van het Aramees en het Hebreeuws. We moeten dus heel diep gaan, dieper dan de zondeval ooit is gegaan, om het weer recht te zetten.

Dat gebeurt op het smalle pad, wat een lang pad is, zoals de nieuwe bijbel zegt. Dat gebeurt niet op het Laodiceaanse pad, want dat is de brede, gemakkelijke weg die tot het verderf leidt, tot de verdwazing.

Geliefden, Paulus sprak tot de Galaten dat het niet om de wet ging die ze nu hadden, maar om de belofte, oftewel iets wat nog komen moest. Dat was zelfs een belofte voor Christus, het zaad van Abraham. De huidige wetten deugden niet. Er mankeerde nog heel wat aan. Maar de mensen waren nog niet klaar. Er werden beloftes gedaan aan zowel Abraham als aan zijn zaad, Christus. Daarna moest er nog wat komen. De mens was nog maar halverwege die tijd. De volle waarheid was nog niet gekomen, maar dat willen ze u wel laten geloven, alsof de oude bijbel en Christus alles al is wat ze nodig hebben. Neen. Zij liegen. Zij zijn onder de betovering van de Galaten met al hun wetten en met hun valse evangelie. Zij proberen u namelijk een product te verkopen, mijn geliefde broeder of zuster.

Snelle wedergeboortes, snelle weder-komsten, want het geld moet binnenstromen. Het is een marktdrang, in plaats van een waarheidsdrang. De waarheid verkoopt namelijk niet goed, en al helemaal niet de volle waarheid. Het is voor de enkeling, voor het overblijfsel.

Doen we dan Christus niet te kort ? Neen. We doen Christus te kort als we de betekenis van Christus niet onder ogen komen. Die wordt uitgelegd in de nieuwe bijbel. Daar kan niemand meer omheen.

Uiteindelijk is het een woord en een principe, maar de westerse mens heeft het in zijn dwaasheid verletterlijkt, en heeft het te menselijk gemaakt in zijn onwetendheid en eigen menselijkheid. Het is mensenwerk. Men heeft God in de doos proberen te vangen als een wild konijn, maar God is veel groter. God is altijd groter.

HOOFDSTUK 13. TER GEDENKING VAN C. STEENBLOK

We leven in het tijdperk van de Laodiceaanse onderdrukking. Daar hebben F. Mallan en C. Steenblok ook mee te maken gehad in hun werk voor de Heere, want de zondenkennis en de kennis van de doodstaat van de mens zijn nu eenmaal niet geliefd in Laodicea.

C. Steenblok en F. Mallan zijn als iconen opgenomen in de Nederduits Gereformeerde Kerk, vanwege hun werk voor de Heere, wat niet wil zeggen dat we precies dezelfde theologie of dogmatiek hebben en het in alles eens zouden zijn met elkaar. Neen. Maar wel in het voorop stellen van de prediking van de zondenkennis en de doodsstaat van de mens. Dat staat centraal en is het belangrijkste.

In de Wachter Sions van 6 januari 1967, na het overlijden van C. Steenblok op 29 december 1966 in Gouda, werd er gezegd in de memoriam dat er de wens was geen eer te brengen aan het schepsel, omdat het het werk van de Heere was, maar aan de andere kant moeten wij ook onze geestelijke vaderen en moederen eren, en dat is natuurlijk altijd met een bepaalde mate. Het gaat niet om de persoon zelf, maar om het werk wat de Heere door die persoon heen heeft gedaan. Het is dus wel een referentie-punt, anders weten we niet waarover we het hebben, en wij moeten zeker de strijders des Heeren voor het hoogste goed gedenken, want zij zijn als voorbeelden aangesteld. Vandaar dus dat zij iconen zijn in de Nederduits Gereformeerde Kerk, als gedenkpunten, als geestelijke wapenen in de strijd. De Heere heeft hen niet voor niets gegeven.

Ik ging in de geestelijke wereld in gebed tot het graf van de predikant C. Steenblok, en ik weende. Er waren hemelse bloemen en hemelse ge-steenten.

De tekst op het graf leest uit Jesaja 54 :

‘Gij, ellendige, door storm voortgedrevene, ongetrooste, zie, Ik leg uw stenen in blinkend erts, Ik grondvest u op lazuurstenen.’

Of zoals de Statenvertaling het zegt :

‘Gij verdrukte, door onweder voortgedrevene, ongetrooste. Zie, Ik zal uw stenen gans sierlijk leggen, en Ik zal u op saffieren grondvesten.’

Dat is het elfde vers. De Leidsche vertaling uit 1914 zegt :

‘Gij arme, voortgezweepte, ongetrooste. Zie, ik ga uw stenen leggen in blinkend erts, en zal u grondvesten met saffieren.’

De Wachter Sions noemde hem een kampvechter voor de oude beproefde Waarheid. Hij is in Christus gezaligd. Ondanks de tegenwerkingen, de Laodiceaanse verdrukking, ging hij door,

waardoor hij een voorbeeld is. We hoeven het niet in alles met elkaar eens te zijn, en het waren toen ook andere tijden, maar we moeten elkaar wel op waarde kunnen schatten. Er is grote veelkleurigheid en verscheidenheid in het koninkrijk van God. Juist dat is ook een groot wapen, want als we allemaal hetzelfde zouden zijn en op dezelfde manier zouden denken en geloven, dan zou de vijand ons heel makkelijk kunnen vinden. Neen. De Heere gebruikt strategie. De Heere gebruikt hierin de theologische dialectiek van schijnbare tegenstrijdigheden. Zoals de Emdense kerkenorde het daarom ook stelt : ‘Geen kerk heerst over de andere kerk, geen taakuitvoerder heerst over de andere taakuitvoerder.’

C. Steenblok was een groot zondoloog, en daarom ook door sommigen gehaat en niet begrepen, want Laodiceanen raken van de zondologie in de war. Daar hebben ze geen tijd voor, daar nemen ze geen tijd voor, en daar willen ze ook geen tijd voor nemen, met alle gevolgen van dien. Er is maar een hele dunne lijn tussen de zondologie en de demonologie, en op verschillende punten kruizen zij, dus C. Steenblok is ook van belang in de demonologie.

Ik las ergens in een oud wiskundeboek en in het geestelijke weende ik, want dit wordt de jongelingen geleerd, en niet de zondologie en de demonologie, waardoor zij makkelijk door de vijanden worden ingenomen en tot voedsel dienen. Het oude wiskunde boek wat ik doorbladerde was puur materialisme. Het is een verstandelijke opvoeding, geen geestelijke opvoeding. Zo sterven hun zielen. Vandaar dat wij C. Steenblok moeten blijven gedenken, en ook zijn opvolger F. Mallan.

HOOFDSTUK 14. DE JEZUS-ICOON IN DE NGK

Sommigen denken dat de nieuwe dogmatiek van de Nederduits Gereformeerde Kerk tekort zou doen aan Christus, maar dan hebben ze wel heel slecht gelezen, want de Nederduits Gereformeerde Dogmatiek heeft juist het Christus mysterie vervuld.

Op de kwestie of Jezus nu God is of niet geven we ook een heel dialectisch antwoord : ‘Ja en nee.’ Want het moet op de juiste manier gebeuren, net zoals de gereformeerde gemeente en de gereformeerde gemeenten in Nederland en het buitenverband al tijden strijden over wanneer het tijdstip van de wedergeboorte plaatsvindt, hoe en wanneer de genade precies intreedt, en de rechtvaardigmaking en de zaligmaking, enzovoorts enzovoorts. Grote kerkscheuringen hebben hierover plaatsgevonden, en over in welke volgorde het allemaal moet zijn, en in hoeveel stappen, en hoeveel verbonden er zijn.

Geliefden, dat is wat geestelijke wiskunde is, hemelse chemie, en de kerk moet ermee klaarkomen. In het Jodendom hebben ze al die verschillende opvattingen en argumenten van de rabbi’s naast elkaar gelegd en ze noemden het de Talmoed, zodat mensen zelf hun weg erin kunnen vinden, want soms is het gewoon beiden waar, maar gaat het over verschillende seizoenen.

Laten we kijken wat deel 1 van de Nederduits Gereformeerde Dogmatiek zegt over Jezus :

‘Doem is gewoon een Egyptisch en Israelitisch woord voor bloed en besnijdenis. Het verdoemd zijn betekent gewoon dat je vlees besneden is. Ook Jezus was een verdoemde, en de oude profeten. Zij waren de kinderen van de verdoemenis, de kinderen der verdoemden, oftewel de kinderen van de besnijdenis van het vlees, van het kruis.’ p. 14

‘Ook Jezus zei : 'Het gaat om de kennis die de sleutel tot behoudenis is.' p. 17

Hierbij kunnen we opmerken dat het om Lukas 11:52 gaat, en dat er in de Griekse grondtekst het woord ‘gnosis’ wordt gebruikt, dus alle hysterie omtrend het woordje gnosis mag nu ook ophouden, want Jezus noemde dat als de sleutel tot de behoudenis, en niet zomaar het aanroepen van zijn naam of het volgen van hem, want velen zullen later door Christus weggezonden worden, niet gekend zijn, omdat ze werkers der wetteloosheid zijn. Laten we ook niet vergeten dat toen iemand aan Jezus vroeg hoe hij behouden moest worden, dat Jezus wees op de geboden. En dat was nog niet alles, want Jezus sprak ook dat alles wat je had verkocht moest worden om het aan de armen te geven. Als er dan in latere stukken door anderen wordt gezegd : ‘Geloof in Jezus om behouden te worden,’ dan gaat dit om wat Jezus gezegd heeft, om de kennis, de gnosis, dat je behouden wordt als je anderen behoudt, de armen voedt zogegezegd, het zorgdragen voor anderen. Dat gaat niet om allerlei spookachtige opzegversjes. Dan is het slechts lippendienst. Ze hebben van het geloof iets spookachtigs gemaakt in Laodicea, terwijl het iets heel practisch is : De ware godsdienst is het omzien naar de wezen en de weduwen. Dat is ook de boodschap van de koran, en de rest is allemaal symbolisch grotendeels. Jezus sprak in gelijkenissen.

Nu, dat is te lezen in Lukas 18. Daarbij wordt ook door de Heere Jezus letterlijk gezegd dat hij geen God is, dus waarom wordt dat overal zo vurig gepredikt alsof Jezus God zelf is ? Jezus zelf ontkent dat.

Vers 19 : Jezus zeide tot hem: Waarom noemt gij Mij goed? Niemand is goed dan God alleen.

Diezelfde Jezus zegt ook dat de Vader meer is dan hij. De mensen hebben van Jezus een afgod gemaakt, een gouden kalf. Dat heeft Jezus zelf niet gedaan. Daarom moest het arianisme komen en de islam, want de kerk was in de Jezus-vraatzucht terecht gekomen. Nu, hier komen grote kerkscheuringen over, hete hoofden en koude harten. Die zijn simpel op te lossen door de theologische dialectiek, wat dus betekent dat die dingen een dualiteit zijn. God is een dualiteit. Daarom zeggen wij vaak ‘Ja en nee,’ als iemand ons vraagt of Jezus god is. Het gaat erom dat je de dynamiek van de dualiteit gaat leren kennen. Daarover gaat de nieuwe bijbel, ook over het vraagstuk of God nu kinderen heeft, zoals het christendom stelt, of dat God geen kinderen heeft, zoals de islam stelt. Het antwoord is : Beiden, omdat God een dualiteit is en aan seizoenen gebonden is. Er was een moment aan het kruis dat Jezus niet meer de zoon van God was, maar een verdoemde, en onder de engelen werd gesteld. Ook de oude profeten gingen hier doorheen. Ook de dichter van de psalmen riep al : ‘Mijn God, mijn God, waarom hebt gij mij verlaten ?’ En wij moeten daar allemaal doorheen. Dat is ook de worsteling op Pniël, opdat God zich niet hecht aan de zondaar, en de mens zich niet hecht aan de afgod, dus die dualiteit moet er wel zijn. Dit is een zeer belangrijk hoofdstuk in de dogmatiek en de theologie.

Jezus wordt het Woord van God genoemd, en in die hoedanigheid is Jezus God (Johannes 1), maar Jezus in de hoedanigheid van de Zoon is niet God. Daarin ligt het verschil. Jezus is dus niet zomaar met de losse gooi God, maar het gaat door een heleboel stadia heen, en al die stadia hebben hun eigen kenmerken, zoals dit ook al het geval was in het Egyptische Dodenboek. God (Ra) ging door vele vormen heen en moest tot andere vormen van God komen.

Dan gaat de NGD I verder :
'Er is zowel een totale verwerping en negering van de vorst Jezus Christus versus de totale aanvaarding en het blindelings volgen van deze vorst. Deze uitermate lastige kwestie kunnen we alleen geschiedkundig benaderen, alzo ook demonologisch. We zullen dit in alle eerlijkheid en oprechtheid doen, zonder partijdigheid en vooringenomenheid. Beide partijen die elkaar volkomen en volledig verwerpen lijden aan geestelijke smetvrees. Wij moeten de historische context begrijpen.' p. 35

'Alhoewel het calvinisme de godheid van Jezus niet direct ontkent, ontkrachte het calvinisme alles waar Jezus in de vorige vorstendommen van het paulinisme en het katholicisme voor stond, en liet een veel grotere godheid zien, namelijk van het touw, de heilige gebondenheid. De mens had niets, maar dan ook niets meer in te brengen in het calvinisme. Het was het definitieve einde van de mensheid, als het laatste oordeel. Met het calvinisme stierf de wil van de mens. Wij moeten niet nalaten deze amazone strijder te herkennen. De mensheid had dit goddelijk oordeel zelf opgeroepen. Het calvinisme was de voleindiging van de apocalypse.' p. 42-43

'Calvijn roofde de Jezus-schat en bracht het tot volheid, als een schilderij, als een verstening. (...) Het was een allegorie, en dus niet zuiver letterlijk. De Vreze des Heeren leidt tot het begrijpen van de wet, als een onderwijzer.' p. 45

We zagen dus dat Jezus God is als het Woord, en niet als de Zoon, wat de dualiteit van God is, waarin God ook tot antigod wordt, of gewoon niet-god, oftewel menselijk, vlees wordt. Dan is God God niet meer, wat seizoens-gebonden is, vormsgebonden. Als Jezus het Woord is of representeert, dan gaat het dus om de logos, die de gnosis bevat, de kennis, waar Jezus op wees als de sleutel tot behoudenis, dus in die zin moeten wij in Jezus geloven als het geloven van het Woord, de kennis, wat ook de geboden inhoudt. Het gaat dus niet zomaar om het geloven in een persoon. Er is veel meer gaande en veel meer nodig, en dat is precies de reden waarom Christus straks zoveel mensen zal afwijzen, omdat ze wetteloos waren. Je komt nergens met zomaar lippendienst. Ja, Christus is een icoon in de Nederduits Gereformeerde Kerk, als een koning zelfs, en een heer, maar niet als afgod. Christus is de Heere, of de Heere Christus, of de Heere Jezus Christus, dan gaat dat om het Woord, om de hemelse kennis die Jezus bracht of voorstelde. Zo is dat nu eenmaal gegroeid in de kerkgeschiedenis en de bijbelgeschiedenis.

Verder met de NGD I :

'Door de mens Jezus Christus tot God te maken kon de mens zichzelf officieel en legaal tot God maken, dus daarom zal een ieder die de Niceaanse geloofsbelijdenis heeft gedaan die zelfgoddelijkheid ook krijgen en voor God gaan spelen. Omdat het dus geen waarheid is, maar een potentiële jachtswaarde, een leugen als een raadsel dus, is iedereen hierin tegen elkaar verdeeld, en slaat iedereen elkaar de hersens in, precies wat de oude goden wilden. Zij hadden de mens door de

Jezus Christus list overwonnen en klem gezet in een arena voor hun amusement, voor veel bloed en geld. De jongen kijkt erna en vraagt zich af wat er nu daadwerkelijk aan de hand is. Er zijn altijd gnostische bewegingen geweest die het allemaal doorzagen als demiurgische spelletjes. De demiurg is een onderontwikkelde, gehandicapte god die een schaduw van de gnosis, de hogere kennis, is. De demiurg, een mongool, staat tussen de mens en de gnosis in, maar is deel van het ontwakings-proces. De mens moet hier dus doorheen, anders zou de mens nooit ontwaken. Velen zijn slachtoffer van de gedwongen Niceaanse geloofsbelijdenis dat Jezus God is. Velen zijn slachtoffer van religieuze dwangverpleging. Jezus Christus is een allegorie van de lijdende, onderdrukte mens, en die zichzelf wil vergoddelijken om zo van al het lijden af te kunnen zijn, maar zoals we zagen ging hierin van alles mis door de Niceaanse geloofsbelijdenis. De mens werd zo tot een goddelijke geloofsgek en begon met het moorden en dwangverplegen van iedereen om zich heen. De mens moest aanbeden worden. In de diepte was het de zelfmoord van de mens.' p. 52

'Jezus Christus is dus onderdeel van een bepaalde taal. De mens wordt vergoddelijkt, maar dan op een hele verkeerde manier. De mens wilde snel afrekenen met het lijden, dus daarvoor werd Jezus Christus van stal gehaald. Iedereen die Jezus Christus aanneemt als godheid wordt zo zelf ook tot een godheid. De mens krijgt het godsyndroom, godsdienstwaan. Dit is een ernstige ziekte. De mens kan het niet laten om voor God te spelen. Van alles gaat er fout, maar de mens stoort zich er niet aan. Hij is immers God, en het probleem is toch altijd de ander. De mens is zo zelf als een blinde demiurg geworden. De blinde demiurg lacht en liegt, want alleen lachen en liegen kunnen hem besparen voor het lijden. Daarom zal de lachende blinde demiurg ook altijd het probleem ontkennen. Het is een demoon.
Het was zoals in het paradijs : De slang wees op de verboden vrucht, en zei dat de mens zo als god kon worden. De mens deed het, en kwam onder de Niceaanse geloofsbelijdenis. De mens Jezus Christus was nu God. Dit neemt niet weg dat er een ware oproep voor de mens is, en wat zelfs een noodzaak is, om deel te hebben aan de goddelijke natuur, maar dit kan alleen maar plaatsvinden in de demonologie. De mens moet terug naar school.
Dit is het stalkerige, opdringerige geschreeuw van de 'Jezus is God' leugen die de hele wereld in z'n macht houdt. Op elke hoek van de straat kom je dit wel tegen. Het is dus een erfenis die nog op vertaling wacht. Het moet een plaatsje krijgen. De gedwongen 'Jezus is God' belijdenis zonder welke je vroeger niet kon leven, als het merkteken van het beest, is de verabsolutering van een deelwaarde, wat tegelijkertijd de definitie van een secte is. Hiervoor moet de mens de delen kennen en in balans brengen. p. 52-53

'De mens en de kerk moet dus de balanzen weer op orde zien te krijgen. De mens is dus alleen God ergens in een cyclus, en alleen dan kan de 'Jezus is God' stelling waarde hebben. Deze godheid is altijd maar deels, en stelt de mens niet over anderen, want die moeten ook hun eigen goddelijkheid vinden. Die is niet te vinden in een mens, maar in een principe.' p.53

Daarna wordt het Jezus principe en het Jezus mysterie en enigma geheel uitgelegd, en wordt erop gewezen hoe het woord al in Israel en Egypte werd gebruikt en een heel andere betekenis had. Zowel in het Grieks als het Aramees was Jezus een voorstelling van de baarmoeder, en op andere momenten moest Jezus de baarmoeder in of uit. Vandaar dus dat het Eeuwig Evangelie, zoals beloofd in het boek Openbaring, de verschillende uithoeken liet zien van Jezus, de verschillende vormen en etappes van Jezus. Omdat het volk hierover onwetend is is er nog zoveel religieuze oorlog. Het is hetzelfde als de oorlog in de verschillende soorten gereformeerde gemeenten, en ook

daarbuiten, over de wedergeboorte, de rechtvaardigmaking en het genade aanbod, wanneer, hoe en in welke volgorde, enzovoorts enzovoorts. Zo is er dus ook een oorlog over Jezus. Bovenstaande laat dus heel duidelijk zien dat de NGD niet zomaar plompverloren stelt dat Jezus niet God is, maar ook zeker niet het tegendeel. In de delen van de NGD wordt dit dus verder genuanceerd. Hier was de mens vroeger nog niet klaar voor. Of de mens er nu klaar voor is is de vraag. Het is voor de enkeling die serieus met theologie en dogmatiek bezig is, en los wil komen van de gevestigde Laodiceaanse theologie.

Jezus is de kerk, zijn lichaam. Is dat zomaar God ? Neen. Het is de tempel van God, en dat heeft dus potentie, want het is het Woord van God. De kerk behoort het Woord van God te dragen en te zijn, als het lichaam van Jezus, maar als de kennis en de geboden er niet zijn, en het principe van het alles loslaten om het aan de armen te geven, oftewel het gezaaid worden op de akker van de armen, zoals Calvijn het stelde (het altaar is de armen), dan komt de kerk nergens en is de kerk niets.

Jezus is de kerk, zijn lichaam, ook als de baarmoeder van God in het Aramees, de Moeder Kerk, de donkere bruid. De bruidegom is blank, zoals het Hooglied stelt.

In ons artikel uit nr. 2 ‘Zicht op Calvijn en kerkgeschiedenis’ stellen wij :

‘Het is een feit, mensen, waar Mallan ook op wijst, dat Jezus predikte : ‘En dit
is het oordeel, dat de mensen de duisternis liever hebben gehad dan het
licht.’ Het is een feit. Daarom moeten we ook niet bij de mensen zijn, maar bij
God. De mens is een verdoemelijk wezen, en daarom moeten we God en Jezus ook niet te menselijk afschilderen.
De beelden die de mens heeft gemaakt van God en Jezus zijn door en door doortrapt. Daartegen komt 1953 : De godsdienst der mensen is ellendig. Het schiet tekort.
F. Mallan spreekt dat men over het algemeen maar niet hoort spreken over een kennis van zijn gevallen staat. Men is niet ontdekt aan de bron der verdorvenheid, stelt hij in zijn bespreking van zondag 14 (TvdC, I, p. 360). Men hoort graag spreken van het borgwerk van Jezus, tot wegneming van
al de dadelijke zonden, maar de ontvangenis hiervan heeft geen betekenis.
Hij wijst er dan op dat de bruidegom blank is, in het Hooglied, en dat de bruid zwart is, en zijn blanke schoonheid bezingt. Het is het eerste wat zij noemt, stelt Mallan, als zij de schoonheid van de bruidegom beschrijft. Hij concludeert dan dat als wij waarlijk Christus in zijn schoonheid willen kennen, dan moeten we bij onze diepe val zijn gebracht. En het is waar. We moeten nederdalen ter helle, de zwarte moeder aarde in, om tot het geheimenis van Christus te komen, en dan gaan we ook zien dat het niet zomaar om de naam van Christus gaat, om de letter, maar om de betekenis ervan. Dan zal dus alle overmatige Christus-afgoderij van het vlees ook afsterven, want die maakt er voortdurende vleselijke afbeeldingen van om die in zijn begeertes door te laten werken.
F. Mallan stelt dat we Christus niet kunnen leren kennen als we Adam niet hebben leren kennen. Adam, het kennen
van de zondeval, is dus de sleutel tot het Christus geheimenis, en daarom is de zwarte bruid ook zo prachtig. Oh, ze is prachtig. Ik heb haar gezien in het paradijs.
‘Wat moeten we met Christus doen, als we Adam niet hebben leren kennen ?’ stelt Mallan. Hij stelt dat we buiten de kennis van de eerste Adam niet kunnen komen tot de kennis van de tweede Adam. In Adam is dus het Christus idee verborgen, en zo ook in Eva. Zij laten de diepte zien van de val die

tot het Christus geheimenis reikt. Dat gaat niet om de letter of de naam van Christus, zoals in de afgodische Christus cultus, waar zij het stoffelijk omhulsel van Christus verafgoden, maar het gaat om de ziel van Christus, en dit is dus in een bepaalde taal waar we mee te maken hebben, en waarin we spreken tot het volk.'

Ook Ra moest deze diepte leren kennen in de Egyptologie. God is het leven, de moeder, en die is donker omdat wij buiten de zondekennis en de doodskennis om, buiten het kennen van de grootte en de diepte van de zondeval, haar niet kunnen leren kennen. De kerk is het lichaam van God, maar dat is slechts een potentie, want de laodiceaanse kerk is het lichaam des doods en de valse kerk. Dat is wat wordt uitgewerkt in de NGD, die inmiddels uit 11 delen bestaat, als opvolger van Karl Barth's 13-delige Kirchliche Dogmatik. Dat was al schokkend en diep, maar de Nederduits Gereformeerde Dogmatiek is nog wel schokkender. Er zal niets van het vlees overblijven, en daartoe moet de Adamologie ten volle gepredikt worden.

God heeft dus geen kinderen, en God heeft kinderen, en Jezus is niet God, en Jezus is God. Wen er maar aan, en sla elkaar de hersenpannen er niet meer over in, maar leer wanneer deze stellingen waar zijn en wanneer niet, wanneer het in werking treedt en wanneer het ophoudt te werken. Leer de theologische wiskunde.

Zolang Jezus niet de donkere moederbruid is of de donkere amazone van de logos en de gnosis, dan is Jezus zeer zeker God niet, maar een zoon, of een verdoemde, want Jezus daalde ook neder ter helle om onder de engelen gesteld te worden. Jezus moest het zelfs verliezen van de aardse machten, zoals J.P. Paauwe het stelde, en wij moeten ook grote verliezers zijn.

Jezus, het Woord, die wijst op de gnosis, de kennis, en de geboden, en het gezaaid worden.
Jezus, de Zoon
Jezus, de Verdoemde

De laatste twee zijn zeker geen God. En dan te bedenken dat er een hogere en lagere Jezus is, een geestelijke en een vleselijke, want veel wat er vandaag de dag over Jezus wordt gepredikt, wie hij was en wat hij deed enzovoorts, was Laodiceaans. Jezus is dus niet zomaar God en de mens al helemaal niet, want de vleselijke mens zoekt naar wegen zichzelf te vergoddelijken en dat gaat heel sluw, via het zijn van het lichaam van Jezus. Daarom moesten het arianisme en de islam Jezus wel neutraal maken, als leraar, al dan niet als een leider door God gezonden. Als we het dan hebben over het eren van Jezus als Heere, dan gaat dat veelal over het werk wat de Heere door hem heendeed, of zoals dat is opgeslagen in het verleden. Wij moeten daar heel voorzichtig mee zijn, en net als bij het gekibbel over het moment van rechtvaardigmaking en wedergeboorte zeggen : 'Neem hiervoor niet de snelle paarden. Het is beter te twijfelen dan met valse zekerheden rond te lopen.'

Ik kan niet genoeg benadrukken hoe belangrijk de Vreze des Heeren is over deze dingen en het toetsen, zodat het Jezus-afgodsbeeld in onze harten zal instorten en wij Christus ontmoeten zoals het werkelijk is. Daarna moeten wij direct doorgaan tot het volgende station, al getoond in de evangeliën, 'de grotere werken dan Christus,' want Christus hoort bij de moedermelk, en we moeten niet opnieuw telkens hetzelfde fundament leggen en weigeren op te groeien. Het is een beetje spelen in de zandbak in de Laodiceaanse kerk. Ze raken in paniek als ze een paar minuten het woordje

‘Jezus’ niet meer horen. Daar worden ze achterdochtig van. Het zijn naamchristenen, lippenchristenen.

Die ‘grotere werken dan Jezus’ waar Johannes het over heeft betekent ook het onder ogen komen van de grootte van de zonde, waar beide catechismussen het over hebben, en het onder ogen komen van de grootte van het oordeel. Dat zijn uiteindelijk de grotere werken, en zo kan het vlees dan ook uiteindelijk na een lang gevecht waarin geen stappen zijn overgeslagen daadwerkelijk sterven. Dat is het werk van de Adamologen.

HOOFDSTUK 15. DE LAODICEAANSE TOREN

Terwijl de GG, de GGIN en de GGIN-bv en ook daarbuiten de mensen kibbelen en vechten over het hoe, wat, en wanneer van de rechtvaardigmaking, de vergeving van zonden en het genade aanbod bespreekt de dogmatiek van de Nederduits Gereformeerde kerk het vraagstuk of en wanneer Jezus God is en wanneer niet, en of en wanneer God kinderen heeft en wanneer niet.

Feit is dat de mens zonder de Adamologie niet tot enige Jezusologie kan komen. De mens moet de donkere bruid leren kennen. De donkere bruid laat zien : ‘Je met de zonde, de vijand, leren kennen, anders kom je nergens.’ Dan gaat het niet alleen om de zonde van de man, van Adam, maar ook om de zonde van de vrouw, van Eva, oftewel de Evalogie. Hij moet de verleiding van de vrouw, van Eva onder ogen komen, hoe ze dat doet, dus niet alleen de zonde op zich kennen, maar hoe het gekomen is.

De vrouw der zonde, de vrouw des doods, maakt misbruik van de onwetendheid van de man. Daarom is het ook zo belangrijk geweest dat Jezus op de sleutel der kennis wees tot de behoudenis (gnosis, Grieks ; yadt, Aramees). Alleen door de kennis kon de mens aan de zonde en de vrouw der zonde ontsnappen, en zo aan de dood. Dat is allereerst de kennis van zonden.

Eva boodt haar eigen zondige kennis aan, de kennis van goed en kwaad, haar kennis van wedergeboorte,
rechtvaardigmaking en het genade aanbod, van de vergeving der zonden. Het was een lust voor de ogen van de man. Zo trok ze hem in het verderf, want de man wilde niet wachten op de Heere. De man wilde niet toetsen en onderzoeken. Dat was hem teveel werk. Eva trok hem naar een groter paradijs, maar het was een valstrik. Hij werd verkocht onder de zonde. Wat een tragisch verhaal.

Velen zinken ergens halverwege op de rivier van de zondenkennis, omdat ze het opgeven, en weer grijpen naar de gemakkelijke genade, gemakkelijke rechtvaardigmaking en de gemakkelijke wedergeboorte, de verboden vrucht door de vrouw der zonden aangeboden, door Eva. Ze grijpen overmatig naar allerlei new age spiritualiteit die hier niet over spreekt. Er wordt heel wat overgeslagen. Oh, het Laodiceaanse gevaar is groot, zoals het Galaatse gevaar van wetticisme groot is.

De mens moet de donkere bruid leren kennen, niet zomaar een blanke bruid. Het Hooglied spreekt erover. De mens kan niet zomaar overwinnen en tot de witte steen gaan. Eerst moet de mens tot de zwarte steen gaan, waar de nieuwe bijbel over spreekt. Dat is de steen van de honger, van het niet voortijdig grijpen (II Duizen 22:8-9).

De mens moest eerst de onderwereld in, de aarde in, om zo tot wedergeboorte te komen, om los te komen van alle valse kennis (II Kamba 10:2-3). Dat kan als de mens tot de zondenkennis, de kennis van de doodsstaat en de verdoemelijkheidskennis komt, waarvan de zwarte steen een beeld is. De witte steen is niks zonder de zwarte steen. Eerst moet de mens aan zijn verlorenheid ontdekt worden, de grote verliezer zijn, net zoals de gehangen Jezus en de oude profeten. Eerst moet het zaad sterven in de zondenkennis en de ellendekennis, en het zaad wat stierf, oftewel de mens die alles verkoopt om het aan de armen te geven die is op de weg tot de behoudenis. Dat is de hemelse dialectiek, de dualiteit. Als je je leven wil behouden zul je het verliezen, en als je het wil verliezen om de wil des Heeren, dan zul je het behouden. Dat gaat over het oude leven wat we moeten loslaten, en wat we voor vuilnis moeten rekenen, al die eigengerechtige theologie ook en al die vleselijke dogmatiek waar van alles aan mankeert en van alles aan rammelt. We moeten het opgeven.

Laat de mens maar eens tot de Evalogie gaan, en leren hoe demonen mensen verleiden, hoe de zonde de mensen verleidt. Er gebeurt niks snel snel. Men is overmoedig geweest met het Jezus mysterie. Men heeft van de verboden vrucht gegeten, in de valstrik gevallen van de vrouw des doods.

Men moet het Adamsvlees, het Eva-vlees en ook het Jezusvlees in zichzelf doden, naast het eigen vlees en het familie vlees. Het doden van het vlees is dus meervuldig.

Geliefden, als u een nieuw mens wil worden, dan moet zowel het wereldse vlees als het geestelijke, religieuze vlees gedood worden. Dat gaat in stappen, en daarom hebben wij ook onze catechismus en de nieuwe bijbel. De mens moet hiervoor zijn vleselijke rang en status afleggen, zoals Ezau en Ismael dat moesten toen ze de woestijn ingingen, en zoals Jezus dat moest op Golgotha. De minste zijn, de ander hoger achten dan jezelf, en zo het vlees overwinnen en ‘meer zijn dan degene die in de wereld woont’, boven alle overheid en macht. Dat kan alleen als je aan de wijnstok verbonden blijft, en die groeit boven alles uit, maar dat begint in het wortelen, onder alles gaan, de zondeval ten diepste kennen, en nog dieper gaan, anders kan de zonde nooit overwonnen worden. We moeten naar de wortel reiken en dieper dan dat gaan. Zo niet, dan zal de zonde ons blijven bedriegen.

Wij moeten de donkere bruid door en door leren kennen. Zij is de hemelse zondenkennis. Zomaar dingen geloven is van het vlees. Geloof had vroeger een veel diepere betekenis. Je moet niet zomaar alles geloven. Er is zoveel verdeeldheid tussen mensen en het zijn maar mensen. Vandaar dat zonden-kennis en leugenkennis zo belangrijk is, de kennis dat de mens verleugend is. Kennen wij de diepte wel van de leugen ? Het geloof wijst op het vasthouden van principes. Laat je niet bedriegen door het woordje ‘geloof’, maar ga kijken wat het betekent, wat er allemaal bij komt kijken om te geloven. De mens moet weer komen tot de geloofskennis, voordat de mens zegt : ‘Ik geloof.’ Wat geloof je eigenlijk ? Wat is geloven eigenlijk ? Ga tot de bron, en stop met zomaar kerkje spelen, want dat zegt helemaal niks. Beschouw het als vuilnis, zoals Paulus, en trek verder.

Pas op, oh geliefden, voor de vele vleselijke baarmoeders om u heen, die u vleselijk leven willen geven, uw oude natuur willen brengen tot opgeblazenheid. Het overmoedig en vleselijk geloof komt voort vanuit overmoedig zelfgeloof. Vertrouw jezelf niet zomaar en alles wat rondspookt in je hoofd, al die gedachten, al die emoties en gevoelens, al die theologieën, want de duivel is een gewiekste misleider. Alles moet getoetst worden, ook het geloof. En de Heere beloont de toetsers, de verbrokenen en verslagenen van hart, en komt hen tegemoet. Al onze vleselijke werken en wetten en al ons vleselijk geloof is waardeloos voor God, maar de Heere bemint een verbrijzeld hart dat in de Vreze des Heeren leeft. In de Vreze des Heeren neem je niet zomaar een geloof aan, vertrouw je niet zomaar, maar toets je, en bewerk je je behoudenis in Vreze en beven, en kom je allereerst onder ogen dat je vleselijke en oude mens verdoemelijk is. Zo kan het nieuwe leven ontstaan. Zoals de nieuwe bijbel stelt is de schepping nog niet geweest. De mens is nog maar een feutus, en is in de feutale nachtmerries.

Prik er doorheen. Prik ook door jezelf heen, want daar begint het allemaal, in het vlees. Daar is het misgegaan. Het is een vuile bron die weer gedoofd moet worden. Dat kan niet zonder zelfkennis en zondenkennis. Je moet de diepte van die bron kennen en nog dieper gaan.

Er is veel ingebeeld geloof in Laodicea, ingebeelde genade, en een ingebeelde hemel. Prik er doorheen. Ga dieper. Wie gelooft en gedoopt zal zijn, die zal behouden worden betekent dat je nog zoveel kan geloven, maar als het zaad niet gestorven is, dan is het waardeloos en kan er geen nieuw leven komen. Dat zaad sterft niet zomaar, maar moet de diepte van de grond in. Dan gaat het om het wortelen voordat het nieuw leven kan geven, voordat het kan groeien, bladeren kan krijgen, bloesem, bloemen en vruchten.

Het gaat niet om je eigen wil, of om de wil van de mensen om je heen. Mensen willen van alles. Het gaat om de wil van de Heere, die de kennis is. Dan kom je bij de kennisleer van Calvijn. God is niet zomaar God, maar het is de hemelse en eeuwige kennis die dieper is gegaan dan wie dan ook, en boven alles is uitgestegen, meer dan degene die in de wereld is, boven alle overheid en macht. Laat al die mensen toch. Kijk eens naar al hun verdeelde kerken. Waarom zou je mensen volgen ? Het vlees is bedriegelijk. De werken van de mens stellen niets voor bij God. De mens is maar een zucht. De mens moet zijn verdoemelijke staat onder ogen komen, en de oude natuur, de vleselijke natuur, afleggen als een kleed, en zo de diepte ingaan. Laat alles achter om de Heere te volgen. Dat liet de Heere Jezus zien toen iemand hem vroeg wat hij moest doen om behouden te worden. Er werd niks gezegd over zomaar geloven. Er werd gewezen op geboden en principes. Er werd gewezen op de stervenskennis, niet zomaar op de wet. Vanuit het sterven van het zaad komt de mens tot de hemelse kennis en de hemelse geboden, waardoor de mens daar ook in kan wandelen. Men moet sterven aan de wet door de wet tot de wet, en de wet moet sterven aan de mens tot de wet. Wet, waar is uw prikkel dan ? Wij moeten komen van de wet des doods tot de wet des levens.

We moeten overgaan van de wet des vlezes tot de wet der belofte, waar de Galaten-brief het over heeft. Er zijn hemelse wetten waar de aardse wetten uiteindelijk niet tegenop kunnen. Dat is niet zomaar een wet, maar kennis. Uiteindelijk zal de wet sterven aan de hemelse kennis, en die zal de mens leiden. De wet moet sterven in de grond als zaad. Heeft de wet dan afgedaan ? Neen. De wet is dan vervuld geworden door de kennis. Daarom wees de Heere Jezus de kennis, de gnosis in het Grieks, de yadt in het Aramees, aan als de sleutel tot de behoudenis. Dan moeten dus eerst alle

vleselijke en overmoedige schijn-behoudenissen afsterven. Wie zijn leven wil behouden zal het verliezen. Eerst moet de behoudenis gezaaid worden, teruggegeven worden aan God.

De Laodiceaanse kerken hebben het wilde konijn wat ze in de doos hebben gestopt tot God gemaakt, en die beslist over alles, en al die kerken zijn tegen elkaar verdeeld. Is het niet bizar en dwaas ? Daarom sprak J.P. Paauwe ook dat de mens na zijn dood maar beter de kerk kon velaten en gewoon thuis de preken te lezen. De mens moet uit Laodicea gaan, uit Babylon. Er is iets goed mis in Laodicea en in het eigen vlees. Dan gaat het erom te stoppen met kerkje te spelen en eerst maar eens onder ogen te komen wat voor bende het is. De zaadkorrel moet veelvuldig sterven en eerst de diepte ingaan.

Het is een eigenaardig wezen, is het niet ? Het kerkelijk wezen van Laodicea, die alles beter weet en alles betutteld. En dat zit ook in het eigen vlees wat eraf moet. Dieper gaan dan Adam. Dieper gaan dan Eva, tot de donkere bruid. Dan zal zij de blankheid van haar bruidegom bezingen. Er is geen witte steen zonder de zwarte steen.

Och, broeder of zuster, vertrouw toch niet op het tijdelijke en op de tijdelijke behoudenissen die worden aangeboden, want het is van het vlees. Ga het smalle pad, de langere en diepere weg, en kom uw verdoemelijkheid onder ogen, opdat het kan sterven en u tot nieuw leven kunt komen. Ga door de enge poort en laat het schijngeloof en de schijnwedergeboorte achter u, want die zijn overmoedig en maar tijdelijk. Die kunnen niet staan voor het aangezicht des Heeren. Laat de werken van het vlees toch achter u, ook de werken van schijnreligie, van vleselijke godsdienst. Het dogma van Adam, de zondenkennis, dat is wat de mens in al zijn dogmatiek over het hoofd heeft gezien en heeft verwaarloosd. De mens heeft in zijn vleselijkheid en zelfoverschatting een toren van Babel gebouwd tot de hemel, maar die zal in de zondvloed ten onder gaan. Die zondvloed zal ditmaal komen in het hart. We leven weer zoals in de dagen van Noach. De geschiedenis herhaalt zich, en ook de oordelen van God.

De mens moet loskomen van de Laodiceaanse goedgelovigheid om ingeleid te worden tot de Adamologie. Alleen dan zal het Hooglied werkelijkheid worden. Het vlees blaast zich op met allerlei hoge woorden, maar het zijn maar woorden. Het moet afsterven aan het Woord des Heeren. Het Woord des Heeren omvat de Kennis des Heeren, en die trippelt niet rond zonder de kennis van de doodsstaat, de kennis van de grootte van de zonden en van de grootte van het oordeel. Laten we de Kennis des Heeren niet tekort doen, niet kortaf voorstellen. Alle woorden en namen van de mens moeten getoetst worden aan de Kennis des Heeren, aan de diepten des Heeren, en dat gaat dieper dan de zondeval. Er is geen verlossing uit die put als u niet dieper gaat, broeder of zuster. Alleen door die put komen we tot het hiervoormaals, en zo tot het hiernamaals, en dat moet gebeuren in het hier en nu. Van uitstel komt afstel. Benut u tijd goed.

Als mensen zeggen te geloven in Jezus, dan zegt dat helemaal niets, want ze geloven in hun eigen gedachtes over Jezus, en dat moet getoetst worden aan de Kennis des Heeren, aan de dieptes des Heeren, opdat al het geloofsvlees en Jezusvlees zal afsterven. Het geloofsvlees is niet objectief, maar subjectief, en moet afsterven. De mens moet de geloofskennis ontdekken en dat kan alleen als hij ontdekt is aan de zondenkennis. Zonder de donkere bruid komt men nergens.

De Geloofskennis des Heeren is niet Laodiceaans, maar diep, dieper, diepst. Deze komt niet tot snelle conclusies voor een markt, om de portemonnee te spekken. Ze hebben het huis des Heeren tot een hoerenhol gemaakt, en Jezus gaat er doorheen met de gesel. Dus wat daar vooraan staat te pronken in de Laodiceaanse kerken, wat het ook mag wezen, is niet Jezus in ieder geval. Het is hoogstens Jezusvlees, en dat moet eraf. Dat wil Laodicea niet, want het verkoopt te goed. Toch zal er een overblijfsel zijn in Laodicea. Toch zal er een uittocht zijn uit Laodicea, mijn geliefde broeder of zuster.

Als je geheel wil loskomen van de oude natuur, dan moet je tot de dieptes gaan van de put van Adam om het te leren kennen, tot de bodem ervan, zoals Jezus de gehele lijdensbeker moest leegdrinken. De zondenkennis gaat tot de bodem, en dieper. Anders kan het nooit wegstromen, nooit leeg worden om gevuld te worden door de Heere. De catechismus stelt dat we de grootte van de zonden moeten kennen, dus met zomaar het zondaarsgebed kom je er niet. Maar Laodicea strijdt tegen de Adamologie, want die wil niet dat de zonden ontmaskert worden, en dat de leugens aan de kaak gesteld worden die iedereen blind houden. Het verkoopt te goed voor Laodicea. Geld is nooit een goede leermeester geweest. Ze hebben van God’s huis een markt gemaakt.

Laodicea gaat altijd over dezelfde brede wegen en in dezelfde cirkels, maar deze cirkels moeten sterven aan de hogere cirkels des Heeren. Je moet kunnen ademen. Ze hebben de cirkeltjes te nauw gemaakt. Het gaat altijd over hetzelfde. Zo prevelen ze hun Laodiceaanse formules en spuwen ze hun bijbelverzen waarvan ze de betekenissen, de grondteksten en de etymologie niet van kennen, laat staan wat de Heere ermee bedoelt. Het is koopwaar geworden. Het is een markt en ze staan onder marktdruk. Ze zijn eigendom geworden van iets anders.

Het woord van Laodicea heeft de mens behekst. Het heeft geen betekenis meer. Het is oppervlakkig. Het is geroofd. Het is een trofee. Ze weten niet wat het is. Dat willen ze ook niet weten. Ze willen alleen weten wat zij ervan hebben gemaakt, en de verkoopcijfers. Ze zijn uit op winst, niet op waarde.

Het maakt niet uit hoeveel bijbelverzen je uit je hoofd kent en hoe snel je ze kunt opprevelen of hoe lang je al een gelovige bent, of wat voor titel of taak je draagt, of hoe goed je je aan de geboden houdt, of hoe geoefend je bent in het geestelijke en het bevindelijke, als je het maar kunt doorzien, er doorheen kunt prikken.

HOOFDSTUK 16. HET VIJFTIGJARIGE TIJDPERK VAN DE HERLEVING

Laodiceanen worden al gauw nerveus en achterdochtig als je niet vaak genoeg Christus zegt. Dat zien ze als graadmeter van hoe dicht je bij God leeft. Maar de Heere wil niet dat wij God’s naam ijdel gebruiken. We worden niet heiliger door telkens de naam Christus te zeggen. Dan ben je een naamchristen.

‘Ja, maar Jezus is God,’ zeggen de Laodiceanen dan.

Neen. Jezus zei van zichzelf dat hij God niet was. ‘Wat noemt gij mij goed ? Alleen God is goed,’ zei hij. En : ‘De vader is meer dan ik.’ Als Woord is Jezus God, en in zijn hoedanigheid als het beeld van de baarmoeder, wat Christus in de Griekse wortel is, de chasma. Maar als Zoon en Verdoemeling is hij geen God. Hij is de Zoon van God. Dat is iets anders. Maar niet God zelf.

‘Ja,’ zeggen de Laodiceanen dan, ‘maar Jezus is aan het kruis voor ons gestorven om onze zonden weg te nemen.’

Neen. Mis. Jezus stierf aan het kruis om het goede voorbeeld te geven, om te laten zien dat we alleen behouden worden als de zaadkorrel in de grond sterft. In die zin heeft hij ons gered, door die kennis over te dragen. De mens moet leren lezen en leren begrijpen, en niet er iets heel anders van maken en snelle conclusies trekken zoals in Laodicea, want dan misbruik je de naam van God, en dan laster je God, want dan heb je de naam van God lopen gebruiken voor je eigen theologieën.

Jezus heeft het gedragen voor de ander, maar nu moet je het zelf nog dragen voor de ander. De mens heeft van Jezus een gesneden beeld gemaakt, een afgod. ‘Oh, het is de naam boven alle naam,’ zeggen de Laodiceanen dan. Neen. Mis. Het gaat om de principes waar Jezus voor stond, niet om de naam op zich. Velen gaan die naam zeggen en zullen niet door Jezus aangenomen worden. Jezus zal zeggen : ‘Ik ken u niet, gij werkers der wetteloosheid.’ Ze hebben hun eigen wetten gemaakt, en God’s naam ijdel gebruikt, lichtzinnig, om het in hun begeertes door te drijven. Het is allemaal ver weg van de ware betekenis ervan. Jezus wees op de geboden, de kennis en de zaadkorrel als de weg ten eeuwig leven. In die zin is hij de weg, de waarheid en het leven, omdat hij die principes uitdraagt, als leraar zijnde, als voorbeeld.

‘Ja, maar Jezus is de Zoon van God en wie in hem gelooft zal eeuwig leven,’ zeggen de Laodiceanen dan, en blijven zo in dezelfde cirkeltjes draaien en weten niet wat het betekent. Geloven betekent gehoorzamen, en dat willen ze niet. Het is allemaal afstandelijk. Jezus is de hete aardappel in hun mond.

‘Wat noemt gij mij Heere, maar doet niet wat ik zeg ?’ Ze luisteren niet zoals Maria, maar rennen rond als Martha. Ze weten immers alles al. Dit zijn geen verbrokenen en verbrijzelden van hart. Ze kennen de diepte van Adam’s put niet, en de sluwe listen van Eva. Ze zijn Laodiceaans. De verboden vrucht staat op het menu. Ze breken alle wetten van God door die zogenaamde genade en gebruiken de naam van God in ijdelheid.

Maar zelfs dat proberen ze theologisch goed te praten met een hele omhaal van woorden. Dure, kostbare woorden worden gebruikt. Ze zijn zeer belangrijk. Ze leven immers in Laodicea en zijn nog niet aan hun zonden en leugens ontdekt.

Als de Laodiceanen aan de hemelpoort komen dan denken ze dat Christus wel het wachtwoord zal wezen, en dan gaan ze ook een heleboel bijbelverzen opprevelen, maar God zal ze niet kennen, want die bijbelverzen hebben ze geheel uit het verband gehaald en misbruikt om het in hun eigen

begeertes door te voeren. Vandaar dat wij moeten strijden tegen het Laodiceaanse vlees totdat het de dood is ingegaan.

‘Zoals wij het zeggen is het waar,’ zegt Laodicea dan. Ja, dat denk je zolang je Adam en Eva niet kent in de zondeval. Ze besparen henzelf die moeite. Zij hebben immers makkelijke theologie. Maar dat is het evangelie niet meer. Voor hen wel, en dat is alles wat telt.

Na het heengaan van G.H. Kersten ging het bergafwaarts in de gereformeerde gemeente, en C. Steenblok begon hen te waarschuwen tegen voorwerpelijkheid, oppervlakkigheid en wereldsgezindheid. C. Steenblok stelde de onderwerpelijkheid voorop. Het was uit balans gegaan. Hij uitte die waarschuwingen in het Goudse kerkblad van 1953 (nr. 19). Er was veruitwendiging aan het plaatsvinden, wat allemaal kenmerken zijn van de Laodiceaanse kerk. God als voorwerp en niet meer als onderwerp. Er was een geest van holheid binnengeslopen (zie nr. 20.).

Dit was al eerder aan de gang in de Kuyper kerk van 1886, de doleantie. Er werd een te grote nadruk op de genade gelegd, en de kerk was aards, zeer aards. Als we naar eerdere afscheidingen kijken uit de hervormde kerk, de koningskerk van 1816, dan zien we in 1834 de christelijke afscheiding van Hendrik de Cock. In 1851 ontstond er een tijdschrift van de christelijke afgescheiden gereformeerde kerk, genaamd ‘De Stem’. In 1853 ontstond het blad ‘De Bazuin’ van de christelijke afgescheiden kerk. In 1865 ontstond het blad ‘Wekstem’ van de christelijke afgescheiden kerk. Dit kwam dus allemaal voort vanuit 1834, en was nog voordat de Kuyperkerk ontstond.

1834-1885 was het tijdperk van herleving, tussen de afscheiding uit de hervormde kerk en de komst van de Kuyper kerk in. Het was het tijdperk van de christelijke afgescheiden gemeenten en de gereformeerde kerken en gemeenten onder het kruis. Het was het tijdperk van de wildernis kerk. Kuyper was een zoete broodjes bakker die het volk leidde tot de luilekkerland theologie of sjoemel theologie, als een ingedutte gereformeerde zen. Het werd een sluitend systeem waarin de mens opgesloten raakte. De mens moet ontsnappen door terug te gaan naar het tijdperk voordat de Kuyper kerk kwam opzetten.

In een droom kwam ik tot een kamer die oude muren had en waarin aarde op de grond lag. Er waren kleine krokodillen en er waren arenden die zich neerstortten op slangen, cobra’s, die ze in hun snavel namen. Ik kwam in die ruimte doordat ik in een school door een deur ging, en ik moest die deur achter me op slot doen. Het slot ging heel moeizaam dicht. Ik hoorde al allemaal kinderen dichtbij komen, maar uiteindelijk lukte me het toch. Ik moest het Kuyper tijdperk afsluiten, en kwam dus in het tijdperk daarvóór. Het was in de geestelijke wereld, en de aarde was groener. Ik kwam in een parallelle wereld op Orion, en daar was er tussen Nunspeet en ‘t Harde een natuurstad genaamd Hustrum, waar ik al vaker over gedroomd had. Er wilden ook andere mensen komen die ik aan de telefoon had, en ik legde ze uit hoe lang het ongeveer zou duren voordat ze daar zouden kunnen komen. Ze zouden dan komen vanuit Ermelo. Het is toch een beetje de bible belt daar. Er waren veel struiken. Ik kon in die struiken dingen van het verleden zien, die gewoon takken waren.

We kunnen stellen dat in 1886 Chinese en Japanse geesten Nederland massaal overnamen om een vreemdsoortige en eigenaardige gereformeerde zen te vestigen. Het was sjoemel theologie die Kuyper bracht. Er werden allerlei stappen overgeslagen. Vandaar dat onze catechismus van belang

is en de nieuwe bijbel om dit recht te zetten wat misging in Nederland. Wij danken de Heere dat God ons tegemoet gekomen is in deze nood. Daar waar de gereformeerde zen riskant wordt en gemakszuchtig, daar sluipen geesten binnen van geestelijke pensionering. Die vreemde geest heb ik altijd in de gereformeerde Kuyper kerk ervaren, en er ook dromen over gehad.

Wij moeten tegen gereformeerde zen geesten strijden die ons hart willen verblinden en innemen, en daarom is de Adamologie en Evalogie zo belangrijk, de zondenkennis, de kennis van de doodsstaat en de kennis van de verdoemelijkheid. De bruid is donker, en alleen die donkerheid kan de blankheid van de bruidegom tot zijn recht doen komen. Dat is een donkere kennis die uitgaat vanuit het Hooglied en te vinden is in zowel de oude als nieuwe bijbel, als in de catechismussen. De Heere heeft ons niet als wezen achtergelaten, en zeker ook niet gidsloos.

HOOFDSTUK 17. LAODICEAANSE VOORWERPELIJKHEID

Het gaat er niet alleen om om los te komen van de lauwheid van Laodicea, maar ook van het extremisme van Laodicea, want zij is door geen enige kennis of onderwerpelijkheid gehinderd in haar voorwerpelijkheid, het misbruik maken van God’s naam, God gebruiken als voorwerp.

De predikant van Rhijn werd in 1851 in ‘de Stem’ genoemd (nr. 5) vanwege zijn stellingen. Eén zo’n stelling was, dat als er een kerk is dan moet er een kerkleer zijn, maar als het te streng wordt gehandhaafd dan kan het vervallen tot gemoedloos dogmatisme. Men twist veelal over hoogdravende speculaties. Dit gaat dan ten koste van het geheel, van het leven en wezen des geloofs, stelt hij. Kerkleer heeft in vele opzichten geen absoluut-eeuwige, maar een relatief-tijdelijke waarde, stelt hij dan.

Er kunnen verschillen zijn, vanwege zaad wat gezaaid wordt in verschillende gronden, en dan verschilende vruchten voortbrengt, ook al is het hetzelfde zaad, waardoor de kerkleer in sommige opzichten gewoon historische betekenis heeft en moet hebben, en niet altijd dezelfde waarde kan behouden, stelt hij.

Daarom is het zo belangrijk dat we een nieuwe bijbel hebben en een nieuwe bijbel catechismus, wat de oude bijbel al aankondigde. De mens die waarheid heeft ontvangen mag zo opgaan tot de volle waarheid.

Zoals Paulus zegt : ‘Want wij zien nu een voorbeeld (Aramees, mhzy) in een donker woord, maar dan van aangezicht tot aangezicht; nu ken ik gebrekkig, maar dan zal ik ten volle kennen, gelijk ook ik gekend ben. (I Korinthe 13:12)

HOOFDSTUK 18. DE THYATIRAANSE THEOLOGIE

De mens moet de omvang van de zondeval onder ogen komen, maar de Laodiceaanse mens raakt dan in paniek, want het vlees voelt zich bedreigd als het ontmaskert wordt, en gaat zo sjoemelend redeneren, de gere-formeerde zen, en misbruikt zo de naam van Christus. Die wordt snel van stal gehaald, als een snel paard die over alles heenspringt en zo het werk verzaakt. Als de Laodiceaanse mens voor de noodzaak staat om de Adamologie te leren, dan wordt dat snel afgekapt met de overmoedige Christus-afgod die opgegorgeld wordt met de hete aardappel in de keel. Toen mijn oma over Jezus Christus begon om het gehele zonde probleem snel af te sluiten zei mijn zwaar hervormde opa : ‘Mens, hoe durf je dat te zeggen.’

Eerst moet je de diepte ingaan, dingen onder ogen komen, de omvang van de zondeval en het zondeprobleem ontmoeten en ervaren, zodat je niet meer terug in slaap valt, en niet alles schoonpraten met Jezus Christus luilekkerland theologie. Vele Laodiceanen hebben zijn hierin vol-leerd. Het is onnavolgbare gere-formeerde zen geworden, en wel een hele vreemdsoortige. Alles is stijfgetrokken door theologische en geestelijke pensioneringen. De mens heeft zich vele pensioen fondsen laten aanpraten, terwijl er een werk te doen is.

Er is geen zuivere Christologie zonder de dieptes van de Adamologie en Evalogie. Een mens komt daar niet zomaar omheen. De mens werd te vrijzinnig en te new age. De mens had overal oplossingen voor, terwijl ze niet eens het probleem kenden. De mens had een koningskerk gebouwd (1816). Maar met de vrijmaking en afscheiding, die tegelijkertijd een wederkeer was tot de oude vaderen, moest er op de bazuin gebeuren, en dat werd ook gedaan in 1853 met de komst van het blad ‘De Bazuin’ van de afgescheiden christelijke gemeenten. ‘Vraag toch naar de oude paden, waar toch de goede weg zij, en wandelt daarin.’ (Jeremia 6:16)

Was de mens er toen al ? Neen. Zowel wederkering als reformatie moesten voortgezet worden. Is er niet voor alles een tijd ? Ook voor Christus is er een tijd. Je kunt niet alles te pas en te onpas naar voren schuiven. Als de mens de eerste Adam niet kent, is er geen weg tot de tweede Adam. Als er geen Jeremia in het leven van de gelovige is, vergeet het dan ook maar. Weer gaat dit niet om de namen, geen namenchristendom, maar om de principes en voorschriften waar het voor staat, om de inzettingen des Heeren, maar de Laodiceaan wil dat ontwijken, wil daar omheen cirkelen, raakt het niet aan. En zo hangt de Heere alleen aan de galg (wat ook een Aramese betekenis is van het kruis). De mens wil het leven behouden, en haalt daarom de Christus-afgod erbij, zo snel als hij kan, en huppelt overal snel doorheen, door Getsemané en Golgotha. Het is immers al volbracht, maar de mens moet zelf het water in en de diepte van de zondeval onder ogen komen, anders heeft het allemaal weinig zin. Volleerd in de gereformeerde zen zijn de Laodiceanen. Het gaat hen om het product, en dat staat onder marktdruk, en daarom wordt er gesjoemeld en geschoven met de waarheid. De waarheid wordt huichelachtend omgewisseld. De mens kent zijn Christus-afgoden niet. Het is beunhazen-theologie. De mens is tot Roomse voorwerpelijkheid gekomen, waar nr. 1 van de Bazuin van 1853 ook over spreekt, omdat men de onderwerpelijkheid heeft verworpen. God is een voorwerp geworden, een product. Ze kussen het, en gaan zo hun weg. Ze kennen het niet. Het gaat om de uiterlijke vormen, de Roomse zen. Het zijn rituelen, maar het hart is ver weg. Het is lippendienst, namendienst, relikwieën-dienst zonder enige bete-kenis. Het is zielloos.

De strijd tegen Roomse lichtgelovigheid en Alva gaat verder. Het zit nog diep in de kerk. Het is Roomse en Spaanse zen die gemengd is tot vreemdsoortige Kuyperiaanse gereformeerde zen in de kerken, en de geesten bewaken het met hand en tand. Vreemdsoortig is het. Eigenaardig. De kerk mag niet losgekoppeld worden van de school, anders wordt het Laodiceaans. Maar laten wij hierin door de Heere onderwezen worden. Er was een terechte angst voor opleidingen, want ook de opleidingen waren ingenomen. Het eerste nummer van de Bazuin stelde dat het ochtend was geworden, maar het was nog steeds nacht.

Nr. 2 van 1853 spreekt over een dodelijke rust die was gekomen, en die toen werd vervangen door een ernstig streven om God en het Woord van de Heere te dienen. We spreken over het tijdperk van de herleving in het midden van de jaren 1800 waarin dit gebeurde. Nr. 2 van de Bazuin spreekt over een ontwaking die plaats aan het vinden was, en de strijd tegen bijgeloof, zonde, de wereld en de duivel werd aangevangen, omdat men de stem van God had vernomen die sprak : ‘Saul, Saul, waarom vervolgd gij Mij ?’ Het zal niet een algemene opwekking zijn, spraken de oude vaderen, want velen weigeren de roepstem te horen. Velen zijn dwaze maagden of nog wel erger, stelt nr. 2. Er werd ook gewezen op het probleem van de ‘eters en de drinkers.’

Wij moeten onze geestelijke vaderen en moederen eren, maar dan moeten we wel weten wat zij hebben gezegd, welke waarschuwingen ze hebben gegeven, opdat we van hen leren, waar het boek Spreuken ook over spreekt.

Voor geestelijke opvoeding heb je geestelijke vaderen en moederen nodig, en die heeft de Heere gegeven, maar bovenal hebben wij de Heere nodig daarvoor, en het Woord des Heeren.

Er wordt in nr. 2 van de Bazuin in 1853 gesteld dat de wedergeboorte door het water en het geestelijke geschiedt. Laten we dit goed in de gaten houden in de interpretatie, dat wij daardoor niet zomaar door letterlijk water worden wedergeboren, maar door geestelijk water, en dat dit op de verstikking van het vlees wijst, zoals ook onze catechismus wijst op het belang van de zondvloed en het wurgtouw. Het water is dus slechts een zinnebeeld.

Het blad stelt dat er een ruime evangelie prediking dient te zijn, maar dat is geen algemene genade. De algemene genade moet bestreden worden, stelt het blad. De wedergeboorte gaat door de bekering en het geestelijke leven. Er zal een scheiding zijn tussen kaf en koren, stelt het blad.

In nr. 8 van De Bazuin uit 1853 wezen de oude vaderen op het gevaar van de kerk van Laodicea en de kerk van Thyatira. Laodicea noemen zij de lauwe kerk, en Thyatira noemen ze de kerk met een zwakte voor verleiding.

Geliefden, als we het hele stuk over Thyatira lezen in Openbaring 2, dan zien wij dat het vraatzuchtigen waren, tafelschuimers. Zij lieten zich verleiden tot hoererij en het eten van vlees voor de afgoden. De Leidse vertaling noemt het offervlees. In het Aramees staat er dierenoffers, slachtoffers, en een feest dat zulke dierenoffers vereist. Het mag duidelijk zijn dat elk vlees een dierenoffer is, tot de god van de buik voornamelijk. Daarom kreeg Noach te horen dat hij niets mocht eten wat een ziel had, wat leven had, want dan zou het moord zijn. Telkens weer waar in de oude bijbel daadwerkelijk vlees of vis wordt gegeten gaat het om zinnebeelden in de grondtekst.

Daarom eten vele Israelieten die de grondtalen machtig zijn geen vlees. De theologie van Thyatira probeert het eten van vlees goed te praten. Thyatira was verleid door een valse profetes die deze dingen leerde, en waar veel kerken vandaag de dag nog niet mee hebben afgerekend. Thyatira betekent ‘geur van ellende’ in het Grieks.

In het Aramees is het afgodenoffer of feest van het afgodenoffer ook ver-bonden aan het Pascha offer van Christus en waarmee de Thyatiranen afgoderij en hoererij pleegden onder leiding van de valse profetes. Zij gebruikten het om hun zonden ermee te bedekken, maar Spreuken 28:13 zegt : Wie zijn overtredingen bedekt, zal niet voorspoedig zijn; maar wie ze belijdt en nalaat, die vindt ontferming.

De Thyatiraanse theologie was ver-vaardigd om de mens af te houden van de Adamologie. Hierom moet de mens strijd voeren.

HOOFDSTUK 19. INGESLUIMERD OP HET KUSSEN VAN DODE ORTHODOXIE

De mens was diep in de Thyatiraanse ballingschap gekomen door de theologie van de valse profetes. Deze werkte zowel door Rome heen als door de reformatie. Het was de kerk van vraatzucht. Ze aten dierenoffers, oftewel vlees. Toen de Kuyper kerk kwam in 1886, wat later de gereformeerde kerken in Nederland ging heten in 1892, was dit ook deels Thyatiraans. Er was overmatige genade vraatzucht en meer dingen. De wereld werd schoongepraat op diverse punten. De reformatie was nog niet klaar. Dingen gingen beter en slechter. Er is een hogere Kuyper en een lagere Kuyper, een geestelijke Kuyper en een vleselijke Kuyper. De lijnen van de Heere werkten hier zeker doorheen. Het is van belang tot de hogere Kuyper kerk te komen en de lagere Kuyper kerk, de Thyatiraanse Kuyper, achter ons te laten.

De afscheiding van 1834 kenmerkte de wederkering tot de Adamologie, die uiteindelijk zou leiden tot de Evalogie, tot de kennis van de donkere bruid uit het Hooglied, wat overigens door Salomo geschreven was, die niet Salomo heette, want pas in de middeleeuwen verzonnen de Masoretische Joden er klinkers bij. Het paleo-Hebreeuws had geen klinkers, en begon ook gewoon met hieroglyphen. Vandaar dat Salomo gewoon slm, ‘sl’m of ‘islam’ was, een eerdere islam rondom deze persoon. Het was geen letterlijk koningschap, maar een koningschap over het vlees. Hij herstelde de dienst tot Moeder God, tot de Heere, zo goed en kwaad als dat ging, want hij liet zich ook verleiden door verkeerde vrouwen en hun afgoden. Vandaar dat hij ook de ketter-koning werd genoemd, maar hij stond ook bekend om zijn kennis, en als schrijver van het boek Spreuken, over de tucht. Zo is er dus een hogere, geestelijke Salomo, en een lagere, vleselijke Salomo. Zijn naam betekent betaling, het is volbracht, beloning. Als de mens gemakszuchtig stelt dat Jezus alles heeft

volbracht en dan rustig doorzondigt, zich veilig voelend in de Thyatiraanse dogmatiek van drogredeneringen, dan is dat een schijnveiligheid, en men kent niet de wezenlijke diepte van deze stelling, die te vinden is in de Adamologie en Evalogie van Salomo. Er zijn geen gemakkelijke wegen in de theologie van Salomo. Spreuken 28:13 zegt : ‘Wie zijn overtredingen bedekt, zal niet voorspoedig zijn; maar wie ze belijdt en nalaat, die vindt ontferming.’

Zij moeten gaan tot de kennis van de oude vaderen en moederen, en die kennis om hun hals dragen. (Spreuken 1)

Nu, de Evalogie is belangrijk, want de kerk van Thyatira was verleid en misleid door een valse profetes, zoals Adam was verleid door Eva. De mens moet de vrouwelijke verleidingskunsten doorzien en kennen, om veilig te blijven in deze duistere wereld. Telkens weer verleid Eva Adam met de verboden vrucht, en zij heeft haar kerk gebouwd. Deze vrouwelijke geesten martelen de mens die niet aan haar toegeeft.

Het blad ‘Wekstem’ van de afgescheidenen werd tot ‘de Roepstem’, en toen tot ‘de Roeper’, en werd een blad van de gereformeerde kerk. In nr. 17 van 1896 stelt het dat we moeten opgaan tot Sion, dat we moeten gaan van paaszaal tot Getsemané, en dan tot Gabbatha, en dan Golgotha, en dan de olijfberg, als we Jezus willen volgen. De valse profetes van Thyatira had het allemaal te simpel gemaakt, net zoals Kakia deed in de Griekse mythologie, en zo werd er met de Christus afgoden gehoereerd en at men de dierenoffers. Men misbruikte Christus voor eigen gewin, maar dat heeft niets meer te maken met zuivere Christologie, die geworteld is in de Adamologie en Evalogie. Thyatira blijft ergens steken op het pad, en richt daar haar markt van bedrog op. Zij gaat hiervoor op de stoel van Mozes zitten, net zoals de farizeeërs. Ze leren de mensen vele wetten, maar niet de waren. Als je onder het recht van Thyatira komt dan zul je ook misbruikt worden. We spreken dan over de inquisitie van Thyatira. De valse profetes van Thyatira is de vervolger van de heiligen, de doodsvijand.

Met de komst van Kuyper in 1886 kwam de mens aan in Sion, maar dit was deels nog gewoon een Thyatiraans Sion. De mens moet leren het goede van het kwade te onderscheiden, het geestelijke van het vleselijke. Kuyper is en blijft een machtig enigma en icoon van het Nederlandse volk. Daar komt niemand zomaar omheen.

Vanaf het eerste nummer van 1893, nadat de Kuyper kerk tot ‘de gereformeerde kerken in Nederland’ werd in 1892, werd het blad ‘de Roeper’ ‘Gereformeerd Weekblad’ genoemd. Het begin van een nieuw tijdperk.
Zo ontwikkelde het blad ‘De Stem’ uit 1851, als blad van de Afgescheiden Christelijke gemeenten van 1834 tot ‘Wekstem’, ‘de Roepstem’ en toen ‘de Roeper’, wat nu het gereformeerde weekblad was geworden. Vanaf het eerste nummer van 1895 werd het blad ‘De Roeper’ genoemd ‘Weekblad ten dienste van de Gereformeerde Kerken.’

U zult misschien denken : ‘Waarom moet dat nu, al die verschillende kerken, en al die verschillende opvattingen ? Waarom kunnen wij God niet zien ?’

Neen. Wij kunnen God niet zomaar zien. Dan zouden we verteerd worden. Wij mogen alleen de achterzijde van God zien, en al die kerken dienen tot voorhangsels, maar zijn niet het eigenlijke.

Het is voor onze eigen bescherming. Wij moeten een tocht maken door de kerkgeschiedenis om God daadwerkelijk te ontmoeten, maar dat gaat niet zonder een strijd tegen de wereldgeesten. De onthulling gaat maar heel langzaam, want meer kan een mens niet aan.

Alles is ‘uit de Heere, door de Heere, en tot de Heere’. God is de verborgen geschiedenis en de verborgen toekomst. Dat kan de mens nog niet aan, en daarom bestaan de zonden, de leugens en de verschillende opvattingen als een voorhangsel. Het is ook aangesteld als de tucht voor de mens. De engel des Heeren versperd het pad tot de boom des levens, want de mens is er nog niet klaar voor, en zou het misbruiken, er teveel van nemen. Daarom moet de mens het pad leren en dat begint bij de Adamologie, de volle omvang van de zondeval te leren kennen, en de volle omvang van God’s oordeel hierover.

In het blad ‘De Vrije Kerk’ van 1898 wordt er gesteld : ‘Het denken en het willen is in God, behoort tot Zijn Wezen. De inhoud van dit willen en denken komt niet van elders in, wordt God niet opgedrongen, is dus geene noodzakelijkheid in God, behoorende tot Zijn Wezen, maar is uit God Zelven. Hij is in Zijn Wezen, en dus ook in Zijne besluiten volstrekt onafhankelijk. Niet besluiteloos, alsof Hij ook niet kon willen wat Hij wil. Zijn wil is gebonden aan Zijn Wezen.’

Het blad stelt daarbij dat iets niet goed is omdat God het wil, maar God wil het goede. Daarom is God ook niet zomaar God, maar representeert het het goede. Er wordt gesteld dat God werkt omtrend de zonde, niet dat God de werkende oorzaak is van de zonde. In nr. 1 van 1895 van ‘De Roeper’ wordt er gewezen op dit blad. De drie koningen, Willem I, II en III, waren inmiddels weg, en sinds 1890 was Wilhelmina de koningin. Nederland stond toen onder een vrouw. In 1901 zou Kuyper minister-president van Nederland worden. Dit zou duren tot 1905. Wilhelmina zou koningin zijn tot 1948.

In 1869 was er een grote samenvoeging van afgescheiden gemeenten en kruisgezinde gemeenten die voortgekomen waren uit 1834. Zo ontstond in 1869 de christelijk gereformeerde kerk, en vanaf 1875 werd het blad ‘De Vrije Kerk’ uitgegeven, wat van de christelijk gereformeerde kerk was. Later toen de Kuyper kerk op kwam zetten gingen veel christelijk gereformeerde kerken daarin op, maar een klein deel bleef gewoon de christelijk gereformeerde kerk, drie gemeenten. Zij prikten door de leer van Kuyper heen. Deze afscheiding vond plaats in 1892.

De sabbath herinnert ons eraan dat eerst het vlees tot rust moet komen voordat het werk des Heeren kan geschieden. Dat is een zinnebeeld. Je kan letterlijk de sabbath houden, maar als je niet begrijpt dat je vanuit de sabbath dient te leven, namelijk het uitdoven van de vleselijke werken, dan heb je er niks aan. Dan zijn het gewoon de putten van de Danaïden, als je het vlees een dag rust geeft en dan de rest van de week gewoon weer door het vlees leeft. Het gaat om een sterven aan de sabbath. Het hebreeuwse woord ‘sabat’ betekent niet zomaar rust, maar achterlaten, vernietigen, verwijderen, afscheiden, uitroeien. Dat is wat er met het vlees moet gebeuren en de vleselijke werken. Ze moeten afgelegd worden. Het is dus een dag van grote worsteling, van geestelijk werk. Het is een principe.

Zo is dat ook gegaan in de afscheiding van 1834. De mens moest de vleselijke werken van de kerk achterlaten. Het was werelds geworden.

Nu was daar nog een geest van hoererij in de gemeente van Thyatira. Dit was ook een geestelijke hoererij : Het Woord van God werd nog steeds verkocht. Zelfs vandaag de dag wordt het Woord van God nog steeds verkocht, wat de zonde van simonie is, en waardoor ten minste 10% van het product vals is. Dat heeft de mens ervan gemaakt. Terwijl Jezus sprak : Om niet hebt gij het ontvangen, geeft het om niet. Dus laten we wel wezen : Omdat de gemeente nog veelal vlees eet en het Woord des Heeren verkoopt, en dus nog steeds van Thyatira is, is haar dogmatiek ook nog veelal verloederd.

‘God meer gehoorzaam zijn dan mensen,’ stelde ‘De Vrije Kerk’. Dat was ook het beginsel van de afscheiding van 1834, en daar wilde de christelijk gereformeerde kerk zich aan vasthouden. Om ook die kerk te kunnen zijn moesten ze breken met de heersende synode (1e en 2e jrg, p. 139). Zij zagen zichzelf als een strijdende kerk, en daarom werden zij ook vervolgd. Er werd door het blad aangegeven dat in de jaren 1700 de kerk was ingesluimerd op het kussen van dode orthodoxie, en daardoor was de kerk vatbaar voor dwalingen (p. 148). Uiteindelijk is de mens bezwangerd met zonde en dwaasheid, en dient de mens door de Heere wedergebaard te worden (p. 167).

De Vrije Kerk stelt dan dat de vrijheid waarnaar gestreefd wordt een vrijheid van zonden is (p. 169). De christelijk gereformeerde kerk was een groot kamp op weg naar de Kuyper kerk, waar velen zich uiteindelijk vestigden, maar een ander gedeelte ging dus uiteindelijk verder, omdat ze in het kamp van Kuyper niets te zoeken hadden.

Er was een luilekkerland christologie aan het ontstaan, die voet kreeg in de Kuyper kerk, die veel wereldsgezinder en materialistischer was dan de christelijk gereformeerde kerk. Alhoewel velen van de christelijk gereformeerde kerken meegingen met de reformatie van Kuyper, de doleantie, bleef er ook een deel van de christelijk gereformeerde kerk over in 1892 die zich niet wilden onderwerpen aan Kuyper’s theologie.

Ik had een droom dat ik achterna werd gezeten door Kuyper geesten. Ze werkten door de bloedlijnen en telefonisch. Ze raadden mij aan om naar een mond-internaat te gaan voor een stralende glimlach. Ik moest toen zeggen : ‘Nee, want ik ben christelijk gereformeerd.’ Vanwege de luilekkerland christologie van de Kuyper kerk, van de gereformeerde kerk, moet er een reformatie komen in de christologie. In die zin moeten wij ‘christelijk gereformeerd’ zijn.

HOOFDSTUK 20. DE DIALECTISCHE THEOLOGIE

Een overmoedige, ondoordachte christologie maakt dat mensen er langsheen schieten. Een christologie zonder diepgaande Adamologie komt nergens, komt niet van de grond. Daarom moet er een reformatie komen in de christologie, en moet men in die zin 'christelijk gereformeerd' zijn.

Kuyper schoot er langsheen met zijn sinterklaas theologie. Oh ja, hij had zeker een roede, maar hij bakte de broodjes te zoet. De kerk was in luilekkerland gekomen en was nog zwaar wereldgezind.

Wie denkt dat het in de gereformeerde gezindte allemaal koek en ei is heeft het heel mis. Er is zowel een opwaartse stroming als een neerwaartse stroming. Er is zowel het gereformeerde als het gedeformeerde. Ik was van huis uit van een afsplitsing van de vrijgemaakte kerk van Klaas Schilder, maar ik groeide intergereformeerd op, want we kerkten overal, en ik groeide op met hen van de gereformeerde gemeente.

De gereformeerde gezindte heeft grote geheimen, die vaak oraal worden doorgegeven. Er was een eerdere reformatie, van de Franciscaan Johannes Hus, maar die eindigde op de brandstapel. Zijn volgelingen, de Hussieten, zetten de reformatie door. Luther werd erdoor geinspireerd. Ze vertelden mij dat zekere Hollandse Hussieten in 1455 een ondergrondse kerk hadden gesticht, die verborgen moest blijven, genaamd de Geestelijk Gereformeerde Kerk. Dit was dus nog vóór de Lutherse reformatie van 1517 en vóór de Nederduits Gereformeerde Kerk van 1571. De Nederduits Gereformeerde Kerk werd in 1579 met de Unie van Utrecht de moederkerk van Nederland, maar er was dus al een Geestelijk Gereformeerde Kerk die verborgen gehouden moest worden, die dus de moederkerk was van de moederkerk, oftwel de grote moederkerk van 1455, de Geestelijk Gereformeerde Kerk. Dat vertelden ze mij in de gereformeerde gezindte. Dat had ook allemaal weer te maken met vervolgingen dus daarom hielden ze het verborgen. We spreken dus over een eerdere ondergrondse reformatie in Nederland, die bovengronds werd uitgevochten in de Bohemen (Tjechië).

De reformatie van Johannes Hus die leefde van eind jaren 1300 tot begin jaren 1400 was in de lijn van de Franciscaanse reformatie in de jaren 1200, en daarvoor was er de Gregoriaanse reformatie in de jaren 1000 en 1100. De Gregoriaanse reformatie streed ook al tegen de simonie, net zoals Hus en Luther dit deden, tegen de geesteshandel. De Gregoriaanse reformatie was een vrijmaking van de wereldlijke macht van de koning, de strijd tussen de wereldse koning en de geestelijke koning. Het was een onafhankelijkheids-strijd die de geestelijken voerden. Onze kroon is niet werelds maar geestelijk. Laten wij geen schatten op aarde zoeken.

Ezau legde zijn eerstgeboorte-recht en sociale status af voor het rode, wat heenwijst op het bloed van Christus, oftewel de dood van het ego, wat ook de betekenis van het woord 'Yeshua' is in de Israelitische talen, het sterven aan het vlees op het strijdveld, de strijd in de geestelijke gewesten. God zou uit Teman komen, zei de bijbel in Habakuk 3:3, oftewel het wijsheidsvolk van Ezau, wat er op wijst dat er grote verborgen geheimenissen liggen in het verhaal van Ezau. Zowel de grondwoorden als de nieuwe bijbel laten zien dat er een lagere en een hogere Ezau is. Zo is dat ook met andere geheimenissen, zoals het geheimenis van Saul. In de koran had Saul al een wat positievere betekenis, maar ook in het grondwoord van de oude bijbel was dit geval, waar de nieuwe bijbel op wijst.

Ezau was bedrogen en achtervolgde Jakob. Jakob was een leugenaar, een hielenlichter, en in die zin vervolgde Ezau de lagere natuur van Jakob, niet zijn hogere natuur. In die zin was hij een eerdere Saul. Er is een hogere en een lagere Saul. De hogere Saul vervolgde de lagere natuur van David, want ook David was nog erg vleselijk. We moeten niet vergeten wat hij Uria, de man van Bathseba, had aangedaan.

II Behemma 4:54 zegt : Toen Ezau tot het rode kwam verloor hij zijn eerstegeboorterecht, waardoor hij al snel tot klagen kwam. Water verandert in bloed, als een teken dat het ego sterft. In het boek van Jozua is het rode touw een beeld van de opname, om zo te komen tot de diepte. Dit zijn allemaal beelden van de rode kroon van Noord-Egypte.

Uiteindelijk, en dat zien we ook in het leven van Jozef, Job en Jezus, leidt het lijden om de wil van God tot de rode kroon van gerechtigheid, Deze kroon is het Woord van God wat in het hoofd van de mens komt, en is geen aardse kroon, en geen aardse macht, maar de kroon die men ontvangt als men het vlees heeft verslagen. Men heerst over de zonde, in plaats van andersom. (vers 55)

De rode kroon is de baarmoeder van het verstand, van het hoofd, als de schorpioenenkroon. In het Aramees heeft de kroon ook met belasting te maken. Ook zijn de geschriften van Paulus hierbij belangrijk, die overigens ook Saul heette. Wij moeten de vergankelijke kroon inruilen voor de onvergankelijke kroon. Dat gaat niet buiten de Adamologie om. Daarom noemt de nieuwe bijbel de rode kroon ook de kroon van de klaagliederen. Wij moeten diep zuchten en klagen over de zonde, zoals in Ezechiel 9, om zo niet met de wereld geoordeeld te worden, maar het zegel van God op onze voorhoofden ontvangen.

Onze lagere Ezau moet sterven, en onze hogere Ezau, Yeshua, moet opstaan. De Ezaulogie is belangrijk op het pad, net zoals de Adamologie. Yeshua is de tweede Ezau, de hogere natuur van Ezau, net zoals hij de tweede Adam is. Dat is het pad waar zowel de grondwoorden van de oude bijbel over gaan, als de nieuwe bijbel.

De eerste Saul was aards, maar de tweede Saul, Yeshua, is geestelijk, wat we ook zien in het leven van Paulus, die Saul genoemd werd. Dit speelde zich ook af in het leven van Ezau. We mogen daarom Ezau niet wegwerpen, waar onze catechismus ook over spreekt. Wierpen we ook Yeshua weg toen hij onder de engelen was gesteld en zijn leven had afgelegd, toen zijn bloed was uitgestort ? Hij was de verworpene, en hij riep het uit : ‘Mijn God, mijn God, waarom hebt gij mij verlaten ?’ Hij was op dat moment door God gehaat, en de toorn van God rustte op hem. Hij was niet meer de Zoon van God, wat een groot geheimenis is. Hij had deze status namelijk afgelegd, net als Ezau, voor het grotere goed, het geheimenis van de uitstorting van het bloed opdat het ego sterft. Hij rekende zo af met de vleselijke macht. Ezau en Yeshua zijn zo typologisch aan elkaar verbonden. Ezau werd zo tot het wijsheidsvolk, tot een Salomo (slm, islam, oftewel de eerdere islam, voordat de Mohammedaanse islam kwam). Salomo staat niet voor de aardse macht en aardse rijkdom, maar het geestelijke koningschap over het vlees, en de geestelijke rijkdom die het met zich meebrengt. Dat openbaarde zich in Ezau. Het openbaarde zich als de tweede Saul, ook in de brieven van Paulus, als de geestelijke Saul, de hogere Saul, die aan zijn vlees ontkwam. Dit behoort tot de dialectische theologie, of dualistische theologie. Wij mogen niet eenzijdig zijn, maar wel eenzijdig

in onze strijd tegen het vlees, waar onze catechismus over spreekt. Ook het grondwoord van de oude bijbel is dualistisch. Het zijn dichterlijke talen die voor meerdere uitleggingen vatbaar zijn. Och, laten wij het Woord des Heeren toch niet te kort doen.

We lezen in II Kamba 6 : 28 : Symbolisch gezien krijgt Saul daardoor
een positiever beeld, wat ook weer terugkomt in de islam, waarin Saul (Talut, Arabisch) de ark terugbracht, een toetser was en begaafd was met grote kennis.

Er is een hogere islam en een lagere islam. We moeten de vleselijke ontvluchten en tot de geestelijke gaan, die terugleidt tot de pré-mohammedaanse islam, namelijk het geestelijke koningschap van Salomo, als het beeld van de rode kroon die Ezau ontving. God zou uit Teman komen. We zien dit allemaal terugkomen in het Yeshua verhaal en het Paulus verhaal. Er liggen geheimenissen in Ezau en Saul die we nodig hebben om er doorheen te komen. Ze hebben geestelijke betekenis, innerlijke waarde, wat ook de betekenis is van Yeshua in de Israelitische talen. Salomo, slm, islam (want het Oude Hebreeuws had nog geen klinkers, die hebben de Masoretische Joden er in de middeleeuwen bijbedacht), herstelde de Moeder God in ere, ook al viel hij daarbij in valstrikken van de afgoden van zijn vrouwen. Ook het leven van Salomo is heel dubbel, als een lagere Salomo en een hogere Salomo, en die zijn in strijd met elkaar, en moeten rijpen in Ezau, in het afleggen van de aardse status. Het zaad moet sterven.

In vele opzichten is Saul voor ons belangrijk. IV Werktuigen 7:223 zegt : In de woestijn groeit niet veel, maar wat er groeit is als het druppelen van de hemel. We hebben niet veel nodig. Als we teveel nemen groeien we vast, zoals dat in de stad gebeurt. Vandaar dat de onderdrukking door Saul ons tot de woestijn trekt, en dit is voor onze bescherming en ons behoud.

Ook de grote Edomitische reformatie in de jaren 1700 getuigt van deze dingen, wat vaak een missing link is in de hedendaagse en moderne theologie. Adam is het wortelwoord van Edom, wat soortgelijke betekenissen heeft, en in de Septuagint was Eden genaamd Edem, en in de Ethiopische bijbel wordt het gewoon Edom genoemd, wat het volk van Ezau is. In de grote Edomitische reformatie werd benadrukt dat Ezau leidt tot de donkere moeder, wat ook terugkomt in de nieuwe bijbel. Dat is het Salomonische aspect van Ezau. Jeremia trad al op tegen het volk Israel omdat het volk te patriarchisch was geworden. Ook David sprak in de grondwoorden van de Psalmen over God als een moeder.

Zoals F. Mallan het stelde was de donkere bruid van Salomo in het Hooglied een beeld van de zondekennis, van het ontdekt worden aan de diepte van de zondeval van de eerste Adam. En er was ook een val van Ezau, en ook een val van Jezus, en dit allemaal om terug te leiden tot de donkere moeder en de eerste liefde, de donkere bruid, om zo ontdekt te worden aan de grootte van de zonde en de ellende, waar beide catechismussen op wijzen.

Geliefden, kennen wij dit pad ? Er wordt maar weinig over gepredikt in de kerken, waardoor ook de scheuring kwam van 1953.

En hoe groot is de leugen in de kerk ? Daar moet de mens aan ontdekt worden, want nu pronkt de mens nog in de kerk als Laodicea, denkende alles wel te weten, wat hoort en wat niet hoort. De Laodiceaanse mens heeft alles al in kannen en kruiken, en ze volgen de leer van de Nikolaïeten, die

(offer)vlees aten en de genade gebruikten als excuus om te kunnen zondigen, zondigden opdat de genade zou toenemen. Ze hadden een afschuwelijke Christus-afgod gemaakt die hen zou beschermen op de dag des oordeels. Daarom sprak J.P. Paauwe ook dat men na zijn dood beter niet meer naar de kerk zou moeten gaan, maar de preken van de oude vaderen zou lezen.

De Nikolaïeten blijven hun kerken bouwen als schuilplaatsen tegen het hemelse oordeel, het 'heuvelen bedek mij, en bergen val op mij.' Zij strijden schaamteloos tegen de Adamologie en Ezaulogie, en bedrijven ijverig hun simonie. Ze hebben als de Efeziërs hun eerste liefde verzaakt, en lezen hun moderne bijbels waarin alle grondwoorden en hun betekenissen zijn weggewassen.

Daarom moest de Gregoriaanse reformatie wel komen, en nog steeds. daarom moest Ezau wel strijden voor de rode kroon, wat een kroon van het minderen is, een spotkroon, de anti-kroon. Daarom wilde L. Boone destijds ook niet met de gereformeerde gemeente van Kersten mee in 1907, want hij was bang voor machtsspelletjes ten koste van de Vreze des Heeren. Hij wilde blijven op Ledeboeriaans fundament, en gaf aan door zijn oud-gereformeerde kerk terug te willen tot de oude vaderen, want daar was de mens vanaf geweken. Hij wilde de oude Nederduits gereformeerde kerk herstellen.

Ezau hechtte ook geen waarde aan aards eerstgeboorterecht en sociale status, en koos voor het Woord gedoopt in oorlogsbloed. Het koningschap van Ezau, wat dus een geestelijk koningschap was over het vlees, manifesteerde zich in de brieven van Paulus, als het koningschap van Yeshua, in de catechismussen en in de nieuwe bijbel.

In Ezau moest de zonde gehaat worden, moest de zonde ontvlucht worden, zoals Maleachi 1 spreekt over God die Jakob liefheeft en Ezau haat. Dit is een noodzakelijke tussenstap tussen de Adamologie en de Christologie, dat God Ezau haatte, zoals ook Christus aan het kruis, toen hij werd verworpen onder de toorn van God. Dit kwam ook al eerder voor bij David, die het in de psalmen al uitriep : 'Mijn God, mijn God, waarom hebt gij mij verlaten.' De haat van God is niet zozeer persoonsgebonden, maar principe-gebonden. Daarom roept Jezus ook de mens op : 'Wie zijn familie, vrouw, kinderen, niet haat, die kan mij niet volgen.' (Lukas 14) Men moet dus zicht krijgen op de betekenis van de bijbelse haat, en dit niet eenzijdig en modern gaan toepassen. De bijbelse haat is dus zeer belangrijk in het heilsplan van God.

We moeten zicht krijgen op de betekenis van Ezau, zoals we zicht moeten krijgen op de betekenis van Adam : In Ezau werden alle volkeren geoordeeld. Adam ging over de diepte leren kennen van de zondeval, en Ezau ging over het leren kennen van de grootte van het oordeel wat daarover moet komen. Hierin speelt Ezau dus een dubbelrol, net zoals Seth in de Egyptologie, die ook dualistisch was.

Jesaja 63 zegt : Wie is het, die van Edom komt, in helrode klederen van Bosra, die daar praalt in zijn gewaad, fier voortschrijdt in zijn grote kracht? Ik ben het, die in gerechtigheid spreek, machtig om te verlossen. Ik heb de pers alleen getreden en van de volken was niemand bij Mij, Ik trad hen in mijn toorn en vertrad hen in mijn grimmigheid.

Net zoals bij Adam hebben we het meer over een volk als we het over Ezau hebben. Veel christenen griezelen bij het horen van het woord 'Babylon', terwijl in de bijbel ook in I Petrus 5:13 staat : 'De

gemeente die in Babylon is, samen met u uitverkoren, groet u; en dat geldt ook voor Marcus, mijn zoon.'

De Adamologie is dus de zondekennis en de Ezaulogie is de oordeelskennis. Zoals er een gemeente te Babylon was was er ook een gemeente te Edom, een overblijfsel in Edom, waar Amos 9:12 over spreekt. Edom behoort ook tot Israel, als een verloren stam.

De zonde moet geheel veroordeeld zijn, en dat kan niet door de Nikolaïtische christologie die al deze stappen overslaat. Het oordeel moet geheel gekend zijn, de mens moet Ezau kennen, anders is de christologie waardeloos en slechts een drogbeeld.

Saul betekent leegte, en het raadplegen van een orakel. Dat kan zowel positief als negatief zijn. In ieder geval moet de mens leeg komen tot God, opdat God de mens kan vullen met het Woord. Daarom moet de mens lek gestoken worden. Vandaar dat we het hebben over de aanhoudende doorn in het vlees. Ook Saul is die doorn, en Ezau. Zij vervolgden de heiligen, die overigens niet zo heilig waren. Zowel Jakob als David leefden in diepe zonde. Maar die doorn heeft dus ook een hogere betekenis. Ook het kruis heeft die dubbele betekenis. Uiteindelijk zal alles ten goede medewerken voor hen die de kennis des Heeren hoog houden. Zij zijn hoogwerkers. Zij strekken alles tot sieraad, verdiepen zich in de zaken des Heeren, slaan niets over. Zij zijn ijverig in de kennis des Heeren als hemelse bijen. Zij kennen de plaatsen van de hemelse bijenkorven en houden die in ere.

Zijn deze dingen nodig ? C. Steenblok stelt als antwoord van vraag 894 in zijn dogmatiek dat de mens door ze zonde 'geheel walgelijk en onrein' is geworden. In zijn troostboek van 1973 stelt F. Mallan dat de mens een driehoofdige vijand heeft, namelijk de duivel, de wereld en zijn eigen vlees. God's volk heeft altijd met deze doodsvijanden te doen, want ze houden niet op met het aanvechten van God's volk, waarover zondag 52 gaat van de heidelbergse catechismus. Hij noemt dit een zware en bange strijd. Mijn oudtante die in Bilthoven woonde zei vaak : 'Het is weer bar en boos.' Een vriendin van haar die hoger woonde op haar flat en zo nu en dan bij haar kwam zei vaak : 'Oh moeder, wat een piene piene piene.' Maar dit beschreef goed wat er gaande was en gaande is. Daarom wees F. Mallan op de zielsontdekking, want als dat zou ontbreken, dan zou het volk sterk staan in eigen kracht. Hij stelt dan dat door smartelijke wegen van ontkrachting in onszelf God ons onze eigen machteloosheid doen kennen. F. Mallan wees op het pad van de zelfbeproeving. Het hart zou geheel ontbloot moeten worden voor het aangezicht des Heeren, en de mens zou door bange zielsberoeringen heenmoeten en vele vertwijfelingen, opdat de mens niet door de lusten der wereld meegezogen zouden worden.

Beste lezer, bent u al op zoek naar de kroon der gerechtigheid, de kroon van het Woord des Heeren, wat u alleen kunt vinden als u al uw wereldse en vleselijke kronen aflegt ? De krans der gerechtigheid waar Paulus het over heeft is als de spotkroon, als de doornenkroon, als de kroon der dwazen, want dat is wat het kruis is voor de wereld. Wee u wanneer een ieder wel van u spreekt. Snakt u ernaar om begrepen te worden, om aandacht te krijgen ? Dat is de ware weg niet. Wij dienen te hongeren naar gerechtigheid, niet naar eigen gewin of aanzien. De profeten spraken de mensen niet naar de mond, maar spraken dikwijls in duistere raadselen.

Och, bent u op zoek naar de rode kroon in de hemelen ? Als u uw aardse status en aardse eerstgeboorterechten niet aflegt als Ezau zult u het nooit vinden. U dient de Ezaulogie en de

daaropvolgende christologie leren kennen, en de pneumatologie, de leer van de geestelijke dingen. Dat is geen makkelijk pad. Daarvoor moet u alles afleggen en als vuilnis te rekenen, opdat het zaad in de aarde zal sterven. Wie zijn leven probeert te behouden zal het verliezen. Het christologische pad, en zo ook het ezaulogische pad, is er niet één van aanzien, van jezelf een naam en een stad bouwen. Het is geen pad waar je kunt pronken met al je veren. Nee, je moet het afleggen en de aarde ingaan.

De Gregoriaanse reformatie (1000, 1100) was zaad in de aarde, en zo ook de Franciscaanse reformatie (1200), de Hussitische reformatie (1400), de Lutherse reformatie (1500), en de Edomitische reformatie (1700). Veel konden ze niet beginnen tegen de machten der aarde, werden telkens weer onder de aarde geschoven, maar het zaad moest sterven. God’s koninkrijk is immers niet van deze wereld. Als je je daarbij aansluit dan sluit je je aan bij de verliezers. We verliezen allemaal aan het kruis, en het gaat diep en duurt lang, maar uiteindelijk zullen we zo de rode kroon ontvangen, en ja, dit is de kroon van de verliezers, van de hemelse dwaasheid, om zo de wereldse wijsheid te beschamen. Uiteindelijk is er een weg, dwars door de zee heen. Dat is wanneer het zaad sterft, en de wortelen ondergronds de weg banen. Er is geen andere weg. Deze weg zullen we moeten zoeken. Dat gaat vanzelf als we aan onszelf sterven. Het is immers niet onze eigen kracht, niet onze eigen vindingrijkheid. We moeten loskomen van zelfoverschatting.

‘Saul, Saul, waarom vervolgd gij mij ?’ kreeg Paulus te horen toen hij op weg was naar Damascus. Zo kwam er een keer in zijn lot, in het leven van Saul. Hij ging dingen met andere ogen bekijken. Hij keek niet meer met aardse ogen, maar met hemelse ogen. Hij had de rode kroon ontvangen, het rode zicht van het Woord des Heeren. Hij was nu als een geestelijke koning, geen aardse koning meer. Hij had zijn zonde overwonnen. Dat is het enige koningschap wat voor ons is weggelegd, het koningschap over de zonde.

De geestelijke kroon van Saul, van Paulus, is een kroon die niet gezien kan worden door de wereld. Ze noemen het dwaasheid. Het ligt op het pad van Ezau en Yeshua die alles hadden opgegeven, die niet gevonden wilden worden, niet begrepen wilden worden, geen simonie wilden plegen, geen stad en naam wilden bouwen. Het ligt op het pad van de wildernis, weg uit de stad, weg uit Egypte. Het is een anti-kroon. Het gaat niet door macht, maar door een diepere dood, tot een diepere wereld, waar de hemelse kennis ligt opgeslagen in het Woord des Heeren, los van alle naamslavernij en letterslavernij.

Het is een prachtige kroon van rood gesteente, toegewijd aan de hemelse moeder, aan Moeder God. Zij is de donkere bruid van de zondekennis en de roodbruine bruid van de oordeelskennis. Zij heeft haarzelf gewassen in het bloed van de vijand. Zij komt uit een grote oorlog. Het is een Solomonische kroon. Door de Damascus ervaring, zoekende de dingen van boven, ver verheven boven alle overheden en machten der duisternis.

HOOFDSTUK 21. VAN WEDERGEBOORTE TOT WEDERGEBONDENHEID

Voordat de Gregoriaanse reformatie kwam opzetten was er de Benedictijnse reformatie, de monastische reformatie, die zijn oorsprong had in de woestijnvaderen.

De Benedictijnse Kerk groeide op naast de Katholieke kerk. Het was hierin vaak : kerk tegen klooster. De Benedictijnse Kerk werkte namelijk vanuit het klooster en de natuur, en streden tegen het insluipende materialisme in de kerk, en was zo het beginsel van de latere reformaties. Er werd een nadruk gelegd op de soberheid, op ‘bid en werk’ (ora et labora), en op het verbod op vlees eten. Het is dus ook de bron geweest van de Franciscaanse reformatie. Ook zijn de Kantiaanse reformatie (1700) en de Hegeliaanse reformatie (1800) hieruit voortgekomen die meer de nadruk legden op de pneumatologie, de geestelijkheidskunde, waaruit ook weer de herlevingen van de pinksterbeweging en de charismatische beweging voortkwamen.

Onze catechismus stelt ook in inzetting 50 dat theologie en filosofie bij elkaar horen, als in theo-filosofie. Predikanten die niet theo-filosofisch zijn opgeleid en Laodiceaans zijn in hun dogma houden het volk door hun prediking in slaap. ‘U bent gered,’ zeggen ze dan, ‘want u heeft Jezus aangenomen.’ Maar velen die Jezus hebben aangenomen zullen niet doorgelaten worden. De hypergenade theologie is geen ware soteriologie (reddingskunde). Wat voor een redder ben je dan, als je wat formules opprevelt. De menhs moet gered worden van zulke Laodiceaanse theologie. De mens is hiermee vastgelopen, en er moet nog een uittocht zijn. Die uittocht is Benedictijns. Die uittocht is Kantiaans en Hegeliaans. Die uittocht is theo-filosofisch, als de evolutie van het brein. Wordt gereformeerd door de vernieuwing van uw denken. Dat moet uitgewerkt worden, dat moet bewerkt worden, in vreze en beven. Waarom die vreze en het beven ? Omdat het ons wakker houdt, als een alarm. Het is niet populair. De Laodiceaanse kerk kijkt er op neer, en ziet het als iets voor de psychiater, waar ze ook graag mee samenwerken, geheel tegen het pastoraat in. Laodiceaans pastoraat is psychiatrisch, het vervolgen van de armen en de andersdenkenden, en de geestelijken, hen die hun behoudenis in vreze en beven bewerken. Dan ben je een buitenbeentje in de Laodiceaanse kerk. De kerk is nog zeer katholiek-materialisch, en kijkt neer op de Benedictijnse monniken. De Laodiceaance kerk is marktgevoelig, en wil blije, vruchtbare mensen.

Hegel waarschuwde tegen deze Laodiceaanse tendens. Hij stelde in hoofdstuk 7 van de Phänomenologie des Geistes (1807) dat deze kerk is opgegaan in kunstmatigheid en algemeenheid, en zichzelf daarin verloren heeft, en zo tot een gebiedende macht is geworden, een dictator. Hij geeft een goed beeld van de Laodiceaanse spookkerken in dit hoofdstuk over religie. In ruil voor hun toewijding aan dit algemene systeem, wat individualiteit ontkend, wordt men het volk van God genoemd. Ze worden dus betaald met een zijns-kwaliteit en met een lege werkelijkheid die verder de diepte van dit wezen niet hoeft te begrijpen. Zo wordt dan het bewustzijn van de Laodiceaanse mens bevredigd en in slaap gehouden. Het zijn slapende kerken.

Het draait om de dierenoffers, stelt Hegel, maar met het sterven van het dier sterven ook de machten van het hogere recht, dat bloed en werkelijk leven heeft. We kunnen daarbij denken aan wat God sprak tot Noach, dat hij niet mocht leven van vlees met levend bloed. We hebben ook niet te strijden tegen vlees en bloed, maar tegen de overheden en machten in de hemelse gewesten die parasiteren op het volk, ook op de dieren. Toen de Levieten dieren moesten offeren ging dit in de grondteksten

om zinnebeelden, om het afleggen van de zonde en de leugen. Dat was een strijd in de hemelse gewesten, niet een letterlijk dierenoffer. Daar wijst onze catechismus ook op.

Het genot zorgt ervoor dat de individualiteit uitgeschakeld wordt, en gaat dan compenseren. Het is een Laodiceaans schakelsysteem.

Spreuken 1 zegt :

‘De vreze des Heren is het begin der kennis; de dwazen verachten wijsheid en tucht. Hoor, mijn zoon, de tucht van uw vader en verwerp de onderwijzing van uw moeder niet; want zij zijn een liefelijke krans voor uw hoofd, een keten voor uw hals. Mijn zoon, indien zondaren u willen verleiden, bewillig niet; indien zij zeggen: Ga met ons, laat ons loeren op bloed, laat ons de onschuldige belagen, ook al geeft hij geen oorzaak; laat ons hen levend verslinden evenals het dodenrijk,
met huid en haar, gelijk degenen die in de groeve nederdalen; wij zullen allerlei kostbare dingen vinden, wij zullen onze huizen vullen met buit; gij zult met ons uw aandeel krijgen, één buidel zal er zijn voor ons allen – mijn zoon, ga niet met hen op weg; weerhoud uw voet van hun pad; want hun voeten snellen naar het kwaad en haasten zich om bloed te vergieten.’

De nekketen kan ook een halssnoer zijn, de anaq in het Hebreeuws, de hamnika in het Aramees. De anaq komt van het Egyptische ‘ankh’, het kruis met de cirkel erop als een lus, een wurgtouw voor het vlees, wat dan wordt tot een halssnoer. Het halssnoer bevat dus de onderwijzingen, de leerstellingen, die de mens nodig heeft, en zo wordt de mens ook geleid, voortgetrokken door de hemel. Het is een beeld van de opname van de mens. In onze catechismus is dat een teken van de blijvende besnijdenis, tot volkomen maken van de vreze des Heeren (inzetting 27).

Dan komen we weer terug bij het vleesverbod van de Benedictijnen, wat zowel letterlijk als figuurlijk is. Bidt en werkt, en blijf binnen de paadjes van het geestelijke. Er moet een punt zijn waarop de hemel op ons inhaakt. Dat is het wurgtouw wat we moeten ontvangen (inzetting 2), waaraan ook Jezus hing in het Aramees, en wat werd tot de anaq, het Woord van onderwijzing, uitgebeeld als een halssnoer. Kanaan is de hogere kerk, het beloofde land, waardoor de mens loskomt van de lagere kerk, de Laodiceaanse kerk.

Geliefden, dit wurgtouw is diep te vinden in het kruis, als de doornenkroon. Er valt nog veel werk te verzetten, nog veel te bidden, en daarom nog veel te luisteren. Zo zal het wurgtouw tot lieflijk halssnoer worden, op het Benedictijnse pad van vleesonthouding. Dat ging vooraf aan de Lutherse reformatie. Dat was het fundament. We mogen hieraan vasthouden, op dit natuurpad. We mogen omhoog kijken en de Heere verwachten.

HOOFDSTUK 22. ZONDER STRIJD GEEN OVERWINNING

God is een wrekende God. God moet de zonde wel straffen, want de zonde gaat uit om te doden. ‘De zonde is een vijand die gedood moet worden, of de zonde zal u doden,’ stond er in Het Wekkertje van 1890 (nr. 31) van de christelijk gereformeerde kerk. ‘Doodt uw eigen wil, uw eigen zin, uw eigen raad en oordeel,’ sprak Kempis. Het wordt anders een wild dier op het gebergte, en een slang op de weg, stelde hij.

Ook Kuyper wist dat God een wrekende God was, en dat het oordeel zou komen, maar de gereformeerde kerk van Kuyper was te wereldgezind en losbollig in de genade. Vandaar dat de christelijk-gereformeerde kerk destijds niet mee wilde, alhoewel het grootste gedeelte van die kerk met de zware en sterke stromen van Kuyper werden meegezogen.

Het was een zware strijd. Kempis zei : Uw binnenkamer zij een paradijs, het zwijgen uw vriend, de arbeid uw makker, het gebed uw helper.

De christelijk-gereformeerde kerk waarschuwde in 1890 voor toenemende wereldgelijkvormigheid onder de belijders van Christus. T. Cabaret (1918-1985) stelde dat in zijn dagen de zonde tot religie was geworden, in zijn preek over Psalm 4:7.

Er is een nare vorm van theofilie en kerkofilie in de kerken binnengeslopen met een overdreven en overemotionele liefde voor de ‘eigen’ theologie en de ‘eigen’ kerk, ten koste van God zelf die boven al deze menselijke uitvindingen staat. Het moet gezegd worden. Het gaat dwars tegen de kerkorde van Emden in die stelde dat geen kerk over een andere kerk zou heersen, en geen taakuitvoerder over de andere. Men wil zich graag een troon plaatsen boven de ander, boven de theologie van de ander en boven de kerk van de ander. Men wil graag een troon plaatsen boven God, wat een kenmerk is van theofilie. Juist door alle vervolgingen door de theofilie van de katholieke kerk, van het spaanse bewind, kwam de kerk van Emden tot deze conclusie : Geen kerk zal over de andere heersen. Vandaar ook de geuzenstelling : ‘Liever Turks dan paaps.’ Uiteindelijk is die zogenaamde theofilie die zo ziekelijk en hysterisch is geworden in het uitbuiten en onder controle houden van de ander terug te leiden tot de liefde voor het geld. We vinden daar een marktdruk.

Ik had vannacht een droom dat er een herdershond op me af kwam rennen, en ook een heel groot roofdier, veel groter en langwerpiger dan een leeuw, met een in verhouding klein hoofd, rond, kortharig. Hij brulde harder dan een leeuw, veel woester nog, en joeg kerkelijke geesten weg die aan me aan het knagen waren. Ook de herdershond was mij ten hulp gekomen. Het is een zware strijd tegen de spookkerken van Laodicea. Ze hebben offerzucht, en het is altijd weer de ander die geofferd moet worden. Zij hebben immers alles bij het rechte eind en staan wit en smetteloos voor God. Dat ze elkaar tegenspreken en onderling ook met elkaar in gevecht zijn schijnt hen nimmer te storen. Het ‘ik’ zit immers op de troon.

De Heere zegt : ‘Ik kan geen adem halen in de kerken, zo verstikkend en benauwend als ze het hebben gemaakt. Keer weder tot Mijn Woord.’

Om veilig te zijn tegen zonde en leugen moeten we de pinnen door het vlees aanvaarden, zoals Paulus ook een pin door het vlees had (inzetting 39 van onze catechismus).

‘Van genade tot genade’ is typisch een Kuyperiaans gezegde, maar er worden stappen overgeslagen. De genade is een veel gebruikt woord door Kuyper, en wordt overmatig uitgegoten. Nederland werd omsingeld met hoge golven. Het zoete overspoelt de mens in de Kuyperiaanse theologie. Hij is een meesterverteller, dat wel, maar je moet zo oppassen. Natuurlijk is er ook een hogere Kuyper theologie. Kuyper predikt zeker een roede, maar het is uit balans, en de taal wordt al snel te verheven. Hij maakt snelle cirkels, en drijft zo zijn lezers het hemelse in, terwijl er veel meer moet gebeuren.

Snelle paarden berijdt je met Kuyper, naar zijn luilekkerland hemel. Wie zoet is krijgt lekkers, wie stout is de roe. Kuyper wil het snel afronden, en heeft het veel over de heerlijkheid. Er wordt veel in algemeenheden gesproken, en zo blijft het oppervlakkig.

Te zoete koffie, een bakkie troost, krijg je van Kuypet op zijn kantoor, ook al vertelt hij het allemaal fabelachtig, en kun je zo de natuur van de hemel voor je zien liggen. Oppassen geblazen dus. Het is een overweldigende natuur van immense schoonheid, maar roofdieren liggen op de loer.

De Kuyper kerk was het grote kamp in de wildernis, en de christelijk-gereformeerde kerk het kleine kamp. Beiden waren ze uit de hervormde kerk gevlucht. De geest ‘As’ is de geest van de Kuyper kerk. Het kan komen als een spin, een cobra of een kat. Ik was ermee in gevecht in een droom. Het is een geest van handel. Hij handelt in religieuze goederen. Hij was in de droom aan het vloeken en beschuldigde mij ervan dat ik zijn koninkrijk aan het afbreken was. Hij zei dat hij niet wilde loslaten. Hij had er zo lang aan gebouwd.

‘Het vrolijk dragen van het kruis’ is ook iets typisch Kuyperiaans. Wat is er gebeurd met het ruwhouten kruis waaraan het ego doodbloedt ? Het zijn dansende geesten die gepensioneerd zijn, zwarte weduwen.

Wij zijn abstracte flitsen in de eeuwigheid. Het lagere zelf is het voorhangsel van het hogere zelf. Als we tot de eeuwige parel komen, dan geeft het allemaal weerkaatsingen en weerspiegelingen. Het leven zal zich vanzelf afpellen in de majesteitelijke schepping van God. Het goede in de mens zal overblijven, en het slechte zal wegvallen. Hierin is de leugen het raadsel van de waarheid en het kwaad het raadsel van het goede. Alles zal medewerken ten goede. Te lichtzinnig erover denken is niet goed, maar ook niet te dramatisch.

Ik had een droom dat ik met Kuyper was in zijn kamp, het grote kamp aan de zee. De zee had hoge golven die telkens het land overvloeiden, en die rivieren aanbrachten in de wildernis waar het volk zich aan kon laven. Het is de bedoeling dat we verder gaan met het goede van Kuyper, en het aanvullen met de missing links, want zijn theologie is te groots om zomaar weg te werpen.

Kuyper was een Comriaan. Comrie neigde naar Sola Gratia, waardoor ook de nadruk op genade in Kuyper’s werk verklaart kan worden. Comrie leefde in de jaren 1700. Ze sloegen door naar de genade, zoals ook Calvijn daarin doorsloeg. Vele predikanten strijden daarom met Calvijn, Comrie en Kuyper, en terecht. Laten we dankbaar zijn met de evolutie van theologie. Het Sola Gratia

‘geloof’ berust op westerse misvertalingen van de oude grondwoorden. Daarom is er ook een verschil tussen zomaar marktpredikanten die traditioneel mensen naar de mond praten (anders verkoopt het niet), en de taalkundige predikanten die door dit gedrag heenprikken. In die zin moet er een uittocht zijn uit de Laodiceaanse marktkerken die onder marktdruk staan en de beestjes niet bij de naampjes durven te noemen en zo gewoon de traditie in ere houden. Overmatig conservatisme is de strop voor de kerk, zoals onze catechismus ook stelt in inzetting 48.

De genade is daar waar de mens wordt geconfronteerd met valse oordelen en valse wetten, daar waar de mens overgeoordeeld is, zoals in het katholieke en farizeeïstische kerkmodel, maar daar waar de mens tot overgenade komt, waar genade een valse toon krijgt, daar wordt de mens weer geconfronteerd met wet en oordeel, en vooral met kennis. Aan twee kanten kan de mens er vanaf vallen. De genade bakkers zijn een wezenlijk gevaar voor de kerk. Comrie en Kuyper waren genade bakkers, en dat ging niet altijd goed. Er is daarom ook een onderscheid tussen het Kuyper kamp in de wildernis, en de Kuyper kerk in de stad, wat gewoon een gorgoonse kerk is. De mens moet vluchten van de gorgonen en tot het wildernis kamp gaan. De mens moet loskomen van zijn gorgonen achternaam, de valse identiteit die hij in de stad heeft gekregen.

Er is een grote strijd tussen ‘geloof’ en ‘genade’ in de kerk. Wat was er eerst ? Genade of geloof ? Maar hier gaat een strijd aan vooraf, namelijk tussen gnosis (kennis, Grieks) en buhhan (toetsing, Aramees). Teveel de nadruk leggen op genade of geloof doet de mens indutten. Jezus wees op gnosis, kennis, als de sleutel tot de hemelen, en zo moeten we de brieven van Paulus ook interpreteren, want charis betekent niet zomaar genade, maar loon en beloning, oftewel de vruchten van opvoeding en scholing. Omdat hierin veel mis kan gaan is buhhan, toetsing, zo belangrijk. Onze catechismus maakt duidelijk dat ook het toetsen getoetst moet worden, want de mens houdt er valse, overmoedige toetsmethodes op na vanwege marktdruk (inzetting 30). Als Jezus het belang van de geboden opnoemt, dan noemt hij ook het belang van het sterven aan jezelf. Daarom moet de mens de doodologie kennen en de bloedologie. Zoveel drogbeelden zijn ontstaan omtrend het bloed van Jezus. Men is tot bloedtovenarij gekomen, misbruikende het bloed van Jezus voor snelle paarden. Vandaar de belangrijke stelling : ‘ken en test.’ De mens is namelijk in gevaarlijke draaikolken terechtgekomen van kennisloze en toetsloze genade en geloof. De Aramese betekenis van die woorden liggen veel dieper.

Er is geen gnosis zonder agnosis en diagnosis, m.a.w. het begint bij twijfel en zelfdiscipline, om zo niet tot voorbarige conclusies te komen.

De Laodiceaanse kerken zijn gorgoonse kerken. De gorgonen zijn plaaggeesten die mensen tot het uiterste drijven, tot de dood, tot zelfmoord, tot krankzinnigheid, en daarom moet de reformatie verder en moet er een uittocht plaatsvinden. Ik had een droom dat ik met een groep in een oud kerk complex was, en plotseling kwamen er twee hele grote vleermuizen neerdalen op een muurtje. Iedereen moest wegrennen om zich niet door deze vleermuizen te laten bijten. Hun beet was giftig. Ze konden ook in honden veranderen, zwarte honden. Ik was de enige die bleef staan om met deze vleermuizen in gevecht te gaan.

Hierom was de kerkscheuring van 1953 zo belangrijk, maar ze waren er nog niet. We moeten voortbouwen op 1953. C. Steenblok vluchtte in 1942 uit de Gorgoonse Kuyperkerk, en sloot zich in 1943 aan bij de Gereformeerde Gemeente van Kersten, dus de laag die onder de Kuyper kerk ligt,

wat we de derde laag noemen (Hervormde kerk de eerste, daaronder de Kuyper kerk, en daaronder de Kersten kerk).

Klaas Schilder vluchtte in 1944 uit de Kuyper kerk, na zijn afzetting, samen met S. Greijdanus, C. Vonk e.a., met de vrijmaking, en zo ontstond de vrijgemaakte kerk, waarvan de Nederlands Gereformeerde Kerk zich in 1967 afsplitste, maar deze genootschappen waren nog zeer gorgoons. De strijd tegen de gorgonen moest doorgaan.

De reuzenvleermuizen die de grootte hadden van honden stelden de vrijgemaakte kerk (1944) voor, en de afsplitsing daarvan, de nederlands gereformeerde kerk (1967). De zwarte adelaren van 1953 kwamen mij in deze strijd tegemoet. Laten wij 1953 verwachten. De boodschap van 1953 was : De mens moet kleiner worden en God groter.

Wij moeten onder ogen komen dat God de schepping heeft verlaten, maar sporen heeft achtergelaten opdat wij zouden volgen. Dit betekent een leren omgaan met het geheimenis van ‘Mijn God, mijn God, waarom hebt gij mij verlaten ?’ wat een dialectisch geheimenis is. God’s koninkrijk is namelijk niet van deze wereld. God doet niet vrolijk mee met onze zonden, en komt niet getrouw op onze feesten, maar heeft zich afgezonderd, opdat wij ons ook eens zullen afzonderen.

God houdt zich daarom stil voor een reden, opdat wij ook eens tot die eeuwige stilte zullen komen.

Ik ben in mijn leven zwaar vervolgd. Ik vroeg me zo af wat het eigenlijk zou hebben voorgesteld als die vervolging er nooit zou zijn geweest. Zonder strijd geen overwinning.

HOOFDSTUK 23. CALVIJN EN DE GALATEN

Ik had in de hemel een gesprek met J.P. Paauwe (1872-1956), in een droom. Hij verliet in 1914 de hervormde kerk, want hij was daar afgezet, en predikte toen veelal buiten de kerkmuren. Hij zei tegen mij in de hemel toen ik het had over de gorgoonse kerken, over de strijd ertegen, dat ik hemels moest zwendelen en hemels ‘laf’ moest zijn naar die geesten toe, in de zin van dat ik hen geen enkele verantwoording schuldig was. Ook zei hij dat ik niet lineair naar hen toe moest zijn. Ze staan namelijk niet open voor reden. Ze zijn niet voor reden vatbaar. Simone Weil (1909-1943), een theo-filosofe, had tegen mij in de hemel gezegd, een dag daarvoor, dat ik weg moest blijven van deze mensen. ‘Stay away from those people.’

Dat waren hemelse dromen. J.P. Paauwe en Simone Weil zijn nu in de wolk van getuigen, en strijden voor ons, zoals wij voor hen strijden. Dat is niet hetzelfde als ‘met de doden contact

hebben', want zij zijn niet dood, maar levend. Zij zijn engelen nu. Jezus had ook gesprekken met Mozes en Elia in de wolk van getuigen, en we lezen over zijn tocht naar de onderwereld waar hij de gevangenen vrijzette, en als wij Jezus willen volgen, dan moeten wij dat ook doen, en grotere werken, zegt de oude bijbel. Er is altijd die dialectische spanning in de oude bijbel van : 'niet door het vleselijke, maar door het geestelijke.' Zo mag je niet oordelen door het vlees, maar wel door het geestelijke. Zo mag je niet contact hebben met de zogenaamde 'doden' door het vleselijke, maar wel door het geestelijke. Dat onderscheid moet er zijn. Hier zijn veel misvattingen over in de kerk. Wij hebben deze gaven nodig. Het zijn geestelijke gaven geschonken door God zelf. Wel moet de mens in de gaven geoefend en gedisciplineerd zijn, opdat men de gaven niet misbruikt. Ook zijn er valse gaven, die van het vlees, die deze dingen imiteren en mensen op een dwaalspoor leiden, en daarom is de demonologie ook zo belangrijk.

Daar waar een kerk niet meer gefundeerd is op de demonologie is het een gevaarlijke kerk. Dan heeft de kerk geen alarm meer, en wordt prooi van boze geesten, van gorgonen, die vervolgens spelletjes met de mensen spelen. Het wil niet zeggen dat we daarom maar kriskras contact moeten zoeken met de 'doden'. Daar zijn regels voor. Er ligt een oproep voor ons om de doden op te wekken in de oude bijbel. Die oproep is waar, maar wat betekent het ? Wij moeten samenwerken met de wolk van getuigen, net zoals met de engelen. Dat is een onderdeel van het gebedsleven, maar dat mag niet afwijken van de geestelijke gave. Het begint met luisteren als Maria, en niet rondrennen als Martha, als we het over deze dingen hebben. Overmoed is een valstrik. Ondermoed ook. Alles moet getoetst worden.

In mijn droom kwam ik J.P. Paauwe tegen op een schip. De zee was woest, en het was oorlog. Hij was een kapitein op het schip. Hij gaf instructies. Die instructies had hij ontvangen van de Heere en die gaf hij door.

1914 was een belangrijke bevrijding uit de hervormde kerk. Ook is hij niet tot de Kuyper kerk gegaan. 1914 strijdt dus aan de kant van 1953, en houdt 1953 ook zuiver, net zoals 1953 1914 zuiver houdt.

J.P. Paauwe was radicaal, wilde geen water bij de melk doen. De gevestigde kerken vond hij gevaarlijk. Hij wilde leven door de hervormde kerk van vóór 1816, voordat het misging, dus eigenlijk toen het nog gewoon de nederduits-gereformeerde kerk was. Op sommige punten noemde hij zich gewoon vrij hervormd, dus eigenlijk vrijgemaakt hervormd, en daarom was de Paauwiaanse beweging een belangrijke beweging, een belangrijke uittocht uit de hervormde kerk en in principe ook uit de Kuyper kerk. 1914 was de diepte van de kerkelijke d-day. In dromen kwam ik J.P. Paauwe ook tegen in onderzeeboten die ontsnapt waren aan grote onderwater gevangeniscomplexen. 1914 is de sleutel tot de grote onderwater-machines van Eisenhower. Het is een soort pomp-systeem. Het redt zielen uit de allesverslindende gorgoonse zeegevangenissen van Laodicea. Ik zag J.P. Paauwe een beetje als een kapitein Nemo in het verhaal van Twintigduizend Mijlen onder Zee van Jules Verne (1870).

In de Nederduits Gereformeerde Dogmatiek is de Nederlandse kerkgeschiedenis onderverdeeld in lagen. Hoe dieper de laag, hoe dichter bij de natuur, bij de wilde jongens, die niet braaf waren, maar rebels tegen het kerkensysteem, want dat was tot een groot en allesverslindend zeemonster uitgegroeid :

laag 1. koningskerk (hervormde kerk) – 1816

laag 2. gereformeerde (synodale) kerk – Kuyper – 1886

tussenlaag : kruisgezinden, christelijk gereformeerde kerk – Bavinck, van den Oever

laag 3. gereformeerde gemeenten – Kersten – 1907

tussenlaag : oud gereformeerd – Boone

laag 4. gereformeerde gemeenten in Nederland – Steenblok – 1953

laag 5. Paauwiaanse buitenkerkelijken - J.P. Paauwe - 1914

laag 6. Nederduits Gereformeerde Kerk, 1571

Zo is dus het kringetje weer rond, want zo kunnen we door de 1816 muur heenbreken terug tot vóór 1816 en het dan vanuit de huidige kennis wederopbouwen, want de Nederduits Gereformeerde Dogmatiek is van de jaren 1970 tot nu hersteld. Die is te lezen in de 11-delige serie erover.

Een heleboel mensen zijn niet getrouw geweest in de uittocht, en bleven ergens vasthaken, keken om naar hun oude leven, en veranderden zo net als de vrouw van Lot in een zoutpilaar. Ze hebben veel te vertellen, maar er zit teveel zout in.

Broeder Paauwe stelde terecht dat we het niet zomaar door kennis zouden redden, en ook niet zomaar door het Woord, maar door Woord en geestelijke leiding. En geliefden, dat is zo waar, want de mens kan het Woord zo uitleggen door zijn vlees dat hij het gebruikt om zijn vleselijke begeerten te bevredigen, zijn vleselijkheid te strelen. Je kan het Woord alles laten zeggen wat je zelf wil. Het is zo gevaarlijk, en daarom hebben wij die bijzondere werking en leiding nodig van boven, waar broeder Paauwe over sprak. Opdat het geen dode werken zijn. Want daarvoor is alles dode kennis, en een dood Woord. Het moet levend gemaakt worden, en dat kan alleen van boven. ‘Mensenkind, graaf dieper,’ sprak Ezechiel. Broeder Paauwe liet zien dat we het niet redden zomaar door de algemene geestelijke werkingen, maar dat we een bijzondere roeping moet hebben. Alleen zo kunnen wij God daadwerkelijk kennen.

Misschien dat er sommigen onder u zijn die deze roeping niet kennen, maar die graag zo geroepen zouden willen zijn. Dan heb ik goed nieuws voor u, want dat is al een teken dat God u roept. En oh, broeder of zuster, het gewaarworden van die roeping begint daar waar u zelf begint te roepen tot God, het begint uit te roepen tot God, want God is in het geroep.

U bidt misschien om genade, maar soms moeten wij ons berusten in de oordelen des Heeren, want die zijn goed en waarachtig, en zo kan de Heere ook in ons een nieuw werk beginnen. Dat gaat niet buiten deze oordelen om, wat onze catechismus ook stelt. Wij moeten de tucht liefhebben, want zij is onze leiding.

Broeder Paauwe stelde dat de wereld zondigt en wil zondigen, en ook niet anders kan, want de wereld is zonde. Zo ernstig is het al om ons heen, dat de mens tot zonde is geworden. Het is niet zomaar de professie van de mens, maar de aard, de natuur en de identiteit van de mens. Het worden van de zonde is een hele hoge graad van zonde. Als de mens zich hierin volhardt, dan kan de mens op een bepaald moment niet meer terug en is dan tot eeuwige zonde geworden. Dat is een hele diepe val van de mens. We zien dit verschijnsel om ons heen als een geheimenis en een mysterie. We moeten ons ernstig uitstrekken naar God om hieraan te ontkomen. Dit gevaar ligt er voor ieder mens. Wij moeten daarom komen tot de hogere hemelse gebondenheid, en volharden in het eeuwige goede, om zo hierin ook vereeuwigd te worden. Wij moeten komen tot de veilige hemelse schelp. Och, laten we toch geen kortings-christenen zijn die denken dit wel met korting te kunnen verkrijgen. Laten we toch niks afrafelen. Het is een lange en smalle weg met vele ontberingen, waarin de mens in deze dingen geoefend mag worden. Dat ligt er voor ieder mens. Niets is vanzelfsprekend. Het komt en het gaat. De mens is maar een zucht. De hogere dingen zijn voor de hoogstrevenden. Velen komen op en vergaan weer, als bijwerkingen van de natuur. Velen hebben geen pit, en geen ziel, maar zijn gewoon weerkaatsingen van de eeuwige en majesteitelijke geheimenissen van de schepping van God. Zoals onze catechismus stelt is de eeuwige verdoemenis daarom ook niet voor de goddelozen, want die komen op en vergaan dan weer, alsof ze nooit bestaan hebben, maar de eeuwige verdoemenis is er voor de heiligen die zo hun vlees voor altijd kunnen afleggen als een blijvende besnijdenis, als een hemelse wassing. Wij mogen niet te lichtzinnig over deze zaken denken, maar ook niet te dramatisch en extremistisch. De grondtalen vertellen een heel ander verhaal dan wat ze vandaag de dag in veel kerken vertellen. Ook de nieuwe bijbel gaat op deze onderwerpen in om het recht te zetten. Dat is een opdracht van de Heere.

Moeten wij zomaar onze geestelijke wapenrusting aandoen ? Wij moeten onze dromen aandoen, door de Heere geschonken, opdat wij door deze hemelse stromen geleid worden in de juiste richting. Maar allereerst is het belangrijk, zoals onze catechismus ook stelt in inzetting 51 dat wij de wapenen des vlezes afdoen. Er moet eerst een ontwapening plaatsvinden alvorens wij tot de geestelijke wapenrusting kunnen gaan.

Calvijn was één van de grootste theologen die ooit heeft bestaan, maar hij was ook een christofascist. Wij respecteren zijn werk maar niet zijn ideeën van inquisitie. Alhoewel wij calvinistisch zijn van basis zijn wij niet zomaar calvinistisch op zich in letterlijke zin, maar calvinistisch gereformeerd, oftewel wij interpreteren zijn werken geestelijk, zoals we ook met de oude bijbel doen. Calvijn stelde in zijn commentaar op Galaten 1 dat er een heleboel wereldse bijgeloofs-christussen zijn die de afgoden van de mens zijn. Hij noemt het verdichtsels. Ze hebben Jezus in de uitverkoop, voor de helft van de prijs, als opblaaspoppen.

Hij noemt dit het andere evangelie, waarin Jezus dus gewoon nog een plaats heeft. Hij noemt het een verdorven evangelie, een evangelie van uiterlijkheden. Hij laat zien dat de genade de zonde vermeerderde, en zo ook de ondankbaarheid en de onstandvastigheid. Calvijn noemt het verstoringen. Ze wilden het evangelie omkeren, wat Calvijn een misdaad noemde.

Hij noemt het feit dat de mens door zijn ongeleerdheid geen weet had van de gezonde leer, en zo tot de verdichtsels ging. De mens kon er zo niet doorheen prikken.

Calvijn begon over genade omdat hij de katholieke wet moest uitschakelen, die materialistisch was geworden en vleselijk. Natuurlijk hield die genade een veel hogere wet in, de hemelse wet, als een hemels loon. Het katholieke loon moest hierbij uitgeschakeld worden. Het hele vleselijke katholieke rechtsmechanisme moest uitgeworpen worden, en daarom werd er de nadruk gelegd op sola gratia en de uitverkiezing, om de katholieke uitverkiezing te ontzenuwen, maar de mens moet weten wat sola gratia in diepte betekent, want het Aramees laat een veel ruimer en eerlijker beeld zien van de genade, die hemelse studie gradatie is, dus de mens kon niet op zijn lauweren gaan rusten. Er is de hogere genade en de lagere genade, de geestelijke genade en de vleselijke genade, en genade kan al heel snel bedriegelijk worden. Vandaar dat de mens de genadologie moet kennen, en de calvinologie, om niet met deze dingen totaal de mist in te gaan. De kerk moet weer op de rails terecht komen, want die is er door ongeleerdheid, door taalonkundigheid, ongeletterdheid, afgeschoten, tot de dode en dodende letter gegaan, waar onze catechismus ook voor waarschuwt. Het volk is ten gronde gegaan door gebrek aan kennis en speelt voor leider, stelt de nieuwe bijbel.

Calvijn stelt dat de zonde als een dief is in de spelonk van de huichelarij, in zijn verdere commentaar op Galaten. In die spelonk verbergt de zonde zich dus. In het probleem van de zonde moeten we het zaad verwachten, stelt hij. Dit gaat over het sterven aan het zelf, en ook aan de vleselijke wetten van het zelf.

De Galaten leefden in zonde en hadden eigen wetten gemaakt die het plafond niet bereikten. Het waren vleselijke wetten die de zonden juist ondersteunden, en daarom moesten de Galaten niet alleen van zonde bevrijd worden, maar ook van deze wetten die niet klopten en een heleboel oversloegen. Ook de wetten van genade in de Laodiceaanse kerk behoren hiertoe. Vaak is het helemaal de werkelijkheid niet. Ze hebben het zo simpel voorgesteld dat het tekort doet aan het meesterplan van de Heere om de mens daadwerkelijk van de zonde en de leugen vrij te maken. Calvijn stelt dat de Galaten een duistere en wettische spiegel hadden waardoor ze niet verder kwamen, als een web waarin zij waren verstrikt. Alles kleefde en het liet hen niet gaan.

Calvijn noemde het tijdperk van de Galaten het tijdperk van de duisternis, alhoewel de vaderen toch wel wisten welk pad ze moesten opgaan, want zij hadden alreeds de dageraad ontvangen. Ze wisten welke kant ze opmoesten. Paulus had de dageraad ontvangen, en zo kon hij de Galaten roepen, maar Calvijn stelde dat de klaarheid van de dageraad nog niet zo groot was.

Calvijn wijst erop dat er hypocrieten waren onder de Galaten die zich hooghartig op naakte, uitwendige tekenen belusten. Zij hebben niet de inzettingen van God op het oog maar de verdorven goddeloosheid. Uitwendige tekenen zijn ijdel en nutteloos. Calvijn noemt het ondankbaarheid. Het is de tirannie van de zonde. Hij stelt dat door deze schandelijke opsmuk de gemeente werd misvormd. Geliefden, nog steeds zijn deze Galaten onder ons.

Calvijn stelde dat de Galaten het evangelie hadden vervalst, en zo schuldig waren geworden, nog wel erger dan hun eerdere afgoderij. Ze probeerden dit te bedekken in de spelonk van huichelarij. In de mening zijn de afgoden goden, maar in de waarheid niet, stelt Calvijn dan, als hij Galaten 4 bespreekt. Hij merkt op dat alles wat de mensen bedenken over God verdichtsels zijn, en hij geeft als medicijn de hemelse kennis die aan de rechte godsdienst vooraf moet gaan. Calvijn wijst het pad van de godgeleerdheid aan als de weg om met dit soort zaken klaar te komen. Er zitten altijd wel weer addertjes onder het gras, dus daarom moet de mens wel doorleren. Heeft de mens daar wel tijd

voor ? Calvijn wijst op het belang van scholing, in de theologie, maar ook al heeft de mens werk te doen, de mens besteed zijn vrije tijd liever aan andere dingen gewoonlijks, en de theologie en godgeleerdheid, het kennen van God, neemt bij veel mensen het niveau van een bijzaak aan. De mens weet dingen niet op waarde te schatten. De mens heeft de eerste liefde verzaakt.

Dat is nu precies de ondankbaarheid die Paulus bedoelt, die er ook bij de Galaten was. Men heeft van theologie, door gebrek aan aandacht, een prutswerk gemaakt. Het is een Galaatse bende.

Als je je dan afvraagt waarom er in God's schepping zoveel mensen zijn met een Galaatse houding, dan wijst Calvijn op de uitverkiezing. Dat is in de leer van Calvijn altijd het centrum en de bron. En maar heel weinigen zijn uitverkoren. Eigenlijk is dit ook heel Darwinistisch, want Darwin stelt dat de natuur zich ook gedraagt, dat er maar een hele kleine groep is die zich uiteindelijk handhaaft, en de rest valt weg. Alleen het weinige overwint dus. Bij Calvijn heb je dan niks in te brengen, want dat zou dan eer aan jezelf geven, als het bijvoorbeeld door geloof zou gaan. Het werkt door genade, volgens Calvijn. Maar we hebben dus gezien dat het woord genade doorvertaald moet worden, en zo ook de uitverkiezing, zodat het een stuk eerlijker wordt. Wat de woorden van Calvijn ten diepste inhouden is dat uiteindelijk God beslist of het waarde heeft of niet en of het waar is of niet, en niet de rekensommetjes van de mens. Er is dus altijd weer die eeuwigheidsfactor die de menselijke bedenkingen en menselijke keuzes aan diggelen kan slaan, omdat het uiteindelijk ook weer heel vaak gewoon nog vleselijk is wat de mens verzint en verkiest, ook al claimt die mens dat het het goede is, en dat het geestelijk is, enz. De mens kan God niet duiden, en daarom beslist uiteindelijk God alles, alhoewel de leer van Calvijn door veel mensen te letterlijk wordt genomen en niet in dat verband. Ze kunnen er niet doorheen prikken, en zijn zo nog in de greep van een wurgslang. Calvijn's boodschap moet dus nog vertaald worden, en er moet nog onderwijs over komen.

Nee, natuurlijk kan het niet allemaal van God's kant komen, maar juist omdat de kant van de mens ook weer vaak nog zo vleselijk is, moet het weer teruggeschoven worden naar God, ook als mensen bijvoorbeeld door de wereld worden veroordeeld of door de kerk, dan is het altijd nog gewoon God die beslist en het laatste woord heeft, en het is toch altijd weer anders dan de mensen denken. Daden op zich zeggen niets, want God kent de harten. Velen zijn geschokt als een in hun ogen slecht mens dan toch gewoon naar de hemel zal gaan omdat die mens uitverkoren was door God, maar de mens heeft geen goed beeld van wat goed en slecht is. Sommige mensen zijn door en door verwond, en sommige mensen staan onder hoge dwang, en zijn zo zichzelf niet. Wat de boodschap van Calvijn in diepte is is dat de mens moet kappen met het spelen van God. De mens is een dwaas, ook in het geestelijke en in de theologie. Calvijn's woorden moeten dus genuanceerd worden, wat niet betekent dat hij dat zelf nu allemaal zo bedoelde, maar we moeten God's Woord erachter zien die er doorheen werkte. Calvijn had iets ontvangen, maar kon het niet altijd duiden. Hij had sympathie voor een reformatorische inquisitie in die dagen, dus laten we hier niet te licht over denken. Calvijn richtte een nieuw dwangbewind op. Hij had veel wijsheid, maar dat hadden tirannieke islamitische leiders ook. Zijn denkbeelden waren vaak belangrijk, maar hier en daar ook potentieel gevaarlijk. We moeten het daarom terugvertalen naar eerdere tijden, en naar deze tijd, wat we nog met de boodschap van Calvijn kunnen en hoe het precies begrepen moet worden. Laten we het dus niet letterlijk nemen, maar geestelijk, er de hogere betekenissen inzien waar het voor stond, en zo calvinistisch-gereformeerd zijn in dat opzicht, als leerlingen van de calvinologie.

De leer van Calvijn is een gedicht, een psalm, een allegorie, veelal verkeerd begrepen, maar in de evolutie van de theologie komt het tot zijn waarde. Het weinige zal overwinnen, zoals onze catechismus dat ook stelt in inzetting 53. Dat is dus een beeld van het sobere die door de smalle poort kan gaan. Het zijn zinnebeelden. Lichtzinnigheid hierover is niet de bedoeling, maar ook niet extremistisch en overdramatisch. De zwarte kantjes van de leer van Calvijn moeten er nog vanaf. Daar was de Nederduits Gereformeerde Dogmatiek, wat inmiddels uit 11 delen bestaat, al mee begonnen. Wat we hiermee bedoelen is : Krijg zicht op de diepere Calvijn. Er is een lagere Calvijn en een hogere Calvijn, een vleselijke en een geestelijke.

Wat de woorden van Calvijn in diepte willen zeggen is dat het niet om de vleselijke werken gaat, dat we daarmee niets bereiken, maar er zijn dus wel hogere, geestelijke werken. Calvijn noemde de drijfveer van de vleselijke werken bijgelovigheid. Hij stelt dat het vlees altijd naar buiten is gericht, op het uitwendige, en het geestelijke op het inwendige. Het vlees is gericht op het vele, de grootse vertoningen en de praal, wereldse eer en wereldse waardigheid. Het zijn allemaal ingevingen van de duivel, stelt Calvijn. Het is de schijn van ijver om een naam te maken. Vervolgens laat Calvijn dan zien hoe Paulus de Galaten van hun sieraden beroofd.

Calvijn stelt dat het een strijd is tussen de hemelse roeping en de uitwendige schijn. Hij stelt dat er een strijd nodig is om geestelijk te kunnen leven, en dat gaat niet zonder het zelf, het ego, geweld aan te doen. Dit geweld ontstaat in het verzaken van het zelf, en zonder dit geweld kan men niet gehoorzaam zijn tot het geestelijke, stelt Calvijn. Hij stelt dan dat dit een strijd is tegen dartelheid, ongebondenheid. Calvijn richt dus weer de aandacht in die strijd op het hemelse touw. Ook is dit een strijd tegen allerlei gulzigheid, brasserijen, wat ook de werken van het vlees zijn die kunnen ontstaan als de mens niet ingetogen en sober leeft. Dit wekt dan ook weer bijgeloof op wat niets anders is dan eergierigheid. Eerzucht is de moeder van veel kwaad, stelt Calvijn. Ze proberen allemaal boven elkaar uit te steken, wat ook weer iets typisch Galaats is.

Wij hebben niets zomaar gemeen met volgelingen van Jezus laat Calvijn zien, want er zijn vele overspelers die van Jezus graag hun hoerenwaard zouden willen maken, en vele dieven die hem als hun heler willen maken, en allerlei boze en ongeschikte mensen zouden hem wel tot hun beschermheer willen stellen, stelt Calvijn. De kerk is tot een rovershol gemaakt, net zoals de Galaatse kerk. Verdraagzaamheid is dan een geestelijke vrucht die moet rijpen, langzaam te zijn tot gramschap. Het is zo belangrijk, ook als wij als Jeremia in de toorn des Heeren apart zijn gezet. Matigheid en mildheid is van groot belang, stelt Calvijn. Laten we goed beseffen dat het oordeel bij onszelf begint, en dat het oordeel de openbaring van de raad des Heeren is, oftewel de exegese. Telkens weer moeten wij leren remmen, en dat kan door in de diepte te gaan van het Woord, en niet aan de oppervlakte te blijven. Gebrek aan studie vormt een strik. Stilstand is fataal, zoals onze catechismus stelt in inzetting 48.

Daarom zegt Calvijn dat het goed is weer tot de slaapkamer terug te keren, en goed te doen in het verborgene, want God is ook in het verborgene. Zo moeten wij met matige kost tevreden zijn, stelt Calvijn, wetende dat onze vijanden overdaad en praal zijn.

Het is de zaaitijd nu, stelt Calvijn. Al het goeddoen is zaaien, en we mogen hoop hebben op de oogst. De landlieden doen niets liever dan zaaien. Ook Calvijn stelt dat het eeuwig leven een loon is, maar dit noemt hij de werken van de genade, die dus door God gegeven zijn en zo door de mens

stromen. Alleen die werken worden dus beloond. Altijd weer is er die dialectische spanning. Hij concludeerd dat wat niet anders dan door een loutere gave gegeven kan worden, omdat het van God moet komen, dan toch een loon voor onze werken is, en dat is eigenlijk ook zoals het in de Griekse grondtekst staat, want het is beiden een gave en een loon. Gave betekent in die zin dan dat het vanuit de hemel moet stromen, anders is het waardeloos. De vleselijke werken zoeken altijd eigen eer, en daarom is Calvijn terecht bang ervoor dat de mens door al zijn werken teveel eer aan zichzelf zou geven.

Toch moet er dan een beginsel in onszelf zijn die daar open voor staat, maar dit beginsel moet alles ook toetsen, zelfs het toetsen zelf, zoals onze catechismus ook stelt in inzetting 30. Dat is als Jakob gaan tot Pniël.

Wij moeten niet te snel plukken, stelt Calvijn, want dan worden we van de geestelijke oogst beroofd. Wij moeten dus lijdzaam blijven en hierin volharden. Hij stelt bij Galaten 6 dat eerzuchtigen hun hogeren vleien opdat zij ook hogerop kunnen komen. Zij hebben zo een zekere valse onderdanigheid waarmee zij de beteren afgeworpen hebben om zelf alleen te regeren, en deze houding ontdekte Paulus ook bij de Galaten. Calvijn noemt het een boos plan, en maant de Galaten op hun hoede te zijn hiertegen. Hij noemt het een valse lekkernij die voor hen is gehangen. Ze kopen de gunst van mensen met hun vlees, stelt Calvijn. Zo triomferen zij over anderen.

We kennen de weg : Niet zomaar van de vrucht plukken, niet van de verboden vrucht nemen, of voortijdig van de boom des levens. De Galaatse slang is in de tuin, zoekende wie hij zal verslinden. Wij moeten tot Pniël gaan, en niet in de tuin blijven om daar te consumeren. Wij moeten niet zomaar vertrouwen, maar toetsen. Wij moeten de wildernis in, de Jabbok over. Wij moeten geen torens van Babel bouwen, maar gaan tot de hemelse ladder die van boven komt.

HOOFDSTUK 24. CALVIJN EN DE THESSALONICENZEN

Calvijn stelt in zijn commentaar op de eerste Thessalonicenzen brief dat er een strijd is tussen de levende stem van God en de ijdele en dode welsprekendheid van de mens. Calvijn noemt de kerk van de Thessalonicenzen de kerk van de verdrukking en de kerk van de standvastigheid, waar anderen een voorbeeld aan kunnen nemen. Hij noemt het ook de kerk van de opwekking in de zin dat zij andere volkeren door hun voorbeeld hebben opgewekt.

Calvijn spreekt over de Thessalonicenzen als de tegengestelden van de Galaten. Zij zijn niet opgeblazen als de Galaten die de schijn willen opwekken van het ‘genoemd zijn’. Calvijn stelt dat de Thessalonicenzen het getuigenis van de uitverkorenheid hebben. Zij weten dus de weg, zij kennen de uitverkiezing, hoe dat in zijn werk gaat.

Ik had een droom dat ik met de levenspartner bij een bed stond in de hoek van de kamer. Er lag wat stof op het nachtkastje en ik wilde het weghalen. Iemand riep iets van buitenaf, maar ik dacht dat het ver weg was, dus ik gaf er geen aandacht aan. Ik liep toen naar de linkerkant van de kamer. Ik merkte toen dat er iemand vóór het gordijn stond, maar het was nog steeds achter het raam, dus dan zou het gordijn buiten hangen. Het was een Thessalonicens in de gedaante van mijn tante die altijd in dezelfde straat woonde. Ik schrok eerst, en liep eerst naar achteren. Toen hoorde ik de stem van een andere Thessalonicens, die de stem van mijn moeder had, en die had het over een andere tante, die altijd in een andere stad woonde, waar ik vroeger veel bij logeerde. Ik wist toen dat de Thessalonicenzen waren gekomen, en dat ze de gedaante van mijn familie hadden aangenomen, maar dat zij mijn ware geestelijke familie waren.

Calvijn laat de bewapenings-plicht zien in het boek Thessalonicenzen, wat laat zien dat het geen tijd is om te slapen. Zonder ophouden moeten wij op wacht zijn, stelt Calvijn. Dat kan alleen als de wacht vrij is van gulzigheid en wellust. Zo is er alleen bewaring door ernstig waken, stelt Calvijn. Calvijn wijst op de gedurige oorlog, want de duivel stopt niet met het zijn van hinderlijk en toornig te zijn. Het is een aanhoudende oorlog, chronisch, en zo moet men ook hemels chronisch zijn. Dat is de natuur van de Thessalonicenzen.

Calvijn toont aan dat Paulus het alleen maar heeft over het borstwapen en de helm, maar dat er niets van de geestelijke wapening wordt weggelaten. Hij stelt dat wij gewapend is met geloof, liefde en hoop nergens ongewapend gevonden wordt. Hij stelt dat de duivel niet ophoudt met arbeiden om gekijf, geschil of haat te bewerken tussen het volk en de herder, en hij stelt daarbij dat we dagelijks zien om wat voor kleine en nietige zaak de gemeente tegen haar herders verbolgen is, in zijn commentaar op 1 Thessalonicenzen 5. Calvijn stelt dan dat hoe ongeleerder de mensen zijn, des te meer opgeblazen en hooghartig ze zijn. Juist de hemelse kennis legt het menselijke vlees aan banden, en maakt ingetogen. Hij noemt de ongeleerdheid lichtvaardigheid en de misbruik van het geestelijke. Zij gaan geheel op in hun beuzelingen. Hij noemt het uiterst zorgelijke eigenzinnigheid, en hij prijst de matigheid aan als het medicijn. De matigheid is het daadwerkelijke luisteren naar God. Hij ontmaskerd de ongeleerdheid ook als haastigheid. De haastigheid in het vlees is tegelijkertijd ook traag om het goede te doen.

In zijn commentaar op 2 Thessalonicenzen doet Calvijn de suggestie dat het oordeel alleen komt wanneer onze gerechtigheid langdurig geoefend is. Wij moeten het dus net als de opname niet buiten onszelf zoeken. Daarom prijst Paulus de Thessalonicenzen ook in de groei van deze beginselen. Zij schuiven niet zomaar alles op God, maar hebben zelf ook deel in deze oorlog, die volgens Calvijn streng dient te zijn, gedisciplineerd. De Thessalonicenzen eisen niets van anderen wat ze zelf bereid zijn te doen.

Het is niet zomaar dat het oordeel begint bij uzelf, maar bij God en de goden. God is dat wat al gegroeid is, wat zowel van de toekomst als van het verleden tot ons komt. Dat is een groot geheimenis. Als wij niet zelf in deze dingen geoefend worden, dan zullen we nooit de volle betekenis hiervan kennen en begrijpen. De ongeleerdheid strijdt altijd weer tegen de geleerdheid, zoals het vleselijke strijdt tegen het geestelijke. Calvijn stelt dat het eeuwig leven het kennen van de waarachtige God is. Daarin ligt dus ook het geheim van de uitverkiezing. Er is een lagere uitverkiezing, een verzinsel van de mensen, en de hogere uitverkiezing, die van de hemelse kennis, wat alleen in de godgeleerdheid begrepen kan worden. Ongeleerden hebben de wetenschap van de

uitverkiezing altijd misbruikt, en velen zijn slachtoffer daaraan gevallen. Het is ook niet meer dan logisch dan dat het vlees dat zou doen, en dat het vlees een eigen kerk zou hebben, en eigen God zou spelen. Dat is immers de aard van het vlees. Dat kan gebeuren als geleerdheid ontbreekt. Waar kennis ontbreekt, verwilderd het volk, waarbij de nieuwe bijbel dan nog toevoegt : 'en speelt het volk voor leider.'

Calvijn stelt dat de volmaking van het geloof een hele zware zaak is, waarin men onder ogen moet komen hoe groot hun zwakheid is, en hoe zwaar de aanvallen van de duivel zijn. Als de grootheid van God ons dan niet tegemoetkomt komen we nergens. Calvijn stelt dat het niet makkelijker is dan een toren uit water te maken. Met recht zou dat een wonder zijn, maar dit zijn tijden waarin zulke wonderen en tekenen zo nodig zijn. Daar mogen wij ook naar uitzien, maar dat gaat niet buiten onze geoefendheid in gerechtigheid om.

De verdorven mens, stelt Calvijn, zal de enige, ware religie zichzelf toeeigenen, en gebruiken zo God's naam ijdel. Zo toont de verdorven mens zichzelf als God. Calvijn stelt dat ook gewoon de naam van Christus wordt gebruikt, en dat ze hiermee schuilen in de spelonk van allerlei bijgeloof. Het zegt dus helemaal niks als een mens beweert Jezus te volgen, want dat beweert de verdorven mens dus ook. Calvijn noemt het een verderfelijke pest, want er rezen vele secten op, en hij stelde dat het koren des Heeren zo door het zaad van dit onkruid bijna werd verstikt en bedorven. De kerk des Heeren is in de greep van een wurgslang door deze verdrukkingen en vervolgingen. Daarom riep Paulus de Thessalonicenzen op tot lijdzaamheid. Ook moesten de Thessalonicenzen strijden met geestelijke wapenen, opdat ze niet zouden verdrinken in de vloed van goddeloosheid.

Calvijn merkt terecht op dat als de duivel komt, de verdorven mens, dan komt deze met een schijn van Christus. Vervolgens richt het zich tegen het Jezus-principe, dus het wordt oppervlakkig gemaakt, tot persoonsverheerlijking. Christus wordt zo tot een afgod gemaakt, terwijl de kennis die eronder en erachter lag wordt weggekapt. Zo wordt het betekenisloos. Het is een valse, gemaakte christologie van letterslavernij en naamslaverij, waar onze catechismus ook tegen waarschuwt.

Er zal zo dwaling en verblinding zijn, stelt Calvijn, en zijn zij zonder oordeel en zonder verstand op een doodlopende weg. Calvijn noemt de Thessalonicenzen dan als de uitverkorenen. Zij zijn door de zaligmakende stem van God uit de dood opgewekt. Dat is wat Calvijn het evangelie noemt. Ook al zou de hemel vallen, stelt Calvijn, we mogen ons niet verflauwen. De Thessalonicenzen krijgen de oproep te staan, ook als zij mensen zien wegvallen en alle dingen geheel verward zijn. En in dat staan moeten zij de wapenen ontvangen, opdat ze niet meegezogen worden met deze dingen.

Calvijn stelt dat er vele meineedigen zijn onder hen die roemen in het hebben van de naam een christen te zijn. Het zijn naam-christenen. Ze hebben van het geloof een simpele formule gemaakt, zo simpel mogelijk, als uitverkoops-christenen. Zo gooien ze het te grabbel en misbruiken het.

Daarom moesten de Thessalonicenzen volharden in liefde en hoop, en hierin het verachten van de wereld, tot doding van het vlees, en tot verdraagzaamheid in de gedurige oefeningen van de lijdzaamheid, stelt Calvijn. Het oordeel over het vlees komt pas als wij leren de ander niet meer op te leggen dan wij zelf doen, stelt Calvijn.

Voor Calvijn is het van belang dat mensen schaamte kennen, want zo worden ze voorbereid de zonde te haten, en behagen ze zichzelf niet meer. Hij beschrijft die schaamte als het hemelse touw wat ervoor zorgt dat de mens niet ongebonden en dartel is, als hij 2 Thessalonicenzen 3 bespreekt. Hierin moet matigheid in strengheid zijn. Overmaat schaadt.

HOOFDSTUK 25. CALVIJN EN TIMOTHEUS - 1

Calvijn liet dus eigenlijk zien dat hoe de mens ook denkt dat hij alles in kannen en kruiken heeft God altijd groter is en overal doorheen prikt. De uitverkiezing had nog een nare toon in de reformatie waardoor velen in de psychiatrische klinieken kwamen, want er is nog een geestelijke oorlog voor de exegese ervan. De mens was nog jong in de calvinologie en kon het niet duiden, ook Calvijn niet. Vandaar dat men in die zin calvinistisch-gereformeerd dient te worden om zicht te krijgen op de diepere betekenissen van de boodschap van Calvijn.

Het probleem is altijd geweest de eeuwige verdoemenis. Daar gingen de meest wilde verhalen over de ronde, die door markt-predikanten werden aangedikt, want het dreef hun kerken vol. De taalkundige predikanten weten wel beter, en zij hebben de pastorale taak en zorg om de betekenis ervan herderlijk over te dragen tot de schapen. Een voorbeeld ervan is het boekje ‘Egypto-Judeo Commentaar Hosea voor predikanten’ uitgegeven in 2021 door de regressief-gereformeerde gemeente. De eeuwige verdoemenis betekent in de grondwoorden gewoon eeuwige tucht en zorg, als een blijvende besnijdenis, wat voor de gelovigen is en niet voor de ongelovigen. De eeuwige verdoemenis is belangrijk opdat de oude mens zo afsterft en de mens de nieuwe mens aan kan doen en aan kan houden. Zo moet een ieder mens deze eeuwige verdoemenis van binnen ontvangen, net zoals het oordeel, de opname en de uitverkiezing. De mens moet het leren ontvangen en leren toepassen, met zichzelf en zijn godsbeelden beginnen. Het oordeel begint bij God’s huis, bij God zelf, bij de goden en afgoden van de mens waar hij aan vast zit of hangt.

Calvijn waarschuwde tegen allerlei scherpzinige hoovaardigheden die zich nog in de kerk bevonden. Die behagen nog de mens, en niet God, en zijn ijdel. Het is onze taak om die te ontwortelen. Daarom moeten ze eerst ontmaskerd worden.

Als er predikanten zijn die er telkens wat bij willen leren in plaats van telkens maar in dezelfde cirkeltjes te draaien, dan komen ze er wel. De Heere zal hen op sleeptouw nemen. Maar pas op voor de dode orthodoxie die niet groeit. Pas op voor het conservatisme, zij die de traditie boven God hebben geplaatst.

Calvijn waarschuwde tegen opgeblazen beuzelarij in de kerk. Hij heeft het over boeven die de gemeente zijn binnengeslopen in zijn commentaar op 1 Timotheüs, waar ook Timotheüs mee had te maken, die in Efeze verbleef.

Calvijn concludeerd dat de belijdenis van geloof bedrog is waar de liefde zich niet bewijst en waar er geen goed geweten is. Hij noemt hen fabelmeesters die lichtvaardig de dingen die zij niet weten bevestigen. Hij stelt dat ze de slaven van de duivel zijn en met enge duisternissen gebonden. Ze zijn vreemd van zowel geboden als evangelie, stelt Calvijn.

Nu is er nog al veel misverstand omtrend het evangelie vanwege misvertalingen in de westerse wereld. Het gaat niet zomaar om verhalen en namen, maar om principes. Sommige evangelisten willen de mens doen geloven dat het ligt in de naam van Jezus, maar die naam zegt op zich helemaal niks, want zelfs het grootste gespuis gebruikt die naam. De wereld is ondergedompeld in Jezus-afgoderij en heeft de principes uit het oog verloren waarvoor het oorspronkelijk stond. De wereld is verdwaasd door valse christologie. Calvijn probeert er weer richting aan te geven door de prediking van het hemelse touw, de hemelse gebondenheid, zoals Paulus dit ook deed. Dit houdt ook in dat de mens af moet komen van een heleboel valse christussen, afgoden. Het is een onderwerp wat vaak onder de stoel wordt geschoven, maar de nieuwe bijbel spreekt er voluit over.

Het probleem was dat er teveel kerkelijke formules werden gemaakt buiten de principes om, terwijl die formules alleen maar allegorisch waren en in een groter geheel moesten passen. Ook Calvijn zelf was onderhevig aan de tijdgeest, terwijl hij er tegen waarschuwde. Zo legde Calvijn samen met Luther het beginsel voor de reformatie, maar nu moest het nog opgroeien en uitbloeien. Er moest nog bloesem komen. Daarom moet men zich ook niet geheel blindstaren op de letterlijke Calvijn, maar om het principe wat het draagt in de diepte. Zalig is de mens die onderwezen is in de diepere calvinologie, en ook de valkuilen heeft leren ontdekken van het geheel.

C. Steenblok gaf vroeger aan dat men ethiek niet boven dogmatiek moest zetten. En dat is waar. Waar dat gebeurt wordt de ethiek namelijk selectief. Het is van belang dat de demonologie en het profetische de basis zijn van de ethiek, opdat het in de juiste richting wordt geleid, en het niet in de valstrikken van de duivel terechtkomt die zeer sluw is, en zich vaak voordoet als een engel des lichts. Onze vleselijke werken en vleselijke ethiek heeft geen waarde voor God en is bedriegelijk, selectief. Het moet vanuit het geestelijke, vanuit de hemel, gebeuren, anders is het schadelijk. Vaak wordt ethiek uit de context gehaald, en dan is het bijvoorbeeld alleen maar voor mensen, en niet voor dieren. Als ethiek ten koste moet gaan van de dieren dan gaat het tegen het hemelse beginsel van de ethiek in.

Timotheüs moest nog in Efeze blijven, om daar de leer zuiver te houden, en Paulus onderwees daar ook de geestelijke oorlogsvoering. Ik had een droom dat ik in het ouderlijke huis was. Er was daar een gevaar van binnensluipende geesten. Ik moest de geestelijke wapenen dichtbij me houden. Het was er een grote rommel. Ik had twee geestelijke slagersmessen bij me, grote messen. Het zusje had een Rus binnengelaten, maar het was een geest van kerkelijke ontucht. Het was een calvinistische dwaling, dat men het boek Timotheüs misbruikte voor eigen gewin. Het zusje onderkende het gevaar niet. Ze lag in bed, en de geest stond dichtbij haar. Ik begon toen de geest te ondervragen, en bracht hem toen naar een andere plaats, zodat het zusje veilig was. Ik ging toen naar een woonblok verderop waar altijd mensen van de gereformeerde gemeente woonden, die altijd soberder waren en meer op hun hoede tegen wereldse gevaren. Ik voelde me toen heel krachtig, niet op een aardse manier, maar op een bovennatuurlijke manier. Toen ik terugkwam bij het ouderlijke huis was het allemaal steen geworden. Er waren geen ramen meer. Er stond gewoon een muur, en van binnen was ook alles steen.

Calvijn noemt dat de wijsheden der mensen dwaas zijn en ijdel. Hij noemt dat de Raad des Heeren verborgen is, en ondoorzoekelijk. We kunnen stellen dat vandaar het belangrijk is dat we in het profetische komen. Nu, zonder de demonologie werkt het profetische niet en is het bedriegelijk. Er staan een heleboel vijanden op de loer, valse geesten, en daarom is onderwijs hierin zeer nodig, anders ontstaan er grote brokken. Dat er vaak brokken ontstaan waar de wetenschap van de theologische demonologie niet werkzaam is is geen goede reden om daarom maar helemaal niet naar de gave van profetie uit te strekken en daarmee bezig te gaan. Wat voor een relatie is het die we met de Heere hebben, als de Heere niet met ons kan communiceren ? Dit gaat door het hart, en door het Woord, door de dogmatiek die koers geeft aan de ethiek. Calvijn noemde profetie de exegese, en dat was ook de gangbare uitleg van profetie destijds in de reformatie. Profeten zijn dus exegeten, maar hierin heeft God verborgen omgang met de mens en mag het ook zeker persoonlijk zijn. Juist in de exegese kan God zich openbaren en de mens sturen door dromen. Maar de mens dient daadwerkelijk alles te toetsen, en ook de toetsmiddelen te toetsen, waar onze catechismus ook over spreekt.

Een relatie zonder communicatie is dood. Nee, dan is er wat ernstigs aan de hand. Het Woord des Heeren is levend en spreekt tot onze harten. Het zendt ons uit en haalt ons weer terug. Die woorden hebben wij nodig, de diepere exegese, de profetie, opdat wij niet bij de dode en dodende letter blijven. Daarom moet er uitleg zijn bij het Woord des Heeren, moet er woordstudie zijn, en moet men het geestelijke en de hemelse gebondenheden ontvangen.

Calvijn stelt dat alle verstand der mensen onderworpen is aan de verborgen raad des Heeren, en wij worden door verwondering van de ongemeten en onbegrijpelijke wijsheid des Heeren weerhouden, zoals onze catechismus ook stelt in inzetting 14 dat de kinderlijke verwondering één van de sterkste wapenen tegen het vlees en het ego is. Dit is zeer zeker geen lichtvaardige verwondering, maar een diepgaande verwondering in het leerproces.

De leer van de uitverkiezing van Calvijn is zowel beroemd als berucht. Het heeft velen versierd met verslagenheid. In diepte komt het er op neer dat we de exegese erop moeten loslaten, en dan zij het zo : dat geen mens, door het vlees, ook maar iets kan veranderen aan de wil van God, en dat de mens door het vlees zijn zaligheid niet kan bewerken. Wel staat er dan in de oude bijbel, wat tevens een waar woord is, dat de mens zijn behoudenis moet bewerken in vrezen en beven. We komen zo terecht op de dialectische theologie : Door het vlees hebben wij niets in te brengen, en kunnen wij niets doen, maar wel door het geestelijke, als wij wedergeboren worden, en natuurlijk komt dat in de dialectische theologie van twee kanten, want anders zou het eng robotisme worden. Het geestelijke van de mens is verder bedriegelijk, dus dan komt weer de ijzeren wet van Calvijn naar boven, dat wat de mens ook beslist, God's beslissing is altijd hoger, en God prikt door elke geestelijke bedriegelijkheid heen. Calvijn had dus op een zeker moment de deur totaal voor de mens dichtgegooid, want anders zou de mens zelf nog eer kunnen behalen, maar in de dialectische theologie staat de deur op een kier. De mens hoeft dus niet in wanhoop ten onder te gaan alsof hij zelf helemaal niets meer kan veranderen aan God's voorbeschikkingen, alsof hoe goed hij het ook doet en wil het allemaal afhangt of God hem buiten hemzelf om heeft uitverkoren of niet. Het is een samenwerking tussen God en mens, maar Calvijn's ijzeren wet zal er telkens zijn om het vleselijke en bedriegelijke tegen te houden. Het is een filter die gegeven was, maar die aan het begin van de reformatie te extremistisch was in plaats van exegetisch.

Het is een ernstige dwaling aan het begin van de reformatie geweest, en nu nog steeds onder vele gereformeerden en christenen dat de oude bijbel afgesloten zou zijn, wat een pauselijke leugen is waar destijds nog niet volledig mee afgerekend was en wat maar bleef voortwoekeren. Jezus sprak dat toendertijd zijn discipelen voor een heleboel dingen nog niet klaar waren. Later zou het heilige geestelijke komen om hen te leiden tot de volle waarheid, oftewel de witte keursteen, de nieuwe bijbel, oftewel het boek des levens wat geopend en ontzegeld zou worden. Daar moest men zich naar uitstrekken, niet zomaar naar de dode letter, maar naar de levende letter, door de exegese en de overwinning hierin. Het is een ernstige dwaling tegen de woorden van Jezus in te gaan die sprak dat ze een heleboel nog niet konden verdragen, maar dat de geestelijke waarheid later zou komen om hen te leiden tot de volle waarheid. Dat heeft vele eeuwen geduurd, vele tijdperken, dus om zomaar de pauselijk afgesloten oude bijbel als het volkomen Woord des Heeren te beschouwen is zwaar onbijbels, en gaat ook tegen de stellingen in het boek Openbaringen in hierover. Dat is weer zeer Laodiceaans, en hoererij met de katholieke kerk. Het is groot bedrog. De eerste christenen geloofden niet dat het al af was.

Daarom moet de reformatie voortgaan en men met bijbels gereformeerd zijn. De Nederduits Gereformeerde Kerk is inmiddels in de wederopbouw christelijk-gereformeerd, calvinisch-gereformeerd en bijbels-gereformeerd. Dit zijn de drie fundamenten van de hedendaagse kerk des Heeren. Zij hebben de witte keursteen bemachtigd. De nieuwe bijbel is pas in deze dagen uitgekomen, de RV-bijbel, waarin ook onze catechismus staat.

Calvijn stelde dat Efeze, waar Timotheüs verbleef, een vermaarde en rijke koopstad was, en dat er een overmatige zorg heerste over uiterlijkheden en versieringen. Paulus wilde daarom dat haar versiering gematigd zou zijn met zedigheid en hemelse schaamte. De hemelse schaamte is de ware schoonheid van de mens die alles ingetogen en gematigd houdt als een goed wapen tegen de zonde en de hoogmoed die op de loer ligt. Eergierigheid is ook een soort van hoogmoed, en zeker ook ijdelheid.

In de theologie van Calvijn was schaamte en matigheid de keursteen tot het gebruik van uiterlijkheden en versieringen. Zo werd de mens beschermt tegen dartelheid. De hemelse schaamte was in Calvijn’s theologie de eigen en eeuwige versiering, en dat ze tevergeefs zouden proberen te verontschuldigen alles wat hiermee in strijd was.

Calvijn stelde in zijn exegesis van 1 Timotheüs 2 dat het gebruik van goud en kostbare stenen niet geheel verboden is, maar alleen als het voortkomt vanuit de fontuin van eergierigheid en onbeschaamdheid.

Wij moeten de hemelse schaamte ontvangen, want het vlees wat de mens in gebondenheid houdt is onbeschaamd (Ewa 22:5, Odenlech 17:25, 35:23).

Als we de pilaren van het calvinisme bespreken, dan ontkomen we niet aan Calvijn’s verborgenheidsleer, want zo leefde de mens vanuit dat wat er daadwerkelijk gaande was, vanuit de verborgenheden der dingen, en niet vanuit oppervlakkigheden en uiterlijkheden. Zo konden de hemelse bomen weer diep wortel schieten, dwars door het asfalt en het cement heen, terug naar het verborgene.

In zijn commentaar op 1 Timotheüs 3 bespreekt Calvijn ‘de verborgenheid des geloofs.’ Hij noemt de inhoud van de godsleer verborgenheid, wijzende op Paulus. De sleutel hiertoe is de ‘ernstige vreze des Heeren’ en de mate van onderwijs die hiertoe nodig is. Het is het geopenbaarde evangelie in wijsheid, stelt Calvijn, waarover de engelen in de hemelen zich verwonderen. De bewonderingsleer of verwonderingsleer is ook een basis in het werk van Calvijn, een belangrijke pilaar van het calvinisme, want zo komt de mens echt in contact met God. De psalmist wilde er deel aan hebben, en wilde er in opgaan, in het scheppingswerk van onschatbare waarde. Calvijn stelt terecht dat de naam van God niet slechts God is. Daar neemt Calvijn geen genoegen mee. Nee, het is de kennis, oftewel zijn kennisleer, ook een pilaar in het calvinisme, sola scientia. God is dus niet één of ander beuzelachtig spook die zomaar grillig is in zijn berekening van de uitverkiezing, maar er gaat heel wat aan vooraf, wat door mensen niet te volgen is.

De psalmist bewondert niet het redeloze, maar de rede, de kennis. De psalmist gaat zichzelf niet te buiten aan loze ervaringen. Het is de ervaring van studie, van het leren kennen van de hogere natuur, door bewondering. De mens moet dus niet zomaar dankbaar zijn, maar bewonderen. Alleen zo kan de mens het op waarde schatten, koesteren en opslaan.

Uiteindelijk hebben we niet te maken met zomaar een sola gratia of sola fide, maar wordt alles onderworpen aan de hogere kennis van God die alles toetst, de sola scientia. Uiteindelijk is dat de basis pilaar van de reformatie en het calvinisme. Het werk van Calvijn was daarop gebaseerd. Door sola scientia los te koppelen van sola gratia wordt de genade extreem, tot hypergenade, een invloed die ook bij Calvijn op de loer lag, want hij stelde de sola gratia boven de sola fide, anders zou de mens nog teveel eer krijgen. Sola scientia wordt in veel gereformeerde kerken bijna niet besproken, en in veel gereformeerde kerken is sola gratia nog gewoon dat wat voor God doorgaat. Daarom ligt er een oproep om terug te keren tot de sola scientia, alleen door kennis (gnosis, Grieks ; yadt, Aramees). Het werd door Jezus verkondigd als de enige weg, de sleutel tot de behoudenis. (Lukas 11:52)

Deze hemelse kennis stijgt boven het menselijke vernuft uit. In de leer van Calvijn is God de ondoorgrondelijke en de verborgene. God houdt zich verborgen, opdat de mens ook leert tot het verborgene te gaan, want daarin ligt de weg der behoudenis, en daarin moet je eerst alles verliezen en jezelf verdoemd weten, oftewel je vlees, je oude mens, zodat het eraf kan. Door Laodiceaanse drugs van weet alles al en weet alles beter blijft de mens in het vlees leven. De mens moet in de verborgenheid van God onderwezen zijn, en zo tot verwondering komen, opdat het vlees geen voordeel op de mens behaalt. Calvijn wijst hiervoor op de ootmoed waardoor de mens zich voor God opent in gebed. Dat kan een mens niet uit zichzelf, maar heeft hiervoor de stromen van boven nodig. Vandaar dat Calvijn telkens weer op de genade wijst in de zin dat deze dingen alleen van boven kunnen komen, maar natuurlijk vereist dat wel opening van de kant van de mens af, als kanaal zijnde. Ook die opening van de kant van de mens af kan zeer bedriegelijk zijn, en daarom wijst Calvijn dus weer op de genade in de zin dat dat van boven moet komen. God is de eerste oorsprong. Hierin ligt het gevaar een hypergenade theologie te omhelzen als het niet in balans is met de andere pilaren van het calvinisme, en als hier geen gedegen onderwijs over is. Het pad van Calvijn ligt bezaaid met zulke valstrikken, die als boobytraps zijn, en die van God een eng spook maken die over de mens beslist zonder dat de mens ook maar enige inbreng heeft. Hierdoor is en blijft Calvijn een potentieel gevaarlijke hypergenade theoloog, waardoor er een gids nodig is in zijn

werk. Die wordt verschaft in de Nederduits gereformeerde dogmatiek. God heeft ons niet als wezen achtergelaten.

Zou genade onze God moeten zijn, of kennis ? Bij Calvijn slaat het gevaarlijk door naar de genade, maar dat komt ook doordat er nog zoveel gevaarlijke kennis tussen mens en God inzit. Vandaar dat deze ijzeren wetten van Calvijn tussen mens en God inblijven totdat de mens dit geheimenis heeft opgelost. Daartoe is de nieuwe bijbel gekomen, en onze catechismus.

Zo moet de mens onderwezen zijn in de verborgenheid van het geloof, zodat God veilig met de mens kan communiceren, door de verborgenheden, en dat de mens langs de voorhangsel-theologie mag gaan.

Calvijn laat zien dat de zwakte van de kerk al heel snel bij de diakenen ligt, de ethischen, omdat zij het leerambt niet hebben, en het zou bedriegelijk kunnen worden als ze in die hoedanigheid een ambt in de kerk zouden hebben, want daar zijn ze dan ongeschikt voor. Hij roept de diakenen op om in de verborgenheid van het geloof onderwezen te worden, in zuivere conscientie. Zo moet sola gratia dus onderworpen zijn aan sola conscientia, anders wordt de kerk Laodiceaans, en de duivel sluipt binnen door de zwakte van de diakenen die niet in deze verborgenheid zijn onderwezen. Daarom moeten deze dingen ook beproefd worden, zodat het een zuivere verkiezing zal zijn, stelt hij, in zijn commentaar op 1 Timotheüs 3. Hij wijst erop dat die verkiezing niet snel mag gebeuren. Calvijn roept op tot langdurig beproeven, langdurig toetsen, opdat lichtvaardigheid geen ingang vindt.

Het gaat de mist in als de ogen van de ongelovigen worden gevoed door allerlei schouwspelen van uiterlijkheden, stelt Calvijn, wat ook weer een teken van onbeschaamdheid is. Vandaar dat de leer van het ontvangen van de hemelse schaamte van belang is om hier veilig tegen te zijn, wat ook een belangrijke pilaar in de leer van Calvijn is :

1. verborgenheids-leer
2. verwonderings-leer
3. soberheids-leer (geen afgodsbeelden)
4. schaamte-leer
5. gestrengheids-leer (getemd worden door de hemelse tucht)
6. kennis-leer (God is kennis)
7. gedenkings-leer (aanvaarden van het lijden van de geschiedenis, leren van de fouten van de geschiedenis)
8. gebondenheidsleer (het hemelse touw, waar Paulus ook over predikte)
9. armenoffer-leer (het altaar is de armen, vgl. Mohammed’s armenbelasting)

De bijbel is in het westen door allerlei misvertalingen die de hypergenade theologie dienden te ondersteunen tot een papieren nietsnut geworden. Daarom moest de nieuwe bijbel wel komen, om weer terug te wijzen op de grondwoorden. Ook een heleboel hedendaagse hypergenade zou niet door de toets van Calvijn kunnen heenkomen.

De hypergenade is nog steeds het communistische bovenhokje van de reformatorische elite die leeft door de werken van de lagere arbeidsklasse. De één krijgt namelijk altijd net iets meer genade dan de ander.

Calvijn stelde dat door de prediking de waarheid van de duisternis verlost moest worden, opdat bijgeloof geen macht zou hebben. Hij had een gevaarlijke tendens in de gemeente ontdekt, namelijk die van de zwijgzaamheid, wat hij uitlegt als een verbanning en verdrukking van de waarheid. Hij sprak over de ongeschikten in de kerk die voortkwamen vanuit lichtvaardigheid en halfgebakken beproefdheid, die zichzelf met andermans veren versierden om zo lof af te dwingen. De kerk, stelt hij, is geen kerk meer, als de waarheid daar begraven ligt en gruwelijk is neergeworpen, om met voeten te worden vertreden. Calvijn vraagt zich af of dat een duister raadsel is of een lichte beuzeling. Hij stelt dat Paulus op zoek was naar gemeentes waar de waarheid nog in ere was, en waar deze duidelijk gezien werd.

Vandaag de dag worden we geleid naar de volle waarheid, waar de oude bijbel al over sprak. We hebben het dan over de witte keursteen voor de overwinnaars, het boek des levens, de nieuwe bijbel die in dit tijdperk is verschenen. De hedendaagse theologie is daarom ook de dubbeltheologie, waarin zowel de oude als de nieuwe bijbel worden besproken, en waarin de nieuwe bijbel ook zeker een sleutel is tot de oude bijbel. Hierin zijn ook zeker de pilaren van Calvijn van belang. We ontkomen niet meer aan het calvinisme. Het zit te diep, maar het moet nog wel geduid en uitgelegd worden, in goede banen worden geleid.

Calvijn stelt dat de oordelen des Heeren zijn gerechtvaardigd, uitnemend en geheel volmaakt, en dat het lof is gegeven. We hebben hier te maken met een tiende pilaar van het calvinisme, namelijk de lof der oordelen. Onze catechismus stelt daarom ook dat we niet alleen de grootte van zonde en schuld kennen, maar ook de grootte van het oordeel, in inzetting 57.

10. lof der oordelen leer

Laten wij de oordelen des Heeren loven, want die zijn goed en rechtvaardig, en die zijn tot herstel en openbaring van de nieuwe mens. Dit is het beginsel van de wederopstanding, stelt Calvijn. De engelen zouden een nieuw schouwspel zien. Het moest voor hen verborgen zijn, opdat zij zich over de grote goedheid van God des te meer zouden verwonderen.

HOOFDSTUK 26. CALVIJN EN TIMOTHEUS - 2

Calvijn spreekt in zijn commentaar op 1 Timotheüs 4 over de opkomende beuzelingen die de gehele godzaligheid stellen tot uitwendige oefeningen en tucht die de geestelijke godsdienst verduisteren. Het is gedeformeerde theologie, en daarom moet de dubbeltheologie wel komen, want die verklaart de bijbel, alle paraplu termen waarachter mensen zich verstoppen, allerlei krachtwoorden en krachtnamen waar ze de betekenis niet van weten, maar wat ze als drugs gebruiken. De mens is zwaar aan de vocabulaire drugs, en Calvijn waarschuwde voor de vleselijke welsprekendheid die glad is als een aal, als bedriegelijke wijn. Het bedekt de zonde en komt zo tot een valse, ingebeelde hemel.

Zo werd de ware godzaligheid verduisterd door middelmatige dingen, stelt Calvijn, zodat ze vrijelijk de wetten van God zouden mogen overtreden. Zo werden die omgeruild en kwamen er nieuwe wetten opzetten.

Calvijn stelde dat de duivel niet zou rusten om het zuivere zaad met onkruid te verstikken. Hij stelt dat het gebruik van alle gaven van God onrein is, tenzij het gepaard gaat met de ware kennis en vanuit God als bron. In principe wijst hij daarbij op het hemelse touw, wat dus een bindend touw is.

De mens moet minder worden, ook de religieuze mens. De mens staat nog veel te hoog, en wordt daarom misleid door de geesten in de lucht. De lucht is zwanger van de zonde. Als je je met de reformatie gaat bezig houden en echt onder ogen wil komen wat daar nu gepredikt ben, dan weet je dat je zal eindigen aan de voeten des Heeren als een verdoemeling, huilende om de zonde, smekende om genade, om vervolgens te horen te krijgen : ‘Mijn oordeel is u genoeg,’ zoals onze catechismus stelt in inzetting 57.

Calvijn stelde dat de oordelen des Heeren zijn gerechtvaardigd, uitnemend en geheel volmaakt, en dat het lof is gegeven, in zijn ‘lof der oordelen’ leer, die hij predikt in zijn commentaar op Timotheüs. Als je de reformatie oprecht onderzoekt, en je toewijdt aan haar prediking, dan weet je dat je de kruistocht van Jezus dient te begaan, het spotkleed en de spotkroon dient te dragen tot aan de voeten des Heeren, om zo te minderen, opdat God groter zal zijn. De mens dient getreden te worden als druiven door deze voeten. De mens dient te wenen als Maria Magdalena aan de voeten des Heeren, om zo God’s stem te kunnen verstaan en geleid te worden, niet als Martha overal rondrennen om het menselijke vlees te dienen. Wij mogen niet zomaar onze mond openen, wij mogen niet zomaar zingen. De Heere veracht de overmoedigen en lichtvaardigen. Wij moeten met een verbroken hart komen tot de voeten des Heeren, en die nat maken met onze tranen, en zijn voeten drogen met onze haren. Wie heeft u misleid ? Er is geen andere weg. De weg des kruizes gaat diep, totdat wij onze visnetten opnemen en de Heere volgen, jacht makende op de zonde, want de zonde is uitgezonden om ons te doden. De zonde staat aan de deur, loerende op u. ‘De zonde ligt als een belager aan de deur, wiens begeerte naar u uitgaat, maar gij moet erover heersen.’ (Genesis 4:7)

Huilt om uw zonde en uw vlees, en kom de grootte ervan onder ogen, en de grootte van het oordeel, om u te onderwerpen aan het oordeel des Heeren, aan de tucht, want zij is goed en waarachtig, tot uw geestelijke opvoeding aangesteld. Zij is meedogenloos om uw ziel te redden, door uw vlees te verdoemen, en die verdoemenis moet eeuwig zijn. Ziet u, zoals de catechismus stelt is de eeuwige

verdoemenis voor de gelovigen, niet voor de ongelovigen, en die eeuwige verdoemenis is een zegen, en verdient lof, omdat het vlees daarin ten onder gaat. Oh, brengt haar toch lof, en wees als een verdoemeling voor de Heere, en geen verwaande en verblinde Laodiceaan. U dient te kiezen tussen Maria en Martha. De gaven worden misbruikt, stelt Calvijn, tenzij door kennis. Die kennis wordt aan de verbrokenen gegeven, niet aan de hoog protsende, hen die op hoge paarden zitten en God spelen over iedereen.

God zal het gekrookte riet niet breken. God is bij de verbrokenen en verslagenen van hart. Als Jezus verslagen diende te worden, en Job, en David, en Jeremia, waarom dan niet u ? Ook u moet de grote verliezer zijn. Alleen zo zult u winnen, en de witte keursteen bemachtigen, zoals Jakob op Pniël.

Calvijn stelt dat zij die met zonde en gewetenloosheid zijn gebrandmerkt altijd zullen vluchten tot de vrijsteden van de nabootsing, en zij hebben ook God en kerk nagebootst. Wees daarom op uw hoede, dat gij niet één met hen bent. Zondert u af.

Zij verzinnen daar, in de Laodiceaanse vrijsteden van de nabootsing scherpzinnige beuzelingen, stelt Calvijn. Zij strijden niet meer met het vlees. Ze hebben de moed opgegeven, en hebben genoegen genomen met de nabootsingen. Wij moeten het vleselijke verslinden, opdat het niet ons zal verslinden. De zonde is onze vijand. Het zwijn valt de dorpen aan in de nacht.

Calvijn legt de vinger op de zere plek, en stelt dat vele mensen zoeken naar de lof der welsprekendheid in plaats van de lof der oordelen. Ze zoeken de lof van het vleselijke verstand en de vleselijke wetenschap. Met die lof proberen ze de mens groter te maken en God kleiner. Het is de lof van de algemene mens, en velen grijpen dit liever dan iets wat die lof niet voor elkaar krijgt. Alles wat niet makkelijk tot de lof van de algemene mens komt wordt stilzwijgend weggeschoven. De zonde zwijgt wanneer die behoort te spreken. Altijd weer. De wereld wordt verstikt in een vleselijke stilzwijgendheid. Men houdt de waarheid achter, en predikt de leugen.

Daarom ziet Paulus het als zijn taak om Timotheüs goed op te voeden en hem voor deze dingen te besparen. Daarom zei Paulus ook : Oefen uzelf. Hij stond voor de geestelijke opvoeding van Timotheüs, daar waar vele jeugd van het pad des Heeren afdwaalden. Timotheüs was een beeld van de volharding. Paulus gaf hem ook aan dat de lichamelijke opvoeding weinig nut heeft. Calvijn stelt dat de wereld God altijd weer wil dienen met uitwendige oefeningen, wat hij een dodelijk gedichtsel noemt. Calvijn stelt dat de gehele wereld is bevangen met de overgrote verwondering over de ijdele schijn van de lichamelijke oefeningen.

Calvijn stelt dat de gaven geoefend moeten worden, want als het begraven wordt in luiheid is het niets anders dan roof. Dit heeft ook weer met de vleselijke stilzwijgendheid der zonde te maken, het doodzwijgen van de geestelijke gaven. Het zijn doodsvijanden uitgezonden tot de kerk.

Het is allemaal tot koopwaar geworden, zoals Calvijn ook stelde dat monniken en nonnen hun prevelingen en kermingen verkochten.

Kuyper kwam in de zware stromen van overgenade terecht en sleurde velen mee. Dingen gingen zowel beter als slechter, zodat 1892 nog wel een gevaarlijker jaartal was dan 1816. De christelijk-gereformeerde kerk liep hieraan parallel, en lag tussen de Kuyper laag en de Ledeboer-Kersten laag

in. Het was een trap dieper naar beneden, terug naar een gereformeerde christologie, in plaats van Kuyper's overmatige genade-christologie.

Het gereformeerde verhaal van Jezus had missing links, en daarom moest de christelijk-gereformeerde engel komen. Het ging niet zomaar om Jezus, maar om de principes waar het voor stond. Ze hadden Jezus te kortaf gemaakt. Het waren snelle formules, snelle rekensommen, en er werd voorbij gegaan aan de geestelijke wiskunde. Naamsverheerlijking stond op de loer, persoonsverheerlijking, Jezus als personaliteits-cultus. Dat is als broodjes eten met ham en worst, de dingen van het vlees, en 't liefst overmatig. Hevig schrokken, als in de jaren 1980, blikje cola, rappers die door de mooie muziek heenrammen en allerlei stappen overslaan. Het geloof werd commercieel gemaakt. De diepere dichterlijkheid en proza ging verloren. Geestelijke literatuur werd meer en meer koopwaar. Het doel was de kerkstatistieken een zetje te geven, en dat kon alleen door toe te geven aan de wil van het volk.

'Ze is duur en staat aan de muur. Ik grijp naar mijn portemonnee, maar alles gaat traag en ik heb geen geld. Er zit een gat in. Ik moet werken, maar ik heb geen kracht. Als ik haar dan toch zou hebben, dan zou ik 's nachts vastgebonden wakker worden en moe. Ze staat mij naar het leven.'

Dat is een beschrijving van de christelijk-gereformeerde kerk. Het geheimenis van de gereformeerde christologie is vooral niet makkelijk. Daarom kiezen en kozen velen voor Kuyper. Zelfs het overgrootste deel van de christelijk-gereformeerde kerk ging met Kuyper mee in 1892.

Ook het christelijk-gereformeerde blad 'De Vrije Kerk' was ineens Kuypers-gereformeerd vanaf 1892. Eerder werd er al geklaagd in bladen van de afscheiding dat er zo weinig interesse voor het blad was, en dat ze vreesden dat het blad spoedig niet meer zou bestaan hierom, maar toen werden ze op sleeptouw genomen door de Kuyper beweging. Ze noemden het blad het toonaangevende blad voor gereformeerd-afgescheiden Nederland.

1891 was dus de laatste christelijk-gereformeerde jaargang van het blad, en daarom van belang. In deze jaargang stelde A. de Geus (1856-1929) in zijn artikel 'De arbeid der vrouw in en voor de gemeente' dat 'bij gebrek aan mannen' de Heere Debora's en Hulda's op mannenplaatsen zet, voor de bevestiging en uitbreiding van de gemeente des Heeren. In het Hebreeuws wordt dat uitgesproken als Chulda of Kulda met een zachte k. Zij komt in de oude bijbel twee keer voor, in 2 Koningen en 2 Kronieken.

De priester Chilkia had het wetsboek van Mozes gevonden in het huis des Heeren en bracht het aan de schrijver Safan, die het vervolgens aan koning Josia gaf. Toen koning Josia het boek las scheurde hij zijn klederen, want het volk had niet volgens het boek geleefd. Josia wilde toen de Heere raadplegen en zond Chilkia tot de profetes Chulda. Het was ten behoeve van het overblijfsel van Israel en Juda, maar Chulda profeteerde dat de plaats onder de gramschap van God was die uitgestort zou worden, en het zou niet geblust worden. Maar omdat Josia zich verootmoedigd had, en zijn klederen had verscheurd, en voor de Heere had geweend, zou hij aldus de profetes vergaderd worden met de vaderen, en zou hij worden weggenomen voordat de straf zou komen.

Komt het ons niet bekend voor ? De plaats waarover de gramschap niet uitgeblust zou worden ? In het Judaïsme wordt geen letterlijke eeuwige verdoemenis gepredikt, maar is het een beeld van de

volkomen tuchtiging, het volkomen oordeel, opdat het vlees geheel afsterft. Vandaar dat Josia ook niet letterlijk door die eeuwige verdoemenis ten onder ging. Hulda werd de moeder godin voor de Zuidelijke Germanen, Hel genoemd bij de Noordelijke Germanen, als de godin van de tucht en de vruchtbaarheid, wat ook de betekenis van de hel is in de Israelitische en Griekse grondteksten. Maar kijk wat reformatorische marktpredikanten ervan gemaakt hebben. Het is een grote schande. Hel, of Chulda, laat zien dat er betaling moet geschieden. Het wortelwoord van Chulda is Cheled, de duur, de eeuwigheid, waar ook ons woord 'geld' vandaan kwam, en 'gulden'. Zij is een beeld van de belasting en de huur, en daarbuiten is geen leven te vinden, daar gaat het vlees ten onder.

A. de Geus wees op de toenemende heerschappij van slechte vrouwen, en er was een tendens dat vrouwen teveel in aanraking werden gebracht met de burgerlijke overheid die voor het ambtelijk leven een dodende invloed had in de kerk. Daarom wees A. de Geus terug op Chulda en de moederen van Timotheüs die zouden zorgen voor de beveiliging van de kerk tegen deze dingen.

In een droom kwam een christelijk-gereformeerde predikant die in de zestiger jaren was overleden tot mij en sprak dat het volk bedrogen was door valse prediking, en hij was hierover in rouw. Er werden gruwelen gepredikt die geen enkele basis hadden. Het geloof was samengebonden in westerse formules voor de markt, wat heel diep in de kerk doorgedrongen was. Hij was blij dat de nieuwe bijbel was gekomen om deze dingen aan de kaak te stellen, en hij ondersteunde het geheel. Hij was nu in de wolk van getuigen.

De gruwelijkheden hebben de jeugd opgehitst en rebels gemaakt, sprak hij. Er moet daarom veel rechtgezet worden. Er moet iets veranderen. De oude orde moet breken. Het kan zo niet langer. Het Woord des Heeren is tot koopwaar geworden. De marktkerk heeft de normen verlaagd voor betere verkoopcijfers, stelde hij. Door deze kier zijn de gruwelen binnengedrongen. Niemand kan het Woord des Heeren tegenhouden of temmen. God moet er wel wat aan doen. Het kan zo niet langer. Wereld en kerk zijn geworden tot gruwel, en hierin moeten kind en dier opgroeien. Dan moeten wij als kerkouders onze verantwoordelijkheden op ons nemen, sprak hij. Ik was het helemaal met hem eens, en liet hem spreken.

Hij voegde zich bij de uittocht uit Laodicea. Hij zou niet rusten voordat de gemeente zou zijn vrijgezet uit Laodicea. Hij had zich gevoegd bij het overblijfsel. 'Het is genoeg,' zei hij op een gegeven moment. Hij sprak toen over de woningen des Heeren, dat hij erin opgenomen was. 'Wij hebben een taak,' sprak hij.

Men pleegt hoererij in het huis des Heeren. Laten we het verhaal van Jezus met de gesel niet vergeten. Als Jezus vandaag de dag de kerken zou binnengaan zou hij ook met een gesel komen en de tafelen omkeren.

In de jaren 1600 en 1700 was er de Smytegelt beweging, de gekrookte rieters, wat met name ook weer opkwam in de tachtiger jaren van de vorige eeuw, als een beweging naast de Gereformeerde Bond in de hervormde kerk. Het waren de rieters, of de gekrookte riet-predikanten. Smytegelt had gepredikt dat de zonde gehaat moest worden, want het was een beest gruwelijker dan de duivel en de hel. Velen hadden de zonde lief, en vandaag de dag is dat nog steeds het geval. Ik had een droom dat ik bij een gezin was van de kerk vroeger, ergens op of bij het platteland. De oudste dochter had een hele wijde jurk gekregen met een indiaanse vrouw erop, en rietvelden, volop natuur.

De christelijke-gereformeerde predikant had gezegd dat de gemeente vol moordenaars was, want als je de zonde liefhebt, dan haat je de Heere, en haat is moord. Zij hebben de Heere wederom gekruisigd. Ze begeren het bloed van de Heere. Daarom worden deze dingen ook nooit uitgewerkt. Smytegelt zei dat ze niet eens de prijs van het bloed begeerden, maar het bloed zelf. De wereld is belust op bloed door de zonde. Daarom ben ik altijd heel voorzichtig geweest in mijn prediking over het bloed. Vaak hult deze bloedlust zich in religieuze gewaden, in theologische taal, en die kan uitwijden over van alles, maar is in wezen heel kortaf. Smytegelt wees erop dat de Heere klaagde over deze dingen, dat ze de mug uitspuwen en de kameel doorzwelgen. De balk zien ze niet en de splinter willen ze eruit hebben.

Wie heeft er nog oog voor de Heere ? Wie ziet er hoe hij nog dagelijks gekruisigd wordt, en dat de discipelen slapen, en niemand iets doet ? Het is beter vandaag de dag gekrookt riet te zijn. Laten we delen in het lijden van de Heere. De mens moet het boetekleed weer aantrekken. Waakt en bidt, maar bovenal : luistert en toets, want de dagen zijn kwaad.

De zonde hitst het volk op tot leven door de krachten van het vlees, spierkracht, de krachten van de buik en van het kwaad. Dit is een boze kracht die tot het verderf leidt. Maar het volk moet leren leven vanuit de kracht van het gestorven zaad, en moet dus herkrachtigd worden. Calvijn stelde dat de kracht van boven alleen kon komen als de gevangenschap bitter zou zijn (Ewa 29:8). Het bittere lijden is nodig opdat het zaad geheel zal sterven, het oude leven afgedaan zal worden. De mens moet vernieuwd worden in zijn kracht en opvaren als de arenden (Jesaja 40:31, Psalm 103:5).

Het Woord zegt : ‘Wanneer ik moede ben, dan geeft uw gesel mij kracht.’ (Ewa 39:11) Wanneer gaan wij inzien dat het lijden er is om ons te corrigeren en ons in de juiste richting te leiden. Het lijden des Heeren is onze gids. Dat lijden moeten wij ons eigen maken. Wij moeten hiertoe de pinnen door ons vlees aanvaarden, anders zouden we van het rechte pad afdwalen en gegrepen worden door de stad. Dan zouden we een kroon en een troon krijgen, en zouden we de mammon moeten dienen en vereren. Laten we ons daarom verheugen in ons lijden, want zo zijn wij in verbintenis met de Heere.

De mens heeft een wedergeboorte nodig, een wederopvoeding, en een wederbekrachtiging, vanuit de gesel des Heeren, waarin zich het Woord bevindt. De gesel brengt het Woord tot ons in die zin. De gesel predikt het Woord, en doet ons horen, luisteren en gehoorzamen. (Ewa 39:11-13) Het is een bittere melk die het kind versterkt. Dat gaat niet buiten de hemelse zwakheid en de hemelse dood om, maar verdiept deze juist. God’s wegen zijn hierin ondoorgrondelijk.

De nieuwe bijbel stelt dat door de verletterlijkingen van de kerk en het gebed, van de menselijke tradities is de kracht ervan verloren gegaan (Ewa 50:14). Bij God is de ware kracht de gevoeligheid en de alertheid waarmee de mens met God communiceert (Ewa 56:7). Het gaat in diepte niet om zomaar kracht, en al helemaal niet geweld, maar kennis (Belech 9:24).

We mogen de diepste duisternis niet negeren en ontwijken maar haar onderzoeken, want hierin ligt het geheim van God’s hemelse kracht. We kunnen geen stappen overslaan hierin. (Beloch 14:3) Het is een opname door het lijden. Als de Heere moest lijden, dan waarom wij niet ? Staan wij boven de Heere ? Neen. Wij moeten er dwars doorheen, dwars door de grote verdrukking, want alleen zo zal

onze ziel gevormd worden. Alleen zo zullen wij van het kwaad worden losgesneden. Als wij delen in het lijden en sterven van de Heere, dan zullen wij ook delen in de kracht des Heeren. Dit is uiteindelijk een dieper lijden en sterven waarin we los komen van de verletterlijkingen. God zal het gekrookte riet niet verbreken. In de gesel ligt het Woord verborgen, het verborgen manna van de witte keursteen, wat bestemd is voor de overwinnaars die het letterlijke hebben overwonnen. Dat is de nieuwe bijbel, het geopenbaarde boek des levens, wat al in het boek Openbaring werd aangekondigd.

Wij lijden, opdat wij God’s dienstknecht mogen zijn (Beloch 14:1-3). Als wij die gesel zullen omhelzen en kussen, geliefden, dan zal het gekrookt riet niet verbroken worden. Die gesel is alleen vernietigend als wij van de gesel wegrennen en er tegen strijden. Wij moeten leren de gesel lief te hebben en te beminnen. Zo mogen wij ook rieters worden in deze tijden. Er is niks meer van onszelf bij. De gesel heeft ons oude leven afgebroken, en ons nieuwe leven opgericht.

Velen hebben bloedangsten, angsten voor dood, lijden, vervolgingen en noem maar op, als ze aan het smalle pad en de enge poort denken, en zoeken daarom hun toevlucht op de brede weg, maar geliefden : God is goed en barmhartig. God’s oordelen zijn rechtmatig en goed. Ze zijn niet ondermatig, niet overmatig, maar rechtmatig en waarachtig. Ze zijn uitnemend en geheel volmaakt, en zij zijn lof gegeven, stelde Calvijn in zijn ‘leer der oordelen’. Zij verdienen lof. Zij zijn niet zomaar bot en bruut, maar teder en bezonnen, gericht, en de mens kan dat inderdaad niet overzien, en zijn vlees begrijpt het verkeerd. God’s wegen zijn ondoorgrondelijk, en wie zijn wij om God te berechten en te veroordelen ? Weten wij het beter dan God ?

Maar ik zal u een geheimenis vertellen, geliefde broeder of zuster, want het Woord zegt in Beloch 25 in de Jachtspsalm van Buli : ‘Het is niet mijn pijn, maar mijn werk.’ Wij zijn bovenal werkers des Heeren. Laten wij nooit afdwalen van het werk. Als wij lijden, laten wij dan lijden in en voor het werk des Heeren, en niet voor de wereld en de afgoden. Het is een psalm die strijdt tegen de leugens omtrend deze onderwerpen. Ook zegt de psalm in vers 10 : ‘Het is geen strijd, maar werk.’ Laten wij dus alleen strijden in en voor het werk des Heeren, en niet voor de wereld en haar afgoden. Wij doen gewoon onze plicht. Wij doen gewoon ons werk, en zijn daar op gericht, op de zalige bronnen des hemels waaruit wij voortkomen, waarvanuit wij gericht kunnen werken, en waar wij ook toe zullen terugkeren.

Het is geen lijden, broeder of zuster, het is werk. Het is geen strijden. Het is werk. Alleen in het werk des Heeren is het geheiligd. Wij mogen gaan zien wat het daadwerkelijk is, opdat wij de ziel niet al teveel verzwaren. Het werk des Heeren is bitter en zoet. Het gekrookte riet zal niet verbroken worden. Denk aan een moeder die haar kind beschermt en geneest. Ja, de striemen zijn nodig, om het kind te waarschuwen, maar het lijden zal zich altijd verzoeten in het werk des Heeren. De Heere is zachtmoedig. Het juk des hemels is zacht, en haar last is licht. Komt allen die vermoeid en belast zijn. (Mattheus 11:28-30) Wat geen oog heeft gezien, geen oor heeft gehoord en wat in geen mensenhart is opgekomen heeft God bereid voor hen die de Heere liefhebben.

HOOFDSTUK 27. CALVIJN EN TIMOTHEUS - 3

Er is maar één ‘ik’, één zelf, wat van belang is en wat bestaat en zal bestaan, en ook altijd heeft bestaan, voortkomende vanuit het niet-ik, het niet-zijn, het niet-bestaan, oftewel vanuit de zelfverloochening, en dat is het bestaan van het hogere zelf van God, waar ook Galaten 2:20 op wijst, namelijk dat wij met Christus, oftewel chasma, de baarmoeder in de worteltekst, gekruisigd zijn, en toch leven wij, maar dit is niet onze ik, maar Christus, oftewel chasma, de baarmoeder, leeft in ons. Het eigen ik is namelijk levens en levensgevaarlijk.

God de moeder leeft in ons, en wij leven als door een spiegel, in een wildernis vol spiegels, waarin wij nog steeds verdwaald zijn, want wij kennen het hogere zelf van God niet of nauwelijks. Daartoe moeten wij nog ontwaken. Dan spreek ik even voor de mensheid in zijn algemeen. De mens is nog heel laag in het evolutie plan, staat nog in zijn kinderschoenen, en dat zien we ook om ons heen. Religie is de grote boosdoener, en wel in de zin dat ieder zijn eigen afgod heeft, en daar strijden ze voor, ook tegen elkaar, en zo ontstaan grote oorlogen waar gewoonlijks kinderen in worden opgeofferd. De hoge bazen, de oude mannen, zitten lekker hoog en droog, en laten hun kinderen het met elkaar uitvechten.

Karl Barth zei dat we niet hoefden te twijfelen aan het bestaan van God, maar wel aan het bestaan van mensen. Bestaat de mens wel, of zijn dit slechts spiegelingen ? Er is het verschil tussen het gekende zelf van God en het vreemde zelf van God, als een hemelse gespletenheid eigenlijk. Die gespletenheid is er in ieder mens, niemand uitgezonderd.

De man is een onderdeel van de moeder, het luisterende deel, het deel wat bekend is, terwijl de vrouw het ongekende is, het vreemde. De bruid is donker en de bruidegom is blank in het Hooglied. Het zijn slechts beelden. De bruidegom moet de staat van gevallenheid, ellende en oordeel onder ogen komen, de duisternis, waarvan zijn donkere bruid een beeld is, van die ontwaking, dus niet in de zin dat zij zelf slecht is, maar zij laat het zien, en onderwijst hem hierin, en leert hem de nederigheid.

Jezus wees in het evangelie op de bekering, de gehoorzaamheid en het sterven van het zaad. Alleen in die kracht kunnen wij werken. Dat is precies waar de baarmoeder voor staat, de chasma. De predikant F. Bakker stelde in zijn boekje ‘Facets of Prayer’ dat zij die een ware nood hebben niet weglopen van het zijn aan de voeten van Jezus, maar dat ze daar liever zouden willen sterven. Hij stelt hoe erg het is als God dan stil blijft, of dat God dan over rechtvaardigheid spreekt in plaats van genade, en dat we dan een ‘nee’ te horen krijgen, dat God niks voor ons kan doen. Ons vlees moet namelijk sterven aan de voeten van Jezus, aan de voeten van Moeder God, net zoals Ruth in slaap viel aan de voeten van Boaz. F. Bakker stelt dan dat we in onszelf geen rechten hebben, maar dat alleen God rechten heeft.

Nu sprak Calvijn in zijn commentaar op 1 Timotheüs dat velen liever lof geven aan het menselijke verstand, de welsprekendheid en de menselijke wetenschap in plaats van lof geven aan de waarachtige, goede en rechtmatige oordelen van God. Daarom is er ook zijn ‘lof der oordelen’ leer.

Onze catechismus wijst erop in inzetting 57 hoe belangrijk het is om de grootte te kennen van God's oordeel. Ook moeten we de grootte kennen van de zonde en de ellende, en de doodstaat waarin de mens zich verkeerd, anders komen we onherroepelijk terecht in de verstrikkingen van Laodicea. En we zien om ons heen wel dat de leer van hypergenade gewoon niet werkt, maar dat we van God te horen krijgen als we om genade smeken : 'Mijn oordeel zij u genoeg.' Onder het oordeel des Heeren worden wij getuchtigd en opgevoed, op de juiste paden geleid, en daarom is dit oordeel lof gegeven en verdiend het lof. Het oordeel is niet ondermatig of bovenmatig. God is een goede God die zijn kinderen beschermt, en wiens werken wonderbaar zijn, boven alle verwachting.

Aardse mensen zijn sadistisch, bitter en letterlijk, terwijl het koninkrijk des Heeren, en ook de oordelen des Heeren geestelijk zijn. Het is de mens geweest die het heeft doorgevoerd in het vleselijke. De wegen des Heeren en de diepten des Heeren in het oordeel zijn ondoorgrondelijk. Door het vlees, ook door het religieuze vlees, wordt de mens altijd weer op het verkeerde been gezet. De mens wil nog graag gezien worden, en praat daarom met de massa mee, ook voor de markt. Wie durft vandaag de dag nog de kudde te verlaten om op zoek te gaan naar het verloren schaap of het verloren varken ? Dan moet je gaan daar waar alleen arenden durven te komen. Zij die denken jou te bezitten zullen je dan terug proberen te roepen als een hond. Maar je bent hun hondje niet. Dat zijn allemaal de instellingen van het vlees, en dat zal vallen, als wij maar blijven volharden op het smalle pad tot in de verloren dieptes van de wildernis. Dat is niet zomaar het pad van het volk Israel, maar het pad van Ismael die ieder mens als zijn vijand had, als beeld van het toetsen in de Vreze des Heeren. Ismael vreesde de mens niet, maar alleen de Heere, en bouwde zo met zijn vader in de dieptes van de verloren wildernis het gebedsoord, in het land Rebekkah, zoals we kunnen lezen in de nieuwe bijbel. Dat is het waarlijke komen tot het hemelse vreemde (Odenlech 14:20).

Als we al die aardse koninkrijken om ons heen zien en beseffen dat we als mens in ballingschap leven, dan mogen we volgens Calvijn met één ding tevreden te zijn, en dat is een dienstknecht des Heeren te zijn. Zo onderwees Paulus Timotheüs. De rest moeten we op de koop toenemen. Het hoort bij het werk des Heeren. Het is niet lijden, maar werk. Het is niet strijden, maar werk. (Beloch 25)

Wij moeten net als God herders zijn op zoek naar de verloren schapen, wat een diepe betekenis heeft, want dit is ook een studie opdracht om tot de hogere hemelse context te gaan, tot de missing links. Telkens ontbreken er dingen in de kerken, waar ze vervolgens hun marktjes en koninkrijkjes omheen bouwen, dus moeten we verder trekken. Wij zijn vreemden die van station tot station gaan. Wij horen hier niet. Wij zijn niet van deze wereld. Geliefden, het zijn allemaal maar tijdelijke plaatsen waar we dingen van kunnen leren, en dan moeten we verder trekken, dieper de wildernis in, op zoek naar de verloren, vergeten, onontdekte gebieden, ook de wilde stammen waar de buitenwereld nog nooit contact mee heeft gehad.

In het werk des Heeren gaat het erom dat wij niets anders behoren te zoeken dan een goede werker te zijn, een goede dienstknecht des Heeren, stelt Calvijn. Laten we eerlijk zijn, en niet het doel missen door mensenverering of zelf vereerd willen worden. Wee u wanneer een ieder wel van u spreekt, wanneer een ieder u vereerd. Waar is het offensief ? Wij dienen net als de Heere een steen des aanstoots te zijn, omdat wij de waarheid prediken, en niet op de stoel van Eli gaan zitten om de lof van het volk te ontvangen. Zij die op de stoel van Eli zitten en hun kinderen niet tuchtigen en

hun kinderen naar de mond praten, die hebben hun loon al. Die worden volop vereerd door het grote volk. Ze hebben misschien grote wijsheid gebracht, maar een stuk van de tucht en het oordeel weggelaten, en daarom zit er een lek in het schip en moet de mens verder. Een klein beetje zuurdeeg maakt het gehele deeg zuur. Veelal werden zij zo groot door de markt. Het verkoopt goed en zo is het simonie, tovenarij. Het volk is betoverd. Ze zwelgen en vleien met de grote namen. Och, rent toch tot de wildernis om naar de verloren schapen te gaan zol.ang gij nog kunt. Laat u niet op een voetstuk zetten. Ren voor uw leven. Neem niet de kronen en tronen aan van de stad, want zij zullen u gevangen zetten, en u tot een slaaf van hun mammon maken en tot hun mores (Zeeën 1:51). Hun spieren zijn volgepompt met uitwerpselen om vrouw en kind te onderdrukken, en andere rassen, want zij zijn het superras (Zeeën 1:50). Zijn we dan het gevaar van de nephilim vergeten ? Dit geheimenis van Genesis 6 is nog steeds onder de mensen. Wij leven weer in de dagen van Noach. Men eet, drinkt en huwt, en stoort zich nergens aan. Men is Laodiceaans. Keer toch terug tot de lof der zondvloed die nodig is, de lof van het oordeel (inzetting 1 van de nieuwe bijbel catechismus).

Calvijn stelt dat het geluk voor de vleselijken is gelegen in twee dingen : eer en gemak, maar dat voor Paulus om twee tegengestelden gaat, namelijk arbeid en oneer. Oneer bevestigt de arbeid des Heeren. Hij verstaat hieronder allerlei ongerief en zwarigheid : armoede, kou, naaktheid honger, ballingschap, berovingen, gevangenissen, slagen en andere vervolgingen. Alhoewel dit ellendig is als wij voor de gerechtigheid lijden, is dit ook een bron van vreugde, wat de dialectiek van het lijden voor de Heere is. In de verdrukkingen hebben wij hoop op de levende God, stelt Calvijn. Alle dingen zijn zo tot gewin gerekend.

We gaan door verdrukkingen heen opdat het zaad wat we in goede aarde hebben gezaaid zal sterven. Zo zullen wij een oogst hebben. Daarom moeten wij leren volharden. Wij moeten leren in de duisternis te wandelen zonder licht (Jesaja 50:10).

Er wordt een laffe, snelle christologie gepredikt die om Getsemané heengaat, er met een leien dakje vanaf komt. We noemen dit ook wel sneltrein-christologie of sneltrein-theologie.

In Getsemané moeten wij ons aan het lijden des Heeren ontdekken, die benauwd was ten dode, die vreesde ten dode, die bedroefd was ten dode, en die verlamming werkte door totdat hij niet meer sprak. De verbrokenheid moet doorwerken tot hemelse stomheid, opdat ons vlees niet meer zal spreken. Als we om ons heen kijken, ook onder de religieuzen, dan zien we hoe zij nog verdeeld zijn onder elkaar en dan mogen we beseffen dat deze verbrokenheid niet diep genoeg is doorgewerkt, dat men nog in sneltrein-christologie zit en langs de Heere en langs elkaar zijn heengeraasd. Dan moeten wij terugkeren tot Getsemané en het allemaal nog eens overdoen, als gekrookt riet. Dat was de beweging van de predikant Smytegelt (1665-1739) van wiens predikingen in 1744 het boek ‘Het gekrookte riet’ verscheen, waar de beweging van gekrookte riet-predikanten binnen de hervormde kerk in de tachtiger jaren zich op baseerde. Men moest terug naar de basis. Oh, hoe belangrijk dit is ook vandaag de dag.

Om het zaad te laten sterven moeten wij dieper de aarde in, dieper de verborgenheid in, voor een verborgen omgang des Heeren, niet voor het oog van de mensen, niet voor eer en aanzien, niet voor de verkoop, want dan zouden wij ons loon al hebben, en dit is aards loon. De kerk is door en door Laodiceaans geworden. Ook Getsemané wordt verkocht, en het is een heel kortaf en selectief Getsemané geworden. Men gaat gewoon op het gouden stokje zitten in het gouden kooitje, als een

vogeltje, en dan denkt men dat het klaar is, maar het is niet klaar. Men spreekt snel afrondend met de hete aardappel in de keel. Er is een grote, zeer grote nood in religieus Nederland. Het is een rovershol geworden, een hoerenhol. Het volk is bedrogen voor een markt. Het volk wordt onder zware betovering gehouden. De heksen en geesten gaan rond in religieuze gewaden.

We moeten terug tot de benauwdheid des Heeren die we hebben achtergelaten in de hof van Getsemané. Wij komen niet tot het paradijs dan door de dieptes van de hof van Getsemané. Getsemané is het voorportaal, en het paradijs ligt in de dieptes van Golgotha. Nog steeds is dit Getsemané. Golgotha is het diepere Getsemané waar het vlees uiteindelijk afsterft. Wij moeten toetsen ten dode toe, en hierin verlamd zijn om maar iets voortijdig te zeggen of te doen. Het moet komen vanuit het gestorven zaad. We moeten te benauwd en verlamd zijn, te gammel, te fragiel, om nog de werken van het vlees te doen. Dat is het lijden des Heeren in de hof van Getsemané. Ook Paulus werd hiermee geslagen bij Damascus, en ook Jakob werd hiermee geslagen op Pniël. Wij komen niet zomaar tot de witte keursteen. Het is de vreze des Heeren ten dodens toe, om alles te toetsen. Zo kan het goede uiteindelijk behouden worden.

Ook Job en Jeremia kenden dit pad, en ook de psalmendichter. Ook Adam kende dit pad, en ook Ismael en Ezau. Maar vandaag de dag zijn deze paden dichtgegooid met cement en asfalt. Men heeft er een hoererende kerk op gebouwd. Daarom moeten wij terug de dieptes in. Wij moeten de kerkgeschiedenis onder ogen komen en zien wat er gebeurd is. Zo mogen wij tot innerlijke en diepe verbrokenheid komen, ten dodens toe. Wij moeten niet ergens halverwege stoppen om weer onze vleselijke werken op te pakken, onze vleselijke gereedschappen en werktuigen. Neen. Wij moeten wederkeren tot de bron en daar volkomen afsterven aan onszelf. De heilige schaamte moet wederkeren, als sleutel om uit Laodicea te komen. Laodicea is een zinkend schip.

Geliefde lezer, als u er toe komt ‘Jezus aan te nemen,’ dan gaat dit niet om het afgodsbeeld van Jezus in de stad, maar om Getsemané aan te nemen, wat helemaal doorloopt tot het voortijdse Getsemané. Laat u niet bedriegen door de afgoden van de sneltrein-christologie, door de snelle auto’s, want daar pronkt men mee in Laodicea. Die zetten ze graag voor hun tuintjes neer. Heb uw huis en tuin in de dieptes van Getsemané, en ga dan dieper, want Jezus had geen steen om zijn hoofd ten ruste te leggen.

Er is geen leervrijheid in Laodicea. Ze zijn bang dat hun producten ontwaken tot de waarheid en de benen nemen. Daarom moet een man zijn ouders verlaten om zijn vrouw aan te hangen. Die vrouw is het werk des Heeren.

In het jaar 1906 ontstond de Gereformeerde Bond binnen de hervormde kerk, als de hervormd-gereformeerden. In 1909 werd het blad ‘De Waarheidsvriend’ uitgegeven, waarvan M. van Grieken destijds de hoofdredacteur was. In nr. 2 van 1909 werd gesteld dat ouderdom het boze hart niet geneest, maar dat het in smartelijk licht de diepe en gehele verdorvenheid van het menselijk hart vertoont. En dat is waar. Er is een ouderdomscultus gaande in het bourgondische leven, onder de hedonisten, ook de religieuze hedonisten, die de ouderdom vieren en verafgoden. Verjaardagen worden volop gevierd en er wordt naar uitgekeken, alsof dat een graadmeter is voor het geloof. Jeremia vervloekte zijn geboortedag en de baarmoeder die hem voortbracht. Hij vervloekte ook de man die zijn vader de blijde boodschap bracht (Jeremia 20:14-15, Ewa 47:13).

Jeremia had willen sterven in de baarmoeder (Jeremia 20:17-18). Hij wilde dieper de dood in, dieper Golgotha in, opdat hij niet in het vlees zou leven, onderhevig aan vleselijke bloedlijnen. Hij was in gevecht met de moeder aller vleselijkheden, en daarom kwam hij tot Getsemané. Hij voelde zich verraden door het leven.

Benut de tijd van uw jeugd goed. Wordt niet voortijdig oud. Wees vruchtbaar in het werk des Heeren. Werk zolang het dag is, want als het nacht is kan niemand werken. Begraaf uw talenten niet. De ouderdoms-afgoderij is een gevaarlijke drugs van de sneltrein-christologie. Kom tot de Heere als een kind, en worstel zoals Jakob op Pniël. Geef je niet zomaar over aan dingen die oud klinken. Alles moet getoetst worden. Velen hebben een ouderdoms-fetisch die hun geestelijk leven in de weg staat. Het is van het vlees en sleept je naar de dood. Vecht daarom voor je leven. Weiger net als Jeremia op te groeien in het vlees. Zoek de dood van het zaad in de baarmoeder. Ga terug naar waar je stappen hebt overgeslagen, waar je vlees niet diep genoeg is afgestorven. Wordt hervormd door de vernieuwing van je denken.

Wij moeten de grootte van het vlees, van zonde en ellende, onder ogen komen, en het zien te ontvluchten, op het Jeremiaanse pad. Wij moeten de noodzaak van het sterven in de baarmoeder onder ogen komen, en ons er naar uitstrekken. De bloedbanden van het vlees knellen en benauwen, want het wil niet loslaten, en het is wellustig in al zijn wegen, dus daarom hebben we die dood aan het voorgeslachtelijke vlees zo hard nodig. Hevig pronkt zij en betuttelt zij. Jezus sprak : Laat de doden de doden begraven. Hij had een heel ander beeld van wat familie is en familie leven. Dat was iets hemels, niet van deze aarde. Wij hebben hier op deze aarde niets te zoeken. Wij moeten boven zijn.

Soms moet je tegen de ouderlijke geesten zeggen : ‘Ik ben je hondje niet,’ en soms is het maar beter om te zwijgen. Het kan een hele benauwende strijd zijn als je als bezit wordt gezien, als een monument, en als voetveeg. Vaak ben je in de aardse families niets dan aas, en wordt je als kind aan het front gezet, als levend schild om de familie elite te beschermen. Zo ben je dat ook als burger : De oude mannen voeren oorlog, en de kinderen moeten er voor sterven. Het zijn allemaal gevolgen van de ouderdoms-cultussen. De trots en hoogmoed, de eigengerechtigheid ook, is dan tot een hoogtepunt gekomen, en dan roept Jeremia zijn vervloekingen weer uit.

Geef niet toe aan het vlees. Ga het gehele pad van Getsemané. Wees geen slapende discipel. Laodicea slaapt en geeuwt.

Wij willen tot Bethlehem gaan, tot nieuwe geboorte, ver weg van de stad, want daar was toch geen plaats voor ons. We zijn diep in de wildernis, diep in Getsemané, voor die nieuwe geboorte. Die komt samen met een nieuw afsterven, in Golgotha. Bethlehem staat niet los van Golgotha, en ook niet los van Getsemané. Er is geen nieuwe geboorte zonder Getsemané en Golgotha.

Stel je voor dat Jozef en Maria niet arm naar de wereld zouden zijn geweest, en dat ze aangenomen waren in de stad, in de herberg. Dan was die nieuwe geboorte er nooit gekomen. Neen. Ze moesten buiten de stad zijn. Laten we daarom het nut van de verworpenheid zien, het nut van Golgotha en Getsemané, om zo tot de Bethlehemse wildernissen te komen, bij de verloren schapen en varkens. Nr. 4 van de Waarheidsvriend van 1909 noemt het een plaats van verachting, en dat we dieper moeten graven om het rechte antwoord te vinden.

Die geboorte vindt alleen plaats in de diepere exegese van Getsemané. Bethlehem ligt in de diepte van Getsemané, waar na Golgotha het zaad is gestorven, en wortel schiet. Dan ineens is de spruit er.

De Waarheidsvriend stelde dat voor valse christussen wel plaats in de stad en in de herberg zou zijn geweest, en in het paleis van Herodus. De Waarheidsvriend stelde dat hen van de stal zouden zeggen dat ze niet waardig waren dat Jezus onder hun dak zou komen, want ze herbergen alleen dieren. Het zou geen plaats zijn voor de Zoon van God. Zo kunnen arme bekommerden en verslagenen van ziel het niet geloven dat de Heere intrek in hen neemt. Toch is dit de voorwaarde des Heeren dat de Heere intrek neemt in hen die gelijk zijn aan de onwaardige stal.

M. van Grieken stelt in de Waarheidsvriend van 1910, nr. 6, dat het hele leven van God’s kind in het teken staat van strijd, lijden en smart, maar dat het eind van de historie ten slotten victorie is.

Als we het traject van de rieters-beweging in de tachtiger jaren willen bestuderen dan zijn hierbij de dagboekjes van ‘Verzamelde aren’ van de gekrookte riet-predikanten binnen de hervormde kerk onmisbaar. Deze verschenen vanaf 1985.

Het eerste dagboek uit 1985 begint al direct met de uittocht en de dood van Mozes. De riet-predikant Tj. de Jong verklaart de dood van Mozes als de dood van de wet. We kunnen er namelijk niet zomaar doorheen, door de doods-Jordaan, door de wet. Tj. de Jong merkte op dat toen Jozua kwam. Hier mogen we bij stellen dat Jozua in het Grieks Iesous is, in de Septuagint, oftewel Jezus, en ook een typologisch beeld was van Jezus. Ook mogen we hierbij opmerken dat Yeshua in het Hebreeuws het sterven van het zaad is, gewoon als woord, wat dus op een principe duidt, en niet zomaar op een naam of een persoon. Tj. de Jong wijst dan op de meerdere Jozua, wijzende op Lucas 2.

Nu, de lagere wet moest afsterven, de wet van de vleselijke werken, de wet naar de dode letter, en zo moeten wij komen tot de hogere wet. Daarom moest Mozes sterven en Jozua opstaan om het volk verder te leiden. De wet op zich is niks, want eerst moet het zaad sterven, zodat de wet tot leven wordt gebracht en in de juiste richting, in de juiste verhouding. De wet moet gaan bloeien. We kunnen dus geenszins stellen dat de wet heeft afgedaan, maar het moet stromen vanuit de hemel. Daartoe kwam de meerdere Jozua om daar op te wijzen. Zo is daar in het donker ineens een doorgang, waar Tj. de Jong over sprak.

Tj. de Jong stelt vervolgens dat er veel ijdel roemen is in dit verbond, maar dat de mens dan terug mag vallen op God. We mogen stellen dat het tijd en moeite kost in het leerproces om leren richting te houden en niet terecht te komen in de valstrikken in de uittocht. Hij stelt dat er een heilige harmonie is tussen het doen van de wet en het sterven aan de wet. Hij stelt dat er een hemels pad van de hogere wet voor ons ligt wat bewandeld kan worden door liefde en dankbaarheid. In die zin, stelt hij, is er een verschil tussen wettisch zijn en wettelijk, daarbij wijzende op psalm 119. Oh, hoe belangrijk dit is, want in het enthousiasme van de hypergenade wordt al snel de wet totaal overboord gegooid alsof we ons daar niet meer aan hoeven te houden. Zo wordt deze lagere en valse genade de mens tot een strik. Dan is de mens zo vrijgemaakt dat hij hyperliberaal is geworden, en zo zijn de banden tussen hemel en mens gebroken door het vlees. De riet-predikant stelde toen dat de ware vrucht van het geestelijk leven het liefhebben van de hemelse wet is.

Laten wij ons onderwerpen aan wat de gekrookte rietvaderen predikten in de tachtiger jaren, en wat Smytegelt predikte in de jaren 1700 over het gekrookte riet. Laten wij onze geestelijke rietvaderen en rietmoeders eren opdat onze dagen verlengd, oftewel verdiept, worden. Zo zal de uittocht zich volbrengen en zullen wij opgaan tot het beloofde land.

HOOFDSTUK 28. CALVIJN EN TIMOTHEUS - 4

Calvijn stelt in zijn commentaar op 1 Timotheüs 5 dat dartele tongen bedwongen moeten worden met soberheid. Hij wijst erop dat een gebrek aan overdenking tot lichtvaardig vooroordeel leidt. Er moet gebeden worden om het leren van gematigdheid, opdat het geen vleselijke gematigdheid zal zijn.

Laten wij oppassen met oeverloos lofprijzen, zoals veel in de vrije gemeentes gebeurt, die zo vrij zijn dat het zelfs vrijheid geeft aan het vlees. Laten we oppassen en maat houden met enige vorm van lofprijs, want het mag niet de studie des Heeren tegenhouden. Ook moeten we ervoor zorgen dat we niet afdwalen tot vleselijke studie, en daarom moeten we ons op boven richten, maar laten we beseffen dat de Heere kennis is, en dat het zaad moet sterven, twee dingen die Jezus predikte. Teveel lofprijzen kan ook ruimte geven aan het vlees. De ware lofprijs is de gehoorzaamheid in het werk des Heeren. Het vele zingen kan het heilige geestelijke doven, wat men ook leerde in het methodisme. Het heeft allemaal te maken met het in bedwang houden van de tong. Er moet eerst diepgaande zondologie en demonologie plaatsvinden. Men moet zich niet overgeven aan lichtzinnige liederlijkheid. Men moet leren als Maria aan de voeten van de Heere te zitten, en niet zomaar rond te rennen als een zingende, lofprijzende Martha. Velen vinden Maria te saai. Het vlot niet, en verkoopt niet goed. Maar in de ogen des Heeren had Maria het beste deel gekozen.

Daarom roept Calvijn met Paulus op tot soberheid en de verachting van de rijkdom.

Er is laag, vleselijk geloof, dat blind is, en het hogere geloof. Een mens kan teveel kennen, dat door zijn kennis er geen ruimte meer is voor de vreemde kennis des Heeren. Dat teveel kennen is dan aardse, vleselijke kennis, die het heilige geestelijke en de werkingen van het hemelse woord tegenhoudt.

Men moet zich niet zomaar aan het heilige geestelijke wagen, maar aan de pneumatologie. Er zijn namelijk veel dwaalwegen in het geestelijke, als de wetenschap van het geestelijke ontbreekt.

Er waren verschillende bewegingen binnen de hervormde kerk die de mens terug wilde laten gaan naar bepaalde oude, verloren instellingen. In de jaren 1980 was dat de beweging van het gekrookte

riet. In 1906 werd de gereformeerde bond opgericht. In de jaren 1810 ontstond het reveil. Ze vonden dat de hervormde kerk te liberaal en vrijzinnig was geworden. Er moest nog veel veranderen. De kerk moest zowel terug als verder. Beide bewegingen waren belangrijk, maar de hervormde koningskerk op zich werd voor velen te benauwend, want er was maar weinig godsdienstvrijheid en leervrijheid. Daarom ontstonden er zowel bewegingen binnen als buiten de hervormde kerk.

Da Costa was van het reveil. In 1825 stelde hij : ‘Oh, Nederland, gij zult eens weer het Israel van het Westen worden. God zal uw kerk met licht omgorden, uw koningen met David’s eer.’

Da Costa stelde dat de mens moest heersen over de lagere schepping, wijzende op Genesis. We kunnen stellen dat er allerlei lagen zijn van schepping, en dat de laagste schepping die van het vlees is, die de mens nog moet overwinnen. Voor de overwinnaars is de witte keursteen weggelegd, het verborgen Woord des Heeren, het hemelse manna.

Ik had een droom over Da Costa, en hij sprak dat er een half paradijs was, en dat de rest oorlog was. Hij sprak over het halve paradijs als een studie-oord. Er was een grote oorlog. Ik zag een andere predikant die gekweld werd tot het uiterste door demonen. Da Costa probeerde de mensen te leiden tot de hemelse woningen. Het Reveil moest verder uitgewerkt worden. Da Costa streed met de oude en nieuwe bijbel in zijn hand. Hij probeerde de mens los te kappen van de knellende Kuyper banden. Kuyper kwam ook uit het reveil, en maakte zijn eigen beweging, en die stond al snel bekend als neigend tot wereldsgezinde overgenade, wat in principe ook de sneltrein-christologie was. Daar streed Da Costa tegen in mijn droom. Hij riep de mens terug. De mens moest weer komen tot de goddelijke dwaasheid. De mens was te wijs geworden in Laodicea, in eergierigheid, wat gewoon vleselijke, verkeerd afgestemde wijsheid is. Ik zag hoe hij een ontsnapping organiseerde uit de Kuyper kerk. Het was een diepere tunnel terug tot de wildernis.

In zijn eerste deel van de serie ‘Bijbellezingen’ uit 1864 stelde Da Costa dat God de bruid van Adam uit zijn binnenste nam, en toen buiten hem werd gesteld om vervolgens tot hem geleid te worden. Isch is de man, en Ischa is de mannin, stelde hij.

Nu, daar kunnen we diep over nadenken. Uit het binnenste van de mens, van de kerk, werd zij genomen, kwam zij opzetten (het reveil, 1810). Vervolgens werd zij buiten hem gesteld (de afscheiding, 1834 Nederland, 1831 Zwitserland), en toen werd zij tot hem teruggeleid (de nieuwe bijbel, 1970 (ontstaan), 2024 (uitgave).

Da Costa stelde dat man en vrouw naakt waren in het paradijs als een beeld van onschuld, niet van onwetendheid, maar alleen in een onwetendheid van het kwaad, en daarom moet de mens vandaag de dag heilig worden door de kennis van goed en kwaad te bezitten, als de weg tot het geloof, want we kunnen niet geloven wat we niet kennen. De kennis is dus de sleutel tot het geloof in de theologie van Da Costa, en zeker ook de kennis van het kwaad, oftewel de zondologie en de demonologie. Laten we hierbij in de gaten houden dat er in de demonologie altijd projectie-gevaar ligt. Er moet balans blijven tussen zondologie en demonologie. De grootste vijand is het eigen vlees van de mens, zoals Smytegeld stelde dat de zonde een gruwelijker beest was dan de duivel en de hel.

Da Costa stelde dat alles beproefd moest worden. Het zou niet zonder strijd, bidden en vasten gaan. De mens moest verzocht worden. Zonder strijd geen overwinning. No pain, no gain. Wij moeten dus wel asceten zijn, en het niet proberen te ontlopen.

De manier waarop de duivel de mens probeert te verleiden, stelt Da Costa, is door schoonheid en halve waarheden. De duivel werkt dus met aas. De leugen komt altijd met een gedeelte waarheid om doorgang te vinden. Daarom is de demonologie ook zo belangrijk, de kennis van het kwaad. Deze kennis, samen met de kennis van het goede, is de sleutel tot het geloof, stelt Da Costa. Zonder deze kennis is dus het geloof al snel vals.

Zo is er, stelt Da Costa, een verboden spijs, maar ook een geboden spijs, namelijk het hemelse brood. Dat is het levende brood wat uit de hemel neerdaalt, het verborgen manna, van de boom des levens. Dat is een boom die eeuwig doet leven.

Adam was gehoorzaam geweest tot de vrouw die God hem had gegeven en die hem van de vrucht van de verboden boom had gegeven. Dat was het probleem van Adam : zijn gehoorzaamheid, stelde Da Costa. We moeten een hemelse ongehoorzaamheid hebben om niet met de anderen mee te zondigen. De mensen mogen als ze gezondigd hebben ook de schuld niet afschuiven.

De gekruisigde is het zaad van de vrouw, stelt Da Costa, en de gekruisigde overwon de machten van het kwaad niet door geweld, maar door zijn lijden en zwakheid, door zijn doorboorde voeten aan de kruispaal. Er is alleen overwinning door overwonnen te zijn, stelt Da Costa. Wij moeten het lijden wat God ons geeft lijden tot het einde toe. Alleen zo is er bevrijding, stelt Da Costa.

In de reveil vinden we de kroonjuwelen van de hervormde kerk. Vanwege dat dit hemelse prisma's zijn en een breed spectrum geven, als in een pyramide vorm verklaart het de vele verschillende karakters binnen de hervormde kerk in de reveil beweging, de gereformeerde bond, en de gekrookte riet beweging.

Da Costa stelde dat wij wedergeboren dienen te worden in het zaad van de mannin. Da Costa noemde haar de moeder van alle levenden, van allen die zalig zouden worden. Ook in de nieuwe bijbel wordt dit onderscheid getoond tussen de lagere Eva en de hogere Eva. Uiteindelijk is Ischa de vrouw ook weer verbonden aan Isa, Jezus in het Arabisch. Er is niet zomaar zoonschap. Het Arabisch doet daar heel moeilijk over, zoals ook de nieuwe bijbel. De weg moet de weg kennen tot het zoonschap, niet door de sneltrein-theologie. De mensheid is door gebrekkige theologie gekomen tot vals zoonschap. Die banden moeten weer afgebroken worden, en daarom zijn de hervormde kroonjuwelen ook als prisma's die alle lichtstralen afbreken om zo de duisternis te laten zien, de donkere bruid. Da Costa stelt dat alles in de oude bijbel verbonden is aan Golgotha.

Calvijn stelt in zijn commentaar op 2 Timotheüs dat God de mens inleidt tot het hemelse koninkrijk zowel door leven als door dood. Wij moeten hierin de strijd die we te voeren hebben vervullen om zo de victorie te behalen, stelt Calvijn. Wij moeten geen Demas zijn die een vroom kamper des Heeren was en daarna van de Heere afviel. Calvijn stelde dat de hele wereld schuimde van het kwaad tegenover hen die volharden in hun strijd tegen het kwaad. Wij moeten volharden en hierin liever honderd keer sterven dan ons te besmetten met enige van de boze werken, stelt hij.

Na de bespreking van Heva (Hebreeuws voor Eva) bespreekt Da Costa Rebekkah en wijst daarbij op Genesis 24:60 : ‘En zij zegenden Rebecka en zeiden tot haar : O, onze zuster, word gij tot duizende miljoenen, en uw zaad bezitte de poort zijner haters.’ Zo werd Rebekkah tot Izaak geleid, als de donkere bruid, als de vrouw van wie het zaad de vijand zou verslaan. We zien dat dit zaad van Eva ging tot Rebekka. Izaak had haar meegenomen naar de tent van Sara en nam Rebekka als zijn vrouw, om zo over de dood van zijn moeder heen te komen. Da Costa stelde dat het een volkomen huwelijk was in geloof en liefde, en dat het al vanaf het begin in de vreze des Heeren tot stand was gebracht.

Da Costa stelde dat zo diep Izaak hij zich bedroefde over de dood van zijn moeder, zo innig lief had hij Rebekka.

Diep in de reveil vinden we de Jakobsladder, de hervormde prisma van al die verschillende karakters in de hervormde bewegingen die als engelen heen en weer gaan tussen hemel en aarde. Het is te vinden in de geschriften van Da Costa. Da Costa stelde dat Jakob de hemelse ladder nooit meer kon vergeten, dat het altijd bij hem was.

Er was een strijd in die dagen tussen de Dacostianen (reveil) en de Kantianen (idealisme, verlichting), als op een schaakbord, maar in wezen zijn het twee zijden van dezelfde medaille en vullen ze elkaar aan, corrigeren ze elkaar. De Kantiaanse geschriften zijn een beeld van de witte keursteen, want Kant stelde dat de mensen niet zomaar de objecten om zich heen voor waarheid moesten aannemen, want er klopte iets niet met het waarnemingsvermogen van de mens. Er moest eerst een zekere afstand komen, en het moest getoetst worden, en er moesten tussenstappen komen, als de ladder van Jakob. Da Costa stelde dat op een Bethel altijd een Pniël volgt.

Dit is zeker geen steriel keurproces. Da Costa wees op Hosea 12 waarin staat dat Jakob de engel Jehova door wening en smeking overmocht, door een hoge mate van droefheid van de ziel. Wij moeten doorworstelen totdat de dageraad opkomt. Da Costa stelde dat Jakob niet opgaf in zijn worsteling met God, en dat de geweldigen het koninkrijk der hemelen met geweld nemen. De nieuwe bijbel verbindt die hemelse geweldadigheid met Ismael, als een toetsende, metaforische gewelddadigheid in de geestelijke oorlog. (Odenlech 18:40)

We moeten door en door toetsen, en ook het toetsen toetsen. Calvijn stelde dat de duivel met vele middelen bewapend is, dus wij mogen niet traag zijn.

Da Costa stelde dat we kruipend en armoedig doorgang zouden vinden in Pniël, niet koninklijk moedig.

Wij komen niet zomaar tot de witte keursteen. We moeten de wachter van de witte keursteen verslaan, een vuurspuwende slang, en voordat we daar komen hebben we met een heleboel vuurspuwende slangen te maken die allemaal meekwamen met de reveil. Da Costa sprak dat we door vele verdrukkingen het koninkrijk van God moeten ingaan.

Ik had een droom dat ik in een wijk van het gekrookte riet was, omgeven door een riviertje, en er was ook een meer dichtbij waar watersport werd bedreven. En ik hield zoveel van het water, want het beeldde de tranen des Heeren uit, die ook door ons mogen stromen om ons zuiver te houden.

Daarvoor zijn tranen, om ons oog zuiver te houden, opdat we zuiver leven naar het Woord en de geboden bewaren. In het dagboek ‘Verzamelde Aren’ deel 1 uit 1985 wijst de rietpredikant H. Zweistra op 2 Johannes : 6 : ‘En dit is de liefde, dat wij wandelen naar Zijn geboden.’ Hij noemt het een vrucht van het heilige geestelijke in contrast met de liefde voor het zelf. Wij behoren het ik te haten, stelt hij. Dat is de ware liefde die de Waarheid bemint, stelt hij.

In de jaren 1600 kwam het boek ‘De Boom der Gierigheheid in rijm’ uit. Het boek stelde dat God’s volk jacht maakten naar de vrucht van de boom der gierigheid, en dat de profeten daarover klaagden. De verboden boom is de boom van het vlees, het strijden tegen vlees en bloed, wat altijd de gemakkelijkste weg is, ook het eten van vlees.

Het boek stelt dan dat zij kaf als koren verkochten en de zaden vervalsten. Ze verdoven zich zo voor het geroep der armen. Het boek stelt dat gierigheid de wortel van al het kwaad is. Het zijn de vlees-kabouters. Mensen, pas er toch voor op. Laat je niet met die kabouters in.

In het boek ‘De leer der verkiezing en verwerping’ uit 1798 wordt gesteld dat de verkiezing in de oude bijbel gewoon betekent dat er verschillende rangen en gaven zijn, zoals ook in de schepping er verschillende rangen zijn, wat gewoon verschil is in openbaringen. Het boek noemt het woord ‘verkiezing’ als een zelfde soort woord als roeping, geformeerd, afgezonderd, bijzonder erfdeel etc. Het boek stelt dat de verkiezing gewoon betekent de roeping en afgezonderdheid van de kerk.

Het boek noemt Calvijn een groot man, maar Calvijn, stelt het boek, was ook feilbaar en heerszuchtig, die door zijn oppergezag alles in het leerstelsel van de hervormde kerk kon beslissen.

Het boek noemt Israel als uitverkorene omdat ze juist meer aandacht van God nodig hadden, omdat het het hardnekkigste volk is, en het ruwste in die tijd, dus moest God wel de meeste moeite van de opvoeding aan Israel besteden, stelt het boek. Het had dus niks te maken met dat Israel zaliger zou zijn in het hiernamaals, maar dat God de godsdienst daar wilde herstellen, en ook de christelijke godsdienst, want de uitverkorenheid van de christenen kunnen we hiermee vergelijken. De verwerping moeten wij dus niet opvatten in zomaar negatief verband, stelt het boek, maar het is meer taakverdeling. We kunnen de verwerping dus ook positief opvatten in de zin dat andere volkeren die speciale aandacht vanwege hun toestand niet zozeer nodig heeft. Het boek stelt dat de calvinistische opvattingen hierover te zwart-wit waren, te ongenuanceerd, en ook onbijbels omdat Mozes en de profeten het hier niet of nauwelijks over hadden. Het boek stelt dat de verkiezing losgekoppeld moet worden van eeuwige besluiten en de dag des oordeels, dat dat helemaal niets met elkaar heeft te maken.

Het boek noemt dan dat deze stukken voor de eenvoudige mensen te diepzinnig en onbegrijpelijk zijn, dus het boek stelt dat er eigenlijk ook geen godsdienstige openbaring waardoor allen geoordeeld zouden worden hier echt over zou spreken.

Het boek stelt dat de verkiezing maar tijdelijk is, niet eeuwig.

Het boek stelt dat de verkiezing over volkeren gaat, en niet persoonlijk is.

Het boek stelt terecht dat de calvinisten alles onvoorwaardelijk maken, dat God alles doet, en dat de mens een robot is. God is immers onweerstaanbaar in het calvinisme. Die zorgt zelf dat aan alle voorwaarden wordt voldaan. Het boek stelt dat God ons verkiest en dat we die verkiezing vast moeten maken. Dat is onze opdracht. We worden geroepen maar moeten deze roeping wel opvolgen, en waardig naar die roeping te wandelen. De onvoorwaardelijkheid van het calvinisme vinden we ook weer terug in de new age, maar dan net op een andere manier. Toch heeft het calvinisme waarde omdat Calvijn zichzelf regelmatig tegenspreekt. Hier spreekt de Nederduits Gereformeerde Dogmatiek verder over. Zo kunnen we ook met het boek stellen dat de Dordtse leerregels een gewaande gereformeerde rechtzinnigheid is. Dat wil niet zeggen dat ze niet bruikbaar en kneedbaar zijn. Er zitten goede stukken tussen en minder goede stukken. We moeten het lagere Dordt achter ons laten en komen tot het hogere Dordt, en zo is dat ook met het calvinisme. Er is vleselijk en geestelijk calvinisme. Calvijn is te groot om zomaar weg te werpen. Maar het boek stelt terecht dat het gevaarlijk wordt waar men Calvijn als onfeilbaar gaat verafgoden. Dat is ook gebeurd, en dat gebeurd nog steeds. Dat hebben ze ook gedaan met de voor hen onschendbare Dordtse leerregels, stelt het boek.

Zo spreekt de Heere : ‘Ik provoceer. De Heere Jezus is een archetype, door onnozele mensen geheel uit het verband gerukt, en doorgegeven aan hun onnozele kinderen, die het groot maakten voor een markt. Te groot. Want het pretendeerde over Mij te heersen. Keer terug van uw afgodsbeelden. Bekeer u. Ben ik het niet die de ware betekenissen geef aan hen die Mij liefhebben ? Maar gij hebt een gruwel gebouwd. Bent u niet bereid om omwegen te maken, om hemelse verhalen te zien omtrend de objecten die gij kortaf hebt gemaakt en hebt verafgood ? Bent u niet bereid de tweede mijl te gaan om Mij waarlijk te leren kennen ? Mensen hebben in hun onnozelheid Mij verkeerd voorgesteld. Maar Ik heb een bron geopend. Ik provoceer. Ik kom tegen al uw afgodsbeelden vandaag, dus laat af, laat hen los, en laat Mij u meenemen. Toets alle dingen, en ga weer slapen, want het is nog geen dag. Gij zult dieper de dood inmoeten aan het oude vlees om waarlijk tot leven te komen. Gij zult dieper de duisternis inmoeten om tot het waarlijke licht te komen. Oh, kom toch, Mijn volk, en laat u niet meer bedriegen door de snelle afgodsbeelden van Christus, die immers als een voorbeeld was neergezet, als een gelijkenis. Is de oude bijbel dan niet vol met gelijkenissen ? Zie, gij hebt ze materieel gemaakt, en materialistisch, als een allesverwoestend monster. Gij hebt een monsterlijk gedrocht van Mij gemaakt, en daarom zitten uw psychiatrische klinieken vol met gevoelige mensen en kinderen die hieronder bezweken zijn. Ik ben met hen, en Ik ben met U. Ik ben een barmhartige God. Ik ben de hemelse kennis van het verleden en de toekomst. Ik ben de vreemdeling die gij niet kent, maar beweert te kennen. Kom daarom terug, vandaag, en laat uw afgoden voor wat ze zijn. Kom tot de hogere verhalen en laat Mij u meenemen. Ga de hemelse omweg. Cirkel om de taart heen in plaats van telkens toe te happen. Taartenhappers noem ik u. Vraatzuchtigen, tafelschuimers. Kom terug en neem uw kinderen mee. Gij zijt op een rampzalige dwaalweg gekomen. Dit volk dwaalt. Dit volk heeft geen inzicht. Maar zie, Ik heb de hemelen geopend. Ik ga u onderwijzen. Hoort daarom naar Mijn stem, de kennis die spreekt. Toets alles. Bewaar Mijn geboden. Blijf op het rechte pad, wat alleen kan ontstaan als de zaadkorrel sterft. Bent u dan boven Mij gesteld ? Wie heeft u boven Mij gesteld en boven uw broeder of zuster ? Wie ? Zeg het Mij, en kom met bewijzen. Gij zult tot het diepste beproefd worden in uw beweringen.

Vandaag heb ik een bron geopend,’ spreekt de Heere. ‘Wijs Mij daarom niet af. De voorgeslachten hebben gezondigd. Ween hierover en kom tot de verhalen die om de verhalen liggen. Heb Ik daarom niet de tweede bijbel en de nieuwe bijbel gezonden ? Alreeds lang geleden aangekondigd.

Zij zijn de eeuwige evangelieën en de boeken des levens. Gij zijt dan dichtbij de witte keursteen gekomen. Laat u keuren, en leer te keuren, oh volk. Neem niet meer de snelle afgoden tot u. Breid uw studie uit. Ik provoceer. Breid uw onderzoek uit, en uw zelf-onderzoek. En ga niet voort te liegen, want dan zal Ik weldra komen met Mijn stok en staf, om de schapen te beschermen tegen de roofdieren. Oh, geen arend zal hen roven uit Mijn hand. Wat van Mij is is van Mij,' spreekt de Heere. 'Ik provoceer, ja, Ik provoceer. Ik kom tegen al uw afgoden.'

HOOFDSTUK 29. DE JACHT OP DE GALAATSE ZWIJNEN

God is eindeloze liefde en eindeloze barmhartigheid wat ver boven de knullige en onnozele liefde en barmhartigheid van de mens uitstijgt, want die is vaak kortaf, geirriteerd en verbitterd. God is eindeloze liefde en barmhartigheid, ook voor hen waarvan de vleselijke mens denkt dat die de eeuwige hel verdienen. God denkt niet zoals de vleselijke mens. De vleselijke mens heeft van God een sadistisch monster gemaakt, maar God is altijd groter dan die denkbeelden die vele gevoelige mensen en kinderen in de psychiatrische klinieken hebben gedreven als voer voor de knettergekke farmaceutische industrie die gedreven wordt door de marktdrang boven al het andere. Dan is God niet meer eindeloze liefde en eindeloze barmhartigheid ineens. Dan laat God haar achterkant zien. Ook als God denkt aan tandartsen die zijn volk hebben gemarteld met gedwongen giftige bot-implantaten, dan is God ineens geen eindeloze liefde en barmhartigheid meer.

Maar hoe kan dat dan ? Nu, het is heel simpel : De liefde haat de zonde met een eindeloze haat, voornamelijk waar die zonde 'professioneel' is geworden. Dan is het lopende-band-zonde geworden, en dat is de grootste gruwel. De liefde moet de zonde wel straffen, anders is de liefde de liefde niet. De eindeloze liefde heeft dus haar fundament in de eindeloze haat tegen het kwaad. Hemel en hel. Dat zijn slechts zinnebeelden. God's liefde wordt altijd ingetoomd door God's haat tegen het kwaad. En God's haat tegen het kwaad wordt altijd ingetoomd door God's oneindige liefde, maar er zijn momenten waarop God's liefde niet meer eindeloos is. Dat is een groot mysterie, maar zo begrijpelijk. We noemen dit de dialectische theologie. God heeft verschillende zijden. Het hangt heel erg van de mens af welke zijde hij zal zien.

God's toorn rust op de industrieën die een markt hebben gemaakt van de zonde. Die toorn is eindeloos, maar is toch ingetoomd door God's liefde en barmhartigheid. Het is een hemelse paradox, een hemelse kunst met contrasten en grenzen. Er zijn ook grenzen aan God's eindeloosheid. De eindeloosheid wordt namelijk richting gegeven, en is dus niet onvoorwaardelijk. God's eindeloosheid is niet roekeloos en bandeloos. Daarom is God's liefde ook niet oeverloos, maar onderworpen aan God's hemelse orde, die geopenbaard is en wordt in de hemelse kennis en wijsheid die eeuwig is. Hierin heeft de mens veel te leren, en ook veel af te leren.

Ik wil u uitnodigen om die God te leren kennen, om al uw theologieën af te leggen voor de hemelpoort om leeg binnen te kunnen gaan, als tot een school, zoals ik ook eens moest, en wat het geheimenis van de opname is, die allang is geweest. Het is een heilsfeit, maar nu moet het nog een persoonlijk ervaringsfeit voor u worden. Ik wil u hartelijk uitnodigen. Eeuwig en eindeloos zijn relatieve termen. Zo was dat al in de oude talen, maar in het westen zijn ze onnozel. Daarom moet er wat onderwijs komen.

Eindeloze liefde is dus heel beperkt, want wie God liefheeft wandelt in haar geboden, stelt de tweede brief van Johannes. God's liefde is de geboden. Toch reikt God's liefde heel ver, want dat zijn de geboden waard, dat ze uitreikend zijn en barmhartig, innemend. Ze brengen zorg, heel ver, tot de verlorenen, zo ver als ze kunnen. Het zijn stralende sterren. Zij leiden en beschermen het volk, ook het gevallen volk, ook het verdwaalde volk. Zij kunnen ook relativeren en 'de verhalen rondom de verhalen' zien.

God is eindeloze en eeuwige liefde en barmhartigheid. Wat betekent dat ? Je mag het ontvangen, en je mag hierin wandelen, in de hemelse kennis en de hemelse geboden, en dan zul je dit geheimenis zien. Het heeft richting, het houdt koers, het is niet oeverloos. Het schept land, het eerbiedigt land, en is dus niet allesverwoestend. God toornt voor eeuwig op de zonde, maar ook God's toorn heeft richting en houdt koers, en is daarom eindig in zijn eindeloosheid, begrenst in haar grenzeloosheid. Dat is de hemelse paradox, de dialectische theologie. De medaille heeft twee zijden, maar die draait soeverein telkens terug, dus de mens moet niet denken het even in zijn broekzak te hebben allemaal. God is de beginfactor en de eindfactor, niet de mens. De mens mag daarom ook niet oordelen. Vaak oordeelt de mens te hard, te onrechtvaardig en te overmatig, waar God roept : 'Stop.' Daarom moet het vlees gedood worden, en moet God meedogenloos zijn tot het vlees als een roofdier, waar de nieuwe bijbel en de nieuwe bijbel catechismus over spreken. Dat is aan God, niet aan de mens, want de mens zal dit altijd weer verkeerd interpreteren, en zal dit altijd misbruiken. De mens speelt graag voor God. De mens moet volkomen afsterven aan het vlees. Het moet een volkomen, eeuwige en eindeloze dood zijn voor het vlees. Hierin zal het zaad wortel schieten, maar ook dan zijn er vele gevaren. Daarom is de nieuwe bijbel gekomen om die gevaren en valstrikken te laten zien, en de mens toe te rusten. God heeft de mens niet aan zijn lot overgelaten. We hebben nu de oude bijbel en de nieuwe bijbel, twee vleugels op ons pad. Zo kunnen we verder, wat we de dubbel-theologie noemen. God komt vanuit het verleden en vanuit de toekomst, sluit het vlees geheel in, om geboorte te geven aan de nieuwe mens.

Ga tot de verhalen rondom de verhalen. Kom tot nuance en context. U bent zowel uitverkoren als verworpen. De uitverkorene is het goede in u, en de verworpene is het slechte in u. Dat zijn slechts zinnebeelden. Ook kijkt God naar het hart. Wat voor de mens slecht is kan misschien goed zijn voor God, en omgekeerd. De mens is grillig en verward, onnozel in zijn oordeel. God is dat niet. De verworpenheid is niet negatief. De verworpenheid is een verlorenheid die juist speciale aandacht van God vereist, want God is altijd weer op zoek naar het verloren schaap, het verloren kalf en het verloren varken. In die zin wordt de verworpenheid tot uitverkorenheid. De Israelieten en christenen waren uitverkoren juist omdat ze het koppigste volk waren. Zij waren de moeilijk opvoedbaren die speciale aandacht van God nodig hadden. Dat is wat uitverkorenheid betekent. Dat is iets voor de verlorenen, de verworpenen. Dat is iets voor hen met grote mankementen, hen die moeite hebben mee te komen.

Er mag daarom ook getwijfeld worden aan menselijk geredeneer over hemel en hel, over verkiezing en verworpenheid. Uiteindelijk is de mens maar een zucht. Dit leven gaat niet om of over mensen, maar over hogere systemen. Mensen liggen totaal niet op de kaart. Daarom stelde Barth ook dat aan het bestaan van God niet getwijfeld hoeft te worden, maar wel aan het bestaan van de mens. Paulus sprak al dat het ik hogerop al helemaal niet leeft, maar alleen Christus, in de Galaten brief. Hebben wij dit goed gelezen ? Daar is de mens niet meer, daar heeft de mens helemaal niets meer in te brengen. Daar leeft alleen Christus nog. Daar leeft alleen God nog. De mens zelf zal het niet overleven. Dat daar een nieuwe mens is is duidelijk, maar dat is niet zomaar menselijk. Het is ook niet zomaar Christus of christelijk, want we zagen dat het wortelwoord van Christus de chasma is, oftewel de oneindig diepe afgrond van het moederlijk wezen, de baarmoeder. In het Hebreeuws en Aramees heeft het dezelfde betekenis verbonden aan het sterven van het zaad, of een mens op het strijdveld, stervende aan het zelf. We moeten het dus niet te menselijk maken. Daarboven gaat het om systemen, en de mens is maar een zinnebeeld. Uiteindelijk zijn wij krachten tussen archetypes in die nog hun plaats moeten vinden, en daar moeten oplossen in iets veel groters dan zomaar een mens.

De mens, hemel en hel, God, zijn allemaal zinnebeelden van veel diepere processen. De mens moet hierin zichzelf verliezen, stoicijns en ascetisch worden tot de hogere wetten van het heelal en het bestaan, want nu is de mens losbandig, ongeletterd, en het brengt de mens telkens weer in grote problemen. De mens moet onderworpen worden aan de hogere educatie, ingeleid worden tot de hogere filosofie en theologie die staat te dringen in dit tijdperk. Dan komen we terug op het grote ‘niet ik, maar chasma, de hemelse baarmoeder, de paradijselijke afgrond van de schepping’ in de Galatenbrief.

Dat is een groot gevecht tegen een zwijn, het ik. Dat is ook een strijd tegen de theologie van het ik, want het ik heeft een eigen god gemaakt, wars van alle kennis. Het ik heeft een eigen beknopte, kortaffe kennis, en onderwijst die ook in het vlees aan anderen, en dringt die kennis ook op, want het ik wil heersen. Die strijd is er ook in de Galatenbrief.

Het is een mens moeilijk uit te leggen dat hij zelf niet meer zal bestaan in het koninkrijk der hemelen. Van de zee van het zelf zal maar een druppel overblijven, waarin God alles is in allen. Alleen een parallel-zelf zal dus nog overblijven, maar vrijwel niets van het bestaan van het aardse zelf. De nieuwe mens moet opstaan, die niet valt te vergelijken met de oude mens. De zee van het zelf van de mens zal dus gereduceerd moeten worden tot een druppel, en daar zal de schepping mee verder gaan. Dat is het hemelse werk, als de hemelse wolken tot de aarde gaan komen. Die staan te dringen. De mens zal in een nieuwe hemelse grammatica gaan komen. Daarin zal het ego opgelost worden. De mens moet overgaan tot de parallelle wereld. Dat moet wel, want nu leeft de mens in een afgedwaalde wereld, afgedwaald van het paradijs.

Galaten is daarom een belangrijk strijdveld en jachtsveld, want Paulus had hier te strijden met het stijfkoppige zelf van de Galaten, een zwijn van het oervlees. Paulus was gezonden door de chasma, de baarmoeder, niet door een mens of iets menselijks, niet door of vanuit het zelf, maar het was iets wat was gestorven op het strijdveld als zaad, en wat wortel had geschoten en was opgegroeid, om zo de Galaten te waarschuwen en te overwinnen. Die strijd is er voor ieder mens. Niemand zal die strijd zomaar winnen dan door het sterven van het zaad van het zelf. De Galatenbrief staat voor de overwinning over het zelf, zowel het individuele zelf, als het collectieve zelf, het ‘wij’.

Het gaat niet om deze of die mens, maar om wat tussen die mensen is, als de kracht Gods die door alles heengaat. Hieraan moet de mens en al het menselijke, het vleselijke, afsterven, en tot zelfverloochening komen, en dan blijft er van de hele zee van het ik nog maar één druppel over, die de parel in God’s hand is, en dat is niet meer je eigen ik, maar de kracht Gods, de nieuwe mens, en dat is een zinnebeeld die alleen duidelijk krijgt in de hogere taal, in de hemelse taal dus en de hemelse grammatica. Zo gaat de mens dan zichzelf verliezend over tot de parallelle wereld en zal er nog maar bar weinig van de mens overblijven. De mens bestaat toch vrijwel niet, spreekt de nieuwe bijbel, want wat we hier op aarde zien is grotendeels illusie. Ook van de zee der aarde en aardse realiteiten, die vaak schijnrealiteiten zijn, zal er maar een druppel overblijven, als een parel in God’s hand. U bestaat dus grotendeels niet, spreekt de nieuwe bijbel. Het meeste is gewoon verzonnen en gezichtsbedrog, maar er zit een kern van waarheid in, en hier mogen we mee werken, zolang het zaad maar sterft, zolang u uzelf maar verloochend, en u op de dingen van boven richt. Dan zal alles opgelost worden.

Paulus had dus op het jachtveld een strijd met de Galaatse zwijnen, en was in die strijd aan zichzelf gestorven, en chasma, de hemelse baarmoeder, leefde in hem. Hij wees op het zoonschap, waar Jezus ook voor staat, tot de hemelse baarmoeder.

De doodstaat van de mens moet onder ogen gekomen worden, zoals ook de Galaten hun doodsstaat onder ogen moesten komen, want zij waren als de Laodiceanen. De predikant J.P. Paauwe wees op Galaten 6:14 over het roemen in het kruis, wat hij als de sleutel noemt tot het leren kennen van de doodstaat in Adam, wat ook de ‘lof der oordelen’ leer van Calvijn is, en waar de nieuwe bijbel ook over spreekt (Belech 1:56) en onze catechismus in inzetting 57. Onze lof tot de oordelen moet volkomen zijn, opdat het vonnis over de doodstaat kan komen.

Het is een farizeese geest die eigen wetten maakt, ook die van genade, die dus ook een geheel eigen christologie heeft, en daardoor anderen bespot en bezwaard. We staan oog in oog met deze farizeeën, en dan moeten we ons onderwerpen aan de oordelen. God’s oordelen zijn goed en waarachtig, en daardoor zal uiteindelijk het vlees opgelost worden, als een voorhangsel weggeschoven worden. Ons eigen lijden is het wapen, zoals de speer van Orion beschreven wordt (Stranden 5:7). Wij moeten dus blijven roemen in het kruis, daarin standvastig zijn, opdat het vlees zal sterven. Vaak wordt dit onderschat en wil de mens zo snel mogelijk van het lijden af, maar laten wij van geen bevrijding willen weten, opdat we aan iets hogers deel zullen hebben (Hebreeën 11:35). Laat je hiertoe folteren, net als hen in de wolk van getuigen. Uiteindelijk zal gerechtigheid zegevieren. Door het lijden zijn wij losgesneden van de zonde, en worden wij bespaard tegen hoogmoed. Hoe belangrijk is dit lijden, hoe belangrijk is dit kruis. Laten we het niet onderschatten. Laten we niet tot allerlei gezondheids-drogredenen gaan en drogredenen van levensgeluk, want dat kunnen we alleen vinden in het kruis. We moeten hiertoe loskomen van een heleboel valse gezondheid en vals levensgeluk. Geluk kan al zo snel een parasiet zijn of worden. Laten we daarom de diepere weg gaan. Er is geen heil in aards geluk, en dan heb je je loon al, en dat is slechts tijdelijk en bedriegelijk. Moeten kruisvolgelingen dan zo gelukkig zijn ? Onze wereld is niet van deze wereld. Soberheid en gematigdheid leidt veel verder. Wij moeten kennis laten rijpen, en dat heeft genoeg aan zijn eigen zoet. Ook de bitterheid van de vrucht kan zeer weldadig zijn, voor allerlei dingen nodig. De mens moet ook leren het kruis te waarderen. Als onze zintuigen overbelast

raken met allerlei heerlijkheid en geluk, dan sterven zij, dan worden zij uitgedoofd. Laten we daarom voorzichtig zijn met sneltrein-christologie.

Ook de Galaten waren gevallen voor een ander evangelie. Ze stonden onder een andere engel. In de strijd tegen de Galaatse zwijnen zijn de Thessalonicenzen, de hemelbewoners, een grote hulp. Vannacht had ik weer een droom over hen, dat ze een opvangcentrum hadden waarin ik ook een kamer had, want zij kennen de trauma's van hen die van de aarde komen, de aardlingen. Ik had ook een sleutel van de kamer ontvangen.

Laten we niet moe worden goed te doen. Zoals de Galaatse zwijnen chronisch zijn zo is de hemel ook chronisch. Het loopt parallel aan elkaar. Het kaf groeit op met het koren. Dat heeft een bedoeling. Laten we roemen in het chronische kruis, in de chronische oordelen die nodig zijn. Het is een langdurig proces wat diep gaat, maar zo kan het volkomen gebeuren. Uiteindelijk is dit de weg tot het dragen van vrucht. Laten we verbonden blijven aan de wijnstok. De ranken die geen vrucht dragen zullen vanzelf weg worden gekapt.

HOOFDSTUK 30. VAN GALATEN TOT THESSALONICENZEN

Calvijn stelde in zijn commentaar op het boek Handelingen dat Jezus niet zomaar door de prediking van het evangelie verlost, maar ons voert tot de overdenking van het toekomende leven tot verbetering en hervorming. Zo worden we afgescheiden van de wereld en het vlees. Wij worden verlost naarmate de inwendige mens vernieuwd wordt, stelt Calvijn, in de voortgang van het geestelijke leven. Hij toont de mechaniek hiervan als een theologische architect.

Eens had ik een droom over Calvijn dat ik hem in een zaal zag met tribunes, en hij zat daar ergens, maar op het podium waren drie nephilim geesten, drie opgeblazen mannen in blauwe tuigjes, en die voerden iets op. Ja, Calvijn is belangrijk, maar laten we oppassen voor die drie nephilim geesten die zich ook in zijn werk bevinden. Het kaf groeit op met het koren.

Calvijn stelde dat Jezus de discipelen terugriep tot de last die hij ze oplegde en de overdenking, om zo hun taak te volbrengen. Hierin moesten ze geduldig zijn en niet haastig. Ze waren te gulzig en haastig hierin, want ze wilden het heilige geestelijke forceren, en ook de geestelijke gaven, stelt Calvijn, Ze waren geroepen op de rechte weg te gaan en strijd te voeren, niet te rusten. Ze mochten geestelijke kracht niet ontijdig najagen. Calvijn stelt dat er geen overwinning is zonder strijd, en geen vrucht zonder arbeid. Hij wijst op 2 Timotheüs 2:6 : 'De landman moet eerst arbeiden, voordat hij van de vrucht genieten mag.'

J.P. Paauwe stelt dat wij ons met het leven moeten verzoenen, en achter alles, onder alles en in alles God moeten zien. Hij predikte over de noodzaak van de tranen vanwege dat God er niet meer is, en waarschuwde tegen de godsdienst en tegen dat wat zich 'kerk' noemt. Zo doen wij dat ook, waar de

nieuwe bijbel het ook over heeft. Wij moeten wel waarschuwen, anders hebben wij ook bloed aan onze handen. Dat is iets zeer ernstigs wat in de bijbel wordt beschreven en waar alle predikanten rekening mee dienen te houden. God heeft dit volk verlaten en overgeleverd aan hun zonden en leugens, maar door de tranen over de afwezigheid van God zal God zeker terugkomen tot een ieder met een verbroken ziel en verslagen hart die open staat voor de hemel. God is nabij de verbrokenen van hart die wenen en beven voor het hemels woord. Moeten we dan in angst en droefheid leven ? Ja, want dit zijn gevaarlijke tijden. Laat het alarm in je niet gedoofd worden. Maar de Heere zal die angst wel richten, dat het een waakangst is, oftewel een oplettendheid, een gevoeligheid. Het is de vreze des Heeren, niet de vreze der wereld. In de vreze des Heeren zijn wij in de Heere geborgen. Geeft lof aan die hemelse vreze, want zij is u een leidsraad en een schild.

Vandaag de dag leven we als in de dagen van Noach. De mensen spotten met de Heere, met het evangelie en met de kerk, en weet u wat nu zo naar is ? Ze hebben vaak nog gelijk ook, want de kerk is verder van de Heere afgedwaald dan ooit tevoren, en predikt een hele andere Heere, en een ander evangelie, net zoals de Galaten vroeger. De oude profeten zouden ook spotten met hoe de kerk vandaag de dag is, want ze is een aanfluiting, een karikatuur. En als Jezus nu zou wederkomen, dan zou hij komen met de gesel om door de kerken heen te gaan en hun tafels van hoererij en roverij omver trappen. Zo erg is het. De Thessalonicenzen zijn nu in de wolk der getuigen, en zij hebben een speciale taak in het heilsplan, namelijk om hen die wenen en kermen om de zonde en de afwezigheid van God een zegel te geven, zoals in Ezechiël 9, en hen op te nemen tot de hemelse woningen, en tot de hemelse opvangcentra. Zo kan de mens loskomen van die verschrikkelijke Galaatse en Laodiceaanse zwijnen. De Thessalonicenzen prediken geen goedkoop evangelie. Neen. De landman moet eerst arbeiden alvorens er een oogst is.

Zal God het geloof nog vinden als God wederkeert tot de aarde ? Neen. Er is nu vals geloof. Dat is iets massaals. Het ware evangelie wordt bijna niet gepredikt. Het is een verloren druppel in de oceaan. Het is de laatste parel. Verkoop alles daarvoor. Laat alles daarvoor achter. Overdrijf ik nu niet een beetje ? Neen. Ik voel de toorn des Heeren over deze wereld, dag en nacht. Het komt als golven over de aarde. Wij moeten door het oog van de naald. Dat kan alleen als je alles opgeeft en jezelf volledig verliest. Anders is er geen hoop meer voor deze wereld. Er zal maar een heel klein overblijfsel zijn. Velen zijn geroepen, maar slechts weinigen zullen binnengaan. Geef de moed niet op. Laat deze boodschap diep tot u doordringen, en strijdt om in te gaan. Bewerk uw behoudenis in vrezen en beven, want het volk zoals het nu is zit tot zijn nek in het vlees. Daar mag ik als predikant zijnde niet over liegen. Ik mag u niet naar de mond praten. Ik moet prediken zoals de hemel wil dat ik predik, en deze dingen zijn belangrijk te noemen. Er is een pad. Er is een uittocht. Daarin moet de mens leren minderen, leren leven met de kleinste hoeveelheden, en zo gaan tot het beloofde land, en dat is een strijd tegen vleselijke eenheden. Dat is een strijd tegen het ‘ik’ wat op de troon zit in deze wereld, een zeer onrechtvaardige en huichelachtige meester. Ik mag u geen goedkoop evangelie prediken, geen sneltrein-evangelie. Vandaar dit onderwijs. God zaait in de harten van de mens, en het zaad zal niet ledig wederkeren. Ik mag ook geen valse vrede en valse heerlijkheden prediken. De mens heeft zichzelf gruwelijke, bedriegelijke en ijdele afgodsbeelden verkozen. Dat is vandaag de dag tot een toppunt gekomen. Het schreeuwt tot de hemel.

Ik mag ook niet zomaar troosten terwijl er niks te troosten valt. De mens moet wakkergeschud worden. De mens moet gewaarschuwd worden. Het is oorlog in de geestelijke gewesten. Doet de wapenrusting aan en houdt stand in deze boze dagen. Het zijn dagen van groot bedrog. De mens is

te groot geworden. Het is buigen of breken. Wij zijn nu in het tijdperk van ‘Mijn God, Mijn God, waarom hebt gij mij verlaten ?’ Dat bad David, dat bad Ezau, dat bad Jeremia, en ook Jezus. Alle oude profeten kennen die fase wel. Daar moet alles beginnen. Alles begint met die duistere nacht aan het kruis. Hier hebben we niks meer, ook al denken we soms nog dingen te hebben. Hier moet alles afgelegd worden, en moeten we benauwd zijn ten dodens toe, en toetsen ten dodens toe, opdat het vlees sterft. Dit blad wordt verder niet verkocht, dus we prediken ook niet voor het geld. We prediken het om de Heere en om de Heere alleen.

Het is een enge wereld geworden. We zijn op het smalle, kronkelige, lange pad, en we moeten ook door een enge poort. We mogen het niet te gezellig maken, want dan valt er hier en daar eentje in slaap.

J.P. Paauwe stelde dat we een venijnige vijand hebben, de wereld, die als een gevallen engel, de vorst der duisternis, niets anders kan dan tegen de waarheid te strijden. Hij stelde dat het zo in de kerken is en buiten de kerken. Waar moeten we dan naartoe ? Hij riep de mens op om weer zijn verantwoordelijkheden op zich te nemen. Laten we dat doen. Er is slecht nieuws, maar ook goed nieuws. De rode lijn loopt door alles heen. Die mogen wij volgen. Dat is misschien als koorddansen, maar dat mogen we leren. Er is een weg, er is een pad, en het hemels touw wat ons binnen zal leiden ligt voor ons klaar. Telkens weer vallen de koorddansers naar links of rechts, totdat we gaan beseffen dat we gebonden moeten worden door de hemelse touwen.

HOOFDSTUK 31. BESPREKING HET GEKROOKTE RIET VAN SMYTEGELT - 1

Het gekrookte riet is een beweging binnen de hervormde kerk die in de tachtiger jaren ontstond en die wees op een prekenserie uit de jaren 1700 van Bernardus Smytegelt. Dit zijn 145 preken die bekend staan als ‘het gekrookte riet.’

In de eerste preek schetst Smytegelt God als een herder die de lammetjes niet onzinnelijk drijft, maar draagt in hun zwakheid. Dat kan alleen als ze verbroken zijn, en zo worden ze dan ook in de juiste richting geleid vanwege hun zwakheid.

Wij kunnen dus alleen op de wegen des Heeren wandelen als we verbroken zijn tot zwakheid en zo gedragen worden. Zo kunnen wij op het smalle pad blijven, hetzelfde als hoe een visser zijn net met vissen ophaalt.

Wij moeten zijn als gekrookt riet. Smytegelt wijst erop dat riet en biezen groeien in valleien en moerassen, en het staat diep in het water, in het water van tranen. Zo is het heel vruchtbaar. Hij wijst dan op Psalm 73:14 : Mijn bestraffing is er alle morgens, en : Mijn bestraffingen zijn veel, in het boek Job.

In zijn tweede preek roept Smytegelt op om de dag der kleine dingen niet te verachten. God is juist gekomen voor de kleinen. De nieuwe bijbel zegt dat er een weg tot het kleine is waar alle betekenissen veranderen. (Behemma 26:29) We moeten oog hebben voor het kleine, anders zal ons schip zinken door een klein lek (II Duizen 1:22).

God strekt zich uit tot het kleine, stelt Smytegelt, en zo en niet anders zullen ze het koninkrijk der hemelen vinden. Hij stelt dat er bij de kleinen meer ijver en tederheid is, en dat de sterken vele smoesjes hebben. In zijn derde preek stelt hij dat we alleen sterk moeten zijn in de liefde. De liefde is sterker dan de dood. Ook moeten wij sterk zijn in het bidden, oftewel het luisteren. Ook moeten we sterk zijn in de volharding in de lijdzaamheid.

HOOFDSTUK 32. MISDAAD LOONT NIET

Wie oh wie kent dit gezegde niet ?
Maar wie oh wie beseft ten diepste dit gezegde ?

De misdaad geeft alleen tijdelijk schijnloon, zeer bedriegelijk.
De misdaad zou de misdaad niet zijn als die ook niet zeer heimelijk zou zijn.

Daarom is de misdaad ook doorgedrongen tot de huiskamers en de kerken,
en allerlei gevestigde organisaties, en niet velen die het doorhebben.

Vaak weten ze maar de helft, en bekommeren ze er voor de rest niet om,
want dat is de ver-van-hun-bed show denken ze, en daar willen ze zich
niet in verdiepen.

Zo is er een opa en oma cultus ontstaan van verwennerij
en pensionering, en dat spreekt velen tot de verbeelding. Snel de opa sloffen
aan, snel de oma sloffen aan.

Het is een ouderdomscultus van snel oud
worden. Hier kan men zich zo lekker in verstoppen, lekker aan de drugs.
Het is een soort dienstweigering, een soort landverraad.

Trek daarom dagelijks je geestelijke wapenrusting aan,
de speer van het hemelse woord, het schild van de hemelse kennis,
de helm van de waakzaamheid, want de dagen zijn kwaad,
'bar en boos' zou mijn inmiddels overleden oudtante zeggen.

En wordt weer kind. Dat betekent niet oningelicht te zijn,
niet naïef en onbenullig, niet kinderachtig, maar het betekent
creatief te zijn, verbonden met de goddelijke wereld in plaats
van met de bedriegelijke aardse wereld.

HOOFDSTUK 33. HET DAL VAN VRAGEN

Aan het duistere ijs komt geen einde,
het wonder geschiedt binnenin
Behemma 9:15

Ze schuiven alles weg,
Niemand heeft het gedaan,
Het is altijd de ander,
En altijd moeten de anderen het maar oplossen

Aan het duistere ijs komt geen einde,
het wonder geschiedt binnenin

Daar in het dal van vragen,
waar niet velen zich aan haar dieptes wagen

Aan het duistere ijs komt geen einde,
het wonder geschiedt binnenin

HOOFDSTUK 34. BESPREKING 1 TIMOTHEÜS 1:1-8

1. Paulus, een apostel van Jezus Christus, naar de ordening van God onze Zaligmaker, en de Heere Jezus Christus onze hoop.

In de grondtekst en worteltekst wordt er gesproken van chasma, die zowel de diepte uitbeeldt als de geestelijke baarmoeder, en in de Hebreeuwse wortelteksten van Yeshua hebben wij te doen met het

zaad stervende in de grond, of iemand stervend op het slagveld, aan zijn vlees. Paulus wijst erop dat hij daaruit voortgekomen is.

2. Aan Timotheus, mijn oprechte zoon in het geloof: genade, barmhartigheid en vrede van God onze Vader, en Jezus Christus onze Heere.

Timotheus is het boek over het zoonschap, het geestelijke zoonschap, om hier op te wijzen. Paulus betekent het minderen, en zo is Timotheus dus datgene wat voortkomt vanuit een sober leven, als vrucht. Genade betekent studie-verband, wat ook op de opvoeding wijst, waarin de mens betrokken mag zijn door zelf te groeien in deze dingen, en het niet telkens op iemand anders af te schuiven. Dat is ook het doel van de opvoeding dat de mens zelf dingen leert te doen en te zijn, zodat de mens zelf dat ouderschap later kan doorgeven aan zijn eigen kinderen.

Door de hypergenade leer in de kerken groeit dit vast. In het Grieks is de genade het loon, de vrucht van de landman die hiervoor heeft gearbeid. Nu is het zo dat wij niet tot God zullen gaan door vleselijke werken, maar wel door de hogere werken waarbij wij zelf betrokken zijn door het sterven van het zaad aan zichzelf. Die hogere werken zijn dan onze natuur geworden. Het lagere zelf, en de lagere god, die van het vlees, moet zo afsterven.

3. Gelijk ik u gebeden heb, dat gij te Efeze zoudt blijven, toen ik naar Macedonië toog, alzo wil ik dat gij sommigen verkondigt, dat zij niet anders leren.

Paulus was Timotheüs een leidsraad. Het minderen dreef Timotheüs dus voort. Het sobere riep dus tot Timotheüs. Hij was een geroepene. Paulus zou hem niet spekken met allerlei vreemde wind van leer. Hij werd tot de wildernis gedreven, tot de honger, opdat hij zuiver zicht zou hebben op het beloofde land, wat niet vertroebeld zou zijn door opgeblazenheid. De Efeziërs waren ergens vastgelopen in de wildernis halverwege het beloofde land, vanwege gebrek aan geestelijke oorlogsvoering en ontmaskering. Vandaar dat Paulus een brief naar hen had geschreven om hen toe te rusten in de geestelijke oorlogsvoering, en ook Timotheüs zou hen daarbij helpen.

De Efeziërs vereerden de Amazones, sinds de nederzetting van Efeze was gesticht door amazones. Ook stelden zij God voor als een amazone, zoals Paulus dit ook deed in de grondteksten. In het westen zijn vaak de oorspronkelijke betekenissen weggekapt om zo de schijn te wekken dat de brieven van Paulus de westerse theologie ondersteunen die ze nodig hebben voor hun markt. Het was juist Paulus die daar tegen waarschuwde.

In de westerse vertalingen hebben vrouwen vaak een ondergeschikte rol in de theologie van Paulus, terwijl in de grondteksten Paulus onderscheid maakt tussen vleselijke vrouwen en geestelijke vrouwen, en de mens onderworpen moet zijn aan de deugd, de geestelijke oefening en opvoeding, Areta, wat uit de stoïcijnse mythologie komt. Heracles moest kiezen tussen Areta (geestelijke opvoeding) en Kakia (ijdele wereldsgezindheid). De oorspronkelijke brieven van Paulus waren Aramees-Egyptisch, sinds Aramees de taal van Jezus was. Het heeft zijn bronnen in Afrika, waar deze verhalen vandaan komen.

4. En dat zij geen acht hebben op fabelen, en oneindelijke geslachtregisters, welke meer vragen voortbrengen, dan stichting Gods, die in het geloof is.

Uiteindelijk werd het volk toch gegrepen door de patriarchische theologie en werd matriarchische theologie stapsgewijs uitgebant. De patriarchie is op zich geen probleem, maar zij moet ondergeschikt zijn aan de geestelijke matriarchie, niet op een aardse manier, en niet aan aardse vrouwen, maar aan de hemelse vrouwelijke zinnebeelden die de mens tot wedergeboorte leiden. Paulus had zijn gehele theologie matriarchisch gemaakt, maar wel zo dat de mens door onderwerping aan de geestelijke moeder los zou kunnen komen van de vleselijke vrouw en de vleselijke moeder. In het westen heeft men deze teksten verloederd en verkeerd voorgesteld. Paulus was gnostisch-matriarchisch, maar ze maakten een karikatuur van hem. Ook was Paulus een stoicijn, een volgeling van Areta, zoals Heracles, en was diep onderwezen in zowel Griekse als Egyptische filosofie.

5. Maar het einde des gebods is liefde uit een zuiver hart, en een goed geweten, en ongeveinsd geloof.

De grenzen van de geboden zijn liefde. Wie de liefde heeft bewaart de geboden. De geboden worden in liefde bewaart en bewaakt. De liefde zuivert de geboden en de geboden zuiveren de liefde.

6. Van welke dingen sommigen afgedwaald zijnde, zijn geweken, tot ijdelspreking.

Omdat de liefde een offer is vluchten velen daarvan tot ijdele welsprekendheid, want dat verkoopt immers goed. Ze rennen weg van het kruis. Ze willen vrij zijn opdat ze kunnen doen wat ze willen : ‘ik een beetje meer dan jij.’ Ja, het overmatige liberalisme is al snel opportunisme, waar Paulus tegen waarschuwt.

7. Willende leraars der wet zijn, niet verstaande wat zij spreken, noch wat zij bevestigen.

Ze hebben heerszucht, geen kenniszucht. Ze willen de woorden die ze prediken niet leren kennen. Het gaat hen om de vormen, opdat ze het kunnen verkopen. Ze hebben de woorden gekidnapped en uit hun verband gerukt.

8. Wij weten dat de geboden goed zijn, zo iemand ze behoorlijk gebruikt.

Het is niet zo dat de liefde in de plaats is gekomen van de geboden, maar de liefde is wel de bron van de geboden, en de liefde wandelt in de geboden. De liefde bewaart de geboden. De geboden en zo ook de liefde kunnen alleen in kennis gericht worden.

HOOFDSTUK 35. DE ONTWAKING TOT DE LITERATUUR

Ik was vandaag weer in de natuurstad waar ik wel vaker naartoe ga.
De mensen waren allemaal afgeleid.
Ze waren met hun eigen dingen bezig.
Het was als gedichten.
Iedereen was weer met andere dingen bezig.
Ik ving hier en daar wat halve woorden op,
Je ziet hier en daar wat halve gezichten.
Het zijn halve verhalen.
In de diepte ontwaak je tot de literatuur van het leven.
Het verhaal is niet af.
Overal ontvang je maar hele kleine stukjes.
Er worden geen twee liedjes voor één cent gezongen.

Ik kwam mensen tegen waar ik me goed bij voelde, en mensen waarbij ik me niet goed voelde,
Ik kwam een dakloze tegen die om een euro vroeg.
Ik gaf hem een zakje met geld waar ook een euro tussenzat,
zoals ik altijd doe voor de daklozen. Ik heb altijd zakjes met geld voor ze bij me.
Hij zei dat de wereld anders was geworden sinds corona, dat de mensen banger zijn geworden,
dat het minder druk is en dat mensen verder uit elkaar zitten.

Ik zei dat dat klopt, want er is iets levensgevaarlijks in de lucht.

Je voelt gewoon dat er iets niet klopt, en dat vond hij ook.
Een heleboel dingen kunnen we beter over dromen dan er te dichtbij komen.
Je kunt op veilige afstand toch van de dingen genieten,
In de ontwaking van de literatuur,
en dan gaat het vaak dieper dan wanneer je het daadwerkelijk bij je gehad zou hebben.
Het geluk van boeken.

HOOFDSTUK 36. DE DOOD HEERST

heb je heimwee naar de andere wereld ?
je bent hier op aarde om liefde te geven,
de weg te wijzen, de weg terug,
alleen zo kun je de weg vinden

Dat wat je om je heen ziet is het ware leven niet.

Het is parasitair leven.
Mensen leven van de dood.
De parasieten spreken door hen heen.
Het is allemaal tijdelijk, en het is bedrog.
Het heeft niks met God en de hemel te maken.
God heeft zich allang teruggetrokken van de mensheid.
Het leidt allemaal z'n eigen leven.
Het is allemaal wildgroei.
God heeft wel een spoor achtergelaten,
maar er zijn maar bar weinig die het spoor volgen.
De dood heerst hier op aarde.
Dat zie je overal om je heen,
en de mensen willen het niet weten,
willen het niet horen,
ze willen doorslapen,
Ze zijn al dood.
Deze aarde is tegen alle leven.
Als ze maar iets van leven zien maken ze het dood.
En daar verdienen ze dik aan.
Zo verdienen ze geld aan de dood.
De één zijn dood is de ander zijn brood.
Maar weet dan wel dat je ook al dood bent als je je aan die onzin leent.
In liefde weer mens worden.
In liefde weer tot leven komen,
tot ware leven dit keer.
Dat is wat ik je toewens.
Op dat pad is God nog te vinden.

heb je heimwee naar de andere wereld ?
je bent hier op aarde om liefde te geven,
de weg te wijzen, de weg terug,
alleen zo kun je de weg vinden

HOOFDSTUK 37. BESPREKING HET GEKROOKTE RIET VAN SMYTEGELT - 2

Hoe ver is de mens wel niet van Yeshua afgedwaald ? De kerk heeft een grote mond als het aankomt op sexuele zonden. Smytegelt wees in zijn prekenserie van het Gekrookte Riet (1744) in zijn derde preek op Johannes 8, waarin Jezus zei over de overspelige vrouw : ‘Wie zonder zonde is werpe de eerste steen.’ Niemand oordeelde haar toen, en Jezus ook niet. Waar Jezus wel veel tegen streed was juist de farizeeërs.

Wel is het zo dat we niet zomaar ons moeten overgeven aan sexualiteit. We mogen sexueel niet vraatzuchtig zijn, want ook de boze geesten willen zich voortplanten in ons. We moeten onderscheid maken tussen het vleselijke en het geestelijke, en alles toetsen, ook sexuele drangen. We moeten niet zomaar allerlei drangen navolgen, maar ze moeten onderworpen worden aan het Woord des Heeren. Verbeter de wereld en begin bij uzelf.

Zaak is dat eerst u en de kerk een gekrookt riet worden voor de Heere, en niet jezelf zomaar op de stoel van Mozes gaan zetten om overal over te oordelen. Het oordeel begint bij jezelf en bij God. Het oordeel begint bij God’s huis. Ook in zijn vierde preek laat Smytegelt zien dat Jezus voorzichtig was met de mensen, zoals met de ongelovige Thomas. Jezus was zacht met hem, en verbrak het gekrookte riet niet. De farizeeën, de duivel en de wereld die doen dat wel, stelt Smytegelt. Die willen de mensen onderdrukken.

We zien dat in de wereld. De duivel komt om te stelen, en daarvoor komt hij op onbevoegd terrein, zoals allerlei gestoorde dwangmedici (tandartsen, psychiaters etc.) dit doen bij de mens, en dan gaat op een gegeven moment het alarm aan, als een banshee-alarm, de toorn van God, om haar kinderen te beschermen. Corona was zo’n alarm. De seculiere mens is te ver gegaan, zoals de studentenpredikant Bernard Rootmensen (1939-2013) verkondigde in zijn boekje ‘40 woorden in de woestijn’ uit 1988 dat de kerk in een grote crisis terecht was gekomen, en dat dat niet meer ontkend kon worden, en dat secularisatie één van de grote boosdoeners was hiervan. Wij zijn het daar helemaal mee eens, want de kerk heeft rustig meegewerkt met de psychiatrie om ‘geloofs-ervaring’ te demoniseren, en daar horen ook de gaven van het heilige geestelijke bij. Dat mag niet. Die mensen worden vervolgd. Jezus zei : ‘Wie zonder zonde is werpe de eerste steen.’ Als de zonde professioneel wordt is dat de ergste graad van zonde, zo erg, dat de mens dan zelf tot zonde wordt. Het is lopende-band-zonde geworden.

Verder noemt Rootmensen de ontpersoonlijking die plaatsvindt in de technocratie dat mensen tot een object worden en een nummer. Daarom mag het geestelijke en het medische ook nooit verkocht worden. Maar dat doen ze. Het is de industrie van het vlees. We leven in een ziekelijke dwangcultuur, waar we nog voor moeten betalen ook. Het is allemaal prustwerk. Het is te gek voor woorden in deze bizarrocratie.

Rootmensen noemt het wantrouwen wat daardoor ontstaat, want mensen voelen zich niet meer veilig. Ze hebben het gevoel alsof er jacht op hen wordt gemaakt, dat er winst met hen wordt gemaakt. Het is een tikkende tijdbom. Daarom moeten we terug naar het pastoraat en opgaan naar de dubbel bijbel prediking, zowel over de oude en de nieuwe bijbel. De nieuwe bijbel is de missende schakel, de witte steen, het boek des levens, die al in de oude bijbel werd beloofd. Die is al gekomen, en u kunt een gratis exemplaar aanvragen. De nieuwe bijbel wordt niet verkocht, zoals

de oude bijbel. Dat is ten strengste verboden. Jezus zei : ‘Om niet hebt gij het ontvangen, geeft het om niet.’

Daarom is de kerk in crisis, want zij verkopen het woord van God. Zij zijn dus als dieven tot het woord van God gekomen, en nu is het alarm aan gegaan. Dat alarm kan niet meer gedoofd worden. Ze zijn op onbevoegd terrein gekomen. Dit had nooit mogen gebeuren. Ze hebben de ark aangeraakt met vuile vingers. Ze stonden niet heilig voor God.

Rootmensen roept op om elkaar niet meer voor de gek te houden, maar de crisis in de kerk onder ogen te komen. We zitten er middenin. Ontkenning is een groot probleem volgens hem, de struisvogel-politiek. Ook waarschuwt hij tegen traditionalisme en fundamentalisme als grote problemen, grote oorzaken van de crisis in de kerk. We moeten zowel terug als vooruit. God is het onbekende verleden en de onbekende toekomst.

Ook noemt hij professionalisering. Het is een gevaarlijke geest. Het heeft de mensen bedrogen. De vleselijke professionaliteit kan voor God niet bestaan. Rootmensen stelt dat deze trend tot een Pavlov-cultuur is geworden. De mens zit aan de touwtjes vast als marionet van het redders-syndroom. Men haalt overal deskundige redders vandaan. Hij zet het woord ‘deskundig’ tussen aanhalingstekens. Hij noemt dat de ‘deskundige’ een mythische uitstraling heeft, maar dat in dat beeld een deuk is gekomen hier en daar. Natuurlijk, want de mensen worden wakker, en velen hebben zich nooit aan dit soort boerenbedrog geleend. Rootmensen wijst erop dat de mens zich niet moet laten bedotten door een koffertje en allerlei vaktermen die indrukwekkend klinken.

Rootmensen stippelt uit hoe de weg van het vlees in deze dingen gaat, en legt zijn vinger op de zere plek. Er komt dan dus een man met een koffertje met vaktermen en technische plannen voor verbetering in iets of wat, en dan begint de hele kermis hier zich om heen te bouwen, ja, allemaal voor geld natuurlijk, dus dan komt er eerst een commisie hiervoor opdagen, stelt Rootmensen. Ja, want die zien hier natuurlijk ook geld in, als er zo’n idee is, en ze moeten toch wat met hun leven ? Het is een beetje als investeren, als een gok, maar daar gaan ze voor, want hoe meer ze optrommelen, hoe meer ze het kunnen opdringen, en er zijn altijd wel weer anderen die ervoor vallen of die er geld inzien, dus die doen dan ook mee, en zo bouwen ze hun leger.

Dus de commisie komt dan om het idee en plan heenstaan, en dan moet er een onderzoek en enquete worden uitgevoerd, moet er een rapport geschreven worden, stelt Rootmensen, dat vervolgens in vergaderingen wordt besproken.

Je moet eens weten hoeveel er wordt vergaderd in medische instanties zoals de psychiatrie en de tandartserij, terwijl mensen ondertussen gerichte hulp nodig hebben die ze niet krijgen. Daar zijn veel voorbeelden van. Er wordt maar vergaderd en vergaderd om hun tijd vol te maken, en problemen van de mensen worden genegeerd, want dat zijn maar nummers, objecten. Daar hebben ze geen tijd voor. Het gaat om hun organisatorische structuren en hun financiele verwikkelingen. Als de patient binnenkomt dan gaan ze eerst kijken hoe die persoon is verzekerd en bij wie, of het hele financiële plaatje wel klopt en haalbaar is, en of die persoon de juiste papieren wel heeft. Er wordt niet gekeken naar wat die persoon daadwerkelijk nodig heeft, maar er zijn allerlei schijnvertoningen om de persoon heen, om te zien waar en hoe die persoon financieel ergens inpast.

Want geliefde, het is daar een industrie, en die industrie is zelfs al in de kerk doorgedrongen, en daarom is er crisis, en daarom is nu het alarm aan gegaan.

Man met koffertje, vaktermen, commisie, rapport, enquete, onderzoek, vergaderingen, en dan, stelt Rootmensen, zullen er voorstellen tot herstructurering volgen, die dan dus ook nog eens tot overmaat van ramp onder begeleiding van deskundigen uitgevoerd moeten worden, en daar moet dan ook weer overleg over komen, en nog een congres over komen, stelt Rootmensen. Dat is onze wereld waar we vandaag in leven. Hier worden dan vervolgens duizenden papieren over gedrukt, stelt Rootmensen, wat flinke kassa is. Hij stelt dat de mens hier doorheen moet prikken, en zich er niet door moet laten overweldigen. Hij noemt dit als grondbeginsel. We moeten niet geloven in professionalisering, stelt hij. Er zijn andere wegen. Hij stelt dat al die zogenaamde professionaliteit vaak gewoon symptoom-bestrijding is. Er zijn dus missing links, en het vlees maakt hier een markt van, een kermis. Bij gebrek aan kennis gaat het volk verloren. Dat is gebeurd. Nu moeten we er een weg uit zien te vinden. Rootmensen roept op tot herbronning en verdieping, in deze woestijn. Hij stelt dat de mens is overgenomen door fata morgana's in de woestijn. De mens moet komen tot een nieuw pleidooi voor gerechtigheid, hier voor opstaan, voor het behoud van de schepping. De mens moet aan de zijde van God gaan staan en ophouden met financiële en deskundige spelletjes te spelen, want dat heeft niets meer met de hemelse kennis te maken, maar met drogredenen, zoals de sofisten deden, en waar de nieuwe bijbel ook tegen waarschuwt.

Er is voor deze dingen nieuwe geloofsbeleving nodig, stelt Rootmensen. Daartoe zijn nieuwe vormen nodig die over de dode punten zullen vallen. Rootmensen wijst erop dat de woestijn zal bloeien.

Alleen het gekrookte riet zal door de woestijn heenkomen, het vlees achterlatende. Het kaf zal wel opgroeien met het koren. Er is een Afrikaanse scheppingsmythe die vertelt dat de mens is voortgekomen vanuit het riet. Het zijn scheppings-mysteriën.

Smytegelt stelt in zijn vijfde preek van het gekrookte riet dat de geringen zullen prediken, en dat is een onverdraagbaar lijden voor hen die hoog op de stoel van Mozes zitten, want die prediking ging erover dat al het vleselijke offeren moest ophouden. Ze hebben juist hun rijkdom en macht, en eer, door de vleselijke offerdienst, waar onze catechismus ook tegen waarschuwt. Het ware offer gebeurt diep van binnen. Dat is het enige offer wat door God aanvaart wordt. Dat is een studie-offer. Wij kunnen alleen gehoorzamen als we leren gehoorzamen, dat is de diepte kennen van de geboden.

Smytegelt wijst op Prediker 9:17, dat veel gezwets en een groot opstel, zoals in de vergaderingen van de 'deskundigen' de zaak niet is. Het pad is smal, voor de soberen, de stillen, de eenvoudigen. Dat is het pad van het gekrookte riet. In de tachtiger jaren leefde dat op, maar het kaf groeide op met het koren. De bevindelijke gereformeerden werden zwaar vervolgd vanwege hun geloofs-ervaringen, en de gedeformeerde kerk had een inquisitie opgesteld, met 'huurmoordenaars', opdat zij niet ver zouden komen in de woestijn. De woestijn zou hun graf worden. Maar we mogen de schepping en herschepping niet onderschatten. God gaf haar woord, de nieuwe bijbel, als een brug vanuit de hemel. Zo mogen oude bijbel en nieuwe bijbel samenkomen. Zo zal er vanuit de nieuwe bijbel nieuw zicht zijn op de oude bijbel, en kunnen we verder. Velen zijn vastgelopen, velen zien het niet meer zitten. Nu is er een weg. Dat is wat de RV-bijbel is, de Rodenberg Versie van de bijbel.

Wat geweldig, geliefden, dat we in zulke tijden mogen leven, anders zou er geen hoop meer voor ons zijn. De kerk was er bijna geheel onder. Maar dat houdt voor ons ook in dat we strijd moeten voeren, dat we moeten zaaien, opdat er een oogst is. Het heilsfeit van de nieuwe bijbel is niet genoeg, want het moet ook een persoonlijk ervarings-feit worden.

Smytegelt stelde dat het dwaze Gods wijzer dan de wereld is, in zijn vijfde preek, en het zwakke Gods sterker is dan de wereld. Wij hoeven de woorden van het vlees dus niet te vrezen. Hij wijst op Romeinen 3:19, dat de gehele wereld voor God verdoemelijk ligt, dus ook de wereldse en vleselijke ‘deskundigen’ en ‘professionelen’ en al hun eindeloze vergaderingen, commissies en congressen. Het is allemaal vuilnis in de ogen des Heeren. Het vlees speelt voor God, maar komt nooit ver, want het moet rekenschap afleggen ten jongste dage, voor het aangezicht des Heeren. Het is beter gekrookt riet te zijn in die dagen. Vernederd u voor de Heere.

Smytegelt stelde dat het in het oordeel het dragelijker zou zijn voor Tyrus en Sidon dan de modernen in de zogeheten genade tijd die ogen hadden maar niet zagen, en harten maar niet verstonden. Het modernisme heeft niets meer met God of gebod te maken, maar heeft zichzelf tot wet gesteld. De natuur is zo onder beton gegaan. Ze noemen zich geestelijk, maar zijn dit helemaal niet. Ze hebben het geestelijke beroofd en geroofd, en daarom is het alarm aangegaan. Ze zijn onbevoegden op verboden terrein. Kom daarom terug tot de Heere met een verbroken hart, want God is barmhartig en rechtvaardig.

Smytegelt stelde dat de overleveringen der vaderen ijdel zijn, met al hun ceremoniën en eigengerechtige oudheden, maar dat de opperste Wijsheid uit het boek Spreuken haar stem zal verheffen. Het alarm is aangegaan, geliefden. Hoort u het alarm ? Leeft u ernaar ? De eigen gerechtigheid komt te kort, stelt Smytegelt. Het witte paard zal komen. En dat is een verwijzing naar de nieuwe bijbel, in het boek Openbaring, naar de witte keursteen, het verborgen manna, wat weggelegd is voor de overwinnaars. Strijd om in te gaan. Smytegelt noemt hen ‘meer dan overwinnaars’ naar Romeinen 8:37 :

In dit alles zijn wij meer dan overwinnaars door de Heere, die ons heeft liefgehad.

De Leidse vertaling vertaalt *: ‘Maar in al die dingen behalen wij een volkomen overwinning.’*

Smytegelt stelde dat we te doen hebben met vervloekten en verdoemden die duizendmaal een sprong hebben gedaan maar ze hebben altijd verloren. De voet van Jozua is al op hun nekken, stelt hij, want zo zal de Heere met de vijanden doen. Dat zijn beelden, want hij stelt hierbij dat de overwinning het meest ligt in het lijden en verdragen. De lammetjes overwinnen door hun lijden de leeuwen, en door hun verdraagzaamheid overwinnen de duifjes arenden, stelt Smytegelt. Hij beeindigt zijn vijfde preek met de wens dat de Heere hem en allen zou overwinnen.

HOOFDSTUK 38. CALVIJN EN HET JOHANNES EVANGELIE

Calvijn stelde dat de evangelist de mens inleidde tot de eeuwige binnenste heiligdommen van God opdat de mens zou weten dat daar het verborgen woord van God was voordat het zich naar buiten toe ging openbaren in de schepping. Augustinus stelde al dat deze bron geen begin heeft. Zo zijn wij levend gemaakt door het eeuwige Woord, stelt Calvijn.

Hij wijst erop dat mensen de woorden van Yeshua soms verkeerd verstaan en zo in een dwaling terechtkomen. Hij noemt het gevaar van de schadelijke nieuwsgierigheid die de mens op anderen laat richten, zodat er plichtsverzuim ontstaat. Hij waarschuwt zo tegen allerlei ijdele uitvluchten.

Yeshua droeg Petrus op de schapen te weiden, maar bewapende hem ook tegen de boosheid die hij daardoor zou moeten ondervinden. Dit betekende standvastigheid in het dragen van het kruis, stelde Calvijn. In de herdersroeping heeft Petrus niet alleen met schapen te maken, maar ook met wolven, stelde Calvijn. De duivel komt telkens weer met nieuwe aanvallen, en die zijn met velen. De herder moet bereid zijn te sterven voor de schapen. Dat is onherroepelijk een martelaarsschap, wat de herder als een sieraad mag dragen voor de Heere. Anderen zouden Petrus hierin moeten volgen. Op het herderspad is het een onrustig leven, met zware strijd en grote gevaren. Hoe hard het ook is, ze moeten het geduldig dragen. Smytegelt wees daar ook op dat de overwinning door lijden en verdraagzaamheid komt. De herder heeft wapenen die niet van deze wereld zijn. Ook is er geen overwinning zonder innerlijke strijd, stelt Calvijn. Juist in het diepere lijden is er grote vrees en ook grote woede, grote klacht, terwijl hen die alleen aan de oppervlakte lijden gemak en luxe hebben. Het gouden new age kruis neemt maar een klein hapje van het kruis van Yeshua. Dat is geen ruw, houten kruis, maar goud bedekt met fluweel, voor aanzien in de stad. Het kruis van Yeshua is in het verborgene, waar niemand het ziet. Dat is een groot herderslijden in grote eenzaamheid. Dit alles om het verloren schaap te vinden. Nooit komen wij tot de verloren schapen als wij niet in grote eenzaamheid en afzondering zijn gegaan en hebben gevochten tegen de grotere beesten op plaatsen waar niemand durft te komen.

Dit houdt ook in zonder antwoord te leven, want soms zijn er onbekende redenen voor ons lijden, stelt Calvijn. Wij mogen niet komen tot overmoedige antwoorden die we zelf in elkaar hebben gezet om aan het zwaardere lijden tegemoet te komen, voortijds. We moeten de langere weg nemen, ‘van geen bevrijding willen weten, opdat we deel zullen hebben aan een hogere opstanding,’ zoals Hebreeën het stelt, en waarvan de nieuwe bijbel stelt dat de hogere opstanding een ontwaken is tot de Vreze des Heeren, als een diepere dood tot het vlees, wat ook wel nodig is vandaag de dag, want men heeft zich vele voorzieningen gemaakt om aan de tucht des Heeren te ontsnappen. Die tucht is ons leven, maar die moet volkomen doordringen, opdat het zaad volkomen kan sterven in de aarde, en daar nieuw leven uit voortkome.

De herder dient te leren onderscheid te maken tussen de schapen en de wilde beesten, en dient ook te beproeven of hij de wilde beesten kan temmen, stelt Calvijn in zijn commentaar op het Johannes evangelie. Hij stelt dat hierin alleen de zachtmoedigheid en de leerzaamheid de sleutel is tot het koninkrijk (Johannes 21).

Dit is ook niet zo vreemd, gezien Calvijn God beschrijft als zijnde de hemelse kennis, en daarom kan het ook niet anders dat alleen de leerzaamheid ingang vindt in God, en niets anders. Deze leerzaamheid kan alleen volkomen worden in zachtmoedigheid, als medicijn tegen de overmoed die stappen overslaat in het rechtsproces en daarom tot valse oordelen komt, vooroordelen. Daarom kan de gehoorzaamheid ook alleen maar volkomen worden in de leerzaamheid omtrend de geboden, de dieptes van hen te leren kennen. Zo groeit gehoorzaamheid, en zo groeit men in God die de eeuwige en hemelse kennis is. We komen bij Calvijn dan ook de stelling tegen : ‘Ik ken, dus ik besta.’ Kennis zal dus ook het teken zijn van de uitverkorenen, maar dit is een diepe en beproefde kennis die verzegeld is door de leerzaamheid en de zachtmoedigheid. Er is namelijk veel overmoedige wildgroei in de kennis als een virus, waarvan het teken opgeblazenheid is, waardoor het zich kenmerkt. Deze wil niet lijden in het verborgene, maar wil altijd gezien worden, en vlakt dit lijden ook af met een overmoedige Christus-formule, met zalverig, afrondend prediken, om zo de dieptes van God’s woord voor het volk af te sluiten. Deze wetgeleerden hebben een kale wet, als gewitte graven, en hebben zo de sleutel van kennis van de mens weggehouden, zodat zij tot de markt zouden komen in plaats van tot God. De naam Christus is een vorm, en velen zullen met deze naam niet binnen kunnen komen, omdat ze wetteloos waren, oftewel ze waren niet ontwaakt tot de hemelse geboden, tot de dieptes ervan, die in zachtmoedigheid en leerzaamheid verborgen zijn, waar Calvijn over sprak.

Vandaar dat er een gruwelijke geest van Christus-verafgoding heerst, want het volk is in deze moderne tijden verslaafd geraakt aan luxe, ook geestelijke luxe, door een gebrek aan kennis.

Calvijn wilde zo naar eigen zeggen de maskers afrukken van de gehoornde bisschoppen die zich alleen met praalvertoon en ijdele titels bezig hielden, en zo bezig waren het volk af te leiden van beklimming van de hemelse berg om hen zo het gouden kalf in het dal te laten aanbidden, laag bij de grond, gezien door alle menigtes. Overmoedig matigden zij henzelf ‘het recht als opziener’ aan.

Voor Calvijn was het evangelie van Johannes er om weer diepte aan te brengen en matigheid om zo elke vorm van aanmatiging te beproeven. Hij ontkomt er dan ook niet aan deze gegevens op zichzelf toe te passen. We zien in Calvijn het beeld van het schaap, de herder en het wilde beest. TULIP was maar een heel klein onderdeel van Calvijn’s gigantisch schrijvers-archief, maar het werd zo groot gemaakt door lieden die eigenlijk niets anders kenden, want het kost je je gehele leven om je door zijn gehele archief heen te spitten. TULIP was maar een druppel van die zee, en werd het meest beroemd en berucht van al zijn leringen, geheel ten onrechte, want hij heeft veel beter werk geleverd, en veel betere leerstellingen gebracht dan TULIP. TULIP waren de duivelsverzen in zijn werk. Het was ondoordacht, en verkeerd vertaald vanuit de bijbel. De oude talen hebben een heel andere betekenis in het Aramees en Grieks als het aankomt op genade als het vergeleken wordt met de betekenis die men eraan geeft in het westen. Het westen heeft het veel luier gemaakt en veel zoeter.

Genade, charis in het Grieks, wordt gebruikt als dankbaarheid, als beloning, zoals bijvoorbeeld in 1 Korinthe 15:57 :

Maar Gode zij dank (charis), die ons de overwinning geeft door onze Here Jezus Christus.

Charis betekent ook lieflijkheid, tederheid, oftewel zorgvuldigheid, in de zin dat je geen stappen overslaat, en niet overmoedig te werk gaat. Dat is wat genade is. Het is de hemelse economie van het karakter, om te zorgen dat er zo geen bedrog binnenkomt, maar kijk wat ze er in het westen van hebben gemaakt. Ze hebben de beproeving weggehaald, en noemen het ‘de vrije gave,’ maar het is helemaal niet vrij. Ze hebben de genade bandeloos, teugelloos gemaakt, en zo is het in handen gekomen van bandieten. Vervolgens verkopen ze het. Ze hebben het om niet verkregen, gestolen, maar geven het niet ‘om niet’. Het zijn vagebonden, en ze hebben een vagebonden-kerk gebouwd, allemaal op misvertalingen, en doen er alles aan om de sleutel van kennis van de mens weg te houden om het succes van hun valse religie te waarborgen.

In het Aramees, de taal van Jezus, betekent genade, tebuta, toewijding en tucht, zorgvuldigheid. Wij zijn niet gered door westerse, luie genade, maar door de zorgvuldigheid van God die onze eigen zorgvuldigheid dus tegemoetkomt. We kunnen het niet projecteren op iemand anders. Het westerse, moderne christendom is een projectie-cultus, die totaal ongeletterd is naar de oude talen toe. De westerse taal geeft bij hen de doorslag. Zo zijn ze geprogrammeerd als Pavlov-honden. En zo bewaken ze hun schijn-theologie. Het is een zoet vergif. Deze dingen moeten gezegd worden deze tijden. De mens heeft rotte tanden gekregen door deze pseudo-theologie. Daarom moet de aandacht in Calvijn’s werk van TULIP verschoven worden tot hele andere dingen. Calvijn ligt aan het fundament van de hedendaagse samenleving, dus we moeten wel.

Zowel in het Grieks als in het Aramees had genade de karakteristiek van het genuanceerd zijn, een betekenis die in het westen verloren is gegaan.

Hier moest de mens liefdevol in onderwezen worden door de herder, maar men verachtte de herderlijke roeping en werd huurling, econoom, om winst te maken met het leed van de schapen. Men was helemaal niet de opvolger van Petrus. Ze maakten God’s huis tot een rovershol. Zodra Yeshua met de gesel kwam werd hij opnieuw gekruisigd. Daarom zal er een diepere opstanding moeten komen door een diepere dood, waar de nieuwe bijbel over spreekt, tot de wederopstanding van de Vreze des Heeren. Die was op alle fronten afgezwakt, zodat de beproeving niet volkomen was. Gemak kwam in de plaats van zorgvuldigheid en volbrenging.

We hebben te maken met een heleboel hinderpalen op dit pad, stelt Calvijn. Het is moeilijk de mens onder het juk van God te houden, want velen zijn zwak, of lichtzinnig, loszinnig, of traag en lui, of hard en onleerzaam, stelt hij. Ook noemt hij de ondankbaarheid van de mensen als grote hinderpaal. Alleen door zelfverloochening en volkomen toewijding kunnen deze hinderpalen overwonnen worden, stelt Calvijn. Dat is ook precies wat genade betekent in het Aramees.

‘Pay the price,’ is het dus, maar er wordt vaak gezegd dat de prijs al is betaald door Christus. Natuurlijk ligt het pad er al, maar nu moet je het zelf nog bewandelen. Het één sluit het ander niet uit. ‘Pay the price.’ Ik blijf het zeggen. Doe boete tot God. Wees leerzaam om in te gaan. Leg je oude mens af. Hiervoor moet de zaadkorrel sterven, opdat je het niet door je vleselijke mens doet die altijd nog reserves heeft en altijd wel weer een handeltje erin probeert op te richten. Het vlees heeft vele wegen die tot verderf leiden en die moeten allemaal afsterven. Als je om je heenkijkt dan zie je die oude mens, in al zijn wegen, in al zijn bedriegelijkheden, sluwheden en slimheden. Het moet allemaal afsterven. Richt jezelf naar binnen. Daar moet het gebeuren. Aan het duistere ijs geen einde, zegt de nieuwe bijbel, maar het wonder geschiedt binnenin. Je kunt het buiten niet

veranderen. Je moet naar binnen gaan. Je moet het persoonlijk goedmaken met God, de bron van al het leven, door ingeleid te worden tot de hemelse kennis.

HOOFDSTUK 39. CALVIJN EN HET JOHANNES EVANGELIE - 2

Calvijn was een strijder tegen de onverzadelijke nieuwsgierigheid die zichzelf geen paal en perk stelde.

De vreze des Heeren is het begin der kennis, maar het is ook het begin des geloofs, stelt Calvijn in zijn commentaar op Johannes 20. Hij stelt dat de tucht het begin is van de vreze des Heeren, die alleen komt in de bezoeking des Heeren, en die ten doel heeft de overmoed van het vlees ten onder te doen gaan. Er is namelijk ook zoveel valse tucht, zelfs in de naam van God. De overmoed is veel te ver gegaan in de mens, maar de tucht door de bezoeking des Heeren brengt de vreze des Heeren. Geloof is dus niet zomaar iets zoetsappigs. Het bewerkt discipline en zorgvuldigheid, wat ook de definitie is van tederheid. De vreze des Heeren is niet overmoedig en slaat niets over. Het is de vleselijke mens die snel naar de stok of naar de staf grijpt. De vleselijke mens is nieuwsgierig, machtsgierig en eergierig, en ook nog eens belust op geld. De vleselijke mens is bezitterig, en maakt zichzelf graag een naam en een stad, laat zijn rechterhand met luide stem weten wat de linkerhand doet, en zoekt altijd de beloning van de mensen, niet van de hemel.

Calvijn noemt het vlees zorgeloos en zinneloos, maar dat de oneindige goedheid van God de uitverkorenen daar tegen beschermt, tegen de uiterste vleselijkheid. Hier komt God de mens tegemoet, daar waar wij naarstig wachten en niet van het geloof afvallen, stelt Calvijn. Wij moeten vasthouden, en in die volharding beteugeld God ons.

Calvijn stelt dat de vleselijke mens wordt gedreven door gevoelsoordeel en veroorloofd zichzelf daarom teveel. Ze hebben een zelfgehechtheid waardoor er geen plaats meer is voor God en God’s Woord.

In het westen betekenen geloof, vergeving en genade iets heel anders dan in de oude bijbelse talen. In het westen, door de oppervlakkige taal, is het ontdaan van zijn diepte, van zijn bouwstoffen, en wordt de westerse mens die ervoor valt in principe gewoon vetgemest door geloof, vergeving en genade, als vee voor de slager. Vandaar dat TULIP maar heel erg selectief calvinisme is, en eigenlijk niet het waarlijke calvinisme is van de reformatie, want het werk van Calvijn ontmaskerde al deze geesten, en ging de diepte in, terug tot de oude talen.

Calvijn stelt dat alleen de Heere zonden kan vergeven, en niet de mens. Wat is er veel vleselijk misbruik van de vergeving door mensen. Een mens kan en mag helemaal niet vergeven. De mens maakt dit namelijk altijd weer bedriegelijk. Daarom moet de mens zichzelf verloochenen en aan zichzelf afsterven, opdat het niet het ik is dat leeft, maar de Heere, naar Galaten 2. Dat is wat

moedigheid is. De mens moet stoppen met gevoels-vergeving en gevoels-oordeel en terugkeren tot de principes des Heeren, die zorgvuldig is, en die de enige is die kan vergeven en oordelen. Het is niet de taak van de mens, alleen als een geestelijke gave, die ontwikkelt is in zachtmoedigheid en leerzaamheid.

Zij die een herderlijke roeping hebben ontvangen daartoe ook de gaven, stelt Calvijn in zijn commentaar op Johannes 20, opdat zij hun werk kunnen volbrengen.

Hij stelde dat onder het pausdom Yeshua dagelijks werd geslacht, maar dat de apostelen aangesteld waren om de mensen met het mes van het evangelie te ‘doden’. Zij hadden dus een dodenbediening. Zij mochten mensen niet naar de mond spreken, moesten niet uit zijn op lof der mensen, maar zij moesten het evangelie prediken wat kwam om het menselijke vlees te doden. Zij waren dus ‘killers’. Deze doodsbediening wordt ook uitvoerig door Paulus beschreven in zijn brieven. Zij moesten de mens dus leiden tot de dood aan het zelf. Dat was een zeer belangrijke bediening.

Calvijn stelde dat de mens de vrees en de zwakte van het vlees moest overwinnen.

In de directe omgeving van het rode beest is een enorme zwakte van het vlees, als een opponent of negatieve spiegeling van ‘de kom met het rode’ van Ezau, wat hij moest drinken om zijn sociale en familiaire status op te geven voor het hogere goed, zoals beschreven in zowel de grondteksten van de oude bijbel als de nieuwe bijbel, als een beeld dat wij de lijdensbeker tot de bodem leeg moeten drinken, en zo het visioen hebben van het wilde rode beest, zoals Johannes op Patmos.

Uiteindelijk zijn deze verschijningen spiegelingen van het prisma van het leven deels een teken dat er geen goed en kwaad is, maar dat het een zijns-kwaliteit van het leven is. Het ‘is’ er gewoon, vanwege de spiegelingen van de hemelse steen, dus vanwege stralingen binnen de steen die gebroken worden vanwege de verschillende vlaktes van de steen, dus die zorgen voor fragmentatie en afbuiging, waardoor de wereld is zoals die is. Dit is slechts een deelwaarheid, want hoe dan ook moet het kwaad opgelost worden, en dit kan alleen door tot de hogere hemelse stenen op de Ezausladder te komen, waar de nieuwe bijbel over spreekt. Er is dus een lagere Ezau en een hogere Ezau. Uiteindelijk komt God van Edom, zoals de oude bijbel sprak. Er liggen daar onopgeloste geheimenissen (Jesaja 63, Habakuk 3).

Dit houdt ook in dat de mens een beter zicht moet krijgen op de verdoemelingen-theologie. In de oudheid, bij de oude vaderen, ging het vaak om ‘een verdoemeling te zijn voor God’, in de zin dat je doorhebt dat het vlees de aarde heeft ingenomen, en dat je tot de kennis van de grootte daarvan, van de doodstaat en de verdoemelijke staat van de mens moet ontwaken om vervolgens ook ‘uit’ die staat kunt ontwaken. Men moet dus een beter inzicht krijgen in waar Ezau voor stond.

Zou je niet alles wat je hebt verkopen voor die hogere hemelse steen die nog meer het vermogen heeft om inzicht te bieden en het vlees af te kappen, te ontmaskeren ? Dan zie je waar en hoe de lijnen lopen. Als er nog problemen zijn dan wijst dat op spiegelingen van een prisma van iets wat nog belangrijk is. Ons lijden wordt gevormd door kennis, en onze kennis wordt gevormd door lijden.

Gaat het om diepgaand, chronisch of traumatisch lijden, een bepaalde gebeurtenis of een reeks gebeurtenissen die een lange nasleep hebben, dan zijn dat prisma's op zich waarmee je met God kunt communiceren, door de hemelse taal ervan te leren.

Calvijn stelde in zijn commentaar op Johannes 18 dat Yeshua moest lijden onder de hoogmoed der mensen die minachting had voortgebracht vanwege een gebrek aan leerzaamheid, waarin zij zichzelf van alles aanmatigden. Hij stelt dat de waarheid wordt gezien als iets normaals, alsof het gewoon voor het oprapen ligt, terwijl God getuigt dat het het menselijk begrip ver te boven gaat.

Als Calvijn de voornaamste stukken van de theologie opsomt, dan staan bij hem, net zoals bij C. Steenblok en F. Mallan overigens, de vervloeking van het menselijk geslacht en de verdorven natuur voorop. Daarna komt de doding van het vlees. Wij kunnen het zwijn van de zonde alleen lokaliseren en zien rennen wanneer wij de volle grootte van de zonde onder ogen zijn gekomen en de gevolgen ervan. Pas dan kan het zwijn waarlijk gedood worden. Mensen met hun kerken en theologieën proberen dit vaak te omzeilen, omdat ze geen confrontatie aanwillen met dit beest.

Hij stelt dat weinigen vorderingen maken in de school van God, omdat nauwelijks één op de tien acht geeft op deze beginselen. TULIP is ervoor in de plaats gekomen, wat in het grotere verband niet eens zo zeer calvinistisch is, maar heel selectief, afgeweken calvinisme. De mens moet de grootte van het zwijn onder ogen komen en wat het zwijn heeft aangericht, en zo het zwijn des vlezes doden. Dat staat voorop in Calvijn's theologie.

Calvijn legt uit dat de mens de verborgen wijsheid van God afmeet aan zijn eigen gedachten, en dat het daarom niet werkt en ze achterblijven.

Zo verwerpt de mens dan wel de leer van het evangelie, stelt Calvijn, maar toch worden ze daardoor door de kracht ervan getroffen. Als wij daarom gekweld worden door de wreedheid van de goddelozen, dan kunnen wij toch als stenen zijn in het koninkrijk des hemels, stelt Calvijn, want dat is niet onderworpen aan de moedwil van de mensen.

De toorn van God matigt zich altijd weer, stelt Calvijn, want er zijn veel meer hemelse factoren. Zo is het van belang dat wij niet afdoen aan de toorn van God, en dat wij die toorn tot de zonde ook in onszelf dragen, niet onderschatten, want dan zouden wij ten prooi vallen aan onverschilligheid, maar we mogen niet boven de toorn van God uitstijgen in haar gematigdheid, want zij laat telkens de touwen vieren, anders zouden wij in overmoed terechtkomen. Als voorbeeld daarvan noemt Calvijn de dwaze ijver van Petrus die Yeshua verdedigde met het mes, terwijl Yeshua moest lijden, want de toorn des Heeren matigt zichzelf altijd door de lijdzaamheid. De lof der mensen is niet de goedkeuring des Heeren, stelt Calvijn. Onze ijver moet dus gematigd worden, stelt hij. Wij mogen niet ijverig zijn waar de hemel al gestopt is. Calvijn roept dan op tot gebed en voorzichtigheid. Wij moeten met bezonnenheid de paden des Heeren begaan. Wij moeten niet voor de Heere uitlopen of te traag worden. Daarom moeten we het hemelse geestelijke ontvangen en de hemelse gebondenheden, het hemelse touw, opdat wij niet afwijken.

Petrus werd tot straatrover, hanteerde geweld in plaats van de tong, maar sloeg toen door naar de andere kant en verloochende Yeshua. Petrus stond aan beide kanten van de duisternis, omdat overmoed dezelfde geest is als het treuzelen. Dit is allemaal de dartelheid van het vlees in de leer

van Calvijn. Calvijn moedigt de mens aan om in het woord des Heeren te blijven en niet erbuiten te gaan om meer te durven doen dan de Heere bevolen heeft, want dat zal een slecht einde hebben. Yeshua deed niets zonder dat hij het eerst de Heere zag doen. Daarvan is het hemelse touw een beeld. Het is de hemelse gehoorzaamheid die alleen in leerzaamheid verborgen is. Het ligt op de bodem van de hemelse geboden.

Zo angstig zijn de wettelozen om door werken behouden te worden, en zij houden vast aan de westerse misvertaling en dwaling dat de behoudenis gratis is. Toen iemand aan Jezus vroeg wat hij moest doen om behouden te worden, toen wees Jezus hem op de geboden. Dat zijn geen vleselijke werken, maar hemelse werken zodra de zaadkorrel sterft in de aarde, waar Jezus daarna op wees, dus er is geen behoudenis door zomaar vleselijke werken, maar door de hemelse werken van de hemelse natuur, wat uitgebeeld wordt door het lijden en sterven van Yeshua als een voorbeeld om na te volgen, niet als iets letterlijks en monopolistisch om te verafgoden. Dwaze verafgoding is het, als er zomaar letterlijk wordt gesteld dat er behoudenis is door in Jezus te geloven, want de boze geesten geloven ook in Jezus, en slaan daar telkens weer munt uit. Geloof betekent in het westen ook heel iets anders dan in de bijbelse talen.

Men trommelt dan Paulus op wat die gezegd zou hebben, om zich te verdedigen, maar moet Paulus dan boven de woorden van Yeshua gesteld worden ? En daar komt bij dat de woorden van Paulus in het westen misvertaald werden. Wij moeten teruggaan naar de Griekse en Aramese context, want Aramees was de taal van Yeshua. Dan pas wordt het duidelijk, waar uitvoerig over wordt gesproken in de Nederduits Gereformeerde Dogmatiek. Deze bestaat alreeds uit elf delen. Het laat zien hoe er een valse westerse, moderne Jezus ontstond, en ook een valse westerse, moderne Paulus. Nee, het gaat er niet om om zomaar in Jezus te geloven, en dat er letterlijk behoudenis is in de naam van Jezus. Velen zullen aan de poort komen met die naam en zullen niet binnengelaten worden, maar teruggezonden worden naar school. ‘De hel’ is in de grondteksten een school, een instituut van correctie en een ziekenhuis, dus de westers-gereformeerde mens heeft deze zaken verkeerd voorgesteld veelal, en overgedramatiseerd, en dit werd klinkende munt voor de psychiatrie. Ik bestraf deze waanzinnige leugens over de hel. Het wordt allemaal doorgegeven van generatie op generatie, wars van bijbelse talenkennis, allemaal voor de markt, terwijl Openbaring zo mooi zegt dat de markt zal vallen.

De dartelheid van het vlees hunkert ernaar om meer te durven dan God beveelt, stelt Calvijn in zijn commentaar op Johannes 18. Het hunkert ernaar om meer te geloven dan God zegt of heeft gezegd, ook over de hel. Dat is het dartele, onverschillige vlees, die van God een monsterlijke en achterlijke sadist heeft gemaakt. Alsof de hel die ze zelf gemaakt hebben het beste is waar de eeuwig creatieve God van hemel en aarde mee aan kan komen. Neen. Het is boerenbedrog. Het zijn de nakers, de vrouwen van de nephilim, die met zulke dingen kwamen om hun schermen op te richten, van het marktinstituut, een fokkerij. Zij verdienden klinkende munt met het vlees. Het zijn de ‘dochters der mensen’, zoals Eva eens Adam verleidde. Eén van hun orders is de Johannaitieten, de geesten van de verdraaiingen en misvertalingen van het Johannes evangelie in het westen, want hier halen ze dat allemaal vandaan, en mengen het met hun vervalste Paulinische schijntheologie. Het zijn vrouwen in witte pakken met geschoren hoofden. Zij hebben altijd verbaasde gezichten, want zij hebben immers niks gedaan in hun ogen. Zij zijn aan de drugs van geloof, vergeving en genade, maar zij zijn zeer geweldadig in hun oeverloze onverschilligheid, net als de vleselijke Petrus. Er is een hogere en een lagere Petrus. De nieuwe mens van Petrus werd de herderssteen waarop de gemeente

des hemels werd gebouwd. Laten we daarom de lijkgewaden van de oude mens van Petrus afdoen. In de Nederduits Gereformeerde Dogmatiek wordt deze geest uitvoerig besproken.

Calvijn stelde dat het lijdenswerk van Yeshua een voorbeeld was voor de herders. De principes van het kruis waren ervoor de schapen te beschermen. De herder staat tussen de schapen en de wolven in. Zo moeten wij net als Yeshua herderlijk door het leven gaan.

De wolven waren te sterk en waren de noodzaak van het sterven aan hetzelf. Yeshua gaf zich vrijwillig over aan de verrader en de vijanden, stelde Calvijn. Hij stelde dat het geen vergissing was van onnadenkendheid. Ook de schapen zouden verscheurd worden, want de zaadkorrel moest sterven. Zo moest ook Hosea zich vrijwillig overgeven aan de hoer, aan de twistzieke vrouw. God’s wegen zijn ondoorgrondelijk. De wapenen zijn niet vleselijk, maar geestelijk. Wie zijn leven zou willen behouden zal het verliezen. Dit is dus tegenovergesteld aan het wereldse pad. Zo werd het vlees uiteindelijk door de dood overwonnen. Dit is waar elke vleselijke dartelheid aan probeert te ontkomen. Het ligt diep in de aard van de mens, maar het moet ontworteld worden.

Calvijn stelde dat Yeshua driemaal bad om de dood te ontgaan, wat niets had te maken met ongehoorzaamheid, maar hij moest met de bezwaren worstelen, om zo te overwinnen. Yeshua was dan wel een leraar, stelde Calvijn, maar hij gebruikte ook de zogeheten ‘verborgen openbaring’, omdat zijn koninkrijk niet van de aarde is, maar van de hemelen. Deels in de verborgen openbaring moeten wij dus geestelijke kinderen voortbrengen. Immers, zo stelt Calvijn, is het de hemelse kennis die de oorzaak is dat de mens van de overige wereld wordt afgescheiden.

Het romantiseren van de familiebanden is ook niet christelijk. De bloedlijnen zijn vaak aards en geformeerd door het systeem. De mens is geforceerd in de bloedlijnen van de wereld, buiten het paradijs. Men beseft vaak niet dat dit veelal niet eens meer de schepping van God is, maar van de duivel, die de overste van deze wereld is. Zo kunnen de bloedlijnen een enorm lijden zijn voor de mens, als een gevangenis-implantaat. De familie is tot een cultus geworden op aarde, een grote afgod.

We moeten het verleden als een prisma beschouwen en erdoor leren communiceren met God als door een orakel. Ook moeten we veel deze prisma in de hand van God leggen, opdat de Heere het zal zuiveren. Het is geen lijden, maar werk, zoals het ook geen strijden, maar werk is, zoals de nieuwe bijbel verklaart. Zo mogen we exotisch omgaan met het verleden, als inspiratie bron. Deze steen ligt in een veel groter oerwoud, als de hemelse context. We mogen naar al die andere stenen kijken om ons erin te verplaatsen. Dat is de route van de hemelse bij die van bloem tot bloem gaat om daar nectar uit te halen. Zo kan alles naar de bijenkorf gebracht worden om tot honing te worden, om gezuiverd te worden. Puur natuur.

Laten we beseffen hoe groot het misbruik van de naam des Heeren vandaag de dag is, dat wanneer de mens geconfronteerd wordt met het lijdenwerk en het strijdenswerk, en de daarbij horende hemelse kennis, dan probeert de mens dat vaak liever af te wimpelen door ‘Jezus’ te zeggen, want dan voelt de mens zich ineens tien keer heiliger en is alles al volbracht. Zo wordt Jezus als een stopwoord gebruikt om de kennis achter te houden. De mens roept liever tien keer Jezus dan terug te gaan naar school. De naam Jezus zegt op zich niets, omdat het slechts een voorbeeld is, en velen er niet mee door de poort komen, maar Jezus wijst op het Woord, de hemelse kennis, de geboden en

het sterven van de zaadkorrel, oftewel zoals in de leer van Calvijn het doden van het vlees, wat voor Calvijn hoge theologische prioriteit had, en waar hij vaak over predikte. Vaak predikte Calvijn over de werken van het vlees, de aard van het vlees, opdat het vlees ook daadwerkelijk gedood kon worden.

HOOFDSTUK 40. CALVIJN EN HET JOHANNES EVANGELIE - 3

C.S. Lewis gaf aan dat hoe meer iemand onder de invloed was van de duivel, hoe minder die persoon zich daar van bewust was, hetzelfde als dat bij kleine dronkenschap de dronkaard weet dat hij dronken is, maar bij grote dronkenschap weet hij dat niet. Zo is de kerk dus in grote mate dronken, en weet zij dat niet van haarzelf. Calvijn stelde dat de zorgeloosheid van de wereld vreselijk is.

Als wij hier om des Heeren wil om lijden in ons werk voor de Heere, als geroepenen, dan mogen we ook weten dat we hiervoor zijn toegerust om deze last te dragen, stelt Calvijn.

God zal zijn schapen niet laten dolen tussen de wolven zonder dat de Heere toont hun herder te zijn, stelt Calvijn. In Calvijn’s leer vloeit het geloof voort vanuit de eeuwige verkiezing van God wat hij de verborgen Raad noemt. Daar kan een mens niet bij, daar beslist een mens niet over. Daar beslist alleen God over die alle dingen overziet. Wel is het dan zo dat de voornaamste stukken van de theologie de vervloeking van het menselijke geslacht, de verdorven natuur en het doden van het vlees zijn, stelt Calvijn. Hij laat zien dat God’s werken ondoorgrondelijk zijn, maar wijst dan toch op deze drie eerste grondbeginselen, waardoor we kunnen zien hoe de eeuwige verkiezing van God werkt. Bij Calvijn was het God die verkiest, niet de mens, en de mens kon ook niets doen om verkozen te worden, want dan zou de eer naar de mens gaan, zo redeneerde Calvijn, maar wij moeten dus goed beseffen dat de katholieke kerk al alles had uitgestippeld als een vleselijke weg tot de hemel, als de nieuwe toren van Babylon, en Calvijn kwam om die om te werpen. Zo was er geen verheerlijking voor het katholieke, materialistische vlees, maar in de geschriften van Calvijn zien we wel een diepere weg. Calvijn gaf de beginselen, maar die moesten nog verder uitgewerkt worden. Het vlees was in die tijd nog te gevaarlijk, en stond teveel op de loer, als een stalker, klaar om toe te springen. De oude bijbel stelde : niet door het vlees, maar door het geestelijke, als zowel een nee als een ja. Eerst moest Calvijn dus een grote nee leveren tegen de katholieke aflaat. Uiteindelijk moest alles van boven komen, want zelfs als de mens God verkoos dan was dat vaak voor vleselijke redenen, en dat wilde Calvijn uitschakelen.

Zo kon een mens dus vijandig zijn tot de katholieke God, maar wel uitverkoren zijn in het stelsel van Calvijn. Op het eerste gezicht lijkt het allemaal onvoorwaardelijk, maar wie dieper in de geschriften van Calvijn dwaalt komt uit op een voorwaardelijkheid. Dieper in de geschriften van Calvijn blijft er van TULIP niet veel meer over. De mens wordt in andere richtingen getrokken. Het

is een oerwoud waarin verschillende krachten tegen elkaar strijden. Net zoals de bijbel moet je de geschriften van Calvijn niet al te letterlijk en direct nemen. Het is allemaal zeer dichterlijk. Calvijn schreef het op als psalmen waarvan hij zelf de diepte nog niet zag.

God is het proces en die maakt geen onderscheid gebaseerd op vleselijke werken van de mens. Zo moeten we dat eigenlijk lezen. God kijkt alleen naar de geestelijke werken, en zelfs zijn er een heleboel vleselijke geestelijke werken, dus vandaar dat Calvijn hier heel voorzichtig mee is, en eigenlijk gewoon de deur bijna gesloten houdt, maar niets is onmogelijk bij God.

Het probleem was dat de katholieke kerk de werken canoniek had gemaakt, en daarom moest Calvijn de werken wel aanvallen. Maar als er iemand is die over het belang van de geestelijke werken spreekt, dan is het Calvijn wel. Hij heeft het gehele pad door de wildernis uitgestippeld. Hij spreekt over de wederbaring, dat wij zo kinderen van God worden, en dat alleen de kinderen van God zo de gave van geloof ontvangen, dit omdat er in de mensen niets recht en waar is, in hun natuur, en dat er veel vals en overmoedig, gemakszuchtig geloof is, maar Calvijn wijst altijd op de kennis, op het kennen van God, wat de bron is van alle leven. Geloof ligt bij Calvijn dus hoog op de kast. Daar kun je niet zomaar bij.

Het is dus wel zo dat het evangelie aan iedereen wordt aangeboden, stelt Calvijn, maar er is een verborgen en krachtige wijze van leren. In zijn commentaar op Johannes 17 stelt hij dat het rijk des Heeren zich uitstrekt over alle mensen, maar het is alleen de uitverkorenen tot behoudenis. De uitverkorenen zijn hen die de herder vrijwillig volgen. De anderen worden door geweld en dwang tot gehoorzaamheid gebracht, om zo door de ijzeren stok uiteindelijk verdelgd te worden. Hoe moeten we dit zien ? Het is een beeld van de verdelging van het vleselijke. Het uitverkorene is het weinige, het mindere, het sobere in ons, zoals de nieuwe bijbel catechismus stelt. Wat we om ons heen zijn zijn zinnebeelden. Alles zal medewerken ten goede. God is geen psychopaat, zoals de westerse ongeletterden God hebben voorgesteld, en waardoor nog steeds de psychiatrische ziekenhuizen volzitten. Ik bestraf de psychopathische theologie. Ook Calvijn had psychopathische trekken hier en daar, maar dat doet verder niet af aan de waarheden die hij predikt ter bestrijding en ontmaskering van het vlees. De kerk moet nog steeds ontwaken uit de greep van de wurgslang. Daarom stelt de nieuwe bijbel catechismus ook dat de reformatie doorgezet moet worden en niet mag stilstaan. Vandaar dat we bezig zijn met een gedegen commentaar op Calvijn's werk, naast het commentaar op de oude bijbel.

De mens maakte zichzelf luie en trage wagens tot de hemel, stelt Calvijn, door uiterlijke vormen, maar men moet ervoor oppassen dat de uiterlijke vormen niet meer uitdrukken dan in het hart is. Het innerlijke moet dus alles beheersen, stelt hij.

Als de Heere door de mensen wordt verlaten wordt hij daar niet minder door, stelt Calvijn, want de heerlijkheid des Heeren is niet afhankelijk van het geloof der mensen, maar ligt in zichzelf vast. De vervolging is een keursteen om het geloof te beproeven, stelt hij. We mogen eraan denken dat de witte keursteen ook niet zonder vervolging bereikt kan worden. Wee u wanneer een ieder wel over u spreekt. Het is een prisma, en zo zal eerst alles afbuigen en afgebroken worden voordat wij tot haar bron komen. Wij moeten hiervoor tegen de stroom inzwemmen als bewijs dat wij niet dood als de massa's zijn.

Eerst wordt dat geloof in kleinheid geopenbaard in vreze en beven, om zo een schuilplaats in het binnenste te zoeken, stelt Calvijn. Dit is geenszins de opgeblazenheid die we vandaag de dag in het overmoedige, westerse geloof veelal zien. De mens in deze tijd is ernstig van de bron afgeweken, en daarom is het werk van Calvijn een ernstige waarschuwing wat met de reformatie meekwam. Ook Calvijn kon deze sterke stromen niet tegenhouden. Dat was iets van de hemel die haar volk tegemoet kwam, en haar volk beproefde. Er zou maar een klein overblijfsel zijn. Velen waren geroepen, maar weinigen zouden binnengaan, wat in de nieuwe bijbel catechismus ook verder wordt uitgelegd, want dit gaat over een principe dat alleen het weinige, het minderen, tot die hemelse kracht kan komen, en dat we het vele moeten achterlaten. God wil dat wij met lege handen komen tot de Heere. Wij mogen niet vooringenomen zijn. Dat is wat het reformatorische psalmgedicht is, wat door alle verletterlijkingen en moderniseringen tot een gruwel is geworden. De reformatorische kerk is niks meer zoals het vroeger was. Dat wil niet zeggen dat ze vroeger niet hun eigen problemen hadden, en daarom is ook de nieuwe bijbel gekomen om het sluitend te maken. De oude bijbel is een Israelitische bijbel, en de nieuwe bijbel is een Nederlandse bijbel, waardoor ook de profetie van Isaac Da Costa in vervulling is gegaan, dat Nederland het Israel van het Westen zou worden.

‘*Oh, Nederland, gij zult eens*
weer het Israel van het Westen worden.
God zal uw kerk met licht omgorden,
uw koningen met David’s eer.’

Daar zal een dubbel bijbel theologie zijn, met onderwijs en exegese van zowel de oude bijbel als de nieuwe bijbel. Dit werd al in het boek Openbaring aangekondigd als de witte steen, het verborgen manna, als het boek des levens wat is weggelegd voor de overwinnaars, hen die de grootte van de zonde onder ogen zijn gekomen om zo het zwijn van de zonde te kunnen doden. Dat is niet zomaar wat de ander verkeerd doet, maar het eigen vlees, de leugenachtige natuur die de mens diep van binnen draagt. Zij die geen goed besef hebben van de gelijkenis van de balk en de splinter zullen nooit met de overwinnaars zijn. Zij hebben hun broeders en zusters gedood in plaats van het zwijn van de zelfzucht. Geen mensenmoordenaar heeft eeuwig leven in zich. Dat zijn principes. Daar hoeven we niet overdramatisch en psychopathisch over te doen, maar het heeft genoeg aan zijn eigen psalmdichterlijke drama, en daar moet het bij blijven. Dat mag ook niet onderschat worden. We mogen de ernst en de dreiging daarvan niet onderschatten. Het hoort bij het leven, en het hoort bij het Woord des Heeren.

De Johannaieten, een bepaalde naker stam, de dochters der mensen uit Genesis 6, oftewel de vrouwen van de nephilim, de reuzen en mannen van naam, zijn psychopathisch in hun doen en laten, en hebben van God een gruwelijk monster gemaakt zonder enige barmhartigheid in de eeuwigheid naar hen die net even iets anders dachten of geloofden dan hen. Zij zijn letterslaven en naamslaven. Over het nakergeslacht wordt uitvoerig gesproken in de nieuwe bijbel. Toendertijd was het volk daar nog niet klaar voor, wat Jezus ook uitsprak. Ze konden het nog niet dragen. Daarom kondigde het boek Openbaring voor de toekomst de witte steen, het verborgen manna, aan, waarin nieuwe namen zouden worden besproken.

Calvijn stelt dat de gerustheid bedwongen moet worden, als die buiten de perken wil gaan, en de ledigheid van alles moet ontdekt worden. Al het geloof moet neergeworpen worden en vernietigd,

en er zal een klein overblijfsel zijn waarvan later nieuwe scheuten zullen uitbotten, stelt Calvijn. Grotendeels is het geloof der mensen vals voor God, bedrieglijk. Eerst moet de verbrokenheid ingegaan worden. Op harde grond kan niets groeien. Grotendeels is het geloof der mensen een valse noot van het vlees, wat toch nog uitvluchten probeert te vinden. Daarom moet de mens het geloof teruggeven aan God, zaaien in de aarde, opdat de zaadkorrel sterft. De mens heeft monsters in zijn hart binnengelaten, die volgzaam zijn tot de mensenmassa's, niet tot God. Vaak is het geloof gewoon een geloof in de algemene opinie. Daarom sprak de studentenpredikant Bernard Root-mensen in zijn boekje '40 woorden in de woestijn' ook over het belang van 'culturele ongehoorzaamheid' om te kunnen overleven in de woestijn, wat één van de levensbronnen was in zijn theologie. Het moderne, westerse geloof is vaak veel te braaf. Yeshua was geen brave, meelopende broeder. Hij was niet politiek of kerkelijk correct. Hij ging er dwars tegenin, als een barbaar, als een wilde jongen. Hij wilde er niet bijhoren. Hij zei dingen die niemand begreep, en hij wilde vaak ook niet begrepen worden, omdat ze er nog niet aan toe waren. Hij kwam om het Woord te prediken, voor alle tijden, niet slechts hun eigen tijd. Hij sprak geen mensen naar de mond. Hij sprak vaak in gelijkenissen en duistere raadselen, zoals de oude profeten.

Andere levensbronnen in zijn theologie waren verdieping en herbronning, het terug gaan naar de bronnen, en dan herbronnen, niet zomaar de geschiedenis canoniek maken. Ze hadden hun eigen strijd en hun eigen verdwaasdheden. De wereld komt voort uit een donker gat. Er is nog veel werk te doen. Ga daarom niet pensioneren en rentenieren met het evangelie. Je bewijst de vaderen geen dienst door ze zomaar blindelings te volgen. Zij moeten geholpen worden in hun gevangenissen, zoals Yeshua ook tot de gevangenis afdaalden om de gevangenen vrij te zetten. Hij liet de diepere betekenissen zien van het Oude Testament, en verbrak de letterlijke wetten, omdat het hogere betekenissen had. Daarom sprak Bernard Rootmensen ook over woestijntheologie. We moeten de stad uit, de wildernis door, en niet ergens halverwege ons een stad en naam maken. Bernard Roormensen stond voor het stimuleren van een tegencultuur, van een groot vraagteken neerzetten achter de hedendaagse cultuur, in plaats van het uitroepteken wat er nu staat, stelt hij. Hij noemt het de weg van het kritische bevragen in zijn woestijntheologie. Hij noemt de omweg van de tegen-cultuur een vruchtbare omweg. Hij stelt dat dit alleen kan gebeuren daar waar kwantiteit niet geldt, maar kwaliteit.

Laten wij bedenken dat van Yeshua een gruwelijke afgod is gemaakt in het westen, geheel buiten de perken, en die zo een valse gerustheid bracht tot de mensen. Dat alle kerken elkaar de hersenen inslaan over hun Yeshua-afgod schijnt niet velen te storen in hun heilloze weg, want ze gaan er rustig mee door. Iedereen maakt een eigen Yeshua-afgod, en deze afgoden zijn in oorlog met elkaar om de eer. Maar laten wij strijden voor de principes des Heeren, en niet voor namen in de stad. De markt van Babylon zal vallen. Maar scheuringen moeten er wel zijn, opdat gezien zal worden wat de toets zal doorstaan. Het gaat niet zomaar om het 'wie', maar om het 'wat'. Deze wereld komt uit een diep, duister gat van vele persoonlijkheids-cultussen. Het vlees is geheel vetgemest, en ligt klaar voor de slacht. De zwijnen komen al bijna niet meer vooruit. Alles is vastgelopen en dichtgegroeid. En nog klaagt de mens niet om de zonde, maar om het oordeel. De mens strijdt niet tegen de zonde, maar tegen God en de schepping.

Dit kan niet altijd zo voortduren, stelt Calvijn. De wereld die haar vermaak zoekt in vergankelijke dingen zal spoedig van haar valse blijdschap worden beroofd, stelt hij. De droefheid die gedragen wordt ter wille van het evangelie zal echter vrucht dragen, stelt hij. Vruchtbaarheid in het kruis

groeit tezamen op met vruchteloosheid in wereldse, vergankelijke ijdelheden. Het kaf groeit op met het koren. Het is de mest die nodig is opdat alles zal groeien. Zo zal ook de woestijn bloeien.

Calvijn vergelijkt het met de droefheid van een barende vrouw, in zijn bespreking van Johannes 16, en zo wordt zij beloond door het dragen van vrucht. Calvijn spreekt dat die zwangere vrouwen nodig zijn om uit de kerker van het vlees te kunnen komen. Dat zijn de natuurvrouwen, als beeld van de barende kerk. De wederbaring heeft een grote plaats in de theologie van Calvijn.

De directeur van mijn eerste theologische opleiding noemde het vlees een 'bezig baasje'. Het is typerend als we de geschriften van Calvijn doornemen dat we veel gevaarlijkere leringen tegenkomen dan TULIP. We gaan zo ook de bronnen zien van de TULIP-dwaling. De reformatie stond nog maar in de kinderschoenen en werd vastgehouden door dit soort geesten. De mens zat nog diep in de kerker van het vlees, en daarom moesten de natuurvrouwen komen voor de hemelse wederbaringen, en de mens moest gaan van wederbaring tot wederbaring, van reformatie tot reformatie.

We gaan het hebben over de vader van TULIP, Calvijns meest beroemde en beruchte leer. Het is belangrijk tot de bron hiervan te gaan, om deze leer te kunnen ontkrachten, want het is nog steeds een leer die zijn miljoenen verslaat en vasthoudt, in een ijzeren grip, en waardoor de psychiatrische klinieken blijven volstromen. Ze verdienen er klinkende munt aan, aan het leed van anderen. Tijd daarom om hier wat aandacht aan te besteden, zoals de opmerking van de directeur ook kwam om 'de vader van het vlees' aan te duiden, als een 'bezig baasje' dus.

Het gaat om Calvijn's commentaar op Johannes 16:20 :

'*Voorwaar, voorwaar zeg Ik u, dat gij zult schreien en klagelijk wenen, maar de wereld zal zich verblijden en gij zult bedroefd zijn, maar uw droefheid zal tot blijdschap worden.'*

Hier maakt Calvijn een grote fout die grote gevolgen zou hebben. Hij stelt namelijk dat de mens na de verslagenheid nieuwe blijdschap zal ontvangen die immer zal toenemen totdat de blijdschap in de hemel volkomen is. Het is de leer van de immergroeiende blijdschap, terwijl onze blijdschap juist moet minderen om plaats te maken voor veel belangrijkere dingen, zoals nut, kennis, ingetogenheid en tederheid. Het gaat helemaal niet zozeer om blijdschap. Die maakt niet gelukkig, en mag maar op een heel laag pitje staan, om oog te krijgen voor het grote drama van de schepping, waar de mens door strengheid en soberheid een bittere vrucht voortbrengt die ook een zekere zoetheid heeft. Die blijdschap moet juist ingetogen zijn, en minderen om de diepere waarheden des Heeren te communiceren. Calvijn was in grote theologische dronkenschap terechtge-komen en had zelf niet eens meer door hoe dronken hij was, vanwege de aard van die dronkenschap.

Onze blijdschap en zoetheid moet minderen, opdat wij onszelf niet zullen bedriegen, en niet zullen indutten, zelfs in de eeuwigheid niet, en wij moeten van ontwaking tot ontwaking komen, en van bewaking tot bewaking, en zo zullen wij een eeuwige, lankmoedige vrucht voortbrengen waardoor wij geen deel hebben aan de lachpartijen van de dwazen. De vreugde zal gematigd zijn, want er is een diepere vrucht dan dat, die alleen kan komen als onze vreugde zal minderen. Bij Johannes 16:20 nam Calvijn zijn jackpot, en het is de bron van zowel TULIP als Toronto geweest, want hij kwam

hier in grote dwaasheid. Teveel vreugde, ook in de eeuwigheid, zou alles verwoesten, en is het pad van de heks Kakia, zoals in de Griekse mythologie en de nieuwe bijbel.

De vreze des Heeren en de kennis des Heeren zullen ons hart vervullen, en teveel vreugde zou dit tegenhouden, en die immergroeiende vreugde zou ons vernietigen en waarlijk pijndoen, want het dooft de waakzaamheid uit, de zintuigen. We moeten voelen en leren voelen, en vreugde is vaak geen betrouwbare raadgever, vooral als die vreugde overmatig is. Het staat in contrast met Calvijn's verdere leringen, want hij wijst vaak op het belang van de gematigdheid. Hier bij Johannes 16:20 glijdt hij gevaarlijk uit. Hij houdt het hier theologisch niet meer uit en grijpt naar onbehoorlijke theologische dronkenschap.

Het is een droevig moment waarop hij theologisch zichzelf te buiten gaat. Dat gebeurt wel vaker. Soms heeft hij psychopathische trekken. Dat moet gezegd worden, zonder het werk van de man geheel weg te schuiven. Er was een hogere en een lagere Calvijn, een geestelijke en een vleselijke. Soms verloor hij de macht over het stuur. Hoe dan ook, met Calvijn gingen dingen zowel beter als slechter. We zien in het calvinisme de strijd tussen goed en kwaad, tussen kennis en onwetendheid.

Overmatige vreugde is gevaarlijk, want het dooft de geestelijke gaven uit, de hemelse zintuigen, en de lust tot de hemelse werken. We moeten geen genotzoekers worden, want het tast de kennis aan, de hersenen aan, en laat de mens leven door roekeloze en tomeloze emoties. We moeten heel voorzichtig zijn met verwijzingen naar blijdschap, want het kunnen sluwe vijanden zijn, vooral als het 'voortdurend groeit' totdat de mens in heerlijkheid is opgenomen. Is dit de weg tot de opname ? Nee, ook niet na de verslagenheid. De mens moet het hemelse touw ontvangen. De mens moet worstelen, en God zal de mens niet overmatig verwennen. God is niet de romanticus zoals in de immergroeiende blijdschap van Calvijn tot volkomen blijdschap. Er liggen teveel gevaren op de loer, er zijn teveel kapers op de kust. De nieuwe bijbel noemt de ware opstanding een diepere dood, en de vreze des Heeren. Aan dit touw wordt de mens opgenomen, tot wurging van de oude mens.

De mensheid is verkocht onder de overmatige blijdschap en de leer van de immergroeiende blijdschap van Calvijn, ook al is dit alleen beloofd na de verslagenheid en noemt hij het verslagen liggen als maar een korte tijd. Vandaar dat de verslagenheid van Calvijn nooit diep genoeg heeft doorgedrongen, want er werden dingen overgeslagen, en hij ging voor de blijdschap, als sinterklaas voor de uitverkorenen en de verslagenen. En zo kon de TULIP-dwaling wortelschieten.

Ook al streed Calvijn tegen hoogmoed en nalatigheid en wees hij op het belang van nederigheid en gierigheid, was hij dus ook een theologische genotszoeker wat zijn val veroorzaakte. Dat was zijn zwakheid. Hij rondde dingen te snel af, en daarom kwam hij ook tot zijn soms wat psychopathische handelingen. Laten we niet vergeten dat hij niet vies was van wat reformatorische inquisitie.

Hij wijst op 2 Korinthe 5:16 : 'Al hebben wij Christus naar het vlees gekend, nochtans kennen wij hem nu niet meer.' Zo moet dat toegepast worden, want nu kent men Jezus overvloedig naar het vlees in de kerken, en daar moet men mee stoppen, en er veel voorzichtiger mee omgaan, want het heeft hen in valse gerustheid en valse blijdschap gehad die overmatig is en de religieuze zinnen streelt. Zij hebben een relatie van de heks Kakia die een beeld is van werelds hedonisme en haar uitspattingen.

Calvijn, alhoewel op velerlei punt een uitmuntend leraar, was ook in de klauwen van deze heks, die het volk niet wilde laten gaan.

Als Calvijn het over het oordeel heeft dan is dat volgens hem niet zomaar het oordeel als een veroordeling, maar als de rechte hemelse orde tegen de verwarde en verdeelde samenleving. Het is de bevrijding van duivelse tirannie. Hij wijst erop dat het oordeel pas begint met het aanwijzen van de zonde. Dat is dus niet volkomen gebeurt, dus het oordeel van de mensen is vaak vals. De mens is tot gevoelsoordeel gekomen, wat een emotie van het vlees is.

De ongelovigen zijn in blinde woede tot de gelovigen, stelt Calvijn, omdat zij de Heere niet kennen. De goddelozen hebben zich zo autoriteit aangematigd die een duivelse glans met zich meebrengt, waardoor de soberen en ingetogenen geschokt zijn, stelt hij. Maar die blinde vuistvechters in blinde woede die niet de tijd nemen om de Heere te leren kennen, en een ieder verachten die dat wel doen, zijn zelf verachtelijk. Calvijn stelt dat ze hun verstand hebben verloren, maar dat God de soberen beschermt met een ijzeren muur tegen hen. Het niet kennen van God is in de theologie van Calvijn de oorzaak ervan dat moordenaren lof en eer zoeken voor hun misdaden. Calvijn stelt dat de lof van de misdaden nog wel erger is dan de misdaden zelf. De glorie van het vlees is zo nog wel dodelijker dan de werken van het vlees op zich. Het is als een Medusa, als een gorgoon, en deze gorgonen hebben zich ook in de kerk opgesteld. Zij drinken het bloed van de martelaren, en vereren en bevestigen elkaar in deze gruwelen, waardoor ze het ongestoord kunnen blijven doen. Zo is de lof van het vlees het schild en het wapen van het vlees. Daar doen ze alles voor. Daar verkopen ze alles voor. Zo worden ze ook geprezen door hun afgoden.

In de theologie van Calvijn is de lof van het vlees dus nog wel een gevaarlijkere en ergere vijand dan het vlees op zich. Deze lof uit zich ook in de 'rechtvaardiging van het vlees' waardoor het geestelijke en sobere veroordeeld en gedemoniseerd wordt, en zo is het tot één van de grootste doodsvijanden van hen die zich volhardend op het smalle pad begeven. De vijand bedriegt dus niet slechts de mensen, stelt Calvijn, maar ze eisen ook nog eens de lof bij God op voor hun wandaden.

Dit is inderdaad een nieuwe reformatie. Die moet er wel zijn. Daar zijn ook engelen mee gemoeid. Die reformatie gaat dus ook deels terug. Hiertoe kwamen engelen, die in de nieuwe bijbel vaak hemelse gezanten of getuigen worden genoemd. Vannacht had ik een droom waarin een engel kwam in de gedaante van een jongen waarmee ik in de buitendienst van een rolgordijnenfabriek werkte. We reden toendertijd hiervoor door het hele land voor de voorhangsels. Hij zei dat hij was gekomen om de oude natuur van de dochteren te stenigen. Hij zei dat de bokgeesten de leiders waren van de varkensgeesten, in de zin dat de bokgeesten de lof en de rechtvaardiging van het vlees zijn. Maar de nieuwe bijbel laat zien dat ze door de vraatzucht van de varkens ten onder zullen gaan. Hun eigen vraatzucht zal hen een halt toeroepen. De ouroboros zal in zijn eigen staart bijten. Koningsgeesten noemde hij de bokgeesten. Die zouden eerst heel groot worden, en dan ten onder gaan door hun eigen onderdanen. Telkens weer zien we dit proces in de geschiedenis. Hij noemde toen verschillende geesten in het werk van Calvijn, territoriale geesten, oftewel heersersgeesten : Satak, Gargul en Virtro. Dezen houden het volk in bedwang. Ik moest toen in verschillende steden en dorpen waar ik op school zat naar de bossen rennen, om in de bossen te komen tot de verborgen natuursteden. Ik keek naar de lucht en zag vanuit de hemel reusachtige bronnen van water geopend worden, die als een zondvloed over de aarde kwamen. Ik voelde de Vreze des Heeren over me komen. Die zou terugkomen. Dat is ook wat in de nieuwe bijbel de ware opstanding wordt

genoemd, tot een diepere dood van het vlees. Ik was toen in huis met een natuurvrouw, en er was toen iemand aan de deur. Het was een hemelse loodgieter die met de leidingen bezig ging. De engel zei toen ook dat hij voor genezing gekomen was.

HOOFDSTUK 41. DE BOK EN HET VARKEN IN DE APOCALYPSE VAN DE NIEUWE BIJBEL

En de engel sprak :
'Geen leider van het vlees zal kunnen standhouden, spreekt de Heere. Uiteindelijk zullen ze door hun vraatzuchtige onderdanen verslonden worden. Hun volkeren zullen hen kruisigen, omdat de vraatzuchtige volkeren altijd meer willen dan er beschikbaar is. Daar kunnen zelfs de bokkenleiders niet aan tippen.'

Nu, dat zien we ook gebeuren in de nieuwe bijbel, in de apocalypse, in Buli 8:9-10 bijvoorbeeld :

'*En een bok die voor een lam zorgde,*
maakte zich groot tegen de haan en doodde het. En een ander varken kwam
uit de zee om de bok te ondersteunen,
maar na het einde van de periode van
samenwerking doodde het varken de
bok. En het varken werd zo groot dat het tot de hemelen reikte. En de aarde
volgde het varken, en het varken bracht
vele varkens voort. Het is het laatste
uur.'

Uiteindelijk zullen de varkens hun leiders dus gaan aanvallen, omdat ze klaarblijkelijk niet genoeg van die leiders, de bokken, krijgen. Er is te weinig. Ze willen teveel. Dit zien we telkens weer gebeuren in de geschiedenis.

In het boek II Duizen, hoofdstuk 26, zien we de opkomst van de bok, waarna de gehele aarde de bok in verbazing achterna gaat. In de oude bijbel is de bok soms een beeld van het Griekse wereldrijk, de basis van de hedendaagse samenleving. 'Wie is aan de bok gelijk ?' staat er dan verder in II Duizen 26. De mensen zijn onder hypnose gekomen door deze overwinnaar, deze held, want die had datgene verslagen wat hen zo lang had gekweld. Zo lang waren ze slaaf geweest, en nu had deze grote leider hen vrijgezet, dachten ze. Net als in het boek Buli, het laatste boek van de nieuwe bijbel, als de Openbaring van de nieuwe bijbel, zien we ook in het boek II Duizen de opkomst van de varkens nadat de bok zijn heerschappij heeft gevestigd. Deze varkens komen om de soberheid aan te vallen, en dat zal ook zeker de soberheid van de bok zijn geweest, want het varken kan geen enkele soberheid verdragen. Het varken is een beeld van het altijd maar meer willen, de vraatzucht en hebzucht van de mensen. Dat wordt de volgende beweging, wat vergeleken kan worden met de komst van het Romeinse rijk.

Ook in het boek Kamba komen we dit verhaal tegen, in hoofdstuk 22. Als de varkens opkomen wordt dat de afval van de profeten genoemd.

De bokkengeest is de lof, eer, glorie en rechtvaardiging van het vlees, maar dit zal uiteindelijk ten onder gaan door de vraatzucht van het vlees. Het loon van de professionele, glorieuze zonde is uiteindelijk toch de dood. Dat is het lot van alle vlees, zowel voor het onderdanige als het heersende vlees. Dat ligt allemaal besloten in het ouroboros principe, het beest die zichzelf verslindt. Het kan niet eeuwig standhouden, want het heeft een lek. De bokkenleiders zijn dus ook niet onaantastbaar of onoverwinnelijk. Zij zijn maar tijdelijk en vergankelijk, en zullen voer zijn voor hun eigen onderdanen. Het vlees kan uiteindelijk het vlees niet vertrouwen. Er zal altijd vijandschap zijn tussen vlees en vlees. De zonde zal de zonde neerhalen. Van een daadwerkelijke relatie tussen vlees en vlees kon dan ook niet gesproken worden. Ze zullen altijd elkaars vijanden zijn, en op elkaars dood uitzijn, om daardoor winst te behalen.

De nieuwe bijbel spreekt dus als een massale uitstorting van de varkensgeest die in zijn vraatzucht het gehele vlees ten gronde zal richten, als de vrucht van het vlees, de dood.

We lezen dan in Buli 8 :15-16 :
‘*En veel van de vromen werden ziek*
en bezochten de gebieden onder de
aarde. En een monster als een varken
kwam tevoorschijn uit een scheur in de
aarde. En het monster dat als een
varken was verslond velen.
En de zwarte vrouw nam het varken
en hing het op als een voorhangsel voor
haar tent.’

De zwarte vrouw is een beeld van de kerk die ontdekt is aan haar zonden, en die leeft in grote verborgenheid, haar rechterhand niet laten weten wat haar linkerhand doet. Uiteindelijk zal zij dit varken overwinnen en als een voorhangsel hangen voor haar tent. Dit houdt in dat alle dingen zullen medewerken ten goede voor hen die de hemelse kennis liefhebben en uitdragen.

HOOFDSTUK 42. CALVIJN EN HET JOHANNES EVANGELIE - 4

Calvijn stelde dat de waarheid God’s alles wat in de wereld was verachtte. Die is door het heilige geestelijke in ons hart verzegeld, stelt hij. Het is niet onderworpen aan het oordeel der mensen, anders zou het geloof telkens weer ondersteboven worden geworpen, stelt hij. Hij wijst erop dat we

moeten weten waar we staan moeten onder zoveel beroering, weten dat we niet de geest van de wereld hebben ontvangen, maar het heilige en hemelse geestelijke wat van boven komt, en wat ons doet weten wat ons geschonken is. Het is dus een weter, een geweten. De mens heeft dit geprobeerd na te maken. Daarom moeten wij op onze hoede zijn, en weten waar we moeten staan. We moeten dus oppassen dat we niet de geest van de wereld ontvangen.

Calvijn stelt dat ons een getuige is gegeven die alles wat de wereld hoog verheft verstrooit en met kracht omver werpt. Wij moeten daarom waken om niet afhankelijk te worden van het aanzien van mensen, stelt hij. Dit is een verslaving van het vlees die verbroken moet worden. De mens kan dit ontwennen door tot de rivier van de hemelse vergetelheid te gaan. De mens moet weer geheel kind worden. De volwassenheid van het vlees is te ver gegaan. Het heeft de waarheid willen verduisteren, willen achterhouden, waar ook Yeshua al tegen waarschuwde, en Yeshua sprak ook over het worden van een kind, want zij hebben de sleutel tot het hemelse koninkrijk.

Calvijn stelde dat daarom het geloof teruggegroepen moest worden tot het innerlijke en verborgen getuigenis waarvan de mens teveel was afgedreven. Zo zullen wij niet ten onder gaan in de beproeving.

Calvijn stelt in zijn commentaar op Johannes 15 dat het vlees dat wat boven de natuur is niet begrijpt, en dat het vlees daarom God haat zonder oorzaak, wat nog wel onredelijker is. Hun hart is vergiftigd door boosheid, stelt hij. Deze boosheid is van generatie tot generatie doorgegeven, en moet bestrafd worden.

We moeten opmerkzaam zijn in de beschouwing van de hemelse werken, stelt Calvijn. Hij stelt dat zij die de hemelse gaven willen verduisteren of met minachting voorbijgaan kwaadwillig en ondankbaar zijn tot God.

Calvijn ziet het allemaal met lede ogen aan. Hij acht het zeer typisch en vreemd dat de wereld in haar woede raast tegen haar eigen behoudenis, tegen de leer daarvan, en door haar blinde onkunde stort zij haarzelf in het verderf. Nu is het wel zo dat Calvijn’s systeem te sluitend was, terwijl er nog ontbrekende schakels waren, dus daarom is de ‘woede der wereld’ hierin ook deels verklaard. Het werk was nog niet af. Er moest nog een reformatie komen binnen de reformatie, dus ook in het werk van Calvijn. De wereld moest nog ‘calvinistisch-gereformeerd’ worden. Het neo-calvinisme moest dus nog komen, want Calvijn was als een sluitende, canonieke piraat. Toen Kuyper in Nederland zijn neo-calvinistische systeem plaatste was dit ook te sluitend en te canoniek, en toen raaste wereld en kerk er ook tegen, en dit was deels nodig, want de reformatie was nog niet klaar, en mag ook niet klaar zijn, waar de nieuwe bijbel catechismus ook op wijst. Stilstand zou fataal zijn. We hebben nog steeds te maken met calvinistische en neo-calvinistische modepoppen. Die staan dood en opgezet in de etalages van de winkelcentrums van het vlees.

Hierin wordt het vlees veel getroost, maar Calvijn stelt dat de ware vertroosting het getuigenis van een goed geweten is. Die grote Calvijn, die theologische reus, die potentieel gevaarlijk was vanwege zijn soms vreemde leringen, en die zo beroemd en tegelijkertijd berucht was geworden vanwege TULIP, wat door calvinisten vaak de zoete genade wordt genoemd, stelde dus dat er geen andere vertroosting was dan in het getuigenis van een goed geweten, dus niet in Jezus, niet in geloof, uitverkiezing of genade, maar alleen in het getuigenis van een goed geweten. De rest is

slechts onderdelen daarvan, metaforen die ergens inpassen. Dat is de grootheid van Calvijn, veelal onbegrepen. TULIP is slechts een verkeerd begrepen voorhangsel wat de kerk op het verkeerde been heeft gezet, maar het gaat veel dieper, en dan kom je hier op uit, op Calvijn's commentaar op Johannes 15:21, in het jaar 1553.

Ik had een droom dat ik in een stad was met wat mensen in een gebouw, en er was daar een slang die daar gehouden werd, maar die slang kon gewoon in en uit zijn terrarium. Het was een calvinistische geest die ervoor gezorgd had dat TULIP koning werd in de leer van Calvijn, boven al zijn andere principes, ook boven het getuigenis van een goed geweten, waarvan Calvijn had gezegd dat er 'geen andere' vertroosting was dan dat. Ze hadden TULIP dus uit het mechanisme gehaald opdat het kon heersen. De slang gedroeg zich vriendelijk en zachtaardig, maar er was die dreigende sfeer. Er was geen duidelijkheid over wie nu precies de eigenaar was. De mensen die bij me waren in het gebouw waren er ook allemaal heel onverschillig over, en hadden zachtaardige, vriendelijke, ietwat verwarde karakters, ook zeer besluiteloos, en ik moest toen de slang in twee doorzichtige plastic zakken doen. De ene was gesloten, en de tweede had een hele kleine kier. Verder mocht ik niks doen, en verder durfde ik ook niets te doen. De slang werd verschrikkelijk aggressief, en ik twijfelde eraan of ik wel het goede had gedaan, maar ik kon niet anders. Ik durfde ook de zakken niet meer open te maken. De besluiteloze mensen zeiden verder ook niets. Er zou een engel komen die verder zou afhandelen met de slang, maar ik was hier klaar nu, en ik moest naar het bos rennen en net zolang doorrennen totdat ik in een natuurstad zou zijn gekomen. Ik voelde de woede van de slang, als een hete adem in mijn nek, en mij werd geopenbaard dat die mensen die daar in die kamer waren met mij allemaal vormen waren van de slang. Die mensen deden dus verder niets. Het was puur die slang zelf. Dit zijn dingen die moeten gebeuren. Ik ben in alles voornamelijk exorcist en demonoloog, wat zelfs mijn predikantschap voorop staat. Ik zou ook geen predikant kunnen zijn als ik niet allereerst een exorcist en demonoloog zou zijn, want dat zou dan te gevaarlijk zijn. Een predikant zonder degelijke onderscheiding is een prooi voor de markt. Mijn demonologenschap heeft mij dan ook gedwongen om me te laten specialiseren als taalkundige, anders zou ik ook pootje zijn gelicht in de bedriegelijkheden van het moderne westen.

Al met al zou de engel komen, en die zou het verder afhandelen. Zonder het getuigenis van een goed geweten zijn we nergens. Ook Jezus begon geen vreemdsoortige theologische wiskunde van geloof, genade en uitverkiezing toen hem werd gevraagd hoe men behouden kon worden. Hij richtte zijn vinger toen op de geboden, het sterven van de zaadkorrel, en de hemelse kennis. Alle andere vormen zijn slechts allegorieën met een diepere betekenis die in dat verband ingepast dienen te worden, maar ze mogen er niet zomaar uitgehaald worden, want dan gaat het een eigen leven leiden, zoals de slang die ik zag in de droom. De slang was overigens genaamd 'Kanona'.

Calvijn stelde dat het onmogelijk was dat het evangelie gepredikt wordt zonder dat de wereld begint te razen. Hij stelt dat het onmogelijk is dat leraren met de vreze des Heeren in zich aan de haat van de wereld ontkomen.

Voordat ik de droom over de slang kreeg had ik een droom waarin ik een valse hemel zag die ze hadden gebouwd, met valse engelen, en er werd valse hemelse muziek gespeeld, een soort variatie op Bach's 'Air' van Orkestsuite nr. 3 in D groot, en de valse engel van het morgenrood kwam met een eigen deuntje, maar het was allemaal de dood. We moeten niet vergeten dat de duivel vaak niet komt als een brullende leeuw, maar als een engel des lichts, maar als dan een valse engel des lichts

door de hemelse prediking wordt ontmaskerd, dan kan die soms wel worden als een brullende leeuw, zoals in de droom over de slang. Ze hebben het over liefde, maar dan zonder geweten. Het geweten zou dan via TULIP in de uitverkorenen geplaatst zijn, volledig gedwongen, zodat het kunstmatig is. Er zit niets van henzelf bij. Ze zijn weg. Het zijn de gewetensvolle gewetenlozen. Het is heel eng en naargeestig, en ze noemen het 'zoete genade'. Juist zo vindt het vlees zijn weg, in en uit. Er is geen andere vertroosting dan het getuigenis van een goed geweten. Geen andere, dus ook niet TULIP. Laat dat heel duidelijk zijn. Ze komen aan de poorten met TULIP en worden niet binnen gelaten als ze nog andere vertroostingen hebben dan het getuigenis van een goed geweten. Ze worden niet weggestuurd als ze Jezusloos zijn of geloofsloos, maar omdat ze wetteloos zijn, gewetensloos, zegt de tekst in Mattheus 7:23:

'*En dan zal Ik hun openlijk zeggen: Ik heb u nooit gekend; gaat weg van Mij, gij werkers der wetteloosheid.'*

Het Grieks, 'anomia', zegt dat zij 'verachters van de geboden' zijn, ze minachten de geboden dus, hebben de geboden op een lager plan gezet, zoals in TULIP. De geboden zullen vanzelf in ons leven als de zaadkorrel sterft en wij de diepere betekenis ervan leren kennen en toepassen. In het Aramees, de taal van Jezus zelf waarin hij sprak, zijn de 'werkers der wetteloosheid', de aanbidders van de ongerechtigheid. Kortom ze hebben hier een godsdienst van gemaakt, zoals in TULIP, want de geboden zijn 'kunstmatig' geworden. Het zijn dode geboden geworden, sinds er geen levende omgang meer is tussen God en mens. Zij dienen en aanbidden 'awale', de misdadige in het Aramees, ook wel awalla, en die is zoals we zagen dronken in de 'immergroeiende blijdschap', de bron van TULIP. Het is een theologische dronkenschap die uitgebant dient te worden, die ontwend dient te worden, afgeleerd.

Zomaar met de persoon of naam van Jezus kom je dus niet binnen, maar door de 'leer' van Jezus, de principes waarvoor hij stond. Yeshua is een werkwoord, een principe, in de oude Israelitische talen, wat al overvloedig werd gebruikt in het Oude Testament. Het is daarom de grootst mogelijke onzin om zomaar te zeggen dat de Joden Yeshua hebben verworpen, want het is iets van hun eigen taal. Ze hebben slechts de afgod die ze ervan hebben gemaakt verworpen. Zij kennen de taal. De westersen kennen die taal niet en hebben het verletterlijkt en gemonopoliseerd, voor veel geld, dat kan ik u vertellen. En het is bloedgeld. Het westen is de Judas geweest tot de Yeshua van de oude talen. Het is een verschrikkelijk beest wat zou opkomen, om zijn wereldrijk te vestigen, maar het zal ten onder gaan door haar eigen vraatzucht.

Het heeft haar eigen wet gemaakt, ze is haarzelf tot wet, en ze heeft altijd de profeten de wet willen aanzeggen.

Calvijn begeeft zich met TULIP op glad ijs. Het blijft zo nu en dan terugkeren in zijn leer, maar laten we beseffen tegen wat voor beest hij had te strijden : de koppige, bedriegelijke wil van de mens. Zelfs het goede willen in de mens is door en door verdorven. De mens is door en door vleselijk, zelfs in zijn goede wil en hart. Het is misschien goed, maar niet het beste. Het is niet zuiver. Daarom strijdt Calvijn tegen de romantische en romantiserende verhouding tussen de genade van God en de menselijke wil. Calvijn toont aan dat het van veel diepere bronnen moet komen. TULIP heeft dus wel potentieel als het zachtaardig gedraaid wordt. Er ligt dus in de mens een diepere, paradijselijke mens verborgen, waar Nietzsche het ook over heeft, en wat hij de hogere

mens noemt. Waar Calvijn zegt : ‘de mens is dood,’ zegt Nietzsche er nog bij : ‘God is ook dood.’ Het begrip God is namelijk ook verschrikkelijk bezoedeld door de mens. Daarom wijzen zowel Calvijn als Nietzsche een diepere weg. De leren van deze mannen vinden alleen hun plaats in de dialectische theologie, die ook in de oude bijbel te vinden is, zowel het ‘ja’ als het ‘nee’, oftewel door het geestelijke, niet door het vleselijke. Alleen in de dialectische theologie is TULIP functioneel. Daarbuiten is zij volkomen dood.

De dode en kunstmatige liefde in de leer van Calvijn is dat wat tot pensioen drijft. Dat is de soort liefde die ik zag in de valse hemel die ze hadden gebouwd. Het was het werk van de slang Kanona. Het is besluiteloos en onverschillig, met alleen een liefde voor het eigene en het vertrouwde. Je moet dus altijd een beetje tussen de regels doorlezen bij Calvijn, en het hebben van zijn betere stukken.

De liefde moet in balans blijven, en moet vaak plaats maken juist voor andere kenmerken van het hemelse koninkrijk, anders wordt het bedriegelijk. Calvijn is zich hiervan bewust en wijst er daarom ook op dat de mens door het geloof de oneindige liefelijkheid van zijn goedheid moeten aannemen, om zo gelokt te worden tot de beoefening van de liefde. De liefelijkheid van God’s goedheid en zo het gelokt worden tot de beoefening van de liefde is namelijk een beteugeling en matiging van de liefde daar waar de liefde overmoedig en opgeblazen is geworden. De tederheid is er altijd voor om de liefde te temperen en te richten. In de wereld zien we veel afgedwaalde liefde, de liefde tot het zelf en tot allerlei vreemde afgoden. De mens moet ook terugkeren naar zijn eerste liefde. De liefde van de wereld is roekeloos en over de maat, hebzuchtig en ijdel, en zij is tevens koud en onverschillig, besluiteloos, naar alles wat niet van haar wereld is. Het is een minne liefde van zeer plaatselijke uitbarstingen. De onstuimige, eigenaardige liefde van de mens moet getemperd worden door het sterven van de zaadkorrel, de hemelse kennis, en de beoefening daarvan in de oneindige liefelijkheid van God’s goedheid. Er is een groot verschil tussen zomaar verwennende liefde en de oneindige liefelijkheid van God’s goedheid die leerzaam is tot de diepte van God’s geboden. De oneindige liefelijkheid van God’s goedheid tempert altijd weer de liefde. ‘Wek de liefde niet op voordat het haar behaagt’.

Calvijn stelt hierbij dat de wil van God verstaan moet worden, en dat is dan de wil van de hemelse kennis in de leer van Calvijn. Wij moeten dus niet alleen bidden : ‘Niet mijn wil maar Uw wil geschiede,’ maar ook ‘Leer mij Uw wil te verstaan.’

Natuurlijk zijn er ‘verzen’ in Calvijn’s canon die hier allemaal weer tegenin gaan, want Calvijn sprak zichzelf voortdurend tegen. Ook moet men Calvijn’s leer leren te vertalen. Men kan in Calvijn’s werk al snel op het verkeerde been gezet worden als men het verband niet kent waarin dingen gezegd worden. Natuurlijk is een goed geweten in de leer van Calvijn komende van God, en dient de mens dit te ‘ontvangen’, maar dan heeft Calvijn het dus over de hemelse kennis, wat zijn definitie is van God. Er moet wel een deel zijn in de mens die zich daaraan onderwerpt, en een ander deel moet zelf deel zijn van de goddelijke natuur, en dan gaat het niet om zomaar wat goede werken te doen. Maar het is juist de goddelijke natuur die zich verlaagd en zich onderwerpt aan de hemelse kennis. Zo legt de goddelijke natuur dus het God zijn af om zich te onderwerpen aan God, en daarom ontkomen we ook niet aan de dialectische theologie.

God is de hemelse kennis, die zich ook weer in vlagen personificeert, als archetype, en dan ook weer wordt tot zuiver principe, als in golfbewegingen, en de mens moet die hemelse natuur leren kennen en er leren in mee te gaan en er onderdeel van te zijn. Dat zien we ook terug in het Yeshua principe, wat een belangrijk principe is. Nooit kun je stellen dat Yeshua zomaar God is, maar er moet een gevoeligheid komen tot de hemelse golfbewegingen hierin. De mens mag hier niet eenzijdig in zijn. Vandaar dat de nieuwe bijbel in die zin ook spreekt over de 'Orionse hersenspinsels'. Dat zijn hemelse hersenspinsels die de golfbewegingen van de hemelse zeeën kennen en uitvoeren. Dit is dus Hegeliaans ingewikkeld. Daartoe moet de mens tot de hemelse leerschool komen. Er zijn dus hemelse tegenstellingen die de mens moet leren kennen en toepassen.

Calvijn noemt de gehoorzaamheid de vrucht van God's liefde. Het ontspringt dus uit God, de hemelse kennis, zelf, en die bron ligt juist in de mens, en alleen de mens die in God is kan dit door zich heen laten stromen, en alleen als de mens deel heeft aan de goddelijke natuur, met deze goddelijke natuur kruist, dan kan de mens dit door zich heen laten stromen, en zelf ook deel hebben aan de stromen, en deel zijn van de stromen, zolang de mens zich er ook aan kan onderwerpen en de goddelijke gedaante kan afleggen om volledig mens te worden, wat juist ook weer een kenmerk is van de goddelijke natuur, en wat te maken heeft met de herder die de kudde achterlaat om het verloren schaap te zoeken.

De vrucht van de zonde, van het vlees, is deels de glorie en lof van het vlees, de rechtvaardiging van het vlees, en deels de dood. De vrucht van de zonde is dus deels de leugen. We zien dit ook in de leer van Calvijn. Er werken verschillende lijnen doorheen. De geest van de lof van het vlees is genaamd Saktarus.

De nieuwe bijbel beschrijft de val van de engelen. Zij hadden zich vergaderd rondom de verboden boom, de boom der zonde, en zij namen van de verboden vrucht, de Saktakus. De naam ´Saktarus' heeft hier dus mee te maken. Deze geest Saktarus is een slang. Het is de lof, glorie en rechtvaardiging van het vlees, nauw verwoven met de Saktakus, als de vrucht der zonde.

II Duizen 31:10.
Toen was er een geroep in de
hemelen, en omdat zij van de Saktakus
hadden gegeten, de vervloekte vrucht,
werden zij en hun legioenen uit de
hemelen gejaagd door hen die hun Heer
getrouw waren gebleven.

Calvijn waarschuwt dat als wij niet de heiligheid van de engelen hebben, dan zal de liefde ijdel zijn, ook al noemen we het God's liefde.

TULIP was maar een hele kortzichtige en enge filtratie uit het werk van Calvijn, als de lof, glorie en rechtvaardiging van het vlees, vanuit de bron van de immergroeiende blijdschap van het vlees. Als Calvijn in zijn commentaar op Johannes 15 stelt dat de hoofdzaak van de leer van Jezus de genadige toerekening van de gerechtigheid is, dan kunnen we stellen dat dit komt doordat de gehele wereld buiten het paradijs is overgeoordeeld, dat de mensen onderworpen waren aan wetten die er helemaal niet toe deden, die slechts de wetten van mensen waren, en daarom moest de mens hiervan verlost

worden. Ze zijn verlost van de strengheid der menselijke wet, van de vloek ervan als je niet alles doet wat mensen je hebben opgelegd. Wij moeten klaar komen met deze theologische stukken en ons niet laten verleiden om zomaar vuist op vuist gevechten met mensen of systemen op zich te hebben.

We kunnen stellen dat omdat God de hemelse kennis is, God ook het hemelse en goede geweten is, de ‘weter’, en dat de mens daar deel aan heeft. Er is een hogere mens en een lagere mens, maar dat er kruizingen zijn met de goddelijke natuur is onderdeel van de hogere mens, en behoort tot het mens zijn. Mens en God zijn archetypes die ergens voor staan. De mens is onderdeel van de goddelijke natuur die zich onderworpen heeft aan God, aan de hogere natuur, wat ook weer een bewijs van de goddelijke natuur van de hogere mens is. De goddelijke natuur die zichzelf niet aflegt en zich niet onderwerpt aan de hogere natuur is vals.

Calvijn wijst op de spiegel die in dit alles is. Deze spiegel is dus ook een middelaar, en er zijn ook valse spiegelingen, zoals hen die de genade niet aannemen, en wegwerpen wat zij in handen hadden. Dit zijn allemaal archetypes die in de mens gebouwd zijn. De spiegelingen hebben veel vervormingen, omdat de mens klaar moet komen met deze theologische stukken.

De lagere mens maakt altijd afgoden buiten de hogere mens om, en laat deze afgoden de hogere mens bestrijden. Calvijn vermaant hierin tot vreze, opdat het vlees zich niet zal verheffen en ons niet zal ontwortelen. De vreze is dus een basisdeel van het goede geweten.

In de leer van Calvijn is de ontvangen genade niet iets passiefs, maar men moet met ijver en zorg de genade behouden. Als een kind vals wordt beschuldigd en bovenmate wordt gekweld met onrechtvaardige maatstaven, dan grijpt de ouder in voor zover dat in het vermogen ligt van de ouder, maar de ouder zelf gaat ook door deze problematiek. Daarom hebben ze God ook gekruisigd, en blijft God zeggen dat het hemelse koninkrijk en de hemelse overwinning niet iets van deze wereld is, maar iets ondoorgrondelijks. De zaadkorrel moet sterven. Zelfs God kan dat niet tegenhouden. God gaat de langere weg, en zo ook de kinderen van de Heere. Daarom stelt Calvijn ook dat de gerustheid van het vlees wakker geschud dient te worden. Hij stelt dat dat niet eenmalig is, maar dat het vlees nooit genoeg wakker geschud kan worden.

Hierin waarschuwde Calvijn ook dat de genade van God vervalst kon worden door sommigen, en het kon ook uitgeblust worden door zorgeloosheid, of onderdrukt worden door kwaadwilligheid. Calvijn predikte dus geen goedkoop en zoetsappig evangelie. Hij doet brute uitspraken, maar die nuanceert hij ook weer. Uiteindelijk komt het er op neer, stelt hij, dat dan de onvruchtbare ranken uit de wijnstok weggesnoeid moeten worden.

Calvijn stelt dat God zijn glans niet overal zonder onderscheid verspreidt. God openbaart zich maar aan weinigen, en verbergt zich voor de meerderheid. De wereld is te diep van God vervreemd, en alles is omgedraaid. Daarom, zo stelt Calvijn, kan God niemand uitverkiezen die de Heere liefheeft, maar kiest God uit de vijanden om hen dienstbaar te maken. Dat is dus een oorlogsstrategie. Een ouder geeft gewoonlijks meer aandacht aan de moeilijkste van zijn of haar kinderen. Zo moeten we die hele calvinistische uitverkiezing ook zien. God houdt er geen lievertjes op na, maar werkt uit pure noodzaak, gaat tot de verloren schapen. De vijandschap van Ismael is immers een beeld van het toetsen. Zij die zomaar de goden liefhebben en die blindelings volgen, in een wereld zo

verdwaald als deze, zijn juist de afgewekenen. Daarom gaat God tot hen die door de wereld als de verlorenen zijn bestempeld. God houdt zich niet aan de maatstaven van de mensen en veracht dezen.

Het is juist ook de woede des Heeren die de vreze des Heeren opwekt. Men wordt herkend aan de woede, niet aan de vreze op zich. In deze oorlogswoede is de ware wedergeboorte. De vreze des Heeren zal dus ook nooit groter zijn dan de woede des Heeren die wij in ons dragen. Juist als de woede naar de zonde er is zal de vreze vanzelf wel komen. In die zin worden wij door de Heere niet herkend aan onze liefde zomaar, maar onze woede, onze vijandschap tot de wereld en haar vreemde afgoden. Daarin, in dit principe, ligt de uitverkiezing van Calvijn versleuteld.

Calvijn stelt dat de mens in zichzelf dood is, en dat het leven waarmee de mensen zich vleien de ergste dood is. In deze situatie moet de godvrezende zichzelf bewust zijn van zijn zwakheid en zichzelf wantrouwen. De godgeleerdheid van de wereld is dwaas, stelt Calvijn. Het is verward en ledig. Hij stelt dat de wijsgeren van de wereld soms schone woorden hebben, maar dat ze niets dan ijdel zijn en vermengd met gevaarlijke dwalingen in hun valsheid en bedrieglijkheid. Hij noemt dat het kruis dan geen ondergang is, maar een doorgang. Aan het kruis zullen wij dan niet zoals de wereld ten onder gaan en niet onder het oordeel van de wereld terechtkomen, maar worden opgenomen in de eeuwige kennis die van een hele andere orde is dan die van de mensen.

Pauselijke Johannaitische huur-moordenaars zijn tot de gelovigen uitgezonden. Kinderen die in deze tijd onbegrepen geloofservaringen hebben worden al snel doorverwezen naar de psychiater om geëtiketteerd te worden voor de rest van hun leven, want de psychiatrie heeft haarzelf pauselijke macht toegezegd in haar godslasterlijke wanen, en rijdt rond op het rode beest. Hetzelfde kan gezegd worden van de dentistrie waar mensen gedwongen worden geïmplanteerd in hun botten (tand is bot). Dit zijn allemaal uittingen van de merktekenen van het beest waarvoor wij gewaarschuwd zijn. Gaat uit van Babylon. Iedereen is daar gebrandmerkt. Je kunt uit Babylon weggaan, maar hoe krijg je Babylon uit je ? Dan moeten we tot de fundamenten van het calvinisme gaan. Calvijn was diep onderwezen in de ascetische filosofie en in de soberheid, iets wat veel minder aanwezig was in Luther, want die was meer bourgondisch. Luther was dan wel het beginsel van de reformatie, na Hus, maar Calvijn was de architect van de reformatie. Dat wil niet zeggen dat Calvijn een beter mens was dan Luther, want Calvijn had zijn gruwelen van reformatorische inquisitie en zijn eigen gevaarlijke dwaalleringen, maar hij was op sommige punten beter onderwezen dan Luther.

Pauselijke macht hebben de aardse instituties zichzelf aangematigd. Het is iets waar Calvijn tegen streed. Hij noemt het dwaas en verward. Ze staan buiten God en hebben overmoedig vertrouwen in hun eigen kunnen, terwijl ze niet zijn verbonden aan de wijnstok, niet zijn vastgeworteld in de grond van de wijngaard. Zo razen ze in hun overmoed, stelt Calvijn. Hij roept de gelovigen op om dan niet wankelmoedig te worden vanwege de razernij en de hardnekkigheid van de wereld. Hij wijst op het woord dat niet menselijk is, het hemelse woord, wat de bron van eeuwig leven is. Dit kunnen we niet begrijpen door ons verstand, maar door geloofservaringen, stelt hij.

Daarom haat de psychiatrie de geloofservaringen zo, en maakt de psychiatrie het belachelijk. Er is een koude oorlog tussen psychiatrie en pastoraat, al heel lang. De psychiatrie heeft ten onrechte zichzelf aangematigd dat zij geestelijke zorg is, maar zij is helemaal niet geestelijk, maar aards, van

de markt. Het geestelijke is hun vakgebied niet, omdat ze de theologie hebben veracht. Zij zijn dan ook niet geroepen door God, maar hebben hun macht ontvangen van het rode beest. De leugen regeert en de duivel is de overste van deze wereld buiten het paradijs. Er is geen andere vertroosting dan in een goed geweten en geen contracten te sluiten met de duivel. Aan het duistere ijskomt geen einde, het wonder geschiedt binnenin, zegt Behemma 9:15 in de nieuwe bijbel. Laten we ons daaraan vasthouden en daarin volharden.

Calvijn wijst erop dat de duivel vele lokmiddelen heeft waarmee hij de gelovigen probeert te bedriegen.

Hierin zijn juist de woede des Heeren en de vreze des Heeren zegelen in ons binnenste dat wij eigendom des Heeren zijn. Laten wij hieraan vasthouden dat wij naar Ezechiël 9 door onze eigen tranen en zuchten over de zonde bezegeld zijn door de engelen, opdat wij niet onder het oordeel der wereld ten onder zullen gaan. Onze eigen tranen zullen onze ark in de zondvloed zijn. Zij vloeien voort vanuit het getuigenis van een goed geweten.

HOOFDSTUK 43. CALVIJN EN HET JOHANNES EVANGELIE - 5

De doodsvijanden van de gelovigen zullen vastraken in een leugenachtig gif, waar ze zullen vastplakken. Ze zijn niet onaantastbaar, want zij hebben een achillushiel. Er is een lek in hun wapenrusting, een gat in hun visnet.

Zonder deze doodsvijanden hadden de gelovigen niet meer geleefd, hadden zij geen prikkel gehad. Zonder het kruis zouden de gelovigen totaal verlamd zijn geraakt.

Calvijn stelde dat de liefde nooit recht is als die niet tot God opleidt. Er is een heleboel dode en afgeweken liefde in de wereld, die gericht is op de afgoden, op vleierij die de ziel aantast.

Thomas Merton (1915-1968), een Trappistische monnik, stelde in dat opzicht : ‘Mensen kunnen hun hele leven bezig zijn met het beklimmen van de ladder van succes, om er, zodra ze de top bereiken, achter te komen dat de ladder tegen de verkeerde muur leunt.’

Alles in zowel de wereld als in religie is geobjectiveerd. We moeten in de Kantiaanse filosofie afstand doen van de objecten, en er eerst een ander zicht op krijgen, anders zou het misbruik zijn. We spreken in dit opzicht van filotheie, oftewel de godsbegeerte, het zoeken van de dingen die boven zijn. Vandaar dat Kant belangrijk was voor de theologie, want objectivicatie was ook diep in de theologie doorgedrongen. De theologie moest bevrijd worden.

Ik heb het me veel afgevraagd : Hoe komt het dat de één het goede wil doen, en de ander het kwade ? Hoe kan het dat de één onwetend wil blijven, en de ander kennis wil opdoen ? Hoe kan het dat de één vleselijk wil leven en de ander geestelijk ? Calvijn vroeg het zich ook af. ‘Hoe komt het dat de een meer dan de ander zich onderwerpt aan God’s Woord ?’ Zijn antwoord is dan ‘omdat hij uitverkoren is.’ We kunnen er naar kijken als naar een prisma. Er is een bron in de prisma die deze bron ook natuurgetrouw overbrengt, maar door de andere vlakken worden de stralingen afgebogen, en ontstaan er door de spiegelingen andere richtingen, en op bepaalde punten wordt zelfs alles omgedraaid. Het is dus een natuurverschijnsel. Zaak is dat we naar de bron toegaan. Wij moeten natuurgetrouw de bron overdragen, maar geen paarlen voor de zwijnen werpen. We moeten dat wat heilig is niet aan de honden geven. Daarom moeten we onze tocht voortzetten tot in de prisma, een tocht van binnen maken, en dat is ook wat bedoeld wordt met de kudde achterlaten om tot het verlorene te gaan. Wie hierin geen koers kan houden, en altijd maar polariseert en polariseert, altijd maar dreigt met hel en verdoemenis, en verder niet uitlegt wat het betekent in dichterlijke zin, die is bezig mensen psychologisch kapot te maken. Er moet uitleg komen over deze dingen. Ook dat zijn allemaal afbuigingen en omdraaiingen. Maar zulke mensen, hoewel zij spiegelingen zijn, zijn gevaarlijk voor de kerk. Ook hen die alles te zoetsappig voorstellen en de spiegelingen gebruiken als een excuus om te zondigen en geen strijd meer te hoeven voeren, alsof alles goed is, ook diegenen moeten ontweken worden, want zij zijn een gevaar voor de kerk. Zo zijn er vele gevaren. Wij moeten tot de diepere en betere prisma’s komen. We moeten er dieper in om er dieper uit te komen. De gelovigen zijn verdwaald in een wildernis van spiegels. In de woestijn zijn vele luchtweer-spiegelingen. Dat zijn niet zomaar loze spiegelingen, maar geesten, dus er is wel degelijk een strijd nodig. Het zijn de werken van het vlees. Je kunt ze dus niet zomaar ontkennen alsof het niet bestaat. De gelovige moet klaarkomen met de stukken van de filotheie.

Calvijn wijst er hierbij op dat het een normaal verschijnsel in de kerk was in alle eeuwen, dat haar huisgenoten haar ergste vijanden waren. Hij wijst erop dat dit ook zo was in het leven van Yeshua en David, die beiden door hun eigen huisgenoten werden verraden. Calvijn roept dan op tot het eraan wennen de verraders te verdragen, ook al is hun gedrag schandalig. De filotheie is de enige weg om ermee af te handelen, niet de directe weg. De gelovige moet tot zijn binnenste gaan en de dingen van boven zoeken.

Hij vermaant tot lijdzaamheid onder het kruis. Het is ijdele inbeelding, stelt hij, als wij Yeshua slechts buiten ons beschouwen. Hij stelt dat zolang iemand zich niet beneden zijn broeder stelt hij ook niet kan weten dat God meester is over alle dingen. Hij zal zich waarschijnlijk andere goden maken. Voor Calvijn is dan ook het leren je beneden de broeder te stellen opdat men weet dat God meester is de definitie van geloof.

De hoogmoedigen worden niet beschaamd door hoogmoed, maar door nederigheid, stelt Calvijn, door jezelf te vernederen. Ook wijst hij erop dat men niet Yeshua in alles zomaar zonder onderscheid mag volgen, zoals de pauselijken dat doen. Yeshua had zijn eigen leven en zijn eigen opdrachten, en men moest weten of iets ter voorbeeld was of niet. Hij wijst er dus op dat er een extremistische Jezus-verafgoding kan ontstaan als wij niet waakzaam zijn.

Juist de houding van ‘Yeshua in alles navolgen’ wordt door Calvijn eng en afgedwaald genoemd, want dan is men teveel bezig met de uiterlijke tekenen, zoals Calvijn ook raast tegen de jaarlijkse rituelen van de voetwassing, die hij ijdel noemt. Hij wijst erop dat door al deze dingen ze dan juist

Yeshua niet volgen waar ze hem hadden moeten volgen, en dat ze vallen tot huichelarij en het naäpen, want als dan het ritueel van de voetwassing voorbij is dan minachten ze de broeders weer.

Hij stelt dat nadat ze twaalf mensen de voeten hebben gewassen, trekken ze Jezus kapot en spuwen hem in het gezicht. Hij noemt het een belachelijke vertoning die niets anders doet dan Jezus te bespotten. Het zijn in zijn ogen de gewitte graven. Niets gebeurt door een jaarlijks ritueel, maar door het principe het gehele leven toe te passen.

Dat deze dingen gebeuren betreurt hij, en wijst er op dat het kan gebeuren omdat elk zich hoger acht dan betamelijk is en bijna alle anderen minacht. Zo doen zij dit ook Jezus zelf aan. Calvijn is er woedend over, en raast er een heel stuk over door. Hij ziet de geest van Judas door dit alles heen, de verrader. Hij stelt dat reinheid geen algemene geestelijke gave is die je zomaar zou kunnen ontvangen, maar er moet hard voor gewerkt worden, veel voor geleerd worden. Dat is de weg die Calvijn wijst. Calvijn wijst dus het pad van ‘arete’, de deugd, de geoefendheid in het Grieks, waar Petrus en Paulus ook op wezen, wat komt van de stoicijnse filosofie, waarvan ook Calvijn een beoefenaar was, in tegenstelling tot Luther. Als we echt dieper in de reformatie willen gaan, in het bevindelijk-gereformeerde leven, dan behoren we dus niet zomaar bij Luther te blijven en daar te stoppen, maar dan dienen wij het pad van Calvijn op te gaan, in zijn wildernissen. Dat is ver buiten de Lutherse tuinhekjes.

Calvijn roept op tot de strijd, vanwege de overblijfselen van het vlees. Al de neigingen en drangen waarmee de aardlingen de wereld aanraken worden door Calvijn ‘voeten’ genoemd, die met de wereld in contact staan dus, en die moeten gereinigd worden, want die zitten dus onder het vuil. Maar die wassing gaat niet door uiterlijke rituelen. De mens wordt geleidelijk verlost van de vleselijke begeerlijkheden door de geestelijke, innerlijke oefeningen. Zo komt de mens los van ‘kakia’, de opponent van ‘arete’. Kakia is de vleselijke werelds-gezindheid en gehechtheid aan het aardse, de genotsbegeerte in plaats van de godsbegeerte. Hier wordt ook in de nieuwe bijbel over gesproken in het boek Odenlech voornamelijk. Calvijn staat voor het pad van arete, waarop de gelovige wordt toegerust voor de strijd.

Calvijn stelt dat ieder mens stinkende en onrein staat voor God zolang zij niet van hun vuiligheid zijn gewassen in de hemelse wateren. Dat gaat in de leer van Calvijn niet slechts over de vergeving van de zonden, maar over de uitdelging van de zonden, dat de mens ook daadwerkelijk wordt losgemaakt van de kwade en zondige begeerlijkheden van het vlees. Alleen zo kan de wedergeboorte doorwerken in de leer van Calvijn. Wel vindt dit dus allemaal plaats in het verband van de genade, zodat er geen vleselijke, menselijke inmeng is. De mens kan er in de leer van Calvijn geen vinger tussen krijgen, en dat heeft een reden. De genade voorkomt dat in de leer van Calvijn. De genade laat zien dat alles van boven moet komen. Zelfs de menselijke verkiezing met al zijn werken, al zijn willen en wensen, is door en door verdorven. Calvijn doet dus een beroep op iets veel diepers. Zou hij het te gemakkelijk gemaakt hebben voor de mens om er tussendoor te komen, dan zou de pauselijke geest er nog door kunnen komen. Calvijn was dus extremistisch, opdat het later uitgewerkt zou kunnen worden en genuanceerd. Dat het remonstrantse, alhoewel belangrijk, ook zijn gevaren had is bekend, en daarom is het van belang het werk van Calvijn te verdiepen en op waarde te schatten. Het remonstrantse beschermde tegen de geest van Calvijn, maar de diepte van Calvijn beschermt tegen de remonstrantse geest. Wij hebben dus beiden nodig, en dan

valt het gewicht tot de diepte van Calvijn, waarin wij het grotere verband gaan zien. Daarom moet de gelovige niet zomaar komen tot Calvijn, maar tot het calvinistisch-gereformeerde.

Het is hoogmoedig als iemand het bevel van God verwerpt, omdat hem de beweegreden daarvan niet bekend is, stelt Calvijn. Dat gebeurt voortdurend in het vleselijke. Het vlees beroemt zichzelf tegen de uitspraken van God, en God's bevelen, omdat het vlees die niet kent en niet wil kennen. Immers, dan zou het vlees sterven, en het vlees wil niet sterven. Dat is de aard van het vlees. Omdat de theologie ook veel vagebonden aantrekt die het willen gebruiken tot eer van het vlees, en er een markt mee willen bedrijven, terwijl hun hart verre van God is, zo is dan ook theologie op zichzelf niet genoeg, maar moet men tot de filotheie gaan, de godsbegeerte. Alleen de godsbegeerte zal uiteindelijk de vleesbegeerte teniet kunnen doen.

In zijn commentaar op Johannes 12:50 stelt Calvijn dat de wrake God's de bron van het leven is, die de goddelozen weigeren te erkennen. De wrake God's is dus de woede tegen het vlees in combinatie met de strijd tegen het vlees. Wij komen nergens als er geen wraak is tegen de zonde. Het is de bron des levens, en dit is waaruit het goede geweten is opgebouwd. De wrake God's tegen de zonde en het vlees is dus ook de bron van de leer van Calvijn die wees op het belang van een sober en ascetisch leven om het vlees zo te bedwingen en af te doen. Daarom stelt Calvijn ook dat het gezag van het evangelie nooit hoger geroemd kan worden dan het ontzag voor de oordelen des Heeren.

In een droom hoorde ik de engelen zingen, de natuurvrouwen : 'Dat is alles wat ik u aanbiedt, dat is alles wat ik u aanbiedt, in 't geloof, in 't geloof.' Een belangrijke tekst in het calvinisme is Johannes 12:47 : 'En indien iemand mijn woorden gehoord en niet geloofd zal hebben, Ik oordeel hem niet; want Ik ben niet gekomen opdat Ik de wereld oordele, maar opdat Ik de wereld zaligmake.' Calvijn stelt nadrukkelijk dat de wrake God's, het oordeel, de levensbron is, maar dat die hoofdzakelijk gekomen is om zalig te maken, allen zalig te maken wel te verstaan, en dat de veroordeling op zich een bijkomstigheid is. Dit is geen vrijkaartje voor de goddelozen om te zondigen, want het Woord zal hen veroordelen. Het laatste oordeel noemt Calvijn een bevestiging van de leer van het evangelie. Dit is het moment waarop de natuurvrouwen in volheid worden hersteld. Dat geheimenis is nu al gaande. Dit beeldt het herstel van de kerk uit, van de donkere vrouw, oftewel de kerk die aan de zondeval ontdekt is, waar F. Mallan ook over sprak in zijn bespreking van de catechismus uit 1973.

Het oordeel is dus niet direct, maar de strengheid is gematigd, opdat het oordeel door het Woord komt :

Johannes 12:48 : 'Wie Mij verwerpt, en mijn woorden niet ontvangt, heeft, die hem oordeelt, het woord, dat Ik gesproken heb, dat zal hem oordeelen ten laatsten dage.'

Het Woord zal dus oordelen, niet zomaar een persoon. In de leer van Calvijn is geloof een beeld van de standvastigheid in het Woord. Dit geloof verkiest de oordelen van God boven de lofuitingen van de mensen.

Het Woord is ondoorgrondelijk, en zal niet zoals mensen oordelen. Mensen hebben een beeld opgericht van het Woord, als een namaak, wat gewoon het woord der mensen is, als het beeld van het beest, om zo het hemelse Woord af te zwakken, opdat zij kunnen doorgaan met hun zonde, en

hierin zijn ze erg bedreven en gewiekst en hebben ze veel volgelingen, zoals Schopenhauer al zei : ‘Degene die voor dwazen schrijft, is altijd zeker van een groot publiek.’ De mens heeft een vals woord opgericht om te schuilen tegen de tucht en het oordeel, door het Woord van God verkeerd te vertalen en verkeerd over te dragen, om het in hun begeertes te laten doorwerken. Ze hebben tot de heuvelen en de bergen geroepen : ‘Val op ons en bedek ons.’ Het zijn hitsige cobra geesten die een hele andere tucht in de kerken hebben gebracht. Het is hiervoor belangrijk terug te keren tot de tucht des Heeren, tot de hemelse gesel, de infitar, zoals die in de nieuwe bijbel wordt besproken, om zo het zegel der cobra’s die zich tegen de gemeente Godś hebben gekeerd te verbreken. De infitar is de gekraalde roede met meerdere strengen. Hierin is de hemelse kennis opgeslagen. Daarom moeten wij de infitar, ook wel de Adbe’el genoemd, ontvangen. Adbe’el is ook de naam van de derde zoon van Ishmael, wat tucht, kastijding en scheiding betekent, in de zin dat we ons moeten afscheiden van de zonde, en dat de gesel ons daarbij helpt. De nieuwe bijbel toont ook aan dat de gesel spreekt. De gesel leidt de mens tot het beloofde land.

Calvijn toont aan dat er veel misbruik is van de tucht in de kerk, en maant daarom tot verdieping van de theologie en voorzichtigheid. Uiteindelijk moeten we eerst zelf tot de gesel van God komen om ons daaraan te onderwerpen, en goed het balk en splinter verhaal in de gaten houden. Er is veel scheefgroei in de kerk, en daarom moet de mens terugkeren tot de wildernis, en hierin de langere weg gaan, niet zomaar van Mozes, maar van Ishmael, die vanwege zijn vijandelijkheid naar de mens moeilijker door het vlees gevangen kon worden. Laten we niet vergeten dat Mozes viel door overmoed, waardoor hij het beloofde land uiteindelijk niet binnen kon gaan. Eerst moet ons overmoedige vlees sterven, waar meer Ezau en Ishmael een beeld van zijn. Ezau moest al zijn aardse sociale en familiaire status afleggen om zo de kom met het rode te ontvangen, wat heenwees op het werk van Yeshua, en waar het kruis van Yeshua vervolgens op terugwijst. Laten we niet vergeten dat alreeds de psalmist in de psalmen het kruis liet zien in Psalm 22:17-19:

‘*Een bende boosdoeners heeft mij omsingeld, die mijn handen en voeten doorboren. Al mijn beenderen kan ik tellen; zij kijken toe, zij zien met leedvermaak naar mij. Zij verdelen mijn klederen onder elkander en werpen het lot over mijn gewaad.’*

Ook Jakob ging diep de wildernis in tot Bethel waar hij de hemelse ladder zag, en tot Pniël, waar hij met de Heere worstelde, maar velen gaan nooit zo diep. Zij bouwen ergens halverwege hun stad en hun markt om henzelf een naam te maken en om vele volgelingen van dwazen te krijgen. Daarom moet de mens op zoek gaan naar de verloren gesel des Heeren in de dieptes van de wildernis. Nu is alles om ons heen direct in haar afdwaling, als een verdorven tucht, maar daarom moet er gezocht worden naar de hemelse veerkracht. De directeur van mijn eerste theologische opleiding zei over het vlees dat het ‘busy bodies’ zijn.

Als we zo de geschriften van Calvijn doornemen, dan wordt het duidelijk dat de mensheid is ingenomen door een vleselijk geloof wat geboren is vanuit het aardse verstand, het menselijke algemene verstand, terwijl Calvijn erop wijst dat het ware geloof een zeldzame en bijzondere gave van God is. De mens moet zichzelf niet op de borst slaan met zijn protserige geloof.

Als Calvijn Johannes 12:32 bespreekt : ‘En Ik, zo wanneer Ik van de aarde zal verhoogd zijn, zal ze allen tot Mij trekken,’ dan stelt hij dat het woordje ‘allen’ alleen hen van de hemelse kudde voorstelt. Degenen die buiten de kudde zijn zijn niet echt mensen. Met ‘allen’ bedoelt hij ook dat ze

uit alle volkeren genomen zullen worden, zowel uit de Joden als uit de heidenen, wat Chrysostomos ook eens stelde. Als Calvijn het dan over het ‘oordeel’ heeft dan bedoelt hij daarmee een omkering van toestanden waardoor de wereld weer tot zijn oorspronkelijke staat wordt teruggebracht. Hij wijst dan op het Hebreeuws : misphat, oordeel, wat goede richting betekent. Buiten God is niets dan verwarring. Calvijn stelt dat het heel lang zal duren voordat het kwaad uiteindelijk uitgeworpen is, dat dat geen kort tijdsbestek is.

Calvijn stelt dat als neuswijze mensen met de dingen van God spotten dit doen omdat ze het niet verstaan, en ze zouden het alleen kunnen verstaan als ze het zelf ondervinden. Het zijn dus de beste stuurlui die aan wal staan, die over alles wel een vooroordeel hebben. Zo leven ze dag in dag uit, al roddelende en spottende, omdat ze de dingen van God niet hebben ondervonden, en die zo niet kunnen verstaan. Het lijden van Yeshua is een lijden van uiterste kwellingen geweest, en daar moet ook een ieder ander doorheen die tot deze dingen wil ontwaken, en daarom worden deze dingen ook zo bespot, want het vlees wil leven en plezier maken, veel volgelingen maken, een grote naam hebben, met veel lof en glorie. Zo is het kruis van Yeshua en dat wat door het gehele OT heenloopt, door de oude profeten, een dwaasheid voor het vlees.

Calvijn stelt dat het kruis een ergernis is voor hooghartige mensen. Ze doen er alles voor om het als dwaasheid te bestempelen.

Als wij om ons heenkijken en we zien de spotters en hoe de wereld in grote problemen is gekomen en dat het maar niet op schijnt te houden, en ons misschien afvragen waarom God niets doet, dan moeten we beseffen dat het enige pad is de theologie te verdiepen. We mogen niet alles zomaar op God afschuiven, want het pad ligt er al wat wij dienen te begaan. God wordt als zondebok bestempeld, maar er moet losgekomen worden van gebrek aan kennis. De aarde is ten onder gegaan in vooroordelen, in aardse pseudo-kennis. Als mensen dit willen overslaan onder het mom van geloof en genade, dan is dat zeer bedrieglijk, en komt men daar ook in de leer van Calvijn niet mee weg.

Om dit enige pad van de theologie te gaan moet het vergankelijke leven veracht en gehaat worden, en zij die al te begerig zijn naar het aardse leven moeten vrees aangejaagd worden, anders is het voor hen onmogelijk om naar de hemel te gaan, stelt hij.

In de leer van Calvijn is het Woord voorgesteld als de leidsvrouw en leermeesteres. Toch is dit voor Calvijn niet genoeg, want er moet ook geestelijke leiding zijn, waar ook de nieuwe bijbel catechismus op wijst. Vandaar dat de nieuwe bijbel ook spreekt over meerdere natuurvrouwen. Calvijn noemt de kerk bijvoorbeeld ook een moeder. In zijn commentaar op Johannes 12 wijst hij erop dat Yeshua op een ezel reed om zo te laten zien dat het paradijs vreemd zal zijn aan wereldse pracht en glans en rijkdom en macht. Het paradijs is natuurlijk en primitief, en vandaar dat als de nieuwe bijbel het heeft over de vrouwen van het paradijs, dan worden zij natuurvrouwen genoemd.

Calvijn wees erop dat Yeshua niet voor de eer van mensen van gekomen. Daarom reed hij op een eenvoudige ezel. Yeshua was niet gekomen om een aardse koning te zijn. Toen de schare hem in de wildernis tot koning wilde maken toen verborg hij zich op de berg, stelt Calvijn, want de mensen dachten aan een heel ander koninkrijk. Calvijn noemt het ijdele verzinsels die de mensen in gedachten hadden. Hierdoor zijn ze beneveld, en ze praten zichzelf hiermee ook goed.

Goddeloosheid komt vaak met huichelarij, stelt Calvijn. Hij stelt ook dat mensen soms geen mensen, maar monsters zijn.

In zijn commentaar op Johannes 11 stelt Calvijn dat Jezus niet naar het graf ging als een lege toeschouwer, maar als een worstelaar. Zo moeten ook wij die keuze maken. Ook Jakob was een worstelaar die tot Pniël ging om met God te worstelen, wat bij de uittocht hoort, de diepte van de uittocht. Er was een verschrikkelijke tirannie van de dood die Jezus moest overwinnen, stelt Calvijn.

Het leven bestaat ogenschijnlijk uit toevalligheden die samengeweefd zijn met allerlei traumatische gebeurtenissen en tegenstrijdigheden, verwarringen, chaos, maar er zit een hogere orde achter, en uiteindelijk gaat het in het leven met al zijn onverklaarbare eigenaardigheden dat zulke vreemde sprongen telkens schijnt te maken die onnavolgbaar zijn om de orionse hersenspinsels om erdoor te komen, want de mens ligt verlamd in een calvinistische woestijnzee. Er is land in zicht, maar het land is droog en dor, want het is immers een woestijn. De mens is totaal afhankelijk van de genade van God, maar beseft niet wat dit inhoudt. Het wil zeggen dat de goddelijke natuur door de mens heen moet werken, niet zijn vleselijke natuur. Er ligt een hogere natuur verborgen in de mens. Zelfs het willen en wensen is in de mens door en door vleselijk, en daarom wilde Calvijn geen risico nemen, en legde hij de lat zo hoog, te hoog eigenlijk, en alleen door de exegese kan die lat op juiste hoogte worden geplaatst, en zal ons vlees afsterven, en zo ook het extremistische, paranoïde calvinistische vlees, opdat dit vervangen kan worden met de hemelse vreze des heeren.

Calvijn stelde dat Yeshua de eenzaamheid in de woestijn opzocht om daar een heiligdom God’s op te richten. Calvijn noemt dit de wrake God’s, want de kerk in de stad, in Jeruzalem, was een spelonk van moordenaars. Yeshua zou nooit zo diep in de woestijn zijn gekomen om het heiligdom op te richten als hij niet zo verworpen was door Jeruzalem. We zien hier dus weer het pad van Ishmael en Ezau, die ook verworpenen waren en alles moesten afleggen. Net als de psalmist, Ishmael en Ezau riep Yeshua het op een gegeven moment uit : ‘Mijn God, mijn God, waarom hebt gij Mij verlaten.’ De kerk heeft de verworpenheid van Ezau altijd verkeerd begrepen. Ezau was ‘gehaat’ door God, omdat hij een moeilijk opvoedbaar, rebels kind was, maar kreeg zo de extra aandacht van God, als een liefdevolle Moeder. Het is duidelijk dat de kerk de bijbelse nuance van de haat niet begrijpt. Yeshua sprak dat niemand hem kon volgen die zijn moeder, vrouw en kinderen niet ‘haat’. (Lukas 14:26) Dit is in het Aramees ‘sny’ een bepaalde vijandschap, wat ook een worsteling kan betekenen, het toetsen. Dat is ook de ‘haat’ van Ishmael naar ieder mens. Wij moeten hen teruggeven aan God, en niet bevooroordelen door vleselijke gedachtes, emoties en gehechtheden. Daarom moest Ezau zijn familaire en sociale status afleggen om het rode te ontvangen, wat een beeld is van het kruis. Ook God ‘haat’, oftewel toetst, de mens in die zin. We spreken daarom ook in de dialectische theologie over het Pniël van Ezau, waar hij worstelt met God. Toen Jakob op Pniël worstelde met God werd hij ‘overwonnen om te overwinnen’, en zo was Ezau ‘gehaat om te haten’, oftewel een vijandschap te hebben tot alle vlees, en om alles zo te toetsen. Uiteindelijk kwam God uit Edom en Teman, zoals de oude bijbel stelt, en waar de nieuwe bijbel mee verder gaat. Daarom was er in de jaren 1700 in de kerkgeschiedenis ook een grote opleving van het Edomitische Judaïsme, nadat er in de jaren 1600 een grote opleving was geweest van het Ishmaelitische Judaïsme, wat ook een deel was van de reformatie. De mens had deze bronnen nodig om verder te gaan. Ook binnen het intellectuele calvinisme was hiervoor ruimte, terwijl in het oppervlakkige leken-calvinisme er een grote weerstand was tegen de hogere exegese, alles wat niet in hun straatjes van eenzijdige

theologie paste. Calvijn was echter ook een man van vele richtingen, want hij had zich verdiept in het humanisme, het stoïcisme, en andere filosofische stromingen, en moedigde ook het bestuderen van de filosofie aan.

Calvijn spreekt over de beteugeling van de moedwillige goddelozen door God, opdat wij verder kunnen komen in deze woestijn, opdat we niet telkens hoeven te strijden zonder dat het veel vrucht oplevert. Zo kon Yeshua ook ontkomen aan de bozen en zo de Jordaan over gaan. Uiteindelijk zijn we geen speelbal van het kwaad, maar van God, als de Orionse hersenspinsels waar de nieuwe bijbel het over heeft, wat hemelse hersenspinsels zijn, als natuurverschijnselen, wat ook weer met de opname te maken heeft. Zo kan de mens veerkracht ontwikkelen in de eigenaardige wereld waarin hij terecht is gekomen.

Calvijn laat in zijn commentaar op Johannes 10 zien dat alleen de gehoorzaamheid de sleutel is tot de hemelse kennis die verborgen is. Daarom moeten we met Yeshua de Jordaan overgaan wanneer God het vlees beteugelt. De kennis baat ons niet wanneer wij gewoon in de stad blijven en ongehoorzaam zijn aan de roep van God, en wanneer wij niet met God worstelen in de wildernis zoals Jakob en Ezau. Dan verstijft al die kennis en wordt het gebruikt voor vleselijke redenen. In die gehoorzaamheid moeten we open staan voor de leiding Gods, zonder welk we niets mogen doen, stelt Calvijn. Als die leiding er niet is, dan is het een vleselijke gehoorzaamheid, die bedrieglijk is. Daarom moet de zaadkorrel sterven, opdat God leven van boven laat stromen. Zo zal zelfs de woestijn bloeien, alhoewel met gematigdheid. Het is het bloeien van het kruis, van de stok van Aäron. Uiteindelijk komen we zo tot het beloofde land. Telkens weer moeten we de kuddes hiervoor achterlaten om tot de verloren schapen te gaan, of de verloren varkens, of de verloren vissen. We mogen ons geen koning laten maken in de stad, of in nederzettingen in de wildernis. We zijn op doortocht, net zoals Yeshua. Yeshua verborg zich hiertegen op de berg, stelde Calvijn. We moeten verder. Er zijn vele gevaren. Kronen van aanzien, kronen van macht, en allerlei vleselijke tronen. De mens moet het haten en achterlaten. Verkoop alles om aan de armen te geven. Verkoop alles voor die ene parel. Neem met niets minder genoegen.

Calvijn stelde dat men niet moest komen tot snelle eenheden, saamhorigheid in de stad, als een complot tegen de hemel, maar dat men zich moest richten op de hemelse openbaring. Eendracht of openbaring ? Daartussen moeten wij kiezen. Overmoedige eendracht ten koste van de hemelse openbaring is een wapen gesmeed tegen de hemel, wat geen stand zal houden. God zal alles beteugelen wanneer het God behaagt, stelt Calvijn. En dan is afzondering de weg om tot die hemelse openbaring te komen, zoals Yeshua zich ook hiertoe afzonderde.

Al deze dingen gaan niet zonder strijd, stelt Calvijn, want de boosheid ontpopt zich maar al te vaak als een huichelaar, en noemt haarzelf dan ook nog de wreker van God's eer en beschermer. Daarom hebben wij een goed geweten nodig als een ijzeren muur om alle laster en smaad die op ons afkomt te weerstaan, stelt hij. Hierin geven zij een schone schijn aan hun boosheid waar wij een tijdlang door onderdrukt worden, wat een schande is, stelt Calvijn. Het is de aard van het vlees, en die is onbeschaamd, stelt hij. Ze matigen zich dan ook een schijn van recht aan, waarmee ze Yeshua wilden stenigen, wijzende op de wet in Deuteronomium 13:6, waar de valse profeten gestenigd moesten worden, stelt Calvijn. Er is veel religieus onrecht, religieus wetsmisbruik, naar de letter, omdat ze de wet niet begrijpen, niet hebben verdiept. Ze kennen de betekenis van de wet niet omdat ze wetteloos zijn naar de hogere wetten van de hemelse kennis, van studie en openbaring, van

exegese. Het zijn letterslaven. Ze hebben het geestelijke verworpen. Ze leven zo in vooroordelen en worden geleid door het vlees. Ze worden voortgedreven door hun eigen verdervelijke begeerten. Deze monsters, deze tetracten, proberen de mens in de woestijnzee naar de dieptes te trekken, opdat zij het beloofde land niet in zullen gaan. Het is een enorme strijd aan de kust, waar de mens verlamd in het warme woestijnwater ligt, evenals vele dieren. De mens komt de grens maar niet over. Telkens als de mens er bijna is, of bijna denkt te zijn, wordt de mens weer door iets teruggegrepen. De farao wil het volk niet laten gaan, en het volk is ongehoorzaam. Toch is er een weg. Toch wijst Calvijn de weg in zijn commentaar op het Johannes evangelie. De zaadkorrel moet eerst sterven. Er is nog teveel vlees van de mens dat aan land wil gaan om een eigen koninkrijk te bouwen, tot verheerlijking van zijn eigen vlees. Het is nog te gevaarlijk om aan land te gaan. Eerst moet de mens, net als Yeshua, net als de psalmist, net als Ismael en Ezau, ter helle dalen. Er is geen opstanding zonder een diep sterven, en zelfs de opstanding is een diepere dood, en de vreze des Heeren, zoals de nieuwe bijbel stelt. Men moet oppassen met het vele en snelle licht. De mens moet tot het verloren licht in de duisternis gaan, tot de diepere duisternis, waar licht van een andere orde is, namelijk het inzicht. Het is een heel ander zintuig dan zomaar het oog, of de smaak, maar het is de honger, de honger naar hemelse kennis wel te verstaan.

Daarvoor moeten we dieper in de wildernis zijn. Mozes had nog teveel bedrieglijke waanbeelden van zijn eigen overmoed, zijn eigen macht. Hij had geen geduld, waardoor hij het beloofde land niet in kon gaan. Hier moet het vlees afsterven. Het vlees zal niet meegaan in het beloofde land. Er moest een hogere Mozes komen, zoals in het werk van Jeremia naar voren kwam. Die maakte geen compromissen, deed geen water bij de melk. Als wij te braaf zijn naar de vleselijke instellingen, dan komen we er niet. Daarom kwamen we er ook niet zomaar met Luther, die nog te bourgondisch was ingesteld, maar moesten we komen tot een Calvijn, alhoewel die nog heel erg extremistisch was en kortzichtig op bepaalde punten. We moesten het ermee doen. We moesten ermee werken, het uitwerken, om de brug over te gaan tot het beloofde land. We moesten ervoor de wildernis in. Die wildernis ligt besloten in zijn commentaar op het Johannes evangelie, wat een omvangrijk werk is. Daar loopt het pad verder. Vele calvinisten hebben nooit kennis gemaakt met dit werk. Het stadse calvinisme is niet het ware calvinisme wat van God aan de mensheid was gegeven. Ook moeten wij niet zomaar calvinistisch zijn, maar calvinistisch gereformeerd, want Calvijn was slechts een beeld, een gelijkenis, een archetype, een gedicht, een psalm. Hij was verre van een zuiver beeld des Heeren.

Calvijn stelde dat de kerk was omringd door machtige vijanden, en dat de wankelmoedigheid van de gelovigen groot was, dat ze elk moment de dood nabij waren, maar ze hadden een onderpand. Zo zijn ze niet overgeleverd aan de willekeur van de vijanden, want die zouden daarvoor eerst God moeten overwinnen die hen beschermt, stelt hij. De uitverkorenen worden krachtdadig geroepen, stelt hij, en worden geleid door hun vroegere wildheid af te leggen. Calvijn wijst op de leidzaamheid die hierbij nodig is. We kunnen stellen dat die samen gaan met strijdzaamheid, toetszaamheid, lijdzaamheid en leerzaamheid. De wilde beesten moeten zich hiervoor laten temmen, stelt Calvijn. Zij die nog niet door het geestelijke tot schapen zijn geworden zijn nog onbetamelijk, ongerijmd en ongetemd, stelt hij. Ze zijn nog vol met moedwillige boosheid. Alleen God kan een wild beest tot een schaap maken.

Velen komen met list tot Yeshua, stelt Calvijn. Het zijn oppervlakkige geesten, stelt hij, die rondfladderen in ijdele bespiegelingen. Als iemand is geroepen door de Heere dan kan zo iemand

niet ontkomen aan de listen en lasteringen van deze kwaadwilligen, stelt Calvijn. Er zijn getrainde ogen voor nodig om het werk van Calvijn door te nemen. Er liggen namelijk vele valstrikken in verborgen. De vijand was nog steeds naar de mens op jacht. De farao wilde het volk niet laten gaan. De tetracten wilden hun voedselbronnen niet verliezen.

Hoe komen wij aan land ? De martelaren roepen het uit tot de hemel, schreeuwen om wraak, maar ze krijgen het witte kleed om nog geduld te hebben. Er is hier geen snelle wedergeboorte. Het gaat volkomen mis in de kerk met de snelle wedergeboortes. De kinderen worden overvoed, verwend. Ze worden opgeblazen en krijgen snel allerlei hoge posities in de kerk of in de kerkeraad. Sommigen worden dan zelfs vervolgers van de predikanten, want vandaag de dag beslissen de kerkeraden bijna alles, en gebruiken ze de predikanten als hun marionetten om hen naar de pijpen te laten dansen. Wat moet er gebeuren ?

De mens ligt verlamd aan de kusten van de woestijnzeeën, nog gewoon in het warme water. Zomaar een snelle wedergeboorte hier door één of ander opzegversje, één of andere spreuk, zou te gevaarlijk zijn. Het vlees in de mens raaskalt nog. De mens ligt ijlend in het water, zijn vlees op zoek naar houvast. Het vlees wil zijn sterkte laten gelden, en is op zoek naar een moederschoot in het beloofde land, maar die is er niet. God heeft geen kinderen. Dat was de moeilijk te verteren boodschap van de islam, en dat is de moeilijk te verteren boodschap van de nieuwe bijbel.

Ook de nieuwe bijbel catechismus heeft het hierover : God heeft geen kinderen. Dat wijst weer terug op het ‘Mijn God, mijn God, waarom hebt gij mij verlaten.’ Toen was Yeshua geen kind van God. Hij moest dat afleggen, want de verstandhoudingen tussen God en kind waren door de ideeën van de mens ijdel. Vanwege de ijdelheid der mensen werden deze dingen gezegd, maar de mens was stijfnekkig islamofoob. Nu zegt ook de nieuwe bijbel catechismus het, en de nieuwe bijbel. Het staat geschreven dus op de witte steen en in het boek des levens. God heeft geen kinderen. Wat betekent het ?

Het zal via een andere weg moeten, want het was maar een beeld. Het moest nog verdiept worden. De mens ligt in het water, verlamd. Het boek Duizen is in de nieuwe bijbel het tweede boek, als het exodus boek van de nieuwe bijbel.

We lezen in hoofdstuk 2:1-3 :

‘*Het volk Israel was in de woestijn in*
grote honger, terwijl ze werden
omsingeld door de Amalekieten. Toen werden ze de zee in getrokken.
Het begin van de Amalekitische
ballingschap. Hun hoofden werden
geslagen met stalen stokken, hun kaken
werden verbrijzeld, en zo dreven zij
levenloos in de wateren.’

Daar kunnen we het mee vergelijken, en de TULIP leer van Calvijn heeft de mensheid geheel verlamd, en niet zonder reden, maar hoe nu verder ? Hoe komen wij aan land, wetende dat God geen kinderen heeft, dat er hier geen snelle wederbaringen zijn of wedergeboortes ?

Het antwoord is eenvoudig in het boek Duizen hoofdstuk 2:15-17 :
‘*Zou u dan niet haastig eten, wetende dat Amalek haar dienstknechten opbrengt in honger ? Zo werden deze woorden geprent in de harten en hoofden van de Israelieten. Eet haastig wanneer gij kan, want Amalek's honger zal u weldra overweldigen en u de zee indrijven.’*

Telkens weer wordt de mens afgehouden van het beloofde land, weggeduwd, weggetrapt, terug de zee in, tot de honger, alsof de mens in Tantalos is. Dit is iets heel Kantiaans, want de mens mag het object niet zomaar grijpen, maar moet leren een ander zicht te krijgen op het object en er doorheen te prikken. Nu leeft de mens nog in een samenleving van extremistische objectivicatie. Alles is tot object geworden, tot een product, en wordt verkocht.

In de honger komt de mens, als dit diep genoeg gaat, en zo de mens diep genoeg aan zich afsterft, tot het hemelse touw, en wordt de mens voortgetrokken door het geestelijke, niet meer door het geestelijke. Dan is de mens gekomen tot het onweerstaanbare in de leer van Calvijn, wat veelal uit het verband wordt getrokken door oppervlakkige calvinisten die niet meer weten dan TULIP.

De baarmoeder verwerpt ons, het is nog geen tijd. Wel neemt de mens allerlei vleselijke baarmoederen aan, maar die zijn slechts in de zee om hen te verscheuren. Dat zijn de tetracten waar de nieuwe bijbel over spreekt.

Er is niet zomaar een baarmoeder voor de mens. De mens komt niet zomaar aan land terwijl hij zijn leven nog wil behouden. De mens moet in het water aan zichzelf sterven, als een boom geplant aan waterstromen. Dit is de enige manier om aan land te komen. De nieuwe bijbel In het scheppingsverhaal van Duizen 6 lezen we hoe de mens aan land komt :

‘*Drie mannen op een boot kwamen tot*
het eiland van Jaterin en Jata. Dichtbij
het eiland gingen de mannen zwemmen,
maar werden gevangen in de netten van
de zusters Jaterin en Jata. Zij werden op het eiland getrokken.’

II Kamba 10:117-118 :
Het gaat altijd weer dieper,
Deze zeeen zijn te groot,
Deze zeeen zijn onoverbruggelijk,
Deze zeeen zijn eindeloos,
Allen zullen in deze zeeen in vissen
veranderen,
Er is geen doorkomen aan,
Zij kunnen hier alleen maar dromen,
Totdat de nachtmerrie toeslaat,
Een vis zullen zij zijn,
Alleen als vissen kunnen wij tot U
naderen, in de diepste duisternis.’

Er is dus niet zomaar toegang tot een moederschoot, tot land. Het visnet is daarom van belang in de schepping.

Overgerustheid noemt Calvijn de oorzaak van valse leringen. Hij noemt het ook een gebrek aan vreze des Heeren dat ze zo rondfladderen in lichtgelovigheid. Valse leringen kenmerken zich vaak door eenzijdigheid. Dat moet allemaal afsterven in het visnet voordat de mens aan land kan gaan. Juist door het vis zijn en afsterven als vis kan de mens voorbereid worden om waarlijk mens te worden.

Calvijn wil dat de kerk met zorgvuldigheid behandeld wordt in de zin dat men het onderscheid tussen ware kerk en valse kerk goed opmerkt. Hierin kan van alles misgaan als men overmoedig is. Daarom moet de mens sterven als een vis, net zoals Yeshua, de ichtus. Dit onderwerp komt telkens weer voor in de nieuwe bijbel, en is dus van belang. Op het herstelde beeld van de geestelijke visserij en het belang van het geestelijke visnet kan de kerk worden vernieuwd en zo hersteld.

Is er dan wedergeboorte nadat we als de ichtus, de vis, aan onszelf zijn gestorven ? Neen. God heeft geen kinderen. De mens moet het visnet leren kennen, en zelf visser worden. Als de mens volleerd raakt in het geestelijke vissen, dan kan de mens door God geadopteerd worden.

Calvijn stelt dat Jezus kwam om de oude wet te verbreken juist omdat het diepere betekenis had en de mens dat maar eens moest onderzoeken. Vandaar dat hij opzettelijk werkte op de sabbath. Zo verbreekt de nieuwe bijbel ook de inzettingen van de oude bijbel omdat het diepere betekenis heeft. De mens moet er geestelijk mee omgaan en niet vleselijk. Het zijn stappen in de soteriologie die niet overgeslagen mogen worden.

HOOFDSTUK 44. CALVIJN EN HET JOHANNES EVANGELIE - 6

Hoe komen wij door de woestijn van het calvinisme heen ? Hoe komen wij aan land als wij verlamd liggen aan de kusten van de woestijn zee door het leven ? In de zondvloed moeten we komen tot de wijngaard van Noach. Nu zal de honger uiteindelijk leiden tot de tranenzee, oftewel het zaad van de verbrokenheid, waarvan de wijngaard van Noach dan een beeld van de vrucht is. Calvijn stelt dat de waarheid het enige leven is, en dat de duivel daarom de leugen als zijn dodelijkste pijl heeft, en zelf ook dronken is van de leugen. Er is dus ook heel veel namaak wat op de loer ligt als we het over deze dingen hebben, en daarom moeten we komen tot de bron en de diepte daarvan. Calvijn stelt dat er een vervalsing van het zaad des levens is, waardoor zij hun enige roem hebben in het zijn van opvolgers van de heilige vaderen waarmee ze kunnen bluffen. De hoge posities die ze hebben in de kerk door dit zaad zijn puur kunstmatig dus en buiten de hemelse natuur. Het zal zichzelf dus gaan aanvreten.

Hij stelt dat ijdele titels, hoe groot die ook mogen zijn in de ogen der mensen, bij God niets voorstellen. Daartoe was het zaad van Ezau die zijn aardse, aangeboren sociale en familiaire status moest afleggen een weg om hiermee af te rekenen, een pad dat uiteindelijk ook Jakob ging, en dit

pad was ook al begaan door Ishmael, die een rebelsheid had naar de menselijke inzettingen. Calvijn stelt dat een groot deel van de wereld denkt koning te zijn, terwijl ze zich bevinden in de jammerlijkste dienstbaarheid. We kunnen dan stellen dat daarom Ezau daarom wel tot het rode moest komen, ter aflegging van zijn wereldse eerstgeboorterecht, wat een beeld is van Yeshua, die zo ook tot een verdoemeling werd en uitriep : ‘Mijn God, mijn God, waarom hebt gij mij verlaten,’ en het zo onder tranen zocht, maar het niet vond. Ook de psalmist ging op dit pad, en de oude profeten. Jakob had zijn broeder verachtelijk bedrogen, zoals ook de katholieke kerk het Israelitische geloofsgoed later bedroog en misbruikte, en zo zichzelf toeëigende.

Als wij zulk een verblinding zien bij kerk en wereld, stelt Calvijn, dan moet dat in ons heilzame vreze opwekken.

Calvijn laat de strijd zien die de heiligen hebben, in zijn commentaar op Johannes 8. De vijanden van God’s koninkrijk noemt hij erger dan dronkemanswaanzin. Als het oordeel van God tot hen komt, dan schertsen en spotten ze, en als ze door priemen worden doorstoken, dan barsten ze uit in onzinnig lachen alsof ze van verstand zijn beroofd, stelt hij.

Hij legt ook uit waarom de zondaren die dan onder een heviger oordeel tot angst worden gedreven en het in hun nood uitroepen tot God, terwijl hun geween tevergeefs is, want ‘zoekende zoeken zij niet’. Zij zijn dus zelfs in hun zoeken van God zoekende in het vlees. Daarom moet God wel zeggen : ‘gij zult in uw zonden sterven,’ stelt hij.

Met deze kennis moeten wij echter niet op hol draven, stelt Calvijn, want het oordeel is aan God, en niet aan een mens. Hij stelt dat het beter is een schuldige vrij te spreken dan een onschuldige te veroordelen. Vandaar dat hij wijst op de heilzame vreze. Dit is ook de reden waarom Yeshua zijn rechterschap aflegde, zoals ook Ezau zijn bijzondere status van eerstgeborene aflegde. Ook Ishmael was geen mensenbehager. Als wij te braaf zijn dan kunnen wij nooit het pad van Yeshua over de Jordaan volgen de wildernis in. Yeshua ging tot de bergen om zich daar verborgen te houden, want de mensen wilden van hem een aardse koning maken.

Zo liggen wij dan in het warme water van de tranenzee in de woestijn, verbroken, met heilzame vreze om niet overmoedig aan land te gaan om daar een koninkrijk te bouwen, een stad en een naam. Wij zijn in de diepte van de woestijn, waar eens Yeshua was, en Johannes de Doper, waar Ezau was, Ishmael, en de oude profeten. Hier liggen wij in de tranenzee, aan de woestijnkusten. Onze kracht mag niet groter zijn dan onze vreze. Hier moeten wij groeien, als een boom geplant aan waterstromen, als een wijnstok in de wijngaard van Noach, middenin de zondvloed. De mens kan hier niet verder, en wordt uiteindelijk gevangen als een vis door hemelse visnetten.

Calvijn wijst er ook op dat Paulus stelde dat hij gebonden was en het Woord was niet gebonden, wat in de leer van Calvijn als de leermeesteres is. Het staat ook in 2 Timotheus 2:9, waar Paulus op wijst in zijn commentaar op Handelingen 28.

‘*Om hetwelk ik kwaad lijd en gebonden ben als een kwaaddoener, maar het woord Gods is niet gebonden.’*

Als wij tot het Woord komen, dan moeten wij gebonden zijn, zodat het Woord ons kan leiden en we het Woord niet in de weg staan. Ook Yeshua leed onrecht. Hij werd door de schare benoemd als iemand die de duivel had, en Calvijn stelt dat ze daarmee wilden zeggen dat hij krankzinnig was, wat daaraan gelijk stond. Calvijn stelt dat we geen oordeel mogen uitspreken over onbekende zaken, en als iemand ons dat onrecht aandoet, dat we door onverstandige mensen zomaar worden veroordeeld, dan moeten we naar het voorbeeld wat Jezus het geduldig verdragen.

Calvijn is natuurlijk een mythische figuur, als een machine. Hij wees in zijn commentaar op Handelingen 28 op de problematiek van de Joden dat ze een messias verwachtten die alle dingen in orde zou maken, terwijl Yeshua juist zou komen om de diepte op het offer te richten, omdat Yeshua vaak een voorbeeld wordt genoemd door Calvijn, maar Calvijn slaat dan ook vaak door naar de orthodoxe en extremistische zijde. Hij laat de touwtjes vieren, zoals het oordeel in zijn leer ook telkens gematigd moet worden en uitgesteld, maar dan trekt hij de touwtjes weer strak, alsof hij een paard berijdt. Hij was een menner van de volkspaarden.

Een goed en zuiver geweten heeft in de leer van Calvijn een groot monopolie, zowel in zijn commentaar op het evangelie van Johannes, als in zijn commentaar op het boek Handelingen. In zijn commentaar op Handelingen 28:11 noemt hij dat wanneer een schepsel van God is aangeraakt door de duivel en zo is bezoedeld, dat dan alleen een zuiver geweten zo iemand kan reinigen. ‘Alleen een zuiver geweten,’ dus. Dat Jezus hierin een schakel is in de leer van Calvijn mag duidelijk zijn, maar dat werkt niet buiten een zuiver geweten om. Dat een zuiver geweten alleen de bron heeft in God mag ook duidelijk zijn in de leer van Calvijn. Je kunt het niet van elkaar loskoppelen. Als de mens betuigt God te hebben, en Jezus, maar hij heeft geen zuiver en goed geweten, dan baat het hem niet, en vervalt hij tot namenverering. Calvijn is wat dat aangaat een hele practische theoloog. Hij legt ook uit hoe dingen met elkaar in verhouding staan.

DE CALVINISTISCH-GEREFORMEERDE LEER II
HET VERBORGEN CALVINISME

EEN UITGAVE VAN REFORMATORISCHE VOORLICHTING
2024

DE CALVINISTISCH-GEREFORMEERDE LEER II
HET VERBORGEN CALVINISME

INHOUDS-OPGAVE :

1. DE INFITAR
2. HET LEVEN VAN ISMAEL
3. KLINISCH OF GEESTELIJK ?
4. CALVIJN EN DE EFEZIËRS
5. BESPREKING HET GEKROOKTE RIET VAN SMYTEGELT - 3
6. CALVIJN EN DE EFEZIËRS - 2
7. ONDERZOEKT ALLES
8. DE GELIJKENIS VAN HET GEZINSMODEL
9. CALVIJN EN DE EVANGELIËN
10. DE GELIJKENIS VAN DE KANAANITISCHE VROUW
11. BESPREKING VAN DE DOGMATIEK VAN BERKOUWER
12. BESPREKING VAN DE DOGMATIEK VAN BERKOUWER - 2
13. COMMENTAAR OP ODENLECH 1
14. CALVIJN EN DE EVANGELIËN - 2
15. CALVIJN EN DE EVANGELIËN - 3
16. CALVIJN EN DE EVANGELIËN - 4
17. COMMENTAAR OP BEHEMMA 1:1-12
18. DE WARE LIEFDE DES HEEREN
19. COMMENTAAR OP BEHEMMA 1:13-14
20. VAN DOVE DOGMA’S TOT LEVENSBRON
21. CALVIJN EN DE EVANGELIËN - 5
22. GOD HEEFT VOORZIEN
23. COMMENTAAR OP RIVIEREN 1-2
24. CALVIJN EN DE EVANGELIËN - 6
25. CALVIJN EN DE EVANGELIËN - 7
26. CALVIJN EN DE EVANGELIËN - 8
27. CALVIJN EN DE EVANGELIËN - 9
28. CALVIJN EN DE EVANGELISTEN
29. OVERDENKING WERKTUIGEN 4:17
30. CALVIJN EN DE EVANGELISTEN - 2

31. CALVIJN EN DE EVANGELISTEN - 3
32. HET GEHEIMENIS VAN DE CHRISTELIJK GEREFORMEERDE KERK
33. HET GEHEIMENIS VAN DE CHRISTELIJK GEREFORMEERDE KERK - 2
34. HET GEHEIMENIS VAN DE CHRISTELIJK GEREFORMEERDE KERK - 3
35. HET GEHEIMENIS VAN DE CHRISTELIJK GEREFORMEERDE KERK - 4
36. HET GEHEIMENIS VAN DE CHRISTELIJK GEREFORMEERDE KERK - 5
37. HET GEHEIMENIS VAN DE CHRISTELIJK GEREFORMEERDE KERK - 6
38. VAN KUYPER TOT KERSTEN
39. DOOYEWEERD EN DE STRIJD TEGEN DE DEUS EX MACHINA
40. DOOYEWEERD EN DE STRIJD TEGEN DE DEUS EX MACHINA II
41. CALVIJN EN DE EVANGELISTEN - 4
42. DOOYEWEERD EN DE STRIJD TEGEN DE DEUS EX MACHINA III
43. DOOYEWEERD EN DE STRIJD TEGEN DE DEUS EX MACHINA IV
44. DE VREZE DES HEEREN : DE REM, GEEN GASPEDAAL

1. DE INFITAR

Ishmael is een oorlogszuchtig volk, maar in de nieuwe bijbel heeft het de betekenis van oorlogszuchtig in de geestelijke oorlog. Ishmael moest het volk terugbrengen tot de Moeder God, de bron van al het leven, de geestelijke baarmoeder, en de vijand van het volk, oftewel de zonde, de onwetendheid ook, de leugen, moest verslagen worden. Het is dus geen getrek en geduw, maar onderwijs. Het is een getuigenis. We lezen dit in het boek Duizen, hoofdstuk 17.

Nu, geliefden, de bronnen van de geestelijke oorlogsvoering worden gerepresenteerd door de zonen van Ishmael. Eén van hen was genaamd Adbe’el, en hij stelde ook een roede voor, de Infitar. Deze helpt de mens om zich af te scheiden van de zonde en om koers te houden. Ja, het Woord duwt soms wat bij, maar uiteindelijk is het de mens zelf die zijn hoofd stukbreekt op het Woord, als de mens niet luistert naar de liefdevolle opvoeding en bijsturing door het Woord, want het Woord is als een steen. Ga dus met de stroom van het Woord mee, en ga er niet tegenin.

Hebben wij dan niet te lijden ? Natuurlijk wel. Het Woord is de steen des aanstoots en die wordt weggeworpen, geslagen en geschopt, maar Duizen 17:35 zegt : ‘De betekenissen van het lijden zullen veranderen, en de gevoelswaarden zullen veranderen.’

---

2. HET LEVEN VAN ISMAEL

II Duizen 14:28
‘*De Israelieten werden in de wildernis geleid om te komen tot de gesel van God, om daardoor getuchtigd te worden om in te gaan tot het beloofde land. Zij zouden hiertoe de striemen moeten ontvangen. De gesel zou spreken. 'Heere, spreek door Uw Gesel.'*

Het ging helemaal mis met de Israelieten in de woestijn, want ze wilden de tucht niet, de gesel niet, de infitar, maar ze wilden zich een naam maken en aanzien krijgen. Ze wilden zich een stad bouwen, zomaar midden in de woestijn, terwijl ze nog op doortocht waren en vele geestelijke vijanden moesten verslaan. Oh, dat trotse en stijfkoppige volk Israel. Ishmael daarentegen wilde zich geen naam maken. Hij had de vleselijke mens als zijn vijand. Hij was de moeilijk opvoedbare, want hij wilde niet buigen voor de oude orde. Hij was een rebel. Hij wilde geen stad bouwen om vereerd te worden, om bewonderd te worden, om mensen te behagen, naar de pijpen te dansen, maar hij was een verstotene, en wilde verder trekken. Hij wist dat hij hier zijn woning niet had. Hij had geen steen om zijn hoofd op te leggen, net als Yeshua. Hij was ook geen roepende in de woestijn. Hij had de oude mens al opgegeven. Hij wilde niet meer terug, wilde niets meer met ze te maken hebben. Laten de doden de doden maar begraven. Hij was geen brave borst die rond liep te pronken. Hij liet zich niet voor karren spannen.

Daarom heeft de nieuwe bijbel het ook vaak over Ishmael als het volk van de uittocht. Zij gingen veel verder. Zij zochten geen eer. Zij werden niet groot door het christelijke westen. Zij waren onderdrukt. Zij gingen tot de verlaten plaatsen waar niemand ging, waar niemand durfde te komen. Och, de eenzaamheid, och, de verlatenheid, och, de gevaarlijke roofdieren, och, het onbekend zijn, daar kon menig mens niet mee leven. Ze wilden bij de vleespotten en de drugspotten blijven. Natuurlijk ook de snoeppotten. Ze hadden voor alles wel een medicijn, en daarmee maakten ze grote winst.

De gesel is ertoe om de mens grens-gevoelig te maken (Ewa 30:9). De gesel is onze zintuigen (Ewa 39:11). Het Woord is in de gesel. Zo spreekt de hemel tot ons. Het is een bittere melk om het kind te sterken. Nu, geliefden, er zijn vele gevaren in de woestijn, dus dan is het hard nodig. Velen gaan ten onder door de bedrieglijke luchtweerspiegelingen in de woestijn of door de roofdieren waar ze zich blind voor houden. Niemand komt ver in de woestijn met een blinddoek om. Dat kan ik u verzekeren. Ze stellen Yeshua ook vaak te lief en te aardig voor, alsof die alles maar toelaat, want alles is immers genade. Dat is een dwaalleer. Ja, Yeshua keerde de andere wang soms, en ging soms de extra mijl, maar lang niet altijd. Hij droeg ook een gesel waarmee hij de gehele tempel overhoop sloeg, en in woede keerde hij hun verkooptafels om, want ze hadden God’s huis tot een rovershol gemaakt, tot een hoerenhuis.

En die mensen die Yeshua altijd voorstellen als iemand die heel lief en aardig is altijd, zodat ze daardoor een excuus hebben en altijd een alibi, die mensen die zijn zelf nog wel het gewelddadigst en gemeenst, geheel tegenovergesteld aan de Jezus die ze prediken.

Nu, Ismael was heel anders. Jezus was ook heel anders. Ja, Jezus was zachtmoedig, maar je kon hem geen stro voor vijgen verkopen. Bij Ismael moest je daar ook niet mee aankomen, en bij

Jeremia ook niet. Ze vochten en worstelden met de geestelijke vijanden waardoor ze geplaagd werden, opdat ze niet met de vuile en verziekte stromen van het wereldse leven werden meegezogen. Ze gingen dwars tegen de afgeweken massa's in. Daarom hadden ze zich aan de gesel, aan de infitar, onderworpen, opdat ze ook een gesel zouden hebben, en hun grenzen zouden kunnen aangeven. Het was iets heel psychologisch.

Belech 3:26 zegt :

'*Je hebt tijden je andere wang toegekeerd, maar dan heb je ineens een gesel in je hand en is het genoeg.'*

Maar zie je hoe gevaarlijk dat kan zijn ? Je wilt niet overmoedig zijn. Het geduld moet rijpen, en dan is de gesel de vrucht, en dat is het hemelse woord. Wij mogen deze dingen niet in het vlees doen. Wij moeten stil zijn en alleen spreken wanneer de Heere spreekt, oftewel het spreken is de vrucht van de stilte.

Zo had Ismael uiteindelijk een grote oogst in het beloofde land, omdat hij daar voor had gezaaid. Zijn geduld en verworpenheid had vrucht gedragen.

---

3. KLINISCH OF GEESTELIJK ?

Belech 1:78
‘*Er was een strijd met zeemonsters van chaos. Hieruit kwam de schepping voort, en die strijd was nog niet afgelopen.’*

Als we de zee van chaos zijn overgekomen, dan komen we allereerst tot een grote natuurstad. Het werkt veelal door katrollen. Daarom zijn er tegengestelde krachten om ons heen. Als we het zeilen onder de knie hebben gekregen en aangekomen zijn aan land, we tot een nieuwe schepping zijn geworden, dan is de strijd nog niet afgelopen. We moeten tot het Nieuwe Woord internaat, tot de Nieuwe Woord School gaan, om verdere studies te doen. We moeten groeien in het Woord, en het Woord moet groeien in ons. Je kunt uit de zee van chaos komen, maar hoe krijg je de zee van chaos, het zeemonster uit je ?

We komen uit een hele enge, klinische wereld. De natuur is afgemaakt of ingeknot. Dat is wat het zeemonster is. Het zit diep in de mens en wil de mens niet laten gaan. Dan denk je soms dat je geboren bent, maar dan moet je tot de conclusie komen dat je nog helemaal niet geboren bent. Het is het rijk van de dood met al zijn schimmen. Daar kun je jezelf dan depressief over maken en overdramatisch over gaan doen, en wegzinken in wanhoop, maar je kunt het ook gaan zien als katrollen, als tegengestelde krachten, als een uitdaging om het geestelijke zeilen te leren.

We moeten de katrollen in de gaten blijven houden, de geestelijke katrollen, en de verhalen-factor moeten we in de gaten houden. Er is iets in het bestaan wat niets om verhalen geeft, maar ook dat behoort tot het verhaal.

4. CALVIJN EN DE EFEZIËRS

Calvijn stelde in zijn commentaar op Efeziërs dat het niet zomaar om Jezus op zich ging. Hij was zich bewust dat er ook een heleboel aan valse Jezussen waren gemaakt door de mensen in hun bijgeloof en gemakszucht. Hij sprak in zijn commentaar op hoofdstuk 6 vers 24 dat alleen een goed geweten de sleutel tot Jezus was. Alleen zo kwam de gelovige onder de gunst van God.

Er zijn een heleboel mensen die Jezus volgen voor het geld, om er bij te horen, en om gewetenloos te kunnen doorzondigen, want alles is immers genade, denken ze. Het draait bij hen om vergeving, niet om levensheiliging. Zo komen ze terecht bij een hele andere Jezus. Dat is een Jezus van de wereld. Zo komen zij ook tot afgoderij, want zij zullen zo niet de diepte van Jezus zien, waar het voor staat.

Calvijn stelde dat de mens pas vrij is van verdorvenheid als het hart vrij is van hypocrisie. Calvijn waarschuwt tegen 'een Christus van de versierde dienst', wat hij een verdichtsel noemt.

Als Calvijn dan de wapenrusting beschrijft dan noemt hij de helm van de hoop van zaligheid zoals Paulus die noemde in 1 Tess. 5:8. De hoop is in de bewoording van Calvijn het opgericht zijn tot de hemelse beloften om de dingen van boven te zoeken. De hoop is in die zin ook de sleutel tot het geestelijke. Het betekent je hoofd omhoog richten. Ook al ben je dus in uiterste wanhoop, dan kun je toch hoop hebben. Dat is een keuze die je maakt. De hoop laat het aardse los en is niet op het aardse gericht. Alleen deze hoop is de sleutel tot de zaligheid. Daarom moeten we ook deze helm dragen.

Calvijn noemt dan geloof en het Woord hetzelfde. Het Woord is het voorwerp van het geloof. Geloof is in de theologie van Calvijn het gebruik van het Woord. Geloof is dus niet zomaar geloven in het Woord, maar het kennen van het Woord en het toepassen. Het geloof is dus als de hand die het Woord vasthoudt en hanteert. Deze hand moet dus behendig en alert zijn om de strijd te kunnen winnen. Het mag geen slapend geloof zijn.

Als hij het borstwapen van de rechtvaardigheid bespreekt dan noemt hij dit de bewapening van het hart. Calvijn laat duidelijk de volgorde zien in het heilsplan, en waarschuwt dat sommigen ontijdig spreken van onverdiende rechtvaardigheid of van de toerekening ervan in de vergeving van de zonden, want Paulus spreekt over de levensheiliging die daaraan vooraf gaat. De levensheiliging komt pas na de oprechtheid, stelt hij. Calvijn stelt dat eerst de mens met oprechtheid versierd moet worden, en daarna met een godzalig en heilig leven, en pas daarna is er rechtvaardigheid en vergeving van zonden. Er is dus niets zomaar onverdiend in de leer van Calvijn. Het is hard geestelijk werk, en zo moeten de vleselijke werken gedoofd en onttroond worden. Zo kan er dus ook nooit een vleselijke verering zijn van mensenwerk, waar Calvijn zo bang voor is, omdat alles geestelijk is. De hoop zorgt ervoor dat alle hoofden omhoog gericht zijn, en het geloof zorgt ervoor dat het niet buiten het Woord, buiten de hemelse kennis, omgaat. Calvijn laat dus zo de hemelse bureaucratie zien, dat niets zomaar uit de hemel komt neerdalen, maar dat de mens er volledig in betrokken moet zijn, volledig ingelicht en ingeleid.

Waar de mens dus spreekt over vergeving, daar spreekt Paulus over heiliging, stelt Calvijn. Calvijn stelt dat we in deze strijd tussen ontijdige vergeving en levensheiliging ons met moed moeten

richten op de hemelse beloften. Er is moed nodig om hoop en geloof te hebben. Hierop wordt de mens aangevallen. De duivel probeert de geestelijke wapenrusting van de mens weg te houden. De moed is dan ook de lijdzaamheid die nodig is in de strijd. Het is een lust tot ijverig werken. In de nieuwe bijbel wordt gesteld dat het ook niet zomaar lijden en strijden is, maar werk. (Beloch 25)

Calvijn noemt dat de duivel regeert in de wereld, en dat men daarom voorzichtig dient te zijn, dat het geen mensenkracht tegen mensenkracht gaat worden, want mensenkracht kan hier niet tegenop. Men mag er niet lichtzinnig mee omgaan. Hij noemt dat de wereld niets anders is dan duisternis, en dat door de verdorvenheid van de wereld plaats is gegeven aan het rijk van de duivel. Het is een geestelijke en onzichtbare vijand, stelt Calvijn, en daarom is die ook zo gevaarlijk. Het volk noemt hij ongelovig en onwetend over deze dingen. De hele wereld is door deze duisternis bevangen, stelt hij. Daarom is de duivel de overste van deze wereld.

Alleen vanuit de hemel kunnen wij overwinnen. Calvijn noemt dat er veel misbruik is van de hemelse gaven en onachtzaamheid, zoals ‘hen die de helm nemen en het schild vergeten.’ Er zijn hen die de wapenen aan de muur laten hangen, stelt Calvijn. Dat wordt dan een heel geprots wat ze allemaal wel niet in bezit hebben en wat ze wel niet allemaal weten, terwijl ze het niet gebruiken, niet tot nut maken. Hij noemt dat de vijand sluw en listig is en in vele lagen werkt.

De moed en de sterkte is dan in de theologie van Calvijn de begeerte van de hemelse dingen die ze nog niet hebben. Er is dus geen omgang zomaar met dode kennis, maar er moet hemelse begeerte zijn, hemelse lust tot ijver. Het hart en de ziel moeten er ten volle bij betrokken zijn, anders is het niets waard. Alleen in die begeerte kan de hoop opgewekt worden, en kan het hoofd omhoog gericht worden. Christen zijn zomaar vanuit traditie of om erbij te horen helpt dan niet. Er komt veel meer bij kijken. Calvijn doet in zijn bespreking van Efeziërs dus ook niet onder voor Paulus, en laat zien dat de mens niet zomaar christen moet zijn, maar calvinist. En zoals we al stelden is TULIP een zeer verdraaide en selectieve filtering uit het werk van Calvijn waardoor het calvinisme zo’n slechte naam kreeg en zo berucht werd. Niet alleen dat. Er was ook een terechte afwijzing van het calvinisme vanwege het gevaar van inquisitie. Vandaar dat er ook gevaarlijke stromingen zijn in het calvinisme. Vandaar dat we ook spreken over neo-calvinisme of calvinistisch-gereformeerd, wat dan het ware en goede calvinisme is met de reformatie meegegeven. Calvijn gaf goed onderwijs maar was met bepaalde uitspraken potentieel gevaarlijk, vooral in die tijd. Op sommige punten verviel hij tot extremisme. Door zijn ander onderwijs werd dit ook weer weggespoeld als eb en vloed. Calvijn was vaak zeer tegenstrijdig. Hij was grillig, onstuimig, temperamentvol, onvoorspelbaar. Vaak hield hij goed spoor, maar kon zo ineens omdraaien en afwijken, en was dan een gevaar voor zichzelf en anderen. Hij was soms aan sterke religieuze drank. Hooghartig en betweterig. Soms nam het katholieke vlees het van hem over. Dat neemt niet weg dat hij machtig door de Heere gebruikt werd in het onderwijs tijdens de reformatie, over dingen die moesten gebeuren. Dat mag niet weggeworpen worden, maar moet op waarde geschat worden.

Calvijn sprak dat God’s kracht gegeven wordt naarmate de begeerte. Dat is een belangrijke stelling in het calvinisme.

Bij Calvijn draaide het, net zoals bij Mohammed, om de armenhulp. Het altaar is de armen, sprak Calvijn. Daaraan moet geofferd worden. Hij wedersprak dus het katholieke bewind, net zoals Luther dit deed. Dat is wat de reformatie is. Dit is ook wat de ware godsdienst is, het omzien naar

de armen, de wezen en de weduwen. In die zin sprak en bracht Calvijn het Woord. De begeerte van ons hart komt door het gebedsleven en ons gebruik van woorden naar voren. Als er geen begeerte is om de armen te helpen, en de armen waardig het leven te bewandelen, dan heeft het allemaal geen zin, en is er geen kracht van God ter beschikking, maar slechts wereldlijke en vleselijke krachten die ten verderve leiden.

5. BESPREKING HET GEKROOKTE RIET VAN SMYTEGELT - 3

In de zesde preek van het gekrookte riet stelt Smytegelt dat het vlees scholdt, tierde en raasde tegen God’s Woord. Ze verwierpen God’s woord en daden, en ze rustten niet voordat ze de gezondene van God door de onrechtvaardigen hadden omgebracht, en zelfs toen konden ze het spotten nog niet nalaten.

Jezus had tot hen gesproken : ‘Gij zult mij zoeken en niet vinden,’ en : ‘Waar ik ben zult gij niet kunnen komen,’ in Johannes 7:35-36, en ze raasden en tierden hierover. De leer van Jezus vonden ze ondraaglijk. Het ging recht tegen de grond en staat van hun religie in, stelde Smytegelt. Maar ze zouden als wilde beesten worden gevonden met zulke valse gronden.

De kerk van God werd hierom vervolgd, stelde Smytegelt, en het vaste land van Azië zou niet kunnen standhouden, en daarom zouden ze de zee moeten leren kennen en tot de eilanden gaan. De eilanden zijn woest en onbekend, stelde hij, en daar zouden ze een woning vinden.

In zijn zevende preek heeft Smytegelt over het belang van de drie grote genades waar niemand gebrek aan mag hebben : geloof, hoop en liefde. Als er één mist, dan werken de anderen ook niet. De drie genaden zijn een parelsnoer dat de drager ervan maakt tot de schoonste van de vrouwen van God (Hooglied 1:8), stelt Smytegelt. Calvijn noemt geloof, hoop en liefde ook : het Woord, de geestelijkheid en de liefde, in zijn commentaar op Efeziërs 6, als hij de geestelijke wapenrusting bespreekt. De liefde is de hemelse begeerte, de moed. Dat is ook wat de sterkte is in de leer van Calvijn, en daarom is de liefde ook sterker dan de dood.

Smytegelt noemt de liefde de begeerte om de eigen begeerlijkheid te doden. Hij noemt de wereld ijdelheid en geestelijke kwelling. Het moet klein gehouden worden en niet geacht. Hij noemt dat als er hoop is, dan brengt dat verdraagzaamheid. Hij noemt geloof, oftewel het Woord in de leer van Calvijn, de moeder van de hoop. De liefde, oftewel de begeerte de vleselijke begeerte te doden, is de parel die alle andere parels overtreft in schoonheid. De liefde is duurzaam, maar geloof en hoop zullen teniet gedaan worden. Dat wil niet zeggen geloof en hoop op zich, maar als ze ontdaan zijn van hun liefde, hun hemelse begeerte. Geloof en hoop kunnen zonder de liefde, zonder de hemelse begeerte, niet bestaan. Het is uiteindelijk de liefde, de hemelse begeerte de vleselijke begeerte te doden, die gelijkvormig maakt aan God, deel laat hebben aan de goddelijke natuur.

In zijn achtste preek heeft hij het over de lijdzaamheid, het beseffen dat er zowel een zomer als een winter is voor de ziel, waar de ziel doorheen moet. De mens moet zowel de verdoemenis accepteren als God die wil toebedelen, als de zaligheid. Beiden hebben een reden, en God’s oordelen zijn altijd goed en waarachtig. Wij moeten ons onderwerpen aan God’s oordelen. Daarom sprak Calvijn ook over zijn leer van de lof der oordelen. In de kerk heeft de verdoemenis een zeer negatieve klank gekregen, terwijl het voor de gelovigen is. Vroeger was dat veel belangrijker in de prediking, om een verdoemeling te zijn voor God. De mens staat namelijk veel te hoog, doet zich veel te waardig en belangrijk voor, en het is allemaal ijdelheid. Daarom werd Job gebracht tot de bitterheid van de ziel. Er waait niet altijd een zuiderwind, stelt Smytegelt. Soms moet er ook een harde noorderwind waaien.

Hij stelt dat we door het geestelijke naar de hemel geleid moeten worden langs de weg van bekering, geloof (het Woord in de leer van Calvijn) en tedere godsvrucht. Daarvoor moeten we alles voor verlaten. Alles moeten we verkopen om die parel te bemachtigen en hiernaar zoeken tot het einde.

Hij noemt dan ook de onwaardigheids-oefeningen op die zo belangrijk zijn, want de mens is overwaardig geworden in het vlees :

‘Heere, al ging gij mij voorbij en noemt Gij een ander, wat had ik te zeggen, ik zou mijn hand op mijn mond moeten leggen.’

‘Heere, ik ben te gering dat Gij Uw ogen op mij zou hebben, dat Gij mij aanschouwen zou als Uw kind.’

De mens is overbehouden en overgeboren, overmatig ‘kind van God’ geworden, allemaal in het vlees. Vandaar ook dat de nieuwe bijbel catechismus stelt dat God geen kinderen heeft.

---

6. CALVIJN EN DE EFEZIËRS - 2

De moderne kerk die is afgedreven en de oude talen niet machtig is heeft een verkeerd begrip van de eeuwigheid. Zij hebben van God een monster gemaakt. De waarheid ligt nog ergens verborgen in het calvinisme, maar de kerk heeft het niet begrepen. Er werden vanuit de hemel belangrijke dingen meegegeven in het calvinisme. Het moet nog uitgewerkt worden. De torens van het calvinisme zullen uiteindelijk boven het water uitsteken, maar dit is niet men denkt dat het is of zal zijn. Ik had daar een droom over. Er ligt een hemels gesteente verborgen in het calvinisme wat uitgefilterd moet worden, opdat het overblijfsel hierin een plaats heeft.

In zijn commentaar op Efeziërs 6:9 pleit Calvijn ervoor dat er alleen gemeten wordt met de wet der liefde, omdat dat de enige en ware maat is. Hij stelt dat er daarom ook niet met wreedheid geregeerd mag worden, maar dat men altijd moet matigen. Hij noemt dat de grond van alle wreedheid en dreiging dat de tirannen denken dat hun dienstknechten alleen voor hen geboren zijn, en ze achten hun dienstknechten niet meer als beesten. Maar de kerk heeft God overmatig wreed gemaakt voor andersdenkenden en andersgelovenden. Bij Calvijn matigt God het oordeel, anders zou alles worden verwoest, en zou God ook zichzelf verwoesten. De God van Calvijn meet met de wet der liefde.

Calvijn noemt de vrijheid die de tirannen zich aanmeten in plaats van de wet der liefde 'de moeder van alle ongebonden dartelheid.' Deze tirannen van hardvochtig liberalisme zijn zeer selectief, van 'ik een beetje meer vrijheid dan jij', wat kapitalistisch liberalisme is. De vrijen strijden tegen de gebondenen opdat ze nog meer vrijheid hebben, en de gebondenen nog meer gebondenheid, wat hetzelfde is als de kloof tussen de armen en de rijken. Deze tirannen moeten volgens Calvijn beseffen dat God heer en meester over hen is, en dat ze rekenschap aan de Heere moeten afleggen, oftewel aan de wet der liefde. Hij noemt dat door uiterlijke schijn de ogen worden verstrikt, zodat gerechtigheid geen plaats heeft, maar dit geldt allemaal niet bij God. Calvijn stelt dat bij God er geen aanneming van de persoon is, en de persoon is alles wat men boven de waarheid in de mens aanziet in het oordelen : afkomst, schoonheid, edelheid, rijkdom, vriendschap, etc., die gunst brengen, en de mensen leven in vleierij hierover, maar kunnen door deze zaken de gunst van God niet verkrijgen, door deze verdorvenheden, stelt hij. Hij noemt het belachelijk en wijst op de wet der liefde waarmee God meet, en dat de mens God niet kan bedriegen met zulke aardse zaken. Het vloeit allemaal voort vanuit het aanzien van de persoon. Het vereren van personen is dus levensgevaarlijk, stelt hij. Daarom wijst hij ook altijd weer op de diepere principes die de mens op het spoor dienen te houden.

De uitwendige schijn dient afgelegd te worden, stelt Calvijn. God waardeert alleen de zuiverheid van het hart. Telkens weer wijst Calvijn op het belang van het hebben van een goed geweten, wat in zijn leer de enige sleutel is tot het geestelijke. Als er over God en Jezus wordt gesproken dan is dat altijd binnen die context, als schakels in zijn leer, die diepere waarheden voorstellen. God is de bron van een goed geweten en zonder die bron komt men nergens. Zonder het goede geweten is er ook geen God. Alleen door een goed geweten komt de mens tot Jezus in zijn leer. Daar kan een mens aan werken, en dat kan in de werkplaats van het calvinisme. Daarin liggen een heleboel gevaren die hij uitwerkt, en soms spreekt hij zichzelf tegen, maar dan is het calvinistisch-gereformeerde belangrijk, oftewel het neo-calvinisme. Het stopte niet met Calvijn. Het moest nog uitgewerkt worden. Het was een ruwe diamant.

Goedwillige vreze moet altijd groter zijn dan de uitwendige gedienstigheden in de leer van Calvijn. Anders treedt er bedrog op. Calvijn wijst op het belang van de oprechtheid. Door ogendienst en mensenbehagenis wordt de mens dartel en is de dienst tot God gebrekkig, stelt hij. Ze denken zo God te vlug af te zijn. Ze misbruiken zo hun vrijheid. Als ze maar even denken dat God niet kijkt, dat God met de rug naar hen toe staat, dan nemen ze het ervan. Calvijn wijst op het belang ver van deze geveinsdheid te blijven.

De kerk heeft het helemaal aan zichzelf te danken dat zovelen hun gemeenschappen en families hebben verlaten, want zij zijn ‘onmatig wreed’ geweest naar hun kinderen. Hiervoor waarschuwde Calvijn. Calvijn’s geschriften zijn niet vol met oeverloze bedreigingen van eeuwige hel en verdoemenis, maar met gedegen onderwijs van principes. Hij noemt dat men kinderen niet moet verbitteren met onmatige wreedheid, want daaruit komt haat voor, en de uiteindelijke afwerping van het juk. Dat is in de kerk gebeurt. De kerk is dus Calvijn hierin niet nagevolgt. Hij pleit voor een milde en matige behandeling van de kinderen, want hierin ontwikkelen ze de begeerte en vaardigheid tot gehoorzaamheid. Hardheid en wrede strengheid leidt tot hardnekkigheid, stelt Calvijn. Maar dit houdt niet in dat de opvoeding slap zou moeten zijn of te ongebonden, stelt hij. Er moet een toom zijn die aangetrokken wordt, en de vriendelijkheid moet zich matigen, anders worden de zielen dartel, wat tot het verderf leidt. Het vlees mag niet gespaard worden, stelt Calvijn. Sparen is een grote valstrik volgens de leer van Calvijn. Calvijn slaat dus ook niet door naar de andere kant. De vriendelijkheid moet getemperd zijn opdat ze in de tucht des Heeren worden behouden. Het lokken blijft hierin belangrijk in de leer van Calvijn, want Paulus maakte de gehoorzaamheid zoet en lieflijk zodat de kinderen gewillig zouden zijn. Het gebod van de gehoorzaamheid is daarom met een belofte versierd, stelt Calvijn.

7. ONDERZOEKT ALLES

Het lijden is een economisch systeem. De autoriteitsfiguren rondom ons zijn de bots daarvan. Kinderen groeien op onder de leugen, want ze moeten betalen om in te gaan tot de waarheid. Het is hard werk. Het vlees moet er namelijk aan. Laat het ons niet koud, clinisch en zakelijk maken. Laat het ons niet harteloos maken. De ware godsdienst is het omzien naar de lijdenden, de hulpbehoeftigen. Dat is ook de test, en dat is ook de betaling. Laten we ons toeleggen op het pastoraat, niet op de psychiatrie, want dat is het munchhausen syndroom, het inbeelden van ziektes die hun kinderen zouden hebben. Daar verdient de psychiatrie namelijk munt aan. Ze moeten hun medicijnen kwijt, en dat kan niet zonder het munchhausen syndroom, het ijverig en wellustig inbeelden van ziektes bij anderen.

Sommigen raken in paniek van het woordje ‘betalen’, want Jezus zou alles al betaald hebben. Maar ze vergeten dat dit slechts een voorbeeld is, een zinnebeeld. Ze vergeten dat ze Jezus dienen te volgen, en dus ook zelf moeten betalen, ook al is deze gave in God geheiligd. Het moet van boven stromen, maar dan moet de mens zich wel van onderen zich hiertoe uitstrekken. Dat dit vaak op een vleselijke manier is de reden dat er wel een economisch systeem moet zijn. Je ontkomt dus niet aan het zinnebeeld van de betaling.

Mensen hebben geen zin in allerlei ingewikkelde theologie vaak, en willen het nu, en halen dan hun Jezus afgod tevoorschijn. Maar laten we goed beseffen dat Jezus een zinnebeeld is van het Woord, waar de oude bijbel al op wees. We kunnen in het boek Openbaring lezen dat er in de eindtijd allerlei boeken geopend zouden worden. Dat lezen we wel vaker in de oude boeken. Soms zijn die boeken goed of zelfs hemels, en soms minder goed, een mengsel, of bar slecht, waar Jeremia al voor waarschuwde, en die was ook niet in alles te spreken over Mozes, zoals Petrus en Paulus ook niet in alles over elkaar te spreken waren. Maar we zien het eeuwig evangelie verschijnen en het boek des levens wordt geopend, en boeken worden ontzegeld, wat een hele strijd is, en we lezen over de witte keursteen voor de overwinnaars, en het verborgen manna, en nieuwe namen. Nieuwe boeken zouden er komen met nieuwe namen.

Met verbazing volgde de aarde de Koran na, en toen kwam het boek van Mormon begin jaren 1800, en toen het boek Oahspe eind jaren 1800. Deze boeken claimden voortgaande openbaring te zijn. Wij mogen niet hooghartig de profetieën verwerpen omdat het niet in ons straatje past, of omdat het vreemd is, want er zouden vreemde boeken komen met vreemde namen, zoals voorspeld in de oude bijbel. Ook zouden er ontzegelingen moeten plaatsvinden, dus het wil weer niet zeggen dat dit soort boeken nu 100% van God zijn en 100% waarheid. We hebben te maken met een ontzegelingsproces, en we zouden ook de duistere schatten van de vijand ontvangen. Het betalingsproces gaat door. De mens groeit onder de leugen op totdat hij voor de waarheid betaalt. Daarvoor moet je je leven afleggen. Onderzoek alles en behoud het goede.

8. DE GELIJKENIS VAN HET GEZINSMODEL

God is het onbekende verleden en de onbekende toekomst, in het kader van de geestelijke kennis. Denk je eens in hoeveel afgedwaalde krachten wel niet die titel zouden willen dragen, en dit in de hoofden van onoplettende, hooghartige mensen voor elkaar kunnen krijgen. We kunnen hiertegen alleen bestand blijven als we geoefend worden in de geestelijke kennis. Dit soort geesten zoeken namelijk naar zwakke, ingedutte plekken in de geestelijke wapenrusting. De geestelijke wapenrusting wordt vandaag de dag niet of nauwelijks onderwezen, vanwege ongeletterdheid. Men heeft alles bij elkaar geknoopt tot hapklare geloofsformules en is zo onder een Laodiceaanse geest gekomen. Het is een markt, en u koopt de hondenbrokken, om u in die positie te houden. U moet een trouwe hond blijven, waaks tegen alles wat vreemd en onbekend is, wat afwijkt van de hondenleer die u met de paplepel is ingegoten. Wilt u daar nog bijhoren ? De mens vereert traditie in plaats van God.

De mensen en hun goden, en de kerken die ze voor deze goden hebben gemaakt zijn door en door corrupt en crimineel. U denkt dat het allemaal nog wel mee zal vallen ? Dan bent u een Laodiceaan.

Het vlees zoekt altijd weer uitvluchten. Het vlees kan heel trouw en nederig doen, heel aardig, maar allemaal met bijbedoelingen, om zich zo vast te hechten om subtiel te roven en te plunderen, met de goedkeuring van ander vlees waarmee hij samenzweert. Ik had er een droom over, over reuzenroggen die zich vasthechten aan mensen om te vleien, en hen zo subtiel op te schrokken. Ze vleien en ze stalken, en zijn hierin heel sadistisch. Ze laten niet los, nemen geen genoegen met een ‘nee.’ Deze reuzenroggen zijn genaamd ‘moffels’. Het zijn boze geesten.

Het Woord des Heeren voor vandaag de dag is niet plezierig om te horen. De mensheid is afgedreven.

Het leven zit in de kleine, alledaagse dingen waarin de mens diepte en betekenis kan vinden. Dat is wat het leven is, het bestaan. Zonder dat zou het leven absurd zijn vanwege al het leed. Het leed is dus niet zinloos en betekenisloos.

De mens moet niet klagen over de absurdheid van het leven en het oordeel des Heeren in eerste instantie, maar over de zonde, want hoe je het ook wendt of keert : God wordt in de grondteksten van de oude bijbel en in de nieuwe bijbel voorgesteld als amazones die de mens toetakelen vanwege het feit dat het vlees eraf moet en dat de mens onderworpen moet worden aan de hemelse kennis. Daar kan niemand wat aan doen. Dan kan de mens wel allemaal klagen daarover, maar de mens zou moeten klagen over het vlees en de zonde, want dat is het probleem. God heeft het volste recht tot oordelen, en de oordelen des Heeren zijn goed en waarachtig en dienen geloofd te worden en geprezen.

Ja, de amazones takelen de mens toe, opdat zij niet onder het oordeel der wereld komen. De mens bloost in de opgeblazenheid van het vlees, en de Heere kan het niet aanzien. Opgeblazenheid van het vlees wordt volop geprezen in de wereld, en daarom leven de amazones ook ver buiten de stad in de woeste wildernissen.

Vandaag de dag wil men dat niet meer horen dat de Heere oordeelt. De oren zijn verwend geworden. Maar wij zijn geroepen om de waarheid te prediken. Vrezen zij de Heere dan niet meer ? Waarom wordt God voorgesteld als een groep wilde wijven, woeste amazones ? Wat denkt u dat er gaande is dan, beste broeder of zuster ? Het is hetzelfde als je afvragen waarom Calvijn het Woord voorstelde als de leermeesteres. Hoe wilt u God dan voorstellen ? Als een groep fletse functionarissen met een stropdas om ? Is dat wat God is ? Neen. Dat is iets van de wereld. De kerk is werelds geworden door de tijden heen. Daarom zullen de leermeesteressen terugkomen zoals in de leer van Calvijn, de amazones. Dat is misschien een harde trap in het ego van menig man, maar wij zijn geroepen om heilige huisjes in te trappen.

En ik zal u wat anders vertellen : Zonder de boosheid en woestheid van God zou er helemaal geen leven mogelijk zijn. Het is om te beschermen tegen zonde. God is geen zoete lieve Gerritje, maar de bewaker van de natuur, van het leven, die de zonde noodzakelijkerwijs moet doden, want de zonde is een vernietiger. God is een natuurverschijnsel wat de mens niet kent en niet wil kennen. Maar men wil dat tegenwoordig niet meer horen, van een boze God, van oordelen en de toorn des Heeren. Het volk heeft zich verwende leraren bijeenverzamelt die hen zeggen dat alles goed is en alles goed zal komen. Ze hebben verwende oren die niets anders pikken.

Men wil het niet meer horen. ‘Spreek ons van leuke, fijne dingen, die onze oren strelen, spreek ons van gemakkelijke brede wegen, spreek ons van genade, vrede en vrijheid,’ zeggen ze. Maar Yeshua kwam niet om vrede te brengen, maar het mes, het besnijdenismes, wat ook een slagersmes en een oorlogsmes is, en het kwam om scheiding te brengen, tussen het vleselijke en het geestelijke, want het vleselijke was bezig de mens te doden, door de geestelijke zintuigen van de mens door allerlei drogredenen te verdoven.

Er moet weer geestelijke administratie en coördinatie komen, want het volk is afgedwaald. Nu mag er nooit overmatige toorn zijn. Je mag boos zijn, maar zondig niet, spreekt de oude bijbel. God toornt ook niet voor eeuwig. Er is ook geen letterlijke eeuwige hel. Dat is een gelijkenis. Er is een verschil tussen ‘hel en verdoemenis’ prediken en ‘hel en verdoemenis’, want de mens moet zicht krijgen op de betekenis ervan, op de gelijkenis ervan. God toornt. Dat is een feit. Maar God is niet onredelijk en extreem. De mens is onredelijk en een extremist, niet God.

Toch zijn God’s wegen ondoorgrondelijk, is God onvoorspelbaar en soeverein. Ook de hel zal in de poel des vuurs geworpen worden, en in de oude talen, de grondteksten van de oude bijbel, heeft de poel des vuurs geneeskrachtige kwaliteiten, wat ook al zo was in het oude Egypte. Uiteindelijk is de hel de baarmoeder die de vrucht beschermt en vormt, zuivert, in de grondteksten. De oude mens zal er geheel in vergaan, zodat het vlees niet meer zal opstaan, en in die zin is de hel dus eeuwig, dat het vlees niet zal ontsnappen en niet zal kunnen terugkomen, maar de nieuwe mens zal daar opnieuw geboren worden. Iedereen gaat daarom ook door de hel heen en de eeuwige hel, wat gewoon ‘de volkomen afsterving van het vlees’ betekent, en wat niet voortijdig mag worden afgebroken. Yeshua sprak dat de schuldigen in de gevangenis blijven en gepijnigd worden totdat de schuld is betaald, als een soort geestelijke belasting of boete dus. Dat is dus een gelijkenis. Zij die de mammon volgen hebben dit allemaal verletterlijkt. Zij die de hel vanwege luiheid verkeerd voorstellen en dan ook nog eens dit gaan rondprediken, staan dus schuldig aan het verdraaien van God’s gerechtigheid, wat dus rechtsverkrachting is. Maar velen zijn gewoon bang gemaakt en prediken het uit angst, voornamelijk jonge kinderen ook. Die kunnen nog niet anders. Die hebben

geen flauw benul wat die gelijkenissen betekenen en kunnen niets anders dan het letterlijk nemen vanwege hun beperkte hersencapaciteit. Maar volwassenen die beter dienen te weten hebben heel wat op hun geweten als ze willens en wetens, zonder zichzelf te laten inlichten door gedegen talenstudie en gedegen bijbelstudie, kinderen hiermee belasten op een onverantwoorde manier. Dat er uitzonderingen zijn, dat is een feit. Mensen die moedwillig bijvoorbeeld dieren martelen of kwaaddoen zijn de waarheid niet waard.

De mens moet wedergeboren worden. De schepping is er nog niet geweest. Hoe gaat dat in zijn werk ? Als zoonschap tot innerlijk vaderschap wordt, dan wordt het zoonschap gezuiverd, sterft vals zoonschap af en ontstaat er eeuwig zoonschap. Innerlijk vaderschap moet gezuiverd worden door de moeder. Dan pas kan de zoon tot de moeder gaan, en dan pas kan de balans tussen moeder en zoon gecoördineerd worden, zoals eerder al de balans tussen vader en zoon gecoördineerd werd. Dit vormt de sleutel tot het innerlijke paradijs.

Het innerlijke vaderschap is dus de verbrokenheid, die vervolgens volkomen moet worden. De dochter is dan een beeld van de volharding.

Dit is de test der tijden : het begrijpen van de gelijkenis van het gezinsmodel. Wat een trauma heeft het gezinsmodel gebracht. Het kan op vele manieren misgaan, maar het heeft een diepere betekenis. Het zijn dynamieken van je eigen innerlijke leven die hersteld dienen te worden.

---

9. CALVIJN EN DE EVANGELIËN

Als je ‘s ochtends wakker wordt op de aardse wereld, dan is dat een nachtmerrie. Honderden zorgen springen dan direct al in je nek, waar je verder de hele dag tegen moet strijden, tenzij je een zorgeloze figuur bent bij wie alles voor de wind gaat, iemand die niet nadenkt over zijn medemens in nood, want laten we stellen dat in het hemelse lichaam het zo is dat wanneer één lid lijdt, dan lijden alle leden, en daarom ging Yeshua ook op zoek naar het verloren schaap, telkens weer. Het kan je dan eens voor de wind gaan, maar toch strijdt je dan voor anderen, en draag je hun noden.

Je ontwaakt dus in de nachtmerrie die het leven is. Er is honger, armoede, oorlog, slavernij, onderdrukking, marteling, verkrachting, overal om ons heen. Daar kun je je ogen niet voor sluiten. Daar mag je je ogen niet voor sluiten, ook je oren niet, voor al het hulpgeroep. Denk aan de dieren in de holocaust die de vraatzucht van de luie mens moeten dienen, de afgod van de menselijke buik. In hun wanen hebben ze zichzelf boven de dieren gezet, als vorsten. Het is een nachtmerrie. Niets anders. Wat moet je dan doen ?

1. Aanvaard de nachtmerrie. Aanvaard het kruis, en draag het. Het is ergens voor nodig. Je bent hier niet voor niets. Je bent hier om leven te brengen, leven te geven, hoop te zijn voor de mensen en de dieren om je heen.
2. Realiseer dat de nachtmerrie je creatieve orgaan is. Het is je scheppende orgaan. Er zijn middelen in die je nodig hebt hiervoor, als scheppers-zoon of scheppers-dochter.
3. Probeer te ontwaken, door studie. Loop om de nachtmerrie heen, en doe informatie op.
4. Werk aan je vraagstelling. Denk aan de mensen en dieren om je heen en bidt voor ze, heel specifiek, en gebruik hiervoor de juiste vraagstelling : ‘Hebben ze medische hulp nodig ? Hebben ze voedsel hulp nodig ? Hebben ze een luisterend oor nodig ? Wat voor hulp kunnen we ze bieden ? Hebben ze psychische hulp nodig ? Geestelijke hulp ?’

De nachtmerrie is werkgebied.

De ergste angst van een geestelijke is begrepen te worden en braaf te zijn tot de vleselijke systemen. Wee u wanneer iedereen wel van u spreekt. Openbaring gaat dus gepaard met rebellie en obscuriteit. Wij mogen de paarlen niet voor de zwijnen werpen. Dat is de grootste angst van de geestelijke. Hij wil het heilige niet verkwisten, niet voor de honden werpen. Braafheid naar de wereld toe heeft niets te maken met de wilde werelden van het hemelse en het paradijs. Mensenbehagenis is de grootste valstrik. Daarom moet de geestelijke wel een Ishmael zijn, in vijandschap met ieder mens, wat een vereiste is van het toetsen, een belangrijke leerregel van Pniël. De geestelijke moet een wildernismens zijn als Ezau, beseffende dat het rode alleen verkregen kan worden op de hemelse markt, waarvoor men alles moet inleveren. Daartoe is de nachtmerrie.

En dat is ook de boodschap aan Laodicea, want ze hadden alles verpakt tot gemakkelijke genade, en het hemelse loonwerk weggekapt. Ze verafschuwden de hemelse administratie, de hemelse economische leerregels, de voorwaarden.

Ik raad u aan van Mij te kopen goud, dat in het vuur gelouterd is, opdat gij rijk moogt worden, en witte klederen, opdat gij die aandoet en de schande uwer naaktheid niet zichtbaar worde; en

ogenzalf om uw oogleden te bestrijken, opdat gij zien moogt. Allen, die Ik liefheb, bestraf Ik en tuchtig Ik; wees dan ijverig en bekeer u.
Openbaring 3:18-19

We ontkomen dus niet aan het hemelse markt-idee, maar dit is een gelijkenis die wijst op de hemelse ingewikkeldheden, op de hemelse wiskunde. We kunnen niet aan de leerregels van de natuur ontvluchten, die zomaar overslaan. De dwaasman bouwt zijn huis op het zand. We moeten de hemelse bouwkunde leren.

Het geestelijke gaat niet buiten de hemelse natuurkunde om. Het religieuze gaat ook niet buiten de hemelse natuurkunde om. Het volk is verloren gegaan door een gebrek aan kennis. De ramp is niet te overzien. Blaast op de bazuin.

Het volkslied van het vlees is : 'Say to me, why don't you say to me, you really really love me, say to me.' Het vlees heeft namelijk het geliefd zijn boven de waarheid gezet. Het vlees is een slijmer en een vleier. Daarom denkt het vlees ook altijd in grote aantallen. Het is allemaal kudde mentaliteit, want zo bouwt het vlees zijn energie en waarde op, allemaal door grote aantallen, omdat het vlees God niet heeft en de principes van het smalle pad, en van de minste zijn, niet wil kennen.

Elke dag is het oorlog. Elke dag moeten we de geestelijke wapenrusting aandoen. Daar moeten we mee naar bed gaan en daar moeten we mee opstaan. Het is oorlog. Het gaat er niet om geliefd te zijn, maar om de waarheid te brengen, en lief te hebben. Dat is een groot verschil. Er is alleen liefdesbewustzijn. De liefde predikt de waarheid, en die is niet romantisch, maar een oproep tot de geestelijke oorlog. De hemelse liefde is niet zelfzuchtig. De hemelse liefde is zelfkastijding. Ook al is de hemelse liefde zachtmoedig, deze liefde is hard. De kerk heeft een bitter medicijn nodig om te overleven de ziekte waaraan zij lijdt. Mierzoete snoepjes van vrije genade gaan haar niet helpen, want die zijn onderdeel van haar ziekte. De leugen van de vrije genade, wat berust op een ernstige misvertaling van oude teksten, typisch een geest in het westen, heeft de kerk zorgeloos, dartel en zelfs goddeloos gemaakt. Als Calvijn het heeft over de wedergeboorte dan is dat de levensheiliging waarvan het geloof een vrucht is. Er is nergens een andere vertroosting dan in het getuigenis van een goed geweten, stelde Calvijn in zijn commentaar op het evangelie van Johannes (15:21, 1553).

De vrije genade is de grootste vijand van de kerk. Die verscheurt haar telkens weer en heeft haar op haar doodsbed geworpen. Jezus wees op de geboden, op de leerregels, als de weg tot de behoudenis, en nee, dat is geen behoudenis door vleselijke werken, maar hij wees op de zaadkorrel die moest sterven. Dat is de betekenis van zijn naam, namelijk het hard aan jezelf sterven op het slagveld van de geestelijke oorlog. Hij wees op de kennis, de studie, als de sleutel der behoudenis, en zelfs Paulus deed dat, maar ze hebben de woorden van Paulus in het westen veelal verkeerd vertaald, vanwege beperkte talenkennis. Het is niet door intellectuelen en taalkundigen zo vertaald, maar door theologische marktlui, kooplui, door theologische boeren. Blaast daarom op de bazuin. Het volk is bedrogen. Calvijn wijst hier op, maar Calvijn wordt vrijwel niet gelezen, omdat zijn werk voor velen te omvangrijk is. De instituties worden veelal als zijn grootste werk gezien, maar dat is een leugen. Zijn grootste werk is zijn bijbelcommentaar. Vandaar dat er een vals calvinisme de kerk is binnengeslopen.

Calvijn stelde in zijn commentaar op de evangeliën dat ook al zijn de dienaren van het evangelie zwak en hebben ze aan alles gebrek, God is hen een voorstander opdat zij in alle strijd met de wereld de overhand behouden (Matt. 28:20).

Calvijn had een gematigde en voorzichtige houding naar de geestelijke gaven. Hij sprak erover soms, maar hij stelde dat het minder voorkwam dan vroeger, en dat dat ook met de ondankbaarheid van het volk te maken had, en dat ze zich graag lieten verleiden door zinsbedrog. Toch stelde hij ook dat er grotere werken dan in de tijd van Jezus zouden plaatsvinden en dat het godslasterlijk zou zijn om te stellen dat de hemelse leer geen wonderen had. Het is niet voor iedereen. Het is ter bevestiging van het evangelie. Velen verzonnen zinloze wonderen om hun begeerlijkheid en eerzucht. Daarom moest men nuchter en waakzaam zijn, maar het niet in zijn geheel uitsluiten. (Markus 16:17) Hij was op andere plaatsen ook voorzichtig met wonderen vanwege het feit dat voorkomen beter is dan genezing, en hij was bang dat mensen die al te gemakkelijk over wonderen zouden denken lui zouden worden en de levensheiliging zouden verzaken, omdat God hen toch wel zou genezen. God is niet zomaar arts, maar legeraanvoerder. De mensen moesten zelf de principes leren.

In de leer van Calvijn was soberheid en gematigdheid de weg tot een meer natuurlijk en eerlijk gebruik van de geestelijke gaven, wat moest behoeden voor extremisme en overmoed hierin. Paulus bad eens of de pin in zijn vlees verwijderd mocht worden, maar een wonder werd hem niet gegeven, want er was voor hem een hoger pad. Charis betekent loonwerk. Vrije genade, vrije, excessieve wonderen en tekenen, is een misvertaling in het westen, waardoor de westerse leek werd overgedragen aan de dartelheid. Dartelheid is de sleutel tot een succesvolle wereldse markt. Zo werd er zielenhandel bedreven in de westerse kerk die tot vandaag de dag voortduurt. Calvijn waarschuwde ertegen. Het volk is te gronde gegaan door een gebrek aan kennis. Calvijn streed tegen de aanmatiging, de overmatigheid en het misbruik van de geestelijke gaven, en toonde een pad door de wildernis hoe men op een verantwoordelijk met de geestelijke gaven kon omgaan, zonder in allerlei excessen ervan te vervallen. Hij waarschuwde ervoor dat de duivel zou komen vol met bedrog en leugentekenen als een goochelspel om de waarheid te vervangen. Velen zouden door de glans van wonderen misleid worden. Het is een vals teken als er zomaar vergeving van zonden en geestelijke gaven aangeboden worden aan de ongelovigen, omdat daar een pad voor is van levensheiliging, van levensafzondering, opdat het van boven komt en niet van het aardse. De geestelijke gaven zijn namelijk de vrucht van het aan jezelf afsterven. Het mag niet op een andere manier tot de mensen komen, want dan is het vals en boerenbedrog. Velen misbruiken de geestelijke gaven ter bevestiging van het vlees. Dat zijn de geestelijke gaven van de duivel. Die zou komen om grote wonderen en tekenen te doen. Het zijn pseudo-gaven, geen vruchten van een geheiligd leven, maar gestolen goederen.

Calvijn wees erop dat het sterven aan jezelf en het zoonschap, wat dus de wedergeboorte is als levensheiliging, de enige weg was tot de geestelijke gaven. Hij sloot het niet uit, maar stelde dat het deze dagen nauwelijks voorkwam, want de kerk was weggezonken in ondankbaarheid en roofzuchtigheid. De wederbaring in de leer van Calvijn is tot gerechtigheid, niets anders. (Matt. 28:19)

Dit laat temeer zien hoe wij moeten streven naar de gave van kennis allereerst, en dit kan alleen de vrucht zijn van ons toetsen, wanneer wij gaan tot de hemelse keursteen om ons leven daar af te

leggen. Dit is ook wat de witte steen voor de overwinnaars is, de bereidheid om je oude leven af te leggen, en hierin wijst Calvijn op ‘het beproefd worden van de gehoorzaamheid.’ Velen die hun leven nog niet volledig hebben afgelegd hebben namelijk een braafheid en een gehoorzaamheid tot de hen overgedragen religieuze geesten die het evangelie verdraaien en goedkoop hebben gemaakt, als een sleutel tot ‘het bij de kudde horen’, het ‘geliefd zijn’, wat velen toch nog als een grote afgod hebben boven het ware evangelie. Men schiet er zo langsheen.

De Nederlands Gereformeerd Kerk is de 1967-afscheiding van de vrijgemaakte kerk van Klaas Schilder. Klaas Schilder was een groot reformator. Hij wilde dat er minder kerkelijk gezag was, en meer hemels gezag want hij werd ziek van al die kerkelijke vergaderingen die hem als een speelbal overal naartoe wilden spelen waar zij maar wilden, en hij had zelf niets meer in te brengen.

Dat is wat die richtingen zijn, want de hervormde kerk was onder koningsgezag van het 1816 probleem.
In de Nederlands Gereformeerd Kerk werden de geestelijke gaven niet geaccepteerd en vervolgd. Ze zijn hierin heel ver gegaan, wat je dus niet moet onderschatten.
Sommigen voelden zich niet vrij in de hervormde richting, of niet vrij in de Nederlands Gereformeerde richting. Dus zij moesten noodzakelijkerwijs naar de wat vrijere groepen, wat natuurlijk het gevaar had dat het te vrij zou worden, want als er ergens dartele mensen zijn dan is het daar wel, in de vrijere evangelische en pinkstergroepen.

Dartelheid is een groot gevaar, want dat haalt je van het smalle pad af en van de strategie weg, dus het hele deserteuren idee. Het hele oorlogs-idee heerst niet zo in de vrijere groepen. Het is er wel, maar meer in de zin van dat Jezus voldoende is, en Jezus heeft overwonnen, en ze besteden niet zoveel aandacht aan de daadwerkelijke strijd en nuance. Daar moet je ook niet mee aankomen bij hen, alhoewel ze dan wel geloven dat wedergeborenen onderdrukt kunnen worden door demonen, dat dan weer wel, dus het is niet zo dat ze ‘niet strijden’, maar het is allemaal dat half-halve. Het gaat niet diep, en dat wordt ze fataal. Er kunnen van plaats tot plaats dingen verschillen, maar dat diepere daar moet je dan voor naar de Volle Evangelie richting, en daarna echt naar de charismatische richting, maar daar ligt dan ook weer het prosperity gevaar, dus al met al ben je er dan nog niet.
Dus dan breek je door de Barthiaanse linie heen, in de zin dat je erachter komt dat er heel wat schort aan de bijbel, en dat de lijnen ook door andere religies lopen en zelfs new age, maar new age is en blijft gevaarlijk, en kan alleen maar als parelduik gebied goed zijn, anders wordt je dartel, als de balans dus te ver doorslaat.

Sommige mensen die op dit pad hebben gemerkt hoe gevaarlijk de new age is hebben zich toen bezig gehouden met het zogeheten “insectisme”, en met Egypte, om een tegenwicht te geven, om een parallelweg aan te leggen, dus daarmee zou dan de gereformeerde basis (de strijd tegen materialisme/dartelheid) opgesierd kunnen worden, richting krijgen. Dan komt daar ook het ascensie gebeuren erbij kijken, het hele zogeheten “Erina” gebeuren, zoals dat genoemd wordt in dat soort kringen, maar teveel technologie kan gevaar opleveren voor de natuur en de soberheid, dus dan moet je verder.

Dus even wat punten :

#1 Het is KLAAR. De missing links van de bijbel zijn opgevuld, en nu is het een compleet orakel, waar vanaf 1993 dag en nacht aan is gewerkt, omdat het alarmfase ROOD was, dus hysterisch gevaar, hoogste alarm fase. Nu de nieuwe bijbel afgerond is is die onrust er niet meer. We zijn nu overgegaan naar alarmfase geel, dus dat wil niet zeggen dat er geen gevaar meer is, want er is nog steeds groot gevaar, maar de nieuwe bijbel is er inmiddels geprint en wel op dun papier, over de 1200 pagina's.
#2 Wat er nu nog geschreven wordt is gewoon dan 'ondergeschikt aan' de nieuwe bijbel.

Sommigen hebben zich verdiept in het Urantia boek, net zoals de oahspe, en ja, sommige dingen klikken wel, maar ook weer hetzelfde als met oahspe : te licht, te dartel. Dus echt die New Age invloeden, terwijl sommig spul gewoon goed is, en ik merkte dat er heel wat in opgesloten werd gehouden, dus dan raak je ook wel slaags met de demonen van Urantia dan, die ook veel kerken in bedwang houden.

Daarom is de zwaar gereformeerde terminologie belangrijk, maar dan om de hogere waarheden, de missing links, te brengen. Dus bruggenbouw, bouwkunde. Het kan niet allemaal maar 'geestelijk' zijn, maar er is ook een administratief gedeelte, dus natuurkunde, wiskunde, anders heeft het geen grond en is het de dwaasman die op zand bouwt : 'spiritualiteit op zich is DE WEG NIET.' Er moet meer gebeuren, want het wordt misbruikt, het is aan het liberalisme gekoppeld, teveel.

Parelduiken in de new age en de spiritualiteit kan alleen maar met strenge voorwaarden. Als het overmatig is ben je weg, wordt je door een haai gegrepen. Gebeurt teveel. Allemaal die dartelheid. Maar nu komt het : CALVIJN is helemaal niet zoals ze het voorstellen in de kerk. CALVIJN sprak zichzelf voortdurend tegen, en ze hebben alleen maar wat voor hun bruikbare regels eruit gefilterd en dat noemden ze dan TULIP, de grote schrik van de orthodox calvinistische kerk, terwijl Calvijn dus een hele bibliotheek aan boeken heeft geschreven, voornamelijk commentaren op de bijbel, en daarin hele belangrijke leringen doorgaf waarmee de mens dus niet veel heeft gedaan, waar de kerken dus vaak niet vanaf weten.

Dus ja, het orthodoxe calvinisme is heel gevaarlijk, en Calvijn had sommige uitspraken die geflirt hebben met inquisitie naar andersdenkenden, maar zijn minder bekende geschriften zijn belangrijk, en velen hebben die nooit doorgelezen. Vele calvinisten zijn gewoon TULIP calvinisten, en de instituties is dan volgens hen zijn hoofdwerk, terwijl dat helemaal niet zo is. Zijn hoofdwerk waren die commentaren, en ja, die zijn soms over de 1000 pagina's per stuk, dus daar beginnen de meesten dan ook niet aan, en dan missen ze dus wat de reformatie eigenlijk was.

Dus er is nog een reformatie die ze verborgen proberen te houden, en vandaar dat het zo'n zootje is in de kerk, maar dat is dus niet het echte, oorspronkelijke calvinisme. Er worden dus dingen achtergehouden in de matrix, en daarom komen ze ook niet verder, want Calvijn had wel de antistoffen. Dus vandaar, ik durf mezelf calvinist te noemen, ook al sta ik niet achter TULIP, maar TULIP is maar een druppel van de oceaan van het calvinisme, en ik heb TULIP dus een diepere betekenis gegeven, dus in een andere context geplaatst.

Dus toen de afscheiding van de hervormde kerk kwam - want de hervormde kerk vervolgde vroeger ook mensen (1816-1848, dus tot de nieuwe grondwet van Thorbecke) - toen had dat ook weer te maken met mensen die eens Calvijn daadwerkelijk gingen lezen en die er toen achter kwamen dat er meer was weggegooid dan nodig was. Maar dat is dus met meerdere dingen zo. Kijk, die

predikanten van vroeger die waren gebonden aan de kerkeraden, en vanwege dat hun spul heel langdradig en intellectueel was werd het door velen niet gelezen, maar het was juist wel de sleutel tot de reformatie, dat alles juist een diepere betekenis had, als van gedichten.
Dus ze ontkrachtten al die gehele geloofsgekte die was ontstaan omtrend de letterlijke betekenis. Dus Klaas Schilder had bijvoorbeeld dan ook al een hele andere uitleg gegeven aan de hel, maar dat werd in de agescheiden Nederlands Gereformeerde Kerk niet gepredikt. Schande eigenlijk dus. Kinderen worden daar gewoon gefokt, en daarom is het werk zo belangrijk, en ben zijn we dus nog niet klaar, ook al zijn we ‘klaar’.

Dus je kunt het dan wel terecht vaak over empathie hebben, ook naar de dieren enzo, maar in religieuze kringen worden kinderen mentaal nog steeds gemarteld, dag in dag uit, zo groeien ze op. Zouden we dan niet alles op alles zetten om hen vrij te zetten ? We moeten dan met sleutels aankomen van dieper, dus juist ook van het verborgen, achtergehouden calvinisme en van die predikanten bijvoorbeeld. Dus er is nog een geheime, verborgen reformatie, die dan de daadwerkelijke sleutels heeft.
Ons nieuwe blad heeft inmiddels al in de dertig uitgaven. Onze Nederduits Gereformeerde Kerk is van 1571. Dat is dus de kerk die aan Nederland werd gegeven in de tijd van de vervolgingen door Alva, en toen werd er dus al gesteld dat geen kerk boven de andere kerk staat, en ‘liever turks dan paaps’ etcetera. Dat werd toen de moederkerk van Nederland met de unie van utrecht in 1579, en die kerk werd dus voornamelijk in 1816 dan de nederlands hervormde kerk, die dus aan de ene kant veel vrijzinniger en liberaler was, wars van de oude ordes, maar aan de andere kant juist de touwtjes strakker trok onder koningsbewind, dus onder de wereldlijke macht, dus zie hoe bedriegelijk het allemaal kan zijn, en als je daar dan in bent opgegroeid of aan verbonden bent, dan is het zaak om juist terug te gaan naar de kerk van vóór 1816 om te zien wat er allemaal is weggedonderd, en wat men vandaag de dag allemaal voor de mensen achterhoudt met hun boerenbedrog.

We bespreken het dus gewoon vanuit de oude kerk van vóór 1816, de nederduits gereformeerde moederkerk, en dan vanuit de achtergehouden kennis en missing links, zodat het plaatje compleet wordt, dus wel dat al die termen hun eigen plaats krijgen, maar dan met alle tussenstappen erbij.

Het is in het kader van de reformatie, en omdat die reformatie waar ik het dan over heb voor veel mensen onbekend is (want ze zitten of in tulip of in andere soort van hypergenade toestanden), is dat meer dan een soort van ‘reformatorische voorlichting’. We moeten echt diep naar de fundamenten van de reformatie gaan, wat dus haaks staat op de reformatie van vandaag, de moderne reformatie. Het moderne calvinisme is dus vals omdat ze de geschriften van calvijn niet eens kennen en gewoon er wat dingen hebben lopen uitvissen, dus ze zijn dus eigenlijk dan geen calvinisten.

Ik heb dus vanwege dat ik het gelezen en bestudeerd heb gezien wat het ware calvinisme is. Hij was dan wel militant binnen de reformatie dan, maar dat zwakte hij ook telkens weer af en dan draaide hij helemaal naar de andere kant.

Calvijn is interessant, belangrijk om de één of andere reden. Dus ja, op een afstand houden, maar ook weer zijn ware leringen dichtbij nemen.

Modern-reformatorischen in de pseudo-reformatie die het durven te lezen kunnen zo tot de werkelijkheid terugkeren mogelijkerwijs, dus het hele idee van reformatorische voorlichting (want nu zijn ze nog niet ‘voorgelicht’ of verkeerd voorgelicht) vanwege de ter beschikking liggende kennis over het onderwerp en de vele boeken erover.

Calvijn stelt dat de genade pas komt juist als we aan onszelf zijn gekruisigd, dus ook weer als een soort hemels loon, of hemelse vrucht van het stervende zaad in de grond, waar Yeshua ook op wees, en dus ook Paulus in de grondtekst, want hij noemde charis niet zomaar als vrije gave, maar als beloning. Een relatie komt van twee kanten. Het is een samenwerking tussen ons en de hemelse kennis, en dat kan alleen door de dood van het lagere zelf, wat dus het hogere zelf niet uitsluit. Dat is het evangelie van Calvijn, Paulus en Yeshua, alhoewel TULIP bij Calvijn soms roet in het eten gooide. Hij versprak zich soms. Zijn systeem haperde soms, maar er ligt iets diepers achter. Ook Calvijn heeft zijn voorhangsels. Daarachter ligt het verborgen calvinisme. Wij moeten allemaal ingeleid worden tot de ware leer van het calvinisme, niet zomaar op basis van de instituties, maar op base van de commentaren, de exegese.

Calvijn wees in zijn commentaar op Lukas 24:26 erop dat Christus eerst spreekt over de dood en de opstanding, en daarna pas over de vrucht. De mens moet stoppen met grijpen, maar zich onderwerpen aan de hemelse natuur, door het toetsen, door het sterven aan het aardse denken. Het aardse denken is zwaar religieus als een poging om het vlees te maskeren, wat overigens mislukt. De god van aardse religie is een schuilplaats voor criminelen.

Vanwege dit alles was het voor C. Steenblok ook zo belangrijk om met de 1953 scheuring te wijzen op de centrale plaats van de doodsstaat van de mens, niet alleen maar als een gegeven dat de mens geestelijk dood is, maar ook als de noodzaak dat de mens aan zichzelf moet afsterven voorafgaande aan alles. De doodstaat van de mens staat hoe dan ook voorop, en daarom was zijn werk ook zo belangrijk. Daarom werd hij ook vervolgd. De Laodiceaan wil van deze dingen niet horen.

Calvijn wijst erop dat Yeshua van zichzelf sprak niets nieuws te hebben gezegd, want alles was al gepredikt in het OT door de oude profeten. Het probleem is dus dat ze later een nieuw evangelie maakten, de woorden van Yeshua verdraaiden en gingen misvertalen, in de pseudo-reformatie, wat een dolksteek was in het hart van de oorspronkelijke Israelitische talen. Daarom wees Calvijn erop dat Yeshua slechts kwam als een herinnering.

Maar ook al zouden wij, of een engel uit de hemel, u een evangelie verkondigen, afwijkend van hetgeen wij u verkondigd hebben, die zij vervloekt.
Galaten 1:8

Wat bedoelde Paulus hiermee ? Het evangelie was al gepredikt in het Oude Testament, waarvan Yeshua de herinnering was, maar ze hebben er iets nieuws van gemaakt. Ze hebben de principes weggekapt en Yeshua tot een afgod gemaakt van vrije genade en vrije geestelijke gaven, tot een wonderland en luilekkerland, tot een goedkoop evangelie van uiterlijkheden. Zeg je versje maar op, en klaar. Ze hebben het geestelijke weggesneden en zo het Woord dood gemaakt, tot een dode letter, en tot dode namen die ze aanbidden. De tekst uit Galaten 1:8 slaat op de westerse kerk die van het evangelie een markt hebben gemaakt en zo alles hebben verdraaid. Ze hebben er een wachtwoorden cultuur van gemaakt. De marktkerk kwam zo tussen God en mens te staan. Je moest lippendienst

bewijzen, en betalen. De kerk had geld nodig. Dat was juist waar Luther en Calvijn, en ook Hus, tegen streden.

De moderne reformatie heeft van Yeshua een dode naam gemaakt, een holle klank, een glans van wonderen, maar van binnen corrupt, vol slangen. Het is een pseudo-reformatie die dartel alle bouwkunde heeft weggesneden. Alle voedingsstoffen werden eruit gehaald om de mens tot zombie te maken. Blaast de bazuin.

Calvijn wees er dus op dat na de dood er een opstanding moest zijn en dan pas zouden er vruchten kunnen zijn, en men moest zich zo realiseren dat er een eeuwige scheiding is tussen het vlees en het geestelijke, waar men zich aan vast diende te houden. Dat wordt bewerkstelligt door de dood, de opstanding en de vrucht. Door deze fases moet de mens heengaan en ze niet overslaan door allerlei kerkelijke goochelarij die de hemelse wiskunde ervan niet wil leren kennen. Men moet terug naar de hemelse natuurkunde dus.

De christelijke gereformeerde predikant F. Bakker (1919-1964) predikte in dit opzicht in zijn preek over Mattheus 15:22-28 dat één van de bijbelse thema's is 'God spreekt niet', zoals Job zich daarover beklaagde. Je bent dan bekneld in de banden van de dood, en hebt dan te maken met een zwijgend God, stelt hij. 'Gij antwoordt niet,' sprak de dichter van de psalmen. Als God dan wel spreekt, zoals bij de Kananese vrouw, dan zegt God dat hij alleen gekomen is tot de verloren schapen van Israel. Het is dus niet zomaar voor de mens. Ook toen de Kananese vrouw knielde en om hulp vroeg sprak Yeshua dat het brood van de kinderen niet voor de honden is. Maar ze vroeg toen om de kruimels die van de tafel vallen. Ze vroeg om het kleine, het eenvoudige, het sobere, en dit was de weg tot het hart van God. Zo gingen de hemelen voor haar open.

Wij moeten leren dat wanneer God dan eindelijk spreekt het voor een ander is, en niet voor ons. Ook al bidden we en smeken we. Jezus kwam niet zomaar met genade, stelde F. Bakker. Jezus liet iets veel hogers zien, waar de mens niet zomaar bij kon komen. Jezus was niet goedkoop. Je komt er pas door de afsnijding, als God heeft gezegd : 'Het kan niet, het betaamd niet,' stelt F. Bakker.

Zo kan het soms ook met ons zijn, dat we onthouden worden van medische hulp, dat we geen degelijk inkomen krijgen, of degelijke zorg, dat we er niet bijhoren, dat we worden bespot. Maar laten we dan zijn als de Kananese vrouw.

F. Bakker stelt dat tussen het kloppen en opengedaan worden de soevereiniteit van God ligt.

---

10. DE GELIJKENIS VAN DE KANAANITISCHE VROUW

‘*Hoe groot, hoe vreselijk zijt G’alom.’*
Psalm 68:17, 1773 berijming

In 1892 ging het overgrote deel van de christelijke gereformeerde kerk met Kuyper mee, maar verschillenden bleven achter in de christelijke gereformeerde kerk, omdat ze het niet eens waren met Kuyper. De gereformeerde kerk van Kuyper werd het grote kamp in de wildernis, en de chistelijke gereformeerde kerk van F. van Lingen en J. Wisse werd het kleinere kamp in de wildernis. Dat waren drie gemeentes en vele honderden leden. Daar komen later nieuwe kerken bij. Het kamp werd groter en groter door de jaren heen.

Men had moeite met Kuyper’s leer van de veronderstelde wedergeboorte, en J. Wisse sprak in de Wekker van 23 september 1892 in zijn artikel ‘Eerlijk ?’ dat wie van verzegeling van genade spreekt in de doop op Rooms grondgebied staat. Daar moest tegen gewaakt worden.

De Kuyper kerk was te braaf, te wereldsgezind, te dartel, waar de christelijk gereformeerde kerk tegen opstond, het overblijfsel. Braafheid naar het vlees en dartelheid zijn de ergste zonden voor God’s aangezicht, waar Calvijn ook veel tegen predikte. Calvijn stelde dat zolang men Yeshua met lichamelijke ogen aanziet men hem niet kent. Dat was ook het geval met de discipelen bij de opstanding. Dat is ook de staat waarin de wereld vandaag de dag is. Men heeft de mond vol over de lichamelijke Jezus, maar kent niet de betekenis. Men kan progressief of regressief zijn, maar men is onvolleerd in de exegese. Men moet exegetisch met deze dingen omgaan, niet letterlijk, anders valt men in de strikken.

Calvijn stelt dat nauwelijks tien procent van de grote mensenmenigtes die Jezus koning noemen en met grote ophef hem allerlei hoge titels geven daadwerkelijk doorheeft wat er precies met de dood van Jezus bedoeld wordt, want in de leer van Calvijn is Jezus een voorbeeld en een herinnering aan het evangelie in het Oude Testament. Niets meer dan dat. Het volk moest volgens Calvijn leren wat de genade daadwerkelijk inhield, en zich niet blindstaren op de lichamelijke Jezus. Hij streed tegen dat soort Jezus-verafgoding die buiten de levensheiliging en de hemelse kennis om plaatsvond. De oorzaak van de lichamelijke Jezus-verafgoding was de eigenzinnigheid en onleerzaamheid van het volk, stelde Calvijn.

Als Calvijn Jezus bespreekt als ‘machtig in werken en woorden’, dan gaat dat volgens Calvijn niet zozeer over de wonderwerken, maar over de gave van het leren, en de uitnemendheid van zijn gaven in zijn soberheid en gematigdheid.

Een heleboel zijn nog niet als dood aan de voeten van Jezus gevallen.

Velen hebben een te laag beeld van God, als een vriendje, een hondje, als de buurman, als een hebbedingetje wat je in je zak kan steken, en iets waarmee je wonderlijk altijd gelijk hebt, waar je anderen mee kunt dirigeren. Neen. Stop. In de psalmberijming van 1773 staat er : ‘Hoe groot, hoe vreselijk zijt G’alom.’ God is de eis van levensheiliging. Men heeft God teveel lopen romantiseren en dreef zo van de waarheid af. Men heeft God geschapen naar hun eigen beeld. Dat is afgoderij. Men heeft in die zin gesneden beelden gemaakt.

Men heeft geen eerbied meer voor God vandaag de dag. De jeugd groeit verdwaasd op. Je mag niet meer over een grote en vreselijke God spreken. Dan ben je een spelbreker, dan ben je ouderwets. Maar God is de eis van levensheiliging en het opdoen der kennis. In deze tijden van Jezus-verafgoding is God ook verworden tot een excuus. Alles wordt snel afgewimpeld met geloof, genade en vergeving. Men wil eigenlijk niets negatiefs meer horen. Men heeft verwende oren gekregen. Men wil horen dat het goed met ze gaat en goed met ze komt. Men is Laodiceaans. De mens heeft de opdracht het goed te maken. Maar dan moet je wel eerst het kwaad onder ogen komen en het niet goedpraten. Goedpraterij heeft nog nooit iemand geholpen. Wel goedmakerij. Dat is een groot verschil.

De strijd tegen het vlees is niet fijn en leuk, maar welk nodig. Het gaat ook niet om de leuk-factor, maar om dingen die moeten gebeuren. Oorlog is nooit leuk. Maar het is wel oorlog.

Klaag over de zonde, niet over het oordeel. Strijdt tegen de zonde, niet tegen het oordeel. Het oordeel is de exegese, de openbaring van het Woord en haar ondoorgrondelijke diepten, ter overwinning van de zonde. Het oordeel komt ons tegemoet. De mens is in een diepe kerker van het vlees. Het oordeel doet het vlees sterven, opdat de geestelijke mens opgenomen wordt. Och, laten we hierover toch niet lichtzinnig zijn. Laten we de Laodiceaanse kleding die ons in de weg staan toch afleggen. Het Laodiceaanse pad heeft tot een waanparadijs geleid. De mens, verstandsziek door de zonde, is ijlende op een doodsbed geworpen. De zondvloed heeft deze wereld omsingeld, maar er is een ark, een vissersboot. Leg toch al uw ijdele bezigheden af om op dit visserspad te gaan. De mensheid heeft de gave verkeerd begrepen. Het gaat er niet om wat u is gegeven, maar wat u heeft gegeven. De gave is alles wat u zelf hebt gegeven, het gaat niet buiten die levensheiliging en het goede geweten om. Werk aan uzelf. Bewerk uw behoudenis in vrezen en beven. Het vlees zal volledig vergaan, en ieder die aan haar vast blijft houden. De druiven van de gramschap zijn rijp. Deze wereld ligt onder het oordeel. De hemelgezanten zijn bezig het koren te verzamelen, en het kaf zal voor eeuwig worden verbrand. Dat is een gelijkenis waar menig schurk munt uit heeft proberen te slaan. Het is niet wenselijk, maar dit is ook onderdeel van het oordeel wat over de mensheid ligt, dat men ook de betekenis van het oordeel heeft lopen verdraaien. Alles is voor de markt vandaag de dag, maar de markt zal vallen. De voorhangsels zullen weggeschoven worden en scheuren. Ja, diep zal het scheuren. Er is een ark in de zondvloed, een vissersboot, voor hen die de dingen zoeken die boven zijn en het lagere aardse verachten. Wees niet kwaad op het oordeel, maar wees kwaad op de zonde. Het oordeel is om de mens voor de zonde te behoeden. Zucht daarom over de zonde, klaagt over haar, en blaast de bazuin.

Kennen wij de zonde ? Hebben wij haar bestudeerd ? Zo niet, dan zijn wij ten prooie aan haar gevallen. Oh, die zondenkennis is zo belangrijk, waarvan Salomo’s donkere bruid een beeld is, en zo ook Adam’s donkere bruid in het paradijs. Hij moest allereerst de diepe slaap in, de diepe nachtmerrie, om tot haar te komen, want zij was van een andere wereld.

Hebben we die strijd gestreden in het diepste van de aarde ? Of hebben we ergens halverwege opgegeven en zijn we weer naar boven gegaan in het felle verblindende licht van de oppervlakte ? Er is niet eerst een hemelvaart nodig, maar een hellevaart, opdat de mensen het probleem van de zonde onder ogen kennen en zijn volle grootte, de volle grootte van dit zwijn. En zonder de

worsteling met dit zwijn in de dieptes van de aarde komt men niet verder. Men zal door dit zwijn verwond worden, maar zie dat als de nodige besnijdenis. Zonder pijn, geen overwinning.

Als je niet wederkeert uit die strijd met vuil en bloed op je huid, dan ben je door Yeshua niet herkent, dan kent Yeshua je niet, want Yeshua is juist die diepe put de aarde in om volledig en hard aan het zondige zelf af te sterven, en aan het hele waanparadijs van Laodicea. Het vlees is niet uitverkoren. Het vlees zal sterven in de wildernis, zal nooit aankomen in het beloofde land. Het vlees was een martelgang beloofd door de wildernis en daarna de dood. In Numeri 14 wordt er gesproken dat een ieder van twintig jaar en ouder zou sterven in de tocht door de wildernis, want zij hadden geklaagd tot God. Maar toch zou God het een groter en sterker volk maken, door dit alles heen. Ook Mozes mocht niet het beloofde land binnengaan, vanwege zijn overmoed. Het is dezelfde situatie als met de Kanaanitische vrouw. Ook zij werd verstoten, werd afgewezen. Het brood van de kinderen was immers niet voor de honden. Velen krijgen te horen : ‘Ik ken u niet.’ Moeten we dan klagen over het oordeel ? De Kanaanitische vrouw vroeg toen om de broodkruimels die van de tafel waren gevallen. Zij vernederde haarzelf, zij aanvaardde de tucht, aanvaardde het oordeel, en werd zo hiervoor beloond door Yeshua. Afgewezen worden door Yeshua is dus niet het absolute einde, zoals in veel kerken wordt gepredikt. Ze zijn nog wel meer star dan God zelf, en hebben van God een monster gemaakt, ‘naar hun eigen beeld en gelijkenis.’ Het kaf wordt voor eeuwig verbrand, maar er is hoop voor hen die zich vernederen onder het oordeel en vragen om de broodkruimels die van de tafel zijn afgevallen. Dit zal dus een groep zijn die door Yeshua is afgewezen. Yeshua sprak dat er ook nog een andere kudde was die niet van de schaapskooi was, en die er toch bijhoorden (Johannes 10:16).

God is niet zo gemeen als de mens. Nee is bij God niet altijd nee, zoals bij de mens. Er is bij God altijd een ja in het nee, en een nee in het ja. God’s wegen zijn ondoorgrondelijk. Men heeft leugens lopen prediken over de eeuwige hel die niet van God zijn. Yeshua sprak dat de schuldigen in de gevangenis zouden blijven om gekweld te worden totdat de schulden zouden zijn betaald. Bij Yeshua was de gevangenis niet letterlijk voor eeuwig. Er was ook een weg voor de afgewezenen, maar de mens is strenger dan God. Waar God zegt : ‘Nu is het genoeg,’ zegt de mens : ‘Nee, dit moet voor altijd doorgaan.’ De mens wil bloed zien, maar God heeft geen welbehagen in slachtoffers. God was ziek geworden van de offers van de mens. Zij hadden het doel gemist en het heel anders voorgesteld. Zij hadden het vleselijk gemaakt, veraardst. En daarom rust God’s toorn op de mensen.

Zo zegt de Here: Om drie overtredingen van Edom, ja om vier, zal Ik het niet herroepen. Omdat hij zijn broeder met het zwaard heeft vervolgd en zijn medelijden heeft verstikt, zodat zijn toorn eeuwig verscheurt en hij zijn gramschap immer blijft koesteren, zal Ik vuur werpen in Teman, zodat het Bosra’s burchten verteert.
Amos 1:11-12

Zo denkt God over hen die een eeuwige hel voor andersdenkenden in hun hoofd hebben bereid, in hun koude, meedogenloze harten. Het is geen strijd tegen vlees en bloed. Het is één van de grootste schandes en bloedzondes in de moderne kerk, de valse leer van de letterlijke eeuwige hel, wat al totaal niet bijbels is in de grondteksten. Het zijn beunhazen geweest die dit soort valse leringen hebben opgesteld.

Yeshua denkt aan het verloren schaap en het verloren varken. Maar de mens denkt daar niet aan in zijn bitterheid en hoogmoed. Voor de mens zijn de verlorenen ook daadwerkelijk de verlorenen, en wel voor eeuwig. God denkt niet zo. Ze hebben een slang in de kerk toegelaten, die allesverwoestend is.

Denk aan al die kinderen die in dat soort gedeformeerde sectes moeten opgroeien. Het is tijd om de hel te plunderen. Dat is ook een reden om de hellevaart te begaan. Dat was de keuze van Yeshua om de verloren schapen en varkens op te zoeken, en dat zou ook uw keuze moeten zijn. Waarom leef je anders ? De mens is vet geworden in al zijn laodiceaanse hemelvaarten.

Vaak zijn de mensen die zogenaamd door Yeshua zijn afgewezen helemaal niet afgewezen door Yeshua, maar door de mensen zelf, en door hun afgoden. Ze zien de mensen aan naar het vlees, maar bij God is geen aansziens des persoons. De farizeeërs hadden een veel zwaarder oordeel te verwachten dan Sodom en Gomorrah. Het is juist de religieuze orde die door Yeshua wordt uitgescholden als adderengebroed. De mens ziet aan wat voor ogen is. De mens is beest. Daarom moet het oordeel komen. De druiven van de gramschap zijn rijp. De aarde wordt getreden, opdat de volle kennis des Heeren geopenbaard zal worden en alles zal vervullen, en dan zal er niet veel overblijven van misselijk makende fabels die in het westen zijn groot gemaakt, allemaal voor de markt. Laat dit niet afdoen aan de ernst van de zonde. Zij die zich niet vernederen als de Kanaanitische vrouw, als zij zijn afgewezen, zij die dus hoog protsende farizeeërs blijven en zich blijven opstellen als zittende op de stoel van Mozes over anderen, ze hard blijven oordelen, harder dan God ooit zou doen, die hebben te vrezen voor de zwaardere gesel des Heeren. De eersten zullen de laatsten zijn.

Zij die zich uitverkoren wanen hoog boven andere mensen zijn inderdaad uitverkoren, omdat het zorgenkinderen zijn. God verkiest altijd hen die het moeilijkst op te voeden zijn, omdat die speciale aandacht nodig hebben. Dat zijn in dit geval de farizeïstische kinderen. Die staan hoog op de lijst van God voor uitverkorenheid, maar niet op de manier waarop ze dat graag zouden zien, maar als misdadigers die correctie nodig hebben en voortdurende zorg en toezicht.

Telkens weer is er een overblijfsel van de zonde, waar het volk meer zicht op moet krijgen, en waardoor het volk de geestelijke jacht moet leren. De zonde moet geheel uitgeroeid worden. Als het volk het overblijfsel van de zonde laat gaan, dan zal dit ten strik worden voor het volk. Hiertoe moet het volk de hellevaart begaan, wat de zelfvernedering en zelfverloochening is onder de hand des Heeren, want het is allereerst een strijd tegen de zelfverhoging. Als die hellevaart niet diep genoeg zal gaan, dan zal die het volk ten strik worden.

De opstanding is dus de opstanding in zondenkennis, als de wederkeer van de donkere bruid. Zij is niet gekomen ten huwelijk, maar ten scheiding van de zonde, als een scheidingsbruid. Daarom is zij donker. Voordat de mens dan ten onder gaat in allerlei extremistische verdoemenisleer laat de mens de gelijkenis van de Kanaanitische vrouw niet vergeten.

---

11. BESPREKING VAN DE DOGMATIEK VAN BERKOUWER

Berkouwer (1903-1996), de grote opvolger van Kuyper in de latere gereformeerde kerk, die een achttiendeelse serie van de gereformeerde dogmatiek oprichtte, waardoor hij de architect werd van de latere gererformeerde kerk, sprak in zijn deel over de zonde, over de oorsprong van de zonde, en noemde verontschuldiging, zondeverzwijging en zondeverberging als opponenten in de strijd tegen de zonde. Het is het wegvluchten van schuld en verantwoordelijkheid. Hij stelt dat we hier op een tweesprong staan. Hij vraagt zich dan af of we moeten blijven bij de vreemdheid en onverklaarbaarheid van de zonde, wat volgens Bavinck na de oorsprong van het zijn het grootste kruis van het verstand is, of moeten we de weg vinden om het te verklaren. Hij vraagt zich dan ook af of elke verklaring dan ook weer een schaduw werpt op de werkelijke schuld. Met recht is dit dus een gevaarlijk mijnenveld, en moeten we naast het ontvangen van de zondenkennis, Adam's donkere bruid, ook strijden tegen de valse zondenkennis die juist een schuilplaats bereid voor de zonde, kunnen we stellen.

Deze bruid was er door alle eeuwen heen, ook als Ezau's bruid en Salomo's bruid, die hij bezong in het Hooglied. Er zijn in dit gevaarlijke spel nogal wat gevaarlijke donkere bruiden die door hun verklaringen van de zonden juist de zonden in bescherming nemen. Dit is dan ook wat we de oorlogen der amazones noemen, wat een grote strijd is in de hemelse gewesten.

Berkouwer waarschuwt dus voor een daadwerkelijk bedriegelijke zondenkennis, die er ook is, en één van onze opponenten is, die juist door te enthousiaste, overmoedige verklaring de zonde wil wegdrukken, en zo meegaat met de valse donkere bruid. Er zijn vreemde vrouwen waar de mens vandaan moet blijven. Zij zijn als Danaïden tot de mens gezonden om hen te huwen of te verhoeren, en dan in de nacht grijpt zij haar mes om de ziel van haar slachtoffer om te brengen, waar de Spreuken ook over spreken en voor waarschuwen. Pas op voor de ijdelheden der ijdelheden, waar vervolgens het boek Prediker tegen waarschuwt.

Het is de new age gedachte dat alles uit God is, en dat alles God is. Zo wordt de zonde en al het kwaad goedgepraat. Berkouwer stelt dat er heel wat wordt geprojecteerd op God, maar hij wijst erop dat God te rein is van ogen om het kwaad te zien. God is een totaal onschuldig wezen die geen onrecht kan verdragen. Als er zonde of onrecht is, dan trekt God zich terug, daar blijft God verre van, en dan is er grote afstand tussen God en mens, en lijkt het voor de mens alsof God niet spreekt. Karl Barth wees ook vaak op die afstand. God leeft in een hele andere wereld dan de mens. Toch is God ook mens geworden, maar we zien ook dat God zich als mens vaak terugtrok en niet veel ophad met het onderhouden van familie-banden.

Berkouwer wees op de afschuw die God had op de mannen van bloed en bedrog, van hen die met twee maten meten. Deze haat naar de zonde is zo erg, stelt Berkouwer, dat zelfs dan de voorbede wordt verboden. De hemel sluit zich dan en is onverbiddelijk. Wie zijn wij dat wij God wel even kunnen sturen ? Er is veel gemakszucht binnengedrongen in de kerk omtrend het zonde probleem. We moeten de vloek, oftewel het oordeel, over het huis van de goddeloze niet onderschatten, stelt Berkouwer. Het is de Heere een hartgrondige gruwel.

Berkouwer stelt dat de toorn van God niet de begrenzing is van de heerlijkheid van God, maar het IS de heerlijkheid van God. Het is de openbaring van de volstrekte afstand tussen God en mens, en hierin wordt God tot vijand. Dat is dus ook een Ismaelitisch principe. Ismael leefde door het vijandschap tegen alle mensen. Zo is God ook. Dat is niet de schuld van God, maar de schuld van de mensen, die deze toorn hebben opgeroepen. Hij wijst erop dat God zijn altaar verwerpt en zijn heiligdom, en dat God zo feestgetij en sabbath doet vergeten. God ontwijdt de heilige huisjes van de mens, is godslasterlijk tot hun afgoden, en atheistisch tot hen, zoals de eerste christenen ook door de heidenen 'atheisten' werden genoemd omdat ze de goden die door de staat waren erkend hadden verworpen. Daarom staan veel atheisten vandaag de dag ook in hun recht als ze de vele bizarre goden van de mens vandaag verwerpen. Het is te ver gegaan allemaal. We moeten terug.

De ernst van die toorn mag niet gerelativeerd en minder ernstig gemaakt worden door de genade, stelt Berkouwer dan. De genade mag alleen gezien worden in het verband met deze toorn, en kan alleen zo ten volle worden begrepen.

De heerlijkheid van God is de toorn van God, die beleden en erkend moet worden, vereerd, stelt Berkouwer, zoals Calvijn hiertoe ook had opgeroepen in zijn 'lof der oordelen'. Er valt niet met God te onderhalen dan door de onderwerping aan de toorn van God. Dat is ook wat het pad van Jeremia is.

Het is duidelijk dat men zo'n God niet wil. Men wil wegkomen met de zonde. Men wil klagen over de oordelen, niet over de zonde. Door de eeuwen heen heeft de mens tegen deze God gestreden. Men heeft het evangelie zoetsappig gemaakt met Jezus-fabelen, terwijl Jezus kwam om te doen herinneren aan het oude testament, niet om iets nieuws te brengen, geen nieuw evangelie, want dat was al gepredikt in het oude testament. De mens had die wegen verlaten en was farizees geworden in plaats van de geboden te verdiepen. Het oude testament droeg alles al in zich, maar ze hebben het oppervlakkig gemaakt tot letterdienst en namendienst. Men diende de wet in het aardse, niet in de geestelijke betekenis.

Te snel komen zij met een Jezus aanzetten die het probleem egaliseert, terwijl de Yeshua in het oude testament iets veel diepers was. Ook in het nieuwe testament wees Yeshua terug op de geboden en het sterven aan het zelf. Paulus wees op het harde werk, in de grondtekst. Daar werd eerder Heracles ook op gewezen door Areta in de strijd tegen het hedonisme wat op kwam zetten en wat zijn hoogtepunt kreeg in het Romeinse wereldrijk, onder wiens vloek de hele wereld nog steeds bedolven is. Heracles moest de heks Kakia verslaan door het harde werk, niet zomaar door een zoetsappig genade truukje.

Het is nu zo dat genade en geloof de mens tot oordeel is, omdat ze de kennis des Heeren hebben verworpen. Ze hebben de geboden in de wilgen gehangen. Eerst moet de aardse Yeshua sterven, de Yeshua die de mensen ervan hebben gemaakt, want zij hebben deze fabel gevormd. Calvijn stelde dat Yeshua was gekomen als voorbeeld en als herinnering, maar de mens maakte Yeshua tot afgod.

Zo hadden ze een alibi voor de zonde. Nu hadden ze hunh zondebok, terwijl ze vergaten dat Yeshua iets was wat in henzelf moest plaatsvinden, namelijk het afsterven aan alle snelle afgoden. De mens heeft te snelle denksprongen gemaakt om met het zondeprobleem klaar te komen, en het heeft de mens niets dan tegengewerkt. Nu is de mens in het laodiceaanse waanparadijs, maar zal hier eens van wakker worden.

Oh wat is dat toch makkelijk om even een Christus-figuur naar voren te schuiven, om zo niet meer af te hoeven rekenen met de zonde. Alsof dat alle lading dekt. Neen. Calvijn predikte niet zomaar Yeshua, maar de diepte ervan, de diepe put waardoor de mens zou moeten gaan om dat principe gestalte te geven. Hierin zou de valse afgods-Jezus volledig afsterven.

Men wil de liefde noemen, maar niet de toorn, maar de toorn is de liefde zelf. De mate van de liefde wordt door niets anders gemeten dan door de mate van God's woede tegen de zonde, en God's afkeer van de zonde. Hier is waar velen afhaakten om de wegen van bedrog in te slaan, ook van religieus bedrog. Maar dan scheiden ook de wegen met God, en wordt God tot vijand. God kan de leugen niet verdragen. God kan daar niet mee leven. Daarom heeft God zich teruggetrokken van deze wereld, en is de wereld onder de toorn van God, en in de vergetelheid geworpen. Ja, de wereld is door God vergeten vanwege de zonde. God kan de zonde niet aanzien. Daar wil God niets maar dan ook niets mee te maken hebben, en dat verklaard de oneindige afstand tussen God en mens, en de vijandelijkheid van God. God is als een wild beest tegen de mens. Ook is God weggevlogen als een vogel. Als je een vogel maar lang genoeg tergt, dan is de vogel weg, en moet je je levensdagen slijten zonder de vogel, want het vertrouwen eenmaal verbroken is niet zomaar terug te winnen, hoe vaak je ook je Jezus versjes opdreunt. God is daar allemaal niet in geinteresseerd, wat de mensen allemaal voor wegen hebben lopen verzinnen. Het is weer als met de oude toren van Babel. Ga voor de broodkruimels, zoals de Kanaanitische vrouw, en dan is er misschien een weg.

De wereld is behekst door de Jezus-spreuk. Het slaat nergens op. Het is een geloof, bijgeloof, maar God is niet onder de indruk, wat ook zelfs heel duidelijk in de bijbel staat. Yeshua is niet onder de indruk. Yeshua zal velen wegzenden die denken voor God te werken met al hun fabels en rituelen. Telkens over Jezus spreken maakt je niet heiliger. Het is vaak het tegendeel. De wereld is vol met Jezus-farizeeërs. Het vlees houdt zich wanhopig aan Jezus vast als laatste strohalm. Hierdoor is het moderne vlees groot geworden, door de Jezus-afgod.

De donkere bruid komt dus hoofdzakelijk om te scheiden, niet om te huwen. Zo is zij een scheidingsbruid, elk huwelijk een valstrik, om de mens terug te brengen tot de moeder God. De donkere bruid is wat de ware zondenkennis is, die tot de oordeelskennis leidt, en tot de scheidingskennis. Uiteindelijk is alle scheiding een beeld van onderscheiding. Er is een uithuwelijking tot de donkere bruid in het profetenschap, zoals bij Hosea, zoals bij Adam, en ook bij Ezau en Salomo. Maar dit is een beeld van de hemelse ballingschap. Bij Yeshua gebeurde dit aan het kruis. Hij moest de donkere baarmoeder in, als Jona in de walvis, waar hij het juist uitriep : 'Mijn God, mijn God, waarom hebt gij mij verlaten.' Dit huwelijk is een beeld van de scheiding, het sterven van de afgoden, in een duistere en bittere nacht. Dit huwelijk is een beeld van de toorn van God, die God's heerlijkheid is, en de ware liefde. Het is een huwelijk met de hemelse scheiding. De mens heeft geheel deze terminologie omgedraaid en vleselijk voorgesteld, om die door te laten

werken in zijn aardse begeertes. Men kent de huwelijks-strategie van God niet. Dit huwelijk is de weg tot de baarmoeder, tot dood en wedergeboorte. Salomo was getrouwd met de zondenkennis. Salomo was getrouwd met deze afscheiding. Wij moeten met de zondenkennis trouwen, wetende dat het scheiding is, het oordeel. Wij moeten komen tot Calvijn's 'lof der oordelen,' want de oordelen des Heeren zijn goed en waarachtig. Dit is wat de oorlogen der amazones zijn, de oorlogen der donkere bruiden, want er zitten heel wat vreemde vrouwen tussen die hoeren zijn. In beide gevallen sterft men : of men sterft af aan het vlees, of men sterft af aan het geestelijke.

Het zijn schijnhuwelijken, aan beide kanten van het schaakbord, omdat het zinnebeelden zijn, omdat het een diepere betekenis heeft. Hiertoe moet de mens ontwaken. Maar deze wereld is zo diep verdwaald dat God niet meer begrepen wil worden, en daarom de wereld heeft overgeleverd aan de leugen. Ze verzinnen maar door met hun wegen tot God, terwijl God allang weg is. En dan is er nog maar een heel klein overblijfsel, een overblijfsel van een overblijfsel. Zij hebben aanvaard dat zij slechts met de broodkruimels moeten leven. Deze wereld is voorbij, mensen. Het is afgelopen met de mens. Er zal een geheel nieuwe schepping komen. Velen zijn geroepen, maar weinigen zullen binnenkomen, wat vertaald wordt als iets wat binnenin gebeurd : het vele en meeste binnenin zal het niet redden, maar alleen dat wat de minste is. De laatsten en laagsten zullen de eerste zijn.

Dit is totale profetische wanhoop, maar de enige weg om de vreze des Heeren te herstellen, en vele Laodiceanen zullen tegen deze God strijden. Ze zullen de hemel bestormen en hun verzen opdreunen, maar God kent hen niet, en God's toorn is op hen, want God is hen tot vijand. Mozes mocht ook het beloofde land niet binnen, en niemand van twintig jaren en ouder. God zou een nieuw volk maken. Dat is de boodschap die wij prediken en moeten prediken. Er zal maar een overblijfsel van een overblijfsel zijn, en zij zullen het nieuwe geslacht voortbrengen. Dit volk heeft een duidelijk 'nee' gehoord, en nu mogen ze of weggaan, of leven met de broodkruimels zoals de Kanaanitische vrouw. Het leven is immers in het kleine. God is met hen die in wanhoop zijn over deze dingen, de verbrokenen van hart, maar niet met hen die dit willen omzeilen en snelle wegen tot God verzinnen, om zo hun troon boven God te plaatsen.

We hebben niet veel nodig. We hebben het beloofde land niet nodig in letterlijke zin. Het zit hem in de broodkruimels. Ook Yeshua zelf nam genoegen met de broodkruimels, als een verdoemeling. 'Mijn God, mijn God, waarom hebt gij mij verlaten.' Dat is nodig om het vlees geheel te doen sterven. Alleen kinderen zullen binnengaan. Dit zijn geestelijke werkelijkheden. Dit zal zich in de mens zelf afspelen. De mens moet dit niet gaan projecteren. Stop met het zoeken naar zondebokken. Het is iets in uzelf. Laat de tegenstrijdigheden de tegenstrijdigheden. Niet alles hoeft gerijmd te worden. Dit is het woeste pad. Alleen de minsten en de verdoemelingen komen verder op dit pad. Laodiceanen komen niet ver, hen die alles al weten.

Laat af van uw Jezus-afgoden. Zij zullen u niet helpen. Het zijn Roomse afgoden. De hele aarde is verroomsd. Het is als de stem van de alcohol in de mens. De mens heeft verboden middelen gegrepen.

Berkouwer laat de ware betekenis van Yeshua zien : Het is de weg waarop de zonde niet meer wordt geduld. Maar de mens heeft van Yeshua een goedprater van de zonde gemaakt, want alles is genade. Alles is geloof. God's toorn rust op deze afgodsbeelden. De Jezusfabel is de mens tot strop geworden. In de Heracles mythe is alles duidelijk. Ook Paulus putte uit deze mythe, want hij was een volgeling van Areta in de Griekse grondtekst, de godin van het harde werken. Paulus was een stoïcijn en men heeft zijn werken selectief vertaald in het westen. Areta was de belichaming van Yeshua in zijn theologie, en Yeshua was de baarmoeder, de chasma, waarin hij gebonden was. De schepping moest nog komen. Daarom sprak hij dat hij iedere dag stierf. Yeshua was het principe van de donkere bruid, wat in Areta, het harde werken, ten uitvoer werd gebracht. Dit is niet alleen een hard werken, maar ook een hard sterven, dus we hebben niet veel te maken met 'door goede werken tot de hemel komen', maar 'door hard sterven en zo harde werken', en dat is de hellevaart, zoals Yeshua en de oude profeten allemaal ter helle gingen.

Zoals Barth stelde hoeven we niet te twijfelen aan het bestaan van God, maar moeten we twijfelen aan het bestaan van de mens. Voor God bestaat de mens niet meer, vanwege de zonde. De mens is te ver gegaan, heeft God zonder ophouden lopen tergen. God is er klaar mee. Toch is er een mens in Yeshua, de nieuwe mens, wat vroeger in de Griekse en stoïcijnse mythologie de hardwerkende Heracles was. De oude mens leeft niet meer en doet er niet meer toe. Het is een kleed wat is afgedaan. Het kaf is in het vuur geworpen om daar te verbranden.

De Laodiceaanse mens is overmatig en overmoedig monistisch. Als God de oorsprong is van de zonde, en ook de oplossing, dan doet het er voor de Laodiceaanse mens niet meer toe, is er geen zondeprobleem. En juist vanuit dit extremistische monisme, dat alles één is, met name in hun eigen elite-wereld, is de vrucht ook een hardnekkig en chronisch dualisme, waardoor alles altijd op de ander wordt geprojecteerd, zoals al in het paradijs gebeurde, en nu is er de Jezus-afgod waar alles zonder blikken en blozen op wordt afgeschoven. De zwijnen in de wildernis zijn monistisch in die zin en hebben zich verdicht tot een god over anderen, in hun hebzucht. Het is religieuze vraatzucht waar we tegenover staan.

Dit is ook hoe de mens zich heeft lopen verdichten tot de zondeval, door hun overmonisme, met als vrucht de hevige en bittere scheiding in het dualisme, waarin zij zich boven ieder ander mens wanen. Zo leven zij elitair in hun zonde. De elitarisering van de zonde is de giftige vrucht van een slang. Het hist en sist, is hitsig en wil moorden, bloed zien. Zo leeft dit kreng. Het is hysterisch. Het is overal om ons heen. Daarom wordt er op de bazuin geblazen, wat een jachtsbazuin is. Dit kreng is op jacht op onze kinderen, op onze vrucht, om hun zielen mee te slepen naar haar hol. Wij moeten daarom wel de jacht openen. Dat is onze verantwoordelijkheid voor de Heere.

Velen zullen deze harde woorden van Yeshua te horen krijgen : 'Ik ken u niet. Gaat weg van mij, gij werkers der wetteloosheid. Het brood is voor de kinderen Israels, niet voor de honden.' Mocht u deze woorden horen, laat het u niet moedeloos maken. Herinner de broodkruimels, herinner de gelijkenis van de Kanaanitische vrouw. Geef de moed niet op nadat u door Yeshua zou zijn afgewezen. Het is een gelijkenis. Velen zullen het horen, maar sterker nog : Iedereen zal het te horen gaan krijgen, hun vlees. Tegen ons aller vlees zullen deze woorden gesproken worden, en dan zullen we moeten leven van de broodkruimels, van het minste, van het smalle pad. Zelfs Yeshua zelf

kreeg deze woorden van God te horen, en hij riep het uit, net zoals de psalmist en andere oude profeten : ‘Mijn God, mijn God, waarom hebt gij mij verlaten ?’ Laat het u niet moedeloos maken. Strijdt als Jakob met God, die in zijn worsteling met God, die hem niet doorliet, sprak : ‘Ik laat u niet gaan, tenzij Gij mij zegent.’ Tegengehouden worden, verworpen worden, verstoten, door God, is het einde niet, maar test ons karakter. We moeten hier allemaal doorheen. Het is een gelijkenis. In de kerk is die gelijkenis vreselijk uitgebuit. Velen leven in grote angst en met grote trauma’s vanwege dat de kerk harder is dan God zelf.

Naar de kerkelijke elite toe is de kerk zachter geweest dan God. Het is sadistische vleierij. Zo zacht ze zijn naar elkaar, zo hard zijn ze naar andersdenkenen. Het stinkt uren in de wind. Het zijn zwijnen. Deze beesten kennen geen schaamte. De kerkelijke mens is een bedriegelijk instituut. Het is de religieuze vleeswording van de zonde. Het is de vergadering van psychopaten. Hevig geschokkeerd zijn ze als ze dat horen, maar ze schrikken niet van de zonde. Ze klagen over het ontmaskerende oordeel, maar niet over de zonde. De vreze des Heeren is voor hen slechts een voetnoot, alhoewel ze hun eigen instituut meer vrezen dan wat dan ook. Ze willen er bij horen. Ze willen door hun eigen vlees en bloed voor vol worden aangezien. Dit wordt van generatie op generatie overgedragen. Varkens rollende in de modder.

Zou de Heere hierover niet toornen ? Farizeïsme is nog steeds de ergste zonde. Al het farizeïstische vlees moet afsterven. Het zit in iedereen.

Geliefde broeder of zuster, ik zal u vertellen wat vandaag de dag in de kerk zit : Mensen die het heilige geestelijke niet persoonlijk willen ontvangen, omdat dat een heilsfeit zou zijn dat het heilige geestelijke zou zijn uitgestort, dus dat hoeft volgens hen niet meer persoonlijk. Ook zitten er mensen in de kerk die niets maar dan ook niets van de demonologie willen weten, er niets mee te maken willen hebben. Daar willen ze verre van blijven. Maar Berkouwer riep op de demonie te overwinnen, niet slechts te analyseren. Hij riep de mens op tot de strijd in deel 11 van zijn dogmatiek, over de zonde (p. 105-106).

Er zitten mensen in de kerk die zich niet aan God hebben onderworpen maar die zelf voor god spelen over de ander. Maar Berkouwer riep op om onderworpen te zijn aan God, opdat men niet is onderworpen aan de demonen. Zo wordt demonische onderworpenheid dus uitgesloten.

Die oorlog is ook sexueel, want de demonen willen door het vlees zich voortplanten, en daarom houden ze de mens in sexuele ballingschap. Het is dus een verschrikkelijke oorlog. We moeten vechten. Sexueel loskomen van de machten die zich willen voortplanten. Het misbruik is groot.

Berkouwer wijst terecht op Galaten 5:24 : ‘Wie Yeshua toebehoren zijn hen die hun begeertes en hartstochten hebben gekruisigd.’ Dus niet zomaar geloof of werken, maar het doden van het vlees, het hardere werk. Kennis is niets zonder ijver. Analyse is niets zonder overwinning, stelt Berkouwer. Yeshua is geen goedkope hoer, wat ze ervan hebben gemaakt, die Roomse afgod. Er is niets goedkoops aan het evangelie. Je betaalt met je leven. Berkouwer stelt dat er bij Paulus geen tegenstelling is tussen genade en gebod, en dat hij de gemeente oproept om de wet te vervullen. In

de grondtekst is genade, charis, ook gewoon geestelijk loon. (p. 177) In die samenhang moeten we dus ook het geloof zien.

Berkouwer stelt dat zo wet en evangelie bij elkaar horen en niet gescheiden mogen worden. Het één sluit het ander niet uit. Yeshua kwam om de wet te vervullen, niet teniet te doen. (p. 194)

Het evangelie is immers de wet des Heeren. Geliefde broeder of zuster, velen zullen aan die poort komen met de mond vol van Jezus, vol met de werken van Jezus, en ze zullen niet aangenomen worden, en de harde woorden te horen krijgen : 'Ik ken u niet. Gaat weg van mij. Het brood is voor de kinderen Israels, niet voor de honden.' Velen zullen ontdekken dat ze een verloren schaap zijn. Ze worden weggezonden, maar dan zal Yeshua toch hen in de nacht opzoeken, omdat Yeshua de goede herder is. Immers, hij was zelf de verworpene, zelf het verloren schaap, de door God verlatene, en toch zocht God hem daarna op.

Het is een systeem. Het zijn machines. Het is iets heel communistisch. Die grote machines zullen komen. De hemel zal komen, als de wederkeer van de walkuren, van de valkyries, om hen die hard aan zichzelf gestorven zijn op te nemen.

Berkouwer waarschuwt terecht dat genadeverbond niet tegenover werkverbond gesteld mag worden. Ze horen bij elkaar. Hij wijst ook op De Graaf die de tegenstelling tussen prestatie (verdienste) en genade wilde uitschakelen. Berkouwer stelt dat er geen geringschatting mag zijn van de wet, want de opdracht is de prediking van het evangelie.

Verlorenheid is alleen maar tijdelijk, totdat de baarmoeder hen opneemt. Predik niet als een soort farao die het lijden van de verbrokenen blijft verzwaren en verzwaren, want de Heere heeft alreeds geroepen : Laat mijn volk gaan. De plagen zijn alreeds gekomen en zullen blijven komen totdat het volk in de wildernis is, en ook daar zal het volk geplaagd zijn om hen zo te leiden tot het beloofde land. De plagen beginnen bij God's huis, bij de eigen afgoden van de mens.

Sta niet als een farao op de preekstoel. Wees niet te hard in deze dingen, want daar heeft de Heere geen welbehagen in, hoeveel verzen u daar van weet op te dreunen. Er zijn altijd weer verzen die daar tegenin gaan. God is systematisch. Voor elk vers is er een tegenvers. Kom van uw hoge paarden en hoge tronen af, oh volk, en vernedert u voor de Heere. Neem van de broodkruimels en volg dat pad. Alleen de minsten en de verdoemelingen zullen verder komen, de verbrokenen en verbrijzelden van hart en ziel, het gekrookte riet. Het gekrookte riet zal God niet verbreken.

Het koninkrijk der hemelen kun je alleen ontvangen als een kind. Kinderen zijn niet over-administratief in hun oordelen over anderen. Ze zijn het een dag erna meestal weer vergeten, en gaan creatief om met problemen. Er is een bittere wortel in de kerk tegen andersdenkenden vanwege het gebrek aan creativiteit en het gebrek aan het hebben van de gezindheid van het kind. Berkouwer noemt het gebeuren rondom de kribbe het geheimenis van de ontlediging. Hij waarschuwt dat zij die het koninkrijk niet binnengaan als een kind het niet zullen binnengaan. Dit

noemt hij de dreiging van het evangelie die de enige weg wijst van boete en nederigheid. Kinderen hebben dat overharde oordeel wat de volwassenen vaak hebben niet. Hij roept daarom ook op tot het liefhebben van de vijand, hen te zegenen en niet te vervloeken, het kwaad niet met kwaad te vergelden, het goede voor te hebben met alle mensen.

12. BESPREKING VAN DE DOGMATIEK VAN BERKOUWER - 2

De amazone heeft haar hoofd gebogen en weent en klaagt omdat ze niet houdt van de man die ze voor haar eigen bescherming in gevangenschap heeft genomen. Hij kwam te dicht bij het amazone kamp. Amazones staan bekend als mannenhaters, en niet zonder reden. Vaak hebben ze een verleden van misbruik door mannen en zijn ze gevlucht, of ze werden geboren in amazone kampen en zo geïndoctrineerd door de amazone normen en waarden.

Het is een beeld van de relatie tussen God en mens. De mens heeft God vaak voorgesteld als zuiver mannelijk, en zo de oermoeder, de Godmoeder, verdrukt. Daar betaalt de mens een hoge prijs voor. Daarom moest de nieuwe bijbel wel komen. Het is het aangekondigde boek des levens, het boek van de baarmoeder. De bruid is donker, vanwege dat zij de zondenkennis is, want de mens kan niet terugkeren tot God zonder de zondenkennis, zonder de grootte van de zonde te kennen en te belijden. Berkouwer stelt dat het niet slechts om de analyse van de zonde gaat, maar om de overwinning. De witte steen is voor de overwinnaars. Jakob moest op Pniël overwonnen worden door God, en zo zou hij overwinnen. Het evangelie wijst op het harde werk, niet zomaar op werken of genade. Het hardere werk is het doden van het vlees, het sterven aan het zelf. Het is de vleesverdoemenis. Alleen zij die het vlees en zijn begeertes en hartstochten hebben overwonnen, hebben gedood, hebben deel aan Yeshua, zoals de Galaten brief stelt, en waar Berkouwer ook op wees. Het volk is te mystiek geworden, te orthodox ook, en ook te new age, heeft andere wegen tot God lopen verzinnen, om het gehele moederprobleem te omzeilen, en God’s toorn rust hier op.

Berkouwer stelde dat Barth, Brunner en Gogarten hier tegen streden, en hij zelf streed er ook tegen. Dat was een strijd tegen de pogingen van de mens om de relatie tussen God en mens te stabiliseren, om zo de mens te beveiligen tegen het oordeel van God. Het vlees is hierin heel vindingrijk.

Berkouwer stelde dat genade en werken bij elkaar hoorden, dus dat er een brug was tussen het katholieke en het reformatorische. De grootste strijd is in de reformatie niet geweest tegen de werkenleer van de katholieke kerk, maar tegen het materialisme van de katholieke kerk. Maar daar was de katholieke kerk zelf ook al mee bezig door de kloosterordes die de mens terugriepen tot soberheid. De reformatie is immers ontstaan in de katholieke kerk zelf, in de natuur, in de kloosters, met de Benedictijnse reformatie en de Gregoriaanse reformatie. Het had zijn oerbron in de woestijnvaderen die zich hadden afgezonderd. Er moet een zekere katholieke factor zijn en blijven in de reformatie, namelijk die van de harde werken en de Moeder God. Dan komen we tot het boek Odenlech in de nieuwe bijbel. Het spreekt over het principe van de harde werken, wat het principe van Paulus en Petrus was, in het grieks genaamd het arete-principe. Dit was het principe van de werkers van Heracles, wat ook ‘de dienstknecht van de Heere’ betekent. Here-Kalos.

Nu weent de amazone, want de man is niet aan zichzelf gestorven. Zij vindt de man, de oude mens, maar niks. Zij wil niet bij hem in de buurt zijn. Daarom zijn de harde werken nodig. Het is een beeld van dat God zich van de mens heeft teruggetrokken, maar de mens ook in gevangenschap houdt. De mens is in bittere hemelse ballingschap nu, en de oude mens moet naar de slacht geleid worden, opdat de nieuwe mens zal opstaan. Dat is wat het yeshua-principe is door het arete-principe. Er is geen weg tot Yeshua dan door de harde werken, door de dood van het vlees, door het doden van het vlees. (Gal. 5:24)

Die gehele weg van veertig jaren in de woestijn zal de mens wel moeten gaan, om dan uiteindelijk te moeten horen dat hij niet zal binnengaan in het beloofde land, zoals ieder van het volk van twintig en boven de twintig in de wildernis zou sterven. Dat is het vooruitzicht voor de oude mens, het vlees, de zonde en het wereldse. Ben je wel katholiek genoeg, of heb je je laten vetmesten in de genade-leer ? De broodjes werden op sommige punten in de reformatie wel heel zoet gebakken, en zo ging de heks Kakia tronen in de reformatie.

De Christus-fabel is de hardnekkigste in de theologie. Daar kan het vlees niet genoeg van krijgen, en houdt het vlees zich wanhopig aan vast. Door genade probeert het vlees de nodige harde werken en de toorn van God uit te schakelen. Het is een genade-fabel. Maar hoeveel fabels de mens ook over Christus heeft verzonnen, Yeshua staat daar nog steeds met de gesel, klaar om al die markttafels en heilige huisjes omver te werpen. De Christus-fabel is de elitarisering van het vlees, waardoor het vlees zich boven het geestelijke verheft. De meerderen verheffen zich boven de minderen, de rijken boven de armen. Boeken over deze materie worden peperduur en met fluit en bazuin verkocht. Het is alleen voor de rijken, niet voor de armen. Het is een strategie van het vlees. Het vlees zoekt altijd naar de kortste weg.

Zo zijn zij tot een ander evangelie gekomen, een vervloekt evangelie. Juist door de harde werken van de doding van het vlees en zijn begeertes zouden de vleselijke werken ten onder gaan. Zomaar genade en geloof is de lift nemen op de berg des Heeren, en je betaald een hoge prijs. Er is namelijk geen lift te nemen op de berg des Heeren. De mens moet hard werken in het dal, en daar sterven, een harde dood aan het vlees. Al het andere is slechts een fantasie. Het is illusie. De mystiek van de mens is te ver gegaan. We kunnen er naar kijken als naar de zondeval. Het is de verboden vrucht. De mens maakt een diepe val, telkens weer, door overmatig mysticisme, en overmatige orthodoxy. Zowel het conservatieve als het overmatig progressieve heeft de mens misleid. Dan is exegese en ascese nodig.

Het leven houdt rekening met factoren waar de mens geen rekening mee houdt. De religieuze mens is Christus-ziek, net zoals de wereldse mens ook allerlei uitvluchten heeft. Het zijn moderne afgoden. De mens heeft lopen hoereren met Rome en zit nu vast. Daarom is de reformatorische uittocht nog maar net begonnen. Een nieuwe bijbel is ons tegemoetgekomen, maar die is alleen voor de overwinnaars, de witte steen. Het is het evangelie van de harde werken, opdat de mens zal wederkeren tot de Godsmoeder.

Christus is de kauwgom die ze in de kerken hebben uitgedeeld. Het heeft van de mens een koudhartig en heethoofdige kauwende machine gemaakt. Yeshua sprak dat er vele valse christussen zouden komen. Die tronen inmiddels in de kerken als afgoden, als wilde weldoeners. Berkouwer waarschuwt tegen de exclusieve hobbyisten in de kerk. De kerk is meegesleurd met vreemde stromen. Het overchristelijke is allemaal new age, wat ze vervolgens orthodox hebben gemaakt. De mens is zo door het overmatig zoete vergiftigd, en de vrucht is horror.

Uiteindelijk doodt de amazone de oude mens, opdat er wedergeboorte kan plaatsvinden in de Godsmoeder. Volwassen mannen worden niet toegelaten, omdat de Heere had gesproken dat allen van twintig jaar en ouder in de wildernis zouden sterven, nog voor ze het beloofde land zouden in kunnen gaan. Alleen zij die het koninkrijk zouden ontvangen als een kind zouden het binnengaan,

wat op de wedergeboorte duidt na de doding van het vlees. Wedergeboorte staat dus niet op zichzelf, maar komt na de doding van het vlees.

In het eerste deel van zijn dogmatische studiën probeert Berkouwer nog veel te veel een zaak te maken voor genade, alhoewel vaak genuanceerder dan Kuyper dat doet, die echt een genade-strooier was. Berkouwer is dus meer in de lijn van Calvijn, die dat ook veel genuanceerder deed. Maar toch zien we hierin de behoefte aan 1953, aan het centraal stellen van de doodsstaat van de mens, wat voorop moest staan, zoals in de theologie van C. Steenblok en F. Mallan, die beiden 1953-ers waren. Dat was een belangrijke scheuring in de gevestigde kerk, nadat Steenblok in 1942 de gereformeerde kerk al had verlaten. Die scheuring moet ook dwars door de dogmatiek van Berkouwer heengaan, die tussen Calvijn en Kuyper inlag.

Is er een zaak voor genade ? Waarom zou God genade moeten hebben voor mensen die zoveel godsterging op hun geweten hebben, eerder dan dat God ze zou oproepen tot bekering en levensbetering ? Daarom wordt in de nieuwe bijbel catechismus ook niet zomaar gesteld : ‘Mijn genade is u genoeg,’ maar meer nog : ‘mijn oordelen zijn u genoeg.’ De mens heeft geen genade nodig als eerste nood, maar moet leren leven met de broodkruimels van een God die hen heeft verworpen en wacht op levensbetering en levensheiliging in plaats van dat hij maar als een sinterklaas zijn strooigoed van onvoorwaardelijke genade tevoorschijn haalt, want dat zou voor de mens weer een reden zijn om gewoon verder te gaan met hun godsmisbruik. Al die genade heeft de mens niet geholpen, maar heeft de mens hoogmoedig en trots gemaakt. Daarom was 1953 zo nodig : De deuren van de hemel gingen dicht, en de mens moest zijn doodsstaat maar eens onder ogen komen, en zijn staat van ellende. Genade zou alleen maar de mens meer bevestigen in zijn laodiceaanse levenshouding. Berkouwer geeft zelf toe dat het hart van de mens bedriegelijk is in zaken van genade en rechtvaardiging. (I, p. 91, Faith and Justification)

Als zomaar genade en allerlei overmatige en overmoedige genade als zijnde de bron van het geloof dan niet de weg is, dan staan we nog wel tegenover de vijanden van het valse, vleselijke loon, wat ook heel goed religieus kan zijn. Ook Berkouwer wijst op het gevaar van vals loon, als een lust naar menselijke erkenning. (p. 116)

Berkouwer probeert van alle theologische dynamieken een organisch geheel te maken, en probeert hierin de valkuilen te bespreken, want er is ook nog zoiets als een bedreigend menselijk moralisme.

Feit is dat de kerk volledig overboord is geslagen door allerlei al te slimme formules, en het is een leven op zichzelf geworden.

Mooie woorden, mensen. Door mooie woorden hebben ze zichzelf op lopen werken, over de ruggen van anderen heen. Mooie woorden zijn niet altijd eerlijk en waar. Bedriegers maken misbruik van de genade, telkens weer. Ze maken misbruik van redenatie-truken. Dat was wat het sofisme altijd was, allemaal voor de markt. Men wil de gehele weg niet gaan. Het smalle pad is hen te smal, dus gooien ze hun mooie woorden op en zo hebben ze een markt en een aanhang, in het religieuze consumerisme, want dat is wat het is. Het is allemaal te braaf en te conform geworden, en zo voelt men zich confortabel, in schijnveiligheid.

Ze kauwen hun tabaksbladeren op de preekstoel, de stoel van Mozes en de troon van God, zelfs erboven, en ze kauwen nog wel meer van dat soort bladeren. Die planten waren heel ergens anders voor bedoeld, maar ze hebben roofbouw gepleegd op de natuur. Nu zijn ze aan de Jezus-drugs en hebben niet geleerd wat het is. Dingen zijn uit hun verband gehaald en overdreven. Het is hun speelgoed. Het is hun fabriek. Het is hun bedrijf. Hier leven ze van, alsof er geen ander leven mogelijk is.

Je kunt niet zomaar denken dat met God alles gezegd is. Je gelooft in God. Je denkt na over God. Je leest over God. Maar er zijn zoveel goden. Daarom is het belangrijk terug te keren tot de arena op Pniël. Er zijn teveel goden die elkaar tegenspreken. Genade kan dan juist heel verlammend zijn. We moeten terugkeren naar het vraagstuk van de theologie en dat op orde krijgen.

Als geloof extreem wordt en opgeblazen en alle andere dynamieken als een kanker begint weg te vreten, dan hebben we de katholieke factor nodig van de werken, waar Berkouwer ook over spreekt in deel 1 en deel 2 van zijn dogmatiek. De katholieke factor wijst terug op Heracles die zware werken verrichte om Areta te behagen, de donkere godin van de harde werken ter afsterving van het vlees. Die oproep klinkt ook door de gehele bijbel heen, omdat de bijbel hieruit heeft geput. De twaalf werken van Hera-cles, de 'dienstknecht van de Heere', werden tot de twaalf discipelen van Yeshua.

Die harde werken zijn niet alleen ter afsterving van het vlees maar ook door de afsterving van het vlees. Het is iets wat we alleen kunnen volbrengen in de dood van de oude natuur. Berkouwers leer heeft hierin ook grafische kracht. Met recht laat Berkouwer dan ook het gevaar zien van het menselijke moralisme waarin de kerk terecht zou kunnen komen. Daarom is de volledige dood van het vlees ook zo belangrijk tot het ingaan in de heilige gebondenheid, de leer van het touw. Het menselijke moralisme staat God vaak in de weg. Het is een illusie van het vlees die tegen de ondoorgrondelijkheid en soevereiniteit van God vecht. Het vlees denkt het altijd beter te weten, en is nog niet de diepere dood ingegaan, en ook niet het hardere werk. Berkouwer nodigt de katholieke factor dus uit, maar roept haar ook een halt toe, want het mag niet uit de rivierbedding treden. Er is gevaar van overstroming.

---

13. COMMENTAAR OP ODENLECH 1

ODENLECH

1.

De wee sprekingen

1. Wee de ouders die hun kinderen niet onderwijzen over wat er gaande is.

Het boek begint met wat wee-sprekingen naar ouders die in het vlees leven. Uiteindelijk moeten ouders behoorlijke, maar niet overmatige, tucht uitoefenen, wat veelal bestaat uit onderwijs. Hierin mogen ze hun kinderen niet overmatig verbitteren, maar ook niet overmatig verzoeten. Ook voor de ouder is de weg tot het tuchtigen van de kinderen de ramadan, oftewel de afzondering en het vasten, opdat zij vol zullen worden met de geestelijkheid en heerlijkheid des Heeren, opdat zij niet zullen afdwalen in voorbarig oordeel. De tucht is een onderwijs-functie, die alleen kan ontstaan wanneer de ouder zelf is onderwezen en zich heeft laten onderwijzen en hierin genuanceerd is en bedachtzaam, ook dingen in zijn verband laat. Een heleboel ouders zijn dus helemaal niet klaar voor ouderschap, en zijn zo gedoemd om hun kinderen te misleiden en te down verdwazen.

2. Wee de ouders die niet tot de hemel zijn doorgedrongen om een weg te bereiden voor hun kinderen.

Het gaat er niet om om aards te blijven op het niveau van de kinderen, en met hen mee te praten en er altijd maar te zijn. Ouders moeten ook kunnen loslaten, opdat zowel de kinderen wat speling hebben, als dat de ouders de weg voor hun kinderen kunnen banen. Hiertoe moeten offers gebracht worden. Vele ouders houden hun kinderen in een beknellende greep, zodat zij zo met de kinderen vast komen te zitten. Het is belangrijk op te merken dat het opvoeden van kinderen niet zonder gevaren is, want kinderen kunnen heel veel valstrikken met zich meedragen, en zelfs de onoplettende ouder misleiden. Het is daarom zaak om de liefde voor de kinderen niet boven de liefde tot de Heere te stellen. De Heere komt altijd eerst. Heel veel ouders hebben een te romantische band met hun kinderen waardoor hun geloof schipbreuk lijdt en hun ziel schade lijdt.

3. Wel is het zo dat de ouders die de goede boodschap brengen door het wereldse systeem worden tegengehouden, de mond worden gesnoerd, en zelfs van hun kinderen worden achtergehouden.

We leven in gevaarlijke tijden. Geloofservaringen kunnen niet meer. De gelovige mens met geestelijke gaven wordt als een buitenbeentje gezien, en zelfs als gevaar. We leven in een angst-cultuur. Je mag de waarheid niet spreken. De leugen heerst, en die wordt goed verkocht. Maar de heerlijkheid van Odenlech is onze baken. Zij zit op de troon van David, en is één van de heerlijkste namen van God. Dit laat ook het belang zien van het boek Odenlech wat we bespreken. Ouders die de goede boodschap brengen op wat voor manier ook hebben hier een hoge prijs voor moeten betalen. Velen kunnen het niet meer navertellen. Laten we ook denken aan de hulpverleners in Argentinië en Venezuela die door hun werk zo werden tegengehouden door het kwaad. Het is moeilijk daarover te praten. Er wordt door het vers zelf ook niet in detail getreden maar misschien kunnen we wel situaties verzinnen.

4. Wee de ouders die zomaar alles van het systeem voor zoete koek slikken.

Wie dien je ? God of het systeem ? Waar gaat het nu om ? Om zomaar een kerk of om God ? God heeft het hemelse woord gezonden in deze tijden. Het Woord spreekt de waarheid, terwijl de wereld leugens spreekt. Voor wie kies je dan ?

5. Ze hebben alle hoeken van het hedonisme bezocht, opdat ze konden blijven doorslapen terwijl hun kinderen werden doodgemarteld.

Het hedonisme, oftewel de genotszucht, is de weg niet. De mens betaalt een hoge prijs voor al dat genot. Het verlamt de zintuigen, en brengt het leven zo tot steeds lagere bewustzijnen. Dat is wat genot doet. Kiezen wij voor God of genot ? Het suikerfeest, of oordeelsfeest, en ook het genotsfeest, mag alleen plaatsvinden na de ramadan, na de vastenperiode, als zuivere, gerijpte vrucht. Uiteindelijk leidt de ascese de mens veel verder. Zij die de ascese verwaarlozen en zo de heks Kakia, het materialisme, aanbidden, die kunnen het beloofde land niet binnengaan. Die hebben namelijk hun loon al, het loon der mensen, wat aards is. Zo is er dan geen plaats meer voor het geestelijke loon.

6. Vele ware ouders zijn al doodgemarteld of zijn op andere manieren monddood gemaakt, maar dit boek is van de natuur.

Odenlech wordt het natuurboek genoemd, maar dit vers kan ook slaan op het gehele boek van de nieuwe bijbel. Het geeft hoop aan de martelaren, dat de natuur aan hun zijde staat. Het vlees moet afsterven. Dat is ook wat de natuur doet. Die zinnebeelden zien we overal om ons heen. De materialisten hebben het verletterlijkt. Ze verlekkeren zich aan de dood van iemand anders. We kunnen ook denken aan de dieren holocaust. De hedonisten vinden dat niet fijn te horen, en alles gaat bij hen om de fijn factor. Daaraan toetsen ze alles. Ze willen alles snel, en de korste weg. Ze zijn niet op het smalle pad van de ramadan, maar zij willen nu het suikerfeest. Elke dag is het suikerfeest voor hen. Zo hebben ze hun ziel verkocht aan de suikerafgod. Zij hebben de zinnebeelden letterlijk genomen, en strijden zo tegen de dieren. Vandaar ook de vele slagerijen. Maar van de slagerijen om de zonde te slachten hebben ze nooit gehoord. Dat willen ze ook niet horen.

7. Niemand vecht met succes tegen de natuur.

Hoe kun je het winnen van de natuur ? Je bent maar een mens, aan verval onderhevig, en ook het brein is aan verval onderhevig. De mens is verstrooid en hierin opgeblazen. Altijd weten ze het beter dan de andere mens. Dat is de oude natuur. Die zal sterven, of men nu wil of niet. De oude natuur heeft het eeuwig leven niet, maar is tegen zichzelf gekeerd en zal zichzelf ombrengen. Zo zijn ze op een zelfmoord-missie in hun haat tot de natuur, het leven en de hemelse kennis. Oh ja, ze hebben wel wat aardse en wereldse kennis, en weten dit vaak genoeg op te pompen met hun glanzende laagjes van bedrog, maar het weegt niet op tegen de heerlijke kennis der eeuwigheid die over ons geopenbaard zal worden. In die heerlijkheid is het vlees verdoemd, en alleen zij die dit doemelingenschap aanvaarden zullen hierin verder komen. Onderwerpt u aan de natuur, want zij heeft u al overwonnen. Het is het doodsvonnis aan het adres van het vlees.

8. Is er een urgente boodschap verborgen die de mens niet wil horen ?

De mens wil niets met het verborgene te maken hebben, want daarmee kan de mens niet pronken. De mens wil alles in het publiekelijke, want dan wordt hij gezien en bewonderd, door de andere dwazen. Dwazen hebben elkaars goedkeuring nodig om te overleven. Vaak is dat ook wat ze een kerk noemen. Zo zijn ze bemoedigd in hun bedrog.

9. Is er urgent ook een brug nodig om verdere problemen te voorkomen ?

Bruggen bouwen, daar ziet de elitaire mens niets in, want dan hebben ze niets meer te oordelen. De elitaire mens bouwt zorgvuldig en kieskeurig kortaffe brugjes naar de familie en de soortgenoten, de medegelovigen, en de rest is verdoemd in hun ogen. Toch is daar wel een brug nodig, want het kan zo niet langer. Het is gekte. Men gaat telkens in dezelfde cirkels, wat een teken is krankzinnigheid, en wat ook heel goed godsdienst-krankzinnigheid kan zijn. Er zijn missing links, en daarom zijn er wel bruggen nodig opdat de mens kan ontsnappen en nog iets van de ander kan leren.

10. De geoefendheid is Arete (Areta), ook een beeld van kennis en studie. Zij is ook de geestelijke oorlog.

Dat is een Grieks woord wat ook door Paulus en Petrus werd gebruikt, en wat ook uit de Griekse mythologie komt, als een beeld van de harde werken, het smalle pad waarop de mens hard aan zichzelf sterft. Dat zijn de hemelse werken, dus niet zomaar werken op zich, want die kunnen ook vleselijk zijn. Daarom heeft de mens de hardere werken nodig die niet buiten de dood van zijn vlees en de begeertes daarvan omgaan.

11. De sobere moet op het pad niet zomaar steken bij goede daden, maar moet geoefend worden, om zo te komen tot Arete.

Goede daden of goede werken op zich betekenen niets, want het kan verkeerde motieven hebben, en het kunnen vleselijke werken zijn. Mensen kunnen goede daden doen bijvoorbeeld om hele andere redenen, namelijk om eer en aanzien, en om macht, om het in hun begeertes door te werken. Het gaat niet om goede daden op zich, maar dat het een gewoonte wordt, en we hebben het dan over de daden die uit de zuivere geestelijke bronnen voortspringen, vanuit de dood tot het zelf. Hierin moet de mens geoefend worden, zodat het niet zomaar blijft bij een paar goede daden. Men moet tot wasdom komen in de goede daden, als vrucht van de geestelijke oefening.

12. Eens probeerde Kakia, de zwaar opgemaakte verleidster tot het kwaad, de sobere te verleiden door hem weelde en plezier aan te bieden, terwijl Arete hem een leven van worsteling met het kwaad aanbood.

Worsteling met het kwaad leidt ons veel verder. We moeten tot Pniël gaan, en ons niet zomaar aan goden en weelde overgeven, want het kan een valstrik zijn. Op Pniël wordt alles getoetst. Ook de motieven worden hier getoetst. Alles wat niet uit de Heere is zal hier vergaan.

13. De sobere koos toen het pad van Arete.

Ook Paulus en Petrus kozen voor Areta, de geoefendheid van de deugd, de harde werken ter doding van het vlees. In de hemelse harde werken waarin de mens de harde dood aan zichzelf sterft is geen ruimte voor het vlees. Dit is ook een harde worsteling op Pniël die met niets minder genoegen neemt dan met de waarheid.

14. De mens moet op Areta gericht zijn, de geoefendheid.

Ook in de Septuagint kwam Areta voor, waardoor de oude profeten werden geleid. Dit was het wilde en woeste pad van Areta, van de discipline, van de ascese. In de Septuagint wordt veelvuldig gesproken over de verkondiging van Areta. Dat is wat het ware evangelie is, de weg van het smalle pad tot aflegging van de oude natuur, om zo tot een nieuwe natuur te worden. Deze natuur wordt opgericht in harde, hemelse werken. Alleen de geoefenden zullen overwinnen en zo tot de witte keursteen komen die de nieuwe bijbel is, als het boek des levens dat allen bereikt kan worden door de dood aan het zelf.

15. Alleen door Areta, geoefendheid, kunnen we tot de kennis kunnen komen.

Kennis op zich is niks. Het moet toegepaste, geoefende kennis zijn, als vrucht van de overwinning over het vlees. Dat komt niet op een dienblaadje uit de hemel, niet door zomaar geloof, genade, uitverkiezing of wat dan ook. Kennis zonder ijver is dood (zie inzetting 40 van de nieuwe bijbel catechismus). Er is een valse, vleselijke ijver, en een valse vleselijke volharding, maar die behoren af te sterven in de hemelse ijver en geoefendheid, wat er op wijst dat hemelse scholing fundamenteel is, opdat de mens in de juiste richting komt. Het zijn dus geen harde werken op zich die het hem doen, maar alleen door de harde dood aan hetzelf, wat gebeurt op het strijdveld van Golgotha. Er is geen weg tot Golgotha dan door Getsemané, de lange tocht door de wildernis, als beeld van de ramadan waar de mens leeg wordt van zichzelf, en hongert, om zo door de Heere opgenomen te worden. Er is hiervoor geen spoedcursus. Wij moeten deze weg tot tranens, bloedens, zwetens en zadens toe begaan, en het zaad zal gedood worden.

16. Deze geoefendheid, arete, moet altijd in overeenstemming zijn met het geestelijke Woord.

Er is ook een geoefendheid in het kwaad, een geoefendheid in bedrog, en die kan zeer religieus zijn. Daarom is het Woord fundamenteel, opdat onze oefening niet buitensporig wordt, extremistisch en zelfzuchtig. Uiteindelijk moet het zaad sterven in de goede grond van het Woord. Daar is vruchtbare grond.

17. Het gaat er dus niet om door genade te komen tot God, oftewel geestelijke luiheid, en ook niet om door goede werken tot God te komen, maar door de geoefendheid, Areta.

Zomaar goede werken zijn een vuile lap voor God. Ook goede werken kunnen heel lichtzinnig zijn en de boze dienen. Daarom moeten wij hemels geoefend zijn tot hemelse doelen, niet de doelen der mensen. In deze geestelijke oefening wordt het mensen behagen afgeleerd, en zal men alleen nog maar God kunnen behagen. Dit komt omdat deze geestelijke oefening de volledige dood aan het zelf leert. Men oefent zich dus in de gaven van het lijden, op Golgotha. Men oefent zich in de volharding om zo niet voortijdig de beloning te grijpen.

18. De natuur is moeilijk te vatten. Daar moet de mens moeite voor doen, want de natuur is niet goedkoop.

Dit gaat over de hogere natuur. De lagere natuur, de gevallen natuur, is vol met zinnebeelden hierover. Wij moeten de volle prijs betalen om dit te begrijpen. De hogere natuur van God is ondoorgrondelijk.

19. In de sobere leer is Areta de opvoedster en onderwijzer tot het geestelijke Woord.

Zij was de onderwijzer van de oude profeten, de discipelen en de apostelen, en ook van ons. Dit komt voort uit de Heracles mythe. Wij worden opgeleid tot het Woord opdat het Woord zal leven in ons. Zonder exegese en opleiding hierin is het Woord dood. Areta zorgt ervoor dat wij geen dode letterdienaren zijn, geen volgers van zomaar namen en personen, maar dat wij de diepere verborgen tekenen en betekenissen gaan zien in het Woord. Alleen door het lijden en het harde werk worden wij ingewijd in de levengevende dieptes van het Woord, maar het Woord zal eerst als een roofdier ons vlees moeten doden.

20. Iedere sobere moet ernstig streven een ontmoeting met haar te hebben, zoals wordt geleerd ernstig te streven naar het ontvangen van het geestelijke.

Heracles had een ontmoeting met haar om aan de heks Kakia te ontkomen, de heks van het hedonisme en het materialisme. Wij moeten niet zomaar het geestelijke ontvangen, maar ook de volledige oefening ervan, tot wij het hemelse touw ontvangen, oftewel de hemelse gebondenheid, wat een beeld is van de volledige geoefendheid van de werken van het evangelie. Men is zo deelgeworden van de hemelse natuur. Dit kan alleen als men er naar hongert en men alles heeft opgegeven om dat doel te bereiken. Men kan hierin geen twee heren dienen.

21. Kakia, de verleidster, de godin van het kwaad, kwam om de mens te misleiden de geoefendheid om te ruilen voor gemakszuchtig plezier en weelde wat een geheel eigen religie vormde.

We zien die religie om ons heen, de verering van de Mammon, van het materialisme, wat voor veel mensen van groter belang is dan het geestelijke, omdat het materialisme tastbaar is. Ze denken meer aan het lichamelijke, het zichtbare, het zintuigelijke, dan aan de ziel. Wij mogen de massa niet in het kwaad volgen. Wij worden dus door deze dingen beproefd. Wij zijn hiervoor bewust in een situatie gezet waarin velen voor het kwaad kiezen en het materiële, opdat wij niet slechts het goede zouden doen om erbij te horen en om een meeloper te zijn. Zo keurt de Heere onze harten.

22. Er is geen simpel ja of nee, maar er zit een enorme creatieve ruimte tussenin, het pad in het midden.

Het criterium is niet ja of nee, maar of het geestelijk is of vleselijk. Dingen zijn op zichzelf neutraal, ook namen. Het kan op een goede manier gebruikt worden of misbruikt. De religieuze oorlogen van welles nietes zijn dus ook bizar en doen geen recht aan de ingezette toetsopdracht waarin de mens het geestelijke van het vleselijke moet onderscheiden en niet zomaar van het ja of nee. Alles heeft een geestelijke en een vleselijke vorm.

23. De mens heeft het lopen verschuiven met eigen gemaakte waardensystemen en hierarchieen.

De mens heeft alles lopen verdraaien, en beoordeelt alles vaak horizontaal in plaats van vertikaal. Daarom is het oordeel van de mensen ook niet te vertrouwen, omdat ze onopgeleid zijn in deze dingen, en ongeletterd, wat ook weer een reden is waarom de nieuwe bijbel moest komen. De mens moet zich wijden aan de hemelse hierarchie, opdat de hierarchie van de oude mens zal instorten en wegvagen. Het voorhangsel moet scheuren.

24. De mens wast elke oproep tot geoefendheid heel snel weg met indutters zoals 'geloof' en 'genade'.
Deze woorden hebben geheel nieuwe betekenis gekregen in het wereldse woordenboek.

Zij die waarlijk Yeshua kenden en inzicht hadden in de betekenis ervan werden vroeger omgebracht, en hun boeken werden verbrand. Voor de markt worden de oude bijbelse talen ook angstvallig achtergehouden, omdat het de ware betekenissen laat zien. Men heeft geloof tot een houding gemaakt in plaats van een geoefendheid. Het is modelwerk geworden om een zeker product aan te prijzen. Het is geworden tot een dode vorm wat geen inhoud meer heeft. In het Grieks sluiten genade en loon elkaar niet uit.

De valse vertaling van Efeze 2:8 is een absolute killer in het westen :

‘Want door genade zijt gij behouden, door het geloof, en dat niet uit uzelf: het is een gave van God.’

In het Aramees, de taal van Yeshua, staat er echter : ‘Want door de getuchtigdheid en geoefendheid (tebu) bent gij afgezonderd (prq), door de deugdelijkheid, en dat niet uit uzelf (het ego): het is een gave van God.’ In het Grieks is de gift de doron, wat een beloning is en een verering, net zoals charis, genade, een beloning is, en doron betekent ook een offer aan God, dus zo krijgt deze tekst een hele andere betekenis. Die wordt in het westen van de mens afgehouden.

25. Maar het kwaad vormt en definieert het goede, zoals het goede het kwade definieert en vormt.

De gelovigen worden beproefd door het kwaad en ook gevormd door het kwaad, en het goede vormt dan op haar beurt ook het kwaad, tot verdieping, opdat zo de cirkel rond is, want al het kwaad is slechts verdraaiing van zaken.

26. Het pad gaat hier dus dwars doorheen. Alleen zo kan de mens tot Arete, geoefendheid, komen.

Zonder strijd is er geen overwinning. Zo wordt het karakter gevormd en wordt het kwaad aangewend tot nut. Alle schatten van de duisternis zijn aan de mens gegeven. De mens moet er iets mee doen. Het is er niet voor niets. Het is ervoor om overwonnen te worden, en zo ten goede gebruikt, want God zal alles laten medewerken ten goede voor de vromen.

27. Het geestelijke Woord is voor de soberen een synoniem voor zowel de natuur als God.

God is het Woord. Het is niet zomaar iets geestelijks, maar het is ook literair en het is een zekere discipline, waarvan ook de natuur een beeld is. Alles in de natuur wijst daarop. Het geestelijke kan niet buiten het administratieve om. Waar God wordt losgekoppeld van het Woord daar komt wanorde en onrust. Dan wordt alles maar roekeloos. Als God wordt losgekoppeld van het geestelijke, dan wordt het materialistisch. De natuur van God is de geoefendheid in deze leerregels.

28. Zowel het geestelijke Woord als Areta staan centraal, en zij kunnen ook niet los van elkaar bestaan.

Er is alleen diepte in het Woord door de geoefendheid en de harde werken, waar Areta voor staat, de volharding in de deugd, want dan vertrouwd de hemel het hemelse loon toe.

29. Het geestelijke Woord is de subtiele wet van het al, het ogenschijnlijke toeval, wat de mens dient te volgen en te gehoorzamen om niet doelloos als een dwaallicht weg te vagen in de schaduwen ervan.

Het Woord staat vol met leerregels waardoor het geestelijke geoefend kan worden, zodat het geestelijke niet verdrinkt. Het geestelijke heeft richting nodig door de oefening, waardoor uiteindelijk ook het hemelse touw de mens tegemoet komt.

30. Areta en het geestelijke Woord zijn de gidsen van de mens in het moeilijke bestaan voor de sobere.

Zo mogen geoefendheid in het Woord en in het geestelijke wachters zijn voor de mens, opdat de mens niet op dwaalwegen terecht komt, en niet ten onder zou gaan op het pad.

31. Het lot van de mens is zijn eigen karakter, en daarom is oefening daarvan voor levensbehoud.

De mens vindt het niet buiten zichzelf, want dan wordt het kunstmatig. De mens heeft een heleboel kunstmatige afgoden waardoor hij zelf niets hoeft. Dat is de luiheid van het ego. Daartoe gebruikt de mens geloof, genade en vergeving. De mens ziet dit als gratis, terwijl het de mens koud maakt. De kunstmatigheid van de samenleving is iets gruwelijks. De mens is levende al dood, en loopt zo rond. Zo heeft de mens geen betrokkenheid en toont geen verantwoordelijkheid, want dat heeft de mens allemaal op God geschoven. Alles is immers gegeven, en de mens hoeft er niets voor te doen, en kan rustig doorleven zoals hij dat wil. Het is een misleidingstruuk van het vlees. De mens moet een organisch geheel worden met God, en dat kan niet zonder het relatie-gehalte, dus dat moet wel van twee kanten komen. God is het goede in de mens, het goede potentieel. God is ook de kennis, en die wordt door het Woord gebracht, waaraan men deel kan hebben door het te beoefenen en geoefend te worden. De mens kan alleen het paradijs binnengaan in de mate waarin hij zelf het paradijs is. Alle geloofstruukjes en genadetruukjes maken het hart van de mens dood. Zo wordt het tot loze lippendienst. Maar de oproep tot verandering blijft.

---

14. CALVIJN EN DE EVANGELIËN - 2

Vannacht werd ik wakker en zag dat alles een simulatie was, als een flits. Het leven is dus niet echt. Alles om ons heen is zinnebeeldig, om ons principes te leren.

Er wordt vaak gezegd : ‘God is liefde.’ Maar God is ook de haat naar de zonde. Als mensen over het paradijs prediken, laten ze dan ‘practise what you preach’ in de gaten houden. In het paradijs is de leeuw met het rund, de wolf met het lam en de panter met het bokje. De aardse realiteiten om ons heen zijn zinnebeelden, en we zien de leeuw achter het rund aanrennen om het te verslinden. Maar de mens doet het zelf ook. Het is een beeld van de geestelijke oorlogsvoering, de haat naar het vlees, de jacht op het vlees, om het te onderwerpen, maar de mens heeft het letterlijk gemaakt. Als je over het paradijs predikt, moet je ook de principes van het paradijs naleven. je mag de dieren geen kwaad doen. Het boek des levens gaat over deze principes, en daarbij hoort ook de geestelijke jacht. Onze haat moet dus verschuiven van de dieren tot de zonden. Dat is ook wat de dieren in de grondtekst betekenen. Het was een beeld van de zonden. Dat mag beslist niet letterlijk genomen worden.

Wat zal dan de weg zijn van de stad naar de wildernis ? Eerst zullen we door tunnels heenmoeten, en vangen we glimpen op, fragmenten, van de wildernis, schilderijen. Alles is geverfd, want God wil ons de echte wildernis nog niet geven, want God wil niet dat we de wildernis misbruiken. Kijk hoe mensen in de natuur bezig zijn, zo zelfbewust, zo eigengerechtigd, zo zelfvoldaan, zonder terughoudendheid, zo lichtvaardig.

En daarna, als we dieper in de tunnels zijn gekomen, dan komen we tot de bibliotheken, tot de boeken, om de principes van de wildernis te leren, en zo mogen we in de hemelse slaap vallen om zo geestelijke dromen te dromen, en zo komen we heel voorzichtig in contact met de wildernis. Het gaat niet buiten de boeken, buiten het Woord, om.

Zo moeten we oorlog leren voeren tegen het vlees, niet tegen de natuur.

Wij zijn maar weerspiegelingen van de hoofd prisma’s. We moeten werken in de mijnen om terug te keren tot de hoofd prisma’s. Het is mijnenwerk in de lagen van de nachtmerries, om zo uiteindelijk tot de witte steen te komen, het verborgen manna, het boek des levens, de nieuwe bijbel. De witte steen is een zeesteen, daarom wordt het mijnenwerk ook in verband gebracht met de zee in de nieuwe bijbel. e verheerlijkte Odenlech, één van de heerlijkste namen van God, zal op de troon van David zitten. We lezen in het boek Openbaring over het openen van de troonboeken, wat in deze eindtijd is gebeurd, want de nieuwe bijbel is gekomen. Nu zijn we er nog niet, want er is dus verschil tussen het heilsfeit van de komst van het boek des levens en het persoonlijke ervaringsfeit. Dat het boek er is zegt op zich niks, want men moet ook het boek ontvangen en persoonlijk leren toepassen, opdat hun namen erin geschreven staan. Dat is de uitdaging van deze tijd, om tot het eiland te gaan van de witte steen, die voor de overwinnaars is. Zij hebben niet alleen het goede lief, maar haten ook het kwaad, de zonde, en hebben het vlees en zijn begeertes en hartstochten overwonnen. Dit is ook het pad wat het boek Odenlech wijst in het boek des levens. Het is een pad van de harde werken en de harde dood aan het zelf, aan het ego, opdat de ziel tot God wordt genomen. Yeshua noemde de harde werken (de geboden) en de harde dood (het sterven van de zaadkorrel) als de weg tot het hemelse koninkrijk, maar hij wees daarbij op de kennis (gnosis,

Grieks ; yadt, Aramees, zijn eigen taal) als de sleutel tot de weg. We zien dus drie zeer belangrijke sleutels in de soteriologie, wat een cruciaal onderdeel van de theologie is : Harde werken, harde dood aan het ego, en de harde kennis, en dit is het geheim van de hemelse zachtmoedigheid. Er is alleen zachtmoedigheid door de harde verbrokenheid.

Mozes kwam in de problemen in de wildernis. Hij was overmoedig geweest en mocht zo het beloofde land niet ingaan. Het volk van twintig jaar en ouder mocht ook niet het beloofde land binnengaan. Zij moesten een harde dood sterven in de wildernis. Alleen kinderen zouden binnengaan, wat ook een principe van Yeshua is, waar hij op terugwees, zoals Calvijn stelde dat Yeshua slechts kwam als herinnering en voorbeeld. Het evangelie was namelijk al gepredikt in het Oude Testament, in zinnebeelden. Daarna maakten ze een vals evangelie, waar Paulus tegen waarschuwde. Ze zouden het evangelie makkelijk maken, zonder de harde werken, de harde dood en de harde kennis. Ze zouden zoete woorden prediken van voorspoed, Laodiceaanse woorden, om het volk in slaap te doen sussen. Ze hebben een slang binnengenomen. Daarom moet er gegaan worden tot de soteriologie van de hemelse witte keursteen. Die is alleen voor overwinnaars, voor harde werkers. Kijk niet werkeloos en wetteloos toe. Wij moeten loskomen van vleselijke werken en wetten, maar die moeten vervangen worden. Yeshua kwam niet om de geboden en de goede werken teniet te doen, maar te vervullen, door de exegese, door de hemelse soteriologie. De goede geboden en werken zouden worden tot de beste geboden en werken, oftewel de harde geboden en werken, want de woorden van Yeshua waren hard, en het volk begreep ze niet. Ze hebben Yeshua omgebracht en maakten er toen een hele zachte Jezus van, een strelende Jezus, die ze naar hartelust kunnen bedienen. Zo werd Jezus tot een trekpop van de kerkleiders.

Ze vleien zichzelf met deze Jezus, als een zakjezus, die ze zo uit hun zak kunnen halen zodat ze magisch altijd gelijk hebben. Met een hete aardappel in de keel nog wel. Zo werd Jezus tot de grootste afgod van het moderne tijdperk. Och, keer tot terug tot de eenvoudige principes van Yeshua, die al in het Oude Testament werden gepredikt, die al in Egypte werden gevonden en in de dieptes van Afrika. Daarom was het iets zeer profetisch dat Yeshua en zijn ouders moesten vluchten tot Egypte toen Herodus hem probeerde uit te roeien. Het moderne tijdperk is het Herodus tijdperk. Ze proberen de ware principes van Yeshua uit te roeien, en volgen een valse Jezus. Yeshua heeft nog steeds een schuilplaats in Egypte tegen deze dingen. Daar gaat het pad dieper, tot de wildernissen van Afrika.

Mozes bleef ergens steken in de wildernis. Ze wilden zich daar een stad en een naam bouwen, in overmoed en vleselijk klagen. Ze wilden niet dieper de wildernis in. Ze waren het zat. Ze namen valse medicijnen, om aan het kruis te ontkomen. Laten we daarom in de mijnen blijven werken, en ook Yeshua volgen tot Egypte, en zo tot de diepere wildernissen van Afrika tot aan de zee, waar de witte steen verborgen ligt. Laten we gaan tot het eiland van de witte steen.

Nu, dit is niet zonder gevaren. Er staan wachters op de kust, kapers op de kust. Laten we eerst kijken wat de oude bijbel hiervan zegt :

Schrijf aan de engel der gemeente te Pergamum:
Dit zegt God, die het tweesnijdende scherpe slagersmes heeft: Ik weet, waar gij woont, dáár waar de troon des vijands is; en gij houdt vast aan mijn naam en hebt het geloof in Mij niet verloochend, ook niet in de dagen van Antipas, mijn getuige, mijn getrouwe, die gedood werd bij u, waar de

vijand woont. Maar Ik heb enkele dingen tegen u: dat gij daar sommigen hebt, die vasthouden aan de leer van Bileam, die Balak leerde de kinderen Israëls een strik te spannen, dat zij offervlees zouden eten en hoereren. Zo hebt ook gij sommigen, die op gelijke wijze aan de leer der Nikolaïeten vasthouden. Bekeer u dan; maar zo niet, dan kom Ik spoedig tot u en Ik zal strijd tegen hen voeren met het slagersmes mijns monds.
Wie een oor heeft, die hore, wat het geestelijke tot de gemeenten zegt.
Wie overwint, hem zal Ik geven van het verborgen manna, en Ik zal hem een witte keursteen geven en op de steen een nieuwe naam geschreven, welke niemand weet, dan die hem ontvangt.
Opb. 2:12-17

Het paradijs werd beheerst door de slang die nog overwonnen moest worden, en zo is ook het eiland van de witte steen nog beheerst door de vijand die de witte steen bewaakt.

Eerder hebben wij hierover gezegd :

‘De Laodiceaanse mens volgt de leer van de Nikolaïeten, die (offer)vlees aten en de genade gebruikten als excuus om te kunnen zondigen, zondigden opdat de genade zou toenemen. Ze hadden een afschuwelijke Christus-afgod gemaakt die hen zou beschermen op de dag des oordeels.

De Nikolaïeten blijven hun kerken bouwen als schuilplaatsen tegen het hemelse oordeel, het ‘heuvelen bedek mij, en bergen val op mij.’ Zij strijden schaamteloos tegen de Adamologie en Ezaulogie, en bedrijven ijverig hun simonie. Ze hebben als de Efeziërs hun eerste liefde verzaakt, en lezen hun moderne bijbels waarin alle grondwoorden en hun betekenissen zijn weggewassen.

De zonde moet geheel veroordeeld zijn, en dat kan niet door de Nikolaïtische christologie die al deze stappen overslaat. Het oordeel moet geheel gekend zijn.’

(Zie het boek : De Calvinistisch-Gereformeerde Leer)

In de nieuwe bijbel wordt er gesproken over het eiland van Keyana. Teklé vond hier het gehele Woord des Heeren op het Tarsis gesteente, want er werd gezegd dat daarop ‘al’ haar woorden waren geschreven. (Duizen 6:6)

Hij moest toen weer terug naar zijn eigen eiland, maar het bleek niet meer te bestaan, en toen hij terugging tot het eiland van Keyena kon hij de hemel niet meer vinden. Wat leert dit ons ? We moeten vechten om het Woord te ontvangen en toe te passen, in de exegese. Teklé had al geleerd op het eiland van Jaterin en Jata, waar hij vandaan kwam, dat alles verdiend moest worden door eerlijk loon. Zo moeten wij in de mijnen werken en ons loon verdienen. Zonder het loonsprincipe kan er niet van een relatie gesproken worden. De Nikolaïten hebben alles ingeruild voor vrije genade, maar ironisch gezien hebben ze wel een heel vleselijk loonsysteem opgezet. Ze hebben dus twee gezichten : alleen genade wanneer het hen uitkomt en het in hun voordeel is. Kijk maar eens in hun boekenkraam met hun peperdure boeken over dat alles genade is, een vrije gift van God, niet door werken, en besef maar eens hoe tegenstrijdig dat is. Je moet hard werken om bij hen te kunnen horen. Klaarblijkelijk is hun zogenaamde waarheid dus niet voor de armen. Ze hebben een vals evangelie gemaakt. Het ware evangelie is je leven te geven voor de armen, waar Calvijn ook op wees. ‘Het altaar is de armen.’

In zijn bespreking van de opstanding en de hemelvaart (Matt. 28, Markus 16, Lukas 24) stelde Calvijn dat God het dwaze en zwakke van de wereld verkiest om de hoogheid van het vlees te beschamen. Hij stelt dat God de hemelse verborgenheden niet eerder dieper te verstaan geeft dan wanneer wij bij onszelf dwaas zijn geworden. Ben je nog geen dwaas, en loop je nog hevig te pronken met je wereldse en religieuze wijsheid in wereld en kerk, vergeet het dan maar. De hoogheid van het vlees moet beschaamd worden door de dwaasheid. Je moet dus kind worden en dwaas, om binnen te kunnen komen, en ook verbroken en zwak, anders gaat het niet gebeuren. Je moet als een vis opgehaald worden. Het vlees, en al helemaal niet de hoogheid van het vlees, kan niet binnen komen. Het moet sterven. De wereldse wijsheid houdt altijd datgene waar het werkelijk om gaat achter. Er is altijd wel een missing link in het geheel. Er zit altijd een addertje onder het gras. Wij behoren nuchter en waakzaam te zijn, niet snel van onszelf overtuigd, niet snel geamuseerd. We moeten geen amen-roepers zijn de hele tijd, want er is heel wat mis. Wees op je hoede als men zegt dat alles in orde is. Het is niet in orde. Daarom moest 1953 komen. Daarom moest Calvijn ook komen. De moderne snel-overtuiging tegenwoordig stinkt. Men heeft haast, maar niet naar goede dingen. Het vlees is tot absolute hoogtes gekomen, maar is al aan het verstenen. Toen Calvijn kwam was dat al als een oordeel. Het versteende vlees weerspiegelt nu nog slechts. Het vlees is allang gevallen. Kom niet te dichtbij, want het spiegelt. Zelfs in de doodstaat kan het vlees nog heel veel hekserij bedrijven.

De spiegel van de Thessalonicenzen werd opgericht. Ik had er een droom over. Er is ook een verstening van het goede, die tegen de wereld ingaat. Het is spiegel tegen spiegel, prisma tegen prisma. Het was deels doorzichtig, deels spiegelend glas. Eerst kon je geen mensen zien, alleen objecten, maar daarna kon je ook mensen zien. Er was ook een gordijn bij, maar dat was weggeschoven.

Het werk van Calvijn kwam met hemelse orka’s die de grootheid van God uitbeeldden, om zo de haaien van de nietigheid van het vlees te verdelgen. Calvijn stelt in zijn verklaring van Matt. 27, Markus 15 en Lukas 23 dat de zoon in zijn triomf over het vlees ook boven de hemelen werd verheven, dus ook boven alle afgoden van het vlees die de mensen hadden gemaakt, hoe religieus die zich ook voordeden. Voordat de zoon tot die triomf komt moet de zoon eerst geworpen worden in een doolhof van jammeren en daar zijn weg zien te vinden, stelt Calvijn. Dit is een zware kampstrijd met de smarten des doods.

---

15. CALVIJN EN DE EVANGELIËN - 3

Het oordeel begint bij de afgoden van God's huis. Wij moeten ons vasthouden aan het oordeel wat goed en rechtvaardig is, en waarachtig. Als wij vasthouden aan God's oordelen dan hebben wij God waarlijk lief, en God waarlijk lief te hebben betekent de zonde te haten. De zonde waarlijk haten betekent de roep om het oordeel, maar het betekent ook de zondaar lief te hebben en genadig te zijn. Onze strijd is niet tegen vlees en bloed, maar tegen de zonde. Scheidt de zonde van de zondaar. Onderscheidt ook de zonde, want velen weten niet wat zonde is, en hebben hun wapens de verkeerde kant op gericht. Het volk des Heeren is ten gronde gegaan door een gebrek aan kennis. Men is ten gronde gegaan door sluierterminologie waarvan men de diepte niet kent, en waarvoor men geen vertolking heeft aangenomen.

Heb de oordelen des Heeren lief, want ze zijn goed en waarachtig. Daarom sprak Calvijn ook over de lof der oordelen. Genezing kan ook van de duivel zijn om het werk des Heeren te doen missen. Eén van de koppen van het beest werd genezen, en de wereld ging het beest in bewondering achterna. Er zijn een heleboel wereldse geneesmiddelen in de omloop die pure hekserij zijn, gebouwd op dierenleed. Wil je een medicijn waarvoor dieren zijn gemarteld in laboratoria ? Medicijnen zijn vaak ook gewoon drugs. Ze gebruiken dus sluierterminologie. Men klaagt over de oordelen des Heeren, over de tucht des Heeren, om die maar snel weg te wassen, maar over de zonde klaagt men niet. Men ziet het nut niet in van de oordelen en de tucht des Heeren. Het volk is verloren gegaan door een gebrek aan kennis, en is in de handen van de valse heelmeesters. Daaraan heeft God het volk overgeleverd, want ze wilden het kruis niet. Ze wilden niet de weg van Getsemané gaan tot Golgotha. Ze hebben luxe voorzieningen getroffen, buiten de wil des Heeren om. Simson had een vrouw die hem verraadde, maar toch moest hij met haar trouwen. God's pad is niet de gemakkelijkste weg. Ook Hosea moest met een moeilijke vrouw trouwen. Waarom wil de mens altijd maar weer het moeilijke ontwijken ? Altijd wil de mens voorspoed. De mens wil geen weerstand. De mens wil geen oordeel en tucht die zo nodig is voor zijn ziel. En zo is de mens ééngeworden met de zonde. En de zonde baart leugen, veel leugen. Het komt met stortvloeden over de wereld, en dat is de oogst die de mens heeft door de zonde. Daar is de mens Laodiceaans doof en blind voor, en gaat rustig voort in zijn oude wegen.

De hamer van Noach klopt, maar de mens luistert niet.

Het lijden bewerkt de doofheid naar het vlees, en die doofheid dient volkomen te worden. Eerst moet men doof worden tot het vlees alvorens het vlees kan sterven. (Kamba 20:139)

Er is een verschil tussen de gereformeerde kerk en de gedementeerde kerk, en daarom moeten we terug naar de calvinistische grondbeginselen. Nee, niet zomaar TULIP, maar de grondbeginselen van Calvijn in zijn bijbelverklaring. Dat is een calvinisme wat velen niet kennen. Maar het is de enige weg om te kunnen ontsnappen uit de gedementeerde kerk die alles al in potten en pannen heeft gestopt.

Calvijn roept ons in dit opzicht op 'om het vlees te doden en lijdzaamheid te beoefenen' en dit te doen in ijver en volharding. (in zijn verklaring van Lukas 23:42)

Calvijn waarschuwt dat men niet teveel de nadruk moet leggen op het woordje ‘nu’, want verdrukking en tegenspoed leren ons gehoorzaamheid, en zijn een bewijs van God’s omzien naar ons en God’s liefde. Hij noemt de ziekte van de kerk ‘ondankbaarheid’. Ze achten de goede dingen die God geschonken heeft als niets. Ze willen alsmaar meer. Ze ergeren zich aan God als God als de vernederde aan hen verschijnt. Ze haten iedere vorm van tucht en het kruis. Ze hebben de oordelen des Heeren niet lief. Zo zijn zij niet waardig om een zuiver oordeel te vellen over de zwakheid des kruizes, stelt Calvijn. De goddelozen meten God’s macht af aan wat voor ogen is. Ze beschuldigen de zwakheid des kruizes wanneer God geen gehoor geeft aan hun dwaze wensen, stelt Calvijn (Matt. 27:42).

De goddelozen jagen in hun lichtgelovige dwaasheid naar macht en bewijs van macht, en willen niet beseffen dat God’s koninkrijk niet van deze wereld en realiteit is en op hele andere manieren werkt. Calvijn stelt dat het gevaarlijk is hersenschimmen na te jagen in plaats van het vaste Woord van God. En dat is ook wat de alzheimer kerk doet die van het Woord van God is afgeweken : ze volgen demente hersenschimmen na in hun zonde en trots, omdat ze een menselijk machtsrijk probeerden te stichten, en geen ruimte lieten voor de geestelijke leiding van God. Ze hebben alles van de hemel nagebootst. De aarde en het leven op aarde is een karikatuur van de hemel. Zo ook de gedementeerde kerk. Laten we het beestje gewoon bij z’n naam noemen. Dit is een robotische kerk. Het vlees heeft alles al geautomatiseerd, maar belangrijke schakels hierin ontbreken. Ze hebben de mens op een karig en eng rantsoen gezet. Wie kan er in dat soort kerken leven ? De hoofdpijnen drijven tot krankzinnigheid. Het is pure horror. Ze ontnemen de mensen alle hoop. Wel is er dan leven in het goedje wat ze aanbieden, maar dat kun je niet aannemen want dan zou je gek worden. Wie kan daarmee leven ? Alleen zombies kunnen dat, mensen die gelijk geworden zijn aan de zonde, waardoor hun ziel is gestorven. Dat is wat de geestelijke alzheimer doet. Het verstand en de ziel zijn met pensioen gegaan in de geestelijke dingen. Nu grijpt dit afschuwelijke monster in een grot ver buiten de stad met zijn poten om een iedere onoplettende voorbijganger naar zijn graf te slepen. Dan moet je vechten voor je leven. Ze hebben geen empathie meer. Ze hebben alles aan elkaar geklonken met geestelijke sluierterminologie, en zo moffelen ze alles weg, de grootste misdaden praten ze goed met deze religieuze wiskunde. Die kent overigens maar een paar formules, dus het gehele gebouw zal instorten.

Zij hebben zich koningen uitgedacht zoals hun eigen eigenzinnigheden het hen ingaven, stelt Calvijn, om zo de gekruisigde Yeshua te verwerpen. Het volk wilde geen Yeshua, maar koningen. Dat paste beter bij hun vlees. Dat is wat de gedementeerde kerk is. Dat is niet de gereformeerde kerk, maar het loopt er dwars doorheen. Het kaf groeit op met het koren, en je moet strijd voeren om in te gaan, om deze gedementeerde kerk van je af te schudden. Dit is uw opdracht : strijd, en lijdt, als een getrouw soldaat van God.

Zij hebben hun eigen rijmpjes, stelt Calvijn, en daar past het kruis en de gekruisigde niet in. Dat rijmt bij hen niet.

Besteed niet teveel aandacht aan het ‘nu’, want je wordt bedrogen, stelt Calvijn. Keer terug tot de grondbeginselen van het kruis. Dan moet je diep de wildernis in. We zijn gegrepen door roofvogels, grote roofvogels, en zij brachten ons tot de stad en tot de stadse kerk. Maar wij waren wild, wilde jongens. Wij leefden met de natuurgeheimen, met God, die ook wild is, die niets met de stad en haar eigenaardige eigenzinnigheid heeft te maken. Het pad loopt er dwars doorheen. Probeer je weg te

vinden uit de stad, zoals Jeremia dat ook predikte, want de stad zal onder het oordeel komen. De stad zal verwoest worden. Aanvaard daarom het juk van het vreemde volk. Jeremia streed tegen de grondbeginselen van Mozes. Het ging hem niet diep genoeg. Hij streed tegen de religieuze geschriften van zijn tijd. Hij noemde het leugenpennen. Ook God streed tegen Mozes. Mozes mocht het beloofde land niet binnengaan vanwege zijn overmoed. Mozes was teveel gericht op het ‘nu’.

Probeer je weg te vinden uit de stad. Omzeil de wachters van de stad. De gedementeerde kerk zal je niet zomaar laten gaan, dus je hebt de raadgeving des Heeren nodig hierin. Alzheimer beschouwt je als zijn eigendom, giftige nagels diep in je brein. Nagels van het monster. Die beschouwt zichzelf als God. Je moet doen wat hij zegt. Niet wat de Heere zegt. Er is heel wat te doorworstelen.

Teveel gericht zijn op de genade is hier ook fataal. Ismael spotte met de genade van Izaak, stelde Calvijn, want bij Izaak was alles maar genade. Nu, natuurlijk stond Calvijn aan de kant van Izaak. Maar Calvijn liet ook zien dat de zaak veel genuanceerder was, dat de genade niet zomaar genade is, maar zoveel meer, net zoals Berkouwer in zijn leven gewerkt heeft om de grote kloof tussen genade en werken te overbruggen, omdat ze een organisch geheel zouden moeten vormen. Yeshua sprak niet zomaar over genade om behouden te worden. Hij wees op de geboden en op het sterven van de zaadkorrel. Daarom is een Ismael soms nodig om overmatige en al te gemakkelijke genade te bespotten. Ook Ismael heeft zijn functie. De goddeloze kerk is gericht op genade en macht, de snelle weg tot succes, geheel buiten het kruis om. Ze predikt een snel en hol kruis. Het zal hun vlees niet aantasten. Het dringt niet diep door. Ze zijn ertegen geharnast. Ze hebben de helm van de geestelijke alzheimer. Ze zijn oost-indisch doof. Het is een soort positief denken, maar het is een vloek wat het hart verblindt.

Daarom is ook Ezau belangrijk die zijn aardse sociale status opgaf om van het kommetje van het rode te drinken, wat ook op het kruis wees. Dat wordt vaak te eenzijdig uitgelegd. In de grondteksten heeft dit een dubbele betekenis, zowel goed als slecht. Er is een lagere aardse Ezau en een hogere geestelijke Ezau.

Yeshua weigerde niet om als een kwaaddoener behandeld te worden, stelt Calvijn. Dat is ook onderdeel van het kruis : de valse beschuldigingen, dat je op guilt-trips genomen wordt door drugsverslaafden, door hen van de geestelijke alzheimer kerk. Hun brein is aangevreten door de drugs, door al hun genade en al hun macht, alle controle die ze menen te bezitten over de mensen en over het denken van de mensen. Ze zijn hierin natuurlimieten overgegaan, en kwamen zo in het rijk van de slang. Ze ijlen slechts.

Ze zijn aan het trippen. Ze hebben het loon al. Ze wilden het ‘nu’. Calvijn waarschuwt er tegen, tegen de nu-beweging, tegen de alles-nu-kerk. Zo hebben ze dat ook met Yeshua gedaan, als een object. Dat hebben ze mooi in de zak. Hun pocket-Jezus. Snel trekken ze hun verleidelijk glimmende messen, en dan zijn de geestelijk dementen ineens hoog opgeheven in het pak, als vorsten op paarden. Zien we de gluiperigheid hiervan ? Het zijn weerwolven. Ze kunnen overal in veranderen. Ze proberen ze ook gaten te vinden in de wapenrustingen van de soberen. En dan wordt je door deze stripfiguren geoordeeld en veroordeeld. Je hebt niet in hun paden gewandeld.

In de achtste predikatie van het gekrookte riet stelt Smytegelt dat als we omringd zijn door ijdelheden dan moeten we de Heere vragen om een wachter voor de mond, en met de psalmist zeggen 'Ik ben stom, en zal mijn mond niet open doen.' (Psalm 39:10)

De gedementeerde kerk is gebouwd op ijdelheid, en zij spreken ijdele woorden door de winden van het vlees voortgedreven. Daarom moeten wij bidden : 'Laten de redenen van mijn mond en de overdenkingen van mijn hart U welgevallig zijn, oh Heere,' waar ook Smytegelt in zijn preek op wijst. Laten we ons niet al te snel laten troosten en niet al te vrijmoedig spreken. Zowel Job als de psalmist weigerden zich te laten troosten en ook de wolk-getuigen van Hebreeen 11 lieten zich niet verlossen en bevrijden, lieten zich niet troosten, om aan een hogere opstanding deel te hebben, namelijk die van de Vreze des Heeren, waar de nieuwe bijbel over spreekt. Laten we niet zoals Mozes in overmoed vallen en meer zeggen en meer doen dan de Heere ons bevolen heeft, want dan zullen we het beloofde land niet binnengaan. Overmoed diskwalificeerd ons.

Ook Smytegelt wijst op de lijdzaamheid. Alleen de lijdzaamheid zal ons onze ziel doen bezitten, stelt hij. Zo niet, dan bezit de vijand ons. Dat is wat de overmoed doet. Het is een offer aan de afgoden van het vlees, en zo wordt de mens bezit van deze afgoden. Overmoed heeft hele hoge consequenties. Laten we daarom onze behoudenis bewerken in vreze en beven. De moderne tijd, de moderne wereld, waarin de zonde en het vlees gedementeerd is, veracht de vreze, tot hun eigen strop. Er worden etiketten op gedrukt. Het zou die en die ziekte wezen, terwijl ze hun eigen ziekte niet opmerken. Je mag in deze tijd de vreze des Heeren niet hebben, want dan ben je ziek in hun ogen. De geestelijke alzheimers willen zoveel mogelijk met hen meesleuren in hun val, waar ze zich aan tegoed doen. Hoe meer zielen hoe meer vreugd, wat het vlees eigen is. Het zijn machines van de hel, robotten van de hel tot de mensheid uitgezonden, om een grote oogst te hebben. Als ze niet genoeg zielen winnen worden ze daarvoor ook gestrafd door hun hogeren. Er zijn allerlei vreemde hiërarchieën en gradaties in de geestelijke alzheimer.

In het Munchhausen syndroom beelden de dementen voortdurend ziektes bij anderen in, zodat er telkens medische diensten worden ingeschakeld.

Met het bespreken van de Kuyperiaanse kerk ontkomen we niet aan het bespreken van één van de grote geleerden van die kerk, B. Wielenga (1873-1949). Hij was een hoge functionaris in die kerk, als predikant, schrijver en leraar. In zijn boek over de catechismus (1947) stelt hij bij zondag 1 dat de koers van de ziel door geheime, meestal diep in het onderbewustzijn zich afspelende tragedies bepaald. Hij stelt dat de troost gezocht moet worden als hemels onderwijs, en niet zomaar troost op zich. De ware troost is kennis, en zoals Calvijn stelt ook een goed geweten. Alles wat hierbuiten valt is de valse trooster, waar de nieuwe bijbel ook voor waarschuwt.

De geestelijke dementen zijn groomers die met valse troost de zielen binden, door hen kennis te onthouden en te ontnemen. Het zijn rovers, en zij bewaken de hemelse prisma's met hand en tand. Ik had een droom dat ik in de gereformeerde kerk kwam, en ik raakte in gevecht met een alzheimer. Ik moest toen mijn ruggegraat als speer gebruiken. Het stuitje was de speerpunt waarmee ik de alzheimer-geest moest slaan.

De mensen hadden altaren voor het vlees opgericht die gingen dementeren en tot tijgers werden. Een man bracht iets dicht bij hun gezicht waardoor ze uitgeschakeld werden, en ze maakten baby

geluiden. Alle altaren die buiten de armen zijn opgesteld zijn akkers van de zonde en gaan tot het verderf. Die altaren zijn of te rationeel, of te sentimenteel. Wielenga waarschuwde tegen beiden in zijn bespreking van zondag 1. We moeten op onze hoede zijn voor overrationele theologie en emotie-theologie. Beiden leiden tot eenzijdigheid, waar Wielenga voor waarschuwt, en hij stelt dat het westen hier slachtoffer van is geworden. We hebben te maken met een verschrikkelijke geest van geestelijke alzheimer, die pronkt in stad en kerk. Wielenga stelt dat de moderne mens door zijn ziekte bang is gemaakt voor de waarheid. Daarom wordt er volhardt in het vluchten van God. Dit wordt bestendig en stelselmatig gedaan stelt Wielenga. Hij stelt dat de moderne mens zijn staat of cultuur tot God maakt. Zo ontstaat schijn-veiligheid. Men heeft God zo geschapen.

Wielenga wijst op Kuyper die stelde dat we geen troost moeten vinden in een beweging van gevoel, maar overeenkomstig de aanwijzing van Ursinus ‘in een besluit van het verstand’, zoals Calvijn stelde dat er geen troost is dan een goed geweten. Emotie theologie is gevaarlijk. Het westen is in gevaarlijke stromen van emotie theologie en wordt al heel lang meegesleurd. Er moet vaste grond gevonden worden. Wielenga stelt dat de troost niet komt door een aanraking van God of een verschijning, maar door een boek met openbaringen. In dit boek wordt het evangelie veelvuldig verkondigd. We zien die aankondiging in het boek Openbaring, over de komst van het nieuwe boek, en die is inmiddels gekomen. Het is de nieuwe bijbel, het boek des levens, de witte steen.

Wielenga stelt bij zondag 1 dat het niet alleen om de kwaliteit gaat maar ook om de hemelse kwantiteit van het schuldbesef. Hierin kan er veel misgaan, dus hebben we opvoedkunde nodig, stelt Wielenga. De mens moet leren groot te denken van de zonde om groot te kunnen denken van God, stelt Wielenga. Het werkt ook in tegengestelde richting, dat wij de diepte van ellende gaan zien naarmate wij worden blootgesteld aan de grootheid van God, stelt Wielenga.

Wij moeten die diepte dus niet ontwijken en ook niet even snel begaan, want Yeshua weigerde in zijn martelingen om de wijn met mirre te drinken die hem werd aangeboden om zijn dood te bespoedigen, zoals Calvijn stelt. Hij wilde het lijden ten volle dragen in gehoorzaamheid, opdat het een volledig offer zou zijn. Door de drugs aan te nemen zou hij er langsheen vliegen en in slaap gesust worden.

---

16. CALVIJN EN DE EVANGELIËN - 4

Sommigen vinden de exegetische theologie banaal, omdat die predikt vanuit de grondteksten van de bijbel, en die kennen ze niet. Dat past niet in hun akelig westers-religieuze vocabulaire, en daarom vinden ze het banaal. Maar de zonde is banaal. Niet de exegetische theologie. Ze hebben alles omgedraaid om een schuilplaats te hebben voor de zonde. Dat is Laodicea eigen.

Er is een eeuwige strijd tussen geloof (protestantisme) en werken (catholicisme). Berkouwer stelt dat ze bij elkaar horen, en bouwt er een brug tussen, en brengt ook een andere dynamiek naar voren, namelijk het doden van het vlees, wat Calvijn ook doet. Strijdt om in te gaan. Niet zomaar geloof, of zomaar werken, maar strijdt om in te gaan. Kruisig het vlees en zijn begeertes en hartstochten. Dat is ook waar Yeshua op wees. Laat de zaadkorrel sterven in de aarde. Houdt je aan de geboden, maar de zaadkorrel moet sterven. Het vlees moet gekruisigd worden. Dat is ook waar Paulus op wees. Geloof en werken zijn vruchten van deze strijd. Wij moeten hard aan onszelf sterven. Dat is niet slechts een opname, maar ook een overname. Het is wat we het hardere werk noemen : de geestelijke oorlogsvoering. Hierin kan veel misgaan, en daarom is opvoedkunde nodig, bittere opvoedkunde. De mens moet door groot lijden en strijden heen om tegen de wereldse machten bespaard te blijven.

Het leven heeft vele facetten. Strijd voor je leven. Om alle facetten wordt gestreden. Strijd voor kennis. Analyseer en pas toe. Dat was ook de boodschap van Berkouwer, en van Calvijn. Het was ook de boodschap van Jezus en Paulus. B. Wielenga liet in zijn bespreking van zondag 1 zien dat er een balans moet zijn tussen intuïtie en methode. Hij was één van de grote architecten van de gereformeerde kerk van Kuyper, in het middenrijk van deze kerk. Na het heengaan van Kuyper probeerde men de boodschap verder te nuanceren en uit te werken, tot de neo-kuyperiaanse kerk. Hierin waren zowel Berkouwer als B. Wielenga belangrijke dynamieken.

B. Wielenga waarschuwde ervoor dat men de troost niet moest gebruiken als een wijsgerig middel om de ellende weg te redeneren. Hij was zich bewust van de valse trooster die heerste op aarde, waar ook de nieuwe bijbel op wijst. Er is een troost die losgekoppeld is van onderwijs en een goed geweten, en die is losgekoppeld van de bloedlijn van Calvijn en B. Wielenga. Ook Berkouwer hamerde op het belang van goede werken. Geloof sloot de goede werken niet uit. Daar waar de kerk zich loskoppelde van het diepte-werk van Calvijn en toevlucht nam tot een simpele, kortaffe TULIP, daar dementeerde de kerk, als tegenstander van het gereformeerde. Eerst moest de diepte van de put van ellende onder ogen gekomen worden, de diepte van de zondeval, wat Calvijn ook het doolhof van jammeren wordt genoemd. Hierin heeft men een kampstrijd te strijden. De valse trooster wil de mens doen indutten in deserteurenschap, de wijn met mirre doen drinken, die Yeshua geweigerd had. We zien hier ook dat hen die de mirre-wijn drinken juist hen zijn die geweigerd worden door Yeshua. Yeshua zal ze niet kennen. Ze zijn niet diep genoeg gegaan. Ze hebben het kruis van zich afgeworpen voor wereldse winst, en werden zo gebodenloos, tot een valse opstanding, de opstanding van het onwillige vlees. Heel veel van de moderne opstandingen zijn slechts tekenen van koppigheid. Het is rampzalig in de hedendaagse opstandings-theologie. De nieuwe bijbel laat zien dat de ware opstanding de vreze des Heeren is, en die redeneert niet zomaar alles weg om zich aan troost tegoed te doen. Het heilige geestelijke wat na Yeshua zou komen zou leiden tot de volle waarheid. Troost mag niet afdoen aan de volle waarheid, niet ten koste zijn van de volle waarheid. Daarom is er een strijd tegen de valse trooster waar de nieuwe bijbel over spreekt. B. Wielenga stelt

in zijn bespreking van zondag 2 dat de enige troost in de ellende-kennis ligt. Dat is een organisch geheel. Dat mag je nooit loskoppelen.

B. Wielenga gaf Boeddha en Schopenhauer gelijk, als zijnde pessimisten, dat ze het leven onherroepelijk en ongeneeslijk ziek noemden. B. Wielenga noemt het leven een gestadige dood. Calvijn noemde het leven waarmee de mensen zich vleiden de ergste dood.

B. Wielenga stelt dat de mens God haat in plaats van zijn leven, en die haat bewerkt onverschilligheid en onnadenkendheid tot Olympische rust. De mens heeft hele andere goden naar binnen gehaald. B. Wielenga stelt dat de geschiedenis der mensheid daarom een criminele geschiedenis is. De mensheid is vol van ijdele waan van trotse zielen, terwijl ze stinkende zijn, stelt B. Wielenga. Ze kennen de kunst zich met God en de allerheiligste dingen te bemoeien zonder God te kennen. De mens heeft dan objectieve waarneming nodig door de roman, en subjectieve waarneming door de dichterlijkheid, wat tekenen zijn van groeiend ellende-besef, stelt B. Wielenga. Dan worden namelijk alle verhalende dynamieken erbij gehaald die nodig zijn om te laten zien wat er nu daadwerkelijk gaande is, en dit put uit een diepte-besef, terwijl daar waar die dynamieken er niet zijn alles oppervlakkig wordt en doodgroeit.

Calvijn stelt in zijn commentaar op Lukas 23:31 dat de gesel die voldoende getuchtigd heeft zal worden tot slagersmes om de vijanden neer te halen. Er moet balans en wisselwerking zijn tussen gesel en werpspeer, tussen tucht en oordeel.

Wielenga noemt de mens erger dan het beest, omdat de mens haten kan. De mens is de ergste ongeneeslijke ziekte. Het koninkrijk van God is binnenin, daar waar de nieuwe mens is. Er is geen hoop voor de oude mens. Daar is geen geneesmiddel voor. Het vlees moet sterven. Aan die eeuwige dood ontkomt de mens niet. Dat is wat het leven is. Het is een jacht naar betekenis. Die ligt niet van buiten maar van binnen. Uiteindelijk ligt het ware leven in de eeuwige principes. Ook het binnenste van de mens moet daaraan afsterven, omdat het slechts een zinnebeeld is. Ragnarok zal komen om zowel de mensenwereld te laten instorten als de godenwereld. Dat zal gebeuren door de komst van de reuzen, de grotere verbanden, waar de nieuwe bijbel over spreekt. Ook de eigenzinnige theologie van de mens moet dus afsterven. Er is een ziekte diep in het hart van de mens, die ongeneeslijk is. Het koninkrijk van God is van een andere wereld. We moeten ontwaken tot het vreemde. We moeten net als Adam in de paradijselijke slaap vallen, om Eva te ontmoeten, de moeder van alle levenden. Nu is er een lagere Eva en een hogere Eva. Wielenga stelt dat haat regeert in de mensenwereld, en dat haat veelal bedekt ligt onder het ornaat van liefde en vroomheid. Wielenga stelt dat de duivel de mens in dit huichelspel tot een volleerde heeft gemaakt. Ze zijn hierin 'professioneel' geworden en 'deskundig'. Professionele leugenaars. Ze zijn de zonde gelijk geworden door hun volleerdheid. Daarin ligt het gevaar. De volharding in zonde leidt tot de wording van zonde. Zo worden mensen tot duivels. Schopenhauer stelde : 'Want de wereld is de hel, en de mensen zijn enerzijds de gekwelde zielen en anderzijds de duivels daarin.' Pascal noemde de zondaar in de mens een onbegrijpelijk monster. Wielenga wijst dan op het belang van het heilige geestelijke, en dat er geen kennis van Jezus is zonder de kennis van Adam. Eerst moet de mens kennis hebben van zijn diepe val. Dit komt aan op het volleerd worden in geschiedenis. Wielenga noemt het een wetenschap. De nieuwe bijbel stelt dat we het visnet moeten opnemen en de strijd moeten aangaan met het vlees, de onwetendheid en de eenzijdigheid. Het is dezelfde strijd die de woestijnvaders hadden. De illusies van de stad probeerden hun hoofd binnen te dringen, en ze

moesten volharden in hun afzondering, in hun lijdensgezindheid en strijdensgezindheid. Ze moesten zich onderwerpen aan de gesel die zo zou rijpen tot een wapen tegen de goddelozen.

Een grote menigte nu van volks en van vrouwen volgde hem, die ook weenden en hem beklaagden.

Calvijn laat in zijn bespreking van Lukas 23:27 over de vrouwelijke volgelingen van Yeshua duidelijk zien dat het zaad van de vrouw, en haar tranen, in opstand komen met een veroordelend getuigenis tegen de vloekwaardige en goddeloze wreedheid van de mannen die met de farizeeërs hadden samengespannen om Yeshua te doden, en daar hoorden ook de schriftgeleerden bij. De duivel gebruikt de bijbel om Yeshua te doden. Daarom moet er veel meer gebeuren : de mens moet het heilige geestelijke ontvangen en gebonden worden met de hemelse touwen, om zo te gaan tot de nieuwe bijbel, het boek des levens, ‘opdat uw namen er in worden opgetekend.’ Het heilsfeit van de komst van het boek des levens, de openbaring van de witte steen, doet niet af aan de noodzaak van het persoonlijke ervaringsfeit. Het beloofde land moet in bezit genomen worden. Je moet niet alleen het boek kennen, maar ook de Schrijver. Woord en Woordgever. De witte steen is er alleen voor de overwinnaars, hen die hard aan zichzelf zijn gestorven, hen die de grootte kennen van de zwarte steen, en de dieptes ervan.

Er is geen letterlijke bestaansgestalte. Wij zijn een zinnebeeld. We leven alleen in betekenis. Het gaat niet om de letterlijke waarheid, maar om de waarde. De volle waarheid is de waarde van de betekenissen. Daarbuiten is alles materialisme.

Wat is dan eigenlijk de boodschap van genade in de reformatorische leer ? Men heeft het vaak verkeerd begrepen, verkeerde nuances gelegd. Genade betekent een paar stappen terugnemen, want de wereld was in overmatig oordelen, vooroordelen, terechtgekomen (Zeeën 4:10). Genade betekent alles teruggeven aan God.

De nieuwe bijbel, het boek des levens, oftewel de witte steen voor de overwinnaars, is in de hemel gezien, in de hemel geopenbaard, en is dus niet zomaar door mensen geschreven. Het boek heeft zichzelf geschreven als een natuurverschijnsel. De Schrift is gegeven. Zorg dat je vol wordt met het Woord des Heeren, en wie de nieuwe bijbel heeft gelezen weet dat de Heere niet zomaar een persoon is die boven alle dingen troont, maar de Heere betekent de overwinning over het vlees. Het is iets wat is en bestaat als in een geheimenis, wat ons tegemoet is gekomen, in het gehele mysterie van het bestaan en het leven. Het is geschiedenis en toekomst geopenbaard, zowel het hiervoormaals als het hiernamaals.

Het volk is ten gronde gegaan door emotie-theologie, door de uitschakeling van het verstand en het geweten. Kamba 17:171 zegt : ‘Diep in de ziel ligt het hart, de plaats van honger, kennis en geweten.’

---

17. COMMENTAAR OP BEHEMMA 1:1-12

BEHEMMA

1.

De tuin en de kerk

1. Ik liep door de tuin. De wind blies zachtjes in mijn gezicht.

Dit is hoe de nieuwe bijbel begint. Ook de oude bijbel begint met een tuin. We kunnen denken aan de tuin van Eden.

2. Ik was op zoek naar iets speciaals, iets dat ik nooit zou vergeten.

De ik-figuur heeft een zoekende houding, en is niet op zoek naar iets vluchtigs, maar iets wat eeuwigheids-waarde heeft, iets waar de ik-persoon op zou kunnen bouwen, iets wat de ik-persoon niet zou vergeten, wat telkens bij hem zou blijven, wat hem zou kunnen leiden. Het ging hem niet om iets gewoons, maar iets speciaals, wat hem naar een nieuw niveau zou kunnen brengen. De nieuwe bijbel begint dus met een open houding.

3. Ik keek in de verte naar de mozaïek-ramen van de kerk.

Het is opmerkelijk dat er een kerk wordt genoemd die in de tuin staat. Dat was niet letterlijk het geval in de hof van Eden, maar waar twee of drie tezamen zijn, daar is God in hun midden. Dat was het geval met Adam en Eva. Zij wandelden tezamen en met God. Zij waren de eerste kerk.

4. Ik zag een gezicht van achter het mystieke raam naar me zwaaien. Ik rook een zachte adem van rozen en narcissen, en ik liep door de tuin, naar de kerk ernaast.

De nieuwe bijbel begint met bloemen, want zij zijn gracieus en dichterlijke boodschappers, om ervoor te waken dat dingen niet te letterlijk worden. De nieuwe bijbel waarschuwt veel tegen verletterlijking, en wijst erop hoe belangrijk de vergeestelijking is. In het voorwoord wordt er ook over gesproken dat het een dichterlijke bijbel is. Dat wil niet zeggen dat bloemen zoete-lieve gerritjes zijn, want de rozen hebben ook doornen.

5. Ik ging het portaal binnen en vroeg me af wie ik daar zou ontmoeten.

Hij trekt de stoute schoenen aan en gaat de kerk binnen, op zoek naar principes, op zoek naar de bron, naar zingeving en nut, naar bevindelijkheid.

6. Deze kerk vertegenwoordigt de vrije, hemelse fontein, die in ieders hart leeft, als men daarnaar wil leven.

De hemelse fontein stijgt boven al het menselijke uit. In die zin is het vrij, dus vrij van menselijke gedachtengangen, maar wel gebonden aan de stromen van de hemelse filosofie

7. Sommigen zullen dichter bij deze fontein komen, anderen zullen het meer en meer verlaten.

Er is dus wel een keuze verbonden aan de hemelse stromen. We moeten zowel binnenstromen als uitstromen, want we hebben ook een boodschap te brengen.

De zes bloemen

8. Er zijn zes bloemen in het huis van Eli, de hogepriester van Israël, de uitverkorene. Hij was de verzachter aller verzachters, en nu nam God hem weg, want hij waarschuwde zijn kinderen niet.

We zijn in een gevaarlijke situatie als er niet meer gewaarschuwd wordt tegen de zonde. Odenlech 1:1 zegt : 'Wee de ouders die hun kinderen niet onderwijzen over wat er gaande is.' Er is geen bestaan mogelijk als die alertheid niet overgedragen wordt.

9. Samuel's tranen zullen voor eeuwig op zijn graf vallen.

Eeuwig is een dichterlijke term, een hyperbool. Het betekent 'diep genoeg', in de zin dat Samuel bedachtzaam en volkomen is geweest in zijn tranen, en het niet zomaar van zich af heeft geschoven, maar betrokken is.

De eerste bloem

10. Vader Eli, deze bloem bloeit vanuit mijn hart voor u. Ik, Samuel, uw uitverkoren zoon, ik kom naar u toe, want u hebt me vanuit Mercurius op doen komen en me naar het huis van Venus gebracht.

Er zijn geen passieve tranen bij Samuel. Zijn tranen werken actief aan de zaliging van Eli. Mercurius is het huis van handel, en Venus is het huis van de liefde, van de empathie. Wij mogen nooit koud worden in ons handelen en passief worden in onze tranen. Onze tranen moeten zijn als woeste rivieren. Zij hebben ten doel de doden tot leven te wekken.

11. U verzachtte mijn wonden, u verzachtte mijn ziel en gaf me gouden brood om te eten. In uw huis, o vader Eli, kon ik de stem van God horen die tot mij sprak.

Als we tuchteloos opgroeien en toch ons hart naar God zoekt en open is voor God, zoals de ik-figuur in de tuin bij de kerk, wat duidelijk een beeld van Samuel is, dan komt God ons tegemoet, en spreekt tot ons, om diepte in alles te vinden.

12. Mijn bloem van dankbaarheid zal voor altijd bloeien. U hebt mijn deur naar de hemel geopend.

Samuel moest tot de bron komen, de fontein, van het goede in alles, ook in zijn situatie. We kunnen alleen de diepte in als we dankbaar worden voor het lijden. Door de dankbaarheid voor het kleine, dat wat we al hebben, komt het uiteindelijk tot eeuwige bloei, en gaan we de diepte ervan zien. Alles wordt nieuw door de dankbaarheid. Alles ga je met andere ogen bekijken door de dankbaarheid.

18. DE WARE LIEFDE DES HEEREN

‘*Als je door de hemel gevoed wil*
worden moet je afwachten, en veel
ander voedsel afwijzen. Je moet een
gelofte afleggen tot de hemelse honger.
Op het breekpunt komt het nieuwe leven je tegemoet.
Soms zie je in dat je niet verder kan,
dat alle wegen doodlopende wegen zijn,
en dan moet je tot het uiterste, tot bloed,
zweet en tranen, tot grote wanhoop aan
toe, wachten op de hemelse weg. Alles
moet je ervoor achterlaten. Alles moet
je ervoor over hebben, anders leef je
slechts in een leugen.
Alles komt op zijn tijd. Het is niet
aan de mens om dat te bepalen, want de
mens overziet het niet. De natuur houdt
met alle meespelende factoren rekening,
en daarom is de natuur de natuur. Het is meedogenloos tot het menselijke
denken.’
Zeeën 4:60-62

Geliefden, het smalle pad is een doodlopende weg voor het vlees. Het is een fuik voor zonde en leugen. Daarom ontwijken een heleboel mensen die van hun oude zelf houden en hun oude leven het smalle pad. Ze willen niet door de enge poort om alles af te leggen van het oude handelen en wandelen. Het is een les voor ons, om niet zoals hen te zijn. Als iedereen om ons heen het smalle pad zou begaan, dan zouden er veel mensen het smalle pad gewoon begaan vanwege de eer, het erbij horen, lekker gemakkelijk in de massa opgaan. Vandaar dat de Heere ons in een situatie heeft geplaatst waarin wij als enige het smalle pad zouden moeten begaan, want de massa’s zijn op de brede weg.

Beseffen we dat, geliefden, wat er staat in Zeeën 4:62, dat als we God ontmoeten, tot God naderen, dan naderen we tot een God die meedogenloos is tot het menselijk denken. We naderen tot een roofdier die ons vleselijke leven als een prooi beschouwd. Wat voor fabeltjes heeft de mens verzonnen om maar aan die God te kunnen ontkomen. Het zoonschap vertrapt, men is tot hoerenzoon geworden. Je moet veel ander voedsel afwijzen om tot God te kunnen gaan, stelt vers 60. Je moet maagdelijk het hongerpad opgaan tot de Heere. Het is het gaan tot het breekpunt, en dan komt het nieuwe leven.

God is het meedogenloze, waar onze catechismus ook over spreekt in inzetting 24, en juist dat, juist dat is het hemelse medelijden, want het beschermt ons tegen de zonde. De zonde is uit om ons te vernietigen. Dank daarom God voor de meedogenloosheid des Heeren. Oh, aanvaardt die meedogenloze God vandaag in uw leven, want dat is het ware zegel der liefde.

19. COMMENTAAR OP BEHEMMA 1:13-14

De tweede bloem

13. Drie keer hoorde ik de stem van de Heer, en drie keer sprak u tegen mij dat u het niet was.

In die tijd waren de woorden des Heeren schaars, en gezichten waren niet talrijk (I Samuël 3:1). Het was heel zeldzaam en daarom een unieke situatie, als een schepping des Heeren die tijd, toen de Heere het Woord tot Samuël bracht, zoals in het boek Genesis alles begint met de ledige en woeste plaats die de aarde was geworden na de schepping van hemel en aarde. Ineens was daar een tuin. Ineens was daar Eden. De Heere had land gemaakt in de zee, als een eiland. Samuël moest er zeker van zijn dat het de Heere was en niet een mens. Daarom testte hij het drie keer. Alleen als wij testen wordt de relatie met de Heere in de juiste richting gedreven. We zien dat de eerste teksten van de nieuwe bijbel over de ik-persoon in de tuin met de kerk op Samuël slaat, die tot het huis van Eli gaat, tot de tabernakel, oftewel de kerk. Eli had zich naar hem uitgestrekt. Eli was een half-half persoon. Hij vermaande zijn zonen wel, maar het kwam niet tot actie. Hij bedreef niet de waarlijke tucht. In die situatie moest Samuël dus de Heere vinden. Ik werd wakker met een hele hoge toon, die heel zoet was en licht, maar aanhoudend, en het riep mij op om een commentaar te leveren op deze verdere verzen van het boek.

14. U verwees me naar de bloem, de bloem van Venus. Deze bloem bloeit vanuit mijn hart naar deze bloem, die tegen mij sprak.

Grote bruggen wil de mens aanleggen met veel tam tam, tussen organen, tot meerdere glorie van de mensheid, maar de Heere werkt in het subtiele, door het bloeien. Het is juist de sensitieve bloesem die bloemen met elkaar verbindt, omdat er ook zoveel mis kan gaan, want de mens is nogal lomp en niet genuanceerd. De mens speculeert voortdurend en duwt het tot waarheid, terwijl het de leugen is. De bloem blijft aandacht geven aan de verbanden. De mens gooit heel wat overboord om het in zijn eigen begeertes te laten doorwerken. Empathie geeft aandacht aan het geheel, en alleen zo is er bloei. Dat is wat de bloem van Venus is. Zo wordt de stem des Heeren opgewekt, wat ook als een bloem beschreven wordt. Samuël testte dit vanuit zijn eigen bloem, de bloem van Venus. We zien hier dat de liefde dichtbij de communicatie met het hogere ligt. Er kan nog van alles misgaan, zoals we zagen in het leven van Eli, en daarom toetst Samuël het, want de liefde moet gericht zijn. Er is een groot verschil tussen aardse liefde en hemelse liefde.

20. VAN DOVE DOGMA’S TOT LEVENSBRON

‘*Er is honger in Afrika, terwijl de*
rijken rustig doorleven. De stem van
Afrika is gedoofd, en de rijken worden
steeds rijker, chauvinistische varkens
als ze zijn, met overdreven liefde voor
het eigene, overdreven nationalisme, zo
overdreven dat ze doof zijn voor andere
landen. Zelfs gaat de scheur dwars door
hun eigen land, tussen arm en rijk.
Rijkdom is hun natie.
Varkens kwamen aan de macht, en
gingen zorg dragen voor de slacht van
andere dieren. Het is een varkocratie.’
Ewa 36:10-11

Geliefden, ik zeg dit met tranen in mijn ogen : deze wereld is een gedementeerde, afgeweken wereld. Alles staat stijf door de alcohol. De mens wordt vandaag de dag al met alzheimer geboren, en zij strijden tegen alles wat geestelijk is. Dit doen zij gerust met religieuze wapens en religieuze maskers op. Het religieuze in de hand van het vleselijke is zeer bedrieglijk. Het brein van de doorsnee mens is zwaar, zwaar aangetast.

Ik had een droom dat er een spookachtig witte gestalte in een gang iets tot mij riep. Ik werd van van alles beschuldigd, maar tegelijkertijd vroeg dit wezen mij om hulp. Het was een ziel met alzheimer. Ik keek in de gang en het was een gang van een rusthuis voor de ouden en de gedementeerden. Het was in Heerde, een afdeling in de Rinde. Er kwamen toen schepen vanuit Amerika vol met gedementeerde zielen die allemaal hulp nodig hadden, een beetje zoals in het boek ‘De Evolutie van de Hemel’. Deze zielen waren zwaar gezombificeerd en afgetakeld door het systeem. Ik dacht dat het goed zou zijn als Amerika zelf ook zo’n afdeling had, en China zou er ook mee geholpen zijn. Ik raakte in gevecht met de witte spookgestalte. Hij was ook nogal gevaarlijk, want hij kon zichzelf niet beheersen. Hij werd toen dieper in de afdeling gebracht.

Wat moeten wij dan doen als wij zien hoe het westen in hun parasitaire dromen aan het dementeren zijn, zelfs tot op de preekstoel ?

Vers 12 geeft het antwoord :

‘*Elke stap die ik zet in mijn leven zet ik voor hongerend Afrika om geen deel te hebben aan de gemeenschap met de clowns in het westen.’*

Geliefden, de eersten zullen de laatsten zijn. Alles in de hemel is omgedraaid. Het aardse denken van de mens is gedementeerd, wat van geslacht tot geslacht wordt overgedragen. Een kind is al gedementeerd in de wieg. Het is een zombie geslacht. Het is als de dagen van Noach. De ark is ‘aandacht voor de armen, vereenzelviging met de armen’. Iedereen is arm op deze aarde. Waar één lid lijdt, lijden alle leden. Iedereen is arm, vanwege het gebrek aan kennis, vanwege zwaar

gecompliceerde persoonlijke situaties waar de ander niet vanaf weet. Zoveel vooroordelen allemaal, om ons heen. De mens is arm in het oordelen. Ze weten het verschil niet tussen hun linker en rechter hand.

Geliefden, de westerse feesten zijn flink uit de hand gelopen. Dat begon al in het Romeinse rijk. Het is iets van lang geleden. Het ontspoorde. En nu zijn we hier en moeten we terug, terug naar Afrika, waar we iets hebben laten liggen. Verzoen uzelf met God. God is die arme. God is die verlorene die is achtergelaten. God stijgt niet ver boven het lijden van de ander uit. God is de empathie die alles omvat, die van onderen komt, niet van boven. God is liefde, en elk oordeel komt voort vanuit liefde. Er is geen ‘liefde èn rechtvaardigheid’, maar ‘rechtvaardigheid door liefde, in liefde’. Het komt voort vanuit de liefde en keert daar weer naar terug. Altijd.

Kom, laten wij tot die bronnen gaan. Laat al die vooroordelen en dove dogma’s achter, en volg de goede herder. Er is hier geen plaats voor dove dogma’s maar voor levende principes. Die geven ook leven. Daartoe zijn wij geroepen. En je wordt geroepen door je eigen roep, stelt onze catechismus in inzetting 53.

Volg de goede herder, ook daar waar het moeilijk is. Er is veel te verliezen en veel te winnen.

---

21. CALVIJN EN DE EVANGELIËN - 5

'*Want bij U is de bron des levens; in Uw licht zien wij het licht.'*
Psalm 36:10

We kunnen de waarheid op aarde niet verwachten. Dat moeten we ook niet doen. De waarheid zit maar in een klein hoekje. Het koninkrijk der hemelen is van binnen. Daar moeten we op gericht zijn. We zullen het niet van buiten vinden. We moeten leren te leven onder de druk van deze leugenachtige wereld. Men blijft liegen om ons heen. Zo ontwikkelen wij ons. Zoek het niet van buiten maar van binnen. De opname zal binnenin geschieden.

Toch is met de nieuwe bijbel het Woord vlees geworden, in plaats van dat het vlees Woord is geworden zoals in de wereld. Toch is daar ook het hemelstraaltje gekomen, en die brengt zicht en exegese op de nieuwe bijbel. Dat is een wonderlijk iets. Daarover mogen wij in verbazing en verwondering zijn. De wereld gaat in verwondering het beest achterna, maar de aarde zal vol worden van de kennis des Heeren. Het schijnt dwars door de leugen heen, voor hen die het willen horen. Zoek niet naar volgelingen, maar maak het zaak de hemelse visser van binnen te volgen. Vergader geen mensen, maar vergader hemelse kennis. Zoek eerst het koninkrijk van God en de rest zal u gegeven worden. Het is de Heere die uitmaakt wat die rest is. Het is het overblijfsel, de vrucht, want er zal veel weggekapt moeten worden, veel gesnoeid. De nieuwe bijbel zegt geen restant van de vijand over te houden, opdat het u niet tot strop wordt. Het vlees moet volkomen afgelegd worden, en er moet volkomen zonde overtuiging zijn tot wedergeboorte (Anderlech 8:35).

Het betekent dat ook al wordt alles om ons heen steeds leugenachtiger en bedrieglijker, je gaat steeds meer oog krijgen voor het koninkrijk des hemelen door alles heen, omdat je tot inzicht bent gekomen over de hogere realiteiten waaruit alles voortvloeit. Sommigen zien alleen maar leugen, maar we moeten er dwars door heenkijken. God staat daar aan de andere kant die het touw vasthoudt.

Calvijn sprak dat het volk onverbeterlijk goddeloos was en dat God toen door vreselijke en buitengewone oordelen de wraak hierop deed gevoelen. Toch heeft God, zo stelt Calvijn, zich door een ongelooflijk wonder zich een overblijfsel behouden, opdat het verbond niet door een volslagen ten gronde gegaan volk teniet gedaan zou worden. Door alles heen spreekt God, en door alles heen toont God de almacht van het koninkrijk der hemelen. Men kan dat niet zomaar zien met vleselijke ogen, maar men moet het hemelse oog van binnen ontvangen en zoeken. Het is het oog van de nieuwe mens. Die ogen zijn in de handen des Heeren. Die ogen zijn voor de mens die de heilige berg is opgegaan en zijn zonde heeft afgelegd, de leugen onder ogen is gekomen. Dat is de opstanding van het hemelse oog.

Calvijn stelt dat de waarachtigheid van God altijd als zegevierend tevoorschijn treedt in de strijd met het menselijke ongeloof, in zijn commentaar op Mattheus 27:25. In de wereld worden de rechtvaardigen en de vromen vervolgd en vals beschuldigd, door het menselijke ongeloof. Calvijn wijst erop dat Jezus als een boosdoener ter kruisdood was verwezen, zelfs in het midden van moordenaren geplaatst, als de voornaamste van hen. Calvijn stelde dat het volk zo de levensbron probeerde te doden. Het afgedwaalde volk leefde van de dood, en kon het leven der hemelen niet verdragen, want ze werden erdoor ontmaskerd en openlijk tentoongesteld. Ze wilden niet leven met

die schaamte, en stelden zo een onschuldige terecht. Dit gebeurt nog steeds in de zondebokken-theologie. Men kent de betekenis niet van dit verhaal, en wil het ook niet kennen. Calvijn stelt dat Jezus slechts was gekomen ter herinnering aan de inzettingen in het Oude Testament. Maar ze hebben van Jezus een gouden kalf gemaakt, als de gans met de gouden eieren. Ze beseffen niet dat alles diep in zichzelf zich zou moeten voltrekken. Ze zijn afgedwaald. Het zijn Laodiceanen. Ze hebben hun rijk gebouwd op de botten van de vermoorde inboorlingen. Het land was niet van hen. Dat hebben ze gestolen. Nog steeds krijst het bloed van de indianen tot de hemel, en het krijst om wraak. Dat bloed is in ons allemaal. Wij zijn volgelingen en afstammelingen van de levensbron die zij hebben gedood.

De germaanse stammen werden allemaal omgebracht in het tijdperk der inquisities, en nu is alles Rooms geworden. Ook de calvinisten die deze waarheden droegen, de geuzen en de amazones, moesten schuilen onder de grond, en zij vluchtten tot Duitsland, waar de Nederduits gereformeerde kerk hen binnennam. Zij vonden die schuilplaats onder haar vleugelen. Zij waren op de arend de zee der leugens overgegaan. Nu hadden ze ook nog hun eigen inwendige strijd te voeren met TULIP. De vijand was al ten diepste doorgedrongen in het hart van het calvinisme. Dat zou eeuwen duren voordat ze dit juk van zich zouden kunnen afwerpen. Er is altijd die binnenste kern van het calvinisme geweest die zich niet door TULIP heeft laten storen. De ware bloedlijnen van het calvinisme zijn niet TULIP. TULIP was wat de beunhazen van de markt aan het volk aanboden. Het doet de levensbron van de veel wijdere leer van Calvijn teniet. Zo was er een nieuwe kruiziging, die van het calvinisme zelf.

Calvijn wijst op het diepe lijden van Jezus, die zo diep vernederd werd dat rovers en moordenaars boven hem werden gesteld.

De fout die men in het calvinisme maakte was een fout van de ongeletterden die het werk van Calvijn niet door en door hadden bestudeerd. Ze kroonden TULIP tot God. TULIP is de God van de spijbelaars en de deserteuren, de belasting-ontduikers. Ze stelden een gruwel tot God en plaatsten het in de kerk, waar de oude bijbel voor had gewaarschuwd. De wetteloze zou komen. Het wijdere werk van Calvijn was niet wetteloos, integendeel. Als een Mohammed schreef hij dingen neer die hij niet kon tegenhouden. Op bepaalde punten werd hij hemels geïnspireerd. Toen Mohammed zijn verzen moest binnennemen en overdragen ging dit soms gepaard met grote angst. Zo is dat ook geweest in het werk van Calvijn. Hij was zich overtuigd van zijn belang en zijn verantwoordelijkheid. Er was niets wat dat zou kunnen stoppen. Dit was de eis van het leven. Er moest iets gebeuren. Het overkwam de mensheid niet, maar werd de mensheid geopenbaard. Velen hielden stijf hun oren gesloten. Calvijn werd tot een marktproduct. Calvijn werd tot TULIP, tot een gouden lam, een afgod. Zijn ware leer werd achter slot en grendel gehouden. Het werd veelal in de kerken niet omschreven, beleden en uitgelegd. Ze hadden Calvijn tot een karig rantsoen gemaakt voor het volk. Zo werd het ware calvinisme gekruisigd, de ware boodschap van Calvijn, en gingen de boeven en schurken met TULIP op de loop. TULIP werd God in de kerken, het vijfpunts-calvinisme, terwijl Calvijn veel meer punten had, ook weer punten die TULIP totaal ontkrachtten. Er werd een smerig spelletje gespeeld door de piraten.

In het dieptepunt van mijn leven, toen alles om mij heen was ingestort, en de zonde der wereld aan mij was geopenbaard, fietste ik door de weilanden naar het bos, in totale wanhoop, want ook ik schreeuwde het uit : ‘Mijn God, mijn God, waarom hebt gij mij verlaten,’ toen zag ik een wit blauw

papiertje aan de kant van de weg, en ik stopte om van de fiets af te stappen. Ik nam het papiertje op en er was een plaatje op met deze tekst eronder :

'In Uw licht zien wij het licht.'
Psalm 36:10

Het was een papiertje van een bibliotheek. Ik dankte de Heere voor dit teken. De Heere laat ons niet aan ons lot over. Het is me altijd bijgebleven.

In zijn bespreking van zondag 3 laat B. Wielenga de vijand zien waar we voor staan : Het verderf vol procesmatige actie. Er is voortzetting, ontwikkeling, zonder einde, stelt hij. Dat is wat het eeuwige verderf is. Toch moeten we door dit alles heen God gaan zien, de allerhoogste levensbron, en daartoe opklimmen. Alles achter ons laten. Er is in de wereld niets te winnen. We moeten alles verkopen voor de hemelse parel. De gemeente moet weer terugkeren tot de kritieke waarheid, stelt B. Wielenga, en zichzelf opereren. Het gezwel van Laodicea dient uitgesneden te worden. Wielenga wijst op de Franse socioloog, de vader van het anarchisme : Proudhon (1809-1865), die net als in de reformatie streed tegen het kapitalisme en het autoritaire socialisme. Hij noemde het binnenste van de mens een stookplaats van zwijnerij en bedrog. In Animal Farm van George Orwell komt dit weer terug. Dat is ook de varkocratie waar de nieuwe bijbel over spreekt. De varkens dragen zorg voor de slacht van andere dieren. Wielenga stelt dat de zonde zijn eigen orde heeft, zijn eigen wet, en dat die evenals de loop van de natuur geen afwijking kent, tenzij er een wonder plaatsvindt.

Daarna wijst Wielenga, aan het eind van zijn bespreking van zondag 3, op Giovani Papini (1881-1956), een Italiaanse criticus en dichter, die stelde dat de val der mensen 'verraad aan zijn dierlijkheid' is. De mens is door dit plichtsverzuim gestrafd, en nu oneindig slechter en ongelukkiger dan een dier. Daarom moet de mens terugkeren tot het paradijs en dit terugwinnen, door terugkeer naar de dierenwereld, stelt hij. Dat is ook wat de nieuwe bijbel is.

Wielenga wijst dan op Rousseau (1712-1778), die ook geen andere uitkomst zag dan de terugkeer tot de natuurstaat van de wilden.

Hoe lichtzinnig de mens vandaag de dag met God en godsdienst omgaat, terwijl God sprak : 'Geen mens zal Mij zien en leven,' (Ex. 33:20) stelt Wielenga dan in zijn bespreking van zondag 4. Als het allemaal waar zou zijn wat de mens allemaal zegt over God, en daadwerkelijk God zou hebben ontmoet, dan zou de mens niet meer leven. Wielenga toont aan dat alleen voor de gelovige de toorn des Heeren vreselijk is, want de goddeloze is hierover totaal onverschillig. Hij stelt dat degene die God waarlijk liefheeft siddert in droefheid om God's verbolgenheid. De ware gelovigen zijn dus zeer ernstig en niet lichtzinnig in hun spreken over God. Ze doen niet alsof ze God in hun broekzak hebben op basis van de traditie. Ze zoeken geen eer en loon van mensen, terwijl ze hun Heere verkopen. Wielenga stelt dat God vreselijk is en het Woord van God is vreselijk. Wat de mens er verder van heeft gemaakt doet het geen eer aan. Ze hebben de Heere opnieuw gekruisigd. Wielenga wijst op het vreselijke en ongeneeslijke proces om ons heen. Daarom moeten we het koninkrijk van binnen zoeken. De aarde wordt een jammerdal, zegt hij. Het goede is niet tot daadwerkelijk nut tot de mens. Hij wijst op de cultuur en de wetenschap die het lijden van de mens alleen maar vergroten, al die schone pogingen tot opbouw, want het is allemaal ten dienste van het egoïsme. Hij stelt dat de mensen elkaar in de weg staan, en elkaar verslinden. Deze ziekte blijft zich maar vertakken, stelt

Wielenga, de dood infecteert het leven, en woelt maar voort, en het verscheurt de band tussen lichaam en ziel, en ook de banden tussen volkeren, rassen en klassen. Hij stelt dat de moderne mens met zijn grote winst de diepst ongelukkige is. Hij wijst dan op Kuyper die stelde dat al het plus van de bevoorrechting tot minus wordt, en dat de weldaden tegen de ongehoorzame getuigen. Ja, de weldaden zijn de vijanden van de ongehoorzame mens. Zij hebben de ongehoorzame mens reeds krijgsgevangene gemaakt.

22. GOD HEEFT VOORZIEN

De duivel zal niet zomaar opgeven. ‘Ze zullen doorgaan,’ zo lang als ze kunnen. Besef dit altijd want je bent hier op oorlogsmissie. Herinner jezelf eraan : ‘They are trying to kill me.’ Je moet vechten voor je leven. De doodsvijanden die je ziel willen omleggen geven niet zomaar op. Ze gaan door tot het uiterste, totdat ze niet meer kunnen, totdat ze in slaap zijn gevallen. Dat moment is nog niet gekomen. Het is nog volop oorlog, maar de Heere heeft ons wapenen en munitie gegeven in de nieuwe bijbel, en dat is wel nodig voor deze gevaarlijke tijden. Het is niet bijbels om te zeggen : ‘Oh, we hebben de oude bijbel al, dat is ons genoeg.’ Neen. In de dagen van de oude bijbel kon de wereld veel nog niet verdragen, en daarom moesten ze wachten op de volle waarheid. In het boek Openbaring wordt er gesproken over de komst van de nieuwe bijbel.

God heeft voorzien in het hemels manna, het verborgen manna, in deze tijden, in dit dieptepunt der tijden. Het is uit de hemel komen regenen. Het kwam ook met een nieuwe catechismus.

We moeten onthouden : Het is niet voorbij voordat het voorbij is. In het leven moet je door verschillende stadia heen anders heb je geen fundament. Vandaar dat het leven ingewikkeld is en ingewikkeld moet zijn.

---

23. COMMENTAAR OP RIVIEREN 1-2

RIVIEREN

1.

De mens heeft niets

1. De mens strijdt tegen de hemelse oceaan, en de mens is hierin maar een druppel.

Wat beroemt de druppel zich tegen de zee ? Dat is de mentale ziekte die de mensheid heeft. Ze beroemen zich tegen hun maker. Ze beelden zich van alles in. Heeft de maker dan een fout gemaakt ? Nee, de maker heeft hen vrije wil gegeven. Dat is het risico als je iemand een vrije wil geeft, maar het is de enige weg. God is geen psychopaat zoals in het TULIP-calvinisme. Maar waarom zou de mens voor het verkeerde kiezen ? Waarom kiest de mens ervoor om in hoogmoed tot zijn maker te leven en allerlei afgoden te verzinnen, ook in het westerse christendom ? Wat hier in het westen allemaal voor God doorgaat is zelfs te schandelijk om te noemen. Men ziet al die verschillen en tòch gaat men ermee door. Op elke hoek van de straat zijn de goden weer anders, en toch gaat men door, alsof er niets aan de hand is, en hun god de beste en de ware is. 'Mijn Jezus is beter dan jouw Jezus, mijn God is beter dan jouw God,' enzovoorts. Er is iets verschrikkelijk mis op deze wereld. Men moet stoppen met spelletjes spelen, maar men heeft een vrije wil. Waarom wordt de vrije wil op grote schaal misbruikt ? Waarom kiezen mensen voor het kwaad, voor de leugen ? Waarom zijn mensen zo koppig in hun eigen wegen ? Dat is een groot vraagstuk in de antropologie, in de theologie en de filosofie. De nieuwe bijbel laat zien dat we met prisma's te maken hebben, en dat we tot de bron-prisma moeten gaan, tot de oerbronnen des hemels. Men moet de reflectologie kennen om deze verschijnselen te doorgronden. De mens wordt beproefd door deze dingen. Volg de massa niet in het kwaad.

2. De mens denkt dat hij heel wat heeft, maar hij heeft niets.

Het is de Laodiceaanse mens die zijn bezit overdrijft, ook zijn relatie met God, zijn goedheid enz. Hij leeft in een overdreven wereld. De mens heeft niets, en moet dat eerst onder ogen komen. Alles om ons heen is bedrog.

3. Ze zeggen niet : Uw wil geschiede, maar ze hebben het altijd over hun eigen wil, en ze willen nog zoveel. Het zit in de mens, en ieder mens moet dit persoonlijk overwinnen.

Het is de wil van het beest van de onwetendheid wat zich projecteert op de mensheid, en dit kan de mens alleen overwinnen door ingeleid te worden tot de hemelse kennis, en daarom is de nieuwe bijbel ook gekomen. De aarde zal vol worden met de hemelse kennis.

4. Eerst is er een gevecht tegen de leugen.

Voor hen die in onwetendheid leven : Er is geen directe weg tot de hemelse kennis. Het gaat via de confrontatie met de leugen, waarin de mens getest wordt. De hemelse kennis kan dus alleen vergaard worden in de geestelijke oorlog. Eerst zou de mens van wetteloosheid verschijnen, en dit

verklaart ook het verschijnsel dat zovelen voor de leugen kiezen. Eerst is daar de confrontatie, en dan wordt de mens ingeleid tot de hemelse kennis.

5. Er is geen weg dan door het geestelijke visnet. Door het geestelijke visnet wordt de opgenomen mens verbonden aan de natuurkennis.

Er moet een verzamel-element zijn in de geestelijke wereld, want het westerse christendom heeft missende schakels, missing links, waardoor het in dezelfde cirkels blijft draaien. Het geheel is afgesloten, en daarom wordt het beeld van het geestelijk visnet gebruikt, dat er nog een werk te doen is.

2.

Durven te lijden

1. Het stopt niet na de ontvangst van het geestelijke, want dan moet je ook nog de opname ontvangen.

Het stopt niet met pinksteren. Er is ook het feest van het hemelse touw, waar Mozes al op wees in de uittocht en waar Paulus op wees, want hij was gebonden in het heilige geestelijke. Zomaar het heilige geestelijke ontvangen is niet genoeg. Er zijn zovelen die claimen het heilige geestelijke te hebben ontvangen, en ze vechten met elkaar. Je moet gaan voor het hemelse touw.

2. Ben jij al opgenomen, of leef je nog in het vlees ? Verlang je naar een uiterlijk teken, of richt je jezelf op het binnenste ?

We moeten beseffen welke rijkdom we hebben ontvangen in de nieuwe bijbel. De nieuwe bijbel, het verborgen manna voor de overwinnaars over het vlees, is de opname van de gemeente, het hemelse touw wat ons tegemoet is gekomen. Dit koninkrijk is van binnen, niet van buiten. De opname moet dus ook als geestelijk beschouwd worden. De vleselijken zullen dit niet begrijpen. Ze beoordelen alles vanuit de materie.

3. Draag het lijden maar, je bent een geestelijke visser. Al het lijden komt ergens anders vandaan.

Het lijden hoort bij het geestelijk vissersschap. Het lijden is een teken dat er geestelijke vissen binnenkomen, telkens weer. Het lijden moet je dus op de koop toenemen. Het is onmisbaar in het vak.

4. Het lijden is niet voor niets. Durf te lijden, het is beter dan vals en onverschillig over de ruggen van anderen heen gelukkig te zijn.

Als je niet lijdt is dat een teken van stilstand. Dan is er geen ijver meer. Er is genoeg lijden om te dragen. Iedereen mag meehelpen. Teveel geluk is een afremmer van groei en van het werk des Heeren.

5. De geestelijke visser gaat langs. Heb je het gehoord ?

Wij moeten gevoelig worden voor het reilen en zeilen van het vissersschap. Wij moeten leren dit pad te begaan, wat de enige weg is. De hemel heeft ervoor gekozen dit beeld te gebruiken. Als de geestelijke visser langsgaat moeten we al het ander werk afleggen. De mens doet werk wat geen werk is. We moeten de geestelijke visser leren herkennen.

24. CALVIJN EN DE EVANGELIËN - 6

De liefde eist de dood van het vlees, de dood van de zonde. Met minder neemt de liefde geen genoegen. Het sterven van de oude mens is in verbrokenheid, en de opstanding van de nieuwe mens is in verbrokenheid. Alleen in de vreze des Heeren, wanneer de dood des vlezes diep is ingetreden, kan de nieuwe mens opstaan. Het is geenszins de trotse, religieuze haan die men heden ten dage ziet. Er is een pseudo-opstanding bezig in Laodicea, die daar raast, en goed wordt verkocht. Jezus is als het gouden gelukslam wat men verafgood, maar men kent de betekenis en de waarde ervan niet. Snelle paarden heeft men gekozen, maar die zijn op weg naar de afgrond. Al deze snelle wagens zullen in de rivier storten.

De ware opstanding is een verbrokenheid in zichzelf, en komt niet zonder tranen. Vaak is wat voor opstanding vandaag de dag doorgaat opstand naar God. Het is vaak de opstand van het vlees in zijn laatste doodsroerselen om aan het juk van God te ontkomen. Het zijn de laatste stuiptrekkingen van de zonde.

In zijn bespreking van zondag 4 stelt B. Wielenga dat de moderne mens te bang is geworden voor de vreze des Heeren. De mens heeft toevlucht gevonden in dode cliché’s. Hij noemt de afwezigheid van strijd over het algemeen geen teken van gezond geloof maar van de geestelijke slaap, want de heiligen in de bijbel beefden, schreeuwen en kermden als zij tot God naderden. Nu, vandaag de dag, wordt er met het grootste gemak over God gesproken. De ideeën zijn verdeeld, strijden tegen elkaar, en toch gaat men er rustig mee door. Het volk is zwaar en zwaar ziek. Er is een andere, vreemde God, in het spel gekomen. De wereld is ten onder gegaan in vleierij, voornamelijk zelf-vleierij. Wielenga stelt dat de kerk harder moet worden in de waarheid naarmate de wereld verhardt in ongeloof.

Dit betekent een uittocht uit Laodicea. Op adelaarsvleugelen worden wij geroepen tot de wildernis waar behoudenis is. Daarin ligt het geheimenis van de opstanding opgeborgen. We moeten de valse behoudenis en opstanding van stad en kerk achter ons laten. De kerk is van binnen. Het gaat niet om de uiterlijke vormen van de kerk, maar om de innerlijke betekenissen.

Wielenga stelt dat God de waarheid gehuld heeft in geheime orakels. Hij wijst op Freud die religie de ergste ziekte noemde. Er is valse rust onder kerkelijke en bijbelse mensen, stelt Wielenga. Hierin oefenen ze hun boezemzonde uit, stelt hij : verdeeldheid. Wielenga bindt dus geen doekjes om de kerk, en vleidt haar niet, maar steekt het mes erin. Hij is in gevecht met het instituut ‘kerk’. Had de kerk niet de taak om de jeugd in te wijden in de geheimen van openbaring ? Als Jezus vandaag zou wederkomen, dan zou hij met de gesel door de kerk gaan. Dan zou hij al hun markttafels omkeren, en de dieren vrijzetten. J.P. Paauwe riep ook over de moderne kerk : ‘Gaat uit van haar.’ We moeten terugkeren naar de grondbeginselen waarvan is afgeweken. De kerk is het moderne Babylon geworden. Hoog zijn hun torens. Diep zal het allemaal vallen. Wielenga noemt het oordeel een duizelingwekkende afgrond. Hij noemt als vier uitersten : dood, oordeel, hemel, hel. Hij noemt het geloof niet als de verhindering van het klagen, maar de inzetting van het klagen. Als we naar de vier uitersten kijken dan is er niet zomaar hemel of hel. De Heere tuchtigt de mens met dood, oordeel en hel, ieder mens, zoals Jezus hier ook doorheen is gegaan. Ook de hel zal niet het laatste woord hebben, want die zal geworpen worden in de poel des vuurs, wat overigens in de grondteksten genezende kwaliteiten heeft. (Openbaring 20:10,14). Dit is de tweede dood.

In de Statenvertaling staat :

‘*En de zee gaf de doden, die in haar waren; en de dood en de hel gaven de doden, die in hen waren; en zij werden geoordeeld, een iegelijk naar hun werken.’*
Openbaring 20:13

Telkens weer moet de hel zijn inwoners opgeven, net zoals de dood. Soms zijn er nieuwe oordelen, moet de mens opnieuw worden geoordeeld. Het is een samenspel tussen hel en oordeel. Het zijn eeuwige dynamieken in hun dichterlijke zin, niet in hun letterlijke zin, en situaties kunnen verschillen, waar Augustinus ook op wees, want er waren ook wezens in het vuur die eigenschappen hadden om geen schade te lijden in het vuur. Dat kwam al voor in de Egyptische teksten, en het is ook een feit in de dierenwereld. Maar de mens heeft deze teksten akelig verletterlijkt, en velen zijn erdoor in de psychiatrische klinieken terecht gekomen. Een schande is het. Deze dingen worden niet genoeg onderwezen.

We moeten oppassen voor het menselijke absolutisme in deze dingen, wat eerder spreekt van ongeletterdheid, een gebrek aan taalkundigheid en lexicografie. Dat is al heel lang geleden de kerk binnengeslopen en de kerk heeft er nog niet mee afgerekend, maar heeft een compromis gesloten met deze geesten, een handelscontract, en men handelt in zielen van mensen. Het zijn conventionele machtsverhoudingen, waar ook Rousseau op wees, in plaats van natuurlijke verhoudingen. Daarom moet de mens terugkeren tot de oerbeginselen van de wildernis, en zo tot een nieuwe schepping worden. De schepping is er nog niet geweest. Dit zijn de nachtmerries van de feutus, zoals onze catechismus stelt in inzetting 11.

Dood, oordeel, hemel, hel. Het is de cyclus van het leven. Het wordt allemaal tegen elkaar weggestreept. Alles zal in de ander eindigen. Telkens moeten ze weer teruggeven aan elkaar, inleveren. Telkens wordt er weer gekomen tot een nieuw oordeel. Telkens weer is er ruimte voor nuancering. Het is immers een gedicht. Het is het gedicht van het menselijke leven. Er worden hele andere nadrukken gelegd. Er komen hele andere betekenissen. God openbaart de ware schepping. Wielenga stelt dat het geloof het dogma maakt tot een lied waarin alle heerlijkheden des Heeren worden geopenbaard.

De oude bijbel gaf een mooie belofte : De hellen die de mensen in hun betweterigheid en bitterheid voor elkaar hadden bedacht en gemaakt zullen weggeworpen worden ver in de vuurzee. En dan zal er een totaal nieuw oordeel komen, ditmaal vanuit de hemel. Alles zal herzien worden. Jezus heeft de tafels van de kerk omgeworpen. Wat denken ze wel niet ? Hun gedachtengoed zou niet eeuwig blijven voortbestaan.

De predikant J. van Dalen (1907-1985) uit de christelijke gereformeerde kerk spaarde de kerk ook niet. Hij noemde de leiding verstopt. Die verstopping omschreef hij als liefdeloos ongeloof. (Uit de Levensbron, 1953, p. 395, 399) Laten we beseffen dat alreeds in de oude bijbel de liefde als de meerdere werd bestempeld over het geloof. Als dan de Heere wederkomt zal hij eerder een mens afmeten aan de liefde dan aan het geloof. Zo zullen vele atheïsten de christen voorgaan. De eersten zullen de laatsten zijn. Overigens werden de eerste christenen ook al atheïsten genoemd, vanwege het weigeren de goden van de staat te dienen.

Calvijn noemde de kerk eergierig en huichelachtig, wat alreeds onder de discipelen werd gevonden. Calvijn strijdt tegen de kerk en bouwt hierin zijn eigen kerk. Dat doet hij met voorname leerstellingen. Hij bouwt zijn eigen theocratie, zo goed en kwaad als dat gaat. TULIP voert niet de boventoon in zijn bijbel commentaar. Het is eerder een voetnoot, die op bepaalde punten zelfs wordt tegengesproken. Het werk van Calvijn is zeer dualistisch van aard. Het heeft namelijk dichterlijke kwaliteit.

TULIP-calvinisten zijn vaak niet voldoende onderwezen in de rijkdom van het werk van Calvijn en diens leer. Ze hebben lopen kersen plukken. Ze hebben dingen overgeslagen die een heel ander zicht over de zaken zou geven. Ongeletterden hebben de koers van het calvinisme bepaald. Daarom moeten we terug naar het verborgen calvinisme. Ze houden het met een reden van de kerk af. Ten eerste is het bijbelcommentaar van Calvijn al ongelooflijk duur om aan te schaffen. En het kost je een leven lang om het te doorspitten. Daarom kunnen jonge mensen al helemaal geen zicht op Calvijn hebben, tenzij hen de hoofdpunten worden uitgelegd, en dat gebeurt niet in het corrupte TULIP-calvinisme. TULIP-calvinisme doet geen eer aan de volheid van Calvijn's werk, aan het geheel. Het heeft dingen lopen wegkappen die belangrijk zijn. Ze hebben lopen rommelen aan het lichaam van Calvijn, zoals de nazi's rommelden met Darwin en Nietzsche. Ze hebben Calvijn geen recht gedaan. Ook hebben ze niet gewaarschuwd tegen zijn duistere kanten, want die zijn er ook.

Toch houdt God de kern van de kerk in barmhartigheid vast om het te beschermen tegen de aanvallen van de vijand, zodat die nauwelijks het honderdste deel van zijn moedwil op ons mag botvieren, stelt Calvijn. De levensbron gaat diep, en Calvijn probeert die te beschrijven. Het is een uitblinkende barmhartigheid van God die we moeten vereren, stelt Calvijn, zoals J. van Dalen wijst op het 'helpen en helen'. De moderne kerkmens blinkt niet uit veelal in barmhartigheid, maar bitterheid naar zijn naaste. Wanneer zal liefde over geloof gaan zegevieren ? Er is een heel eng en naargeestig geloof aan de gang op het erf van de moderne kerk. Dan komt het aan op strijd. Strijdt voor uw kerk. Het is een zinkend schip. Toch zal er een overblijfsel zijn. De kerk kan genezen worden van haar bezetenheid, waar ook J. van Dalen op wees.

De predikant L.S. ten Boer (1898-1979) uit de christelijke gereformeeerde kerk, stelde dat het wonder zich openbaart in de vruchten. Dat was de weg die hij wees. Het gaat niet zomaar buiten de vruchten om. De wonderen komen niet uit de hemelen regenen. Hij noemt dit wonder : de ombouw van het stenen hart. Het geestelijke moet ervoor in de plaats komen. Het hart is in verre oorden van de zondewereld, stelt L.S. ten Boer. Zo werd het hart tot steen, en zo begonnen de stenen te rollen tot de medemens, vanuit dit hart. Hij beschrijft dit als een soort wraak naar de medemens, omdat het hart zelf geen vruchten van de nieuwe mens kent, zo probeert hij ook anderen tegen te houden. Zo gooit hij in woede en wraak de ander dood met stenen. L.S. beschrijft dit hele proces (UDL 1953, p. 377- 392). Het wonder is dan niet zomaar een wonder, maar een openbaring, en die zal er alleen zijn in de vruchten. We worden dus gewezen op het belang van de natuur. Het gaat om de natuur van de kerk, niet het systeem van de kerk. L.S. ten Boer noemt dat er veel te veel goedkope redenering is omtrend het verbond. Er moet weer verbondsdroefheid komen, en die is niet goedkoop.

Calvijn noemt de verloochening van Jezus door Petrus een misdaad. Laten we beseffen dat dit niet de verloochening van het gehele evangelie is, waar Calvijn ook op wijst, maar dat dit een verloochening van het pad des kruizes is. Petrus wilde alleen delen in de vruchten, maar wilde er de

weg niet voor gaan. Hij wilde oogsten, maar niet zaaien. Calvijn gaat zo ver dit de val van Petrus te noemen, als een beeld van de kerk. Hij noemde Petrus onbedachtzaam omdat die in de eerste plaats nooit zich in de zaal van de hogepriesters had mogen begeven. Calvijn stelt dan wel dat het de plicht van de liefde is om de meester te volgen, maar Petrus had zich ergens in een hoek moeten verbergen. Petrus ging te openbaar, en dat bracht hem in de problemen, volgens Calvijn. Zo raakte hij in verzoeking door zijn eigen stommigheid, en dit is dus allemaal het beeld van de Laodiceaanse kerk die met een schijn van dapperheid zich in de verzoeking werpt. Ze zijn dan op verboden terrein. Het is zeer roekeloos. Calvijn wijst erop dat Petrus zekere palen voorbij was gegaan. Hij raast daar een stuk over door. Petrus was buiten zijn gebied, buiten zijn roeping, gegaan.

Calvijn stelt dat Jezus als misdadiger werd bestempeld door de hogepriester, omringd met valse getuigen, en Jezus koos voor het stilzwijgen, omdat hij het lijden hoger achtte dan de moeite om zich vrij te pleiten. Dit werd door de hogepriester vervolgens bespot. Het vlees kwam zo in een schijnoverwinning, en verheugde zich daarover. Calvijn wijst erop dat het lichaam aan banden werd gelegd om de ziel van nog ernstigere boeien te bevrijden. (Calvijn’s commentaar op Lukas 22:54)

Calvijn noemt de houding van Petrus hierin chronisch, want al eerder strekte hij de hand in overijling uit tot verboden middelen om het kwaad af te wenden. Petrus had immers zijn mes getrokken tegen een overmacht. Hij was vervallen tot de ijver der dwazen, stelt Calvijn.

De leer van de immergroeiende blijdschap, een zeer gevaarlijke leer van Johannes Calvijn, was de bron van TULIP, maar deze heeft ook een middelaar, namelijk Calvijn’s commentaar op Mattheus 26:52 : ‘Keer uw zwaard terug in uw schede, want allen die het zwaard nemen zullen door het zwaard vergaan.’ Het individu mag niet doden, stelt Calvijn, dus Petrus was voorbarig, maar de overheid mag wel doden. Volgens Calvijn is er een verschil tussen mens en overheid, want de overheid is de dienares van God door wie God zijn oordelen uitvoert, door de rechterlijke macht. Zo probeert hij dus Mattheus 26:52 goed te praten, dat als iemand een doodslager is dan volgt het zwaard van de rechters. Maar in de grondteksten gaat dit over de engelen. Het is geen vrijkaartje voor aardse overheden, maar Calvijn geeft aardse overheden zo wel heel veel macht, en vandaar dat deze tekst uit de geschriften van Calvijn een middelaar is tussen de immergroeiende blijdschap en TULIP. Zo wordt de dronken soldaat in het zadel geheven. Wel probeert hij dat dan weer wat af te zwakken, wat zijn aard is. Calvijn laat de touwtjes telkens weer vieren, want dit zou ook dan weer een eigenschap van God zijn, volgens Calvijn, maar al met al is het toch overmatige en extremistische goedpraterij van het aardse schijngezag. Het is het zwijn waarop Calvijn’s leer van de immergroeiende blijdschap rijdt, en zij zijn de ouders van TULIP, het zwijnenkind.

We zien zo nog twee verborgen bronnen of punten van TULIP :

1. immergroeiende blijdschap (Calvijn’s commentaar op Johannes 16:20) - Evergrowing joy
2. vergoddelijking van overheidsgezag
(Calvijn’s commentaar op Mattheus 26:52) - Deification of magistrates

ED-TULIP

ED is de twee agenten die de TULIP-theocratie hebben gebouwd. Calvijn zelf zwakt dit in zijn verdere leringen af en ontkracht het zelfs op sommige punten. Zaak is dat de calvinistische kerk hier

grotendeels mee verder ging, waardoor ED-TULIP een Laodiceaanse gevangenis voor de gehele mensheid werd. In het Engels is hiervoor het ezelsbruggetje : The tulip of Ed (de tulp van Ed). Ed is een tulpenhandelaar die zijn tulpen op een aggressieve en bedrieglijke manier probeert te verkopen. Ed is in die zin Calvijn's alter-ego, als zijn jack-in-the-box. Vaak blijft die gewoon rustig in de box zitten, maar soms springt of vliegt hij eruit. Dan legt hij even flink het mes tegen de keel.

Terecht stelt Calvijn dat de mens meer geneigd is tot het strijden dan het kruis te dragen. De ijver heeft buitensporige vormen aangenomen, stelt Calvijn.

Calvijn noemde het dwaasheid als overwinning wordt voorgesteld zonder strijd. De eeuwige strijd tussen genade en werken wordt overbrugt door strijd, en die lijdt tot de dood van het vlees. We noemen dit ook wel het harde werk. Er is geen overwinning, geen weg tot de witte steen, het boek des levens, het verborgen manna, het verborgen calvinisme, dan door de strijd. Strijd om in te gaan. Het komt je niet aanwaaien. Er is niet zomaar een uitverkiezing, of zomaar een vrije genade. Dat zijn westerse misvertalingen. Niemand zou zo'n rechter op aarde vertrouwen die zomaar genade zou rondverspreiden als je zijn voeten zou kussen. Het is niet realistisch, en zo was dat in de bijbel ook niet, maar het westen heeft dit verkondigd vanwege marktgedrag, en het heeft enorm lopen sjoemelen. Het zijn scammers. Het westen is gevallen voor de Indische liefdesscam, en heeft er een hoge prijs voor betaald. Het is een scam van snelle zelfvergoddelijking en vleierij, voornamelijk zelfvleierij. Ik had er vannacht een droom over, dat ik in een slangenput was, en een gevecht moest leveren tegen velen van die Indische slangen die werkten met bedrog. Die slangenput is wat de aarde is, voornamelijk in het westen. Indische slangen hebben de aarde ingenomen en de mens doof gemaakt voor de waarheid. De mens dient zo de Indische slang en noemt het God en Jezus. Dat is wat TULIP is, of de TULIP van ED.

Het koninkrijk van God is van binnen, niet van buiten. Om ons heen ligt het geheimenis van de wetteloze. We moeten dieper naar binnen en de sloten breken, de Indisch-calvinistische slangen van TULIP, of de TULIP van ED.

Calvijn wijst op de kerkvader Cyrillus die stelde dat het lijden van Jezus deels vrijwillig was en deels onvrijwillig. Jezus heeft inderdaad ook gestreden en getoetst. Wij hoeven niet zomaar alles over ons heen laten komen. Jezus keerde de andere wang, maar droeg ook een gesel. Jezus was geen doetje. Hij was aan ijzeren discipline onderworpen, en deelde die ook uit, maar alles met gematigdheid en zachtmoedigheid, zoals ook Calvijn altijd de touwtjes weer liet vieren, en zo ook het oordeel des Heeren aangaf. Toch had Calvijn extremistische trekjes, en daarom moeten we niet bij zijn Instituties blijven, maar moeten we bij zijn Bijbel Commentaren zijn. We moeten niet zomaar Institutie-calvinisten zijn, want dat leidt al snel tot TULIP. Maar wij moeten exegetische calvinisten zijn, oftewel calvinistisch-gereformeerd, wat een andere term is voor neo-calvinisme. Iedereen die zich in het werkgebied van Calvijn begeeft heeft een strijd te voeren tegen TULIP. En dit zijn slangen. Onderschat het niet. Calvijn waarschuwde ervoor dat er een roekeloze ijver de kerk was binnengeslopen, die slechts tijdelijk en vluchtig was, maar geen fundament had. Het was onberade ijver.

Calvijn stelde dat er altijd een wederzijdse betrekking was tussen het verbond van God en het geloof van mensen. Hierin zouden oude schaduwen van de wet wegvallen om plaats te maken voor een blijvend en eeuwig verbond. (In zijn commentaar op Mattheus 14:24). B. Wielenga wijst ook op de commentaren van Calvijn, die volgens hem een bewijs zijn van de gezondheid en zuiverheid van zijn geloof, want Calvijn ging rustig door met de verklaring van Leviticus tijdens het kerstfeest wat gevierd werd. B. Wielenga stelde dat Calvijn van geestelijke adel was. Natuurlijk heeft hij hierin deels gelijk, voornamelijk als het om de commentaren van Calvijn gaat.

Het koninkrijk van God is binnenin. Dat moeten we blijven herhalen voor onszelf. We kunnen geen heil van buitenaf verwachten, maar als het van buitenaf lijkt te komen, dan is het nog steeds binnenin, omdat het koninkrijk van God een lens is. Calvijn stelde in zijn commentaar op Mattheus 26:26 dat de Heere door de verborgen werking van het heilige geestelijke vervult wat is beloofd, en

hij waarschuwt tegen letterknechten. Calvijn wijst dan ook op het verborgen bestuur Gods. In 26:21 noemt hij dat het gebruik van het vlees en bloed van Jezus slechts zinnebeelden zijn, en in 26:24 noemt hij dat de goddelozen de kostelijke gaven van God misbruikten. Deze zinnebeelden liggen ver weg van wat ze heden ten dage in de westerse kerken veelal prediken, waar de Nederduits gereformeerde dogmatiek ook uitvoerig op wijst. Met kerstfeest durfde Calvijn over Leviticus te prediken, en gaf daarmee de diepte aan van de zinnebeelden van Jezus, dat in diepste dit de strijd was tegen de zonde. Het behoort tot het voornaamste van de leer van Calvijn, dat de zonde ontmaskert dient te worden en te worden bestreden, waarvan het boek Leviticus ook een zinnebeeld is. Hoe dieper men in de leer van Calvijn gaat, zoals gepredikt in zijn commentaren, hoe verder men verwijderd raakt van TULIP. Het ligt allemaal veel genuanceerder. Vandaar ook dat wij spreken over een verborgen calvinisme, wat angstvallig van de mensheid wordt weggehouden.

Calvijn wijst erop dat het hele Judas verhaal al werd aangekondigd in Psalm 41 : ‘Die als vriend met mij aan tafel zat, heeft de verzenen tegen mij verheven,’ (vers 10) en dat we beseffen dat wanneer onze huisgenoten tot verraders worden wij delen in het lijden van Jezus. Calvijn noemt het schijnvrienden die ongelooflijke gruweldaden plegen, en dat ook de kerk door dit lijden heenmoet. Laten we ook beseffen dat Calvijn stelde dat Jezus slechts kwam als een herinnering aan het Oude Testament, als een terugwijzer. Men heeft Jezus uit die context losgekapt en er iets heel anders van gemaakt. Yeshua werd in de grondteksten van het Oude Testament al volop genoemd.

In 26:20 stelt Calvijn dat Jezus eerst staande deelnam aan het Pascha want het moest de uittocht uitbeelden van hen die op pad waren. Aan het begin van de avond werd het lam geslacht en het gebraden vlees werd gegeten. In het Aramees gaat het hier om het volgen van de ster van het lamsbok, wat betekent : ‘iets wat heel lang duurt’, wat ook de uittocht uitbeelde, de lange tocht door de wildernis, om aan te tonen dat het niet iets gemakkelijks was, maar waar men alles voor moest opgeven. Om deze dichterlijke teksten letterlijk te nemen zoals in het westen, wat in vele moderne kerken gebeurt, is onverantwoord. Men is door de verletterlijking van deze teksten vervallen tot afgoderij. Calvijn stelde dat nadat er staande van het Pascha was gegeten, Jezus het avondmaal vierde.

In de Talmoed wordt gezegd : 'Sta op, besnijd jezelf en offer het pesachlam.' Dit wordt niet letterlijk gedaan, want het is ook niet letterlijk bedoeld. Als je je hart besnijdt dan zie je zelf wat het betekent. Het koninkrijk van God is van binnen. Het is geen strijd tegen vlees en bloed, maar tegen de zonde, het gevallen menselijke vlees, het ego. Het wijst terug op de Egyptische Ra die een doortocht maakte door de onderwereld als een besnijdenis. Hij was in de vorm van een ram of lam (Aries).

In het Aramees is het lam een beeld van de fallus die zijn zaad (bloed) moet geven als een zelfoffer tot gehoorzaamheid. Het lam is ‘de dienstknecht’ in het Aramees. Hoe men dit allemaal heeft lopen verletterlijken is te gruwelijk voor woorden, maar men heeft zo een contract gesloten met de geest van ongehoorzaamheid. Het is een gruwelijk geheimenis in het westen, wat uiteindelijk geboorte gaf aan het varken van TULIP. Het is bloedschandelijke ontheologie. Hierop is de afgeweken Jezus-cultus in het westen gebaseerd. Ze hebben van Jezus een object gemaakt, allemaal ter waarborging van het consumerisme. Het is een markt die gedreven wordt door bloedgeld, de geest van Judas.

Telkens weer hebben we de tendens in de geschiedenis gezien dat de mens zichzelf gespaard heeft ten koste van anderen, en ten koste van de dieren, terwijl Jezus altijd de gestalte aannam van een

dienstknecht en de grootste liefde heeft getoond door zijn leven te geven voor anderen. Dit voorbeeld is niet gevolgd, ook niet door de moderne kerk. Het opportunisme krijste tot de hemelen, allerlei zelfzucht en eigenaardige hebzucht, tot een grote diabolisch-schijnheilige manifestatie op aarde.

In de voortijdse mythologie zette de amazone de voet op de borst van de overwonnen man, als een beeld van de besnijdenis van zijn borst, want daarin zit alle hoogmoed van de mens. De man moest weer lam worden, oftewel jong, wat ook een betekenis is in het Aramees en waar de nieuwe bijbel ook over spreekt. De man moest weer kind worden, want hij was te ver afgedwaald in zijn valse schijnvolwassenheid. Het lam is in het Aramees ook een soort vis (p’r, pa’ra), zodat in diepte deze teksten ook wijzen op de visvangst. De vis is een beeld van de leugen en de eenzijdigheid die moet afsterven, en deze geestelijke visvangst had het volk in de wildernis nodig om ook maar enig verder te komen. Dat is ook wat de voet van de amazone op de borst van de gevallen man voorstelt. Jezus was wijzende op het zijn van de visser van mensen die het vlees moet doden. Het betekent de berekening en ontmaskering van de tijdelijkheid van het leugenvolle leven van de zonde.

De man moet zich niets inbeelden. Zijn tepel voedt de mens niet, en toch loopt de man met zijn borst te pronken. Het is allemaal kunstmatigheid. Als de amazone met haar voet over de tepel van de man gaat, dan treedt zij de druiven, dan vist zij, dan doet zij zijn vlees sterven, tot een zekere weg van wedergeboorte, zoals in de voortijdse en Orionse amazone mythologie. God zal namelijk alle pronkende borsten van de gevallen man verlagen. Op de grond zullen zij liggen om van het avondmaal te leren, en zij zullen geen deel hebben aan het Pascha, wat staande onderhouden werd. Zij moeten leren zelf het Pascha te zijn. Alles is in de westerse wereld omgedraaid. Het heeft de oorspronkelijke betekenis van het Aramees niet meer, wat de taal van Jezus was. Die taal sprak hij ook aan het kruis. Daarom hebben velen Jezus nog nooit aangenomen, omdat ze zijn eigen taal hebben verloochend. Zo lopen zij rond met een andere Jezus, met een ander evangelie, waarvoor Paulus had gewaarschuwd.

De man moet weer terugkeren tot de moederborst, en weer lam worden : van man tot jongen worden, wat de Griekse betekenis is van het lam. De hedendaagse, moderne man lijkt namelijk in de verste verten niet op Jezus, ook al staan ze vooraan in de kerk. Met hun stropdassen en vooruitgeschoven borsten staan ze tot God te pronken, en voornamelijk tot de anderen in de kerk, en een ieder die het kan zien. Heeft niks met Jezus te maken, en al helemaal niks met het kindeke Jezus, de gestalte die Jezus aannam. Heeft niks met het lam te maken, met zelfoffering en gehoorzaamheid. Ze hebben andere goden gemaakt, van God een object gemaakt, opdat ze het zouden kunnen misbruiken in hun voorwerpelijke ontheologie. Zo maakten zij een gouden lam zonder betekenis. Het werd hun geluksmascotte. Zo konden ze hun gruwelijkheden bedekken.

Een voet op de hoogmoedige mannelijke borst, een voet op zijn tepel. Zo was dat op Pniël. Jakob’s heup was gebroken, zijn spier was geslonken, zijn borst besneden, en zo lag hij bijna ademloos op de grond. Zo had God hem overwonnen, en zo had hij zichzelf overwonnen. Alleen als kinderen en lammeren zullen wij binnengaan, als vissen uit de rivier opgenomen.

Calvijn noemde zowel de kerk als het Woord vrouwelijk. Hij noemde het Woord de leermeesteres waarnaar wij moesten terugkeren. Kerk en Woord zijn twee ‘amazones’ in de leer van Calvijn.

Het lam, of het gehele geheimenis rondom het lam, is in het Aramees het sterrenbeeld Aries, immara, immar, mara, mr, wat ook de meesteres betekent, de bezitster.

In de Nederduits Gereformeerde Dogmatiek, in de Halal, staat hierover :

‘Aries, de Ram, het Lam, de Arren, als het lamsvacht, is een ander beeld van Naphtaliy, van de visserij. De Ram staat voor de misleiding, het verdraaien, de valstrik (ayil, uwl, ool, verdraaien in het Hebreeuws). Dit heeft te maken met de gedraaide horens van de ram. Het lam is de Ovis Aries, ook een vorm van Aries, als de Arren, het lamsvacht, en de basis van visserij. Naphtaliy is bewapend met valstrikken, Aries, voor de jacht. Hij is bewapend met lasso's en touwen om te vangen en te binden. Zijn wapens hebben punten en haken, om te steken, te piercen.’

‘Naphtaliy komt Gad en Levi hierin tegemoet, door Pisces, visserij en Aries, het verdraaien, als terugdraaien. Naphtaliy brengt terug naar de primitieve, oorspronkelijke ordes. In Aries is er een poort tot de dieptes van het paradijs, voordat alles omgedraaid werd. In Aries kunnen wij terugkeren tot de oorspronkelijke boom van de geestelijke kennis. Dit was een orakel, de Levitische Zodiak, de Nakas, oftewel de tijdschijf van tucht.’

‘Judah had een verbinding met Naphtaliy, visserij, met Aries, lokaas, valstrik. Judah moest voorbereid worden op de geestelijke buffeljacht.’

‘Het woordje 'priester' komt van pater, petrus, de vader-rots. Aries, het lam, is eraan verbonden, als P-ries-ter, P-aries-ter.’
Nu, laten wij hier even verder bij stilstaan : P’r, pa’ra, is Aramees voor lam, en een soort vis. P’r en aries worden tot priester, waarin de geestelijke visjacht (van de visser van mensen) verbonden is aan de aries, het geheimenis van het lam en de lamsjacht, die uitvoerig in de Halal worden besproken. Laten we verder kijken wat de Halal hierover zegt in de Nederduits Gereformeerde Dogmatiek :

‘In het Aramees moest Samuel de Filistijnen verslaan door Aries op te wekken, en door in Aries ingewijd te worden. Samuel moest leren werken met het lokaas, met valstrikken, in jacht en visserij. Zo werden de Filistijnen verslagen (I Samuel 7). Samuel was een shaphat, een slager, en woonde in Ramah, wat opvoedplaats van kinderen betekent.’

‘Daar waar er gesproken wordt over 'het slachten van een lam', wordt in de Aramese grondtekst gesproken over 'ingewijd worden in Aries', wat dus heel anders is, namelijk het ingewijd worden in visserij, wat juist gaat over tot de diepte komen van heilige slavernij.’

‘Aries is het teken van Naphtaliy, als het lamsvacht, het fundament van de visserij. Men werd dus ingewijd in de Naphtaliy stam.’

‘Vissen staan voor vruchtbaarheid en vermenigvuldiging, wat betekent van de heilige gebondenheid komen tot de heilige slavernij. Dit is wat het eeuwige zaad doet. Het verbindt ons aan de bron, en laat de bron door ons heenwerken, ons aansturen.’

‘Het eeuwige zaad kan dus niet losgekoppeld worden van de eeuwige slavernij.’

‘Iyowb (Job, Aramees) 23

: 3 – Iyowb is zoekende naar de plaats van de jachtmaaltijd in het Aramees.

: 4 – Deze plaats is de plaats waar hij wordt klaar gemaakt voor de oorlog en de jacht, voor het oprichten van de wet en het recht. Het is de plaats waar zijn mond wordt gevuld met bestraffing en kastijding.

: 5 – Op deze plaats zou Iyowb in staat zijn de woorden van de Amazones te horen en gehoorzamen, waaruit profetische liederen zouden voortkomen (chants) – NY in het Aramees. En hij zou hun instructies begrijpen.

Deze plaats is Issaschar, de leegte – het piercen, waar gegeten wordt van het jachtmaal. Dit is waartoe GAD moet leiden. Dit is ook wat de 'tafel van de toonbroden' in de grondtekst betekent, namelijk 'de plaats van het jachtmaal waar het vlees ligt'. In het Aramees is dit de Peter, Pater, Patura, ptwr, als Petrus.

Judah-Issaschar is de verhouding honger-jachtmaal. Issaschar is nodig om daadwerkelijk tot overwinning te komen over de vijand.’

‘Leviticus 9 gaat over de achtste dag, wat in de wortel tekst betekent : de dag van het vetmesten. De achtste dag is ook de dag van het tweede scheppingsverhaal, van de twee bomen. De Levieten moesten in de Aramese-Hebreeuwse grondtekst ingewijd worden in Aries, in de visserij, door de stam Naphtaliy. Ook moesten ze ingewijd worden in Taurus, de runderjacht, in het Pi gebied.

In vers 3 moeten ze de jonge bok, sepra, sepray in het Aramees, overwinnen, ook : 'trouwen'. De Levieten kregen dus de opdracht om heel diep in het Sepra-Mercurius systeem te gaan, om dit beest te overwinnen. Zij moesten zelfs trouwen met dit beest. In de grondtekst gaat dit over 'terugroven'. Pan had namelijk dit oog gestolen. Daarom zien we in vers 2 de strijd tegen Pan, paniym. Pan is het koperen wasvat, wat hij had gemaakt van de geroofde visioenen van oorlogsvrouwen, van spiegels.’

De hele dynamiek tussen man en vrouw is dus een ‘jachtsdynamiek’, in de zin dat het vrouwelijke het mannelijke moet leiden tot de afsterving van zijn vlees, de hemelse slavernij en de mogelijke wedergeboorte. Deze dynamiek is buiten het paradijs omgedraaid door de zonde, waar de man denkt te heersen over de vrouw. Nu is er geen letterlijke heerschappij van de vrouw over de man, omdat het slechts zinnebeelden zijn binnen de mens zelf, die altijd een mannelijke en vrouwelijke pool zal hebben. Ook zal de nieuwe mannelijke mens zijn valse, vleselijke vrouwelijke kant moeten overwinnen, vandaar ook de strijd van Jakob op Pniël waar hij God overwon, en waar hij werd overwonnen door God. Daadwerkelijke letterlijke machtsverhoudingen en hiërarchieën zijn daarom ook niets dan illusies. De mens is letterknecht geworden ten koste van de diepere betekenis. Vandaar ook ons Aramees betoog. Heeft u een Romeinse Jezus, dan heeft u Jezus niet aangenomen, noch begrepen. U zult terugmoeten tot de Aramese Jezus, en ontdekken dat dit slechts een principe is, en geen persoonlijkheidscultus. Jezus waarschuwde zelf ook voor de aanbidding van zijn persoon. ‘Wat noemt u mij goed ? Alleen God is goed.’ Jezus kwam slechts om de weg te tonen.

Als Calvijn het Woord de leermeesteres noemt waaraan de mens zich moet onderwerpen, dan moeten we ook beseffen dat zij een behendige jager is die het vlees, de zondemacht, zoekt te vangen en te doden, want het vlees is uitgezonden om de ziel van de mens te bedreigen en te doden. Het doden van het vlees is één van de voornaamste theologische stukken in de leer van Calvijn, zoals hij zelf zegt, na de ontmaskering van het vlees. Wij mogen hierin dus zeker geen blinde jagers zijn. Daarom moet zij het vlees wel doden en de mens maken tot hemelse slaaf. Er mag niet afgeweken worden van haar inzettingen, anders zal de mens de eeuwige dood vinden. Calvijn’s leermeesteres spaart de zonde niet, en is meedogenloos tot de zonde, maar zij laat ook telkens de touwtjes vieren, en matigt haarzelf voortdurend in het oordeel, wat telkens weer terugkomt in de leer van Calvijn. Zij is bedachtzaam en zachtmoedig. Hierin neemt zij met niets minder genoegen dan met Jakob’s tranen van verbrokenheid, want een hart zonder tranen is een hard hart waar niets in vruchtbaarheid kan groeien. Het menselijk geslacht was te ver afgeweken in verharding en moest daarom terugkeren tot de levendmakende tranenrivieren. Maar hoevelen durven vandaag tot die rivier te komen ? Calvijn predikte het touw en de onderdrukking van de menselijke wil, onderworpen aan de leermeesteres van het Woord, opdat de mens zo zou worden opgevoed tot gerechtigheid. Laten we onze hoofden buigen om tot die God te gaan.

---

26. CALVIJN EN DE EVANGELIËN - 8

De grondteksten laten een hele andere bijbel zien. De sexualiteit wordt niet geschuwd, maar dit is allemaal uitgefilterd door de nette moderne, westerse theologen, en daardoor, juist daardoor viert de

perverse sexualiteit hoogtij, juist omdat het zijn betekenis heeft verloren, en de mensheid dwaalt doelloos rond, opgedreven door zijn sexuele driften en instincten die hij niet begrijpt.

Juist in de grondteksten is veel terug te vinden over de oorspronkelijke amazone inzettingen des Heeren. Hierin is het Grieks niet de onderste grondtekst, want Aramees ligt daar nog onder als de taal van Jezus, en die heeft zijn wortels in het Egyptisch, de taal van Mozes. In de voortijdse amazone theologie wordt er gesproken over dat de man oorspronkelijk een soort vee was wat niet kon spreken, als prooi, veel zwakker dan vrouwen. Dat moderne vrouwen tegenwoordig vaak zwakker zijn dan mannen heeft zijn oorsprong in de zondeval, waarin de natuurlijke orde werd omgedraaid, zoals we lezen in het boek Genesis. Dat de man oorspronkelijk een prooidier was, vee, wat niet kon spreken, komt ook weer terug in de bijbel. De psalmist spreekt in Psalm 44 :

Waarlijk, om Uwentwil worden wij de ganse dag gedood, wij worden gerekend als slachtschapen.

Ook Jezus liet zo de oorspronkelijke zin en betekenis van de man zien. Natuurlijk is dat zinnebeeldig. Als dat in de natuur nog wordt uitgebeeld dan gaat dit over het oorspronkelijke beeld van het overwinnen van de zonde en het doden van het vlees. De aardse beelden moeten wijken voor de hogere hemelse betekenissen. De vrouw was oorspronkelijk een roofdier uitgezonden om de zonden te doden. Haar darmen waren verbonden aan de moederschoot opdat ze daar nieuw leven zou geven. De oude mens moest sterven, opdat de nieuwe mens tot wedergeboorte zou komen. We zien dit ook in de natuur : de man gaat tot de vrouw in, om daar te sterven, oftewel zijn zaad te geven, opdat er nieuw leven kan komen.

De kerk is heel koppig geweest in het verbergen van deze beelden, achter haar oppervlakkige westerse dogma’s die geen enkele grond hebben in de bijbelse grondteksten. In de synode van Wezel in 1568 met het begin van de tachtig jarige verzetsoorlog werd er gesteld dat men terug moest naar de grondteksten en grondtalen, en werd er gesteld dat onduldbare zonden die zijn van het openlijk streven naar dwingelandij over kerk en ambtgenoten. Daar is Emden in 1571 mee verder gegaan met de geboorte van de Nederduits Gereformeerde Kerk. De dogmaticus en kerkgeschiedkundige J. Kamphuis (1921-2011) die onderdeel was van ‘de doorgaande reformatie’ stelde in 1971 dat dit nodig was vanwege tirannieke heerszucht onder de predikanten. Daarom werd er gewaarschuwd in Wezel tegen eerzucht en begeerte naar ijdele roem.

Kamphuis wees erop dat dit een dodelijk gevaar is, de predikanten-heerschappij in de kerk, de dominocratie. Het kan ook doorslaan naar de andere kant, wat ik veel heb meegemaakt, en dat is lekenbestuur, dat de kerkeraad gaat heersen over de predikanten, en de families, waardoor het tot een gevaarlijke cultus kan gaan worden, omdat zij vaak niet ter zake kundig zijn. Gematigdheid is dus geboden. Het kan al snel uit de hand lopen. Veel predikanten hebben niets meer in te brengen in de kerk, en zijn gewoon marionetten geworden. Een heleboel mogen ze niet prediken, en ik weet dat velen van hen allang niet meer de dogma’s geloven die ze moeten prediken, maar dit gewoon doen omdat de kerk niet anders wil horen. Er ligt een enorme kloof tussen de leken en de predikanten. Ook ligt er een enorme kloof tussen de traditionele markt-predikanten en de taalkundige, intellectuele predikanten.

De oude mens, of afvallige man, is een enorm protserig en opschepperig wezen, wat Calvijn in zijn commentaren beschrijft. Het is een vleier die zichzelf met een leven vleidt wat de ergste dood is,

stelt hij. In de grondteksten was de man eerst vis, in het oerzeeëntijdperk, en ontwikkelde zich zo heel langzaam tot landvee, wat eerst zwak was, maar wat later tot woestere vormen werd aangemeten. De man had dus eerst vier poten als een beest. Zo kunnen we ook het werk van Jezus verklaren dat hij volledig man werd om zo de zonden te dragen, want het was door de zonden dat de man zich ontwikkelde tot een woest beest.

‘*Tot de vrouw zei God: Ik zal zeer vermeerderen de moeite uwer zwangerschap; met smart zult gij kinderen baren en naar uw man zal uw begeerte uitgaan, en hij zal over u heersen.’*
Genesis 3:16

Dit zijn kenmerken van de zonde, wat procesmatig wordt uitgebeeld. De vrouw moest rekening houden met het opstandig karakter van de man, en in de grondteksten lezen we dat hij eerst beest was. Door de zonde ging hij over de vrouw heersen, in de zin dat de vrouw op haar hoede moest zijn. De woeste oerkracht van de man komt voort uit de dierenwereld. Vandaar dat Calvijn stelde dat de heerlijkheid van Yeshua als beeld van de nieuwe mens gelijk oploopt met de zwakheid van zijn vleselijke gedaante. Telkens weer wordt de man erop gewezen, ook in de brieven van Paulus, om zwak te zijn en aan zichzelf af te sterven, om een dienstknecht te zijn die zichzelf de minste acht, geen alpha man, maar een omega man, de laagste en laatste. Het Pascha was de man, en werd uitgebeeld door Jezus, de nieuwe mens. Dat was een vrijwillig zelf-offer, wat dus ook deels onvrijwillig was zoals we zagen. De mens moest onderworpen worden. Golgotha was het nieuwe Pniël, en wees daarop terug, zoals Calvijn stelde dat Jezus slechts als een herinnering kwam. Dat is ook de oorspronkelijke betekenis van de Dekra, de eerste Adam, in de grondteksten van het boek Genesis. De vrouw, de Nekabah, was de doorboorder, de jager. Zij moest de man, de mens, losmaken van zijn vlees, als de hulp, de leider, van de man, als een beeld van het heilige geestelijke wat zou komen. Die relatie was er ook tussen Jezus en het heilige geestelijke. Dat is ook de diepte van het pinksteren.

De man moet de baarmoeder in om daar te sterven, opdat zo de nieuwe mens kan opstaan. Daarom heeft de man de vrouw geobjectificeerd, in een poging daaraan te ontkomen. Dat is de aard van de oude mens. Die roept : ‘Heuvelen bedek mij, bergen val op mij.’ Ze willen het geheimenis van het lam niet zien.

Zo stonden de amazones in de arena’s tegen deze woeste mannelijke beesten. Er kwam vijandschap tussen het zaad van de slang (de fallische, zondige natuur van de man) en het zaad van de vrouw. Calvijn wees daarom op de noodzaak van het offer van de man, de mens, Jezus, wat natuurlijk een zinnebeeld is dat ergens op terugwijst. Vandaar ook Calvijn’s commentaar op het Oude Testament. De mens, de man, moest een stap terugdoen voor zijn leermeesteres, het Woord. Dat is wat in het kort de leer van Calvijn is. Jezus was ‘de herinnering tot vervulling’ stelt Calvijn in zijn commentaar op Mattheus 26:18. Hij stelt dat juist de ‘schaduwachtige offerande’ de herinnering is.

De man ontwikkelde zich van vis, tot zwak vee, tot sterk, woest vee, en ontwikkelde zich uiteindelijk tot mens, het grootste roofdier. Daarom moest Yeshua de weg terugwijzen, het smalle pad door de enge poort, de weg van de minste, de laagste en de laatste. De eersten zouden de laatsten zijn, en de laatsten de eersten. Zo zou de mens de zonde kunnen overwinnen. Dit waren de voornaamste stukken in de leer van Calvijn, zoals hij zelf zegt : de ontmaskering van de zonde, en het doden van de zonde. Niet TULIP. TULIP was wel aanwezig, maar was een verdachte filtering

van het werk van Calvijn. Na het heengaan van Calvijn trad TULIP meer en meer op de voorgrond, en zijn voornaamste theologie werd opzij geschoven, net zoals de nazi's het werk van Darwin en Nietzsche uitfilterden om het tot de bevrediging van hun machtslust te gebruiken.

De ontwikkelingsfasen van de man door de zonde :

1. vis
2. zwak vee
3. sterk, woest vee
4. mannelijke mensheid

Zo ging de man uiteindelijk heersen over de vrouw, over de mannin, de mensin, als gevolg van de zondeval. Jezus, en ook Ezau in het Oude Testament, in de grondteksten, wezen terug op de oorspronkelijke zwakheid van de man die nodig was om zich te onderwerpen aan zijn leermeesteres, het Woord. 'Als ik zwak ben, ben ik sterk.' Zo kon de man zijn oude natuur overwinnen.

'En de Heere zeide tot Kaïn: Waarom zijt gij toornig en waarom is uw gelaat betrokken? Moogt gij het niet opheffen, indien gij goed handelt? Doch indien gij niet goed handelt, ligt de zonde als een belager aan de deur, wiens begeerte naar u uitgaat, doch over wie gij moet heersen.'
Genesis 4:6-7

De Statenvertaling zegt : 'gij zult over hem heersen.' Daar ligt ook een grote belofte in voor Kaïn, wat in de nieuwe bijbel ook naar voren komt. De Luther vertaling zegt : 'Is het niet alzo: wanneer gij vroom zijt, zo zijt gij aangenaam; maar zijt gij niet vroom, zo rust de zonde voor de deur: laat haar echter niet haren wil, maar heers over haar.'

De vleselijke man maakte de zonde tot zijn vrouw, zoals we zien in Genesis 6. Er is dus ook de noodzaak om het vleselijke vrouwelijke te overwinnen, oftewel de vrouw des doods, waar Spreuken en Prediker over spreken.

'*En ik ontdekte iets, bitterder dan de dood: de vrouw, die een valstrik is en wier hart een net is, wier handen boeien zijn. Hij, die aan God welgevallig is, ontkomt haar; doch hij, die niet welgevallig is, wordt door haar gevangen.'*
Prediker 7:26

De Leidse vertaling van Genesis 4:7 zegt :

'Moogt gij het niet, indien gij goed handelt, vrij opheffen? Maar indien gij slecht handelt; ligt de zonde aan de deur. Naar u strekt zich haar begeerte uit; doch gij kunt haar beheersen.'

Er stond in Genesis 3:16 : 'naar uw man zal uw begeerte uitgaan, en hij zal over u heersen.'

We zien dus het dualistische, dichterlijke karakter van deze teksten. De vrouw als beeld van de zonde en aanstichtster van de zonde, zou uiteindelijk door de man overwonnen worden. Dit ligt besloten in het Kaïn geheimenis van de nieuwe bijbel, wat juist over de grondteksten van de oude

bijbel gaat, en wat terugleidt tot de Egyptische wortels ervan. Er is een zondige vrouwelijke natuur die het zondige mannelijke begeert, zijn nephilim vorm, de mannen van naam. Beide naturen moeten afsterven. Daartoe kwam de zondvloed. Het zaad van de nieuwe mens was van Noach.

Calvijn stelde dat Jezus het Pascha dan wel vierde, maar dat Jezus haast had en zich niet naar het aangenomen gebruik kon schikken, omdat hij tot grotere offerande werd geroepen. Jezus kwam om heilige, kortzichtige huisjes omtrend deze dingen omver te trappen. Jezus liet de diepere betekenis zien en ontmaskerde hun dode vormen. Hij kon zich niet schikken met de traditie van die tijd. Dat zou verraad zijn geweest. Het mannelijke vlees moest gedood worden. Zo zou ook het vrouwelijke vlees uiteindelijk gedood worden. Het ging dus niet zomaar om de herinnering, maar om de vervulling, de verdieping, van de herinnering, ontdaan van het vlees. Daartoe was Jezus gekomen. Daartoe had Ezau zijn sociale, familiaire en traditionele status afgeworpen. De oerman voordat hij afviel was aan de rivier van tranen. In de grondteksten was dit de vóór-adamitische man, de dekra of zakar (sukker).

B. Wielenga noemt in zijn commentaar op zondag 7 de kerk de dochter en ook de moeder van de waarheid, door de belijdenis. Zij wordt gedragen door het woord, maar tegelijk en daardoor is zij de pilaar en vastigheid van de waarheid. B. Wielenga wijst daarmee ook op het verloren gegane amazone karakter van de kerk. Hij noemt de kerk de verkondigster en vertolkster van God's eigen woord.

Het zoeken van God en de openbaring van God vergelijkt hij met een kind dat naar moeder zoekt, soms zonder enig ander doel dan moeder. Hij geeft aan dat juist dit een verloren kenmerk is van de kerk, dat dit zelden gebeurt, vanwege de haat door de oude natuur die nog heerst : de afwezigheid van het zoeken. De Laodiceaanse kerk heeft immers alles al, en is zichzelf tot god geworden. Deze kerk heeft aan niets meer gebrek. Het vlees is en blijft vijand van God, stelt Wielenga. Als de schepping dan komt, dan zal het het liedboek der verlosten zijn, stelt Wielenga.

---

27. CALVIJN EN DE EVANGELIËN - 9

In de dagen van Noach ontaardde het mannelijk geslacht nog erger, namelijk tot nephilim :

stadia van mannelijke ontaarding door de zonde :

1. vis
2. zwak vee
3. sterk, woest vee
4. mannelijke mens
5. nephilim

Deze stadia zien we in de diverse lagen van de grondtekst :

1. amazone grondtekst (voortijd)
2. egyptische grondtekst
3. aramese grondtekst
4. hebreeuwse grondtekst
5. griekse grondtekst

De amazone theologie en mythologie van zowel Orion als de aarde is verwoven door de bijbelse talen van Aramees (de taal van Jezus), Hebreeuws en Grieks.

De man werd zo door volharding in zonde gehard en volleerd in de leugen. De man is een eigenaardig soort varken die de slacht van andere dieren ging gebruiken om hogerop te komen, zoals in Animal farm van George Orwell.

Er zijn veel diepere genetische structuren en codes in de mens waarvan de wetenschap nog niet weet omdat het voor hen niet meetbaar is. Die diepere genetische codes bestaan uit de 5 fases van de man, dus VZSMN, waaruit ook de vrouw bestaat omdat die uit de man is voortgekomen en zij hebben er nog eentje bij, namelijk de F van female. Dus voor de man is het de VZSMN code en voor de vrouw is het de VZSMNF code, en hierin kunnen oneindig veel variaties zijn.

Deze dingen zijn belangrijk te noemen. Het is overigens wel zo dat Calvijn waarschuwt tegen ijdele nieuwsgierigheid, in zijn commentaar op Lukas 22:3-14, Markus 14:10-17 en Mattheus 26:14-20. We hoeven niet alles te weten. Er zijn veel belangrijkere dingen. Hierin moeten we dus balans vinden, dat we leren dat wat nodig is, en niet dat wat niet nodig is. Calvijn stelt dat het niet altijd van belang is of teksten uit de oude bijbel nu letterlijk zijn of niet, maar het gaat erom dat we de gruwelijkheden door de mens verricht onder ogen komen. Dat is immers het vooraanstaande in zijn theologie naar eigen zeggen : de ontmaskering van de zonde, het onder ogen komen van de verdoemelijke staat der mensheid. Calvijn noemt dat het vaak ijdele afleidingsstrategieen zijn van het vlees om daar aan te ontkomen door het over zaken te hebben die er niet toe doen. Het kan heel onschuldig en geestelijk lijken, maar Calvijn prikt daar doorheen, en waarschuwt voor de vleselijke nieuwsgierigheid van de mens die de mens wil afleiding van dat wat hij eigenlijk moet leren over de absolute doodstaat van de mens door de zonde. Calvijn vestigt hier dus een belangrijk theologisch alarm die de mens op juiste koers moet houden. Veel mensen vluchten ook overmatig tot de new age, en wijken af van de gedegen parelduikers routes om zo door gevaarlijke vissen gegrepen te worden. Dat gebeurt als de mens wil spijbelen in de zondologie. De mens komt dan ineens met allerlei apparatuur aanzetten hiertoe. Het is allemaal ter uitdoving van het geweten, terwijl in de leer van Calvijn het geweten centraal staat. Er is geen godsdienst buiten het geweten om.

Calvijn riep op tot bekering, want door langdurige verharding in het kwaad zou de heerschappij van de duivel zich diep in de mens wortelen, en zou zo de waanzin van de mens geen grenzen meer hebben. Hierin is geldgierigheid de bron van verblinding, stelt hij. De wereld zoals die nu is is absolute en absurde financiële krankzinnigheid.

Calvijn waarschuwt tegen oneervolle voorstelling van het toekomstige koninkrijk, en dat onze daden niet gewaardeerd moeten worden door wat de mensen ervan denken. Het gaat niet om het getuigenis van de mensen, maar het getuigenis van God. B. Wielenga stelde dat er oneindige afstand is tussen God en mens. De mens moet zich niks inbeelden. Zoals we weten doen de mensen dat om ons heen, wat onze beproeving is. Wij moeten hiervan loskomen. Wij leven niet door de getuigenissen en waarde-oordelen van de mensen, die corrupt en waanzinnig zijn, maar door het Woord des Heeren. Hierin moeten we niet ijdel nieuwsgierig zijn, want ook de duivel gebruikt het Woord des Heeren, en gebruikt het als afleidingsstrategieën om af te leiden van dat waar het daadwerkelijk om gaat.

Calvijn waarschuwt tegen kinderachtig beuzelen, het herhalen van handelingen die zonder doel en vrucht zijn. Calvijn strijdt tegen de overmatige en chronische beelden van de gevallen wereld, haar eigenaardige tradities. Laten we beseffen dat dit de VZSMN en VZSMNF codes zijn van de diepere genetische wortels van de gevallen mens. Dit gaat dus veel verder dan zomaar DNA. De grondteksten laten dit gehele spoor zien, waar ook uitvoerig in de Halal over wordt gesproken als onderdeel van de Nederduits Gereformeerde Dogmatiek in de doorgaande reformatie. Het stopte niet in de jaren 1500 en 1600. De reformatie was nog maar net begonnen. Calvijn was gekomen, maar nu moest Calvijn nog geopenbaard worden, aan exegese onderworpen.

In zijn commentaar op Mattheus 26:11 stelt Calvijn dat Jezus tot een afgodsbeeld is gemaakt waar men dure gaven aan verspilt, terwijl men het eigenlijk aan de armen moest geven. Hij bestraft de geest van religieuze verspilling, wat hij als een misdaad naar de armen ziet. De ware godsdienst is immers de armendienst, en Calvijn noemde ook de armen als het ware altaar waaraan men moest offeren. Dit was ook het Mohammedaanse spoor, en vandaar dat ze in de reformatie ook stelden : ’Liever Turks dan paaps.’ Calvijn noemt alle verspilling in hun Jezus-afgoderij van zijn doel geweken, nutteloze, onzinnige hardnekkigheid, want Jezus stelde juist dat wat wij de minsten aandoen hem aandoen. De koers ligt dus verkeerd. Het is een persoonlijkheids-cultus geworden omtrend de persoon van Jezus, terwijl het helemaal niet zo bedoeld was, want het eigenlijke idee was dat Jezus stond voor de noodzaak van de armenhulp. Dat was wat Jezus was, en hij was aan de arme gelijkgeworden. Het ging niet om hem. ‘Wat noemt gij mij goed ? Alleen God is goed.’ Hij wilde de aandacht verleggen tot de armen, maar de stijfkoppige zondaren die van geen bekering wilden weten hebben hem tot afgod gemaakt, wat als een kruiziging was. Ze hebben hem daarmee ten diepste gekrenkt. Het is allemaal uit de hand gelopen, en daartegen raast Calvijn.

Hij noemt het dwaas bijgeloof, al die verspilling. Het is als de Danaïden die voor eeuwig nutteloos water in een bodemloos gat gieten. Dat is wat vormendienst is. Het is ons ter voorbeeld gesteld hoe het niet moet, als een beproeving.

Calvijn benadrukt dat God geestelijke dienst eist. De ware offerande is het uitdelen onder de armen. Verspilling is niets dan pronkerij, stelt hij. Er zijn eenmalig dingen gebeurt, als tekenen en beelden met een diepere betekenis, als gelijkenissen, maar het had daarbij moeten blijven. Men heeft het

lopen herhalen in het uiterlijke, tot goddeloze vormendienst. Men heeft het niet begrepen. De armen zijn ervoor opdat wij hen wel zullen doen. Ze zijn er opdat wij onze liefde kunnen uiten. Zoveel aandacht gaat naar de afgoden die eigenlijk naar de armen zou moeten gaan. Zoveel materiële aandacht naar Jezus, die naar de armen moest gaan. Calvijn was er woedend over. Het is overmatige, vleselijke Jezus-verering, om de plicht tot armenhulp weg te duwen, als een excuus. Zo wordt Jezus misbruikt, en wordt Jezus wederom gekruisigd. Mensen die calvinist zijn en dit baseren op de Institutie moeten beseffen dat Calvijn dit schreef toen hij nog heel jong was. Zijn ideeën waren nog niet uitgewerkt zoals hij later in de commentaren zou doen. De Institutie, waaruit men TULIP heeft gefilterd, en wat tulip-calvinisten vaak als het hoofdwerk van Calvijn zien, als hun reformatorische tweede bijbel, is een boek uit 1536, toen Calvijn nog maar in zijn mid-twintiger jaren was, nog heel jong dus. Later werden zijn ideeën veel volwassener en diepgaander, maar vanwege hun grote omvang worden zijn latere werken nauwelijks gelezen. Er zijn veel tulip-calvinisten die dit gewoon kennen vanwege traditie, die nooit kennis hebben gemaakt met het volledige werk van Calvijn. Vaak kennen ze of alleen maar tulip, of tulip en de Institutie. Ze volgen nog de jonge Calvijn.

---

28. CALVIJN EN DE EVANGELISTEN

Calvijn stelde dat de ijdele voorwendsels waarmee de goddelozen zich misleiden hen ten jonste dage niet zullen baten. Hij benoemt die goddeloosheid als wrede trots tot de armen en het menen straffeloos de armen te kunnen verachten. ‘Wat je de minsten hebt aangedaan heb je Jezus aangedaan.’ Deze ‘minsten’ zijn niet minder dierbaar in de ogen van Jezus dan zijn eigen leden. Jezus was altijd de minste, en riep de mens ook op om de minste te zijn. Oh, geliefden, de ogen der

vleselijke rijken die op de armen neerkijken zullen wegteren in hun kassen. God zal deze ogen niet in leven houden. Dat kan ook niet. Ze dragen het zaad van de dood en het verderf in hen. Het zijn verfoeilijke ogen. Weet wel dat de Heere hierover toornt, en deze ogen zijn ook in de kerk.

Calvijn raast hierover in zijn commentaar op Mattheus 25. Alles wordt afgemeten aan geluk, in plaats van aan het nederige en lieflijke, zachtaardige karakter van God. En de goddelozen denken dat ze altijd gelukkig zijn. Het is het geluk der dwazen. En het gaat maar door om ons heen. Geliefden, besef in volharding dat het koninkrijk van God van binnen is, en houdt u daaraan vast, met doorzetting. Strijdt voor dit besef. Het kost wat om binnen te gaan door de enge poort. Alleen de minsten zullen door de enge poort gaan. Hoe kan het dan dat zoveel kerken en kerkgangers de meeste willen zijn ? Ook willen ze vaak de grootste zijn in theologie met naam en toenaam en hun titels, om veereerd te worden door het volk, maar Jezus kwam niet om vereerd te worden. Hij kwam om te wijzen op de armen die welgedaan moesten worden. Hij kwam om te wijzen op het verlorene, niet op hemzelf. Hij kwam om te wijzen op het zaad wat zou sterven. Ook hij zou sterven en heengaan, opdat de mensen hem niet op een aardse manier zouden vereren, met uitwendige praal, stelt Calvijn. Hij tiert tegen de dode afgod die ze van Jezus hebben gemaakt door al hun plechtigheden en prachtige gewaden en soortgelijke pronkerij. Het zijn dode vormen, waar Jezus juist tegen optrad, want hij was zijn hele leven een voorbeeld van soberheid en gematigdheid, stelde Calvijn.

De Laodiceaanse kerk is bedwelmd door hun voorbijgaande voorspoed. Calvijn stelde dat de weelde waarin zij zich baden van hen weggenomen zou worden. Ze hebben een verbond met de dood en wanen zich zo in hun zorgeloosheid geheel ongevoelig. Het is een asperger syndroom die samen werkt met het Munchhausen syndroom, want ze projecteren alles op de ander, en beelden ziekte en zonde in bij de ander. Zijzelf zijn heiliger dan de paus in Rome. Kinderen die daar opgroeien zitten vast in een Stockholm syndroom, met het grote zwaard van Damocles hangende boven hun hoofden aan een zijden draadje. Kinderen worden ‘gegroomed’ in het Laodiceaanse syndroom, en groeien zo op als levende schilden voor hen, als kindsoldaten. Zij moeten gedwongen strijden voor hun Laodiceaanse dromen en uitspattingen. Daar moeten de kinderen voor betalen. Daarvoor worden kinderen geofferd. Het is ritueel diabolisch misbruik.

Calvijn raast en tiert tegen deze geest, en haalt alles ervoor uit de kast. Hij waarschuwt terecht voor het eeuwig verderf en het pijnigende vuur, waarvan hij overigens zegt dat het beeldspraak is om te wijzen op een straf die zo verschrikkelijk is dat het ons verstand te boven gaat. Het is iets waar Calvijn niet veel over spreekt. Hij noemt het, en matigt het dan, en nuanceert het, en maakt dan plaats voor andere dynamieken. Het is dus ook onzin om in een letterlijke eeuwigdurende hel te geloven, want dat is absurd en sadistisch, en heeft niets met de gerechtigheid van God te maken. Dat de straf zwaar zal zijn doet daar niets aan af.

Calvijn stelde dat het onnodig was om zoals de sofisten onderzoek te doen naar de aard of hoedanigheid van het vuur, omdat het beeldspraak is, en de profeten wezen hier ook op. Het onderwerp is namelijk geheel uitgebuit voor de markt. Calvijn stelt dat het onderwerp ons met schrik moet vervullen maar dat het niet een voorwerp van nieuwsgierigheid moet zijn. Het is dichterlijk, niet letterlijk. Velen zijn hier de streep overgegaan, en zo ontstond de moderne kerk, en dat is een miljoenen industrie. Het is allemaal voor geld, macht en aanzien. Wat zien we het vlees

bedrijvig tekeer gaan op aarde, als een dol zwijn. Ze draven maar voor hun eigen huizen en paleizen, en durven dat ook nog het koninkrijk van God te noemen.

Calvijn stelt dat het vuur eeuwig is, dat dat niet vergeten moet worden, maar neemt dit dus niet letterlijk, en geeft ook geen uitvoerige uitleg wat dat dan is, omdat het juist ijdele nieuwsgierigheid zou kunnen opwekken. Hij stelt dat de goddelozen zeker niet weg zullen komen met hun grote kwaad. Het zwijn zal gepijnigd worden. Dat is het zwijn der zonde. Het zal niet kunnen vluchten. Nu vlucht het nog, maar de Heere is op jacht. Er zal niets gebeuren wat niet rechtvaardig is. De sofisten hebben allerlei absurde en belachelijke verhaaltjes hierover gemaakt, niet door enige kennis verhinderd. Het laat juist hun asperger karakter zien, en daarin verschuilen ze zichzelf, om zelf het oordeel des Heeren te kunnen ontvluchten. Er is geen liefde als de zonde overmatig wordt bestrafd. De straf zal niet groter zijn dan nodig is, ook al is het groot en zal het ons verstand te boven gaan. De straf zal ook niet langer duren dan nodig is, waar Jezus ook op wees. De straf moet uitgezeten worden totdat de schuld is betaald. Letterlijke eeuwige terugbetaling is economische krankzinnigheid. Dat is opgezet door sluwe zakenlieden, de sofisten. Zij redeneren op precies de manier waarop ze het meeste geld kunnen binnenhalen. Ze kiezen altijd de weg van de grootste winst, niet het smalle pad, en al zeker niet de enge poort.

Als Calvijn dan spreekt over de duivel die ‘zonder enige hoop op verlossing’ ter hel wordt verwezen, dan is dat om de goddelozen het vertrouwen te ontnemen dat ze hun straf kunnen ontvluchten. Men leest het dus verkeerd in het sofisme. Het begrijpen van hyperbolische gedichten vergt oefening. Het is een literaire stijlfiguur. ‘Zonder enige hoop op verlossing’ betekent dus ‘de straf niet voortijdig te kunnen ontvluchten’, met andere woorden : ‘het vlees, de zonde, zal nooit levend uit de gevangenis komen, is gedoemd daar te sterven, en in die zin is er dus geen hoop voor de zonde.’ Daarom is het ook zo gevaarlijk om te volharden in zonde, want er komt dan een punt waarop de mens professioneel, volleerd, raakt in de zonde, en zo de zonde gelijk wordt. Zo sterft dan de oude mens, maar de nieuwe mens zal opstaan. Uiteindelijk zal de dood intreden en geen eeuwige hel. Ook de hel zal in de put des vuurs geworpen worden, en ook de dood, dus er zullen ook weer andere wegen zijn, vernieuwingen. De opgesloten nieuwe mens zal vrijkomen. De eeuwige hel is een dichterlijk geheimenis voor de gevangenen van het Woord, de gelovigen, de vromen, die opgevoed worden in de Waarheid. Die zullen die liefdevolle eeuwige tucht ontvangen, en die tucht zal hen leiden. Het is niet voor de ongelovigen. Hier is veel over gelogen. Het is veelal verdraaid, door de sofisten.

Calvijn stelt dat de verworpenen alreeds vóór hun geboorte door een verborgen oordeel Gods aan het verderf gewijd zijn. We kunnen en moeten stellen dat zij niet zomaar zijn uitverkoren hiervoor, maar dat het hun eigen verkozen aard is. Er blijft niet veel van TULIP over in het grotere verband van het calvinisme. Het calvinisme kent eb en vloed. Ken de getijen van het calvinisme. De tijen zullen keren.

Calvijn stelt dat ook de prijs van de werken der liefde boven het menselijk bevattingsvermogen gaat. Wat wij de zijnen aandoen hebben we Jezus aangedaan, wat ook als zodanig gerekend wordt, dus als wij traag zijn in het helpen van de ongelukkigen en hulpbehoefenden, dan hebben we dat Jezus aangedaan, stelt Calvijn. Het is een ontzettende gruwel om Jezus iets te weigeren, stelt Calvijn. De mens moet boven het vleselijke bevatten uitstijgen. Calvijn noemt in zijn commentaar

op Mattheus 25:35 de genade het hogere loon, want zo wordt het gevaarlijke, menselijke en vleselijke loon omzeild. Genade is dus niet werkeloos.

---

29. OVERDENKING WERKTUIGEN 4:17

Zodra je gaat beseffen dat je grotendeels niet bestaat, dan wordt je hemels bewustzijn.
Werktuigen 4:17

In de nieuwe bijbel zijn we op zoek naar het pad van exegese. Het werd al aangekondigd in de oude bijbel. Denk aan het boek des levens en de witte steen met nieuwe namen, het verborgen manna. 2024 is dus een historisch jaar voor de kerkgeschiedenis en de geschiedenis van de Nederduits Gereformeerde Kerk.

Het commentaar van de NGB op Werktuigen 4:17 van de nieuwe bijbel is :

'Het beloofde land moet nog volkomen ingenomen worden, oftewel we moeten de studie ervan aangaan, en het moet begrepen worden.
Ik las toen in het boek Werktuigen over Adam die tot het beloofde land moest gaan. Eva was hierin een beeld van zijn volharding.
Grotendeels bestaan we niet, en zijn we op zoek naar wat wel bestaat, en dat is eigenlijk maar heel klein, maar tegelijkertijd ontzettend groot. Dit brengt je namelijk tot hemels bewustzijn.
Voor het grootste gedeelte is het leven slechts ijdelheid, stelt het boek Werktuigen. Daarom moeten we van alles maar een heel klein beetje nemen, dan is het medicijn (4:52), oftewel het fragmentarisme. Dualiteiten helpen ons daarbij, oftewel de dialectiek. Laten we dus de tegenstellingen en het lijden wat daarbij hoort op waarde schatten.'

Tot zover het ingekorte commentaar op dit vers. Het commentaar staat geschreven in het boek 'Uittocht uit Laodicea'. Karl Barth was ook een dialectisch theoloog, en die stelde dat we niet hoeven te twijfelen aan het bestaan van God, maar wel aan het bestaan van de mens.

Het gebied buiten het paradijs, waar de mens zich in verkeert, is namelijk een illusie. De mens is in een valstrik gekomen, in een optische illusie, een hologram, en aan allerlei vreemde wetten onderworpen, zodat er niets meer van klopt. De schepping moet nog komen. Dit is de schepping niet, maar de nachtmerrie van de feutus, stelt de nieuwe bijbel. Als je dat gaat opmerken en onderscheiden dan kun je je aandacht richten op het hemelse bewustzijn. Je moet ook daadwerkelijk een keuze maken en erin volharden, want niets komt zomaar.

De New Living Translation (NLT) vertaalt in Lukas 13:24 :
"Work hard to enter the narrow door to God's Kingdom, for many will try to enter but will fail."

Och mensen, velen zullen proberen op die smalle weg te blijven en binnen te gaan door de enge poort, maar weinigen zullen uiteindelijk binnengaan. Oh, hoe tragisch is dit, geliefde broeder of zuster, en het kon dus nooit zomaar door geloof zijn dat je zult binnengaan, want dan zou het grootste gedeelte van de wereld binnengaan, en dat is niet zo.

We zouden dan helemaal in de drama hiervan ten onder kunnen gaan, totdat we beseffen dat we maar niet of nauwelijks bestaan. Zijn die woorden al op uw hart geschreven ? Maak het niet te bont, stelde Calvijn. Het is beeldspraak. Wees niet ijdel nieuwsgierig, oftewel : Maak er niet meer van dan het is. Grotendeels bestaat het allemaal niet. Als de mens grotendeels niet bestaat, dan bestaan zijn verzinsels ook grotendeels niet.

30. CALVIJN EN DE EVANGELISTEN - 2

Bij Calvijn weet je het nooit. Als je denkt dat je hem begrijpt dan gooit hij wel weer een zinnetje op die er een hele andere draai aan geeft en die tegen al het voorgaande ingaat. Hij is daarom de Hegel van de theologie. Ongetwijfeld is hij een dialectisch theoloog die telkens zijn lezer op het verkeerde been probeert te zetten. Hij spreekt over onverdiende genade, en toch noemt hij genade ook een

hoger loon, en die tweeledigheid is er ook in de grondtekst : De mens kan het niet verdienen naar het vlees, maar moet het wel verdienen naar het geestelijke. Paulus spreekt niet voor niets van een wedstrijd en strijd tegen het vlees. Er is ook altijd genade als de mens met vals recht te maken heeft. Men moet de genadelogie leren kennen, de charisologie, en hier niet mee sjoemelen. Men moet de diepte ingaan. Het is een wildernis.

Hoe ga je dan van het vleselijke verdienen tot het geestelijke verdienen ? Door de ontmaskering en de doding van het vlees, de voornaamste theologische stukken in de leer van Calvijn, in zijn eigen woorden.

Calvijn stelde in zijn commentaar op Mattheus 25:1 dat het niet voldoende is dat wij ons eenmalig aangorden en gereed maken om onze plicht te vervullen, maar dat we moeten volharden tot het einde. Hij stelt dat het een strijd is tegen gemakszucht, en dat men niet goed bewapend is hiertegen zonder toegerust te zijn met langdurige lijdzaamheid.

Calvijn stelde dat de vleselijken zich vleien met straffeloosheid, wat hij een vrijwillige verblinding noemt. Daarom moet een ieder ijverig waken in het volbrengen van de roeping. Hij stelt dat de goddelozen zich hiertegen verzetten en zich overgeven aan de vreugde des harten. Calvijn noemt de ziekte van deze wereld sluimerzucht, en hij wijst het pad van matigheid, waakzaamheid en ingetogenheid. De aarde is in haar sluimerzucht gevoelloos geworden, stelt hij. Hij stelt dat het beter is om kreupel de weg van gematigdheid en waakzaamheid te gaan dan blind een dwaalweg te kiezen. Calvijn noemt het leven een doolhof van jammeringen en het doolhof is zeer gevaarlijk. Opmerkzaamheid is hierin van belang, stelt Calvijn. Ook wijst hij op het belang van de lijdzaamheid, terwijl de huichelachtige pseudo-gelovigen slechts uit zijn op rust en eigen genoegen in hun zorgeloosheid. Calvijn wijst erop dat de mens hier op aarde niet leeft, omdat de aanvang van het ware leven het afstand doen van de wereld is.

Calvijn wijst op de ark van Noach waarin maar een klein getal gered werd, en dat wij op de kleinheid van dat getal moeten letten indien wij willen ontkomen. Hij noemt de vadsigheid als overste van de wereld, als de algemene heerser en dat daarom de zondvloed wel moet komen. Hij noemt de vadsigheid besmettelijk. Hij stelt dat de aarde zorgeloos is ingeslapen. De mensheid is volledig weggezonken in die zorgeloosheid, en dan zal ineens het einde daar zijn. (In zijn commentaar op Mattheus 24)

De zondvloed zal komen als de wereld de grootste gerustheid heeft bereikt, stelt Calvijn.

De wereld is te snel. van haarzelf overtuigd, denkt teveel in punten in plaats van vraagtekens. Dat is de makkelijke en korte weg van verblinding. De wereld trekt te snel conclusies, voortijdig, nemende de korste en makkelijkste weg, ook in de moderne kerk. Ze denken in emotie-theologie : ‘dus .... dus .... dus’, in plaats van ‘en ... en .... en’. Ze hebben niet kritisch leren denken, voornamelijk niet naar henzelf en hun zijnen. Ze hebben de injectie naald gretig binnengenomen met al die steroïden. Ze hebben zich laten tatoeëren tegen de natuur in, en zo is alles kunstmatig geworden. In deze dagen is dit tot een hoogtepunt gekomen. Ze hebben niet geleerd eerlijk te redeneren. Er wordt een hoop gesjoemeld. De wereld is “partificial” (artificial) geworden. Ze hebben belangrijke delen (parts) en links overgeslagen. Ze zijn “partificial robots” van de zonde, van het vlees, in het bevredigen van hun lusten, overmatig en overmoedig.

Calvijn wees op het kleine getal van Noach, acht. Hij wees op het kleine getal dat zou ontkomen, want de gehele wereld was ontaard. We moeten volhardend vasthouden aan dit beeld om niet zelf bedrogen te worden. Grote getallen gaan het niet redden. Moet je daar dan dramatisch overdoen ? Neen. De bijbel spreekt van meerdere oogsten. Als Jezus je zal afwijzen aan de poorten en je niet zal kennen, wees dan als de Kanaänitische vrouwe, en leef van de broodkruimels. Die teksten horen bij elkaar. We hoeven het oordeel niet te onderschatten, maar we mogen het ook niet overdrijven. Zij die dat wel doen zijn vervallen tot ijdele nieuwsgierigheid, volgens Calvijn. Velen zijn te ver gegaan in deze dingen, waar Calvijn zich nog oppervlakkig opstelt en er op wijst dat er beeldspraak gebruikt is in deze dingen.

Er is geen makkelijke uitweg. De rijke man zou graag een druppel water willen ontvangen in de dorre plaats waar hij terecht was gekomen vanwege het negeren van de armen en het vele rijke feesten, maar de druppel kreeg hij niet. Velen zullen in zo’n situatie terechtkomen, want we leven in een wereld van armennegering en armenmishandeling. Dan moeten de rijken die hier schuldig aan zijn ook voelen hoe de armen hebben moeten leven van niets, dat ze zelfs geen broodkruimels meer hadden om van te leven, en dan moeten de rijken ook de hongerdood sterven. Dat klinkt hard. Kwaad mag toch niet met kwaad vergeldt worden ? God moet toch zijn vijanden lief hebben, en de andere wang keren, de extra mijl gaan, en zowel kleed als hemd geven als dat van hem gevraagd wordt ? Waarom dan deze situatie in het verhaal van de rijke man en de arme Lazarus ? Hier lijkt God wel uitermate wreed. Maar laten we goed in de gaten houden dat de rijken zich zelf dit oordeel op de hals houden, dat ze het zichzelf hebben aangedaan, toen ze dit de armen aandeden. Ook hebben ze het God aangedaan, en daarom is God ook niet meer in de buurt. Ze hebben God gekruisigd vanwege wat ze de armen hebben aangedaan. Wat ze de minsten hebben aangedaan hebben ze Jezus aangedaan, dus hoe kan Jezus hen dan redden ? Het was Jezus die ze lieten omkomen van de honger.
Ze worden dus geconfronteerd met hun eigen zonden. Er zijn zelfs geen broodkruimels en waterdruppels meer over. Ze zijn in Tantalos terecht gekomen. Ze proberen het te grijpen, maar het vlucht van hen weg. Ze moeten leren het op een geestelijke manier te verkrijgen, niet op een vleselijke manier. Ze zullen hun schuld volledig moeten uitzitten. Sommigen zullen ontwaken, als een tweede golf van het overblijfsel, een tweede oogst, terwijl anderen zich nog meer zullen verharden. Met het grootste gemak verwijzen kerken andersdenkenden naar de hel tegenwoordig, terwijl ze van deze dingen niet weten, ze zich op de stoel van Mozes hebben gezet. Zo is het leven in Laodicea, en zo groeien kinderen op, om het ook weer aan hun kinderen door te geven. Er is geen makkelijke uitweg. Houdt je vast aan de acht, en als het blijkt dat je niet tot die acht behoort, houdt dan vast aan de broodkruimels van de Kanaänitische vrouw, en als je ook de broodkruimels worden ontzegd, zoals de rijke man die werd ontzegd in het verhaal van de arme Lazarus, dan moeten dingen eerst dieper afsterven. Het is vaak wat de mens nodig heeft : Leren te leven vanuit het niets, want het koninkrijk van God is van binnen, niet van buiten. We hebben geen grotere kracht nodig, maar een groter en dieper kruis. Laten we allereerst de bovenstaande waarheden op onszelf toepassen. Pas op dat je niet tot de zonde vervalt van de balk en de splinter.

Al deze verhalen zijn kralen van een groter geheel. Je mag niet met de kralen wegholLen terwijl je de rest overslaat, want dan ben je ‘partificial’. Pas op voor emotie-theologie die traditioneel wordt overgedragen.

Calvijn waarschuwt voor ‘het met onstuimige spoed tot de overwinning haasten’. Daarom moeten we ons bewapenen met lijdzaamheid. Hij waarschuwt tegen het vooruitlopen op de Heere. We zien het overal om ons heen. Het ‘gij geheel anders’ moeten we niet verwaarlozen. We hebben deze ‘wonderplaatjes’ van Calvijn nodig om te kunnen putten uit de wonderbaarlijke opslagplaatsen van het hemelse denken, van de paradijselijke waarheden en werkelijkheden. Calvijn rustte het volk toe. Dat moest hij van de Heere. Ook moest hij weer weggenomen worden, want sommige van zijn leringen waren gevaarlijk. Ook David en Mozes hadden hun duistere kanten, maar dat wil niet zeggen dat ze geen belangrijke leerstellingen hebben gebracht. We moeten Calvijn niet verafgoden, maar zeker ook niet onderschatten. Hij was als een Noach die de ark bouwde ter uittocht uit de katholieke kerk die aan het wegzinken was in groot materialisme. In de ark van Calvijn waren de gevaren nog niet voorbij, en hadden we ook een worsteling te voeren met Calvijn zelf. Maar we hadden zijn woorden nodig voor de uittocht uit Laodicea. Nog steeds is er die strijd. Je komt in de ark van Calvijn, maar ook hier is Laodicea, dus moet je dieper gaan, tot het verborgen calvinisme.

Calvijn waarschuwde tegen vergaande hoogmoed en verkeerde nieuwsgierigheid. Hierin is de mens zeer vindingrijk. Vadsigheid is rechter hier op aarde, stelde Calvijn, en die weet het beter dan God. Alles weten ze beter, en daarin is hun hebzucht en gierigheid eindeloos. Grote monsters zitten aan de religieuze tafels, en de mens heeft het niet ontdekt. Een uiterst koppig en eigenaardig wezen is de mens. Houdt je daarom vast aan de acht. Dit geslacht zal vergaan. Dat is iets wat van binnen moet gebeuren. Al ons vlees moet in de zondvloeden afsterven. Dan zal er plaats komen voor veel grotere waarheden. Er is een boos geslacht in de kerk. Daarom gaat Jezus er met de gesel doorheen. De tijden zijn niet veranderd. Het is alleen maar erger geworden. De moderne kerk stinkt. Eigen roem stinkt. We moeten terug. God heeft ons de moederkerk gegeven en die laten we niet vallen.

Roem in het kruis, geliefden, in niets anders. Er staat zoveel valse, wereldse, vleselijke roem op de loer. Strijdt om in te gaan. Houdt vast aan de acht.

Wees niet zo zelfbewust. Er zijn hele andere werkelijkheden die staan te dringen. Verloochen jezelf. Wees niet zelfovertuigd. Het zal je nog lelijk gaan tegenvallen. Velen zullen aan die poort komen en niet binnen kunnen gaan. Dan moeten ze met de broodkruimels leven, met de waterdruppels, maar er zijn dus zelfs plaatsen waar zelfs dat er niet is, daar waar de armenhatende rijken naartoe gaan. Daar moeten ze doorheen.

Het moet genoemd worden, soms niet, soms wel. Het zijn steeds terugkerende gedichten. Calvijn stelde dat je wel drie- en vierdubbel dwaas moest zijn als je op God hierin vooruit zou lopen. Meer weten en het beter weten dan God is het gevaarlijkste voor een mens. Dan is het niet meer veilig. De mens is dan een doldwaas, en heeft godsdienstwaanzin.

Weet je het dan niet ? stelde Calvijn in zijn commentaar op Mattheus 24:35 : ‘De hemel en de aarde zullen voorbijgaan.’ Hij stelde dat de aarde wispelturig is, en dat daarom het geloof boven hemel en aarde moet uitstijgen. We kunnen stellen dat Calvijn in zijn werk van de commentaren op de bijbel vele valse hemelen bestreed die door de mensen waren verzonnen als een schuilplaats voor hun zonden, hun hoogmoed, allerlei onrein gevogelte, maar dat hij hun einde verkondigde.

Wat dat betreft was Calvijn als een 1500se Jeremia die optrad tegen de vele gruwelen van de kerk in die dagen. Laodicea slaat graag dit soort teksten over. De oude profeten leven niet in hen. Daarom

vallen ze veelal ten prooi aan vals geluk, het goud der dwazen. Daar bouwen ze hun even bedriegelijke moderne kerken mee. Calvijn wijst in zijn commentaar op Lukas 21:28 op Amos 5 dat de dag des Heeren een dag zal zijn van duisternis, niet van licht, van droefheid, niet van blijdschap, van verderf, niet van behoudenis. Laten we daar rekening mee houden : Iemand die vlucht voor een leeuw zal door een beer overvallen worden. Iemand die wil leunen op de muur in zijn huis zal gebeten worden door een slang. Maar voor de gelovigen, het overblijfsel, wat dus maar van een klein getal is, zal deze dag goed zijn, stelt Calvijn. Zij verheugen zich in de ondergang van het vlees, wat hen zo lang in de weg heeft gestaan.

Dit overblijfsel, stelt Calvijn, is nu nog onderhevig aan de boosheid van de mensen, als een voortvluchtige, een balling, zonder vaste verblijfplaats, door de golven te pletter geslagen, tot een jammerlijke uiteingescheurde toestand, door snode leringen beroerd, door stormen geschud. Maar de Heere heeft de engelen gezonden om het overblijfsel te vergaderen van de einden der wereld, door hemelse krachten hoger dan menselijke middelen.

---

31. CALVIJN EN DE EVANGELISTEN - 3

Als we om ons heenkijken en vragen of God voor ons zorgt, dan zouden we al snel het antwoord ‘nee’ kunnen krijgen. Al die rampen, hongersnoden, oorlogen, waardoor de mens voortdurend vergaat. Nee, God lijkt helemaal niet voor ons te zorgen, alsof het God allemaal niet kan schelen. Maar dan moeten we beseffen dat God op een hele andere wijze voor ons zorgt dan op de menselijke wijze. Waar gaat het God dan om ? Als ik zo de oude en nieuwe bijbel lees, in de grondteksten, dan wordt het mij al snel duidelijk : ‘geld’. Maar dan niet het aardse, menselijke geld,

maar het hemelse geld. ‘Koop van mij,’ wordt er gezegd. Niks wordt je zomaar in de schoot geworpen. De hemelse wetten zijn onverbiddelijk, en het is een ijzeren hemelse economie. Ook gaat het niet zomaar om kennis, want ook die moet verdiend worden. ‘Ho, stop,’ zullen de genade-predikers dan zeggen. Zij zijn niet onderwezen in de leer van Calvijn die stelde dat genade een hoger verdienmodel is, een hemels loon. Paulus onderwees dit ook trouwens, in de grondtekst. Vele genade-predikers zijn niet welonderwezen in de grondteksten. Zowel Calvijn als de grondteksten kennen ze in wezen niet. Daarom riep de kerkorde, of de synode, of het convent, van Wezel in 1568 de mens op om terug te keren tot de grondteksten. Er was nog een werk te doen. Daar zijn de genade-predikers vaak vies van, maar we kunnen alleen binnengaan door hard werk, zoals Lukas 13:24, en de NLT vertaalt dat als : ‘Werk hard om door de smalle poort binnen te gaan.’ Dat is afsterven aan het oude verdienmodel en het nieuwe verdienmodel te leren.

‘Ja,’ zeggen de genade-predikers dan, ‘maar het gaat niet om verdienen en kopen, want dat heeft Jezus al voor ons gedaan. Wij moeten geloven, en dan zal genade ons behouden, opdat geen vlees zal roemen.’

Toch hebben zowel de oude als de nieuwe bijbel het over verdienen en kopen. Niet door het vleselijke, maar door het geestelijke. De vleselijke werken en het vleselijke roemen moeten vergaan. We moeten de wereld verbeteren door kennis op te doen. Nu zien we alleen maar een woeste natuur, en de mens heeft de handdoek in de ring gegooid. Paulus beschrijft het als een wedstrijd tegen het vlees. Die wedstrijd kunnen we niet overslaan. De mens heeft allerlei makkelijke wegen tot de hemel bedacht, en bedriegt zichzelf ermee. Ze hebben zichzelf een gemakkelijk kruis aangemeten. Ze hebben verwende oren, en die zijn doof geworden. Het is het gouden, fluwelen gelukskruis van Laodicea, niet het ruwhouten en bebloede kruis van Golgotha. Het is het evangelie van : ‘Je hoeft er niets voor te doen, opdat je niet roemt.’ Maar Paulus stelde dat we moeten roemen in het kruis. Er is dus vleselijk roemen en geestelijk roemen.

De mens wil dit allemaal niet en verzint korte wegen, die overigens dood lopen. De lange, smalle weg willen ze niet begaan. Van studie willen ze niet horen. Ze hebben hun eigen studie-groepjes met hun eigen populaire boekjes die alles hebben ingekort. Ze zijn niet meer in loondienst bij de Heere. God is nu hun vriendje geworden die ze kunnen rondbazen.

Calvijn had net als Mohammed extremistische trekjes, maar de boodschap die ze brachten was de eis van de hemel. Er moest iets veranderen. De mens moest het niet verabsoluteren, maar ermee verder gaan in de doorgaande reformatie. Zowel Mohammed als Calvijn schreven hun eigen bijbel. Mohammed deed dat voor de middeleeuwen, en Calvijn in de na-middeleeuwen. De nieuwe bijbel moest toen komen als het nieuwe testament voor deze bijbels. Zowel Mohammed als Calvijn lieten zien dat er iets grondigs mis was in wereld en kerk. Ze ontmaskerden beiden het grote Laodicea, het monster met de vele koppen. Er was iets bijtends en iets bitters in hun leer, en dat moest ook wel. Nu zou de mens het nog moeten vergeestelijken. Het waren gedichten van de hemel gezonden, als psalmen.

Calvijn was de Mohammed van de reformatie. Nu moest er nog exegese komen. Het was allemaal nog rauw en woest.

Calvijn noemde de zorgeloosheid van de goddelozen geen geringe bron van ergernis, want het leek dat zij gewoon straffeloos met God konden spotten. We hebben daar allemaal mee te maken, in wereld en kerk, dat het grootste deel van de mensheid de boodschap van God verachten, stelt Calvijn. Hij noemt hen de trotsen en de weerspannigen. Ja, een grote ergernis zijn zij. We hebben daar dagelijks mee te maken. Maar Calvijn wijst erop dat zij in onzinnige vreugde zijn, omdat hun wegen leiden tot dood en verderf. Dat is wat de aanlokkingen van de voorspoed die ze genieten is, stelt Calvijn. Niet iets om jaloers op te zijn. We moeten ons niet laten meesleuren, maar kiezen voor het eerbiedigen van God. Hij noemt genade een werk en een loon. Het is een strijd. Ook Berkouwer bouwt in zijn dogmatiek een brug tussen genade en werken. Zo is er enigszins een verzoening tussen het katholieke overblijfsel en het reformatorische overblijfsel. Laten we niet vergeten dat juist de katholieke kloosterorders en hun reformaties de bron zijn geweest van de hussitische en calvinistische reformaties. In die reformaties ging het zowel slechter als beter, dus we moeten wel koers blijven houden, het kaf scheiden van het koren, en opgaan tot de doorgaande reformatie, zoals die ook in de beweging van de vrijgemaakte kerk van Klaas Schilder aanwezig was. Ze waren er nog niet.

Laodiceaanse hypergenade is één van de grootste valstrikken op het pad. Ze willen toch Jezus volgen ? Maar Jezus was een dientsknecht die zijn leven aflegde, zich de minste achtte. Waarom willen ze dan geen dienstknecht zijn en zeggen ze dat alles genade is, dat we alleen door geloof, of alleen door genade, behouden worden ? Dan ben je zwaar aan de drugs. Je denkt dat je God kunt bedriegen dan ? Daarom zei Calvijn ook dat de uitverkiezing door Abraham niet genoeg is, maar dat de mens ook uitverkoren moet zijn door Jakob, als een diepere uitverkiezing.

Kersten noemt ook psalm 105:6 :
‘Gij nakroost van Abraham, zijn knecht, gij kinderen van Jakob, zijn uitverkorenen.’

Maar de mens heeft theologie geromanticeerd. De mens houdt van vleien en zwijmelen, ook in het geestelijke en religieuze. Laodicea is de romantische kerk, maar het is een vleselijke romantiek die de kantjes er vanaf loopt, met de pet ernaar gooit, op het niveau van een flutromannetje of een roddelblad. Laat het oud klinken, alsof de voorouders erachter staan, maar het is groot bedrog. Calvijn was geen romanticus, maar was meer een mathematicus. Hij voelde de dreiging hangen. Al die romantische goden die de mensen hadden verzonnen in hun ijdele gemakszucht zouden hen tot de afgrond leiden. Calvijn kwam daarom net op tijd. Maar het kwam ook als een oordeel, want Calvijn was in principe gewoon een farizeeër. Nu moest de mens nog op zoek gaan naar het verborgen calvinisme.

In zijn hoedanigheid als farizeeër was Calvijn als een na-middeleeuwse Nikodemus, die nachtelijke gesprekken met Jezus had, en is daarom van belang. Calvijn wees erop dat Jezus tegen de farizeeërs had gezegd dat de komst van het rijk van God niet met uiterlijke vertoning zou komen. Het koninkrijk van God is van binnen, en is in zwakheid sterk, tenzij de zwakheid door vadsigheid wordt vergroot, want dan is het een vleselijke zwakheid, zoals Calvijn stelt. Deze valse zwakheid van de wereld biedt geen weerstand meer tegen de verzoeking. Het is de zwakheid waarnaar de teugelloze vrijheid leidt, nadat die de mens misleidt heeft met grote kracht. Uiteindelijk raken ze verward in de strikken van hun eigen bedrog, stelt Calvijn. Hij noemt het het doodlopende pad van de schijn-gerustheid en zorgeloosheid. Blijf dus op het lange en smalle pad. Daarom riep Calvijn de vromen ook op om op wacht te staan. Dat moet ook wel, want het smalle pad is zeer glibberig, en

velen glijden er van weg. Hij waarschuwt ook dat de valse profeten niet met geringe middelen ter misleiding zijn toegerust. Zij buiten de vadsige zwakheden van de mensheid geheel uit. Het vlees blijft zich verbazen en verwonderen over pseudo-theologische anabole steroïden, en heeft een schuilplaats in deze helden die ze vereren. Calvijn stelt dat dit het oordeel is op ondankbaarheid, dat de mens met allerlei vreemde winden van leer wordt meegesleurd en ermee vleidt. Ze worden aan hun leugens overgegeven, opdat zij erin geloven. Zo bevestigen ze dan hun bijgeloof met wonderen, stelt Calvijn in zijn commentaar op Mattheus 14.

---

32. HET GEHEIMENIS VAN DE CHRISTELIJK GEREFORMEERDE KERK

In 1869 kwamen christelijk afgescheiden gemeenten en gereformeerde kerken onder het kruis samen om als christelijk gereformeerde kerk verder te gaan. Ze waren allemaal voortgekomen uit de 1834 scheuring met de hervormde kerk. Ook vóór 1869 noemden kerken zich al christelijk gereformeerd, en de Nederduits gereformeerde kerk van vóór 1816 werd ook wel christelijk gereformeerde kerk genoemd, dus de naam was niet nieuw.

Veel christelijk gereformeerde kerken voegden zich bij de opkomende kerk van Kuyper in 1892, maar een klein deel bleef christelijk gereformeerd, omdat Kuyper de broodjes te zoet bakte. De christelijk gereformeerde kerk had hogere standaarden en ze wilden niet meegesleurd worden met wereldsgezindheid, en allerlei slappe, lauwe en makkelijke wegen. Ze wilden op het smalle pad blijven. Dat werd hen niet in dank afgenomen, en ze werden ook verketterd. In de Wekker van 30 december 1904, in het artikel ‘Paarlen van Luther’, werd gesteld dat er geen naam is, die men op aarde vijandiger is, dan juist die van Jezus Christus; “niet dat men hem niet zou kunnen noemen of horen noemen; integendeel, juist de ergste en bitterste vijanden van dezen naam gebruiken denzelven en roemen hem wel het allermeest, en noemen zich daarenboven het volk Gods, maar ons lasteren en verdoemen zij als ketters en de ergste vijanden Gods. Waarom? Daarom, dat wij dezen naam niet een blote naam laten blijven, enkel met letters geschreven.”

Onder volgelingen van Jezus is grote oorlog. Allemaal strijden ze over wie de ware Jezus heeft. Men heeft een afgod van Jezus gemaakt, en de betekenis weggetrapt. Jezus is tot een dode vorm geworden. Och, laten wij toch op het smalle pad blijven. De poort is eng. Velen zullen proberen binnen te gaan, maar weinigen zullen kunnen binnengaan. Velen zullen het proberen en falen, ook al roepen ze de naam van Jezus. Je komt er niet zomaar in met de naam van Jezus, maar met het karakter van Jezus. Jezus wilde niet verafgood worden, of een familie-wapen zijn, maar wees op de armen, opdat wij hen zouden weldoen, de minsten. Dat was de ware betekenis van Jezus, en wij moeten zelf ook de minsten zijn. Het artikel sluit dan af met te zeggen dat wanneer het Evangelie recht ingang zal hebben, dan moet zich vooraf een honger en kommer verheffen in het geweten. Het Evangelie komt tot niemand die overvloed heeft, maar alleen tot de beangstigde gewetens, die in grote honger zijn en een ledige ziel hebben. De sleutel is dus het geweten, zoals ook in de leer van Calvijn.

J. Wisse stelde dat de wereld en haar kinderen waren verblind, doordat ze het gif der zonden als kostelijke en keurige lekkernij zagen. Hierin openbaart zich de doodstaat van de mens, stelde hij. Hij wees op Job die niet ophield God te vrezen, ook al brak voor een tijd en wijle zijn hart van leed en droefenis. (De Wekker, 9 december 1904)

J. Wisse (1843-1921) ging destijds samen met F.P.L.C. van Lingen niet mee met de Kuyper kerk. Zij bleven dus christelijk gereformeerd, en al snel voegde P.J.M. de Bruin (1868-1946) zich bij hen. Hij stelde in de Wekker van 25 november 1904 dat “het genadeloon is weggelegd voor allen die de Heere vrezen.” Hij had het over het gericht van ‘de straf, het wee, en de hel’, en dat zij die dit gericht met de Prediker voor ogen worden gesteld hierdoor van de paden van zonde vlieden en afwijken van de weg des doods. J. Wisse wijst erop dat het noodzakelijk is voor hen die de Heere vrezen ‘te leren bidden naar God’s wil’. ‘Heere, leer ons bidden.’ (De Wekker, 18/11, 1904)

De christelijk-gereformeerden hadden een zuiver zicht op het feit dat het volk ten gronde was gegaan door een gebrek aan de vreze des Heeren. J. Wisse stelde dat hoe meer de vreze Gods het hart vervult, hoe ernstiger de vraag wordt: wat wil de Heere dat we doen zullen. Dus eigenlijk : ‘Leer mij naar Uw wil te handelen.’ J. Wisse stelde het geloof niet eenvoudig voor zoals in vele moderne kerken. Hij stelde : ‘Nooit kan de vrucht des geloofs worden genoten, waar het leven des geloofs ontbreekt.’ (De Wekker, 4/11, 1904) Het Woord was voor hem een arsenaal en een apotheek. Hij stelt dat de gelovigen niets anders dan strijdend kunnen ingaan, en dat zij die geestelijk dood zijn die strijd niet kennen. (De Wekker, 28/10, 1904)

De kerk werd gesandwiched in de jaren 1800, tussen de liberale, koningsgeleide hervormde kerk van 1816 en de iets te zoete, met de wereld flirtende Kuyper kerk van 1892. De christelijk gereformeerde kerk was het smalle pad om hieruit te ontsnappen, als een 1800se exodus uit Laodicea. Ze streden tegen zowel 1816 als 1892. Velen gleden mee met de glibberigheid van Kuyper, die een nauwsluitend theologisch systeem had uitgedacht, waar heel wat aan mankeerde, waar vele schakels waren weggelaten. Neo-calvinistisch te zijn was het van belangrijke punten van Calvijn's leer afgeweken. J. Wisse wees op het belang te bidden : 'Heere, wat wilt gij dat ik doen zal ?' (Hand. 9:6) Geliefden, laten we ons leven niet vergooien door de wil van het vlees te doen. Laten we niet in gebreke blijven dit gebed te bidden en deze levenshouding te hebben. Laten we intens deel hebben aan de christelijk-gereformeerde exodus van de jaren 1800, om aan al te liberale en al te schoonpratende instituten te ontkomen. Dit is een strijd tegen dementerende krachten, een strijd tegen geestelijke pensionering. Het is de wereld om gezelligheid te doen, en ook het naamchristendom, waarschuwde J. Wisse. Dwaas is een ieder die op een mens vertrouwd, stelde hij. Hij stelde dat het van belang was om in de eenzaamheid zich te oefenen in stille overdenking om je zo te onttrekken aan het gewoel der wereld en de zorgvuldigheden van het leven. (De Wekker, 7/10, 1904)

De schone, donkere bruid van het christelijk-gereformeerde geheimenis is achter een voorhangsel of wand van bamboe of riet, waar zij haar hut heeft, ver weg van het normale en het menselijke. Haar donkerheid, waar ook F. Mallan op wees in zijn bespreking van de Heidelbergse catechismus, is een beeld van de zondenkennis, het besef hoe groot de zonde en de ellende is, en onze catechismus stelt ook dat we moeten weten hoe groot het waarachtige en goede oordeel des Heeren is over de zonde. Dat is wat de donkere bruid uitbeeldt, en wij zullen enkel tot haar naderen door aan onszelf te sterven. Het is de geheiligde kerk die gelijkvormig is aan het Woord door het kennen van de diepte van de zondeval. Calvijn noemt het de leermeesteres, als het voornaamste stuk van zijn leer, de ontmaskering van het vlees, opdat daardoor het vlees gedood kan worden, het tweede voornaamste stuk in zijn leer. Hierop was de reformatie van 1953 gebouwd. Hierin had het haar bron. Daarom zal de donkere bruid van Salomo wederkomen tot een oordeel over de aarde, en daarom wordt zij door de wereld bevochten, en vlucht de wereld van haar weg. Ze strijden tegen het christelijk gereformeerde geheimenis, met 1816 en 1892 als wapenen hun hand. J. Wisse was als een 1800se Mozes tegen de Laodiceaanse inquisitie. De Laodiceaanse inquisitie was een groot en hardnekkig kwaad, als een woest varken in de wildernis.

Er is een verschil tussen verdraagzaamheid en goedkeuring, stelt J. Wisse. Het oordeel des Heeren is niet zoals de mensen oordelen, want de liefde van de mensen is zo eng en bekrompen dat zij niets kan verdragen. Het is een liefde die zich verheugd in het leed van een ander, stelt Wisse. God overwint alles juist door goedertierenheid en verdraagzaamheid. Dit is een karaktereigenschap van de donkere bruid, als een ontluikende bloem.

In de paarlen van Luther werd gesteld : 'Voorzeker, mijn lieve Christenen! gij kunt niet te veel in de Schrift lezen; en wat gij leest, kunt gij niet te veel lezen, en wat gij wèl leest, kunt gij niet te wèl verstaan, en wat gij wèl verstaat kunt gij niet te wel leren, en wat gij wèl leert, kunt gij niet te wèl beleven.' (De Wekker, 30/9, 1904) In alles moeten we minderen, opdat we tot de diepere betekenissen komen. We moeten niet overdrijven, niet hoger gaan dan ons voegen, rekening

houdende met de draagkracht van anderen. De nieuwe bijbel zegt : ‘Wandel met genade, want je mocht het eens aan het verkeerde eind hebben.’ Zeeën 4:10

Hoe schadelijk kan het zijn als je te fanatiek bent voor God, want het kan al snel eindigen in het vlees. Belangrijker is het te worstelen met God en met jezelf en je niet zomaar aan gevoel en emotie over te geven.

---

33. HET GEHEIMENIS VAN DE CHRISTELIJK GEREFORMEERDE KERK - 2

Kent gij het christelijk gereformeerde geheimenis ? Zij is als een bloem des Heeren die zich telkens terugtrekt, en de oneindige afgrond tussen God en mens laat zien, en daarom is zij donker. Zij probeert de zondeval niet goed te praten, maar laat de dieptes ervan zien, opdat de mens daaraan ontdekt wordt. Zij laat de mens geen makkelijke weg gaan, geeft haarzelf niet makkelijk. Zij is niet voor de vleselijken, en ook van de geestelijken trekt zij weg, opdat men haar volge. Zij zullen haar

niet vinden, want zij moeten de dood aan zichzelf sterven. Dat is haar donkerheid. Zij predikt geen goedkoop evangelie.

Wij moeten door de voorhangsels heen. De slang moet vervellen. J. Wisse wees erop dat godsdienstig leven nog geen geestelijk leven is. De duivel kan zich ook godsdienstig voordoen. J. Wisse waarschuwt voor ‘de wereld en haar schijngenot.’ Ze willen altijd maar meer schuren bouwen, en nooit hebben ze genoeg, stelt J. Wisse. (De Wekker, 2 september, 1904)

Ze zoeken vermaak in ongerechtigheid, stelt J. Wisse, voortgedreven door alles verslindende modezucht, zonder verzadiging te vinden. Altijd maar weer willen ze boven anderen uitsteken. Wat baat het de mens om de hele wereld voor zich te winnen en schade te lijden aan zijn ziel ? stelt J. Wisse. Hij wijst dan op het belang van godskennis en zelfkennis. Hij stelt dat het oog niet wordt verzadigd van zien en het oor niet wordt verzadigd van horen, dat al wat in de wereld is ongenoegzaam is om de behoefte van het menselijke hart te bevredigen. Het is het najagen van wind. J. Wisse stelt dat ze schijnbaar het grootste genot hebben in de dienst der zonde, maar ze worden door hun geweten als met een slagersmes achtervolgd. Nooit hebben zij rust in hun zonde. Het enige wat ze hebben is schijnrust. Van binnen knaagt er iets aan hen wat hen foltert. Dit proberen ze door hun luxe levensstijl verborgen te houden en te onderdukken. Zo zijn ze aan de drugs gegaan. Ja, dit werkt ook door de godsdienst. Het is vormendienst. Ze hebben een vijand van binnen die hen geweld aandoet, stelt J. Wisse.

Johannes Dekker, een ouderling in de gereformeerde kerk van Numansdorp destijds, waarschuwde in zijn gedichtenbundel “Een pelgrim in Sion aangeland”, dat de nederigheid in ‘s Heeren kerk verloren is, en dat de jammerstaat van de mens niet wordt gepredikt. Hij noemt het vals geloof en dat de hoofden vol van praat zijn. Hij noemt het een tijd van veel wijn drinken, een tijd van weinig onderzoek, maar veel te boek staan.

Johannes Dekker stelde dat als alles verloren is, dan is men gered:
Dan heeft God het zorgeloos bed ontnomen. Als je altijd hebt gelachen en nooit hier getreurd, dan ligt na het sterven dit het eerst aan de beurt.

J. Wisse stelde dat de afwijzing Mozes’ bede om Kanaän in te mogen gaan en de afwijzing van Paulus’ bede om van de doorn in het vlees verlost te worden niets te maken heeft met onverhoorde gebeden, maar met het leren dat de Heere op hemelse wijze de gebeden verhoort en niet op menselijke wijze. We kunnen ook denken aan de velen die door Jezus worden afgewezen bij de poort, gewoon omdat ze nog niet klaar zijn. Het gaat om de tijden des Heeren, en ook hierin worden wij beproefd, want toen de Kanaänitische vrouw werd afgewezen door Jezus vroeg zij om de broodkruimels. J. Wisse stelt dat God ons het vleselijke onthoudt opdat we het geestelijke ontvangen. Het gaat er niet om om toegelaten te worden in het paradijs, maar om de weg te gaan die tot het daadwerkelijke paradijs gaat, en dat is de smallere en langere weg. We moeten geen genoegen nemen met iets halfgebakken wat van de mens zelf is, of van de verzinsels van mensen. Daarom wijst God ons soms af, om ons te beschermen.

Met de komst van de nieuwe bijbel zien we de vervulling van het boek Openbaring :

‘Wie overwint, hem zal Ik maken tot een zuil in de tempel mijns Gods en hij zal niet meer daaruit gaan; en Ik zal op hem schrijven de naam mijns Gods en de naam van de stad mijns Gods, het nieuwe Jeruzalem, dat uit de hemel nederdaalt van mijn God, en mijn nieuwe naam.’
Openbaring 3:12

‘Wie overwint, hem zal Ik geven van het verborgen manna, en Ik zal hem een witte steen geven en op die steen een nieuwe naam geschreven, welke niemand weet, dan die hem ontvangt.’
Openbaring 2:17

Daarom zien we in de nieuwe bijbel lang verborgen gehouden namen van God, de nieuwe namen. God wordt Odenlech genoemd, en ook Buli bijvoorbeeld op diverse plaatsen. Vroeger was de mens nog niet klaar voor die namen en voor de leringen waarvoor zij stonden, zoals Jezus zijn discipelen ook had duidelijk gemaakt.

Zijn wij klaar voor de nieuwe openbaringen waar het boek Openbaring al over sprak ? Hebben wij deel aan de doorgaande reformatie, of denken wij dat wij er al zijn ? Als wij denken dat we alles al hebben en er al zijn en ons nauwsluitende theologische systeem, al dan niet Kuyperiaans, al in kannen en kruiken hebben, dan zijn wij niets dan Laodiceanen. Wij moeten progressief gereformeerd zijn, maar ook regressief gereformeerd, terugkerend tot de verlaten bronnen. Hierin mag de christelijk gereformeerde bloem ontluiken. We hebben de oude bijbel en het boek des levens waarin onze namen opgetekend mogen worden, de nieuwe bijbel, wat een teken is dat we aan de rand van het beloofde land zijn gekomen. Als wij worden afgewezen net zoals Mozes dan heeft dit een betekenis, dan moeten we eerst leren leven van de broodkruimels. Eerst moeten we leren leven en werken in de wildernis. De pin in het vlees is landurig nodig opdat het vlees volledig sterft.

Laten we de smallere en langere weg gaan, zoals ook de christelijk gereformeerde kerk destijds die niet met Kuyper wilde meefeesten ten koste van het verborgen manna. Hierin is en was J. Wisse als een Mozes die het volk dieper in de wildernis leidt, ver weg van het gouden kalf, het gouden lam en het gouden varken.

Geliefden, het is zo gruwelijk wat de Laodiceanen doen bij het gouden lam, waar de nieuwe bijbel over spreekt :

‘*En zij volgen de moeder van het*
gouden lam,
Zij met paarse pij en kap.
Traag gaat zij voort op haar boot,
met skeletten die haar volgen.
En zij komt tot de doodskist van het
gouden lam,
waar zij weent en het gouden lam kust.
En dan offert zij haar lammeren aan
het gouden lam.
En een vogel zal die nacht vliegen,
uitgaande om de hemelsen te
verzamelen,

om oorlog te voeren tegen het lam wat
hen bedrogen had.'
Duizen 10:4-8

Zij offeren lammeren aan hun gouden lam, de afschuwelijke Jezus-cultus die de naamchristenen hebben gebouwd. Ze hebben het Woord des Heeren verdraaid en van kracht beroofd door hun afgodische tradities. Het zijn de naam-roepers, de Jezus-roepers, die niet gekend zijn bij de Heere, want het was slechts lippendienst, vormendienst, letterdienst. Ze lopen te pronken met hun Jezusbeelden. Alles is al in orde in Laodicea. Kom niet aan hun theologie, aan hun heilige huisjes. Kom niet aan hun gouden lam waaraan ze offeren. Ze volgen de moeder van het gouden lam. Ze zijn kerks, je lekker schijnveilig voelen in de kudde en in de kudde-mentaliteit.

Ze hebben zich volgevreten met blind geloof, zoals hun gouden varken, wat in principe gewoon zelfgeloof is. Ze zijn heilig van zichzelf overtuigd. Zo hebben ze een drie-eenheid van een gouden kalf, een gouden zwijn of varken, en een gouden lam. Het wijst allemaal op hun eigen ego. Hiervoor hebben ze godsdienstig leren spreken. Het wordt met de paplepel ingegoten.

J. Wisse stelde dat de oude patriarchen de beloften niet verkregen, maar het wel in de verte hadden gezien, geloofd, en omhelsd. Ze beleden dat ze slechts vreemdelingen waren op aarde. Het koninkrijk is immers geestelijk.

Ook J. Wisse sprak over de komst van de nieuwe bijbel toen hij stelde : 'Is nu nog het boek van de verborgen raad Gods gesloten, eens zullen de boeken, ook dit boek, worden geopend.' (De Wekker, 12/8, 1904) Die tijd is nu aangebroken, sinds 2024. Het is een mijlpaal in de kerkgeschiedenis. Het Woord is vleesgeworden en woont onder ons. Zij bevat alles wat nodig is om de christelijk-gereformeerde bloem verder te laten groeien en bloeien, tot grotere ontluikingen. Als grote vijanden waartegen gestreden moet worden noemt J. Wisse : hoogmoed, eerzucht en wereldzin. Hij noemt hoogmoed één van de allergrootste en allervreselijkste zonden. Hij noemt de duivel een krijgsoverste die met tact en overleg te werk gaat, en die gebruikt ook de bijbel. Als we nu zien dat kerken en taakuitvoerders elkaar zo bestrijden telkens, in grote oorlog leven tegen elkaar, dan weten we dat de duivel inmiddels al diep in de kerk zit, en dan moeten we juist een stap terugdoen, want het is al te ver gegaan. Dan behoren we op de bazuin te blazen. Daar waar het exorcisme en territoriale exorcisme niet geleerd wordt daar heeft de vijand zijn opponent blind gemaakt. J. Wisse roept de mens op om de duivel te wederstaan. Eerst moet de duivel ontmaskert worden, anders is de mens gewoon een blinde strijder. J. Wisse stelt dat het niet genoeg is de duivel te wederstaan en met de gehele wapenrusting toegerust te zijn naar Efeze 6. Wat zou er gebeuren met iemand die nog nooit een wapen ter hand heeft genomen en dan strijdt tegen een zeer geoefende vijand ? Het zou niet best aflopen. De strijder moet geoefend en geschoold worden en ten alle tijde waken. De vijand probeert juist strijders in te nemen door zijn vriendelijkheid, zijn gevlei. J. Wisse stelt dat de duivel listig is en het met name gemunt heeft op de officieren in het leger, mensen die een grote roeping op hun leven hebben. Er wordt met name jacht op hen gemaakt. (De Wekker 1/7, 1904)

34. HET GEHEIMENIS VAN DE CHRISTELIJK GEREFORMEERDE KERK - 3

Luther stelde dat de zonde volstrekt gedood moet zijn anders zal zij u doden. Hij stelde dat als leraren de zonden vergeven in plaats van bestraffen dan gaat de hel open. Hij stelde dat het onmogelijk was geloof van de werken te scheiden. Niemand wordt goed door goede werken, zoals ook niemand slecht wordt door slechte werken, maar goeden maken goede werken en slechten

maken slechte werken, stelde Luther. Onze roeping is goed te doen, en daarvoor kwaad te lijden. Ook Jezus werd met de kwaaddoeners gerekend. Het is de roeping van het kruis, stelt Luther.

We moeten oppassen met al te gemakkelijke genade die slechts de mens in slaap sust. 1901 zette Kuyper op de troon en zijn gereformeerde kerk. Hij werd de bestuurder van Nederland. Het maakte alles beter en slechter. Kuyper was de nieuwe koning, de minister president, tot 1905, en zijn kerk was de nieuwe koningskerk. De christelijk gereformeerde kerk was de opponent. Zij wilden niet mee in deze stromen van verderf, en daarom is het belangrijk hun spoor te volgen. Dat was ook de roep van Luther : 'We zijn er nog niet. Dit is niet het einde, maar we werken eraan.'

J. Wisse trad op tegen de excessen van de Kuyper kerk als een Nederlandse Luther. Hij wilde niet mee met het stadse gemaks-Kuyperisme, maar wilde verder in de wildernis. Het werk was nog niet af. Kuyper had het te sluitend gemaakt.

J. Wisse wachtte op de hemelse boeken, op het verborgen manna, zoals hij sprak : 'Is nu nog het boek van de verborgen raad Gods gesloten, eens zullen de boeken, ook dit boek, worden geopend.' (De Wekker, 12/8, 1904)

Deze dagen zijn nu aangebroken. J. Wisse stelde dat de wildernis zich zou verheugen en zou bloeien als een bloem. Hij was een wegbereider hiertoe. Hij was een geestelijk vader van de afscheiding en hield stand toen de Kuyper kerk groter werd en ging heersen. De mens moet van schuld en zonde overtuigd aan zijn onmacht ontdekt worden, stelde hij, bekend worden met heel zijn ellendestaat in Adam.

Zo kwam Adam tot zijn donkere bruid wat daarvan een beeld is, en zij vluchtte van hem weg. De mens kan het niet vasthouden, maar moet zelf aan die donkerheid van zondekennis en ellendekennis gelijkvormig worden. Wij moeten zelf weer deelhebben aan die donkere kerk die de diepten van de zondeval onder ogen is gekomen, die zonde heeft ontmaskerd en gedood, opdat de zonde haar niet zal doden. Voortijdige vergeving is dus fataal, aldus Luther, een valstrik op het pad. Er zijn heel veel zogenaamde vergevings-kerken en genade-kerken met de overvloedige kussen van de vijand, misleidend zoet op het wildernis pad, om terug te lokken tot de stad, als booby traps. De wildernis is bezaaid met mijnen. Daarom moeten we op het smalle pad blijven, en dit pad is lang, en wordt steeds smaller. We zien het aan de dunne steel van de bloem die daarop wijst, en dan is er ineens bloei, na een bittere, slopende dood in de diepste nacht.

Wie zijn leven wil behouden zal het verliezen. De marktkerk is te ver gegaan. Alles is kunstmatig geworden.

Ook door de donkere Kuyper-jaren van 1901-1905 was een pad, en J. Wisse wees dit pad. Daartoe was hij geroepen.

De Kuyper-jaren liggen nog steeds vastgeklonken in ons hart. Iedere Nederlander kwam onder deze druk, aan de Kuyperiaanse hormonale drugs. Politieke en religieuze taal werd gebruikt om de leugen te doen klinken alsof het de waarheid is. Zo kwam het apparaat diep in de mens, en het bracht een eigen herinneringswereld. Maar al onze herinneringen moeten worden tot gedenkingen, naar Calvijn's leer der gedachtenis. Onze herinneringen moeten vervangen worden door het Woord

des Heeren, door het geheimenis van de christelijk-gereformeerde kerk om door die dagen heen te komen. Het is een verlaten pad. Niet velen gaan daar. Er moeten nieuwe herinneringen komen, herinneringen aan het Woord. Nu wordt de mens nog voortgeleid door zijn vleselijke herinneringen die niet zijn uitgediept. Er moet een nieuwe laag overheen komen. Dat is waartoe J. Wisse was gekomen, als het geheimenis van de christelijk-gereformeerde kerk om door de donkere Kuyper-dagen te komen, van 1901-1905. Dat is een gevecht tegen de wachters van 1901-1905, donkere, duistere wachters, die met lokaas werken. Zij zijn vissers en jagers. Theologische zonden werden gepleegd, en politieke zonden. Gaat uit van Babylon. Kom tot de wildernis. Kom tot het smalle pad, zoals gepredikt door J. Wisse, een belangrijke geestelijke vader van Nederland, door de Heere gegeven.

Kuyper zat op zijn snoeptroon. Hij was ineens de vorst van Nederland. J. Wisse was de roepende in de wildernis. Net zoals Luther riep : ‘Het is nog niet klaar. Dit is het einde niet, maar een weg.’

Oh, hoog zat Kuyper, terwijl hij de dieptes in moest gaan, zoals een Ledeboer en een J. Wisse. De Kuyper-feestjes waren te ver gegaan. J. Wisse riep de mens terug. Hij riep op tot afkicken. Nog steeds is er die roep. Nog steeds is er een worsteling met Kuyper, met de jaren 1901-1905. J. Wisse noemde 1886, de start van de Kuyper kerk, ‘speculatie’, en 1892, toen de gereformeerde kerk van Kuyper een groot stuk uit de christelijk gereformeerde kerk had gebeten, een combinatie. Hij wilde het geen reformatie noemen. Het grootste deel van de christelijk-gereformeerde kerk was door het monster van de Kuyper kerk verslonden, in zijn vraatzucht, en er was nog maar een klein overblijfsel over, het kleine kamp in de wildernis. Maar hier moest het mee verder gaan. De Heere zou het kleine overblijfsel leiden. Daartoe had de Heere Wisse en van Lingen gegeven. Nog steeds waren er veel gevaren. De reformatie moest verder. Men moest oppassen niet in te dutten. Er moest gevochten worden voor de christelijk-gereformeerde erfenis, en zij moest verder uitgewerkt worden in de raad Gods. Het verborgen manna moest komen, de nieuwe, hemelse boeken. Daar was het J. Wisse om te doen. Hij nam geen genoegen met de gemakkelijke weg van Kuyper. J. Wisse waarschuwde tegen boerenbedrog. (De Wekker, 6/5, 1904)

J. Wisse wees erop dat de gruwel die in 1892 geschiedde had afgeleid van de beginselen van 1834 met kunstmatig beleid. Hij noemde de synode van 1892 als waardoor men van de goede lijn afging, en riep op om de vraag te stellen hoe weer op de zuivere lijn terug te komen. (De Wekker, 15/4, 1904)

J. Wisse wees op Mattheus 26:31 : De herder zou geslagen worden en de schapen verstrooid. Wat aan het groene hout is geschied, daar zal het dorre hout niet voor gespaard worden, stelde J. Wisse. Het smalle pad is dus een pad van vervolging, en daarom wijken velen van dat pad omdat ze niet vervolgd willen worden. En daarom vervolgen ze anderen. Ziet men dan niet dat dat een heilloze weg is ? Dan behoud je je leven ten koste van anderen, en zo verlies je je leven. Ze zijn op een gegeven moment zo verlicht dat niets er meer toe doet. Ze hebben zichzelf overgegeven aan de drug. Dat is wat hedonisme doet, het wist alle grenzen uit. Het is erg zelfdestructief. Ook aan Jezus werd de drug aangeboden aan het kruis, maar hij weigerde het, zoals Job ook van geen troost wilde weten, maar het smalle pad door de enge poort wilde begaan. Het is het pad van het kruis. Het is meedogenloos naar het vlees, want het vlees moet gedood worden, anders zou het vlees de mens doden. J. Wisse wijst erop, net als Calvijn overigens, dat de mens gewapend moet worden met lijdzaamheid om de zonde te kunnen overwinnen. Er is geen andere weg dan het kruis (De Wekker,

4/3, 1904). Hij wijst dan op Psalm 69:4 in de 1773 berijming : “Ik heb geweend; Mijn ziel heeft steeds gevast, Maar ’k wordt te meer met smaadheid overladen.”

Hierin is 1 Korinthe 15:28 ontnuchterend :

Wanneer alles hem onderworpen is, zal ook de zoon zelf zich aan de Heere onderwerpen, die hem alles onderworpen heeft, opdat God zij alles in allen.

En dat moet ook wel, want wat een verhalen, mensen, wat een Jezus-afgoderij en Jezus-tirannie, waar ook Calvijn en F. Mallan tegen streden. Wat een verwende kerk is het geworden. Ze zijn voor de uitwendige vorm gegaan en niet voor de inwendige betekenis.

---

35. HET GEHEIMENIS VAN DE CHRISTELIJK GEREFORMEERDE KERK - 4

Heeft u het al in de gaten ? Wat we om ons heenzien, het leven waarin we zijn gekomen, is de absolute doodsstaat van de mens. Al die fragiele herinneringen van het opgroeien als kind, teruggaande tot de eerste prille herinneringen als kind, zijn tekenen van de absolute doodstaat waarin de mens terecht was gekomen. Het is het leven niet. Al die parasitaire families en de

zombies van 1901, de metalen werkers van het wereldse ei. De schepping is nog niet gekomen. Dit zijn de nachtmerries van de feutus. Ook goedemorgen.

Predikant, waarom nu zo'n boodschap ? Heeft u niets beters te brengen ? Maar hier begint het bij. We mogen dit niet zomaar omzeilen, want dan zouden we tot Laodicea behoren. Calvijn noemde het leven waarmee de mensen zich vleiden de ergste dood. Dat moeten we onder ogen komen, onder ogen durven komen, dat ook de theologieën van de mens dood zijn, verzinsels. Ze slaan elkaar de hersenpannen ermee in en nog gaan ze door. Het is parasitair, het is de dood, en met C. Steenblok stoppen wij niet met de prediking hiervan, want het is de enige redding van de mens als hij dit onder ogen komt, de enige weg uit Laodicea. Calvijn predikte het ook als zijn voornaamste leerstuk : de ontmaskering van de zonde, de prediking van de verdoemelijke staat van de mens, de ellendekennis, opdat de zonde gedood kan worden. Er is geen andere weg.

De herinneringen moeten vervangen worden, en dat gebeurt door het geheimenis van de christelijk gereformeerde kerk die standhield tijdens de invasie van de 1901 zombies, geestelijke mongoloïden. Wel zijn daar tekenen geweest die heenwezen naar God, die God aankondigden. De schepping was aanstaande.

Als de mens dan onder ogen komt dat er heel wat mis is, dan worden al snel de gouden kalveren naar voren geschoven, de gouden lammeren en de gouden varkens. Men probeert het goed te praten, of heeft er een snelle oplossing voor, met nadruk op het woordje snel. We kennen de excessen van het welvaarts-evangelie, maar het is dieper in de kerk dan men denkt. Al met al heeft de mens een hel op aarde gebouwd. De kinderen hebben geestelijk voedsel nodig wat ze niet of nauwelijks krijgen. Jezus ging naar de gevangenissen van de hel om zielen vrij te zetten, en zo moeten wij dat ook doen. Er moeten zorgcentra komen in de hel. Teveel over hel en verdoemenis prediken en spreken is ook contra-productief. Dan wordt het eenzijdig. Velen maken zich schuldig aan wat Calvijn ijdele nieuwsgierigheid noemt omtrend deze dingen, en hebben deze dingen teveel aangedikt, en het is een probleem op zich geworden : de theologieën over de hel in de kerk. Men is hiermee op het niveau van ketting-brieven gekomen. Het wordt van geslacht tot geslacht doorgegeven, met grote angst. Het is onderdeel van de doodstaat van de mens en de Laodiceaanse kerk. Er was een valse, snelle wedergeboorte, die helemaal geen wedergeboorte was, maar één van de bedriegelijke illusies van de dood. De kerk waant en ijlt op haar doodsbed. Zelfs in haar graf. En men gaat maar door met kwaaddoen. Het is een nachtmerrie. De mens moet ontwaken en tot een ware schepping worden.

En God verhardt soms hen die zich blijven verharden in grote volharding, zoals God ook bij de farao deed, opdat hij het volk niet zou laten gaan. God geeft hen over aan hun misleidingen waarvoor ze gekozen hebben in grote hartstocht en groot verlangen. Ja, ze hebben een huwelijk gesloten met de leugen, en zijn hierin verheugd, en de vrucht daarvan is nog meer leugen, want God heeft hen eraan overgegeven.

J. Wisse stelde dat er een lek was in het schip wat men tevergeefs probeerde dicht te krijgen. Men weent om de gevolgen van de zonde, niet om de zonde zelf. Dan kun je honderden Jezussen erbij halen om een schijn-oplossing te hebben voor je probleem, maar er is alleen oplossing in de tranen over de zonde. Jezus weende over de zonde en de ongerechtigheid, maar men kiest de naam van Jezus in plaats van het karakter van Jezus.

Luther stelde dat aarden potten met de steenrots willen strijden. Ze vallen de steenrots aan en zo stoten ze zich eraan en worden verbroken. Luther stelde dat er drie roofschepen rondom ons zwerven : de verdorven natuur, de wereld en de valse leer. Daarom noemt hij de wereld gevaarlijk. Luther stelt dat we ons daarom moeten oefenen in het Woord, anders wordt ons hart tot ijzer en zal de roest het verteren en zullen wij niet weten hoe het met ons gesteld is.

Zo zijn we voor nu aan het einde gekomen van de bespreking van het jaar 1904. In een gezicht zag ik dat 1901-zombies trokken aan de cgk-boekenkast van 1917. Ze kwamen uit het water, en wilden de kast weer in het water trekken. We gaan daarom nu het jaar 1917 bespreken.

J. Wisse stelde dat het handschrift van de zonde aan het kruis verscheurd moest worden. Wij moeten net als Luther en Paulus roemen in het kruis, stelt J. Wisse in de Wekker van 9 november 1917.

Er is een boek des mensen en een boek des Heeren. Er is een koudheid in het liberalisme. Het hart is eruit gekapt, door demonische chirurgen. Ook J. Wisse noemde dit en streed er tegen. Het was een strijd tegen 1901. Kuyper had verschillende banden des Heeren afgedaan. J. Wisse stelde dat alles er op uit is om te verwoesten en te verderven, dat de aarde dronken was geworden van al het bloed, en nog gaat men voort om de oorlog aan te blazen en de verschrikkingen te vermenigvuldigen. (De Wekker, 26/10, 1917)

De volkeren vernietigen zichzelf in al hun welvaart, stelde J. Wisse. Waakt daarom, stelde J. Wisse, waakt. Ook stelde hij dat we moeten pleiten als aan Abraham tegen Sodom. Hij stelde dat het volk een bitter medicijn nodig had. De hemelse kracht kan alleen in zwakheid worden volbracht. Door lijdzaamheid leert men niet op God vooruit te lopen, stelde J. Wisse.

We leven in de nachtmerrie van de feutus. De schepping is nog niet begonnen. Het is een oorlog. Hierin moeten we onze gaven ontwikkelen. Zo zal uiteindelijk de schepping komen. Wat we om ons heenzien is de val, en dat moeten we onder ogen komen, hoe diep dat is gegaan, niet slechts als een dogma, zoals J.J. van der Schuit (1882-1968), een student en opvolger van J. Wisse, stelde dat de zonde niet zomaar een dogma is. Het moet onder ogen gekomen worden. Het moet geconfronteerd worden. Laten we niet falen in dit belangrijkste stuk van Calvijn’s leer, naar zijn eigen woorden. Het stond ook centraal in de prediking van C. Steenblok en F. Mallan in de 1953 uittocht. Zonder de donkere bruid, de zondekennis, is er geen weg tot Jezus, alleen slechts zelfbedrog. De kerk van Laodicea heeft een weg verzonnen tot Jezus buiten de donkere, Salomonische bruid van de zondekennis om, buiten ‘het kennen van de grootte van de zonde en de ellende’ om. Zij heeft deze bruid omgebracht. Het is een ijdele weg tot een ijdele Jezus. Zo konden ze hun afgoderij voortzetten en uitbreiden, tot groter priesterloon.

J.J. van der Schuit stelde dat de zonde niet zomaar een begrip moest zijn, maar de vreselijke realiteit van de zonde moet onder ogen gekomen worden en beweend worden in waarachtige droefheid. (De Wekker, 1/6, 1917)

J.J. van der Schuit sprak over de liefde van de donkere bruid van het Hooglied als een gebed om de hemelse kracht, als een gevecht tegen de lachende en spottende tijdgeest. Vele christenen leven bij de karikatuur, stelde J.J. van der Schuit. Men wil de hemelse kracht niet onderzoeken en ontdekken,

en men wil niet dieper graven om nog meer gruwelen te vinden. De bede van de donkere, Salomonische bruid is weggeschoven. Men heeft genoegen genomen met een vroom tintje, een fatsoenlijk lintje, een zuivere belijdenis en een plaats aan het avondmaal, stelde J.J. van der Schuit. Het zelfonderzoek is dan verloren gegaan in zelfmisleiding, stelt J.J. van der Schuit.

De liefde wil het oog uittrekken, de hand afhakken, en kruisigt de zondige natuur, stelt J.J. van der Schuit. (De Wekker, 1/6, 1917) Dat gebeurt in de hof van het Hooglied, waar de palm van hoop staat, de roos van geloof, en de witte lelie van de liefde, stelt J.J. van der Schuit. Het vormt een organisch geheel, zoals ook gepredikt door Calvijn en door Berkouwer. We moeten geloof en werken niet tegen elkaar uitspelen. Het kost heel wat om de theologie op orde te krijgen, als een gedicht. Het kost je alles. Er zijn vijanden in de hof gekomen die alles hebben verwoest. Het is oorlog. Ook J.J. van der Schuit streed tegen 1901, tegen het gereformeerde rijk, wat als een mengsel van ijzer en leem was. Men moest terug naar de beginselen van 1834 en naar de goede calvinistische beginselen. Men moest stoppen met deformeren in een neo-gereformeerd rijk dat zo progressief was geworden dat er teveel overboord was geworpen. Men moest weer regressief gereformeerd worden, en ditmaal verder terug, naar de grondteksten, waartoe het convent van Wezel uit 1568 ook toe opriep. Er dreigde een groot new age gevaar. Met 1901 waren er heel wat geesten uit de fles gekomen. Kuyper was een theologische holle bolle Gijs. In zijn leer moest nog het kaf van het koren gescheiden worden. Zowel het gereformeerde als het gedeformeerde was in hem werkzaam.

Bij alle duisternis op de weg, alle verwarde draden en scheve lijnen in zijn leven, zingt het hemelse gesternte de vermoeide pelgrim toe: “na dezen zult gij het verstaan”, stelde J.J. van der Schuit.

---

36. HET GEHEIMENIS VAN DE CHRISTELIJK GEREFORMEERDE KERK - 5

De christelijk gereformeerde kerk wilde geen deel hebben aan de poppenkast en het theater van Kuyper. Zij wilden gegrondvest zijn op 1834, en streden tegen de al te gemakkelijke 1886, 1892 en 1901, de drietand van Kuyper. De christelijk gereformeerde kerk was ontstaan in 1869 toen verschillende christelijk afgescheiden kerken en kruisgezinde kerken zich samenvoegden in de

wildernis, alhoewel ook daarvoor de naam christelijk gereformeerde kerk al gebruikt werd, en de Nederduits gereformeerde kerk ook soms zo werd genoemd.

De christelijk gereformeerde kerk noemde 1892, waarin zij velen van hun kerken aan Kuyper verloren, een combinatie in plaats van een reformatie. 1886 noemde ze een speculatie. Dat was wat Kuyper was. Met wat knip en plakwerk had hij een eigen theologisch speculatief werkstuk gemaakt tot een sluitend geheel, als een neo-gereformeerde paus. Er zaten nogal wat haken en ogen aan, waar ik zelf ook in dromen op werd gewezen die ik vroeger had, over dikke vrouwen met maskers op in dure victoriaanse kledingstijl, met dikke make up ook, en zij vraten veel, en zaten in de kerk te roddelen, met hun vooroordelen, om zich heen kijkende. Het waren min of meer clowns. Ook waren het een soort zombies. Dat was de Kuyper kerk.

Het smalle pad is vol met doornen. Aan het kruis zwellen de wonden, terwijl in de stad op het brede pad zwellen de lusten van de mens.

Luke 13:24 “Work hard to enter the narrow door to God’s Kingdom." NLT

Geliefden, ik noem even de Engelse vertaling omdat ze het zo mooi en treffend hebben vertaald. Het binnengaan is ‘ll in het Aramees, de taal van Jezus, en het betekent ‘volhardend binnengaan.’ Het harde werken is kts in het Aramees, wat ook een gevecht betekent, waarin je moet slaan en stampen, tot poeder moet vermorzelen, moet verwonden, zoals J.J. van der Schuit zegt over de liefde : De liefde wil het oog uittrekken, de hand afhakken, en kruisigt de zondige natuur. (De Wekker, 1/6, 1917) Dat gebeurt in de hof van het Hooglied, waar de palm van hoop staat, de roos van geloof, en de witte lelie van de liefde, stelt J.J. van der Schuit.

In het Grieks is het harde werk ‘agonizomai’ wat ‘te strijden voor een prijs’ betekent.

In het commentaar van ons andere blad, Geestelijke Opvoeding, op Odenlech 1:24 van de nieuwe bijbel stellen wij :

‘De valse vertaling van Efeze 2:8 is een absolute killer in het westen :
‘Want door genade zijt gij behouden, door het geloof, en dat niet uit uzelf: het is een gave van God.’
In het Aramees, de taal van Yeshua, staat er echter : ‘Want door de getuchtigdheid en geoefendheid (tebu) bent gij afgezonderd (prq), door de deugdelijkheid, en dat niet uit uzelf (het ego): het is een gave van God.’ In het Grieks is de gift de doron, wat een beloning is en een verering, net zoals charis, genade, een beloning is, en doron betekent ook een offer aan God, dus zo krijgt deze tekst een hele andere

betekenis. Die wordt in het westen van
de mens afgehouden.' (G.O. nr. 36)

Zo kloppen Lukas 13:24 en Efeze 2:8 weer met elkaar. In de westerse uitleg kunnen de woorden geloof en genade dus heel gevaarlijk zijn, omdat het in het midden oosten een veel diepere betekenis heeft. Zo kwam de kerk op een dwaalspoor terecht.

Diepte leert bidden, stelt J. Wisse. De myrten groeien in de diepten. De diepten leren roepen tot God, stelt J. Wisse. We moeten niet zomaar bidden om troost of verlossing, maar om diepte, zoals Job ook niet vertroost wilde worden, en de heiligen uit Hebreeën 11 wilden van geen bevrijding weten opdat zij aan een hogere opstanding zouden deelhebben, namelijk die van de diepten. Wij moeten niet verslappen, maar het volle Woord prediken, en niet halve waarheden met halve leugens in overmoed dingen goed proberen te praten, want het is niet goed. J. Wisse wees erop dat men God had getart en daarom was er niet zomaar redding uit God's gramschap. De geestelijken vandaag de dag moeten net als toen ook optreden tegen een verhard en verblind volk. We leven als in de dagen van Noach, stelde J. Wisse. De volksfeesten en ijdelheidskramerijen werden niet geweerd, stelde J. Wisse, en daarom waren de plagen gekomen. Hij riep het volk op om weer te luisteren naar de roede des Heeren. (De Wekker, 2/3, 1917)

J. Wisse riep op de gehele geestelijke wapenrusting aan te doen. Hij gaf het voorbeeld van een zorgeloos mens die stil en rustig in een bootje op de rivier de Niagara dreef, maar kwam opeens aan de gevaarlijke plek van de grootste waterval der wereld, werd met den stroom meegevoerd, en verdween, verpletterd in de ontzaggelijke waterkolk tussen Ontario Canada en New York Amerika in. Zo gaat het ook de mens die geen acht geeft op de waarschuwing des Heeren om met voorzichtigheid te wandelen, en de geesten te beproeven of zij uit God zijn.
(De Wekker, 2/2, 1917)

'Dom, stom, en ik weet niet waarom.' Waarom doen mensen dit ? Och ziet u, we leven met deze verschijnselen van zonde en verderf in dit gebied buiten het paradijs. Alles stort naar beneden als een waterval, en alles wordt verdraaid, tot chaos, want de schepping moet nog komen. En wij moeten de diepte van deze val onder ogen komen, stelt J. Wisse. De aarde is opgeslokt door een zee van bloed en tranen, verzwolgen, stelt J. Wisse, en Jezus weende aan de poorten van Jeruzalem, om het ongeloof en de verblinding onder de mensen, de verharding. Kom het onder ogen, dat is de enige weg. Waar de ontmaskering voortijdig overgaat in strijd, waar de ontmaskering niet volledig is, daar vindt valse, overmoedige strijd plaats.

---

37. HET GEHEIMENIS VAN DE CHRISTELIJK GEREFORMEERDE KERK - 6

J. Wisse stelde dat niet alles wat bidden heet bidden is. Men moet leren naar het Woord van God te bidden. (De Wekker, 25/12, 1896)

Bidden naar de wil van het vlees is geen bidden. We moeten bidden naar de Wil van God, naar God's Kennis. Niet mijn wil geschiede, maar Uw wil geschiede. Bidden begint met luisteren, want we mogen alleen door de hemelse kracht bidden, en die wordt alleen gezuiverd door de dood van het vlees aan het kruis, als zaad stervende in de grond.

F.P.L.C. van Lingen stelde dat de gelovigen zich bewust moeten worden van hun geringheid tegenover des Heeren grootheid. Dat begint met het stellen dat je het niet weet. Wij werken alleen met roepingen, en daarvoor moet je kracht des Heeren ontvangen en niet op de Heere vooruitlopen. Bidt daarom om een wachter voor de mond. IJdele woorden horen niet bij het koninkrijk van God. God strijdt tegen de ijdele tradities van de mens.

God is hemelse economie en hemelse reflectologie, om zo het aardse bestaan te doorgronden en te begrijpen. Alles is creatief materiaal waarmee gewerkt moet worden. Dit kan niet zomaar met de Franse slag. Liberalisme is ook een gevaar. Het smalle pad is vol met doornen en is glibberig. We moeten tot het smallere en langere pad gaan, wat als een touw is uiteindelijk.

Van Lingen stelde dat alle uitwendige godsdienstige handelingen waardeloos zijn als het inwendige leven ontbreekt. Zo kan een mens met al zijn godsdienst toch een Judas zijn.

In zijn 'Avondgedachten' stelde van Lingen dat wij als een Maria moeten zijn die alle nieuwe gezichtspunten van God's Woord als een schat moest bewaren waarvan geen penning verloren mag gaan. De prediking van Jezus is : kribbe, kruis, Golgotha en olijfberg, stelt van Lingen. Als wij hieraan denken, hoevelen gaan dan te snel van Golgotha tot de olijfberg ? Laat het diep genoeg gaan op Golgotha, opdat de olijven rijp zullen zijn. Velen snellen te snel naar de olijfberg en hebben zo een valse Jezus. Die is massaal in het westen, en daarom wordt er ook tegen Jezus gepredikt, de Jezus van de mensen, in de Nederduits gereformeerde dogmatiek, omdat ze Jezus hebben losgemaakt van zijn karakter. Van karakter tot karikatuur. Er is zo een heuse Jezus afgoderij ontstaan. Het heeft niks meer te maken met waar het oorspronkelijk voor stond. Met een ingebeelde Jezus lopen ze rond, als een zaksinterklaas. Die heeft altijd gelijk, en die vertelt hen alles wat ze willen horen.

Van Lingen stelt dat als we aardse messiaanse verwachtingen hebben, dan hebben we de Heere voor een slavenprijs verkocht.

Dat is wat alle valse Jezusleringen zijn, het is de geest van Judas. Men heeft het gehele evangelie lopen vervleselijken in het westen. Het is new age geworden. Snelle paarden is wat men wil, en men zet er veel geld op in.

In dit alles zal God een arm en ellendig volk doen overblijven, stelt J. Wisse.

Waar wijst het ware Jezus-principe dan op ? Calvijn noemde Jezus een voorbeeld en een herinnering. Het gaat om de ontmaskering en de doding van het vlees, de voornaamste theologische stukken van de leer van Calvijn, naar zijn eigen woorden. Het vlees probeert hier dingen omheen te verzinnen en te sjoemelen, om maar aan de oproep tot de ontmaskering en de doding van het vlees te ontkomen. Het is een hardnekkige ziekte onder het volk, wat van generatie tot generatie wordt overgedragen, en het berust allemaal op een misvertaling. Ja, het volk is ten gronde gegaan door een

gebrek aan kennis. Ze hebben niet het vlees gedood, maar de predikers die hen deze waarheden brachten.

Laten we de ontmaskering van het vlees en de doding van het vlees verwachten. Er is geen doding van het vlees zonder de ontmaskering van het vlees, en daarom staat het ook voorop in de leer van Calvijn, naar zijn eigen woorden.

Zo is er het voortijdse verhaal in de amazone mythologie en de orionse geschriften dat een groep amazones zich verzamelde in een hol of grot, en daar baden tot de Heere voor de ontmaskering en doding van het vlees, voordat ze op de geestelijke buffeljacht gingen. Zo moeten wij ook bidden voor de ontmaskering en doding van het vlees, en het verwachten. Calvijn noemde de ware kerk de moeder van de vromen, en hij noemde het Woord de leermeesteres, wat ook beelden zijn van de amazones. Calvijn noemt de schranderheid, de strategische intelligentie, ook de moeder van vele kunsten, als kentekenen van de hemel in de mens (Institutie, boek 1). Augustinus noemde de gehoorzaamheid aan God getoond ook de moeder, behoedster en oorsprong van alle deugden, waar ook Calvijn op wees (institutie, boek 2).

Net als J. Wisse stelde Calvijn dat God had bevolen de gebeden te vormen naar het richtsnoer van het Woord. Calvijn stelde dat het geloof gegrond op het Woord de moeder is van het rechte gebed, en daar waar van haar wordt afgeweken daar is slechts de vervalsing van het gebed. (Institutie, boek 3, hoofdstuk 20)

De verkiezing noemt Calvijn, naar de prediking van Paulus, de moeder van het geloof. (Institutie, boek 3, hoofdstuk 22)

Ook de schrift wordt door Augustinus een moeder genoemd, waar ook Calvijn op wijst, die zachtaan voortgaat vanwege onze zwakheid. (Institutie, boek 3, hoofdstuk 21)

De moederband met de kerk moet onderhouden worden, stelt Calvijn. Hij stelt : ‘Maar aangezien nu ons voornemen is te handelen over de zichtbare kerk, zo laat ons reeds alleen uit de naam "moeder" leren, hoe nuttig, ja noodzakelijk de kennis omtrent haar voor ons is; dewijl er geen andere ingang is tot het leven, indien zij ons niet in haar schoot ontvangt, baart, ons voedt aan haar borsten, en eindelijk onder haar hoede en leiding neemt, totdat wij, na het sterfelijke vlees afgelegd te hebben, gelijk zullen zijn aan de engelen. Want onze zwakheid duldt niet, dat wij uit de school ontslagen worden, voordat wij gedurende de ganse loop des levens leerlingen geweest zullen zijn. Daar komt bij, dat buiten haar schoot geen vergeving der zonden verwacht mag worden, en geen zaligheid, gelijk Jesaja (Jes. 37:32) en Joël (Joël 3:5) getuigen.’
(Institutie, boek 4, hoofdstuk 1)

Hij stelt daarbij ook dat wat zelf geen kerk is dan ook geen moeder der kerken kan zijn.

In dit opzicht wijst Calvijn ook op de voortvluchtige Hagar die het bevel van de Heere had gehad ‘om haar met haar meesteres te verzoenen,’ (Genesis 16:9) gezien het Woord de leermeesteres is in de leer van Calvijn.

Hij stelt : ‘Aan de leer, waarin onze godsdienst vervat is, hebben wij de eerste plaats gegeven, aangezien onze zaligheid van haar begint; maar zij moet in ons hart overgebracht worden en in onze wandel overgaan en zo ons in haar doen veranderen, opdat ze voor ons niet onvruchtbaar zij. Indien de wijsgeren terecht toornig worden op hen, en hen smadelijk uit hun gezelschap verdrijven, die wel openlijk verkondigen, dat ze een kunst onderwijzen, welke een meesteres des levens moet zijn, maar die kunst in spitsvondige breedsprakigheid verkeren, met hoeveel betere reden zullen wij dan die beuzelachtige drogredenaars verfoeien, die er mede tevreden zijn het evangelie op het uiterste deel van hun lippen te hebben, welks krachtige werking, honderdmaal meer dan de kille vermaningen der wijsgeren, had behoren door te dringen, tot in de diepste aandoeningen des harten, te zetelen in de ziel en de ganse mens te beheersen?’ (Institutie, boek 3, hoofdstuk 6)

De amazone leer van Calvijn, stelt dat het Woord de leermeesteres is, en ook moederlijk is. De verkiezing is de moeder van het geloof, die ook een moeder is, en de kerk is dus een moeder. Hierin is niet zomaar aardse messiaanse verwachting, want die zou de Heere doen verkopen door een slavenprijs, waar van Lingen op wees, maar wij moeten de ontmaskering en de doding van het vlees verwachten.

Calvijn noemde reinheid van de harten de moeder van alle deugden (In zijn verklaring van Mattheus 5:8).

Hij laat dan ook de valse amazones zien, want er is een oorlog der amazones :

- Trotsheid is de moeder der verachting. (Verkl. Mattheus 18:10)
- De moeder van alle bovenmatige zorgen is het ongeloof (Verkl. Mattheus 6:26)
- De zucht tot tegenspraak is de moeder van het ongeloof. (Verkl. Lukas 1:38)
- Een kwaad geweten is de moeder van alle ketterijen. (Verkl. 1 Timotheus 1:19)
- Nieuwsgierigheid is de moeder van praatzucht (Verkl. 1 Timotheus 5:13)
- Eerzucht is de moeder van vleselijke gevechten (Verkl. 1 Timotheus 6:20)
- Hoogmoed is de moeder van alle ongerechtigheden (Verkl. Psalm 10:2)

Calvijn stelde dat David geen andere wijsheid begeerde dan de meesteres van oprechtheid (Verkl. Psalm 101).

Calvijn klaagde erover dat hoe mensen zich ook vleien met hun daden en handelingen, er in hun leven toch niets reins wordt gevonden, totdat zij zich onderwerpen aan het Woord des Heeren. Calvijn spoort daarom aan om God’s geboden als leermeesteres en leidsvrouw aan te nemen, en dit reeds vroeg te doen en niet uit te stellen. (Verkl. Psalm 119)

Reden te meer dus om de ontmaskering en doding van het vlees te verwachten, zoals J. Wisse ook wees op Genesis 27:2 : ‘Ik weet de dag mijns dood niet.’ (De Wekker, 20/11, 1996)

Hierin moeten wij loskomen van het vleselijke vrouwelijke, zoals Calvijn er op wees dat het prachtlievend is, wellustig, trots en ontaard. (Verkl. Ezechiel 16) Dat is de oorlog der amazones, want Calvijn maakt telkens de tegenstelling tussen het vleselijke vrouwelijke en het geestelijke vrouwelijke. Wij mogen geen aardse verwachtingen hebben. Wij moeten onze tijd er niet mee verdoen.

Van Lingen wees erop dat : “Die zijn leven liefheeft zal het verliezen en die zijn leven haat in deze wereld zal het bewaren tot het eeuwige leven.” Hij wijst erop dat men vaak Jezus wil vereren zonder het kruis, maar dat wij het kruis moeten dragen. Dit moet gebeuren in zelfverloochening.

Terecht wees hij erop dat het Kuyperiaanse verenigen alleen maar tot meer verdeeldheid zou leiden, want God duldt geen mensenwerk dat met politieke bedoelingen God’s Woord verdraait om het in te passen in de eigen ideeën. Hij streed tegen het komende 1901. (Eenheid ? De Wekker, 13/11, 1996)

Wij moeten door God bezield zijn voordat wij spreken van God, stelt van Lingen in zijn ‘Avondgedachten’. Dat houdt in dat we door hemelse en zuivere doelen zijn bezield, en niet door vleselijke, eerzuchtige en machtszuchtige doelen van de reli-egoïstische mens. Hij stelt dat er een doorn in het vlees nodig is om ons in de diepte te houden.

---

38. VAN KUYPER TOT KERSTEN

Iemand zei eens : ‘Deze tijdelijke materiële wereld is een perverse weerspiegeling van de geestelijke wereld, net zoals we in een rivier de weerspiegeling van een boom zien en alleen een dwaas in de rivier zou springen om de vruchten van zo'n boom te proeven.’

Toch springen velen in de rivier om de vruchten van de boom te proeven. Ze willen het de kortste en makkelijkste weg, ook al is het vals. Overmoed laat velen het doel missen. Velen zijn gehecht aan het aardse.

In 1918 werd de SGP opgericht om een banier op te richten tegen andere partijen, zoals die van Kuyper. 1918 was een antwoord op 1901, maar waren ze er wel klaar voor ? In 1921 werd het blad ‘De Banier’ opgericht door de SGP. Het gaat al direct mis in het eerste nummer : ‘Daar de overheid haar gezag van de Heere heeft ontvangen zijn wij verplicht haar te vrezen.’ Ook al stellen ze daarna dat de overheid ook in zonde kan leven, het komt akelig dichtbij Calvijn’s leer van vergoddelijking van overheidsgezag. Dit was niet zomaar een leer van Calvijn, maar een misvertaling van Romeinen 13.

Het boek ‘Calvijn leeft onder ons,’ over de dark side van Calvijn (want die had hij ook, net zoals overigens David en Mozes), schrijft hierover :

‘Romeinen 13 - Het mysterie van Exousia

Romeinen 13 staat erom bekend dat het mensen onderwerpt aan aardse leiders. Het is echter een verkeerde vertaling. Misschien kent u vers 1 ervan: 'Laat elke ziel zich onderwerpen aan de hogere machten. Want er is geen macht dan van God: de machten die er zijn, zijn door God verordend,' zegt de KJV.

Kerkleiders hebben het gebruikt om hun mensen ermee te onderwerpen, door te zeggen dat ze hen moesten gehoorzamen. Maar laat u niet misleiden. Dit vers gaat niet over 'vlees en bloed'. Het woord machten is de Engelse vertaling van een woord dat veel in de Bijbel wordt gebruikt: exousia. Exousia betekent letterlijk vrijheid. Het gaat over een geestelijke macht. We zien dit woord in de Bijbel als een beschrijving van een orde van engelen. Exousia is om de geestelijke machten van de hemel te beschrijven. Exousia is ook om demonische machten te beschrijven, als tegengesteld aan vlees en bloed: Want wij hebben de strijd niet tegen vlees en bloed, maar tegen de overheden, tegen exousia, tegen de heersers van de duisternis van deze wereld, tegen de geestelijke boosheden in de hemelse gewesten. (Ef. 6:12) In Romeinen 13 gaat het over de hogere exousia, dat zijn de engelen die trouw zijn aan God. Verder lezen we in vers 1 dat er geen dergelijke exousia is dan van God, de overtreffende trap. Dus worden we opgeroepen om te vechten tegen de lagere exousia, de gevallen engelen, om hen te weerstaan, maar om ons te onderwerpen aan de hogere exousia, de goddelijke en hemelse engelen. Als we ons niet onderwerpen aan de engelen, en ons er niet tegen verzetten, dan lezen we in vers 2 dat we onder oordeel en straf komen. Het gaat over de regeling van God, de hogere exousia en niet de lagere exousia, want die demonische orde die we moeten weerstaan. Hiervoor hebben we de wapenrusting gekregen. Dit is dus precies het tegenovergestelde van wat veel kerkleiders prediken om hun kerkbanken vol te krijgen. De verkeerd vertaalde Romeinen 13 is een van de grootste valkuilen voor het lichaam van Christus, die het in slavernij probeert te brengen. Het is een leugen dat we ons moeten buigen voor ‘alle’ exousia. Het is een leugen dat ‘alle’ exousia van God is. We hebben gezien dat er twee verschillende soorten exousia zijn. Dit is wat de Griekse grondtekst ons laat zien.

Openb. 17:12-13 En de tien horens die u zag, zijn tien koningen, die nog geen koningschap hebben ontvangen; maar die ‘exousia’ als koningen ontvangen op één uur met het beest. Dezen zijn één van

zin, en zullen hun macht en 'exousia' aan het beest overdragen. Als iemand u zou vertellen om 'alle exousia' te gehoorzamen, dan zien we in Openb. 17:12-13 dat we dan de koningen van het beest volgen, en beste vrienden, dit gebeurt al. Velen volgen het beest door middel van deze leugens, om het merkteken van de mens te ontvangen in plaats van het merkteken van God.'

Tot zover het boekgedeelte. De vergoddelijking van overheidsgezag
(Calvijn's commentaar op Mattheus 26:52) - Deification of magistrates, is één van de fundamenten van Tulip (zie nr. 42 van ons blad 'Geestelijke Opvoeding'. Calvijn had wel degelijk een darkside die dus in het boek 'Calvijn leeft onder ons' wordt besproken. Dat kunnen we niet goedpraten, zoals we David's afschuwelijke zonden ook niet kunnen goedpraten. Calvijn was niet onfeilbaar.

In het boek 'Calvijn - Wraak van de farizeeërs' wordt aangegeven dat Calvijn niet terugschrok voor moord en marteling van zijn opponenten. Nu, daar heeft hij ook openlijk van getuigd in zijn eigen brieven.

In zijn brief aan Farel, 24 juli 1555 schreef hij : 'En ik ben er stellig van overtuigd dat zij niet zonder het oordeel van God, in strijd met het vonnis van de rechters, een langdurige marteling onder de hand van de beul hebben ondergaan.'

In zijn brief aan Farel, 13 februari 1546 schreef hij over Servetus : 'Als hij komt, zal ik hem, veronderstellend dat mijn gezag iets waard is, nooit levend laten vertrekken.'

Calvinisten hebben gesteld dat het vergeleken kan worden met het bloed wat David aan zijn handen had van Uria.

Het zijn zwarte bladzijden in de geschiedenis van Calvijn. We moeten oppassen met overheden en ook ervoor zorgen dat we zelf niet schuldig komen te staan. De Oud-gereformeerden waren veel terughoudender op dat gebied, bang dat Kersten in machtspelletjes terecht zou komen.

Wij moeten net als met 1901 zeker worstelen met 1918, zoals we ook moeten worstelen met Calvijn. De Bazuin zegt het eigenlijk zelf al, dat men niet langer langs de weg van zelfkennis, vernedering en worstelingen gevoerd wil worden. De oude mens der zonde behoeft niet gekruist en gedood te worden. Gelukkig heeft de Heere in het midden van ons nog doen overblijven een ellendig en arm volk, stelt de Bazuin. Maar wij zeggen dan : 'Wie meent te staan, zie toe dat hij niet valle.'

Ik had een droom over de SGP, en alles begon ouder te worden. Maar wij moeten juist wederkeren tot het kinderlijke geloof, de fontein van de eeuwige jeugd zien te vinden. Alles werd grijs en muizerig. Er lopen twee lijnen door de SGP, een goede en een slechte. Ook de SGP had een dark side.

Kersten draafde te ver door. Jezus was veel anarchistischer. Het koninkrijk der hemelen is niet van deze wereld. Er moest nog veel meer gebeuren in de reformatie. Daarom moest 1944 ook komen, en 1953.

Alhoewel wij calvinisten zijn zijn wij geen tulip-calvinisten en praten wij de dark side van Johannes Calvijn ook niet schoon. We nemen het voor wat het waard is. Daarover hebben we ook in ons andere blad, Geestelijke Opvoeding, geschreven. En zo is het ook met Kersten. We verafgoden hem niet. Hij was niet onfeilbaar. Direct bij het verschijnen van nr. 1 van de Bazuin worden vrouwen aangevallen, op een lager plan gezet, en dat terwijl Galaten 3:28 zegt : ‘Hierbij is geen sprake van Jood of Griek, van slaaf of vrije, van mannelijk en vrouwelijk: gij allen zijt immers één in Christus Jezus.’ Paulus geeft soms ook toe dat hij een mening geeft in plaats van inspiratie heeft van God. Het is daarom ook te zot voor woorden om de oude bijbel 100% geinspireerd en onfeilbaar te noemen. Dat is iets Laodiceaans, alsof ze alles al hadden en nergens gebrek aan hadden, wat gewoon totaal onbijbels is. Sinds Karl Barth kan dat ook niet meer. Karl Barth liet zien dat de bijbel ook gewoon menselijk was met fouten, maar dat God het kon gebruiken. De theologische stroming is dus om deels calvinistisch te zijn en deels barthiaans, om zo deel te hebben aan de doorgaande reformatie. Ook Berkouwer kreeg steeds meer respect voor Karl Barth.

De vrouw dient in de gemeente te zwijgen, stelde nr. 1 van de Bazuin. Het zou een regel gegeven zijn door Paulus voor het gehele leven. De vrouw zou onder de man gesteld zijn. Maar de bijbel is dichterlijk met diepere betekenissen. Zat niet Maria aan de voeten van Jezus om naar de Heere te luisteren, en rende Martha niet in het rond om door het vlees te dienen ? Maria had het beste deel gekozen, en wij dienen allemaal als een Maria te zijn. Paulus zei ook dat lang haar bij een man een schande is, terwijl Simson zijn haar moest laten groeien. En ja, zo staat dat er in het Grieks, maar Jezus en ook Paulus spraken hoofdzakelijk Aramees. Josephus leerde dat het Grieks helemaal niet zo wijdverspreid was, want het werd juist door de Joden ontmoedigd en stond gelijk aan het eten van zwijnenvlees. De Joden rouwden erom toen de Septuagint (Griekse Vertaling van het Oude Testament) ontstond, want zij gebruikten de Peshitta. Het was een zeldzaamheid als een Jood Grieks kende in de eerste eeuw. Aramees was de lingua franca. Daarom is het ook onzin om de brieven van Paulus al teveel in Griekse context te vertalen, zonder daarbij het Aramees als bron te hebben.

1 Korinthe 11 Vers 12 zegt : ‘Want gelijk de vrouw uit de man is, zo is ook de man door de vrouw; alles is echter uit God.’

Nu, laten we kijken naar Vers 14 : ‘Leert de natuur zelf u niet, dat, indien een man lang haar draagt, dit een schande voor hem is ?’ Zo zou dat vertaald kunnen worden vanuit het Grieks, en dat nemen we dichterlijk, maar laten we nu naar het Aramees kijken, de brontaal : ‘Indien een man lang haar draagt, dan is dat een teken van het lijden (sa´ra, s’r).’ Het kan ook als soberheid vertaald worden. Het duidt op de natuurlijke soberheid van de man, heenwijzende op het kruis, en op de nazireeërsgelofte, die Paulus zelf ook genomen had en dus ook zijn haar had laten groeien, wat hij na de gelofte weer afknipte (Handelingen 18:18), dus zo komen deze tekstgedeelten, en ook de tekstgedeelten van het OT weer met elkaar in overeenstemming. De langere baard van een man wijst dus ook duidelijk op het dragen van het lijden, het dragen van het kruis, en dat is ook wat de natuur leert, waar Paulus op wijst.

Terecht zegt de Banier, nr 2. van 1921 dat we beginselgetrouw moeten zijn. Laten we dat dan ook doen. Ook stelt de Banier terecht dat we moeten sterven aan de zonde, aan eigenliefde en hoogmoed, en dat velen met hun belijdenis de begeerlijkheden des vlezes en de genietingen der zonde beminnen. We moeten klagen dat de getrouwen weinigen geworden zijn onder de mensenkinderen, stelt het blad. Ook helemaal waar.

En weer worden in nr 2. de vrouwen aangevallen. Luister : Als de bijbel toch heel duidelijk vrouwen heeft geroepen en aangesteld, zoals Deborah, dan moeten die Paulinische teksten toch een andere betekenis hebben dan wat men erin probeert te leggen. We moeten telkens weer deze bijbelse regel toepassen : niet door het vleselijke, maar wel door het geestelijke, en dit geldt ook voor het onderwerp van de vrouw. De vrouw hebben we nodig voor wedergeboorte, dus als dan zeer terecht de vaccinatie dwang door de Banier wordt gestreden in 1921 dan zou hun vrouwenbestrijding die strijd weer opheffen. Het is zeer tegenstrijdig. Vrouwenbestrijding is zeer materialistisch en ondoordacht.

In nr. 3 wijst de Banier erop dat een vader twee van zijn kinderen door vaccinatie verloor, en voor die vader was de statistiek niet één op de miljoen, maar 50 procent. Daarom stelt de Banier terecht dat de barmhartigheden der goddelozen wreed zijn. Terecht wilde de Banier de afschaffing van de onrechtvaardige vaccine dwang, en stelde dat de overheid niet over hun geweten heerste. Vandaar dat het ook zo gevaarlijk is om te stellen dat de overheid haar gezag van God heeft, zoals we zagen. Dat is een tulip-calvinistische leugen door misvertaling.

Romeinen 13 in het oorspronkelijke Aramees noemt de overheden ‘de vierde orde van de engelen’. Het gaat dus om de geestelijke overheden, en dan nog is er een strijd tegen de vleselijke overheden.

Dat doet de Banier ook : Blijft van de lichamen van onze kinderen af, roept de Banier. Gij zult niet een kunstbewerking aan het lijf dwingen waardoor én de vrije beschikking over eigen lichaam en over dat zijner kinderen én de vrijheid van het geweten wordt gekrenkt, stelt de Banier in nr. 3 van 1921. We mogen hierbij ook denken aan de tandartsendwang die kinderen en ook ouderen dwingt tot het hebben van vullingen, oftewel bot-implantaten, waardoor de mens de grootst mogelijke huidproblemen kan krijgen en andere zware gezondheidsproblemen, want het hoort daar niet in de mens. Mensen raken erdoor in een coma of komen in een rolstoel terecht. Het is ook een grote godsgruwel, en de engel des Heeren zal zeker het volk straffen die hiermee doorgaat. Er zijn voorbeelden genoeg van hoe verkeerd dit kan aflopen, hoe mensen worden geteisterd door deze dwangverpleging, en het moet maar een keer afgelopen zijn. Weet wel dat dit een bevel des Heeren is, op dezelfde lijn als de waarschuwing van de Banier in 1921. Jullie hebben van onze kinderen af te blijven met jullie giftige troep ! Telkens wordt er weer Russisch roulette gespeeld met onze kinderen ! Zo worden kinderen, en ook ouderen, telkens weer aan de medische Moloch geofferd. Door dwang houdt deze goddeloze markt zich staande, en de Heere pikt het niet meer ! Een gewaarschuwd mens telt voor twee, want de engel des Heeren zal zeker komen, en wie niet het bloed aan de deurposten heeft gesmeerd van het gekruiste vlees die zal onder een groot oordeel komen ! Weet wel dat dit een bevel des Heeren is !

Gij zult geen kinderen of ouderen dwingen met gifspuiten of gifimplantaten, want hun lichamen zijn het huis des Heeren. God waakt over de kinderen. Knoop het goed in uw oren, oh afvallig Nederland ! Er zijn vele godsgruwelen gepleegd die ten hemel schreien, en God kijkt en telt ! En wee de wachters die hier niet de bazuin over blazen, want dan zouden de wachters bloed aan hun handen hebben.

Financiele medische krankzinnigheid, dat is wat het is.

Dus geen gifspuiten, stelde de Banier, maar wèl ‘*isolatie en ontsmetting*’. Je mag God niet verzoeken. Je moet voorzorgsmaatregelen treffen. De Banier stelde dat afzondering het middel Gods is om een beginnende pokverspreiding tegen te gaan, niet een giftig vaccin ! Houdt je aan het Woord des Heeren, het medicijn, en onderwerp je niet aan wereldse meesters. Gij kunt geen twee heren dienen. Dat is wat de Banier stelde in 1921.

En daarna ging de Banier weer rustig door met de aanval op vrouwen. Het is dus een golfbeweging. Er lopen twee lijnen door de Banier. Het is een gevecht tussen het ongeletterde vlees en het geestelijke.

Nederduits Gereformeerde Predikanten Fonds (NGPF)

---

39. DOOYEWEERD EN DE STRIJD TEGEN DE DEUS EX MACHINA

De aard van de sociologie is dialectisch, dus vandaar dat men de dialectiek moet leren kennen en begrijpen om ook maar enigszins de sociologie te kunnen begrijpen. Waar men weigert hard door te leren daar komt men in de valstrikken van de cliché. Als de wijsbegeerte door Dooyeweerd de

‘waardenleer’ wordt genoemd (De wijsbegeerte der wetsidee I, p. 95), dan zien we weer, zoals onze catechismus stelt, hoe belangrijk het is dat de wijsbegeerte ervoor zorgt dat de theologie niet verzandt in overmatig dogmatisme.

We moeten bezonnen en gematigd omgaan met politiek. Het koninkrijk der hemelen is niet van deze wereld, en God’s wegen zijn ondoorgrondelijk en niet naar menselijke maatstaven.

Volgens Dooyeweerd is er een zelfgenoegzame kern die absoluut is, en die zelf ook de zin niet is, want die staat buiten alles, en ook boven alles. We kunnen stellen dat we dan eerst te maken hebben met de zelfgenoegzame Laodiceaanse bron, want eerst moet de wetteloze mens komen die zich als een god opstelt in de kerk. Die weet alles al, heeft alles al, en is zelfgenoegzaam en absoluut en doet gewoon waar hij zelf zin in heeft, ‘do what thy wilt’.

Dooyeweerd heeft het over het Archemedische punt waar God door het subjectieve zelf werkt, dus die staat er niet los van, en het Archemedische punt staat ook nooit los van de geboden, en transcendeert alles, alle zin-verscheidenheid, in zin-totaliteit. Dooyeweerd was dus een bergbeklimmer die de geestelijke Mount Everest beklom om de gereformeerde kerk tot een hoger filosofisch niveau te brengen. Onze zelfheid, en ook ons subjectieve zelf, moet deelhebben aan het Archemedisch punt. Het is bruikbaar materiaal. Zo kan de heersende menselijke filosofie gezuiverd worden aan God’s openbaring, door het Archemedische punt. Dooyeweerd wijst terug op de a priori, als de prisma waarin alles begon. Dan moeten we dus onder het punt van zelfgenoegzaamheid komen. We zien nu nog de zelfgenoegzame, Laodiceaanse wereld die zichzelf als bron waant, als absoluut. De wereld slaapt en moet nog ontwaken. Wij moeten geheel door de Laodiceaanse bron heentrekken tot het Archemische punt om Laodicea in onszelf te overwinnen en te doen ontwaken.

Als je een kind vraagt wat hij later wil worden, en zo’n kind zegt : ‘dood,’ en je bent geschokt en vraagt waarom ? En zo’n kind vertelt je dan dat de tandarts hem dwingt om met vullingen te lopen waar hij last van heeft, dan weten we dat het een geestelijke oorlog is. Kinderen worden gedwongen met vullingen in hun botten (tand = bot) te lopen, terwijl er zenuwen doorheen lopen die al snel onderdrukt kunnen worden door lichaamsonvriendelijke en lichaamsvreemde materialen zoals bij de tandarts. ‘Het is niet meetbaar,’ zeggen ze dan, en zo proberen ze het tussen de oren te drukken van de kinderen, en dat terwijl ze eerst zelf hun materialen ‘tussen de oren’ van de kinderen hebben gestopt. Ze doen dit trouwens ook bij ouderen. Het is een tandarts-tirannie in Nederland. Niet alleen Nederland, maar ook in de gehele wereld. In Australië klaagden ze dat het nog wel erger was dan in Nederland. Het staat op dezelfde lijn van de vaccinatie-dwang waar de SGP tegen streed in hun blad ‘De Banier’ van 1921. Het staat op dezelfde lijn als de gedwongen vaginale besnijdenis, en de gedwongen voetinbinding van de Chinezen bij vrouwen, wat pas in de jaren 1900 ten einde kwam. Maar Nederland gaat rustig door met het martelen van haar kinderen. Het is een grote gruwel. Mensen kunnen niet meer naar hun werk, kunnen niet meer naar school, en worden zo in de ziekenzorg geduwd of in de psychiatrie, zodat daar een goede boterham aan verdiend wordt. Wij staan op tegen deze gruwelen. God staat op tegen deze gruwelen, en spreekt tot deze farao : ‘Laat mijn volk gaan.’ Zoals we weten kwam God met plagen omdat de farao zich verhardde, en die plagen zijn hier ook gekomen. Hebben ze iets van corona geleerd ? Niet veel. Het beest heeft zich niet bekeerd, zoals we in Openbaring ook lezen. Het is een gedwongen merkteken die ieder mens moet aanvaarden. Kinderen worden gebrandmerkt geboren, als slaaf. Het wordt van geslacht tot

geslacht doorgegeven. Het is een erfelijke ziekte. Velen van de kinderen, en ook ouderen, plegen zelfmoord onder deze druk. Het is een geestelijke oorlog. Deze wereld maakt mensen wanhopig, tot het uiterste toe, want daar verdiend deze Laodiceaanse wereld aan. Het is een wereld van misdaad, van hond eet hond.

Vandaar dat we ook naar het Archemedische punt moeten gaan, naar de a priori, de steen der wijzen, of de steen der filosofen, om door het Laodiceaanse mijnenveld heen te komen. Wij zijn geroepen om hoop te brengen, om een doorgang aan te wijzen, in de wildernis. Daar werkte ook Dooyeweerd aan, als architect van de na-Kuyperse gereformeerde kerk, samen met B. Wielenga en Berkouwer. Zij zijn pilaren van de latere gereformeerde kerk. Dooyeweerd werkte het erfgoed van Kuyper verder uit.

Dooyeweerd waarschuwde tegen de afgoderij die in de wijsbegeerte kan doorwerken waar zij zelfgenoegzaam is geworden als selectieve zinsverabsolutering, wat in principe gewoon sofistisch-hedonistisch is, een duur woord voor egoïsme. Dooyeweerd noemt het de afval van de zinstotaliteit. Het is de verabsolutering van een deelwaarde, wat ook de definitie van een secte is. Het zelf is dan afgevallen van de arche, van het Archemedische punt, en zo heeft het zelf daar geen standplaats meer, zodat het zelf is afgedwaald, is weggegleden, en zo geen waarachtige zelfkennis meer heeft, waar Dooyeweerd op wijst. Men heeft een schijnzelf gemaakt. Het heeft niets meer met de oorspronkelijke zelfheid in het Archemedische punt te maken. Zo kan er ook geen waarachtig inzicht in de zin-totaliteit en de oorsprong van alle zin zijn, stelt Dooyeweerd. (De wijsbegeerte der wetsidee I, p. 25)

Zo kwam het zelfbewustzijn van de mens in volle opstand tegen God, diende God niet meer, maar zijn ego, en werd zo verstrooid in de zins-verscheidenheid van de tijdelijke kosmos, stelde Dooyeweerd. Zo kwam de immanentie-filosofie opzetten, oftewel dat wat binnen de grenzen van het waarneembare en het bewuste blijft, als een braaf Pavlov hondje. De immanentie strijdt tegen het transcendente Archemedische punt, tegen het a priori prisma. Zo zijn zij het pad van de verabsolutering opgegaan, en op hun eigen verdorven wijze zijn ze schijn-transcendent geworden. (p.26)

Hij noemt dat het immanentie-idealisme zich schuldig heeft gemaakt aan de verabsolutering van het natuurwetenschappelijke vakgebied. Immanentie-idealisme is dus lui en laf denken, wat dus alles neemt zoals het is en daar munt uit probeert te slaan, en dat vervolgens tot wetenschap te strekken, en zo haar schijnkennis uitstrekt om daar vervolgens duur en belangrijk mee te gaan lopen doen. Zo strekt men luiheid zelfs tot schijn-ijver. Dat gebeurt allemaal in Laodicea. Zij zitten nog gewoon bij de vleespotten en de drugspotten van het oude leven. Dit is hoe diep de zondeval is gegaan, in afdwaling van de arche, van het Archemedische punt. Zij hebben hun eigen Archemedische punt opgericht, als een schijn-prisma, het goud der dwazen. Het zijn hun geluksstenen waarmee ze dobbelen, over de ruggen van anderen heen. De één z’n dood is de ander z’n brood. En zo hebben ze hun dwangverpleging opgericht. Wij strijden dus samen met Kersten en Dooyeweerd tegen dit grote kwaad.

Dooyeweerd ontmaskerde de afvalligheid van het Archemedische punt in de immanentie filosofie als Midas-afgoderij. Midas veranderde alles wat hij aanraakte als bij toverslag in goud, zoals de immanentie filosoof dat doet door de staf van de verabsoluteerde zinsbijzonderheid. Het is allemaal

eigenbelang en zelfbelang. Er is geen zelfverloochening geweest. Ze hebben een snelle toren van Babel gebouwd. Zo maakten ze de kosmos, het vlees, tot logos. Het vlees was Woord geworden. Dat zien we om ons heen gebeuren, waar Karl Barth ook tegen gewaarschuwd heeft. Ze hebben het woord der mensen tot het Woord van God gemaakt. We zien drie grote strijders in de jaren 1900 : Kersten, Dooyeweerd en Karl Barth. Ja, ook Karl Barth hoort hierbij. Berkouwer begon Karl Barth meer en meer te verdedigen en meer en meer van zijn gedachtengoed over te nemen in zijn architectuur van de latere gereformeerde kerk.

In de Midas-afgoderij, de Laodiceaanse goudkoorts, verliest de immanentie-filosoof die zichzelf zelfgenoegzaam heeft verklaard richting op de zinstotaliteit, stelt Dooyeweerd. Zo geven ze een valse inhoud aan de zinstotaliteit, op het immanentie-punt, wat dus tegen het Archemedische punt ingaat. Zo begrijpt men de ware structuur van de zinsamenhang van de kosmos niet meer. Dooyeweerd noemt het een gemis aan radicaal-critische zelf-bezinning.

Als de zondvloeden komen dan zullen de immanentie-filosofen en ook de immanentie-theologen die denken dat de kerk alles al heeft in hun Laodiceaanse zelfgenoegzaamheid ontdekken dat er middelen ontbreken. Vandaar dat we ook moeten terugkeren tot wat de vaderen gegeven hebben, het ‘eert uw geestelijke vader en moeder’. Wij moeten dus terugkeren tot deze zuilen van de latere Nederduits gereformeerde kerk, tot Kersten, Dooyeweerd en Karl Barth. Ook J. Wisse, C. Steenblok, F. Mallan en Klaas Schilder zijn belangrijke zuilen van de latere Nederduits gereformeerde kerk, niet in de zin van persoonsverering maar als referentie-punten tot hun leer. En de latere Nederduits gereformeerde kerk is christelijk gereformeerd en calvinistisch gereformeerd in haar natuur, deelhebbende aan de vrijgemaakte doorgaande reformatie.

Dooyeweerd laat ook het gevaar zien van de immanente eenheid, een gevaar van te eenzijdig monotheïsme, namelijk wanneer dit gaat strijden tegen alle veelheid van zin. Het is een sofistische uiteenscheuring van de zinsamenhang, waarbij Dooyeweerd wijst naar de Griekse filosofie. Uiteindelijk wordt dit dan gefilterd tot iets boven-tijdelijks en tijdelijks, waarbij de aan de tijd immanente vorm dan wordt vergoddelijkt tot arche, tot oorsprong, als Archemedisch punt. Zo komt het tot een ware religieuze en geestelijke oorlog, want er kloppen dingen niet. Men heeft in grote haast, zonder het te verdiepen, dingen aan elkaar gepast. Dat is weer het dwangmatige karakter ervan, wat we overal nog steeds om ons heen zien. Men heeft een dwangmatige realiteit gebouwd, voor de markt en voor de macht. Men is controle-zuchtig, ja, controle-ziek. Midas is tot God verklaard, en zo heeft de mens zijn goudkoorts verzadigd, en is zo zelfgenoegzaam geworden, en verdedigd dit met hand en tand met de meest verdorven drogredenen, maar die worden veelal blind geloofd vanwege dat kinderen het met de paplepel ingegoten krijgen en een zwaard van Damocles aan een zijden draadje boven hun hoofd hebben hangen. Dooyeweerd spreekt omtrend deze dingen over een afvallige religieuze wortel.

Dooyeweerd noemt dan het hart als de volheid van de zelfheid, als de in waarheid transcendente wortel, het enige punt waarin we het tijdelijke zin-onderscheid en de tijdsamenhang te boven kunnen gaan. In het hart ligt dus de eeuwigheid. Deze volheid van de zelfheid bestaat alleen in de godsopenbaring van zonde, waar Dooyeweerd op wijst. Wij moeten dus de diepte van de zondeval kennen. In die zin komt Dooyeweerd op één lijn met C. Steenblok. De immanentie-filosofie probeert het zonde-vraagstuk te ontvluchten, schoon te praten. Daar worden ook rustig Jezus-afgodsbeelden voor opgetrommeld. Er is een verschil tussen de Laodiceaanse Jezus en de

calvinistische Jezus als voorbeeld en herinnering. De calvinistische Jezus kon je niet zomaar snel van stal halen en voor je karretje spannen, want er was het zonde-probleem en het probleem van de uitverkiezing, dus niemand had zomaar snelle sleutels voor dit apparaat.

Dooyeweerd stelt dat Jezus niet zomaar allerlei immanente problemen oplost, maar dat Jezus wijst op de kennis. Nu, we moeten hier stellen dat naast de immanente filosofie ook de transcendentale filosofie potentieel gevaarlijk is. We moeten wijzen, zoals Dooyeweerd dat ook doet, op de zondologie, en met name ook op de zondologische filosofie, want anders ligt er het gevaar dat de zondeproblematiek te snel wordt afgesloten als een dogma, waar J.J. van der Schuit, een student en opvolger van J. Wisse in de christelijk gereformeerde kerk ook tegen waarschuwde. Ook als we het hebben over de kruizologie, de lijdenskunde, dan mogen we dat alleen bespreken in het verband van de zondologie, wat dus een filosofie op zich is. Zo worden er geen snelle sleutels aangereikt om hieruit te komen. Het is een smalle, lange weg, met veel doorns, en er zijn veel valstrikken. Calvijn heeft dit hele pad ook uitgestippeld. Kant ook, en daarna Dooyeweerd. Het is van belang om tot een neo-dooyeweerdiaanse filosofie te komen omtrend deze dingen.

Jezus komt niet met autoritaire oplossingen, stelt Dooyeweerd. Hij wees op de diepte van de kennis, niet als een deus ex machina.

We kunnen stellen dat we uiteindelijk bij de zondologische psychologie en sociologie terecht komen. We mogen dit niet omzeilen. Bovenal moet de mens toetsen en dat gaat niet buiten de zondologie om, want waar alles wordt schoongepraat daar ontstaat de zelfgenoegzaamheid die niet meer kritisch is op zichzelf. Gebrek aan zondologie is dus ook fataal in het toetsen. Hier zien wij het belang van de kerkscheuring van 1953.

Verabsolutering is een groot gevaar, stelt Dooyeweerd. We kunnen stellen dat de zondologie hier tegenover gesteld moet worden. Niet zomaar als dogma, maar als filosofie.

In plaats van kringetjes om de gedachten te zetten en er kritisch en toetsend mee om te gaan grijpt de mens voortijdig ernaar als naar verboden vruchten, en rent ermee weg, en vergoddelijkt het snel en zo ook zichzelf, en waant zich dan in het laodiceaanse paradijs, Jezus als ezel gebruikend, want die wordt voor hun karretje gespannen. Dat is wat de Jezus-afgoderij is, als een moderne, westerse drugs, terwijl men dus moet leren kringetjes te maken om hun gedachten en te leren nuanceren.

---

40. DOOYEWEERD EN DE STRIJD TEGEN DE DEUS EX MACHINA II

Iemand zei eens : ‘Iemand die het lijden ontwijkt is een slaaf van gemak.’ Iemand anders zei eens dat de mens niet geschapen is voor het gemak. De mens wil iets bereiken, zij willen pijn en lijden voelen, ze willen iets overwinnen.

Je kunt je er niet van afzonderen. We moeten door het lijden heen om ons te ontwikkelen, maar de psychiatrie bestempeld lijdensgezindheid als een geesteszieke. Zo wordt het lijden nog erger bezwaard, als een farao die niet wil laten gaan. De farao houdt de mens in slavernij tot het gemak, tot de vleespotten en de drugspotten, want het land verdient er goed aan. De farao wil dat je consument blijft.

Zo is dit ook het christendom binnengeslopen. Velen weten niet wat er gaande is, en velen weten niet dat ze het niet weten. Er is een grote deus ex machina in het christendom binnengeslopen, van gemakkelijke oplossingen, die slechts placebo's zijn.

Zulke deus ex machina's zijn : 'Oh, Jezus heeft alles al opgelost, dat moet je gewoon geloven,' en : 'Jezus is voor al je zonden gestorven. Dat moet je geloven, en zo ben je behouden. Klaar.' Of even een zondagsgebedje bidden en dan Jezus in het geloof aannemen. Klaar. Het is een leugen, mensen, waar de gereformeerde vaderen veel op hebben gewezen. De kerk is bijna geheel ingenomen door de deus ex machina, en de kerk slaapt. Dooyeweerd wees op de hogere filosofie, maar wie luisterde ?

Dooyeweerd streed tegen de deus ex machina van simpele en snelle oplossingen die totaal aan het probleem voorbij gaan. Ook Calvijn streed er tegen. Ze hadden geen simpele theologie voor de mens klaarliggen, zoals vandaag de dag het veelal gepredikt wordt. Gemak dient de mens, en de mens is tot slaaf geworden, tot religieuze consument, alsof het een verzekering is. Het behoort allemaal tot de hedendaagse financiele krankzinnigheid die ook de kerk heeft ingenomen, en waar Paulus al tegen waarschuwde. Er zouden wolven komen die de kudde niet zouden sparen. De mens moet loskomen van die rammelaar, maar luistert de mens wel ? Men vangt er soms wel wat van op, en knikt dan : 'ja, ja', maar toch gaan ze er rustig mee door, met hun grote deus ex machina die zij aanbidden en op de voet volgen. Ze zijn in een hypnotische toestand.

We kunnen dus stellen dat de deus ex machine een sjoemelmiddel bij uitstek is. De deus ex machina is de aanbidding van het gemakkelijke, terwijl zo de diepte van de ziel sterft. De deus ex machina heeft het gemakkelijke tot norm gesteld en vervolgd een ieder die niet aan deze norm voldoet.

We kunnen met Calvijn stellen dat er hen zijn die Jezus volgen om de edik aan te nemen die hem geboden werd. Maar Jezus wees de edik af, want het was een deus ex machina, als de verboden vrucht, die ook wel Septus wordt genoemd in de nieuwe bijbel. De Septus draait alles om in het brein van de mens. Dat de man sterker zou zijn dan de vrouw en over de vrouw zou heersen was iets van de zondeval, geenszins van de paradijselijke situatie. De Heere had tegen Kaïn gezegd dat de zonde als een belager aan de deur lag, maar dat Kaïn over de zonde diende te heersen. Daarom klopt het ook niet wat er in sommige kerken over vrouwen wordt gezegd. Dan deelt men in de zonde van het paradijs, in de deus ex machina, want dat is wel heel gemakkelijk. De man wil over de vrouw heersen. De man moet over de zonde heersen, over het vleselijke. Zowel man en vrouw moeten dat.

Nietzsche streed ook tegen de deus ex machine, die hij een valse troost van verschijnselen noemde, in plaats van geestelijke kennis. Diepte-filosofen proberen door hun werk een antistof te maken tegen de deus ex machina van bedrieglijke gemakszucht. De deus ex machina wordt goed verkocht en houdt de mensen verslaafd aan de matrix. Ook in de nieuwe bijbel wordt de strijd tegen de valse

troost besproken, die de mens in de houdgreep houdt, ten koste van de diepere kennis. Het houdt de mens in slaap. De mens kan zo niet ontwaken. Het houdt de mens onderwater. De deus ex machina is een verschrikkelijk zeemonster die zijn slaven niet wil laten gaan. Het ding heeft vele tentakels, en is de moeder van de matrix.

MK ultra is zijn oudere broertje. Een slachtoffer van MK Ultra stelde dat niet iedereen op deze planeet een ziel heeft. Het slachtoffer van MK Ultra stelde dat in feite veel van hen gewoon projecties zijn van programmeringen. En dat is alles waar ze in geïnteresseerd zijn, om deze programma's draaiende te houden. Het is AI, kunstmatige intelligentie, want ze hebben geen ware intelligentie. Het slachtoffer van de MK Ultra noemde deze AI projecties 'messengers'. 'Messengers' hebben een andere soort ziel. Deze messengers zijn hier om hen die een ziel hebben te verzoeken en te onderdrukken, rond te bazen. Ze doen het vrij effectief, stelt het slachtoffer van MK Ultra, maar als je teruggaat naar de wortels dan zijn het co-optive bots die geen ware creativiteit hebben.

Hoe kun je weten dat je slachtoffer bent van MK Ultra ? Aan de hand van welke punten ?

#1 Je bent geprogrammeerd te geloven dat vlees goed voor je is, dat het zo hoort, dat dieren daar voor zijn, terwijl het totaal onbijbels is en tegennatuurlijk.

'Ja, maar wilde dieren doen het ook,' is een drogreden, want de natuur is gevallen, en het zijn slechts zinnebeelden.

#2 Je bent geprogrammeerd te geloven dat het normaal is om vullingen te hebben, bot-implantaten, en wortel-kanaal-behandelingen, het doden van de zenuw, om het dode bot zo op te vullen met lichaamsvreemde rommel, terwijl het voor veel complicaties zorgt in de mens, en het daar als een tikkende tijdbom zit.

#3 Je bent geprogrammeerd om te geloven dat als je niet gelooft en handelt zoals het in jouw kerk of religie geleerd wordt, dan wordt je voor eeuwig gemarteld in dat wat ze de 'hel' noemen, wat totaal niet bijbels is.

'Ja, maar Openbaring zegt,' is een drogreden, want het is een allegorisch boek.

'Ja, maar Jezus zei,' is ook een drogreden, want Jezus sprak in gelijkenissen. Daar komt bij dat Jezus Aramees sprak, wat een dichterlijke taal is met meerdere betekenissen.

Er zijn nog wel meer punten, maar tot zover maar even. Dit is de grote drietand van MK Ultra, gebracht door de ziellozen, de AI Messengers. Zij hebben een kunstmatige ziel en een kunstmatig bewustzijn.

Dooyeweerd maakte onderscheid tussen het naïeve dingbegrip en het vakwetenschappelijke functiebegrip. Velen gaan met God en Jezus om als met een ding, als een voorwerp, terwijl het om een filosofisch onderwerp gaat wat in haar functionaliteit besproken dient te worden. Ook C. Steenblok streed tegen de Laodiceaanse voorwerpelijkheid, en stelde het aan de kaak.

Hierin is het belangrijk te komen tot kritische zelf-inkeer om de onzelfgenoegzaamheid van alles onder ogen te komen, stelt Dooyeweerd. (De Wijsbegeerte der Wetsidee I, p. 51)

Dooyeweerd hamert, net als C. Steenblok overigens, op het belang van kritische bezinning op de mogelijkheid van de filosofie. Daarbuiten is het een vicieuze cirkel. Men moet komen tot de kritische grondvragen naar haar eigen mogelijkheid. Dit is dus ook kritische zelfbezinning. Dooyeweerd noemt het reflectief denken de kritische zelfbezinning op het grondidee wat heenwijst naar de eigen apriorische voorwaarden die buiten en boven de tijd staan, in de eeuwigheid dus, als de grondwaarden. De reflectologie heeft al die lijnen gevolgd en doorgemeten, tot de bron, om ze daar aan te zuiveren, in de a priori prisma, opdat ze zich niet laat bedriegen door projecties.

De Ex Deus Machina, de kunstmatige machinale afgod van het sjoemelende en egoïstische gemaksdenken, van naïef dingbegrip dus, kan alleen zo uitgeschakeld worden. Zo kan ook de MK Ultra en de matrix instorten.

Dooyeweerd stelt dat de mens weer gedreven moet worden tot zijn apriorische grenzen en zo grensbegrip moet gaan krijgen, om los te komen van naïef dingbegrip. Dit wordt ook besproken in de nieuwe bijbel. Men moet weer grensgevoelig worden. Dit gebeurt in de lijdensgezindheid, in het op waarde schatten van het lijden. Het is de smalle weg terug tot het kruis wat overboord is gegooid. Met het overboord gooien van het kruis heeft men de armen en de dieren overboord gegooid, wat tegengesteld is aan de ark van Noach. ‘Neem uw kruis op, en volg mij.’ Kies niet voor de gemakkelijkste weg, de weg van de minste weerstand, maar kies voor de beste weg, de weg die naar huis leidt.

Het medicijn : breken met zelfgenoegzaamheid, stelt Dooyeweerd. De mens heeft zichzelf lopen spekken met zelfgenoegzaamheid, en de weg is moeilijk terug te vinden. De mens is verstrikt geraakt in de webben van het egoïsme. En het egoïsme zoekt het hart te doden. Het egoïsme zoekt de ziel uit te doven. Het kan me niet schelen wat u denkt over uw kerk of geloof. Wij als predikanten moeten deze boodschap prediken, anders zouden wij ook bloed aan onze handen hebben. Wij mogen niet liegen. Wij moeten de waarheid prediken. Wij hebben een grote verantwoordelijkheid. Dat is wat pastorale zorg is. Wij zijn wachters op de muren, en er is een geestelijke oorlog.

Dooyeweerd waarschuwt voor speculatieve filosofie die niet is doorgetoetst, die heeft lopen verabsoluteren buiten het grensbegrip om, en zo tot dingbegrip is vervallen, diep afgevallen van het Archemedische punt. Dooyeweerd noemt dat deze speculatieve stromingen dus onkritisch zijn, zich niet aan de grenzen hebben vastgehouden, en zo mee zijn gesleurd van speculatie tot speculatie. Zo hebben ze hun wereldrijk gebouwd, waarin ze al heel ver zijn. Ze hebben succes gehad met het goud der dwazen, maar als de zondvloeden komen houdt het gaan stand. Ze komen en ze gaan. Hij noemt het innerlijke voosheid, holle klanken. Hij noemt Calvijn die de gehele speculatieve wijsbegeerte aan diggelen sloeg met zijn ‘God is niet aan de wet onderworpen.’ God wilde zichzelf geen naam maken, maar zich in het kritische opstellen. Of je vervalt tot dingbegrip, of je komt tot kritiekbegrip, waar C. Steenblok en F. Mallan ook zo op hamerden in de 1953 stroming. Uiteindelijk is dat het herstel van de zondologie, van het kritisch denken. In die zin was Dooyeweerd een voorloper van de 1953 beweging.

Dooyeweerd noemt dat de natuur-zijden van de tijdelijke werkelijkheid gelijktijdig zin-zijden moeten zijn, anders zou er geen begrip mogelijk kunnen zijn. De zonde noemt hij de opstand tegen de ware arche van de kosmos die soeverein is, de ware bron, het Archemedische punt. Het is de afval van de volheid van de zin. Door deze breuk ontstond de deus ex machina. De gehele natuur werd meegesleurd in deze val, en zo werd de mens zinloos.

Het wereldse gods-idee draagt een theïstisch masker, maar is de oorzaak van de menselijke rede, stelt Dooyeweerd. Zij is het afgods-idee van de immanentie filosoof. Het is de verabsolutering van het relatieve, en daarmee afvalligheid van God, stelt Dooyeweerd. De kritische zelfbezinning moet fundament zijn, anders is het allemaal niets waard, en bouwt men op zand. Vandaar dat 1953 moest komen.

41. CALVIJN EN DE EVANGELISTEN - 4

Calvijn stelde dat de wonderen en tekenen een organisch geheel moesten vormen met de leer, opdat er zo geen deus ex machina kon ontstaan.

Het wenen voor de Heere is een keuze. Je hoeft niet te wachten op het wenen in het natuurlijke, omdat het om het geestelijke wenen gaat, en dat is een keuze. Laat die hemelse tranen maar door je heenvloeien. Wees er maar open voor. De Heere is bij een verbroken hart.

Maar laten we geen deelhebben aan de droefheid van de wereld, de droefheid van het vlees. Narcisten proberen anderen mee te sleuren in hun vleselijke droefheid door hen te vernederen en belachelijk te maken. Blijf van hen vandaan en negeer ze.

Daarom is het van belang dat ook het kruis, de lijdensgezindheid een organisch geheel vormt met de leer, opdat we geen deel hebben aan de droefheid van het vlees.

Ik had een droom over de Kuyper kerk die van genade een deus ex machina had gemaakt. De kerk werd bestuurd door twee reuzen-gorilla's, Loddie en Beelie. Ik zag één van hen bij een kleinere aap, en de grotere gorilla begon gewoon een oogbal uit de kleinere aap te rukken, en toen het eruit was toen zoog hij het gewoon op.

Calvijn stelde dat het einde der wereld niet eerder zal zijn, dan nadat door zware en moeilijke verzoekingen de gemeente geoefend zal zijn. In de droom over de Kuyper kerk zag ik dat de bruid ergens in een kelder was opgesloten, vastgebonden, terwijl de kerk zich allerlei monsters had verkozen.

Calvijn stelde dat de kerk zich moest bewapenen met geduld en niet te veel verlangend zijn naar allerlei hemelse heerlijkheden, omdat de verlossing helemaal niet zo op de hand ligt als ze zich verbeeldden. Calvijn wees op de lange omweg in zijn strijd tegen het monster van de deus ex machina (Verkl. Mattheus 24:14).

Calvijn wees erop dat er niet alleen valse profeten zouden opstaan, maar dat het hen aan listigheid om anderen te misleiden niet zou ontbreken, zodat zij zich werkelijk een aanhang zouden verschaffen.

Het is boerenbedrog wat we in de kerken hebben gezien, waar Calvijn al tegen waarschuwde, en daarom moesten er ook vernieuwingen komen in de latere Nederduits Gereformeerde Kerk. Er moest een doorgaande reformatie zijn, in de vrijgemaakte kerk. Daar wees onze catechismus ook op. Stilstand zou fataal zijn. Er is nu een nieuwe theologie en een nieuwe filosofie waar velen nog geen kennis van hebben genomen. Anderen wel. Sommigen trokken een vies gezicht van 'wat de boer niet kent.' Anderen waren voorzichtig geïnteresseerd. Deze dingen moesten gebeuren. We zijn in een nieuwe bedeling terechtgekomen. Op het oude kunnen we niet volledig teren. Er moet een goede balans zijn tussen oud en nieuw. De slang moet vervellen. Mozes wees op die slang. Het is slang tegen slang. Wij moeten voorzichtig zijn als slangen (Mattheus 10:16).

De Leidse vertaling noemt het woord 'omzichtig'. Het betekent dat er een gedegen prolegomena moet zijn voordat we verder gaan, oftewel een gedegen inleiding en voorstudie, die behoedzaam is en zorgvuldig. We mogen geen risico nemen in deze gevaarlijke wildernis. Boobytraps overal. Gevaarlijke roofdieren. Allerlei valstrikken. Doornen, distels, glibberigheid, afgronden, onbekende gevaren, en wat doet de mens ? Die loopt hard en met de borst trots vooruit. Zelfverzekerdheid wordt geprezen en aangemoedigd in de stad, zelfs in veel kerken. Men wil carrière maken voor de markt, voor macht en aanzien, en dat wordt gezien als 'iets bereikt hebben'. Hard lopen ze naar het dwazengoud en gaan zo ten onder, en hebben het niet eens door. De dwazendrugs liegt tot hen en draait alles om. Och, blaast toch op de bazuin. Keert toch terug tot de zelfkritiek. Vecht om los te komen uit Laodicea. Vecht tegen al hun projecties. Vecht tegen de schijn-identiteit.

Calvijn wijst erop dat het graan op de dorsvloer eerst van het kaf moet worden gereinigd, en daarna moet het in de molen verbrijzeld en vermalen worden, en daarom gaan de gelovigen, de vromen, diep gebukt onder zware rampen die de goddelozen niet treffen, want het geloof moet beproefd worden. Calvijn stelt dat de kinderen van God niet beproefd worden op gelijke wijze met de goddelozen, maar dat de last groter is die op hen wordt gelegd. Zij dragen een groter kruis, en zijn zo ogenschijnlijk de ellendigsten van alle mensen, en daarom gehaat en veracht door de hele wereld. De wereld vindt de leer van het evangelie niet aangenaam of aannemelijk, stelt Calvijn. Daarom stelt Calvijn dat de gelovigen zich met volhardende lijdzaamheid dienen te bewapenen.

Calvijn waarschuwt dan ook tegen dwaze lichtgelovigheid die een vals geloof heeft gebouwd buiten de geboden van God om. Het gaat dan om de al te snelle en gemakkelijke genade, waarvan Calvijn stelt dat die helemaal niet zo voor handen ligt als ze zich verbeelden. Er is niet zomaar verlossing. Calvijn kliedert niet met de genade. Het is in zijn ogen niet goedkoop. Het moet wel van God komen, maar dan niet langs menselijke wegen, want die hebben alles te simpel voorgesteld. Het is allesbehalve simpel in de leer van Calvijn. Calvijn omzeilt de deus ex machina die in de kerken verheerlijkt zou worden, want ze zouden de boodschap van de reformatie steeds meer en meer verzoeten en vergemakkelijken tot een geestelijke luxe, tot bourgondische God in Frankrijk. Die heeft alles al in kannen en kruiken, en merkwaardig genoeg heeft die precies dezelfde opvattingen als de mens heeft. Hoe zou dat kunnen ? Daarom stelde Karl Barth ook dat God de oneindige vreemdeling was, dat de mens zich niets moest pretenderen.

Kan het wel of kan het niet ? De mens rent als een dwaas op het nog veel te dunne ijs. Hoogdravende woorden, en het verkoopt goed. Er is een markt voor, zoals Calvijn al had gewaarschuwd. De menigten zouden zich massaal overgeven aan onzinnigheden, stelde Calvijn. Hij stelde dat het rijk Gods wat men enkel genieten kan door naar de hemel op te klimmen, naar beneden is gebracht. Zo ontstond er een doolhof van jammeren waar de gelovigen levenslang in rondzwerven. Calvijn stelde dat een ieder voor zijn tijd wil maaien en niet wil zaaien. Ze willen ontijdig genieten van de vrucht van hoop. Ze hebben geen gematigdheid beoefend. Het is ijdele zinnelijkheid, stelt Calvijn, die op het najagen van pracht, weelde en lekkernijen uit is. We kunnen stellen dat het een monster is van allesverwoestende vraatzucht, de deus ex machina, een diepe vleselijkheid in de mens, diep geworteld, als door weerhaken, waar de mens nog los van moet komen. Dit zal in het verdere hemelse evolutie plan des Heeren moeten gebeuren.

De zelfverzekerdheid en de zelfbelangrijkheid van de mens is het probleem, waardoor hij zichzelf een onmatige zelfwaardigheid heeft aangemeten die van het vlees is, en daarmee is de mens tegen de oorspronkelijke christelijk gereformeerde waarden ingegaan.

42. DOOYEWEERD EN DE STRIJD TEGEN DE DEUS EX MACHINA III

De gereformeerde kerk die is afgeweken van Dooyeweerd heeft een dodelijke darmkanker die alleen genezen kan worden door het bittere, nihilistische gal van Steenblok. Wat bedoel ik hiermee ? Het gaat niet om de personen, maar om hun leer, om 1953. Dooyeweerd was een voorloper van Steenblok. Geen snelle uitvluchten vinden voor snelle verabsolutering van de eigen standpunten, ook al zijn die populair. Populariteit is nooit een goede en eerlijke graadmeter geweest, ook blijdschap, geluk en geld niet. Het zijn drogredenen. Volg de meerderheid in het kwaad niet. Darwin stelde dat de mens flexibel moest zijn, plastisch, om te overleven. Dooyeweerd stelde dat zonder de plastische horizon van de menselijke ervaring er geen menselijke ervaring mogelijk was. (Wijsbegeerte der wetsidee II, p. 515) Dooyeweerd stelde dat eerst de dogmatische zelfverzekerdheid verstoord moest worden die vast blijft steken in naamverklaring en vaste grond

van de waarheid denkt te hebben in het subject zelf. Dooyeweerd stelt dat hem die de kritische denkhouding zich heeft eigengemaakt, die de wijsbegeerte van het idee van de geboden eist, niet langer verblind kan worden. Dat is dus een voor-Steenblokkiaans pad wat Dooyeweerd wijst, als de bron van 1953. Dit gebeurde dus in de dertiger jaren.

Het plastische noemt Dooyeweerd belangrijk voor het vatbaar zijn voor hogere vormen. Hij hamert er op dat het dan wel de plasticiteit van de a priori moet zijn. We zien het in de medische industrie en ook wel in de kerk : de verabsolutering van de menselijke rede in de immanentie-filosofie, alsof ze er al zijn, alsof ze alles al hebben, een deus ex machina. Ze hebben zichzelf tot god gemaakt, en heersen over anderen als brute tirannen. Een dokter die zijn medicijnen dwingt is geen dokter. Door deze dwang zijn ze groot geworden en hebben ze veel geld naar binnen kunnen schrapen, en dat hopen ze te blijven doen. Zij zijn de kolonisten van jouw lichaam. Kersten streed ertegen, en wij ook. In dat spoor verder. Dooyeweerd liet zien wat het was, en zo ook C. Steenblok. We moeten veel nihilistischer en pessimistischer worden over wat er op aarde gebeurt, om zo niet onder het zelfde oordeel als over de goddelozen te komen. We moeten wenen over de zonden. En wenen is een keuze. (Ezechiel 9)

Ze forceren de synthese, en daarom is er geen synthese. Het is slavernij. De mens leeft in slavernij tot de hoge heren van de medische wereld, de afgoden. Napoleon streed er ook tegen en stelde dat medici meer doden op hun geweten hebben dan generalen in het leger.

Dooyeweerd stelde dat er een verzelfstandiging van de menselijke kennisstructuur plaatsvond door zelfgenoegzaamheids-verklaring van het menselijke apparaat, wat een illusie is. We kunnen stellen dat dit heeft plaatsgevonden in de medische wereld en ook in de kerken. Zo brouwde men een merkteken van slavernij tot de deus ex machina, het bronmonster van Laodicea. Het is de demiurg, de schijngod, die in zijn eindeloze vraatzucht telkens weer grote denkstappen overslaat, zich er met een Jan leien dakje er vanaf maken.

Het is verschrikkelijk. Al die professoren die met hun dure woorden God hebben verdronken. Allemaal sluiertermen om grote gruwelen mee te verbergen. Stilte in de zaal. Wie heeft dit verzonnen ? En dan komen de excuses : ‘Wir haben es nicht gewust.’ Nee, maar je hebt het maar wel even mooi gedaan. Je hebt niet voor God gekozen, en voor God’s wegen, maar voor je eigen wegen. En die heb je voor het gemak God genoemd. In het stelsel van Dooyeweerd komen ze er niet zomaar mee weg.

Hoe verschrikkelijk deze tragedie ook is, Dooyeweerd stelt dat men zich alleen van God’s eeuwigheidsdenken bewust kan worden door de prisma van tijd. Alleen door zulke subjectiviteit kan uiteindelijk het Archemedische punt werken.

Deze wereld is oversynthetisch geworden, geforceerd synthetisch, en dat gaat zich wreken. Zo is de aarde tot een tikkende tijdbom geworden, en moeten wij de filosofie omtrend de theologie uitwerken. Uiteindelijk kwam Jezus niet om zomaar snelle, geforceerde vrede, dwangsynthese, te brengen. Dat is een valse Jezus, de deus ex machina. Het is de heilige graal van de afvallige Laodiceaanse kerk. Uit deze beker drinken ze, en door deze beker zijn zij dronken geworden. Dooyeweerd stelde dat iedere verzelfstandiging en verabsolutering van het relatieve de waarheid tot

leugen heeft gemaakt. Dat zien we om ons heen. Daaruit moeten we ontwaken door zelfkritiek, door de zondologie, door 1953 dus.

Die zelfkritiek zorgt ervoor dat we niet te star en statisch worden, maar plastisch blijven in onze groei, en ook niet te plastisch, want het heeft ook een zekere starheid en statischheid in de context van de soberheid en de regressie. Wij mogen niet te eenzijdig zijn, maar ook niet te meerzijdig, zoals onze catechismus stelt. Zo dient het Archemedische punt ons in balans te houden, de a priori prisma.

---

43. DOOYEWEERD EN DE STRIJD TEGEN DE DEUS EX MACHINA IV

Zelfkritiek is de sleutel in de leer van Calvijn, Kant, Barth, Dooyeweerd, C. Steenblok en dienst opvolger F. Mallan. Niet zomaar als dogma, maar als wetenschap, waar zij veel over gepredikt hebben, over het leren kritisch denken.

De wetenschap wil terecht voor alles een bewijs hebben, maar dan moeten ze eerst bewijs hebben dat deze realiteit waar is, het materiaal waarmee ze werken. Wil je daadwerkelijk wetenschap bedrijven, dan ontkom je dus niet aan de noodzaak van de zondologie en de demonologie in het geheel van volhardend kritisch blijven denken. Waar zelfgenoegzaamheid intreed, daar kan geen

wetenschap zijn. Het is dus een gevecht tegen de Laodiceaanse bron die de zelfkritiek overboord heeft gegooid.

Als je ‘s ochtends wakker wordt dan wordt je wakker in een nachtmerrie, hoe je het ook wendt of keert. We leven in de dagen van Noach. Het is volk tegen volk. Mensen feesten over de ruggen van anderen. Als je beseft dat je niet wakker bent geworden, maar gewoon een nachtmerrie hebt, in een thriller leeft, dan moet je ook tot het besef komen dat je juist dieper moet gaan slapen, en dieper aan jezelf moet sterven. Dat is je ware missie. Je kan in gedachten naar de bibliotheek gaan, tot de boeken, om de weg te vinden tot de wildernis, want daar kom je nooit direct. De stad maakt deze nachtmerries en deze thrillers, niet de wildernis. Als je dan merkt dat je niet zomaar tot de bibliotheek kunt gaan, dan moet je beseffen dat het om je innerlijke bibliotheek gaat, dus moet je dieper in jezelf keren. Ook dan zijn er obstakels en moet je het dichter bij huis zoeken, zoals boeken in je eigen kamer. Als die vervolgens nergens toe leiden, dan is het van belang tot je herinneringen te gaan.

Je leest over de tranenrivieren, en laat je meesleuren, in de hoop dieper in de wildernis te komen, tot de bron van alle leven, de bron van het bestaan. Maar als je merkt dat je vast komt te zitten, dan moet je op zoek gaan naar de tranenrivieren in je herinneringen en het opnieuw beleven, om zo dieper aan jezelf af te sterven.

Dat is een worsteling. Dat weet iedereen. Ook sexualiteit is een beeld van het afsterven aan jezelf, om zo tot wedergeboorte te komen. Het is door God geschapen als een diep zinnebeeld, maar kijk wat de stad ervan heeft gemaakt. Het is een nachtmerrie. De hemelse sexualiteit, de natuurlijke sexualiteit, gaat langs hele andere wegen, ondoorgrondelijke wegen, en is een smal pad door een enge poort, als onderdeel van de zondologie en de demonologie, als zinnebeeld van de zelfkritiek. De mens is in de nachtmerrie door de valse sexualiteit. Het leven is een sexueel overdraagbare aandoening, en dan heeft de mens de wildernis nodig.

Het leven op zich is een ongenezelijke ziekte, dus er moet veel meer gebeuren, waar B. Wielenga, één van de architecten van de latere gereformeerde kerk, naast Berkouwer en Dooyeweerd, op wees.

Waar past het geloof hier ergens in ? Als de boeken niet meer werken, dan gaan we tot de herinneringen, en als de herinneringen niet meer werken, dan gaan we tot het geloof, tot de geloofsprincipes van ziende op het onzienlijke, van het aanvaarden van de erfenis en het toe-eigenen, van het pleiten en claimen, maar als dat ook niet werkt dan moeten we de doorn in het vlees aanvaarden. Als we vast komen te lopen met deze dingen dan is dat al het diepere slapen en sterven.

Boeken, herinneringen, geloven leiden juist tot het diepere slapen en sterven aan onszelf. Woord, herinnering, geloof, en je moet altijd op je hoede zijn met geloof, dat je niet in een deus ex machina terechtkomt, dat je niet sjoemelt, dat het niet ten koste gaat van je diepte. Juist het Woord is ervoor om geloof de juiste grenzen te geven, de juiste richting.

We raken vast in ons geloof, om terug te keren tot het Woord, opdat al het valse geloof afsterft. De mens heeft meer gegrepen dan nodig was, en dat is in de stad het probleem van het consumerisme,

allemaal om de markt te spekken. De brug tussen Woord en geloof is dogmatiek, de leerregels, niet als dogma op zich, maar als wetenschap, als functie-begrip. Dooyeweerd stelde dat we van dingbegrip tot functie-begrip moeten komen. En dan moeten we flexibel zijn, plastisch, om vormbaar te zijn, om opgenomen te kunnen worden, en dat kan alleen door het hard aan jezelf af te sterven in de zelfkritiek. Zonder zelfkritiek wordt de mens zelfgenoegzaam en wordt zo hard en zwaar als een steen die niet meer opgenomen kan worden. Dan ben je te zwaar bevonden. Dan ben je vet geworden op je droesem. Dan ben je voer voor de deus ex machina.

Pas maar op met het claimen, pas maar op met verabsoluteren, ook met de verabsolutering van het functie-begrip, want natuurlijk zag de civitas terrena, het rijk der duisternis, daar een markt in. Ze wilden totale controle over het functie-begrip. Dooyeweerd stelde dat ze het functie-begrip hebben verabsoluteerd zodat ze zo ook macht kregen over het individualiteits-begrip en dit manipuleerden naar hun wens, om zo het wetenschappelijke onderzoeksveld te vervalsen, en zo werd ook de markt vervalst tot een pseudo-markt ten koste van de interne verbandsstructuren van het economische leven. Zo verloederde de gehele economie, stelde Dooyeweerd, en zo ook het rechtswezen die dit deed ten koste van de interne structuur van alle andere rechtsvorming. Zo maakten ze de staatswil tot de enige geldige rechtsvorm, stelde Dooyeweerd, tot juridisch positivisme, want dat is wat het is. Het ontbreekt totaal aan zelfkritiek. Ze hebben deze vorm van recht verabsoluteerd en zo formeel gemaakt. Zo stierf de wortel, en werd het tot een wortelkanaal behandeling, als een dode kies in het lichaam, de tikkende tijdbom. Zo ligt de mens gebonden in de tandarts-stoel. Zo werd de mens gedrogeerd, en dat was nog maar het begin.

Dooyeweerd stelt dat door de verabsolutering van functie-begrip er een nieuw soort individualiteitsbegrip werd binnengesmokkeld. De mens kreeg zo een nieuw identificatie-nummer voor de grote machine. De mens verviel tot schijn-persoonlijkheid, en dit truukje is al heel oud.

Er was een strijd tussen dingbegrip en functie-begrip. Het dingbegrip wilde het functie-begrip verabsoluteren, onder zijn controle, om zo ook het individu-begrip naar zijn hand te zetten, dit ook te verabsoluteren. Dit heeft het dingbegrip ook met het godsbegrip gedaan, en zo de markt naar zijn hand gezet. Dat is hoe de deus ex machina werkt. Dooyeweerd maakte hier een schets van in de dertiger jaren, in zijn eerste deel van Wijsbegeerte der Wetsidee. Hij wees op de zelfkritiek als sleutel, want daar was een gebrek aan. Die sleutel werd volop gehanteerd in de stroming van 1953. C. Steenblok werkte dit theologisch uit. F. Mallan volgde hem hierin op.

Ook 1944 had pas zijn hoogtepunt in 1953 toen C. Steenblok de zelfkritiek centraal zette en zijn theologie daarover ontvouwde, als de wetenschap van theologisch-kritisch denken. Het theologische denken van de mens werd niet gespaard. C. Steenblok zette het mes erin. Dit maakte hem zowel geliefd als gehaat.

Dooyeweerd was er in de dertiger jaren mee begonnen, terwijl Karl Barth ermee opliep. Zij waren beiden door God gegeven om de mens in een nieuwe bedeling te leiden. Dooyeweerd putte hierbij uit het calvinisme, die ook geen zoete broodjes bakte wat betrefd theologie. Er was geen simpele oplossing. Dooyeweerd moest zijn filosofie ontvouwen als een Godsgezondende, als het beklimmen van de Mount Everest. Hij moest het werk van Kuyper tot grotere hoogtes brengen, het toetsende aan de leer van Calvijn. De Kuyper kerk was te ver afgedwaald. Kuyper was Calvijn in verschillende opzichten niet waardig.

Dooyeweerd stelde dat het functie-begrip in juiste verhouding moest komen met het individu-begrip en dat men moest oppassen voor verabsolutering. We kunnen hierbij ook stellen dat het van belang is te komen tot het modaliteits-begrip om dit evenwicht te bewerkstelligen. Is er geen juiste afstemming, dan gaat het los van elkaar functioneren, en dan gaat alle betekenis verloren. De civitas terrena, het rijk der duisternis, hebben de begrippen geisoleerd, verzelfstandigd, om het zo makkelijker te verabsoluteren, en zo werd dus een vals individu-begrip binnengesmokkeld, opdat ze controle konden hebben over iedere ziel, door de deus ex machine. De deus ex machine onderzoekt niet grondig, maar handelt. Er is een overwicht in het handelen ten koste van het toetsen, en zo is het misbruik. Het medische wordt zo misbruikt, het educatieve, het recht, en ook het geestelijke. Zo vindt er verdorring plaats op alle vlakken van het sociale leven, en zo is men op weg naar de afgrond. Vandaar dat God Dooyeweerd zond om alles op de rem te zetten, maar het virus ontwikkelde zich wel verder tot de veertiger jaren. Dooyeweerd had de deus ex machina ontmaskert, en nu was het beest tot de oppervlakte gekomen, in grote woestheid, om op grote schaal vernietiging te zaaien.

Dooyeweerd stelde dat het individu uit de diepte was getrokken en oppervlakkig was gemaakt, om de grote systemen te dienen. De verabsolutering van functie-begrip ging ten koste van het natuurlijke en interne individu-begrip. De mens was nu gestropt door de deus ex machina. De samenleving werd overfunctioneel, waarin het individu verloren ging. Alles kwam tot pseudo-industrialisering, waarvan de veertiger jaren een voorbeeld zijn. Het zielloze, kunstmatige ging heersen, de aard van de deus ex machina. Alles moest kloppend gemaakt worden, terwijl de grotere verbanden en de nuances over het hoofd werden gezien. Men zag het individu als bedrieging. Zo werd het individu de mond gesnoerd, evenals de natuur en het geestelijke. De deus ex machina ging over tot modernisering, wat een overbodige luxe was. De ziel van de mens werd geasfalteerd, zodat de kolonisten van het menselijke lichaam en van de ziel, van het individu snel hierdoor konden handelen. Hun voeten snelden zich tot allerlei kwaad en bloedvergiet. De mensheid was verkocht.

Daarom is de verhouding tussen functie-begrip en individu-begrip ook zo belangrijk, met als sleutel, als brug, de zelfkritiek in het modaliteitsbegrip.

De diepte werd gewoon dichtgegooid door de deus ex machina, al dan niet met simpele, kortaffe Jezusleugens, maar zo werd de druk groter en groter. Ze konden het niet zomaar allemaal afdekken. De Jezus-afgoderij in de kerk kent alleen het dogma, niet de filosofie, niet de wetenschap. Ook zonde is tot slechts dogma geworden, waar J.J. van der Schuit in de christelijke gereformeerde kerk in de beginjaren van 1900 ook tegen waarschuwde.

Dooyeweerd stelde dat de eigenlijke natuurdingen een interne individualiteits-structuur hebben die uit het oog werd verloren (Wijsbegeerte der Wetsidee, p. 518). Dit gebeurde door het monopolie van de functionele beschouwing, door de verabsolutering van het functie-begrip. Dit is dus ware zelfsabotage door gebrek aan zelfkritiek. Alles is zo hol geworden. Men vond het externe belangrijker dan het interne, stelde Dooyeweerd. We kunnen stellen dat juist door de nadruk te leggen op het externe ook het internheidsbegrip werd verabsoluteerd en kapot gemaakt. Er bleef niets meer van de ware individualiteit van de mens over. Niet de zonde werd gedood, maar de mens werd gedood, en ook opgezet. De mens werd op sterk water gezet. De mens werd tot een dode etalage pop, na tijden als een dronken mannequin te hebben rondgezworven door stad en kerk.

Dooyeweerd stelde dat het internheids begrip alleen kon functioneren door het individu-begrip. Dat wil zeggen dat het geestelijke, de diepte, wel degelijk voorwaardelijk is, en niet zomaar buiten het zelf omgaat, alhoewel daar dus wel het ego voor moet worden gedood, door de totale zelfverloochening, het afleggen van de oude natuur. Juist dat is een actie van het ware zelf, en daarom is het individu-begrip ook iets dialectisch. Je moet zelf kiezen. Je hebt een vrije wil. Je bent geen robot. Het gaat niet buiten de wil om. Dat zou eng zijn als alles buiten de wil om zou gaan, dat de mensen om ons heen misschien goed zijn of goed overkomen, maar in wezen daar nooit zelf voor hebben gekozen, omdat ze buiten dit alles gewoon hiervoor zijn uitverkoren. Dan hebben we te maken met een machine, met een deus ex machina, wat toch nog hier en daar voorkwam in de leer van Calvijn, in het tulip mechanisme, maar wat op andere plaatsen weer werd tegengesproken, of verdiept en uitgelegd, en ook de Nederduits Gereformeerde Dogmatiek in 11 delen legt dit hele proces uit.

Het individu-begrip is dus de sleutel tot het internheids-begrip, in de leer van Dooyeweerd. De civitas terrena kaapte het functie-begrip om zo op dit beest ook het individu-begrip te kapen, en op dit schip het internheids-begrip te kapen, en dat ging allemaal door verzelfstandiging en verabsolutering, door isolatie. Vandaar ook dat apartheid op allerlei vlakken, allerlei soorten sociale discriminatie, voor hen belangrijk was, om munitie te leveren aan hun wapens. En zo probeerden ze te voorkomen door de veertiger jaren dat 1953 ooit zou komen, maar het kwam. Ze konden de sleutel van zelfkritiek niet meer stoppen. De exodus uit Laodicea was aanstaande. Dooyeweerd trad al op tegen deze farao, en in 1953 moest de farao het uiteindelijk opgeven, maar toen begon de vervolging.

Laodicea sloeg hard terug. Kinderen met ook maar een zweem van zelfkritiek werden geofferd aan de deus ex machina. Ze wilden zelfverzekerden en zelfgenoegzamen hebben die hun systeem niet zouden verraden. Ze wilden laffe kinderen die met de muziek mee zouden lopen. Hoog begaafde kinderen vormden een bedreiging.

We kunnen stellen dat nu het individu-begrip gezuiverd moet worden aan het toets-begrip. Het toetsbegrip, als missende schakel van de moderne kerk, wordt uitvoerig besproken in de nieuwe bijbel en in de Nederduits gereformeerde dogmatiek. Men moet weer leren wat toetsen betekent, en men moet kritisch zijn naar zijn eigen vorm van toetsen, dus ook het toetsen moet getoetst worden, zoals onze catechismus ook stelt. Het zuivere toetsbegrip kan alleen ontstaan in de toetswetenschap, en die zorgt ook voor zuivere toegang tot het individu-begrip of zelf-begrip. Zo wordt dus de diepte van het internheids-begrip, het geestelijke begrip, geopend.

44. DE VREZE DES HEEREN : DE REM, GEEN GASPEDAAL

Er woren slaapliedjes gezongen in de kerk, om de gemeente in slaap te sussen. Het heeft allemaal geen wetenschappelijke en wijsbegerige en zo ook geen theologische grond. Het is veelal allemaal aangeleerd in het westen. Ze kennen de ware betekenissen niet van de verhalen die ze horen en die ze vaak letterlijk nemen en verabsoluteren. Sommigen denken dat nu ze wat Grieks kennen ze er meer zicht op hebben, en dat kan, maar Jezus sprak Aramees. Ze hebben een soort kerkbier gebrouwen, en de westerse kerk is zo van haar grondvesten getrapt, overgeleverd aan dingbegrip.

Wat moet je dan doen ? Terugkeren tot toetsbegrip en zondebegrip om individu-begrip te krijgen, als sleutel tot functie-begrip. Het begint met de zelfkritiek, het twijfelen, loskomen van overmatige zelfverzekerdheid en kerkverzekerdheid. Dat is een sprong in het diepe, en velen vinden dat eng. Maar we moeten alles afleggen om door de enge poort heen te kunnen gaan. Al die hormonale drugs die door de eeuwen heen is opgebouwd in de bloedlijnen. Het moet allemaal afgebroken worden.

Dat wordt ook bedoeld met het verkopen van al je bezit om aan de armen te geven. We moeten alles aan de engelen geven als we tot de hemelpoorten gaan, al onze paarlen verkopen, al onze theologieën ter toetsing opgeven, en dan bepaald God wel wat we er van terugkrijgen. God, niet de mens.

Zo mogen we ook tot het dualiteits-begrip komen om weer richting te krijgen, weer te leren matigen. Zo mogen we loskomen van het vooroordeel ‘over de andere groep.’ Vaak mogen standpunten elkaar aanvullen in plaats van tegen te spreken. Ook daar moet de mens oog voor hebben, dat het niet slechts om de eigen leer gaat. Vandaar dat de Nederduits gereformeerde moederkerk ook een intergereformeerde kerk is. Zo mogen we ook ontwaken tot het lijdensbegrip en het strijdbegrip, want we mogen zeker geen allemansvrienden worden. Vriendschap met de wereld is vijandschap met God. Ergens zullen er grenzen getrokken moeten worden. Vandaar dat ook grensbegrip belangrijk is.

We mogen zo ook tot vertalingsbegrip komen. De wereld is bezeten van dingbegrip en heeft alles geobjectificeerd, verabsoluteerd, verzelfstandigd, geisoleerd, en zo tegen elkaar opgezet. Daar heeft de wereld een markt in, door de deus ex machina, en het gaat maar door, als het Danaïdische puttenwerk, het water gieten in bodemloze vaten. Het is water naar de zee dragen, en men doet het graag, als een placebo, want men verdient goed aan deze illusies.

Wat moeten we dan doen tegen deze holle klanken ? Blijven volharden, blijven zaaien. Wij zullen een oogst hebben als we blijven zaaien. De overmoedige maaiers met hun grote maaimachines komen niet ver. Ook al zijn die machines van goud. Ook al zijn die machines luxe. Het heeft geen grond. Het heeft geen diepte. Het heeft geen natuur.

F. Mallan hamerde erop dat ons zondebesef niet los moest zijn van de vreze des Heeren. Calvijn wees erop dat met de ontmaskering van het vlees ook de doding van het vlees moest volgen. Vreesbegrip moet daarom samen gaan met zondebegrip, anders strijdt men met het wapen in de verkeerde richting. Juist het dingbegrip in Laodicea, die alles geobjectificeerd heeft, heeft een geheel andere structuur en textuur gemaakt van de vreze des Heeren, het hele andere normen en waarden gegeven, juist om de markt te beschermen. De Vreze des Heeren betekent niet dat je iets snel moet doen vanwege je dogma, maar juist dat je eerst toetst, dat je eerst onderzoekt of je het wel goed doet, want velen worden slechts voortgedreven door een afgod en denken dat ze snel dingen moeten doen voor die afgod, terwijl ze van voren niet weten dat ze van achteren leven. Daarom is het vreesbegrip altijd verbonden aan het toetsbegrip. De Vreze des Heeren is juist de rem. Je moet het opnieuw en opnieuw evalueren, want de menselijke natuur is bedrieglijk.

DE CALVINISTISCH-GEREFORMEERDE LEER III
DE TULIPOLOGIE

EEN UITGAVE VAN REFORMATORISCHE VOORLICHTING
2024

HOOFDSTUK 1. DE SUIKERFEESTEN VAN KUYPER
HOOFDSTUK 2. REFORMATIE EN INSTITUTIE
HOOFDSTUK 3. CALVIJN EN DE EVANGELISTEN - 5
HOOFDSTUK 4. REFORMATIE EN INSTITUTIE II
HOOFDSTUK 5. CALVIJN EN DE EVANGELISTEN - 6
HOOFDSTUK 6. VAN CALVIJN TOT STEENBLOK
HOOFDSTUK 7. DE DRIE LAGEN VAN EXEGESE IN DE DOGMATIEK VAN C. STEENBLOK
HOOFDSTUK 8. REFORMATIE EN INSTITUTIE III
HOOFDSTUK 9. CALVIJN EN DE EVANGELISTEN - 7
HOOFDSTUK 10. DE DOGMATIEK VAN C. STEENBLOK
HOOFDSTUK 11. DE DOGMATIEK VAN C. STEENBLOK - 2
HOOFDSTUK 12. REFORMATIE EN INSTITUTIE IV
HOOFDSTUK 13. DE DOGMATIEK VAN C. STEENBLOK - 3
HOOFDSTUK 14. REFORMATIE EN INSTITUTIE V
HOOFDSTUK 15. VAN WISSE TOT STEENBLOK
HOOFDSTUK 16. DE VEENENDAALSE SCHEURINGEN IN DE GEREFORMEERDE KERK (1896-1913)
HOOFDSTUK 17. DE KERKSCHEURING VAN GROOTEGAST (1983-1986)
HOOFDSTUK 18. DE STRIJD VAN KERSTEN TEGEN DE ANDERE JEZUS
HOOFDSTUK 19. DE GOUDSE KERKSCHEURING (1974-1976)
HOOFDSTUK 20. CALVIJN EN DE EVANGELISTEN - 8
HOOFDSTUK 21. EEN ZWAAR ONDERWERP WAAROVER VELE MISVERSTANDEN ZIJN
HOOFDSTUK 22. BESPREKING VAN DEN HENGST’S KERKGESCHIEDENIS IN DE SAAMBINDER
HOOFDSTUK 23. GEWOON SCHAAP OF GESLACHT LAM ?
HOOFDSTUK 24. TE LICHT BEVONDEN
HOOFDSTUK 25. DICHTERLIJKE BEELDEN UIT ISRAEL - DE BETEKENIS VAN HET EVANGELIE ALS ARAMEES PSALMENBOEK
HOOFDSTUK 26. VAN SCHILDER TOT STEENBLOK - VAN 1944 TOT 1953
HOOFDSTUK 27. HET PAD VAN ZEFANJA
HOOFDSTUK 28. HET GEHEIMENIS VAN ASER
HOOFDSTUK 29. DE LEEUW HEEFT GEBRULD
HOOFDSTUK 30. DE TRIOMF VAN ASER - HET BOEK OPENBARING ONTSLUIERD
HOOFDSTUK 31. CALVIJN EN DE EVANGELISTEN - 9
HOOFDSTUK 32. ‘TE ZOET BEVONDEN’ - DE TIEN-JARIGE KOKKIAANSE KERKOORLOG (1947-1956)
HOOFDSTUK 33. REFORMATIE EN INSTITUTIE VI

HOOFDSTUK 34. DE PSALM VAN DE REFORMATIE
HOOFDSTUK 35. DE KOUD-WARM KERKENOORLOG VAN 1966
HOOFDSTUK 36. WAAROM HEBBEN DE BOMEN BLADEREN ? - BESPREKING VAN DE DOGMATIEK VAN WITSIUS (1636-1708)
HOOFDSTUK 37. HET SNOEPVERBOND VAN KUYPER EN KOK
HOOFDSTUK 38. 1953 : DE TERUGKEER TOT GETSEMANÉ
HOOFDSTUK 39. HET LAODICEAANSE VERBOND
HOOFDSTUK 40. GEEN WITTE STEEN ZONDER DE ZWARTE STEEN
HOOFDSTUK 41. CALVIJN EN DE STRIJD TUSSEN DE INSTITUTIE EN ZIJN COMMENTAREN
HOOFDSTUK 42. CALVIJN EN HET LAODICEAANSE TULIP-MONSTER
HOOFDSTUK 43. CALVIJN EN HET INSTITUTIE MONSTER
HOOFDSTUK 44. DE INTOCHT IN HET BELOOFDE LAND KANAÄN
HOOFDSTUK 45. DE SLANGEN VAN DEFORMATIE
HOOFDSTUK 46. BESPREKING HET GEKROOKTE RIET VAN SMYTEGELT - 4
HOOFDSTUK 47. BESPREKING HET GEKROOKTE RIET VAN SMYTEGELT - 5
HOOFDSTUK 48. HET KOK-KUYPER-VIRUS EN HET MEDICIJN VAN DE VOORTGAANDE VERBROKENHEID
HOOFDSTUK 49. CALVIJN EN DE EVANGELISTEN - 10
HOOFDSTUK 50. HET ONDERZELF IN DE LEER VAN CALVIJN
HOOFDSTUK 51. CALVIJN EN DE EVANGELISTEN - 11
HOOFDSTUK 52. SAMENVATTING DE SAAMBINDER 1968
HOOFDSTUK 53. TUSSEN KOK EN STEENBLOK
HOOFDSTUK 54. DE SAAMBINDER IN EN NA DE OORLOG
HOOFDSTUK 55. DE NEDERDUITSE VLUCHTELINGENKERKEN
HOOFDSTUK 56. BESPREKING VAN ZONDAG 1 VAN DE CATECHISMUSVERKLARING VAN PETRUS CURTENIUS
HOOFDSTUK 57. BESPREKING VAN ZONDAG 2 TOT 4 VAN DE CATECHISMUS VERKLARING VAN PETRUS CURTENIUS
HOOFDSTUK 58. DE EERSTEN ZULLEN DE LAATSTEN ZIJN
HOOFDSTUK 59. DE NEDERDUITSE VLUCHTELINGENKERKEN - 2
HOOFDSTUK 60. HET MISBRUIK VAN GODS NAAM
HOOFDSTUK 61. DE NEDERDUITSE VLUCHTELINGENKERKEN - 3
HOOFDSTUK 62. NOORD EN ZUID IN DE 1500se KERKGESCHIEDENIS
HOOFDSTUK 63. DE ARK VAN EMDEN
HOOFDSTUK 64. TOCHT DOOR GETSEMANÉ
HOOFDSTUK 65. CALVIJN EN DE EVANGELISTEN - 12
HOOFDSTUK 66. DE VERBORGEN BRON IN DE LEER VAN CALVIJN
HOOFDSTUK 67. HET LEDEBOERIAANSE PAD
HOOFDSTUK 68. CALVIJN EN DE EVANGELISTEN - 13
HOOFDSTUK 69. BESPREKING DE SAAMBINDER 1974
HOOFDSTUK 70. DE OPVOEDING DER KINDEREN - GEEN OLIE GEVEN AAN DE DWAZE MAAGDEN
HOOFDSTUK 71. BESPREKING DE SAAMBINDER 1974 - DEEL 2

HOOFDSTUK 1. DE SUIKERFEESTEN VAN KUYPER

De grootste oorlog is tegen jezelf. Als we om ons heenkijken dan zien we de zonde machten om ons heen zich ontvouwen die we moeten verslaan. Er is dan geen simpele Jezus-drugs die het probleem zou oplossen. De oude gereformeerde vaderen streden allemaal tegen de Jezus-verafgoding in de Laodiceaanse kerk. Ook Calvijn waarschuwde tegen de Jezus-voor-de-sier.

Op de evangelisatie-avonden gaan ze met angst en passie voor de verlorenen de straten op, terwijl ze zelf de 'verlorenen' zijn. De grootste oorlog is tegen jezelf.

Calvijn noemde de Jezus-voor-de-sier een verdichtsel. En er zijn vele verdichtsels in de moderne kerk. Er is nog niet mee afgerekend. Ze zijn nog niet diep genoeg gegaan.
Het moderne christelijke verwende westen viert de suikerfeesten voortijdig, terwijl in de islamitische traditie dit pas na de ramadan werd gedaan, heenwijzende naar de exodus, de tocht door de wildernis. De Kuyperkerk trapte deze bal af van voortijdige suikerfeesten, geheel tegen de oude gereformeerde vaderen in, en daarom was de doleantie ook niet meer te rijmen met 1834. Kuyper nam velen van 1834 mee, het grootste gedeelte van de christelijk gereformeerde kerk nam hij over, en zoog hij mee in zijn wilde, woeste, voortijdige suikerfeesten, en ook de theologische school van de christelijke afgescheidenen van 1854, die in Kampen stond, nam hij over voor de doleantie in 1892. Het blad 'De Wachter' wat verscheen in 1902 was aan de theologische school van Kampen, van de gereformeerde kerken, gewijd.

Met de vrijmaking in 1944 kwam er ook een scheuring in de theologische school van Kampen. De gereformeerden bleven op de oudestraat en de vrijgemaakten gingen naar de theologische school op de broederweg. Inmiddels was het toen veranderd tot Theologische Hogeschool, in 1939. Op de broederweg gaven toen Klaas Schilder en Greijdanus les, die in 1944 min of meer waren weggebonjourt uit de gereformeerde kerk, net zoals C. Vonk (van de voorzeide leer) e.a. Greijdanus werkte ook mee aan serie van de Korte Verklaring van bijbelboeken. Greijdanus was net als Schilder een strijder tegen het al te sluitende theologische systeem van Kuyper.

Kuyper's uitbundige suikerfeesten in religieuze en politieke gewaden hadden een enorme aantrekkingskracht op vele moegestreden afgescheidenen die niet meer verder konden, maar toch moesten we dieper. We moesten strijd voeren tot het bittere einde tegen het vlees, en ons niet laten verleiden een overblijfsel van het vlees achter te houden en voortijdige overwinningsfeestjes te vieren. Een paar christelijk gereformeerde kerken waren hierin dapper, zoals ook de Ledeboer stroming, die uiteindelijk werd tot de gereformeerde gemeente en de oud gereformeerde gemeente. Ook binnen de hervormde kerk zagen verschillenden het grote gevaar hangen, en hielden zich vast aan de oudere gereformeerde grondvesten, zoals in de Reveil beweging, de Gereformeerde Bond en later de Gekrookte Riet beweging.

Kuyper nam steden, kerken en scholen in, zoals de theologische school in Kampen. Hij was een gewiekste muizenkoning die wist waar hij het snoep en het kaas vandaan kon halen. Het was een geleerd man, die zeker veel te vertellen had en veel goeds voor Nederland had gedaan, en ook echt in vele opzichten een wilde jongen was geweest voor de goede zaak, maar zijn Dark Side was niet te ontkennen. Hij had twee gezichten. Hij was ook een kannibalen koning van snelle oplossingen. De Deus Ex Machina had een diepe grip in zijn hart. Natuurlijk is en was hij zeer geliefd onder

vriend en vijand. Wij vechten daarom niet tegen Kuyper zelf, maar zijn dark side systeem. Wij houden van Kuyper. Hij is een kind van de Heer, en ook hij moest nog bevrijd worden. Hij is nu in de wolk van getuigen, ingeleid door de Heer, om ook mee te strijden tegen de deus ex machina.

HOOFDSTUK 2. REFORMATIE EN INSTITUTIE

Uiteindelijk, uiteindelijk, strijden we tegen zij-calvinistische bendes, afgeweken tulip-calvinistische schurken die tulip versuikerd en verabsoluteerd hebben, geheel tegen de totaalsom van Calvijn's latere conclusies in. Ze zijn met de jongere Calvijn van de Institutie weggelopen, die ze hebben geroofd en geplunderd, net zoals de nazi's eens Darwin en Nietzsche molesteerden om het in hun eigen vormen te gieten.

Het is dan nog niet eens zozeer een strijd tegen de theologische schurken zelf, maar tegen de schurkerigheid van het eigen vlees. De grootste oorlog is tegen jezelf. Het vlees sjoemelt om snel suikerfeesten te kunnen vieren, zonder de gehele ramadan, de gehele uittocht door de wildernis, die uiteindelijk Jeremiaans werd, te doorlopen.

Er moet een nieuwe Institutie komen. Die gaf Calvijn al in zijn latere commentaren op de bijbel. Toen heeft hij TULIP ook meer genuanceerd en gerelativeerd, ook een andere richting gegeven, en enigszins weer wat gematigd, alhoewel het wel altijd sluimerend aanwezig bleef bij Calvijn. Calvijn was een zeer abstracte, strategische, onstuimige en onvoorspelbare man, wat hem ook heel gevaarlijk maakte, waar ook genoeg voorbeelden van zijn in de geschiedenis. Hij stichtte zijn eigen theocratie, verpulverde pauzen in zijn stalen hand. Er ging van alles mis in zijn reformatie en institutie.

Generaties tulip-kinderen groeien op met een 'help-ik-kan-niets-doen-ik-ben-het-of-ik-ben-het-niet' houding, d.w.z of ze zijn uitverkoren, of niet uitverkoren, en daar kunnen ze zelf niets aan doen. Daarom zitten de psychiatrische klinieken ook vol met tulip-kinderen. Vele calvinisten kennen alleen maar tulip, en hebben Calvijn's Institutie nooit gelezen, laat staan zijn commentaren. Ze zijn grootgebracht met TULIP. Zo ontstond ook de grote sociale TULIP-verloedering, want men kon er toch niets meer aan doen, en leefde er gewoon op los, want God beschikte immers, alles was al opgeteld en afgetrokken immers. Ik ken ook TULIP-calvinisten die er heilig van overtuigd zijn dat ze zijn voorbestemd om verdoemd te worden. Dat is hun geloof. Maar dit is slechts een voorbeeld van een gebrek aan begrijpend lezen. Men leest TULIP verkeerd, en Calvijn heeft dit min of meer proberen recht te trekken in zijn latere commentaren, maar het kwaad was al geschiedt, en niemand, zelfs Calvijn niet, kon deze machine nog stoppen. Het vrat zich een weg door de samenleving heen.

Veel tulip-calvinisten zeggen dat tulip bestaat om de mens te beschermen tegen eigen roem. Geen vlees mocht roemen voor God, daarom had de mens van God geen vrije wil gekregen. Maar er is in de bijbel geen ruimte voor deze eenzijdigheid. Paulus roemde in het kruis. Ik heb tulip-calvinisten zo horen redeneren : 'We kunnen niks zelf. Dat zou eigen roem zijn. Daarom zondigen we, en dan neemt God ons in genade op en verlost ons, zodat alle eer aan God is.' Zou je dan moeten zondigen opdat de genade zou toenemen ? Dat is een strategie en drogreden van het vlees om te kunnen zondigen. Dus als je niet zondigt zou dat eigen roem wezen ? Niet zondigen staat dus gelijk aan hoogmoed, en ik ben deze drogreden vaak tegengekomen. Het wordt je ontmoedigd om heilig te leven. Je bent zondig, en daarmee uit. Zelf kun je niks. Het is maar afwachten.

De bijbel geeft dus geen ruimte voor deze eenzijdigheid. Het is : NIET door het vlees, MAAR door het geestelijke. Bij de tulip-calvinisten is er vaak geen MAAR. Zij hebben de geestelijke zijde ervan weggevlakt. Dit is niet eerlijk naar de oorspronkelijke latere leer van Calvijn in zijn commentaren.

Zij zijn dus helemaal geen calvinisten, zoals de nazi's geen darwinisten en nietzscheanen waren. Het was gewoon hun roversbuit.

De bijbel is een dialectisch, oftewel dubbelzijdig boek, van WEL door het geestelijke, NIET door het vleselijke, en dat onderscheid zien we vaak niet bij tulip-calvinisten, want die hebben het monotoon gemaakt, en hebben zo de verantwoordelijkheid afgeschoven op God, niet op de mens, alsof wij maar robotten zijn. In veel gevallen laat het zien dat zij inderdaad robotten zijn. Maar dat wil niet zeggen dat dat de bedoeling is. Ze hebben het strijdveld geschoven naar wel of niet presteren in plaats van goed of slecht presteren. Ze zijn vies geworden van de werken, uit angst voor loon. Loon is wel zoiets verschrikkelijks. Het is genade, opdat geen mens roemt in zichzelf. En dat terwijl Calvijn stelde dat genade een ander soort loon was, een geestelijk loon, in plaats van een vleselijk loon. Bij de monotone calvinist is het loon vaak, lang niet altijd, weggeschoven, vervangen door genade. Zo is de monotone calvinist in een eng vaccuum gekomen waarin hij eigenlijk niet bestaat, geen persoonlijkheid heeft, immers alles komt van God, opdat niemand voor God roeme. Zo wordt goed doen gestrafd. Dat bedoelen ze dan niet zo, maar het komt er wel op neer. Er zit geen ziel meer in. Je mag je afvragen waar dan het bewustzijn is.

Paulus sprak over een wedstrijd, een competitie tegen het vlees, maar de monotone calvinist wil daar niet van weten. Er moet een wisselwerking zijn tussen God en jezelf, anders besta je helemaal niet, dan ben je maar een pop. Een enge wereld is er zo geschapen. Ze zijn zo niet meer bang naar de zonde, want als je uitverkoren bent, dan redt je het toch wel, ondanks je zonde, maar ze zijn bang voor het goede, want dat zou eigen roem zijn. Daarom leggen ze de nadruk op de uitverkiezing en niet op de goede werken, niet op het stoppen met zondigen. Het vlees is sluw. Het beschuldigt de heiligen van hoogmoed omdat ze niet meezondigen. Dat deden ze ook eens met Jezus, en iedere predikant zal daar weleens van beschuldigd zijn. Je moet met hen, het lekenras, meelopen, met de MAVO-schapen, anders wordt je het pispaaltje. Als je vandaag de dag hoogbegaafd of intellectueel bent, en dat gaat niet om hoge of lage opleiding, dan wordt je neergehaald door de dwazen om je heen. Het wordt niet geaccepteerd. TULIP was gemaakt om de zonde, het vlees, en dus de markt, in stand te houden, als een inquisitie. Calvijn begon er steeds meer tegenin te schrijven, maar het was al te laat. Het contract met de skelet was al gemaakt. Het is hetzelfde als de wedstrijd die eens werd gehouden wie de beste Charlie Chaplin was. Charlie Chaplin deed zelf ook aan deze wedstrijd mee. Hij werd tweede.

Men loopt met je weg en luistert niet naar hoe je je eerdere systeem uitlegt en nuanceert. De eerste klap is een daalder waard. Heb je iets bereikt, dan willen ze niet weten hoe je het verder doet, maar ze verafgoden en verabsoluteren, versuikeren, je oorspronkelijke personage. Dat hebben ze met Calvijn gedaan, en daarom is er ook een grote scheuring in het rijk van Calvijn. Volg je de jonge Calvijn of de oudere. Het kindeke Calvijn, daarin zijn ze geinteresseerd, en die hebben ze helemaal uitgemolken. Daar hebben ze een handel en een wereldrijk mee gebouwd.

Nee, voor de behoudenis tellen de werken niet. Hoe wil je dan behouden worden ? Bij Calvijn was er een organische natuur tussen genade en werken. Hij was geen genade-bakker zoals Kuyper. TULIP was niet de totaalsom van Calvijn, maar het duistere raadsel van zijn begintijd. Dan moet je begrijpend lezen, en context helpt dan heel erg. Maar wat er daarna gepredikt werd in monotoon-calvinistische kerken was gevaarlijk op z'n zachtst gezegd.

Behoudenis is niet iets vaags. Behoudenis is uiting geven aan de dingen Gods. Wil je tot het paradijs gaan ? Dan moet je het paradijs worden. En dat is niet iets hedonistisch, maar een school. Het is een oorlog, en niet de romantische wereld die men ervan gemaakt heeft. Dat is vaak eerder het Laodiceaans-Victoriaanse paradijs van overbodige luxe, op het niveau van een flutroman.

Met man en paard gaan wij de Laodiceaans-Victoriaanse leugens tegen. Het is afgeweken, afgezwakt, dolgedraaid, monotoon calvinisme, waterdicht nihilisme. Luchtdicht ook. Kinderen leven daar in een nachtmerrie. Zelfs de dieren. Men leeft naar het vlees, en eet zo ook van het vlees, en daar moeten de dieren, God's schepping, voor opdraaien. Dit is geheel tegen bijbelse principes in. Zowel het boek Spreuken als het boek Openbaring, en vele andere bijbelboeken, waarschuwen tegen vlees eten. TULIP houdt de slacht-industrie in stand.

Er zijn ook tulip-calvinisten die zeggen : voor genade en behoudenis is er een uitverkiezingsplan geweest en tellen de werken niet, daar is geen loon voor, opdat niemand roeme, maar daarnaast is er wel een ander loon voor werken, wat verder niks met de behoudenis heeft te maken, alhoewel het er wel uit voortstroomt. Zij noemen de sleutel tot behoudenis de uitverkiezing, en het geloof, wat daar een vrucht van is, en dan zijn er de werken als de vruchten van het geloof. Zij maken dus organisatorische scheiding, terwijl het een organisch geheel vormt. Het dut de mens in slaap, alsof de mens niet door strijd wordt behouden. Wat is er geworden van het 'strijd om in te gaan', of zoals sommige vertalingen zoals de NLT zeggen : 'werk hard om in te gaan.' Wat is daar van geworden ? En van : 'Bewerk uw behoudenis in vreze en beven.'

Er moet iets gebeuren waarbij de mens zelf betrokken is, zichzelf al toetsend overgeeft aan de bron, al strijdend, al worstelend, en nee, dat is niet voor de eigen roem, maar voor de roem in het kruis. Je worstelt dan met God en met jezelf. En het is God in en door jou, en je vlees sterft dan, je oude mens, en je nieuwe mens leeft, wat niet je oude zelf is maar je nieuwe zelf. Zelfverloochening past daar geheel in. Je bent dan niet zomaar gelijkvormig aan God geworden, maar gelijkvormig aan de hemelse kennis. Het is een studie proces. Je komt er niet doorheen door zomaar ergens een kaartje in te steken. Het is ook geen loterij. Hoe kun je nu van behoudenis spreken als je er zelf niet door en door bij betrokken bent geweest en al die dingen niet hebt doorleefd ? Dan besta je helemaal niet. Dan ben je gewoon een hersenetende zombie. Dat is wat die-hard tulip-calvinisme is, geheel los van Calvijn, die een veel organischere boodschap predikte. Het calvinisme kwam los van de dikke boeken van Calvijn. Het werd ingeknot en ingekort en in zakjes gestopt. Het werden populaire tekstboeken waarin het grondwoord van Calvijn was weggesneden. Het verkocht goed, maar het had nog maar weinig van Calvijn in zich. Het was helemaal geen calvinisme meer, dus waarom noemen we het dan nog calvinisme ? Het waren gestolen goederen. Het was piraten-calvinisme. Je kunt het ook wel kannibalen-calvinisme noemen. TULIP was een schrokop, niet vies van vlees.

In TULIP zijn allerlei gradaties, in het calvinisme op zich ook. Er zijn overal nuance-verschillen. Er zijn hele goede vormen van calvinisme, hele slechte vormen, en ook heel veel grijs gebied. Het calvinisme gaat niet meer weg, maar we kunnen het wel tot hogere vormen brengen.

HOOFDSTUK 3. CALVIJN EN DE EVANGELISTEN - 5

Hoe moet je de tulip-calvinisten noemen die Calvijn, zijn leer, hebben gekruisigd, en als van een afgod zijn vlees hebben gegeten en zijn bloed hebben gedronken aan het avondmaal ? Hoe moet je ze noemen ? Want eigenlijk kun je ze niet eens calvinisten noemen, net zo min als dat je nazi's darwinisten of nietzschianen kunt noemen. Eens deden ze dit ook met Jezus, met zijn leer. Daar draagt het westen nu de grote gevolgen van.

Het zijn kannibalen die niets van de leer van Calvijn heel lieten. Het werd stukgesneden en in pakketjes gedaan, en verkocht, als vleeslappen bij de slager. Het is hormonale drugs. Ze gebruiken het ook voor plastische chirurgie.

'Drie hoef ik er niet bij te wonen in ieder geval, want dat doet een collega van mij,' is het niveau waar wereld en kerk toe gedaald is. Ze zijn liberaal op alle fronten. Kersten streed tegen de dwangmatigheid in de medische wereld zoals de vaccinatie-dwang, en riep in plaats daarvan op tot isolatie en zuivering. Hoe zuidelijker we gaan op deze aardbol, hoe meer we de gedwongen vaginale besnijdenis tegenkomen, en vroeger was het zo, hoe oostelijker je ging, hoe meer andere bijzondere, eigenaardige dwangmatigheid je tegenkwam, zoals de gedwongen voet-inbinding bij Chineze vrouwen. Die is inmiddels afgeschaft, maar de tandarts-tirannie van vullingendwang is nog niet afgeschaft. En wanneer heeft de politiek het daar over ? Ze zijn misschien geschokt over de vaginale besnijdenis, en ook de algemene besnijdenisdwang in sommige landen, maar ze mogen de hand weleens in eigen boezem steken, want je bent in dit land niet de baas over je eigen mond. Tandartsen noemen dit 'een levensvisie', dus dat het normaal is dat er lichaamsvreemd materiaal gedwongen in je botten (tanden) wordt gespoten. Er lopen daar allerlei zenuwen. Ogenschijnlijk gaat het meestal goed, ogenschijnlijk ja, net zoals met vaccineren, maar er zijn veel voorbeelden dat het mis gaat, en het zijn stille sluipmoordenaars. Velen hebben er problemen mee, en naar hen wordt niet geluisterd. Ze moeten net zolang zoeken totdat ze een nazi hebben gevonden die hen uit de trein naar Auschwitz laat springen omdat die toch nog een hart had min of meer. Hoe dan ook is het een tikkende tijdbom, al die rommel die ze vandaag de dag onder dwang in de mens stoppen, en vaak ligt het te dicht tegen de zenuw aan wat verschrikkelijke complicaties kan hebben en iemands leven totaal kan verwoesten, en hun apparatuur kan het niet altijd meten. Het is maar beperkte apparatuur, maar ze hebben het tot grenswachters gemaakt, blinde en dove grenswachters wel te verstaan, met een 'air'. Zij weten het immers altijd beter. Ze hebben hun apparatuur tot God gemaakt. Ze hebben het verabsoluteerd. Het is zelfgenoegzaam geworden, en daarom bedriegelijk, maar ze verdienen goed aan deze scam.

Wanneer heeft de politiek het daar eens over ? Je hoort het niet of nauwelijks. Er is een rode doek over het probleem gelegd, het is in de doofpot gestopt.

Dat doen ze met onze kinderen, dat doen ze met onze ouderen. Dat doen ze met iedereen. Het is Russisch roulette spelen met de gezondheid van onze kinderen. Ze klagen over het islamitische gevaar, terecht, maar ze mogen ook wel eens gaan klagen over het tandartsen-gevaar, en dat is al veel dieper doorgedrongen in de samenleving dan de radicale, fundamentalistische islam.

De tandarts-industrie waant zichzelf als tulip : Zij dwingen hun bot-implantaten, die ze 'vullingen' noemen, alsof het de normaalste zaak van de wereld is. Zij wanen zichzelf God over de mond en het

lichaam van de mens, als medische kolonisten. Zij hebben het lichaam van de mens ingenomen. Ga maar eens na wat er allemaal mis gaat met die krengen. Doe maar eens onderzoek. De getuigenissen stapelen zich op, net zoals de getuigenissen van fatale vaccinaties, en de getuigenissen van fatale besnijdenissen en dat ligt naast de getuigenissen van de Chinese vrouwen wiens levens totaal verwoest zijn. Het stopt niet, want het gaat telkens in andere vormen. TULIP zit op de troon in deze wereld. De nazi's hebben TULIP van Calvijn geroofd en hebben er andere betekenissen aan gegeven, het totaal uit zijn verband gerukt. Ze eten Calvijn bij het avondmaal, naast Jezus Christus. Ze hebben Calvijn gekruisigd, naast Jezus Christus. Dat hebben ze met zijn leer gedaan. Paulus hangt er ook naast.

Waar heeft de politiek het over ? Koffie erbij met gebak, en dan kletsen ze overal over, behalve dit. Oh, dit is zo erg, oh dat is zo erg, oh dit moet anders, oh dat moet anders, en ja, dat is waar, maar ze moeten eens naar de wortel gaan van het probleem. Ze zijn bezig met symptoom bestrijding.

Maar alles is voor de sier. Sieraad staat niet op zichzelf, waar de nieuwe bijbel ook op wijst, maar het gaat om het innerlijke sieraad, het sieraad van de geestelijke oorlogsstrategie. Calvijn waarschuwde tegen de Sier-Jezus. Dat is een handel ten koste van de geestelijke oorlog, en dat is zelf-sabotage.

De gereformeerde vaderen streden tegen het monster van de zelfzucht en sierzucht, maar hun geschriften worden niet gelezen, omdat die te lang zijn, en de mens wil graag zijn tijd ergens anders aan geven. Het 'eert uw vader en moeder' kennen ze niet. Ze willen het wiel opnieuw uitvinden, en zijn dus zo als de Danaïden die water gieten in bodemloze putten. Ze doen werk wat geen werk is. Zoals Kersten sprak : 'Als je de oude schrijvers niet kent fladder je maar een beetje.'

Fladderen en pronken met hun veren doen ze graag, terwijl ze de lucht niet inkomen. Ze zijn te zwaar bevonden. Ze doen te belangrijk, te gewichtig, te waardig, als een toneelspel van het vlees. Het is allemaal schijn. Het zijn rovers. Het zijn geeneens calvinisten. Het zijn gewoon fundamentalistische tulipers. Het is een veel ernstiger verschijnsel dan zomaar de geradicaliseerde, fundamentalistische islam, want de tulipers zijn al doorgedrongen in het bot van de mens. Zij hebben het slechte voorbeeld gegeven. Tandartsen hebben zelf toegegeven dat door vullingen en wortelkanaalbehandelingen de kiezen tot goudmijntjes worden, want daar kunnen ze telkens weer aan sleutelen. De mens is tot slaaf gemaakt.

Het zijn geen calvinisten, maar tulipers. Ze hebben de leer van Calvijn verkracht, naar hun eigen hand gezet. Ze hebben de leer van Calvijn gekruisigd, zijn schat geroofd, en nu bewaken ze zijn graf.

Calvijn sprak dat het onsierlijk en onaanzienlijk voorkomen van de kerk hen niet tot waarde is.

TULIP werd tot nieuwe en eeuwige paus. Of liever gezegd : De paus werd vervangen door TULIP. TULIP was nu het soevereine woord. Calvijn was als hun Jezus Christus die ze kruisigden en aten bij het avondmaal, wat niks meer met het sobere calvinisme had te maken. Calvijn had natuurlijk zijn stuiptrekkingen, zijn tantrums, waarin hij als in een momentopname een dictator was, wat na zo'n bui weer afzwakte, wat calvinisten hebben vergeleken met de woede-uitbarstingen van Saul, of de dark side van David, toen hij Uria min of meer liet ombrengen en daardoor bloed aan zijn

handen had, en wat ook grote gevolgen heeft gehad. Calvijn was geen lieverdje. Mozes was ook geen lieverdje. Maar wat tulipers ervan gemaakt hebben lijkt in de verste verten niet meer op de historische Calvijn. Ze hebben een moderne, verwende Calvijn gemaakt.

Calvijn waarschuwde tegen gehuurde vleiers, in zijn strijd tegen de Laodiceaanse kerk. Die matigden zichzelf van alles aan, stelde Calvijn. Ze hebben zichzelf ‘voorrang’ aangematigd, wat een grote eer voor hen is. Als wij van de stad tot de wildernis vluchten, een route die ook in de bijbel wordt beschreven in Exodus en Openbaring bijvoorbeeld, maar ook in de evangelieën, dan komen we zeer zeker in die overgang dat soort ratten tegen, dat soort vagebonden, in de weilanden bijvoorbeeld en in de rotsgebieden waar zij huizen. Dan hebben we zeer zeker te maken met dit soort roversbendes, die Calvijn tot in de kleinste puntjes beschrijft in zijn verklaring van Mattheus 23.

Calvijn vergeleek het afvallige Jeruzalem met een spelonk van moordenaars die gewoon geraakt waren aan het drinken van het bloed der profeten. (vers 37) Calvijn stelt dat ze probeerden het onderricht van God’s Woord door het bloed der profeten te smoren. De stad had zo’n ongelooflijke goddeloosheid, stelde Calvijn, dat het aan het wonderbare grensde. Jeruzalem was in de woorden van Calvijn aangesteld als een lerares van de hemelse wijsheid, als een voorbeeld, maar zij werd tot de moordenares van de profeten, als een gevallen amazone. In de amazone leer van Calvijn die hij in zijn bijbel verklaring ontvouwd stelt hij de goede vrouwelijke eigenschappen tegenover de slechte vrouwelijke eigenschappen, als een amazone oorlog om de ziel van de mens. Jeruzalem kwam aan de afvallige zijde terecht, en doodde haar profeten. Daarom riep Jeremia ook : ‘Gaat uit van haar, en onderwerp u aan het vreemde juk.’ De leer van Jeruzalem was te sluitend geworden, en het priesterschap verdorven.

God daalde tot de mens af in de gestalte van een moeder, stelde Calvijn, maar het was tevergeefs, want het volk was hardnekkig en weerspannig, en zij verwierpen de moeder zorg. Het baatte God niet door vroeg voor hen op te staan om haar zorg aan te bieden, stelde Calvijn.

Calvijn bespreekt hier Mattheus 23:37, wat vaak vertaald wordt als een hen die haar kuikens bijeen wil vergaderen, maar in het Grieks is de ornis ook een vliegende vogel, en specifieker vanwege de wortels een vissende roofvogel (oro = oprijzen, airo = opvissen, het ophalen van een vis). Het verwijst dus in de grondtekst ook weer naar Openbaring, naar de adelaar die het volk des Heeren tot de wildernis brengt. Het wijst dus ook terug op de Exodus. De vogel van Mattheus 23:37 is in het Aramees de tarnagla.

Tarnagla was de schuilplaats waar Jezus het over had, in de Aramese taal, ook verbonden aan Terenuthis wat later een schuilplaats werd voor de woestijnvaderen, in Egypte, het hedendaagse Tarrana, in de westerlijke Nijldelta. De naam Terenuthis komt van de godin Ernutet, ook wel Renetutet genoemd (Thermutis in de Griekse transliteratie). Zij is de godin van zorg en opvoeding, voorgesteld als een vrouw met een cobrahoofd. Dit was ook de reden waarom Mozes wees op de koperen slang in de wildernis, want hij was met deze godin opgegroeid aan het Egyptische hof. Hier wees Jezus dus ook weer naar terug in Mattheus 23:37, als een herinnering. Hierdoor moesten de Israelieten destijds gered worden, als beeld van de schuilplaats. Hier werden ze veilig gehouden, en hier werden ze opgevoed. Het was een beeld van het beloofde land.

Zij was ook geassocieerd met Meretsenger, de cobra-godin van de Thebaanse dodenakker, de vallei der koningen, de Thebaanse necropolis. Zij moest de necropolis van de doden beschermen tegen dieven, tegen grafrovers. Zij was genaamd ‘Zij die van stilte houdt’. Ze was zowel gerechtig als genadig. Er werd tot haar gebeden en gesmeekt. Zij gaf het belang aan van bekering en vergeving.

Het beeld wat Jezus trachtte over te brengen was de moederlijkheid van God, zoals Calvijn die ook beschreef, maar het hardnekkige volk wilde dat niet, zag dat als een bedreiging, en stelde daarom in hun weerstand hun zondige levensstijl veilig.

Ook Maria wijdde haarzelf toe aan de stilte, tegengesteld aan Martha, en zat zo aan de voeten van Jezus om in stilte naar het Woord te luisteren, waar onze catechismus ook op wijst in inzetting 13 :

‘Maria en Martha

Er mag gebeden worden, maar luisteren is nog wel belangrijker. Ook de gebeden moeten voortkomen vanuit het luisteren. (Behemma 21:29, 17:26) Maria zat aan de voeten van de hemelse kennis om te luisteren, terwijl Martha meer sprak en handelde dan luisterde. De mens moet weer tot de luistergelofte komen alvorens iets te doen of te bidden, anders dwaalt de mens af in zijn woorden en daden, en dient dan slechts zichzelf en zijn vreemde afgodsbeelden. Uiteraard is het contact met de hemelbron niet slechts een luisteren op zich, maar op het leren van de hemelse leerregels die in het Woord zijn geopenbaard. Waar luistert u naar ? Uw hart moet gericht zijn op de hemelse studie, en zo juist afgestemd (II Kamba 7:9, IV Werktuigen 3:2, Vuch 10:9). Men moet door het hemelse leren het luisteren naar het ego afleren. Het luisteren moet volkomen worden door het leren. Zo wordt het luisteren ook gezuiverd.’

De stilte is dus een beeld van het luisteren. Toen Mozes kwam met zijn leer was die ook grotendeels gebaseerd op zijn Egyptische opvoeding, maar hij was ook een hervormer van het Egyptische geloofsgoed, net zoals Jozef later. Uit deze bronnen putte Jezus ook. Het Egyptisch was ook de moedertaal van het Aramees, de taal van Jezus, en Jezus had eens aan het begin van zijn leven ook Egypte als schuilplaats gehad, toen Herodus hem vervolgde.

Calvijn stelde in zijn commentaar op Mattheus 23:37 dat God eerst in de gestalte van een moeder kwam, maar omdat de mens dit niet wilde de zoon door God werd gezonden, op nog wel vriendelijkere toon, maar daarom wacht de mens een verschrikkelijke straf als de mens niet komt tot de schuilplaats onder de hemelse vleugelen. De mens houdt niet van het moederlijke, het vrouwelijke, want de mens wil blijven zondigen. Het vlees wil er niets van weten, en heeft de moeder afgewezen, en zo moest dus de zoon wel komen. Daar had de mens minder problemen mee. Toch hebben ze de zoon gedood. Calvijn stelde dat de moederlijke zorg niet was teruggetrokken, want er bleven profeten gezonden worden, en de zoon.

Calvijn maakt hier ook onderscheid tussen de wil van God, die wil dat een ieder behouden wordt, en het verborgen raadsbesluit van God, de verborgen voorbestemming, oftewel de uitverkiezing van God. Hij noemt het ook nog even dat de mens dus geen vrije wil heeft, vanwege die voorbestemming, wat dus altijd weer die gevaarlijke kant van Calvijn is, maar wat ook weer een diepere betekenis heeft, waarover uitvoerig wordt gesproken in de Nederduits Gereformeerde Dogmatiek. Calvijn stelt dat die uitverkiezing dus buiten de wil van God is gebeurt, die dus wilde

dat iedereen behouden zou worden. Er ligt dus nog een verborgenheid onder die wil die andere plannen heeft, vanwege verborgen redenen die niet voor de mens te vatten zijn. Dat is dus ook het tegenstrijdige van God waar Calvijn op wijst. Maar dat komt dus ongerijmd over, stelt Calvijn, vanwege dat het menselijke verstand de verborgen uitverkiezing niet kan doordringen.

Calvijn wankelt hier als een dodelijke beschonkene op de rand van de afgrond. Hij heeft iets, maar kan het niet duiden. Maar dan vermant hij zich weer. Hij laat dan de tegenstelling tussen God en mens zien. God is welwillend, en de mens niet. Deze tegenstelling, stelt Calvijn, komt door de duivelse woede van de mens, die niet schroomt zich tegen God te verzetten. Hij heeft het hier dus over het vlees van de mens. Wij hebben dit genuanceerd in ons blad 'Geestelijke Opvoeding'. De moeilijk opvoedbare vereist speciale aandacht, en is in die zin uitverkoren. Zo werkt dat in een gezin. Dus aan de ene kant is het vleselijke niet uitverkoren, maar aan de andere kant wel, zoals ook Karl Barth de uitverkiezing in zinsverband bespreekt, en stelt dat de zoon, de nieuwe mens, de uitverkorene is, terwijl het boek 'de leer der verkiezing en verwerping eenvoudig gemaakt' uit 1798 stelt dat juist hen die het meest aandacht nodig hebben van de ouder, oftewel de hardnekkige, moeilijk opvoedbaren, de uitverkorenen zijn, zoals ook het hardnekkige volk Israel was uitverkoren. Het is dus slechts een opvoedkundige strategie.

HOOFDSTUK 4. REFORMATIE EN INSTITUTIE II

Moet TULIP bestaan ? Jazeker. Het is het duistere raadsel van Calvijn, iets dichterlijks, maar helaas verkeerd uitgelegd door hen die niet begrijpend kunnen lezen, ook door Calvijn, met name in zijn jongere jaren. Hij had iets ontvangen, de klok gezien, maar had de klepel niet zien hangen.

TULIP was als het paard van Troje in de Laodiceaanse kerk, een groot kruis, en de opstanding moest nog komen. Het kruis is iets tweeledigs, altijd al geweest. Het is iets dialectisch, van ja en nee. TULIP moest het katholieke systeem uitschakelen, want die hadden alles al in kannen en kruiken en waren zichzelf tot God geworden. Dat is een eigenschap van de Laodiceaanse kerk, dat het zelfgenoegzaam is geworden. TULIP stelt : ‘God beschikt. Geen mens heeft iets in te brengen.’ Er is geen sprake van daadwerkelijke samenwerking, wel van schijnbare samenwerking. Je kon het niet verdienen, niet door goede werken bemachtigen, niet door de aflaat, zoals in de katholieke kerk. Je kon het niet opkopen. TULIP verbrijzelde dus het katholieke systeem. Door het katholieke systeem veroordeelden en verdoemden werden door TULIP bevrijd zonder dat hun zakcentjes ingeleverd moesten worden. Daarom riepen de mensen : ‘Hoera, hoera.’ Er was een grote bevrijder gekomen.

Door TULIP konden zware veroordeelden zalig worden, uitverkoren zijn, want het ging niet om de menselijke wet, maar om God’s wet. Het omgekeerde was ook waar. Mensen die het heel goed deden zouden ook weleens niet uitverkoren kunnen zijn, want het ging niet om menselijk aanzien. Zij die zo door de katholieke kerk op een voetstuk waren geplaatst en werden geprezen werden door TULIP er zo zonder pardon vanaf getrapt. Dat kwam zo binnenrijden als het paard van Troje.

Daarom is er ook de spiegelwet van 1798, dat God ook de moeilijk opvoedbaren heeft uitverkozen, omdat het niet om menselijke maatstaven gaat. In de spiegelwet van de uitverkiezing, zoals die in 1798 werd gepredikt, werden menselijke dingen tegen elkaar weggestreept, en was het belangrijk dat God aan beide kanten van het schaakbord stond, want mensen polariseren en generaliseren te snel. Daarom werd TULIP het noodzakelijke draaien van de tafels, maar het werd een probleem in zichzelf. Er waren missende schakels. De anti-calvijn kwam om TULIP te verabsoluteren, en alle voetnoten en nuances van Calvijn die hij later gaf kapte hij weg.

God en de mens moeten een organisch geheel zijn. Kap je het menselijke aspect geheel weg, dan wordt het kunstmatig, dus als kunstmatige intelligentie, en is het niet meer natuurlijk. Het is dan ook dwangmatig.

God werd zelf mens. Dat mag niet vergeten worden. Er is altijd het verschil tussen de oude mens en de nieuwe mens. Er is altijd het verschil tussen geestelijk en vleselijk.

We moeten niet zomaar onszelf of anderen zalig verklaren. We moeten werken aan het paradijs, in vreze en beven wel te verstaan, wat niets anders betekent dan voorzichtigheid. Wees voorzichtig als slangen, zei Jezus, daarmee terugwijzende naar de slang van Mozes, als een herinnering. Juist door voorzichtigheid te leren kan de behoudenis zich ontwikkelen, waarmee veiligheid bedoeld wordt. Behoudenis is een leerproces. Het enige wat we moeten verliezen is onze onwetendheid. Dat is het gehele raadsel van behouden worden en verloren gaan. Onze oude, onwetende mens moet afgedaan worden, en onze nieuwe, voorzichtige, ingelichte mens moet aangedaan worden. Daarin zal ook het

zondeprobleem worden opgelost. Er is dus geen deus ex machina die alles snel voor ons doet. De gehele school moeten we doorlopen. Soms blijven we in een klas zitten. Dan mogen we niet door de poort. Dan moeten we teruggaan naar datgene wat we hebben laten liggen, op zoek gaan naar de ontbrekende schakel en dan nog een keer proberen. ‘Het is te laat,’ is dus een relatief begrip. Je mag niet naar binnen. Je bent blijven zitten. Je moet de klas nog een keer doen, want je hebt niet goed opgelet. Dat is ook juist om ons te behouden. Juist het blijven zitten, juist het niet doorgelaten worden naar de hogere klas is om ons te behouden, te beveiligen, want we zijn nog niet voldoende toegerust voor dat grotere avontuur. Laten we daar niet te dramatisch over doen. Vandaar dat er een nieuwe institutie zal moeten komen.

HOOFDSTUK 5. CALVIJN EN DE EVANGELISTEN - 6

Als we met het oordeel van God worstelen dan stelt Calvijn dat het oordeel een diepe en onbegrijpelijke afgrond is. Mensen gaan niet zomaar één keer ten verderve, maar twee en drie keer, stelt Calvijn. Ze sterven drie keer de dood, onder God's oordeel (verklaring Mattheus 23:34).

Calvijn stelt dat er een overblijfsel is, als enig zaad wat er overblijft. In de natuur zien we dat verschijnsel ook, dat er vele sperma cellen de vagina ingaan, maar dat slechts eentje de eicel binnendringt. Er is maar een klein vonkje in de mens wat zal overblijven. De rest is slechts allemaal reflecties. Calvijn noemt het de verkiezing uit genade, en in zijn leer is de genade iets ondoorgrondelijks, zeer zeker niet iets te verdienen naar het vlees, maar hij stelde op een gegeven moment wel dat de genade een ander soort loon was. Hij tipt het dus maar heel iets aan, opdat het vlees er niet mee weg zal lopen. Grotendeels is er dus het vlees wat weg moet. De poort is maar heel nauw. Het laat zien dat deze wereld grotendeels verdorven is, en Calvijn houdt dus de deur op een kier.

Naast de eeuwige dood is er bij Calvijn ook sprake van een tweede dood, namelijk de verblinding door het licht des Woords. Dan worden ze aan hun leugens overgegeven en aan hun onwetendheid. Ook is er dan nog een derde dood. Blijkbaar, volgens Calvijn, is deze meervoudigheid van dood belangrijk in het verborgen raadsbesluit van God, en weer stelt Calvijn dat dit oordeel geëerd moet worden, want God weet het hoe en waarom, wat voor de mensen verborgen is. We noemen dit ook wel Calvijn's 'lof der oordelen' leer, wat ook op andere plaatsen terugkomt in zijn bijbel verklaring.

God wil dat hen die niet zijn uitverkoren dus ver weg blijven. Ze mogen de waarheid niet zien. God is die waarheid, maar die deelt zichzelf dus niet zomaar met iedereen. Calvijn stelt dat God wil dat iedereen behouden wordt, maar dat zijn verborgen raadsbesluit dat niet toestaat, vanwege voor de mens onbekende en onbegrijpelijke redenen. Er is dus een strijd tussen God's wil en God's kennis. Onze wil kan soms goed zijn, maar we moeten ook ons verstand gebruiken. Daar komt het eigenlijk op neer. In de leer van Calvijn heeft de mens normaal gesproken geen eigen wil. In zijn uitverkiezingsleer. We kunnen dan stellen : Als de mens naar het beeld van God is geschapen, dan zou dat moeten inhouden dat ook God dan geen vrije wil heeft. In ieder geval is dat dan ook iets heel dialectisch. Uiteindelijk is kennis de bron van God, en die is grotendeels verborgen. God's wil wordt daar soms tegen weggestreept. Ook God is dus maar heel beperkt vanwege de verborgen kennis. Er zijn dingen gaande die er voor zorgen dat God's wil niet geheel uitgevoerd kan worden, omdat er nu eenmaal in de leer van Calvijn die ongelooflijk grote kloof is tussen de wil van God die wil dat alle mensen behouden worden, en het verborgen raadsbesluit van God die vanwege wat er daadwerkelijk gaande is daar een stokje voor steekt. God wil dus lief zijn, maar is noodgedwongen paal en perk te stellen. Dat dit iets is waar mensen geen zicht op hebben en helemaal verkeerd voorstellen is ook een onderwerp in de leer van Calvijn, want Calvijn stelt dat er beeldspraak wordt gebruikt als er wordt gesproken over de eeuwige werkelijkheden, en dat we daar geen ijdele nieuwsgierigheid toe moeten hebben. Hij is daarom ook heel voorzichtig en wil niet al te genuanceerd worden erover. Het wordt dus enigszins een beetje vaag gehouden. De vaagheid en voorzichtigheid van Calvijn werd door de latere tulipers overboord gegooid. Als het over zaken als hel en verdoemenis ging, dan was Calvijn voorzichtig en aarzelend als een slang. Die karakter-eigenschap vinden we nauwelijks bij tulipers vandaag de dag.

Calvijn laat de tragiek van de Laodiceaanse kerk zien. Ze hebben grafsteden gebouwd voor de profeten die ze hadden gedood, en nu leven ze in de schijn van de nagedachtenis zonder hun leer te aanvaarden. Calvijn stelt dat ze de profeten en martelaren zowel wettig als godsdienstig vereren, maar hoeveel eer hen ook bewezen wordt, de gelovigen behandelen ze wreed, dus dat laat zien hoeveel achting ze voor de profeten en martelaren zouden hebben : Als Petrus zou leven dan zouden ze hem hebben verscheurd. Als Jezus nog op aarde wandelde zouden ze hem braden op een langzaam vuur, stelde Calvijn.

Calvijn noemt het moordzuchtige schijn-godsdienst. Calvijn stelde dat Jezus kwam om het bedrieglijke masker af te rukken, om de eenvoudigen uit de kaken van de wolven te rukken. Ze hadden de ogen van de mensen misleid met hun uitwendige pracht en praal, met hun ijdele schijn, stelt Calvijn.

Ze dienen daarom het oog der mensen in plaats van God. Hij noemt het belachelijk als ze een schittering voor het oog ten toon willen spreiden, terwijl ze gewoon uit een beker met lijkenvocht en andere gruwelijkheden drinken. Het is dwaas. Het gebeurt, en daarom is een drievoudig oordeel op z’n plaats. Er is een eeuwige dood, en een dood waar ze aan hun leugens worden overgeleverd, omdat ze de waarheid niet waardig zijn. God is de waarheid en wil niets met dat soort lieden te maken hebben, maar toch wil God dat ze behouden worden, en sommigen grijpt God daarvoor, wegens een verborgen en ondoorgrondelijk plan. Dat moet ook wel, want sommigen zijn in het vuur geduwd door anderen. Sommigen zijn bezeten, en Jezus kwam om de bezetenen vrij te zetten. Daarom oordeelt God niet zoals de wereld oordeelt. In de spiegelwet van 1798 is trouwens elke verkiezing maar tijdelijk, omdat het gewoon bepaalde facetten van de opvoeding voorstelt. Dat moet ook wel, want zowel de mens, als de valse god van de mens, kan fouten maken, en daarom is alles maar tijdelijk. Dat is zeer zeker ook de betekenis in het Grieks van dergelijke teksten, en Jezus wees er zelf ook op dat elke gevangenis slechts tijdelijk is, anders zou het doel van de gevangenis verloren gaan. Ook de hel zou uiteindelijk in de poel des vuurs geworpen worden, stelt het boek Openbaring. Wie eeuwigheid letterlijke eeuwigheid laat zijn op basis van het boek Openbaring, kent allereerst het Grieks niet en ten tweede beseft niet dat Openbaring een allegorisch boek is. Je gelooft ook niet dat er op een dag een groot monster met zeven koppen met hoornen en kronen op uit de zee tevoorschijn komt. Het is beeldspraak. Cavijn noemde het eeuwige vuur ook beeldspraak, en weigerde er te gedetailleerd over te worden, vanwege de dreiging van ijdele nieuwsgierigheid.

Al met al laat God de mens zien, als de waarheid zijnde, als de kennis zijnde, dat het niet zomaar aan iedereen gegeven wordt, anders zou dit hoererij zijn of verkrachting. God heeft dus een groot recht op ‘personal space’, op fysieke afstand, op een privé leven, wat sommige mensen niet schijnen te beseffen en niet willen beseffen, omdat ze God als hun eigendom willen rondbazen. Dan komt dus TULIP te voorschijn om de mens terug te duwen, maar dat moet wel in een dichterlijke en dialectische context blijven. Teveel TULIP is dodelijk.

In zijn verklaring van Mattheus 23:24 bespreekt Calvijn de microfobie van de Laodiceaanse kerk, de nietswaardige angstvalligheid van de huichelaren in kleine dingen. Alles wat op kleine schaal gebeurt daar zijn ze allergisch voor, terwijl ze de grotere misdaden laten schieten. Bij de geringste overtreding zijn zij helemaal in paniek, stelt Calvijn, dat het voor hen erger is dan het sterven van honderd doden. Maar de grootste en zwaarste misdrijven zien ze verzoetend over het hoofd, stelt Calvijn, en zo gaan ze voorbij aan de barmhartigheid en het oordeel. Calvijn noemt het een

dwaasheid van hen die God’s voeten kussen terwijl ze God in het gelaat slaan. Zij houden zich alleen zeer selectief aan de geboden (vers 23).

HOOFDSTUK 6. VAN CALVIJN TOT STEENBLOK

We lezen in de gereformeerde dogmatiek van C. Steenblok in vraag 1246 over Steenblok's amazone leer zoals Calvijn die ook had, waarin Steenblok stelde dat de moederbelofte in het paradijs al het evangelie bevatte, en dit was het evangelie van het Vrouwenzaad, wat Jezus voorstelde. Calvijn had gesteld in zijn verklaring van de evangelieën dat God allereerst kwam als een Moeder, maar omdat zij werd afgewezen zond zij haar zaad, haar zoon, die overigens nog steeds het vrouwenzaad droeg. Het is dus door de zonde van de mens dat de moederbelofte opzij werd geschoven, en dat de zoon wel moest komen. Het Vrouwenzaad zou de kop van de duivel vermorzelen. Ook F. Mallan, de opvolger van C. Steenblok, wees op het belang van de donkere bruid, die hij omschreef als de zondenkennis. Deze werd centraal, voorop gesteld, in hun leer. Daar moest het dus mee beginnen, anders zou de mens in Laodicea moeten verblijven.

In vraag 1853 wordt de gerechtigheid des Heeren vrouwelijk genoemd, niet 'het' of 'hij', maar 'zij'. Deze gerechtigmaking wordt in vraag 1851 een juridische daad van God genoemd, geen ethische, zoals C. Steenblok ook eens stelde dat het dogmatische belangrijker is dan het ethische, om vleselijke inmeng te voorkomen. In deze zin is het ethische van God onderworpen aan het juridische van God die op haar beurt onderworpen is aan het dogmatische van God, God zelf. Uiteindelijk is dit het richtsnoer waaraan alles getoetst moet worden.

C. Steenblok gaf aan dat hemel en hel uit gradaties bestonden. Er waren trappen in hemel en hel van meer of minder. Zij die zwaarder hadden gezondigd zouden een zwaardere straf ontvangen. Hij geeft dus een nuance aan in hemel en hel die vaak niet gegeven wordt, want vaak wordt er geredeneerd dat een kleine zonde even erg is als een grote zonde, wat in principe de microfobie was waar ook Calvijn tegen streed. Ook verbindt hij de intensiteit van hemel en hel aan de bedelingen. Het hangt dus van een heleboel factoren af, zoals hij stelt in vraag 2203. Uiteindelijk kan dit betekenen dat sommige mensen maar met een hele lichte hel wegkomen. Als dit oordeel komt dan is dit geenszins een menselijk oordeel, maar andere boeken zijn hier ook bij betrokken. C. Steenblok stelt dat ieder mens geoordeeld wordt naar het licht van zijn kennis, en naar vier boeken, waaronder het boek van God's alwetendheid, het boek van Woord, Wet en Evangelie, het boek van het geweten wat daarmee in overeenstemming is, en het boek des levens, wat hij het boek van de voorverordening noemt, vanwege dat daarin wordt beslist wie er zijn uitverkoren. Hun namen zijn in dat boek opgetekend. Ook C. Steenblok wijst dus nog op de nieuwe bijbel die zou komen, en die vandaag de dag, in 2024 gekomen is, en waar wij ook vanuit prediken. (zie vraag 2201)

Eerst kwam God de Moeder, in de theologie van Calvijn, en daarna, omdat zij afgewezen werd door het hardnekkige volk, kwam de zoon, en werd de mens overgeleverd aan de patriarchie. De vrouw die de mens had verkozen leek op de verste verte niet meer op het beeld van God de Moeder. Dit was een vervleselijking. Vandaar dat het vrouwelijk ambt ook werd afgewezen, naar het vlees, maar niet naar het geestelijke. Het gehele probleem van wel of geen vrouwelijke predikers wordt dus opgelost in de dialectiek. Vaak laat men alleen maar de een of de andere zijde zien. Ook Deborah was door de Heere aangesteld als richteres en profetes. De gereformeerde gemeenten hebben verschillende regeersters aanvaard als regerende bij de gratie Gods.

De amazone leer bij C. Steenblok is geenszins vervleselijkt (zie vraag 1755). Dat God als vrouw en moeder zijnde een ambt heeft in de leer van C. Steenblok is iets anders dan de dochters der mensen,

want die mogen geen ambt hebben, stelt hij, maar wel buiten-ambtelijk werken. Hij geeft verschillende voorbeelden. Voor het ambt in de vergadering der gemeenten sluit hij de vrouw buiten. Ze mogen ook geen deel hebben aan de verkiezing van ambtsdragers. In vraag 1649 spreekt hij over het verschil tussen onderscheiding in enge zin, ruimere zin en ruimste zin. Deze drievoud zien we voortdurend in het werk van C. Steenblok. Soms bespreekt hij het eng en eenzijdig, dan weer ruimer, en dan in de ruimste zin, in de herschepping van hemel en aarde, in de wederbarende genade die de verlorenheid wegwast, en in de komst van de nieuwe boeken die nuance gaan geven. In die zin was C. Steenblok, net als Calvijn overigens, een zeer abstracte man, die gewoon erg voorzichtig was.

Het werk op waarde schatten is dus van belang, en niet zomaar overboord gooien in z'n geheel of met bepaalde zinnetjes weg gaan lopen. Uiteindelijk verklaart het zichzelf, en gaat de leer van C. Steenblok verder dan hemzelf, zijn eigen gedachtes erover. Het blijft in zijn leer voorkomen : 'Iets kan onderscheiden worden in ruimere zin en engere zin.' (zie vraag 1880) Van belang is het dus deze lijnen door het werk van C. Steenblok heen te zien en ze niet te verabsoluteren. Er zijn verschillende lagen in zijn werk.

HOOFDSTUK 7. DE DRIE LAGEN VAN EXEGESE IN DE DOGMATIEK VAN C. STEENBLOK

We moeten dit hele ding uitzitten, wachten totdat het beest slaapt. Blijkbaar is het nodig dat het pad hier doorheen gaat, want alleen door inwikkeling is er ontwikkeling, oftewel de druk van buitenaf is nodig om ons van binnen te kunnen ontwikkelen en diep van binnen het geestelijke koninkrijk te vinden. Blijkbaar is het allemaal nodig om tot de schepping te komen, want die is er nog niet geweest, stelt de nieuwe bijbel, het boek des levens. Het zijn de nachtmerries van de feutus, en het kost heel wat om daadwerkelijk geboren te worden. Daar is heel wat voor nodig. De mens denkt er te simpel over. Ook stelt de nieuwe bijbel dat de mens grotendeels niet bestaat, ook als een tegemoetkoming aan de de stelling van Barth dat de mens niet aan het bestaan van God hoeft te twijfelen, maar wel aan het bestaan van de mens. Grotendeels is het illusie. Het gaat om de vonk van binnen, en het diepe geestelijke koninkrijk van binnen, en de rest zal wegvallen.

Paulus had gesproken dat de mens hier op aarde in een doodstaat is, en Jezus zei van de dood dat het een slaap is, en dan hebben we dus te maken met dromen en nachtmerries die door elkaar heenlopen.

We moeten dit hele ding dus uitzitten totdat het volbracht is, deze pin of doorn door het vlees. Het zijn de noodzakelijke barensweeën. Er is hierin dus een noodzakelijke strijd om het oude af te doen. De slang moet zich vervellen. Dit is dus ook een noodzakelijke strijd tegen de Laodiceaanse riooltheologie die de mens in de greep houdt. Het is een wurgslang die velen meesleept.

Was het de bedoeling dat de vocabulaire in de kerk na de reformatie zo gruwelijk eng werd gehouden ? Steenblok stelt in zijn dogmatiek dat je dingen kunt bespreken in enge zin en ruime zin. Hij noemt hierin drie dimensies : eng, ruimer en ruimst. Na zijn herstel van de basissen van de zondologie werd deze verder uitgewerkt in de dogmatiek van de latere Nederduits gereformeerde kerk, en werd ook de demonologie hersteld. Daarin komen deze drie dimensies ook terug, en is het een dialectisch werk. Er is dus een hogere en een lagere Jezus, een hoger en een lager kruis, enzovoorts. Dat komt omdat er nu eenmaal een groot verschil is tussen de gedeformeerde, Laodiceaanse kerk en de gereformeerde kerk die zowel regressief als progressief is. De Laodiceaanse kerk is de dode kerk.

De sloten zijn multi-dimensionaal, en daarom is er ook een multi-dimensionale strijd, oftewel geestelijke strijd. Als predikers moeten wij u zowel over de weg die ten leven leidt vertellen als over de weg die ten dode leidt. Kies dan heden die u dienen zult. Als er staat ‘wie gelooft en zich laat dopen zal behouden worden,’ in de oude bijbel, dan is dat niet letterlijk, alsof een letterlijke waterdoop een mens zou redden. Neen. Dan gaat het om het afsterven aan het oude ik. Zo moet er een goede uitleg zijn van de oude beelden, opdat de mens niet in het materialisme ten onder gaat.

HOOFDSTUK 8. REFORMATIE EN INSTITUTIE III

Een gereformeerde oudtante die in dezelfde plaats woonde als waar ik opgroeide vroeg zich af waarom er zoveel gruwelijke dingen in de bijbel staan. Haar broertje woonde ook bij haar in, en die zei dat er voor hem geen vergeving was. Ook hij was gereformeerd. Je probeert ze als kind zo goed mogelijk te helpen, en als je dan zelf ouder wordt en de bijbel leest, niet meer de kinderbijbel, dan zie je inderdaad de vele gruwelen in de bijbel. Wat moet je bijvoorbeeld met een Jefta die zijn eigen dochter aan God offerde ? Abraham moest zijn eigen zoon offeren, en dit werd op het laatste moment tegengehouden. Hij was al bezig met de voorbereidingen. Het was te gruwelijk. Ik zei dan altijd tegen mijn oudtante : 'Dat doen de mensen, niet God.' We kunnen het alleen nemen als gelijkenissen. Alle menselijke, vleselijke soorten van offeren wijzen als een schaduw op het geestelijke offeren, zoals we ons moeten opofferen aan de voeten van de Heere, zoals Maria eens deed, en dan moeten we alles afleggen en aan de Heere teruggeven en niets achterhouden.

We lezen in de geschiedenis over gruwelijke mensenoffers, de offermaagden bij de Inca's, en de Azteken konden er ook wat van met hun offerjongens. Er is een heel groot verschil tussen het zondig, menselijk offeren van de mens die het geestelijke niet kent en die langs materialistische wegen tot God probeert te komen, en het geestelijke offeren op de langere weg, meer als een opdragen. We moeten het vlees kruisigen, elke dag. Als we elke dag de wapenrusting aandoen voor de geestelijke oorlog, dan moeten we ook telkens onze oude mens, ons ego, afleggen, opofferen. We moeten daarvoor het water in, als een morgenbad. Het is het zaadje wat onder de grond moet. In de oude bijbel staat in Daniël 7 dat het vierde beest zou komen om tijden en wetten te veranderen, en het zou de heiligen te gronde richten voor een tijd, tijden en een halve tijd, als iets chronisch dus. In Daniël 11 wordt er gesproken over de ontheiliging van het heiligdom, en de staking van het dagelijkse offer. Daaraan is de Laodiceaanse kerk te herkennen, dat er geen zelfoffer is. Men is ingedut in oorlog en offer. Wij moeten ons vrijwillig onder de voet des Heeren plaatsen, elke dag weer, opdat de voet des Heeren de oude mens zal verbrijzelen, de druiven te vertreden.

De ontheiliging is overal om ons heen. Eerst zou de mens der wetteloosheid verschijnen, de leugen, de verandering van tijden en wetten. Het is overal doorgedrongen. Ze hebben gerommeld met bijbel en kerk, en daarom moeten we terug.

Als in Daniël 7 het vierde beest is gekomen wat alles opvrat en alles zou vermorzelen, dan mogen we denken aan de Laodiceaanse kerk die letterlijke dierenoffers brengt, en ook hun kinderen offeren aan de wereldse systemen die hen langzaam doodmartelen met hun drugs en gedwongen implantaten. Dat is het verschrikkelijke vierde beest waar het boek Daniël over spreekt, de voorloper van het boek Openbaring. Toen Daniël deze visioenen kreeg was hij er ziek van. Maar dan staat er in vers 9 en 10 : 'Terwijl ik bleef toekijken, werden tronen opgesteld, en een Oude van dagen zette Zich neder. De vierschaar zette zich neder en de boeken werden geopend.'

Weer zien we hier een heenwijzing naar de komst van de nieuwe bijbel, zoals ook het boek Openbaring daar op wijst. De Oude van dagen moet komen, wat betekent dat de mens los moet komen van het verdervelijke modernisme, en terug moet gaan naar de grondvesten van de natuur, van de hogere natuur, naar de goede fundamenten van de oorspronkelijke kerk, reformatie en institutie, naar de grondteksten dus, naar de oerhiëroglyphen. Alles was al in de grotten opgetekent, op de muren. Dan staat er verder in Daniël 7 dat het vierde beest werd afgeslacht en zijn

heerschappij verloor. Een zoon kwam tot de Oude van dagen, tot de oermoeder dus, als een geboorte, en die kreeg heerschappij over het vlees. Het is onze oude natuur die moet sterven, het vierde beest, opdat wij wedergeboren worden in de oude inzettingen. De val van het vierde beest is de val van ons eigen vlees.

HOOFDSTUK 9. CALVIJN EN DE EVANGELISTEN - 7

Dooyeweerd waarschuwde tegen het naïeve dingbegrip wat de plaats begon in te nemen van het zelfkritische functie-begrip in de evolutie van de zonde. Calvijn waarschuwde tegen de vagebond-schriftgeleerden die verteerd door hun wrede eerzucht door hun verdorven toevoegselen de wet geheel verdraaid hadden en alle betekenis weggenomen. Dat was ook de reden waarom Jezus noodzakelijkerwijs de strijd tegen hen voerde. Calvijn noemde deze vagebond-schriftgeleerden hardnekkige vijanden van de waarheid. In de evolutie van de zonde zien we dit overal om ons heen. De zonde en de leugen is hen tot professie geworden en ze zijn eraan gelijk geworden. (verkl. Mattheus 23:1)

Jezus vluchtte weg van aards koningschap en persoonlijkheidscultus, waar de vagebond-schriftgeleerden zich in te buiten gingen. Jezus moest er niets van hebben. Wij roemen in het kruis, wat de ware overwinning is over het vlees, en wat ook de betekenis van het woord ‘yeshua’ is in het Hebreeuws, wat al in het OT werd gebruikt, door bijvoorbeeld de psalmist. ‘Wat noemt u mij goed ?’ sprak Jezus. ‘Alleen God is goed.’ En : ‘De vader is meer dan mij.’ De kerk is afgeleid door het ding-begrip en zo ging de betekenis verloren en werd het tot bijgeloof.

Deze dagen zijn we in de evolutie van de theologie, de evolutie van reformatie en institutie, maar het vlees houdt bezeten en chronisch vast aan het dingbegrip, als een hond aan zijn kluif. Iedereen zal persoonlijk moeten loskomen van het gebruik van God en Jezus als zomaar dingen. Men moet ontwaken tot de betekenis van deze woorden, die werkwoorden zijn. Dat is elke dag weer een gevecht. Men moet terugkeren tot het dagelijks offer, wat destijds door de mens der wetteloosheid was weggehaald. Tijden en wetten zijn veranderd door de mens der wetteloosheid, d.m.v. de vagebond-schriftgeleerden. Die zijn er ook in het westen. Ze sprongen als paddestoelen uit de grond, gleden als geesten uit de fles. Zij worden voortgedreven door de woeste golven van de evolutie der zonde, tot een hoogtepunt, waarin zij de zonde gelijk worden. Dan is het een dood bedrijf geworden, en door die dode, Laodiceaanse bedrijven wordt de mens heden ten dage voortgedreven, de moderne mens wel te verstaan.

Kies je dan voor de drugs, of de moeizame weg door de wildernis om het hogere goed te leren ? De drugs is de makkelijke weg, maar die leidt ten dode. De drugs zal je voorliegen, zal geen genade met je hebben, maar zal zich poeslief voordoen, als een bevrijder, een verlosser. Jezus waarschuwde tegen de valse Christusbeelden die zouden komen. Charlatan-messiassen. Het westen is er vol van. Ze staan op iedere hoek van de straat, als drugdealers, en ze verkondigen een makkelijke, brede weg, op weg naar het verderf. Het leven is niet gemakkelijk en dan bieden zij wat hoop, zouden sommigen zeggen, maar het is valse hoop.

Onderwijs of drugs ? Waar kies je voor ? De engelen staan klaar om te onderwijzen een ieder die open staat voor het hemelse onderwijs en die de drugspotten van de Laodiceaanse stad wil loslaten. Dan is er een weg. Waar een wil is is een weg. De natuur komt hen tegemoet. Zo is er de roepstem : ‘Gaat uit van haar, die verdervelijke stad, want die leidt u tot de dood.’ Gaat weg uit Laodicea. Zij is een bedriegelijke verleidster. Hoe kun je ze herkennen ? Lauw, laf, dartel, eigengereid, kuddegezind, snel overtuigd van zichzelf, snel afgeleid, onverschillig, nalatig, hun eigen koninkrijkjes bouwend, waar ze al hun tijd instoppen, enz. Ze praten de zonde goed, hebben altijd weer duizenden excuses.

Er zullen maar weinigen de enge poort vinden, en nog minder zullen de poort uiteindelijk binnengaan. Je zult door het oog van de naald moeten. De weg die ten leven leidt is smal. Velen leven liever met de makkelijke namaak, die je zo overal op kunt smeren, ook al is het maar tijdelijk. Dat is het tragische van het leven, dat er maar weinig zal overblijven. Hoevelen wenen over de zonde zoals in Ezechiel 9 ? Er zal maar een klein overblijfsel zijn, een kleine kudde. Alleen zuchtend en klagend over de zonde zal de enge poort binnen gegaan kunnen worden. Er zijn geen toverformules. God en Jezus zijn geen tovenaars die alles als bij donderslag goed zullen maken. Het zijn principes die de mens zich moet oefenen, en daarvoor moet een bittere en chronische strijd toe worden geleverd tegen het vlees. Er is geen andere weg. Toen Jezus sprak : ‘Ik ben de Weg, de Waarheid en het Leven,’ ging dat om zijn kruisdood, en dit was een duister raadsel, waarvan de latere kerk enorme misbruik heeft gemaakt. Jezus sprak in gelijkenissen, in zinnebeelden, en het was nooit zijn bedoeling om de aandacht te richten op zijn persoon, maar op zijn leer. Maar de westerse kerk zag hier geld in, en macht. Calvijn noemde de schriftgeleerden die het leven van Jezus bedreigden rovers. Hij noemde ze tirannen die de kerk onderdrukten. Offeranden hebben geen waarde als ze niet met geestelijke waarheid gepaard gaan, stelde Calvijn. God wordt niet verzoend door offerdieren als de liefde veronachtzaamd is.

Daarom stelde Calvijn ook dat het ware altaar de armen is. Zo was hij als een Mohammed van de reformatie, want Mohammed hamerde ook op de armenhulp. Toen de reformatie in Nederland begon door te breken stelde men ook : ‘Liever Turks dan paaps.’ Vandaar dat zij ook betere aansluiting op Calvijn konden vinden. Het calvinisme kwam voor de arme burger op. Het was voor de mens in die tijd om te overleven.

Calvijn wijst op Paulus die de liefde de band der volmaaktheid noemt en de vervulling der wet. De liefde haat de zonde, en strijdt tegen de zonde, omdat die liefdeloos is, en selectieve schijnliefde openbaart. Er is dus altijd een organisch geheel met de kennis. De liefde is in die zin oorlogszuchtig. Innemend is zij. De liefde strijdt voor de waarheid en neemt met niets minder genoegen. De liefde is daarom ook niet vooringenomen, of ijdel nieuwsgierig in zaken als hemel en hel. De liefde is ook de volbrenging van de Vreze des Heeren. Zij is voorzichtig als een slang. Daarom leidde Mozes het volk ook tot de slang in de wildernis, als de sleutel tot het beloofde land. Zonder die slang zou de mens sterven.

TULIP gaat over de uitwendige mens, want blijkbaar kan een mens helemaal niets uit zichzelf, zelfs niet kiezen, en kiest alleen God de mens uit, sinds de mens in TULIP geen vrije wil heeft. Toch legt Calvijn in zijn verklaring van de evangeliën een duidelijke nuance, namelijk dat God niet naar de uitwendige schijn van onze daden vraagt, maar bovenal naar de inwendige neiging van onze harten, opdat de goede vruchten uit een goede wortel mogen opwassen. We zien de tegenstelling tussen niet door het vleselijke, maar wel door het geestelijke, weer terugkomen. Nu is het in TULIP zo dat alleen God deze neiging van bovenaf in de mens legt, zonder tussenkomst van de mens, door de uitverkiezing, het verborgen raadsbesluit, maar Calvijn noemt de genade ook een hoger loon, dus er zijn meerdere dingen gaande. Het ligt er niet dik bovenop allemaal. Calvijn blijft voorzichtig in zijn uitspraken, en doet die ook weer vervagen. Daarom is het van belang naar het grotere verband van zijn leer te kijken, en niet met zinnetjes weg te lopen. TULIP blijft op sommige punten terugkomen, maar het breekt stuk op de rotsen van Calvijn’s diepere en verborgen werk.

TULIP is begrijpelijk als aanval op het katholieke systeem, maar het moet dan nog genuanceerd worden, en dat doet Calvijn heel heimelijk. Er staan wat deuren op een kier in de leer van Calvijn, er zijn wat kleine gaatjes, en die springen ook zo weer dicht. Calvijn moest de mens beschermen tegen de roofvogels van het katholieke systeem, ook al was TULIP een roofvogel op zich. TULIP op zich was niet van God, maar het was wel begrijpelijk, en zou dus verder uitgewerkt en gedraaid moeten worden in een meer dialectisch model, wat Calvijn dus mondjesmaat ook wel bracht, maar wat alleen gevonden zou worden door de oprechte zoekers. Er kwam een nieuw rijk. TULIP had het katholieke systeem verslagen. Het was een strijd tussen territoriale demonen. Ook Calvijn kon het TULIP-rijk niet tegenhouden. Hij had immers iets geroofd uit een Egyptische tempel, waar hij zelf de controle niet over had. Calvijn was als grafrover vol van mysterieuze wijsheid en kennis. Hij was daarin de grote opvolger van Mohammed. Duidelijk was er geen daadwerkelijk zoonschap in de leer van Calvijn, net zoals in de leer van Mohammed, want alles was gedwongen. Calvijn ontvoerdde de mens uit het katholieke wereldrijk tot het calvinistische wereldrijk, als een overdracht van waren. De mens had zelf helemaal niets in te brengen. Dat Calvijn de mens daarna stiekem dingen toestak is bekend.

Calvijn was dus voorzichtig als een slang, en dat moest ook wel, want het katholieke systeem heerste en wilde niet laten gaan. In de Nederduits Gereformeerde Dogmatiek van de latere Nederduits Gereformeerde Kerk, inmiddels uit 11 delen bestaande, als grote opvolger van Karl Barth’s 13-delige Kirchliche Dogmatik, worden er twee slangen besproken in de leer van Calvijn, een goede en een slechte. Zaak is om het te onderscheiden, om zo deel te hebben aan de verdere uittocht uit Laodicea.

HOOFDSTUK 10. DE DOGMATIEK VAN C. STEENBLOK

Het gaat erom niet zomaar op zoek te gaan naar een vrouw of een man, maar op zoek te gaan naar de levensbeginselen. Ook als je op zoek gaat naar de dingen die boven zijn, gaat het niet om die dingen op zich, maar om de zoektocht tot het dienen van de Heere, zoals F. Mallan stelde. Hij was de opvolger van C. Steenblok die in 1966 overleed. Beiden hadden deel aan de beginselen van een grote uittocht uit Laodicea. C. Steenblok heeft ons zijn dogmatiek achtergelaten. Het is een dik boek van over de 500 pagina’s die in mijn predikanten bibliotheek staat. Een waardevol geschrift waaruit je veel kunt halen. Het laat ook zien hoe die uittocht destijds in 1953 is gegaan. En we zijn nog steeds op weg. Zijn dogmatiek is ingedeeld in 2228 vragen en antwoorden. In vraag 19 behandeld hij de valse religie. Hij noemt de valse religie : menseninzetting, wat in principe gewoon valse openbaring is, zoals hij dat noemt, want de mens heeft zichzelf tot God gemaakt, en vandaaruit worden die valse openbaringen doorgegeven, door het menselijke instituut. Hij noemt dan het verschil tussen autosoterisch, de zelfverlossing van de valse religie, en heterosoterisch. Als we aan heterosoterisch denken dan heeft de mens dus ook nog iets anders nodig, namelijk de kennis, waar Calvijn op wees. Het zelf op zich redt het dus niet, maar vindt zijn plaats in de hemelse kennis, zoals Jezus ook wees op de hemelse kennis als de sleutel tot het koninkrijk der hemelen.

C. Steenblok stelt dan dat de valse religie gebrek heeft aan de leer van de ellende, namelijk de zondekennis, en daardoor heeft de valse religie ook geen inzicht in de verlossing. Die kan alleen door de zondekennis plaatsvinden. Vandaar dat C. Steenblok in vraag 20 de rechte kennis aanstelt als de ware religie, wat in zijn dogmatiek ook de ware dienst tot God is.

In de dogmatiek van C. Steenblok zijn dit de twee fundamenten van de ware religie. Hij noemt als bewijs hiervan Jeremia 9:23-24 :

‘Zo zegt de Here: De wijze roeme niet op zijn wijsheid, en de sterke roeme niet op zijn kracht, de rijke roeme niet op zijn rijkdom, maar wie roemen wil, roeme hierin, dat hij verstand heeft en Mij kent, dat Ik de Heere ben, die goedertierenheid, recht en gerechtigheid op aarde doe; want daarin heb Ik behagen, luidt het woord des Heren.’

Er is dus niet alleen een roemen in het kruis van belang, maar ook een roemen in de hogere kennis. Zomaar roemen in wijsheid slaat nergens op, want er is zoveel wereldse wijsheid. Een heleboel zogenaamde wijsheid sterft af aan de hogere kennis.

Dan noemt hij Johannes 17:3 als bewijs van deze fundamenten :

‘En dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen.’

Hij omschrijft de natuurlijke Godskennis als hetgeen wat de mens verantwoordelijk houdt en wat de mens alle onschuld beneemt. De natuurlijke Godskennis valt het vlees van de mens aan, en ontmaskert het ook. Vandaar dat de natuurlijke Godskennis een belangrijk instrument is in de uittocht uit Laodicea, omdat zo de mens zich niet meer kan vasthouden aan vleselijke, bedrieglijke onschuld, en die valse onschuld ook niet meer aan de mens kan vasthouden. Ook maakt de natuurlijke Godskennis de mens zo vatbaar voor de bijzondere openbaringskennis, in de dogmatiek van C. Steenblok (vraag 47).

C. Steenblok stelt dat dit allemaal niet genoeg is. Er zijn geen snelle paden in de dogmatiek van C. Steenblok. Hij bespreekt schakel voor schakel. Er mag niets missen. In vraag 51 noemt hij het belang van de kennis van de geestelijke verborgenheden, oftewel het verborgen manna, want hij stelt ook dat er nog voor de mens verborgen hemelse boeken zijn, daarmee heenwijzende op de nieuwe bijbel, het boek des levens. (vraag 2201)

In de leer van Steenblok is het boek des levens het boek van de voorverordeningen, waarin de namen van uitverkorenen staan en die zouden voor ieder oor openbaar worden.

HOOFDSTUK 11. DE DOGMATIEK VAN C. STEENBLOK - 2

C. Steenblok besprak de brede weg die ten verderve leidt als een weg waarop de mens dienstbaar wordt tot de zonde en tot de wereld, zijn leven uitlevende in zijn geestelijke doodstaat. Hij bespreekt dan ook het smalle pad waarop de zelfontwording en zelfverloochening dient plaats te vinden, de ware zelfdoding. (In zijn artikel De Nauwe Weg, in de Wachter Sions, 22/1/1954)

Hij wijst op Zefanja 3, dat er maar een arm en ellendig volk zou overblijven. Hij waarschuwt tegen de leer die de zondaar zomaar tot Jezus brengt en vals gerust stelt, zonder ontdekt te zijn aan de zondekennis, wat F. Mallan overigens de donkere bruid noemde. Zonder de zondenkennis, de donkere bruid, is er geen weg tot Jezus, en komt men tot een andere Jezus en een ander evangelie. De mens moet wedergeboren worden in de zondekennis. C. Steenblok streed daarom tegen het algemene genade-aanbod voor allen, de beloften voor alle hoorders. (De Wachter Sions, 5/3/1954, in het artikel 'Een arm volk')

Voor de belofte moet de mens de eigen kracht verliezen en arm gemaakt moeten worden, stelt C. Steenblok. Vandaag zien we dit in de wereld geheel omgedraaid. De man komt tot de bruid in eigen kracht, zo rijk mogelijk, Laodiceaans, pretenderende van alles te zijn en nergens gebrek aan te hebben. Zo komt de man dus tot een gehele andere bruid, namelijk die des duivels.

De mens moet eerst van zichzelf walgen, stelt C. Steenblok, anders zit de mens nog vol met zelfbedrog. Door deze ontdekkingen aan de zondekennis en zijn verlorenheid moet de mens het dan gaan uitroepen dat het buiten hoop is voor zijn ziel, stelt C. Steenblok. Dit gebeurt als de mens krachteloos wordt gemaakt. Pas dan komt God de mens tegemoet, als de mens een verbrijzelde ziel heeft, ontdekt is aan de onwaardigheid en verlorenheid in zichzelf. Op deze weg, stelt C. Steenblok, worden ze armer en gebrekvoller, opdat ze geestelijk tot leven komen. Jezus onderging dit alles zonder de weerstand van de mannelijke kracht, stelde C. Steenblok.

'Ik ben geen man, maar een rode, een wilde,' zegt het Aramees en Hebreeuws in Psalm 22:7. Dat is degene die de zondekennis heeft ontdekt, de donkere bruid. De mens komt verzwakt tot haar, niet opschepperig protsend als een Laodiceaan. Zo is er wedergeboorte voor de mens. Dan pas gaat de mens beseffen wat het leven van Jezus daadwerkelijk inhoudt, zijn lijden en sterven. Hierin kan de mens tot het geheimenis van de wederliefde komen, stelt C. Steenblok. (16/4/1954)

Deze wederliefde is de bekering door de heilzame afkeer van de zonde en een lust en liefde tot de geboden, waar C. Steenblok op wijst. Hij noemt dit het ware vermaak in de geboden naar de inwendige mens. Hij stelt dat het geloof een worsteling is met de zonde en de dood. Dat is een dagelijkse oefening. Daar is een andere dorst en honger, naar de wijsheid, genieting en godsdienst der wereld, die de mens moet overwinnen, want die is dwaasheid bij God, die zich voedt met de zwijnendraf der aarde. C. Steenblok waarschuwt tegen de ingebeelde godsdienst en het vermeende Christusbezit waarmee ze roemen in hun rijkdom. Het leven roept om diepte, anders is het slechts de dood.

Begin 1954 wees C. Steenblok op het ongenoegen des Heeren over de ongerechtigheid des lands. Dit ongenoegen kwam met dreigingen en roepstemmen. Hij wees erop dat God's geduchte toorn steeds groter werd, en dat daarom vreze des Heeren en vernedering van belang waren.

C. Steenblok noemde de bruid als de kroon op alle strijd. (De Wachter Sions, 21/10/1955) De mens komt niet zomaar tot Jezus en ook niet zomaar tot de donkere bruid, want hij moet daar strijd voor leveren, aan zichzelf sterven op het strijdveld. De wereldse, Laodiceaanse mens is met een andere Jezus en een andere bruid weggelopen, met een ander evangelie. Het is het dingbegrip wat ze boven het functiebegrip hebben geplaatst, en zo ook de functie hebben veranderd, waartoe de mens der wetteloosheid zou komen, om tijden en wet te veranderen, om het dagelijkse offer te staken. C. Steenblok stelde dat na het zure het zoet volgt, maar dat achter het zoet vaak weer al spoedig het zure en bittere komt, opdat het vlees niet zou groeien. (10/2/1956) Het ligt in de leer van Steenblok om tegen de voorwerpelijkheid te strijden, om zo te komen tot de onderwerpelijkheid. Vandaar dat hij deze dingen in diepte bespreekt, en ze leidt tot de diepere betekenis ervan, opdat geen schakel zal ontbreken in het hemelse sieraad. Er is geen snel paard in zijn leer wat naar Jezus leidt. Alles gaat traag en diep, en slaat zo niets over, zodat het vlees geen inmeng kan hebben. Het vlees is overmoedig en bedrieglijk, en praat de zonde goed. Het vlees is vol met gladde, snelle tongen.

C. Steenblok dooft de valse lichten uit in zijn ontmaskerings-betogen.

HOOFDSTUK 12. REFORMATIE EN INSTITUTIE IV

Men heeft steden gebouwd in deze woestenijen, in deze woestijnen, terwijl men verder had moeten trekken. Men heeft snelwegen gebouwd tot de bruid en tot Jezus. Zondianië. Deze steden zullen door de Heere ingenomen moeten worden. Ook in het werk van C. Steenblok waren er twee slangen aanwezig : een goede en een slechte, zoals ook in het werk van Calvijn. Er is en was ook een valse zondekennis. Er zijn geen snelle wegen tot de donkere bruid van de zondekennis. Ook niet in de dogmatiek van C. Steenblok. De bruid, de koningin, is als de kroon op alle strijd, stelde C. Steenblok. Er is geen snelle wedergeboorte. Men trekt voortdurend Jezus-kaarten in de stad. Ze hebben veel te veel Jezus-kaarten in het spel aangebracht. Je vindt het op alle hoeken van de straat en het wordt goed verkocht. Genade verkoopt goed. Zondekennis niet, maar de stad heeft haar eigen zondekennis, haar eigen bruid, haar eigen koningin, en daar hoeft men niet voor te strijden. Men slaat de dogmatiek van C. Steenblok over, en ook Calvijn's ingewikkelde dogmatiek, want die is zeker niet simpel. TULIP is maar een lauw en laf, gemakszuchtig aftreksel.

Daarom neemt de Heere de steden van de zondianen in. De urim en de thummim, het toetsen, zijn de weg tot de donkere bruid waarin wedergeboorte is. De schepping is nog niet gekomen. De plagen zijn gekomen tot de Zondiaanse steden in de woestijn, waar groot kwaad wordt verricht, tegen mens, kind en dier, tegen de gehele natuur. De zondiaan kan niet met succes strijden tegen de natuur. De natuur zal de zondiaan overweldigen.

Het toetsen is de weg tot de bruid van de zondekennis waarin de mens wedergeboren wordt, maar de mens heeft het toetsen ontleerd. Ook de zondiaanse stad heeft haar eigen toetsen. Het zijn dwangmiddelen en eigenaardige maatregelen om de mens op haar dwaalwegen mee te sleuren, alhoewel het heenwijst op de hemelse wegen. Het zijn vreemde afschilderingen, vage bespiegelingen, verdraaid door de wind. Het is een doolhof voor de mens. Het zondiaanse zaad is gezaaid op de akkers van het vlees, en de mens heeft verderf geoogst, maar ziet het niet of wil het niet zien, of heeft deze dingen op zijn eigen manier uitgebuit. Geen snelwegen tot de bruid van zondekennis, en daar rijdt je ook niet snel doorheen. Daarom breekt de Heere deze snelwegen af, en ook de wolkenkrabbers tot de hemel, de zondiaanse torens.

Wat zijn ze geleerd, hè, de zondianen. Wat weten ze alles goed, hè ? Zondiaanse geleerdheid. Professioneel geworden in de zonde, deskundig. Ze verschuilen zichzelf achter schuilwoorden, achter vakwoorden, van hun vak : de zonde. Ze zijn dienstbaar geworden tot de zonde, en zo ook godsdienstig. Dan moet de lange weg weer zichtbaar gemaakt worden, de smalle weg, en die mag ook niet even snel door het toetsen heengaan. De mens moet de urim en de thummim leren kennen. De mens moet het oefenen. De mens moet alles opgeven om deze hemelse toetsstenen te vinden. Die laten zich niet zomaar vinden. De kennis erover is verborgen, als het verborgen manna. Het is alleen voor de overwinnaars. De bruid is de kroon van de strijd, stelt C. Steenblok. De strijd is dus de weg. Niet zomaar genade. Dat is een toetsstrijd, want je mag niet zomaar strijden. Dan zou je een blinde vuistvechter zijn. Vandaar dat we ook komen tot het beginsel van de leer van Calvijn : de ontmaskering, maar hoe doe je dat ? Je wilt niet op de Heere vooruitlopen. Calvijn waarschuwde tegen de ijdele nieuwsgierigheid. Hemel, hel, de zondianen weten er alles van. Ze hebben alles al in kannen en kruiken. Hun ijdele nieuwsgierigheid kent geen grenzen. Ze zijn niet voorzichtig als slangen. Het zijn varkens.

De Vreze des Heeren, de voorzichtigheid, de voorzorg, is het beginsel van alle dingen. Zonder de vreze des Heeren is het onmogelijk de Heere behagelijk te wezen, en onmogelijk om te toetsen. Zonder de Vreze des Heeren grijpt de mens te snel toe. Daarom is dit iets wat geleerd en geoefend dient te worden. Het is niet zomaar eerbiedigheid. Er zijn zoveel afgoden waaraan de mens eerbiedig is. Dat is juist een gebrek aan de Vreze des Heeren. Het is toetsmatigheid, grondig blijven doortoetsen, volhardend blijven doortoetsen, als Jakob op Pniël, tot verbrokenheid, en dan pas kan de mens onderwezen worden in de zondekennis en komt de mens tot de donkere bruid voor wedergeboorte. Pas dan gaat de mens zicht krijgen op het Jezus-principe en daartoe de sleutels krijgen. Dan moet je de Jezus van de stad, de zondiaanse Jezus, of zoals Calvijn het stelde : ‘de Jezus-voor-de-sier’, achterlaten.

HOOFDSTUK 13. DE DOGMATIEK VAN C. STEENBLOK - 3

'*Maar God leidde het volk om.'*
Exod. 13:18

Vandaag de dag is Jezus een toverwoord geworden. Even Jezus roepen en zo wordt het geweten weer gesust. Het is de bedrieglijkheid van Zondianië. Het wordt verkocht als een wegpoetsmiddel. Oh, even vlug Jezus erbij halen. Oh Jezus, oh Jezus. Klaar. C. Steenblok streed tegen deze voorwerpelijke Jezus-afgoderij, zoals ook Calvijn er tegen streed, tegen de sier-Jezus. Het heeft de kerk ingenomen.

Ik had een droom dat giftige slangen de kerk ingenomen hadden en ook de kerken probeerden binnen te dringen. Ze tikten op de ramen, en zochten naar gaatjes. Ik zag toen de roofvogels van 1953 komen om deze slangen aan te vallen en ermee af te rekenen. Het waren prachtige, zeer intelligente, hemelse roofvogels.

C. Steenblok stelde dat het hemelzoete niet geproefd kan worden zonder het bittere. Daarom gaat de weg naar de hemel ook langs de hel, stelt hij in De Wachter Sions van 11/5/1956. C. Steenblok waarschuwde dat de dubbelhartigheid en wispelturigheid de mens op het pad in de weg stond, waardoor de mens telkens weer afgleed tot de afgoden. Hij waarschuwde tegen de valse leer dat je niet van kerk mag veranderen, want dan praten ze hun zonde goed en verkrachten ze de waarheid. Ze willen enerzijds met de wereldse mode en levensstijl meegaan, en anderzijds nog wat aan de godsdienst vasthouden, stelde C. Steenblok.

Hij omschreef de wereld als een plaats van verlokkende ijdelheid en brute haatuitlatingen van het eigen verdorven vlees. De duivel, de wereld en het vlees zijn de drie vijanden waarmee de mens op het pad dient te strijden, stelt C. Steenblok. Het is een vuile bron van hun verdorven bestaan waarmee ze te worstelen hebben, stelt C. Steenblok. Noodgedwongen moet er een omweg gegaan worden, stelt C. Steenblok, want er is geen directe weg. Zo zal de mens dus uiteindelijk in Kanaan aankomen. C. Steenblok waarschuwde ervoor dat er een weg is die iemand recht schijnt, maar het einde ervan is het verderf. Zo dartelen en spelen zij in de ijdelheden van het leven, stelt C. Steenblok. Hij waarschuwt ook dat er ook godsdienstigen zijn op de omweg die nooit uit het Egypte van de zonde zijn vertrokken, omdat het allemaal slechts voor het vertoon is. We moeten eerst gaan tot de vallei van de vernedering en de verootmoediging, stelt C. Steenblok (1957).

C. Steenblok stelde dat het een strijd was tegen schijngodsdienst en zondedienst. Het land was in groot verval gekomen, en daarom was 1953 nodig. Er moest weer tegen de zonde gepredikt worden. Het sleurde velen mee. Ook de schijngodsdienst was dus nog een grote vijand. Men moest nog leren toetsen. Er was ook een valse vreze des Heeren die meer om eerbied dan voorzichtigheid ging. Die eerbied ging tot de afgoden dan, want overmoed is geen teken van de Vreze des Heeren, en ook het in ere houden van menselijke tradities is geen vreze des Heeren, maar gewoon eerzucht en mensenvrees. Het is het vertrouwen op het vlees. Heeft niks met de ware Vreze des Heeren te maken.

De omweg is de weg tegen vlees en bloed, stelt C. Steenblok. Hierop wordt de mens door de spraak van God's geboden dodelijk getroffen, en zo zal er een nieuwe spraak zijn van klagen en kermen

vanwege de zonde, stelt C. Steenblok. Dat is het natuurwonder van de wedergeboorte. Deze reine spraak van de wedergeboorte, zo stelt C. Steenblok, is ook een smeken, want niets wordt meer als vanzelfsprekend gezien. Smekend komt de mens tot God, niet opschepperig. Met zichzelf pronkende mensen komen tot de afgoden.

Klagen en kermen om de zonden, en het smeken, is dus een teken van de nieuwe tongen. Dat zijn voor de mens vreemde talen. Zij spreken immers zondiaans, wat gewoon Laodiceaans is. Dit klagen en kermen om de zonden, en het smeken, is dus de ware pinksterdag in de leer van C. Steenblok. (1957, 7/6) Dat is dus een Zacheriaanse pinksterdag, zoals Zacharia stelde dat als de pinksterdag zou komen, dan zouden ze hem aanschouwen, die zij doorstoken hebben, en over hem een rouwklacht aanheffen als de rouwklacht over een enig kind, ja, zij zullen over hem bitter leed dragen als het leed om een eerstgeborene. (Zacharia 12:10)

Bitter zouden ze kermen, stelde C. Steenblok. Bij Jeremia worden ze gevoerd met smekingen, stelde C. Steenblok, en bij Hosea leren ze zuchten.

Het pinksteren van dartelheid is daarom een vals pinksteren. Slangen die op de ramen tikken en zoekende zijn naar gaatjes om binnen te komen. Daarom moesten de roofvogels van 1953 komen. Zij stonden voor de grote uittocht uit Zondianië, uit Laodicea.

HOOFDSTUK 14. REFORMATIE EN INSTITUTIE V

‘*Zo is dan de eeuwige verdoemenis een tuchtmiddel van de hemelse zorg ter opvoeding van de heiligen, wat niet bestemd is voor de goddelozen. Deze heilige eeuwige verdoemenis is het sieraad van de gelovigen, opdat hun vlees zal sterven en nooit meer op zal staan, als het vrijkomen van de zondemacht. Hierover zijn vele leugens gepredikt door onwetenden, maar de hemel heeft een medicijn hiertegen bereid. Er is geen straf met als doel de straf zelf, maar het heeft een hogere bedoeling, om te corrigeren en in de juiste richting te leiden. Dwazen hebben dit middel en medicijn misbruikt, evenals de genade, tot hun eigen verderf. (Rivieren 11:3, Odenlech 33:64, Werktuigen 4:68) De hel is de baarmoeder, als een tocht door de onderwereld, waar iedereen doorheen moet. (II Behemma 5:70) De uiteindelijke eeuwige verdoemenis als hemelse zorg en medicijn is dat wat het genade-middel is.’*

Inzetting 10. Over hemelse zorg, de Nieuwe Bijbel Catechismus

Geliefden, ik had een droom dat de engelen en de wolk van getuigen streden tegen de drama in de westerse christelijke kerken. Het was niet de drama des Heeren, maar soap drama.

In zijn preek over Hebreeen 2:3, waarvan ik een zeer bijzondere en zeldzame audio-opname van heb in mijn predikanten-bibliotheek, wat van 1966 of ouder moet zijn geweest, stelde C. Steenblok dat de gelovige de houding moet hebben dat al zou hij naar de hel toe moeten gaan, dan zou hij niet moeten klagen over het gaan naar de hel, maar over de zonde tegen de Heere, wat de Heere is aangedaan. De helganger zou de hel rechtvaardig moeten beschouwen en ook daar de Heere moeten beminnen. Vraag dan om een kleine broodkruimel en een kleine waterdruppel. Zulken wil God tegemoetkomen.

Ja, het oordeel is ernstig, maar goed en rechtvaardig, en ook hierin heeft God een verborgen raadsbesluit waar de mens niets van weet. De mens is ijdel nieuwsgierig geweest over de hel, en heeft eigen beweringen speculatief lopen neerpennen, zo goed en kwaad als dat ging. Vaak geven de oude gereformeerde vaderen hier een veel eerlijker en genuanceerder zicht op, wat veelal in de kerken wordt achtergehouden. Zij zijn afgedwaald van de oude vaderen en moederen. De kerk is modern geworden, en heeft de rijkdom van het Woord des Heeren, ook door de mond van de oude vaderen, lopen wegkappen, en nu begrijpen ze er niks meer van, zoals Kersten sprak : ‘Zij die de oude vaderen niet kennen, fladderen maar wat.’ Ze zijn met zichzelf in de knoop gekomen, en bedriegen zo ook hun kinderen, in de soap drama. De drama des Heeren is ons genoeg, en die is al erg genoeg. Wij mogen daaraan niet toevoegen.

C. Steenblok was een prediker van hoop, ook al moest hij de gruwelen van de hel bespreken, waar wij uiteindelijk allemaal doorheen moeten, waarover onze catechismus spreekt, en waardoor Jezus en de oude profeten ook heengingen. Laten we er niet meer van maken dan dat het is, maar ook niet minder. Het is ter beproeving en zuivering, en de mens heeft dit literaire stijlfiguur vanwege zijn gebrekkige talenkennis geheel verkeerd uitgelegd met reuze grote gevolgen, want velen zijn hiervan in de psychiatrische klinieken terechtgekomen, waar ik vele voorbeelden van heb, zelfs in mijn eigen gereformeerde familie.

God pikt het niet meer, de leugens die hierover gesproken worden, en ook over andere dingen, waar de nieuwe bijbel catechismus zeer duidelijk over spreekt. Daarom, geliefden, had ik deze droom. Calvijn, die als een ayatollah van de reformatie was, waarschuwde dat de mens niet ijdel nieuwsgierig moest zijn over de hel, dat het beeldspraak was, ook al deed hij niks af aan de ernst ervan. In die zin is de mens ook van Calvijn afgeweken, ook het latere calvinisme, wat meer tot tulipisme werd dan dat het nog calvinisme was. Ook van Steenblok, van 1953, is men afgeweken, en men is zeer dartel geworden in overmoed. Men loopt vooruit op het Woord des Heeren, men voegt eraan toe, en het lijkt nergens meer op.

Zo worden kinderen geofferd aan deze Moloch van valse schriftuitleg, en zijn deze vagebond-schriftgeleerden weer een probleem, zoals in de dagen van Jezus. Dat is geen strijd tegen vlees en bloed, maar tegen geestelijke overheden en machten van zonde en leugen, van dartelheid en vurig ongeloof en bijgeloof, want het heeft niks meer met het geloof te maken, wat een worsteling is. Het is gebrekkige kennis waarin van alles rammelt, en onwetendheid, hardnekkige onwetendheid, want ze hebben dit in hun luiheid en machtszucht lopen neerpennen, niet verhinderd door enige kennis. Het is de bedriegelijke schijntheologie van Zondianië, van Laodicea. Het zijn harde rentmeesters die de mensen onderdrukken.

HOOFDSTUK 15. VAN WISSE TOT STEENBLOK

J. Wisse stelde in de Wekker van 29/12 1916 dat de algemene volkszonden steeds meer begonnen door te breken, dat het opkomende geslacht steeds meer aan het ontaarden was van jaar tot jaar. Wij worden beproefd door zowel de oordelen als de zegeningen, stelde hij, en men dwaalde juist meer en meer af. Ze verootmoedigden zichzelf niet. Hij noemde de geldgod en de drankgod en al de ijdelheden van de wereld die grote menigtes aantrokken. Het is vandaag de dag niet anders. Daarom moeten we terug naar de oude vaderen en moederen die hier tegen waarschuwden.

Ook die menigtes die hard en onbekeerd zijn zijn een grote beproeving. We moeten bij onszelf beginnen, stelt J. Wisse. Hij was één van de grote kerkvaderen van de begintijd van de christelijk-gereformeerde kerk die zich niet liet meeslepen met de hypnotische toestanden van Kuyper. J. Wisse wilde geen compromissen sluiten met de wereld. Kuyper was een geleerde, maar dartele man in velerlei opzicht. Hij was een wilde jongen die er nog compromissen op nahield met menselijke cultuur en traditie. J. Wisse hield hierin vast aan de eeuwige steen, ook al was die ten aanstoot.

J. Wisse herinnerde de mens eraan : de aarde is geen paradijs, maar een woestenij van zonde. Och mens, beeldt uzelf toch niets in. De mens is maar een zucht. J. Wisse wijst dan op Jeremia die zo heeft moeten worstelen onder de ellende van het volk, en die de roede van God’s verbolgenheid had gezien. Daar hield hij zich in tranen en gebed aan vast, want daarin zag hij ook hoop.

Als we het over de ware pinksterdag hebben dan moeten we bij Klaagliederen zijn, waar ook C. Steenblok op wees. Dat zijn de ware nieuwe tongen, als de mens zucht en weent om de zonde. We hebben dan te maken met een Jeremiaanse Jezus, een wenende Jezus, die ook zeker een gesel droeg, en niet de roze Jezus is die men vandaag de dag van hem heeft gemaakt, als een gesuikerde marsepeinen Jezus in de etalage van de stad. Tegen die Jezus streden de oude vaderen. Ze prikten door het grote bedrog heen. Daarom moeten we terug. Mens en kerk zijn afgedwaald. Het huidige Nederlands met zijn d en t terreur en verdere taalterreur is ook een moderne dwaling. Isaac van der Velde streed in de vijftiger en zestiger jaren tegen de moderne d/t regel. In zijn boek ‘De tragedie der werkwoordsvormen’ wijst hij op de Leidse historicus A. Kluit, die het erover had dat in de oudheid de d/t regel niet bestond. Bijvoorbeeld : ‘hij wordt’ schreef men als ‘hij wordet’ of ‘hij wort’. In het Egyptisch werden woorden ook op verschillende manieren geschreven. Variatie in taal is voor opslagredenen, een vorm van memoriseren, en het heeft zo een grotere overlevingskans, naast het feit dat het de mens ook flexibel en creatief maakt. De weerstand die Isaac van der Velde kreeg tegen de afschaffing van de d/t regel wijst op het feit dat mensen vast zitten in emotie-denken en traditie-denken, maar hierin niet regressief zijn, want het oudere Nederlands had dit allemaal niet. Het zijn moderne tradities, en het oorspronkelijke, waarin de sleutels liggen, kent men niet, en wil men niet kennen. Men is barbaars naar de geschiedenis. Ook in de Nederduits gereformeerde dogmatiek wordt hierop gewezen. Al met al is de levende Nederlandse taal om zeep geholpen door al te vaste spellingspatronen. Het is een grote vloek die op Nederland rust, die d/t regel. Men is zich daar op gaan richten, en heeft zo de geestelijke oorlogsvoering lopen verzaken.

Cato de Oudste had gesteld :

“*Degenen die serieus zijn in belachelijke zaken, zullen belachelijk zijn in serieuze zaken.*”

Het Nederlandse volk is ingenomen door clowns. Zo hebben ze ook met de oude vaderen afgerekend. Het Nederlands is nu geen levende taal meer, maar een dode taal. Alles is klinisch geworden en koud. Ze hebben er een exact vak van proberen te maken, terwijl taal geen exact vak is. Het zijn machtsspelletjes. Ze spelen Russisch roulette met de hoofden van de kinderen. Ieder kind wordt tegenwoordig aan deze taalterreur geofferd, als een moderne Moloch. Zo wordt het kind losgetrokken van de oude vaderen en moederen. Zo groeit het kind op voor galg en rad. Besuikerd en opgezet eindigen ze in de etalages.

Hadden de oude vaderen dan alles al bij het rechte eind ? Neen. Zij waren in de reformatie. Zij waren wachtende op de hemelse boeken die hen verder zouden leiden, zoals gesproken werd in Daniël en Openbaring. Daarom moeten wij niet zomaar klakkeloos alles aannemen wat de oude vaderen en moederen verkondigden, maar wij moeten werken in hun mijnen. De diamanten en andere hemelse stenen zijn nog ruw.

Als de kracht van de mens wordt weggenomen, stelde C. Steenblok, dan wordt de mens tot smeken geleid. Nu, dat kan ook heel bedrieglijk zijn. Ja, de mens moet een smekeling zijn, maar geen vleselijke smekeling die terugverlangt naar de vleespotten van Egypte. Wij moeten smeken tot de dingen van de Heere, maar daartoe ook de weg begaan. ‘Koopt van mij.’ Als de mens het niet koopt en er niet voor werkt, dan heeft smeken ook geen zin.

In de hel zouden we nog de Heere moeten beminnen, stelde C. Steenblok. We moeten vragen om een klein broodkruimeltje en een klein druppeltje water. Dat leert de mens in de hel, om het kleine weer te waarderen. Jezus was hier ook, en David ook, en David sprak dat de Heere hem in de hel niet alleen had gelaten, in de psalmen. J. Wisse stelde dat Bethlehem het broodhuis was. Daar moesten onze blikken op gericht zijn, niet op Parijs, Berlijn of Londen. In Bethlehem was er wedergeboorte, en dat begon met kleine broodkruimeltjes. Wij moeten met het minste leren leven opdat wij deelhebben aan een grotere geestelijkheid, die veel dieper reikt.

HOOFDSTUK 16. DE VEENENDAALSE SCHEURINGEN IN DE GEREFORMEERDE KERK (1896-1913)

We zien in de geschiedenis verschillende belangrijke uittochten uit de gereformeerde kerk van Kuyper :

1896 - de A-kerkeraad uittocht - de eerste Veenendaalse scheuring in de gereformeerde kerk, terugkerende tot de christelijk gereformeerde kerk
1897 - de van Willikshuizen uittocht - de tweede Veenendaalse scheuring, gaande tot de christelijk gereformeerde kerk
1913 - de Den Hengst uittocht - de derde Veenendaalse scheuring, gaande tot de gereformeerde gemeente

Verdere uittochten :

1920 - de Netelenbos uittocht, tot de nederlands hervormde kerk
1920 - de G. Wisse uittocht, tot de christelijk gereformeerde kerk
1926 - de Geelkerken uittocht, tot de hersteld gereformeerde kerk
1942 - de eerste C. Steenblok uittocht, tot de gereformeerde gemeente (1943, die hij in 1953 verliet, na de dood van Kersten, voor de gereformeerde gemeenten in nederland, een tweede C. Steenblok uittocht)
1944 - de Schilder uittocht, tot de vrijgemaakt gereformeerde kerk

De predikant W. Den Hengst (1859-1927) had zich eerst bij de doleantie van Kuyper aangesloten, maar verliet die weer vanwege ‘de geest van neo-calvinisme’. Met het grootste gedeelte, 2/3, van zijn gemeente, ging hij toen over naar de gereformeerde gemeente. Hij was losgekomen van de Kuyperiaanse ‘verondersteldе wedergeboorte’ en predikte nu het belang van de bekering.

In 1892 ging het grootste gedeelte van de christelijk gereformeerde kerk van 1869 over in de kerk van Kuyper, de dolerende gereformeerde kerk, maar er werd toen nog wel onderscheid gemaakt tussen A-kerken, de al eerder afgescheidenen, en de B-kerken, de latere afgescheidenen, oftewel de dolerenden, en er waren ook C-kerken. In 1896 was er echter weer een overloop terug naar de christelijk gereformeerde kerk. Den Hengst bleef in die tijd gewoon nog gereformeerde predikant. Van 1888 tot 1894 was hij predikant in Den Helder, en vanaf eind 1894 in Veenendaal. In 1897 liep een kerkeraadslid, C. van Willikshuizen, over naar de christelijk gereformeerde kerk, vanwege bezwaren over de verbondsleer. In de christelijke gereformeerde kerk waren ze hier veel voorzichtiger mee, en predikten ze de doodstaat van de mens en de oproep tot bekering. Ze vonden Kuyper een losbol die ‘zonder handen reed’. Hij was te weinig bevindelijk.

Den Hengst had 1908, 1909, een diepe bekerings-ervaring, en kon zich niet meer vinden in de veronderstelde wedergeboorte leer van Kuyper, wat het neo-calvinisme was van die tijd, maar predikte nu persoonlijke bekering. Het kwam tot de Veenendaalse kerkscheuring. Hij verliet de Gereformeerde Kerk van Kuyper, en volgde zijn gemeente tot de gereformeerde gemeente, door tussenkomst van Laurens Boone van de oud-gereformeerde kerk, die zijn gemeenteleden hadden opgetrommeld. Met de oprichting van de Saambinder begon hij voor dat blad te schrijven in 1919.

Je kan inderdaad te ver van Calvijn afwijken, zoals je ook te dicht bij Calvijn kan komen. Calvijn was dan wel een tuliper, maar veel genuanceerder dan het tulipisme van vandaag de dag, wat in principe niet eens meer calvinisme is, omdat ze in principe gewoon een heleboel boeken van Calvijn overboord hebben gegooid of niet eens kennen.

W. den Hengst stelde dat het instituut gebouwd moet zijn op het hemelse woord en niet op het eigen believen van mensen. (De Saambinder, 14/11, 1919)

In zijn boekje ‘Uitgetreden. Rekenschap van Gevoelens en Handeling’ uit 1913 noemt hij de strijd in de gereformeerde kerk in Veenendaal als een strijd tussen het meer inheemse oud-gereformeerde en meer van buiten geïmporteerde nieuwe calvinistische gevoelens, wat tot een breuk leidde en waardoor gemeente en predikant overgingen naar het gereformeerde gemeente geloofsgoed. Hij waarschuwde tegen de valse grond van vleselijke gerustheid, de Laodiceaanse leer dus, die in de Kuyper kerk was binnengedrongen. Hij noemde de mens door de zonde verblind en droevige zelfmisleiders.

Den Hengst noemde het belang van de strijd tegen driest ongeloof, begoochelend bijgeloof, en zelfmisleidend waangeloof, tegen de geestelijke boosheden in de lucht, een macht die zich hierin openbaart.

HOOFDSTUK 17. DE KERKSCHEURING VAN GROOTEGAST (1983-1986)

De vrijmaking in 1944 was nog maar een dichterlijk beeld van de ware d-day die nog moest plaatsvinden in de innerlijke dieptes van de kerk. Het was een heenwijzing naar iets wat al was geweest en iets wat nog zou komen.

Er was nog een grote strijd, ook in de vrijmaking, tegen de anabole steroïden Jezus, de deus ex machina, de Laodiceaanse Jezus, die zo opgeblazen was dat hij alles wel even zou regelen, en alles al geregeld had, en de kerk waande haarzelf die Jezus, terwijl het de ware Jezus niet om machtszucht en eerzucht was te doen, die wilde niet de grote superheld spelen, maar ging de weg van de zwakheid, en riep de mens op die weg te volgen, niet dat men zomaar gered zou zijn door Jezus op zich. Velen die 'met Jezus op zich', als dingbegrip, als voorwerps-Jezus dus, tot de hemelpoorten komen zullen niet binnengelaten worden, en men weet niet eens wat het begrip 'hemel' eigenlijk inhoudt. Jezus-roepers komen niet zomaar binnen, worden niet zomaar ingeleid tot de hogere waarheden. Men had nog een strijd te voeren tegen geestelijke anabole steroïden, allerlei buitensporige, sjoemelende krachtpatserijen. Het volk wil het niet horen, want ze zijn aan de Jezus-drugs. Dat is een uitwendige Jezus, de Jezus-voor-de-sier zoals Calvijn het noemde en waartegen hij streed. In het Calvinisme waren deze waarheden al gegeven, maar men verruilde het voor botte, ongenuanceerde 'tulip'. Het extremistische 'tulipisme' verving het calvinisme. Calvijn was veel genuanceerder en dialectischer dan de oppervlakkige drap die ze heden ten dage in de moderne westerse kerken opdienen.

Klaas Schilder stond voor een grote optocht uit de Kuyperiaanse gereformeerde kerk in 1944, en die optocht ging tot de vrijgemaakt gereformeerde kerk, wat een begrip werd in Nederland, maar ze waren er nog niet. Het slot begon steeds nauwer te worden en flink te roesten. Er moest nog veel meer gebeuren. Men zat in een fuik, en na de dood van Klaas Schilder kwam er veel indutting. Het monster van Laodicea wilde niet loslaten.

Klaas Schilder was een groot kerkhervormer, de aanvoerder van een grote kerkelijke d-day uit het gereformeerde kerkbewind van Kuyper en de zijnen, maar hij was geen Mohammed, hij was geen Calvijn. Het bleef ergens halverwege steken. Zo spreken we van een dichterlijk beeld wat nog verdiept moet worden, en we moeten verder kijken in de kerkgeschiedenis. De vrijgemaakte kerk, en ook de 1967 afscheiding, de nederlands gereformeerde kerk, werden problematische kerkbewinden op zichzelf. De strijd ging door. Men moest verder reformeren. Het Kuyperiaanse monster was nog maar half verslagen. Alles was half hier.

De kerk was een dingbegrip geworden. Het abstracte begrip in de context van het literaire stijlfiguur was er niet meer. Men begreep deze hyperbool niet meer en had het letterlijk en materialistisch gemaakt, controle-zuchtig. Daarom moest er in de tachtiger jaren wel een nieuw begrip komen van wat de ware kerk is. Er moest nieuw zicht op de kerk komen. De vrijmaking moest voortgezet worden.

De kerk was een object geworden, een economisch verdienmodel, en men kon het object gebruiken om anderen mee rond te bazen. Daarom wil het monster de kerk ook niet laten gaan. Het is bruikbaar voor het beest.

De strijd om het kerk-object leidde in 1983-1986 tot de kwestie J. Hoorn, oftewel de Grootegast scheuring in de gereformeerde kerk vrijgemaakt. Het ging om de vraag wat de kerk is, de definitie van de kerk, en of er zich ook nog gelovigen buiten de kerk bevinden. Het is maar net hoe je er tegenaan kijkt, want kerk is natuurlijk een zeer abstract begrip, net als God. Beide kanten hadden er wel wat goeds over te zeggen. J. Hoorn gaf een hele ruime definitie aan de kerk, waardoor hij ook kon stellen dat alles al binnen de kerk was, in zijn brochure ‘Een enige kerk. De troost van de ware gelovigen.’ (1984) Het is een zeer dialectisch geschrift. Hij stelt in het geschriftje dat ‘de enige kerk’ onvergelijkbaar is met wat alles wat mensen aan kerk bedenken en maken. De enige kerk is een maaksel van God wat niet door mensenhanden nagemaakt kan worden, stelt hij. De mens blijft dit wel proberen, maar het lukt nooit. Het is altijd schijn, stelt hij, en de ware kerk prikt daar doorheen.

Hij stelt dat de kerk niet gebonden is aan een plaats, en dus ook niet algemeen en plaatselijk is, maar plaatselijk omdat ze algemeen is. Een zeer dialectische uitspraak. Hij noemt dat de ware kerk ons al gevonden heeft. Het is allemaal een kwestie van semantiek. De kerkeraad stelde dat de kerk veel ruimer was, en dat er ook gelovigen buiten de kerk waren die geroepen moesten worden, en zo bonjourden ze J. Hoorn weg. Het is maar hoe je dingen uitdrukt. Aan beide kanten werd er wel wat waarheid gesproken. Daarom was het ook zo dialectisch. Heel vaak kun je ja en nee als antwoord geven op vragen. Op mijn theologische opleiding werd er altijd al gezegd dat er een spanning lag tussen het ‘alreeds’ en ‘nog niet’. Bij J. Hoorn was er geen wordende kerk, maar de bestaande kerk. Daarom zijn alle gelovigen al binnen. De volheid van de kerk is er dus altijd al geweest in zijn leer. Er schijnen dan wel ongelovigen zich te bevinden binnen haar die haar totaal verwoesten, stelt hij, maar hij wijst dan op Calvijn die het over de onzichtbare kerk had die zich bevindt binnen en kleiner is dan wat zichtbaar is.

J. Hoorn stelt dat de kerk bestaat door de scheppende kracht van het Woord van God. Die kerk is dus niet verbonden aan plaatsen of personen, maar wel plaatselijk en persoonlijk, juist omdat het algemeen is. Het heeft niks met mensenhanden te maken. God bewaart het. Deze kerk is tot de aarde gekomen, tot mensen die uit stof zijn gemaakt. Dat was de opdracht van de kerk, stelt hij, dus die zweeft niet hoog in de wolken. Hij vergelijkt het met de opdracht van de zoon die neergedaald is tot de lagere aardse gewesten. Ook al is de zoon dan daarna weer opgestegen ver boven alle hemelen, het was om alles tot volheid te brengen hier op aarde, stelt J. Hoorn.

Waar heeft hij het dan over ? Hij noemt de kerk net als Calvijn ‘onze moeder’, en niet alleen dat, maar ook ‘onze vrije moeder’. Zij is ongebonden, niet gebonden aan een persoon of kerkgebouw, maar zij is in die hoedanigheid wel hemels verbonden, als bruid. Vanwege deze vrijheid in verbondenheid zijn ook wij vrije kinderen. Daar komt het betoog van J. Hoorn in feite op neer. Hij noemt dan, weer zeer dialectisch, dat wij daarom moeten toetreden. Niet om kinderen van haar te worden, want dat zijn we al, maar om ons als kinderen van moeder te gedragen, om haar als de moeder van allen te vereren. Net als Calvijn houdt J. Hoorn er dus amazone theologie op na. Deze theologie komt ook ruimschoots naar voren in de nieuwe bijbel. Zo ook in de nieuwe bijbel catechismus.

Jezus sprak :

'Nog andere schapen heb Ik, die niet van deze stal zijn; ook die moet Ik leiden en zij zullen naar mijn stem horen en het zal worden één kudde, één herder.'
Johannes 10:16

Let op het woordje 'worden.' Er ligt dus een theologische spanning tussen het worden en het alreeds zijn. Teveel gericht zijn op het 'zijn' kan in slaap doen sussen. We zijn nog in wording. De reformatie moet doorgaan. Stilstand is fataal. J. Hoorn stelt dus zeker wel dat we moeten 'toetreden om ons als kinderen van moeder te gedragen,' wat een synoniem is van 'wording', dus dit is allemaal semantiek. Als er teveel de aandacht wordt gericht op de wording, en dit is een menselijke wording, een valse wording, dan moet juist de zijns-factor van het inwendige aangebracht worden, wat ook wel nodig was in de vrijgemaakt gereformeerde kerk, waar ook wel degelijk het gevaar lag dat er hard werd gewerkt aan eigen koninkrijkjes. Al met al was de kerkstrijd van de jaren 80 om het kerkbegrip dus van belang. Het bracht verdieping aan. Men nam zorgvuldig onder de loep aan beide kanten wat men nu eigenlijk geloofde.

HOOFDSTUK 18. DE STRIJD VAN KERSTEN TEGEN DE ANDERE JEZUS

Kersten was woedend met het komende kerstfeest van 1920. Hij was als Jeremia apart gezet in de toorn en het oordeel des Heeren. Hij spreekt erover in de Saambinder van 10 december. Hij noemde dat het kerstfeest allemaal om het uitwendige ging, het dreigde meer en meer te ontaarden. Nee, pasen, daar moest de wereld niet zoveel van hebben, stelde hij, want op het pasen stond de leeuw van de stam van Juda op in overwinning om verschrikking te verspreiden over alle helse wachters, met dodelijke schrik en beroering. Het kerstfeest was aantrekkelijk voor de sentimentele wereld, stelde Kersten, want die is natuurlijk gebaseerd op het emotie-denken en ook emotie-theologie, en daar paste een onschuldig kind in doeken gewikkeld prima bij. Kersten noemde het een licht bewogen oppervlakkig aangedaan feestelijk gevoel waar de wereld door werd gedreven. Kersten bulderde dat er juist spot werd gedreven met het hemelse geboren kind. Allemaal zitten ze om de kerstboom om op de geschenken te wachten, en die kerstboom zou zelfs in de herberg te vinden zijn. Het was tot een feest van vermaak geworden, en de eigenlijke boodschap was uit het zicht verloren. Ook dronkaarden zijn met dit feest gemoeid, stelt Kersten.

Kersten was vol met de toorn des Heeren die op hem was nedergedaald, en hij gaf precies aan wat er gaande was, want hij stelde dat het onschuldige kindeke de mens ten val was gezet. De doeken, de kribbe, de stal, alles zou in het oordeel op de ziel van de mens branden. Ja, hij stelde dat omdat ze God probeerden te bedriegen, God hen zou bedriegen, en daartoe was Jezus gezonden. Als valstrik. Dat was hun verdiende loon. Ook Calvijn stelde dat de sier-Jezus hen tot het verderf zou leiden. Het is dus allemaal niet zo onschuldig. Ze hebben een bom naar binnen gehaald. Het is het paard van Troje. Wat voor een Jezus-gruwelen hebben de mensen van het evangelie gemaakt. Het lijkt nergens meer op. Het is niet meer zoals het was. Ze zijn er met een andere Jezus vandoor gegaan die niets meer met de hemelse leer heeft te maken. Een ander evangelie is er in het westen gepredikt. Het is allemaal new age en persoons-verheerlijking. We worden in het westen totaal maar dan ook totaal bejezust, waar de oude vaderen tegen streden en tegen waarschuwden.

Het kindeke zou in ons geboren moeten worden, stelde Kersten. Hij vraagt zich af wat die afgekapte boom met lichtjes en geschenken moet in kerk en huis, en stelt dan : Breek af die kerstbomen, en komt tot de conclusie dat al zou het kindeke duizendmaal geboren zijn, maar niet in u, dan is het voor u verloren.

Kersten was een veel vuriger prediker tegen de wereldsgezindheid dan Kuyper, die nog vol met compromissen zat. 1913 was een belangrijke Veenendaalse uittocht uit de Kuyper kerk tot de leer van Kersten. Die zat toch een laag dieper dan de gereformeerde kerk. Ook de kerk van Kersten had zijn problemen. Daarom moest de afscheiding in 1953 wel komen, de Steenblokkiaanse afscheiding, en ook toen waren ze er nog niet. Het is een doorgaande reformatie. Hier leidden de christelijk gereformeerde kerk en de gereformeerde gemeente die zich afgescheiden hielden van de Kuyper kerk wel naartoe uiteindelijk.

Een zelfde betoog zoals Kersten hield over het wereldsgezinde kerstfeest kan men ook houden over de wereldsgezinde verjaardagsfeesten. Ook Jeremia moest zich van dat soort feesten afzijdig houden. Het zijn verleiders langs het smalle pad die de mens willen teruglokken. Pas op voor de omkopers, de phishers, de groomers. Zij kennen door en door de zwakke plekken van het vlees, en

maken er zeker gebruik van om het maximaal uit te buiten voor de Laodiceaanse koophandel. Ze leiden je van product tot product, totdat je zelf ook een product bent geworden. Ontwaakt gij die slaapt. Het is al laat.

In principe riep J. Hoorn (1949-2013) niet meer. Het getal van de ware kerk was al vol. Daarbuiten was de schijnkerk. Ismael riep ook niet meer. Die had ieder mens tot zijn vijand, als een beeld van het toetsen. Paulus stelde dat we iedere gedachte als krijggevangene moesten nemen. Wij moesten worstelen met elk idee, elk bedenksel. Ismael ging dieper in de wildernis dan enig mens was gegaan, om alles achter te laten. In het diepste van de wildernis bouwde hij zijn gebedsoord. Hij baande de weg. Hij was geen roepende in de woestijn zoals Johannes de Doper. Hij was verstoten, en moest zien te overleven ver weg van de mensheid. Soms is dat nodig, maar we mogen het nooit verabsoluteren. Het is onderdeel van de dialectiek, van het draaiende wiel van de theologie en God's voorzienigheid en soevereiniteit.

God's profeten spreken soms duistere raadselen. Het één sluit het ander niet uit. Jezus sprak soms ook harde woorden die niet begrepen werden, en dan verlieten de mensen hem soms, in hun verharding. We moeten de hemelse woorden op hun diepte schatten. Bovenal gaat het om geestelijke betekenissen. Als de leeuw brult dan is het hard, wreed, snijdend en onbegrijpelijk, zielsverwoestend, maar dan kan alleen de Heere uitleg geven. De Heere zal zich nooit schikken naar de begeertes van de mensen, want die zijn eigengerechtigd en verduisterd in hun gedachten en hun hart.

HOOFDSTUK 19. DE GOUDSE KERKSCHEURING (1974-1976)

Jezus is tot dingbegrip geworden in de moderne kerken. Het functie-begrip hebben ze weggekapt, en het een eigen functie gegeven. Kersten was woedend over het Jezus-misbruik in zowel wereld als kerk. Ze hadden van Jezus een object tot vermaak gemaakt. De gemeente raakte na het heengaan van Calvijn steeds meer en meer verwend, en dit drong ook steeds meer door in de gereformeerde gemeente na het heengaan van Kersten. Vandaar dat C. Steenblok stelde bij de grote 1953 scheuring dat de gereformeerde gemeente wereldsgezind aan het worden was, en ook oppervlakkig en voorwerpelijk. Jezus werd als een sluierterm gebruikt, als een voorwerp. Het ging niet meer om de inhoud. In het Hebreeuws is yeshua het sterven aan jezelf op het slagveld. Kijk wat ze ervan hebben gemaakt. Het is een pot met een smeerseltje erin geworden. Het heeft vele gemeentes een ‘air’ gegeven, met hun sier-Jezus, waar Calvijn ook in grote woede tegen predikte. Kersten stelde dat Jezus was gezonden als een valstrik voor de wereldsgezinden, voor de objectivisten. Alles wat ze ervan hadden gemaakt, het stalletje, het kindeke in doeken gewikkeld, de kribbe, enz. het zou hen kapot branden in het oordeel. Ja, het zou branden in hun handen. Het zou hun ogen gaan wegbranden. Dat komt ervan. Kersten was woedend op al die spot, want dat was wat het was. Jezus was slaaf geworden van hun begeertes, en allemaal die makkelijke wegen die ze hadden gemaakt, alsof Jezus een ja-knikkende opa is, een suikeroompje.

Nu was de gemeente aan het afdrijven. Kersten was heengegaan, en C. Steenblok richtte de GGiN op als een ark van Noach, en bleef waarschuwen. Zijn hamer bleef kloppen. Ook binnen de gereformeerde gemeente waren er Steenblokkianen, zoals de predikant M. J. van Gelder (1938-2021). In de zeventiger jaren was er een grote strijd om de gereformeerde gemeente, tegen van Gelder, want hij predikte min of meer Steenblokkiaans en beschouwde de gemeente in grote lijnen als onbekeerd. Hij zou te voorwaardelijk prediken, alsof de zondekennis voorwaarde is voor het heil, en daar viel de kerkeraad van Gouda hem op aan, en ze dienden bezwaar tegen hem in, wat uiteindelijk tot een scheuring leidde waardoor ze Hervormd werden.

Er was een lichtere, meer evangelische vleugel die door de aanval op de Steenblokkiaan M.J. van Gelder graag de gereformeerde gemeente zou willen overnemen, maar uiteindelijk moesten ze toch wijken voor de zwaardere predikanten. De zeventiger jaren kenmerkten zich door deze aanvallen.

M. J. van Gelder wees op het voorbeeld van de gereformeerde oudvader Ralph Erskine (1685-1752), die stelde dat geboden en evangelie als naald en draad waren. Eerst gaat de naald vooruit en trekt dan de draad mee, dus de geboden prikken ons, waardoor we aan de zonde sterven, als zaad in de grond, wat in principe het evangelie is. Natuurlijk zijn er dus voorwaarden in de natuur. De mens wil het onvoorwaardelijke en het voorwerpelijke, maar dat is iets van het vlees wat moet sterven. De predikanten zijn geroepen om deze boodschap te prediken. Vaak staan dan de lekenkerkeraden die van toeten noch blazen weten tegen hen op. Die willen alles de gemakkelijkste weg. Zo bazen ze de predikanten weg, of de predikanten weten stand te houden, want vele predikanten stonden achter M.J. van Gelder.

HOOFDSTUK 20. CALVIJN EN DE EVANGELISTEN - 8

Als we het over Calvijn's nuances van tulip hebben, dan wijzen we bijvoorbeeld op zijn verklaring van Mattheus 22:37, over het liefhebben van de Heere uw God.

Calvijn stelt dat we God op een hele andere wijze moeten beminnen dan de mensen doen. God vraagt geen dienst en eerbewijs, stelt Calvijn, maar liefde, want de liefde is de vrijwillige dienst, die God behaagt. Hij stelt dat de liefde tot God het begin van de vroomheid is, want God wil niet dat de mens gedwongen gehoorzaamt. Dat veracht God. God wil ongedwongen en vrijwillig gediend zijn. Hier spreekt Calvijn dus over die diepere natuur in de mens. Dit gaat ook in tegen de al te dwangmatige tulip. Hij matigt dus tulip hier, en laat het meer van twee kanten komen, anders zou de mens slechts een slaaf zijn van God, wat God dus niet wil.

Calvijn valt hier twijfel aan als de moeder van de traagheid, waarmee in principe wispelturigheid wordt bedoeld. Er is goede twijfel en slechte twijfel.

In de theologie van Calvijn zijn meerdere lagen aangebracht, als we het over de wil hebben, want onder de wil van God ligt het raadsbesluit van God, en onder de wil van de mens ligt nog de diepere natuur van de mens, waardoor het ook niet anders kan dat Calvijn's beschrijving hiervan dialectisch is. Er spelen dus een heleboel factoren mee waardoor het dus telkens anders is.

Al met al, stelt Calvijn, moet de mens er om bidden beteugelt te worden met een gewillige vrees, opdat we niet bandeloos en goddeloos worden onder de brandmerken van de tucht, want dat zou meer kunnen losbreken. De naakte kennis van de wraak die God nemen zal zou ons anders nog meer kunnen opstuwen. Calvijn waarschuwt ook dat we het koninkrijk der hemelen niet naar vleselijk gevoel beoordelen en niet naar de kleine maatstaf van het verstand, maar wij moeten het verborgen raadsbesluit van God aannemen en bewonderen.

'Wij waren deels demonisch bezet', stellen de oudvaderen in de wolk van getuigen (Kersten), vanwege de duistere tijden waaruit de kerk komt. Het is daarom ook onzin om de oudvaderen te gaan verabsoluteren en vergoddelijken, want zij waren ook nog gewoon op weg. We moeten ze wel eren en van ze leren. Calvijn was ook veel duisterder bij nader inzien dan mensen over het algemeen dachten. Hij was niet vies van de doodstraf, en ook niet van marteling, als dat in zijn ogen toepasselijk was, en dat kon ook vanwege zijn 'vergoddelijking van de staatsrechten'-leer, wat echt niet wilde zeggen dat hij alles maar van de staat pikte, maar het ging dan meer om de kruizing tussen God en staat, en men zou alleen de overheid moeten dienen naarmate de godsdienst dat toestond. (Verkl. Mattheus 22:21)

Nee, dat ging verkeerd bij Calvijn. Hij sprak de doodstraf ook goed. Het werelds gezag is door en door corrupt, ook al is de kerk eraan verbonden, want er was ook een corrupte kerk, volledig afgetrapt van haar profetisch en demonologisch fundament. Men werd gedreven door bijgeloof gebaseerd op misvertalingen. Het was in die dagen ook gevaarlijk om het oneens te zijn met Calvijn. Hij was er niet vies van als andersdenkenden de doodstraf toebedeeld kregen, en misbruikte hierin ook zijn eigen gezag. (zie bijv. zaak Servetus) Dit wordt steeds meer door calvinisten erkend, dat Johannes Calvijn ook een zeer duistere kant had die niet goedgepraat kan worden, maar wat ook

met de tijd zelf had te maken. De kerk was nog bezet terrein. En dan is het van belang af te meten wat nu de daadwerkelijke en ware kerk is, zoals in de tachtiger jaren gebeurde en moest gebeuren. Calvijn kende de corruptie van de kerk, en streed er ook tegen, maar zat daar zelf ook deels nog onder. Het is daarom een brug te ver om Calvijn te gaan verabsoluteren en objectificeren. Hij was een grootmacht in de kerk waardoor God werkte, en God fundament legde, maar het moet niet overdreven worden. Zo is dat met meerdere dingen, ook met bijbelse fundamenten, waar Karl Barth op wees. Verabsolutering van voorouderlijke macht heeft niets meer met het smalle en lange pad naar het hemelse Jeruzalem te maken. Dat is de deus ex machina. De voorouders hadden geen supermacht. Het waren geen superhelden die alles konden en alles wisten. Dat zou een zwaar Laodiceaanse gedachte zijn van ‘zij hadden aan niets gebrek, waren rijk, en hadden de volle waarheid al,’ terwijl ze naakt, arm en ellendig waren. Het is een gevaarlijke gedachte die in de kerk is binnengeslopen. Het heeft de mens doen indutten. Zelfs de oude bijbel stelde al dat er rovers waren in het heiligdom. Oh, blind volk, laat uw blindheden en fabels toch los. Kersten sprak in 1920 al profetisch dat Jezus tot valstrik was gekomen, voor hen die het voorwerpelijk tot een afgod van plezier hadden gemaakt, geheel los van de betekenis. Ze liepen weg met hun kindeke Jezus, als een bespotting, maar het zou in hun armen gaan branden in het oordeel. Ze zouden wensen dat ze de stal en de kribbe niet hadden aangeraakt op die manier, om er koopwaar van te maken.

Wat heeft men met die waarschuwing van Kersten gedaan ? Het is alleen maar erger geworden. De geest van lichtzinnigheid en overmoedige dartelheid brak steeds meer en meer door in de kerk, vooral na het heengaan van Kersten en het vertrek van C. Steenblok. Ook het heengaan van Klaas Schilder bracht de kerk in valse gerustheid. Nu kon de kerk doorgaan met feesten. Daarom waren de Goudse scheuringen in de zeventiger jaren ook op zijn plaats.

De geesten om ons heen zien ons niet, kennen onze taal niet, maar zij spelen in op de problemen, werken met het materiaal hen gegeven, ook al begrijpen ze het niet. Zij komen uit een hele andere wereld. Zij zijn de voorwerpelijken.

In zijn verklaring van Romeinen 13 over het gehoorzamen van de overheid raast Calvijn door, volledig voorbijgaande aan het feit dat het verkeerd is vertaald. Hij gaat zo ver te stellen dat zij die tegen de doodstraf strijden die door de overheid wordt opgelegd tegen God zelf strijden die hierdoor de hemelse wraak uitoefent. Hij geeft de staat bijna goddelijke status, direct of indirect. En hij waarschuwt tegen wat hij nieuwsgierigheid noemt over het uitpluizen van hoe die rechterlijke staatsmacht werkt, dus hij gaat zo volledig voorbij aan de noodzaak van de geestelijke territoriale oorlogsvoering, alhoewel hij het op andere plekken ook weer nuanceert en matigt, vanwege zijn dialectische natuur, maar hij doet soms zeer gevaarlijke uitspraken, zeer kort door de bocht, en pas veel later probeert hij dat dan weer af te zwakken. Je moet daarom ook niet met zinnetjes wegrennen, maar het in het grotere verband blijven zien, maar het is al erg genoeg. Calvijn gaat zichzelf soms flink te buiten, en fantaseert en speculeert er op los met ruige uitspraken alsof de volheid des Heeren al is gekomen en in de staat is nedergedaald, wat ‘pseudo-theologische romantisering’ is, als een bijwerking van de deus ex machina, die ook deels door Calvijn heenwerkte, hoe geleerd en genuanceerd hij ook vaak was. Hij had twee zijden. Hij was ook nog deels bezet gebied. Soms was het gewoon bruut op het niveau van een theocratische flutroman. Wij moeten in de gaten blijven houden dat de duivel de overste is van deze wereld, zoals de oude bijbel ook terecht heeft gesteld, en ons ervoor heeft gewaarschuwd. Dat het een gesel in God’s hand is wil niet zeggen dat we dan alles maar schoon kunnen praten met mooie woorden. Er is ook een strijd te

leveren, en zeer zeker spreekt Calvijn ook zo nu en dan over die strijd. Hij is en blijft dialectisch, maar dat gaat niet altijd goed. Het is een oude machine van levensbelang, maar ook met doodsgevaar, want er ontbreken nogal wat schakels. Vandaar dat de reformatie verder moest na Calvijn, maar ook waren die ontbrekende schakels potentieel en sluimerend aanwezig in de dieptes van zijn leer, als die tot een goede exegese zouden komen. Vandaar dat calvinistisch-gereformeerde exegese zo belangrijk is tegen de geest van al te gemakkelijk neo-calvinisme die het al te veel afzwakt en te waterig maakt (Kuyper). Hierin was de predikant W. den Hengst sleutel in de Veenendaalse kerkscheuring. Uiteindelijk voegde hij zich bij Kersten.

Nu, het geraas van Calvijn over Romeinen 13, het geheel uit zijn verband halende en uit de oorspronkelijke grondtekst, is de basis van het TULIP-gebeuren, net zoals Calvijn’s leer van de eeuwiggroeiende blijdschap, en zo deelt hij zijn opium uit, ook wel ED-TULIP genoemd, of de TULIP of ED (de tulp van Ed). We krijgen hier een beetje zicht op welk skelet Calvijn vereert, onder wiens plak hij zit, als een mascotte, een familie-wapen, of clan-wapen, en eerlijkheidshalve gaat hij met deze mascotte of afgod om als eb en vloed, want Calvijn komt dan weer tot zijn zinnen, en relativeert alles dan ook weer, na zijn al te krasse uitspraken, maar het blijft potentieel gevaarlijk, en dat moet gezegd worden. Al met al is het Russisch roulette, en zijn er overal gevaarlijke boobytraps in de leer van Calvijn die ontweken dienen te worden, die ontruimd dienen te worden, geanalyseerd en uitgeschakeld, door ze in ruimere context te plaatsen. Wij zijn geestelijke mijnenruimers in dat opzicht. Toch is er een weg hier doorheen. Men moet de wildernissen van Calvijn leren kennen. In de stad blijven is geen optie. We worden geroepen. Het calvinisme is een ruwe diamant. Calvijn staat hoe dan ook voor een belangrijke uittocht uit Laodicea.

HOOFDSTUK 21. EEN ZWAAR ONDERWERP WAAROVER VELE MISVERSTANDEN ZIJN

De zonde tegen de Heilige Geest, ook wel de onvergeeflijke zonde genoemd : Wat is het precies ? Feit is dat de psychiatrische klinieken volzitten met mensen die denken deze zonde begaan te hebben. Toen Kersten jong was hoorde hij ook over deze zonde, en hij werd bang. Later riep hij op tot grote voorzichtigheid over dit onderwerp, niet tot vooroordelen te komen als mensen zich wereldsgezind gedragen, want de duivel is sluw genoeg om mensen in hun onnozelheid te vangen met dit soort dingen.

Wij hebben het altijd uitgelegd als : De onvergeeflijkheid zit hem erin dat zij de zonde niet goedmaken en zich daarin volharden, want er moet altijd bekering en goedmaking vooraf gaan aan de vergeving van de zonde. Zij die dus een onvergeeflijke zonde hebben gedaan hebben dit niet per ongeluk gedaan, maar doen het expres en willen het niet goedmaken, totdat ze aan de zonde gelijk zijn geworden. Zoals Kersten het zegt : die zonde is hartelust die zich moedwillig verhard en berouw uitsluit, dus dat doet die zonde zelf. Als je bang bent dat je die zonde hebt bedreven is het dus een teken dat je die zonde niet hebt bedreven, want bedrijvers van die zonde maken zich daarover niet druk.

Kersten stelt dat hen die in onuitsprekelijke droefenis en benauwdheid zijn gekomen vanwege de gedachte aan die vreselijke zonde daarvan vrij zijn. (De Saambinder, 10/12, 1920) Hij stelt dat degenen die in die zonde leven hoog van hart zijn, nooit innerlijk verslagen zijn, ze hebben geen smart over de zonden. Ze zijn onvergeeflijk puur omdat ze daartoe niet in aanmerking willen komen. De zonde is hen goed zo. Daar hebben ze voor gekozen. Op zo’n punt komt niemand zomaar. Er is hoop voor hen die tot de wereld dwalen, en tot hen die spotten. Er is hoop voor hen die Jezus hebben gekruisigd, want zelfs Jezus bad nog voor hun vergeving. Kersten stelt dat de bedrijvers van onvergeeflijke zonde weten wat ze doen, en dat die zonde niet in God’s kinderen is.

HOOFDSTUK 22. BESPREKING VAN DEN HENGST'S KERKGESCHIEDENIS IN DE SAAMBINDER

Vanaf het prille begin van de Saambinder in 1919 gaf W. den Hengst, bekend van de Veenendaalse kerkscheuring (1913), kerkgeschiedenis lessen in het blad. Hij was inmiddels min of meer een Kersteniaan geworden, oftewel overgegaan met het grootste deel van zijn gemeente tot de gereformeerde gemeente, na gediend te hebben in de gereformeerde kerk van Kuyper. Het was voor hem allemaal niet meer houdbaar in de Kuyper kerk.

Hij spreekt over de lijn van reformatie en deformatie die langs elkaar liepen in de kerkgeschiedenis. Hij noemt dat ver vóór de reformatie het land Germaans was met Batavieren en Friesen. De Germaanse stammen waren ruw en hielden van honigmede, bier en dobbelspelen, stelde hij. Dat was nog voordat het christendom op kwam zetten. Hun godsdienst was natuurdienst. Hij noemde dat er een verschrikkelijke oorlog kwam tussen hun goden, waarbij in vergelijking de eerste wereldoorlog slechts kinderspel was. (Saambinder, 12/12, 1919)

Het hele mythologische verhaal van de Germanen kruiste ergens met dat van de christenen. Den Hengst bespreekt dan de komst van Willibrord, die vijf moederkerken stichtte in Nederland. (SB, 9/1, 1920)

De Friezen en de Saksen in Nederland waren gehecht aan hun zonden van bloedwraak en drank, gepaard gaande met hun dobbelspelen, stelde den Hengst. Ze waren ook gehecht aan hun vrijheid hierin. Ze werden overwonnen door Karel de Grote, die hen drong het christendom te omhelzen. Maar dit zorgde voor een oorlog met de Noormannen, de Odin-vereerders, die fundamentalistisch germaans waren en na Karel's dood met hun drakenschepen kwamen om de kerkelijken te doden of weg te voeren, en om kerken en kloosters te verwoesten. Ook gehele steden en dorpen werden verwoest. De christenen baden om verlost te worden van de noormannen, stelde den Hengst. Rond het jaar 1000 werd het rustiger, hielden de aanvallen op. (SB, 13/2. 1920)

Hij stelde dat het christendom verviel tot vormendienst en werd als de doodsvallei van Ezechiël (SB, 9/4, 1920)

Hij bespreekt dan de opkomst van de boete predikers, bijvoorbeeld de Waldenzen, de armoedsbeweging. Hij noemt ze de voorlopers van de hervorming. (SB, 14/5, 1920)

Hij heeft het dan over de reformatie in Nederland, die eerst in de zuidelijke Nederlanden (België) begon. Er was strenge weerstand door Karel V. Mensen werden gemarteld. Velen vluchtten uit Nederland en hebben in andere landen toen Nederlandse ballingen-kerken tot bloei gebracht. Overal werden er heimelijke kruisgemeenten opgesteld. Ze moesten ook schuilnamen gebruiken, om niet door de vijand te worden ontdekt. In 1567 werd Alva naar Nederland gezonden. Nog meer mensen ontvluchtten toen het land, want er zouden nu wat moordjaren komen. Hij was gekomen om de ketters te straffen. Na het volk gemarteld te hebben vertrok hij weer in 1573.

Met de komst van Alexander Farnese, de hertog van Parma, werden de zuidelijke Nederlanden heroverd voor Spanje. In 1584 en 1585 was er een grote uittocht van zuidelijke gereformeerden naar

het Noorden, naar het vrijgevochten Holland, stelt den Hengst. De hertog werkte hieraan mee, dus die was milder naar de calvinisten toe dan zijn voorgangers. Ook trok men naar Zeeland. Zuid-Nederland liep leeg. De eerst grote bloeiende handelssteden van het Zuiden waren dood. Het calvinisme had dit allemaal meegenomen in de uittocht. (SB, 8/10. 1920)

Het calvinisme was toendertijds rijker dan het nu is, want er is veel weggekapt door het modernisme, om het voor deze tijd populair te maken. Men heeft water bij de melk gevoegd. (Dat is overigens een nieuwe bijbels gezegde) De uittocht van de Zuidelijke Nederlandse calvinisten naar het Noorden had een grote invloed op het Noorden. Het calvinisme begon daar toen het veel mildere zwinglisme te overvleugelen. Den Hengst stelt dat het Calvijn is geweest die hoofdzakelijk de reformatie in Nederland heeft bevorderd en geleid. (SB, 12/11, 1920)

Dan bespreekt Den Hengst het overblijfsel in de zuidelijke Nederlanden. In west-Vlaanderen heilden de wilde geuzen, ook wel bosgeuzen genoemd, al tijdens de dagen van Alva stand, in een uitgestrekt bos- en heuvelland bij Oudenaarde, stelt Den Hengst. Ook hun nakomelingen hielden daar stand. Er werden daar zeven vlaamse kruisgemeenten opgesteld. Hij spreekt ook over een jarenlange geheime gereformeerde gemeente in Antwerpen. (SB, 26/11, 1920)

Hij heeft het dan over Wouter de Lutherse monnik die in 1520, dus een paar jaar na de reformatie in Duitsland, in Zuid-Holland predikte en in Delft de grondslag legde voor de eerste gereformeerde gemeente in Nederland. Maar het was gevaarlijk vanwege de vervolgingen door Karel V om kruisgemeentes op te stellen, stelt Den Hengst. En één zwaluw maakte nog geen zomer, stelde hij. Tienduizenden werden er gemarteld en gedood, en velen weken naar andere landen. (SB, 10/12, 1920)

HOOFDSTUK 23. GEWOON SCHAAP OF GESLACHT LAM ?

Een verlamde man wordt als een lam, of geslacht lam, tot de amazone gebracht, oftewel de leidsvrouw in de leer van Calvijn, als een beeld van het Woord. Ook C. Steenblok werkte verder op dit beeld, namelijk dat een man zijn vleselijke mannelijke kracht in verbrokenheid diende te verliezen om tot de Heere te komen.

Als Jezus het in zijn eigen taal, het Aramees, over de schapen heeft die zijn stem horen, dan kan het ook vertaald worden in ‘lammeren’. Het laat zien dat ze ook Jezus in zijn dood volgen, als geslachte lammeren. Schapen zijn soms een beeld van kuddegezindheid, en dat kan al snel verkeerd aflopen. Schapen kunnen soms valse volwassenheid uitbeelden, als iets Laodiceaans, terwijl het geslachte lam wat zich vernedert heeft tot de dood daar juist tegenin gaat.

Hetzelfde woord wordt in het Aramees gebruikt voor het verloren schaap, dus er kan ook ‘verloren lam’ bedoeld worden, wat er ook op wijst dat men een heleboel van het lam heeft weggegooid, het dagelijkse offer heeft gestaakt, het kruis heeft weggeworpen. Dan wijzen we op Filippenzen 2, op het zijn van de minste, te gaan tot de kruisdood opdat alle vlees afsterft. Dat heeft niet slechts Jezus gedaan. Dat moeten we allemaal doen. Calvijn noemde Jezus een voorbeeld en een herinnering, en er zou nog verdieping moeten komen over wat het nu precies was en voorstelde, wat het betekende, wat voor functie het had, want ze waren in die tijd er nog niet klaar voor. Dit was slechts de taal waarin men deze boodschap doorkreeg. C. Steenblok stelde dat ze nu nog de nieuwe taal moesten ontvangen, de nieuwe tongen, namelijk van het klagen, wenen en zuchten over de zonde, als een smeekbede tot de Heere.

Maar men kwam slechts als schapen tot de Heere. Men wilde geen geslacht lam zijn. Men wilde de natuurlijke en vleselijke krachten niet verliezen. Men wilde nog wat voorstellen onder de schapen. Men wilde nog bewonderd worden. Men wilde nog vleien. Men wilde geen kind worden. Dat is een probleem, ziet u, dat ze al het Aramees hebben weggekapt uit het evangelie, en het zo een heel ander, heel eenzijdig evangelie is geworden.

Kersten stelde dat de voorwerpelijke prediking niets is zonder de onderwerpelijke prediking. We mogen de diepte van het kruis, van het geslachte lam er niet uithalen, en het pad van het geslachte lam, wat we allen behoren te gaan. Men heeft dat eruit gesneden. Kersten noemde de voorwerpelijke prediking een verachtelijke prediking die stelt dat het genoeg is dat Jezus de zaligheid in zijn algemeenheid verwierf, en over de toepassing wordt niet gesproken. De voorwerpelijke prediking doet alsof het voor iedereen zomaar voor het grijpen ligt, stelt Kersten, alsof je het heil maar gewoon aan moet nemen, en in Jezus moet geloven. Zo werkt het niet, stelt Kersten. De oppervlakkige belijder wordt zo in slaap gesust. De kerken zitten vol met volgzame schapen van dit andere, voorwerpelijke evangelie. Ze zijn gerust in hun historische geloof, stelt Kersten. Ze kibbelen maar, en zijn vol met vooroordelen, en vleien ondertussen met de brave predikanten die hen naar de mond spreken, die het Woord des Heeren niet durven te prediken, maar water bij de melk hebben gevoegd om het de mensen niet te moeilijk te maken, het hen naar hun zin te maken. Het zijn geen kerken meer, maar tenten van vermaak. Met de hete aardappel in de keel brengen ze hun slaapliederen, dat het al volbracht is, en dat Jezus hen onder hun hoede heeft, maar ze prediken niet van berouw, bekering en boetvaardigheid, van het afdalen in de putten van de

zondekennis. Ze prediken niet de daadwerkelijke verhouding tussen Adam en Jezus. Ze spreken afrondend.

Ze prediken het smalle pad en de enge poort niet, waardoor maar enkelen zullen kunnen gaan. Kersten noemt de voorwerpelijke, oftewel oppervlakkige prediking hetgeen de mens doet verstenen. Hij noemt het gekibbel van de voorwerpelijke kringen die strijden tegen de predikanten die het Woord nog brengen. Er wordt eindeloos over geklaagd, want ze hebben verwende oren, stelt hij. Ze hebben hun eigen speciale lievelingspredikanten waardoor ze op droggrond gerust zijn geworden voor de eeuwigheid. Dit soort religie is de opium van het volk. Dan moeten we opstaan. Dan moeten we op de bazuin blazen : ‘Oh volk, keert toch terug, wordt toch wakker.’

Kersten stelt dat ze door een overmaat aan voorwerpelijkheid hun geweten hebben verloren. (SB, 9/4, 1920).

HOOFDSTUK 24. TE LICHT BEVONDEN

We mogen Jezus niet te grabbel gooien, stelde C. Steenblok. Zij die niet weten wat zonde is en hoe diep zonde gaat en hoe de wereld in zonde is gevallen zouden een gevaar kunnen zijn in de hemel, en daarom worden ze niet toegelaten. Laten we goed beseffen dat C. Steenblok onder een engelenmacht stond om deze belangrijke boodschap te prediken, net als Kersten. In wezen was C. Steenblok de opvolger van Kersten, en dat begon men in de gereformeerde gemeente meer en meer te ontdekken, en meer en meer predikanten werden Steenblokkiaans, omdat ze het grote verval om zich heenzagen waar C. Steenblok zo voor had gewaarschuwd. En ja, hij had ook tegenstanders in de gereformeerde gemeente, de lichtere predikanten, die het volk graag bedrogen en van Kersten waren afgeweken na zijn dood. Mierzoete snoepjes zouden het volk niet kunnen redden. Ze hadden een bitter medicijn nodig. Predikanten hebben een grote verantwoordelijkheid naar hun toehoorders. Wat Kersten, C. Steenblok, F. Mallan en ook M.J. van Gelder en vele andere Kersteniaanse en Steenblokkiaanse predikanten in de GG en de GGiN zagen was dat de kerken vol zaten met ingedutte schapen die niet op het pad van het geslachte lam waren. Ingedutte, kibbelende, roddelende, vleiende schapen, die erin roemden dat ze ‘leken’ waren. Hun lichte predikanten van de gemakkelijke genade die elke zondag trouw hun snoepgoed strooiden deden al het werk voor hen, en dachten alles uit voor hen. Daar roemden ze in, als verwende babies, en de zwaardere Steenblokkiaanse predikanten die om hun zieleheil gaven en de waarheid predikten konden de zak krijgen.

Laodiceaanse schapen waren het, die gefokt werden door de overste van de wereld en de wereldse kerk. Wij mogen hierover niet zwijgen. C. Steenblok streed net zoals Kersten tegen de algemene verzoeners die het volk drogeerden. Wilde weldoeners zijn het, vol van leugen, want het volk wordt door gebrek aan kennis gefokt voor de slacht. Het zijn huurlingen, geen herders. Ze zitten op de stoel van Eli en zullen te zacht bevonden worden.

Het roepen tot de Heere, stelt C. Steenblok, is een ander roepen. Dat is een roepen van Godswege, van het overblijfsel, zij die ontdekt zijn aan de verloren staat van deze wereld, van het eigen vlees. Dat is het hele verhaal van Adam en de donkere bruid, de zondekennis, de donkere amazone en leidsvrouw, waar F. Mallan ook over predikte in zijn verklaring van de catechismus, en waar Calvijn ook over predikte in zijn verklaring van de oude bijbel. Dat is het Woord, en dat is de kerk gebouwd op het Woord, de leermeesteres en moeder in de leer van Calvijn. Ook C. Steenblok sprak over de moederbelofte in het paradijs en het zaad van de vrouw om het vleselijke beest te verwoesten. In het verhaal van Adam zien we hoe diep de zondeval gaat. Het is een gedicht, een psalm, een klaaglied. Het is zo donker geworden om ons heen, en als de mens die duisternis niet kent, dan kan de mens nooit tot het hemelse inzicht komen. Dat inzicht moet in zijn hart gegraveerd worden. Dan gaat het Woord open. Dan worden de zegelen verbroken, iets wat alleen het geslachte lam kan doen, wat inhoudt dat we alleen in verbrokenheid het Woord kunnen openen.

Nu is daar die dorre doodswereld en die dorre doodskerk, van Laodicea, maar er is een weg doorheen, een weg eruit, tot het hemelse Jeruzalem, wat zo’n lange en smalle, moeilijke weg is, dat je vlees het niet zal overleven. Daar kun je alleen komen door volledig aan jezelf af te sterven, zodat je vlees God niet in de weg zal staan.

Het ligt niet voor het oprapen, geliefden. God is geen hoer. God laat zich niet verkrachten. Het Woord is leermeesteres en amazone, en zal strijd voeren tegen dat grijpende, rokkenjagende mannelijke vlees, want dat dient te sterven. Het schaap moet lam worden. De man moet tot kind worden, zoals de nieuwe bijbel ook stelt. Geliefden, dat theologische stuk kunnen en mogen wij niet overslaan. Er is teveel protserig mannenvlees in de kerk, en het vrouwenvlees teert daarop, als gevolg van de zondeval. We leven weer in de dagen van Noach. Het zijn de gevallen engelen, de nephilims, die hen dochters der mensen hebben verkoren, om het reuzengeslacht voort te brengen, de mannen van naam. Maar Jezus wilde geen aardse koning zijn. Hij vluchtte van de mensen weg. Als je een wild dier probeert te grijpen, dan rent of vliegt het dier ook van je weg, en dan is het vertrouwen verbroken. Dat heeft men met God gedaan. Dat wat in de kerk zichzelf als God heeft opgesteld is vaak God niet. En de kerken zijn verdeeld tegen elkaar en ook innerlijk verdeeld.

Het Jezus geheimenis is te duur voor dit soort spelletjes, zoals C. Steenblok ook stelde. C. Steenblok stelde dat met name de mannen van de algemene belofte dit deden. Zij zijn de dobbelaars. Ze proberen munt te slaan uit het kruis. Ze willen het populair maken, zodat zij ook populair zijn, want Laodicea ontvangt hen met open armen. Ontwaakt, gij die slaapt, nogmaals. Val niet weder in slaap.

C. Steenblok noemde het een door en door droeve leer waarin men verstrikt zat, met een ingebeelde hemel. God wil geen algemene relatie met de mens. God wil niets met de zonde te maken hebben. God kan daar niet tegen. Er verandert niets als men zomaar in Jezus gelooft. Zonde is zonde. De mens heeft smoesjes bedacht, maar God is God. Die heeft niks met menselijke bedenkselen te maken. Hoeveel predikanten het ook mogen preken, het maakt voor God geen verschil. God geeft niets om menselijke titels. Laat u niet bedriegen. Volg de meerderheid niet in het kwaad. Grote aantallen gebruiken als argument is een drogreden. Het gebeurt veel. Ook in de kerk. Het is bij velen de maatstaf geworden. Men is gevallen voor het duivelse materialisme, het evangelie van de grote getallen.

C. Steenblok stelde dat het alleen voor de treurenden en de gebrokenen van hart is, zoals het Woord stelt. Waarom zou de mens daar iets anders van maken ? Alleen de treurenden en de gebrokenen van hart zijn geen gevaar voor God en het hemelse koninkrijk. Zij kunnen door de enge poort, omdat ze niet van het smalle pad zijn afgeweken. C. Steenblok noemt dit een nauw onderzoek waarin overtuiging, twisting en afsnijding dient plaats te vinden opdat deze geheimenissen ontsloten kunnen worden. (De Wachter Sions, 27/5, 1966)

HOOFDSTUK 25. DICHTERLIJKE BEELDEN UIT ISRAEL - DE BETEKENIS VAN HET EVANGELIE ALS ARAMEES PSALMENBOEK

Wat is nu één van de grootste dwalingen in de moderne, westerse kerk ? C. Steenblok stelde in de Wachter Sions van 8/4, 1966, dat het bloed van stieren en bokken ongenoegzaam was om de zonden van het volk weg te nemen. Lieve help. Nee. Denk je eens in, als iemand je iets heeft aangedaan, en die komt met een dier naar je toe, en vermoord dan dat dier. Ben je dan tevreden met zo iemand ? Is dan alles koek en ei ineens ? Natuurlijk niet. Dat zou krankzinnig zijn. Het zou een bespotting zijn als we zo over God zouden denken, alsof God daarin zou trappen. De grondteksten geven duidelijk aan dat het om zinnebeelden gaat, dat het een beeld is van het opofferen van de zonde en de leugen. Het was een beeld van de zelfopoffering, en geen letterlijke dierenoffers, want dat zou demonisch zijn. De Israelieten nemen dit ook vaak niet letterlijk vanwege dat ze de betekenissen van hun taal beter kennen, maar het domme, onnozele westen heeft het letterlijk gemaakt.

C. Steenblok stelde dat er een ander en beter offer nodig was, dat de mens zelf voor de zonde moest betalen, omdat dat gerechtigheid was, maar de mens kon dit niet. De mens wist niet hoe.

We kennen allemaal het Jezus verhaal zoals dit in het westen wordt gepredikt, maar zou het echt zo zijn dat als iemand je iets heeft aangedaan alles weer koek en ei is zodra iemand anders daar voor sterft, niet eens de persoon zelf ? Zou die persoon zelf er ook letterlijk voor moeten sterven ? Zou dan alles goed zijn ? Duizendmaal nee. En dit mogen we ook niet op God projecteren. God is niet krankzinnig. Het zou crimineel zijn. Zo werkt het hemelse betaalsysteem niet. Jezus is nooit rechtstreeks voor ons gestorven. Het is een zinnebeeld, en in de Aramese en Griekse grondteksten staat iets heel anders dan dat ze in het westen prediken, waar de Nederduits gereformeerde dogmatiek van de latere Nederduits gereformeerde kerk uitvoerig over handelt. Jezus wees er op dat het vlees moest sterven, de zonde gedood moest worden, gekruisigd, opdat de nieuwe mens zou opstaan, maar heeft dit dus nooit rechtstreeks gedaan voor ons, omdat het alleen in werking zou treden als wij deel zouden hebben in die karakter-eigenschap en het vlees zouden doden. Er gebeurt niks zomaar. Jezus heeft niks zomaar gedaan, alsof je buiten levensheiliging en levensoefening om tot God zou kunnen komen. Dan zou God een freak naar binnen moeten halen ? Mensen die totaal onveranderd zijn gebleven, en denken dat een opzegversje of een historisch geloof hen wel even zou redden. Kersten was hier woest over, over deze voorwerpelijkheid, en ook Steenblok en Calvijn. Ja, zij predikten Jezus en het verhaal van Jezus, maar ze hebben nooit een gemakkelijke Jezus gepredikt, want het kwam altijd aan op de persoonlijke levensheiliging, het persoonlijk sterven aan het kruis, in navolging van Jezus. Er is geen rechtstreekse verlossing. God is niet gek. Dat zou het Laodiceaanse schapen-evangelie zijn.

Dus ja, ze hebben het verhaal gepredikt, zoals ik ook het verhaal predik, over Jezus predik, maar het vormt een organisch geheel met zelfverloochening. Het kan niet zomaar op iemand anders geschoven worden, en ook niet zomaar op Jezus allemaal geprojecteerd worden. Het is meer proza en dichterlijkheid, als een psalm met een diepere betekenis. Deze structuur zien we ook weer terug in het Aramees, de taal van Jezus.

De leken, de Laodiceaanse schapen, hebben Jezus gekaapt, en hebben zelfs gedurfd hun kerkeraden op te zetten om bruut over ingeleide, geroepen, ter zake kundige predikanten te heersen. Schoenmaker, houd u bij uw leest.

Het vlees moet gekruisigd worden, daar was Jezus een voorbeeld van en een herinnering, zoals Calvijn stelde, want het wees terug op dingen die al in het Oude Testament waren gebeurd, ook de eerdere zinnebeelden. Wel mogen we dus deze dichterlijke beelden gebruiken, maar we mogen ze niet verabsoluteren zoals ze in het westen hebben gedaan. Dat is voorwerpelijke pseudo-theologie.

Jezus gaf dus het voorbeeld dat we zelf het offer moeten brengen, onszelf, ons vlees moeten opofferen, en wij moeten onze levens opofferen ten dienste van anderen. Dat is wat Jezus onderwees, ter navolging. Er is geen relatie met God mogelijk zomaar door Jezus aan te roepen of aan te nemen, of te geloven, maar door het pad van Jezus te volgen, deel te hebben aan zijn karakter, waar de oude gereformeerde vaderen ook op wezen. De mensen hadden snelle paarden genomen in Laodicea. Kersten stelde dat God door Jesaja klaagde dat het land van het volk is gevuld met paarden en wagens zonder eind. En Jeremia riep het verschrikkelijke wee uit over degenen die op paarden steunen. (Jeremia 31:19 ; SB, 9/4, 1920)

De mens in het westen kan geen spreekwoorden verstaan, want ze zijn die taal niet machtig. Ze zijn ongeletterd en leek. Ze hebben naiëf dingbegrip. Ze zijn voorwerpelijk. Ze hebben niets van Immanuel Kant geleerd. Ze verdiepen zich niet in theologie en filosofie, niet in kerkgeschiedenis en bijbelgeschiedenis. Ze houden het oppervlakkig, lekker makkelijk, afrondend en afraffelend, Laodiceaans.

Het leven is niet vanzelfsprekend. De weg ten leven is smal. Weinigen zullen het vinden. (Mattheus 7:14)

HOOFDSTUK 26. VAN SCHILDER TOT STEENBLOK - VAN 1944 TOT 1953

Kersten, de oudvader van de gereformeerde gemeente (1882-1948) stelde dat de mens zijn gevallen en rampzalige staat onder ogen moest komen, anders was er geen weg terug tot God. De mens moet eerst de kloof tussen God en mens onder ogen komen, en niet net doen alsof er niets aan de hand is. (SB, 13/2, 1920)

Hij waarschuwt tegen het vrije leven, los van God en godsdienst. De mens is van God losgescheurd door de zonde. Wel zijn er dus een heleboel valse goden en valse kerken, die met de zonde zijn meegekomen. We moeten de diepte dus in wat betreft het begrip ‘God’ en ‘kerk’, van naiëf dingbegrip komen tot zelfkritisch functie-begrip.
(Dooyeweerd, C. Steenblok)

Kersten wees erop dat psalm 2 ook in deze dagen in vervulling kwam, dat de volkeren worstelen om los te komen van geestelijke en hemelse banden, omdat ze willen doen wat ze wensen, losbandigheid dus. We moeten dan op het ‘niet mijn wil, maar Uw wil geschiede’ wijzen.

De lagere wil van de mens baart dan afschuwelijke ellende, die de mens vervolgens niet wil zien, stelt Kersten.

Een klein beetje zuurdeeg maakt het gehele deeg zuur. Kersten stelde dat we niet moesten blijven in de oude zuurdesem, en ook niet in de zuurdesem van het kwaad, maar dat we moesten gaan naar de ongezuurde broden van de overwinning over het vlees, in waarheid en oprechtheid. We mogen niets over laten blijven van het overblijfsel van de zonde, want dat zou ons tot strik worden.

Angelus Silesius (1624-1677) stelde : ‘Ziel! ontvlied niet het kruis; gij moet gekruisigd zijn, Of gij zult nimmermeer in 't hemelrijk zijn.’

Als de aardse mens in Openbaring de dood probeert te vinden, maar niet zal vinden, dan betekent dit dat het vlees nog niet genoeg is gekruisigd. Dan moeten we gaan tot het kruis om daar een diepere ervaring te hebben, een diepere les. De dood van het vlees treedt niet zomaar in. Het is een gevecht. Zoveel oude kennis moet afsterven, die van het vlees was. Dat kan alleen aan het kruis, in de geestelijke oorlog. Er is geen snelle dood.

Wij moeten gaan tot het verborgen manna door de strijd tegen het vlees volledig uit te strijden, geen deserteuren te zijn. Velen rennen weg van dit leger, zoeken een eenvoudige dood, opdat zij rust zullen hebben. Zij hebben rust hoger staan dan heiligheid. Valse, Laodiceaanse, verraderlijke gerustheid is de kerk binnengeslopen, als een glibberige slang, en het heeft velen ingenomen. Het voedt onze kinderen op. Onze kinderen zijn geroofd. Betuttelend spreekt het onze kinderen toe. Alles is goed in Laodicea.

We kunnen de toorn des Heeren tegen de zonden niet overslaan, niet wegwassen alsof het niets is of er niet is. Het is een natuurverschijnsel, zowel theologisch als filosofisch, als geestelijk. C.

Steenblok stelde dat bij de goddelijke dreiging van de geweldige slagen van de Allerhoogste de mens nog zo rustig blijft wiegen in de stroom van zijn inbeeldingen, maar dat het ware volk van God nuchter zou zijn bij de wisseling van de jaren.

C. Steenblok noemt het een jachtige wereld die naar zijn einde snelt, een wereld waarin het leven van de mens geen waarde heeft. Er klinkt hierin een ernstige roepstem, stelt C. Steenblok, de oudvader van de GGiN (1894-1966). Wij moeten onze geestelijke vaderen en moederen eren, dus ook kennis nemen van hun prediking. Wie de oude schrijvers niet kent, fladdert maar een beetje. (Kersten)

C. Steenblok stelde dat het land in ijdelheid was weggezonken. (De Wachter Sions, 13/12, 1965) Hij noemde het eigenwillige godsdienst. Ze hadden de oude palen die de oudvaderen hadden gezet verwijderd, zodat ze wegzonken in het moeras van de godsverzaking. Vol zorgeloosheid leefden ze er op los, stelde C. Steenblok. Al hun zogenaamde wetenschappen, het medische, de pedagogie, de technologie, enz. was van zijn plaats los ten opzichte van God en de zuivere waarheid. Hij zette daar een groot uitroepteken achter. Alles ging om de mens zelf, stelde hij. Alles wees erop dat het naar zijn einde liep, en onder de vloek van God was. 1953 sloeg hard. C. Steenblok was zowel geliefd als gehaat vanwege zijn boodschap. Hij wond er geen doekjes om, probeerde het niet goed te praten, zoals velen deden. Daarom is hij een begrip geworden waar Nederland niet meer omheen komt. Hij durfde Laodicea tegen te spreken, ook al betaalde hij daar een hoge prijs voor. Hij noemde dat het weer de dagen van Noach waren vlak voor de grote zondvloed. Men leefde zijn ijdele leven volop naar de geest van de wereld uit, stelde hij, totdat de zondvloed kwam. Wees nuchter en waakzaam, stelde C. Steenblok.

Subjectieve eigendunkelijkheid was het probleem, stelde C. Steenblok, de geest waartegenover de mensheid stond. Velen vielen ervoor in plaats van ertegen te strijden. Velen werden meegesleurd. Deze oudvader streed, zo goed en kwaad als dat ging. Het ging niet zonder slag of stoot. Soms verloor hij rondes, soms won hij. De reformatie was nog in volle gang. Hij was een waardige opvolger van Kersten, en toen nam F. Mallan het na zijn dood over. Als hij nog had geleefd zou hij alles nog meer genuanceerd hebben, zoals Berkouwer zichzelf ook bleef nuanceren en steeds meer waardering begon te krijgen voor Karl Barth. Dat was toch de weg waarlangs alles moest gaan, op tot de Nederduits gereformeerde dogmatiek van de latere Nederduits gereformeerde kerk. Zo kon men tot de verborgen pijlers van het calvinisme gaan. Het botte tulipisme zou hierdoor steeds meer ontmaskerd worden en in de juiste richting worden gestuurd. Dat was hard nodig. Zo zouden de overwinnaars komen tot het verborgen manna, het boek des levens, oftewel de nieuwe bijbel die zou komen, waarover al was geprofeteerd in het boek Daniël en het boek Openbaring.

C. Steenblok riep de mens terug tot de hemelse akker, om daar los te komen van gebrekkig historisch geloof waar van alles aan mankeert, van tijdgeloof en van ingebeeld geloof, van alle uiterlijke godsdienst, gewaande vroomheid en burgerlijke deugdzaamheid. Het zaad moet allemaal sterven op de akker, en dan kan de natuur van God het uitwerken. Dat is de ware reformatie. Hij werd weggeknald vanwege zijn tegendraadse boodschap, maar hij bleef standhouden. Hij liet zich leiden door God, niet door kerkeraden. Hij was in die zin een waardige opvolger van Klaas Schilder. 1944 en 1953 horen bij elkaar. Zij vullen elkaar aan. Wil dat zeggen dat ze er al waren ? Nee. Zij moesten ook nog van vele slangen loskomen. Er waren nog vele ingebakken leugens in de kerk waarmee nog niet was afgerekend, die nog niet waren verdiept. Dat zou later gebeuren.

Daartoe is de latere Nederduits gereformeerde kerk, die een intergereformeerde kerk is. Die kerk werd in 1571 al door de Heere gegeven, toen Alva Nederland onderdrukte (1567-1573).

Door vormengodsdienst wordt de mens in het middelpunt gezet, stelde C. Steenblok. Juist in de godsdienst was zoveel wereldsgezindheid doorgebroken, ook in de kerkeraden. Daarom spoorde C. Steenblok aan om weer te horen naar de roepstem van de roede van God. God heeft de wijsheid der wereld tot dwaasheid gemaakt. (De Wachter Sions, 1/1, 1965)

HOOFDSTUK 27. HET PAD VAN ZEFANJA

Het gebod van de zondekennis is de sleutel tot het Jezus-geheimenis, en ook het hek er omheen. Niemand komt daar zomaar over. Het vlees wil het omzeilen om Jezus weg te grabbelen. Het vlees wil Jezus weer kruisigen. Het vlees is verzot op een plaatsvervangend offer, een zondebok.

Er is gereformeerde zondekennis en gedeformeerde zondekennis, die aan elkaar parallel lopen.

In de nieuwe bijbel, in Kamba 9:36 staat :
Lees deze raadselen en wordt wijs,
Er is geen heil in het doorvorsen van
vele boeken,
Maar wanneer gij de Urim vindt,
Is zij tot openbaring

Nu, de urim is de keursteen, de toetssteen, en die wordt in de grondtekst van het OT veel genoemd in de offerteksten, waaraan de ‘offerdieren’ (zonde, vlees, ego) ‘geofferd’ dienen te worden, oftewel getoetst. Dat is wat offeren dus daadwerkelijk betekent : toetsen. In principe moeten we alles, ons gehele zelf, opofferen, oftewel toetsen, elk bedenksel. Kamba 8:17 stelt dat de mensen het verstand tot koning hadden gemaakt en de urim hadden verworpen. De urim is de sleutel tot het gebod van de zondekennis, want die laat de valse, gedeformeerde zondekennis afsterven, en leidt de mens in tot de ware zondekennis, waardoor er ook een weg is tot het onderwerpelijke Jezus-geheimenis.

De urim is de hersteller van de plaats van belijdenis van zonde, en van de smekingen, oftewel van de zondekennis, en is dus de sleutel daartoe. (Kamba 10:9-10)

De nieuwe bijbel noemt dan Sefanja, of de Sefanja steen, de hersteller van de urim. Sefanja is een profeet die voorkomt in het OT en ook de nieuwe bijbel. Juda of de Juda steen brengt meer zicht op de urim. (Kamba 10:9)

Sefanja wordt in de nieuwe bijbel ook wel met een Z geschreven. Zefanja is de verborgen schepping (Duizen 24:11). Dat kun je dus ook vergelijken met het verborgen raadsbesluit van God in de leer van Calvijn, de diepere laag of diepere natuur van God. Zefanja betekent de diepte van God. (II Kamba 10:10) Het is het overblijfsel.

Want laten we eerlijk wezen : Er zijn ook valse, gedeformeerde urims, toetsstenen. De mens toetst sjoemelend, en neemt steekpenningen aan ten koste van de toets. De mens raffelt het af in het toetsen, toetst zijn eigen toetsmethodes niet, heeft verdorven maatstaven, is bevooroordeelt in het toetsen, doet geen gedegen onderzoek, en komt zo tot snelle conclusies op snelle paarden. Maar Sefanja streed tegen de mammondienst, tegen het aannemen van steekpenningen (Ewa 24:16). Het is dus van belang de diepte in te gaan willen we bij de ware urim terechtkomen, oftewel te gaan tot het pad van Sefanja, en daarop ook het toetsen toetsen, dus alle toetsmiddelen en toetsmethodes, en

toetsmaatstaven toetsen, blijven doorworstelen op Pniël. Sefanja was dus ook een beeld van de volharding in het toetsen. (II Kamba 11:33)

Hier gaat ook de nieuwe bijbel catechismus over in inzetting 30 :

Over de school van het toetsen

Ook de toetsmiddelen moeten getoetst worden. Het toetsen zelf moet ook getoetst worden. (II Kamba 11:43, Rivieren 15:13). De mens mag niet tot snelle zelfovertuiging komen. Twijfel is beter dan overmoedige zelfovertuiging. De mens moet de oogst niet forceren. De mens moet niet aan de barensweeën proberen te ontkomen, maar moet de volledige fase van de zwangerschap doorstaan. De hemel komt de voorzichtigen en de twijfelaars tegemoet, maar laat de zelfverzekerden in hun dwaling. (III Werktuigen 1:66) De mens moet leren toetsen. (Ewa 31:21)

De zondekennis kan gemakkelijk ontspaken. Er is gedeformeerde zondekennis die al snel kan worden tot farizeïstisch-narcistisch paranoia als plaatsvervanger van de vreze des Heeren. Dan noemen ze dat wat zonde is geen zonde, en dat wat geen zonde is noemen ze zonde. Die lijnen van ware gereformeerde zondekennis en gedeformeerde zondekennis lopen dwars door de gereformeerde kerken en gemeenten heen. De lijn van de gedeformeerde zondekennis moet bij de wortel uitgetrokken worden, en doorgeknipt worden op verschillende strategische punten.

Juda wordt in de nieuwe bijbel ook een beeld van de urim genoemd. (Duizen 32:24, 33:11-12)

Juda is een beeld van het toetsen, maar is in het Hebreeuws ook de zondekennis, of de belijdenis van zonde (Duizen 33:20). Jezus is de leeuw van de stam Juda, die zijn moeder is, als de zoon van de zondekennis, wat ook al laat zien dat de mens geen grip kan krijgen op het Jezus geheimenis dan door de zondekennis die de urim is. De zondekennis is dus een organisch geheel met de toetswetenschap, anders zou het de zondekennis niet zijn. Alles wordt daaraan getoetst. Zo zien we ook de afdwaling van de gemeente tot de toetsloze, gedeformeerde zondekennis van de snelle paarden, de zeer beknopte Laodiceaanse zondekennis, die ook zeer bedrieglijk is. Die heeft de urim afgedekt, of overboord gegooid. Zij kwamen zo tot het valse woord van Goliath om daar letterslaven te worden, door het naïeve dingbegrip, het dorre, kortaffe objectbegrip. Het wordt al snel tot een spreken en denken in cirkels. Cirkelredenaties is waarop de hedendaagse moderne kerk gebouwd is. (Duizen 33:16-19, Duizen 19:31-33)

Juda werd een beeld van de zondekennis, omdat Juda de machteloze was, die door Israel werd geminacht. Israel plunderde Juda, en bracht het tot honger, vandaar dat Juda ook een beeld is van de honger. Juda was maar een klein volk, en daarom ontfermde de Heere zich over Juda. (Ewa 28:52)

Veel gedeformeerde zondekennis is niets anders dan zelfvleierij. Ze redeneren en speculeren totdat zij een oplossing hebben gevonden om het schoon te praten, en dat is vaak door het Jezus-toverwoord, wat Jezus-misbruik en Jezus-afgoderij is, als een afwasmiddel, terwijl de kanker van binnen blijft doorgroeien.

Hoe bij de ware zondekennis te komen is nu het grote vraagstuk voor de kerk. Wij moeten hiervoor het hongerpad van Juda begaan, die werd onderdrukt door Israel, om zo te komen tot het Jezus-

geheimenis, die de zoon was van de zondekennis, waarbuiten geen wedergeboorte is. Dat wil niet zeggen dat er geen wedergeboorte is buiten Jezus op zich, maar dat er geen wedergeboorte is buiten ‘de zoon van de zondekennis’, de ‘zoon van Juda’. Dat is een geheimenis van het verborgen manna, geen object. De kerk moet loskomen van het naïeve, kortzichtige objectbegrip wat ze hebben lopen uitbuiten voor een markt. Zonder zondekennis geen wedergeboorte, maar letterslaven en naamslaven, zoals de Jezus-roepers hebben nog geen zicht op de werkelijke zondekennis. Zij zijn nog slaven van het woord van Goliath, van de zelfvleierij, van overmoedige dartelheid.

Men moet de eigen economie opgeven om tot de zondekennis te kunnen gaan. Zefanja streed tegen de mammondienst van eigengerechtigde economie, de handelsgeest die over en weer sjoemelt, in grote dartelheid. Zelfs de gedeformeerde minderwaardigheids-complexen zijn meerderwaardigheids-complexen. (Vuch 12:1) De mens moet dus minderen, waarvan Juda ook een beeld is. Zefanja is in de nieuwe bijbel de sleutel tot de urim. Het laat zien dat er geen directe weg tot de urim is, dat de mens moet komen tot de juiste schakels. De keurstenen zijn alleen voor de overwinnaars. De mens moet blijven worstelen in Pniël totdat zij het karakter van Zefanja hebben ontwikkeld in hen (II Kamba 11:33).

Er is alleen leven in diepte, waar Zefanja voor staat, en dit gaat dus tegen zomaar het oppervlakkige in. Het is een beeld erop wijzende dat we niet zomaar lichtzinnig met het Jezus geheimenis om mogen gaan. Gaan we dartel met Jezus om, dan wordt het ons tot valstrik (Kersten).

Jezus wees terug op de oude profeten. Daar lag het geheimenis verborgen. Jezus kwam als een herinnering daaraan (Calvijn).

Omdat het volk de verblindende lichten van de dartelheid was nagevolgd moest Zefanja wel een zoon van de duisternis zijn, als een oordeelsprofeet. (II Kamba 8:12)

Als het volk hun Jezus-afgod afgenomen wordt dan klagen ze. Ze hebben snelle afgoden genomen. Die zijn overal. Die betuttelen de mens. De nieuwe bijbel stelt dat de Egypto-judeo wortels van Zefanja in de stam Aser liggen, wat het zelfoffer betekent, de kennis die doet knielen. (II Kamba 10:16-20) Zonder het zelfoffer is het onmogelijk om tot de ware zondekennis te komen. In dat verband worden Aser en Ezau besproken in de nieuwe bijbel. Als Jezus zegt : ‘Ik ben de weg, de waarheid en het leven,’ dan moeten we ook die weg bewandelen, want die liep terug tot de geheimenissen van het OT, waar Jezus op wees, als een herinnering. Daar lagen de schakels, daar lag het verborgen manna, wat in de nieuwe bijbel wordt besproken. De weg is geen object, maar een pad wat je dient te bewandelen, en dan kijken waar het naartoe gaat en daar lering uit trekken.

HOOFDSTUK 28. HET GEHEIMENIS VAN ASER

Het zelfoffer is een aanhoudende worsteling, niet iets wat je snel eenmalig kunt doen, want het zelf, het vlees, wil niet loslaten.

Dit dagelijkse zelfoffer is om ons heen gestaakt, waar Daniël al voor waarschuwde. Over het pad van Zefanja kunnen we teruggaan. Dat is een oorlogspad van het hongeren. Dan moet je jezelf op een rantsoen zetten.

De nieuwe bijbel noemt de stam Aser als de wortel van Zefanja, wat een Egyptisch beginsel is. Egypte en Israel zijn altijd onlosmakelijk aan elkaar verbonden geweest, wat al bij Abraham begon, en daarna Jozef, en toen Mozes. Jozef en Mozes waren beiden Egyptologen. Zo moest in de Egyptologie het lichaam van Aser samengevoegd worden, want dit was in stukken gescheurd. Aser werd in de Griekse transliteratie Osiris genoemd. Het is een beeld van de exegese die dient plaats te vinden. (II Behemma 4:33)

Dit wordt overigens door Jeremia gedaan, als beeld ervan.

Deze lichaamsdelen, stelt de nieuwe bijbel, liggen in het water, en alleen door de exegese (Jeremia) kunnen wij dat opdiepen. (II Behemma 6:34) Aser was een beeld van de verdronkene in de Egyptische mythologie. (II Werktuigen 5:9) De nieuwe bijbel stelt dat Aser voor het oordeel staat. (III Werktuigen 5:10) Dit gaat om het diepere oordeel, om de mens tegen de zonde te beschermen, en dus ook tegen de valse zondekennis, die dus zonde in zichzelf is, als de verboden godsdienstig-vleselijke kennis. Vandaar dat de oordeelskennis zo belangrijk is, te weten hoe groot het oordeel is, niet alleen maar hoe groot de zonde is.

Hier handelt onze catechismus ook over in inzetting 57 : ‘De mens moet zowel de grootte van de zonde en de schuld kennen als de grootte van het oordeel (Odenlech 10:3).’ En : ‘Het zaad moet geheel sterven. Als de mens om genade smeekt, dan krijgt de mens te horen : ‘Mijn oordeel is genoeg,’ want de oordelen des Heeren zijn goed en waarachtig. (Behemma 21:14, Duizen 9:9-10, 18:66-67)’

Als de mens verlossing zoekt van de doorn in het vlees, dan krijgt men te horen dat het nog moet blijven zitten om de mens tegen de zonde te beschermen. Wij moeten daarom oppassen met snelle genezing en het in het kader van de hemelse natuurprocessen zetten, oftewel de hemelse kennis, het hemelse Woord.

Aser staat voor de tucht waaraan we ons moeten onderwerpen, aan de roede des Heeren (Duizen 27:1). Het gaat dus niet om zomaar zondekennis, maar ook om onderwerping aan tucht en oordeel, want de bedriegelijkheid van menselijke oplossingen voor het zondevraagstuk is groot, hoe vroom en godsdienstig die ook mogen klinken. De kerk moet hiervoor ook wederkeren tot de tuchtskennis. De oude vaderen wilden het volk hierin inleiden, maar zij waren afgezonderd, en hun leer werd

veelal tegengehouden en verborgen, terwijl de leken-kerkeraden met de kerk wegliepen om het tegen de hemelse kennis te beschermen. De sleutel der kennis werd verborgen gehouden. Jezus waarschuwde ervoor en de oude vaderen en profeten. Het volk was ten gronde gegaan door een gebrek aan kennis. De oude vaderen wisten dat er geen directe weg of directe oplossing was. Zij predikten over de lange omweg. Om de diepte van het water te testen moet je er niet met beide benen inspringen. (Zeeën 3:16)

Uiteindelijk was het dit principe van Aser waaruit de vrouw geschapen werd, als uit de rib van Adam. (II Duizen 24:17)

De tucht en tuchtskennis is als het hemelse touw waaraan de mens gebonden moet zijn, opdat zijn vlees geen winst over hem behale. (II Kamba 15:4-18)

HOOFDSTUK 29. DE LEEUW HEEFT GEBRULD

Het was 1915. J. Wisse wees op psalm 73, over hoe het van belang is ingeleid te worden tot de zwakheidskennis en geringheidskennis, de eigen zwakheid en geringheid wel te verstaan. Ook J. Wisse streed tegen het objectsbegrip wat ze van Jezus hadden gemaakt, waarin de mens een koude afstand bewaart tot het Jezus-principe. J. Wisse noemde Jezus een voorganger, in de zin dat Jezus op de lijdensweg is voorgegaan, en dan moet de mens volgen. Hij wees op het ‘Waar ik ben, daar zal ook mijn dienaar zijn.’ Men gelooft in Jezus vaak, maar volgt niet de principes van Jezus, en dat is een groot probleem, want dan wordt Jezus tot een voorwerp, waar de oudvaderen tegen streden. (Calvijn, Kersten, Dooyeweerd, Berkouwer, Steenblok, Mallan enz.)
(De Wekker, 5/2, 1915)

En ze tollen maar in het rond met hun Jezus-handel, de handel in zielen, terwijl Jezus weende over hun afvalligheid. Uiteindelijk zijn zij het geweest die Jezus hebben gekruisigd. En dan durven ze ook nog ‘halleluja’ te roepen. Het zijn Jezus-roepers, lippendienaars. Allemaal voor de oren en ogen van de mensen. Hun oren en ogen zijn verwend. Och, Laodicea, ontwaakt toch. We leven nu zeer duidelijk in het Laodiceaanse tijdperk, het tijdperk van de lauwe kerk. We zijn hiervoor gewaarschuwd in de oude bijbel en door de oudvaderen. De leeuw heeft hier van tevoren over gebruld.

Er wordt zoveel gepredikt over wat Jezus wel niet allemaal heeft gegeven, maar wat heb je zelf gegeven ? Jezus is van voorbeeld en herinnering geworden tot een excuus. De mens is misschien wel dom, en laat zich graag bedriegen, maar God laat zich niet bedriegen. Velen zullen hun les leren in de hel waar ze moeten leren leven van de kleine broodkruimels en de kleine waterdruppels. Hier zal de mens geoefend worden, en hier komt God de mens die iets geleerd heeft daarvan tegemoet. Ja, God is ook in de hel, juist in de hel, waar niet alleen God naartoe is gegaan, maar ook de oude profeten. De psalmist zegt in Psalm 139:8 : ‘Zo ik opvoer ten hemel, Gij zijt daar; of bedde ik mij in de hel, zie, Gij zijt daar.’ (Statenvert.)

God is overal, niet slechts in de hemel. Juist op de hel is God gericht, en is daar, op zoek naar het verloren lam. Hij heeft daarvoor de kudde achtergelaten. Volgen wij ? J. Wisse wees erop dat we ons moeten bewapenen met de lijdzaamheid, waar ook Calvijn op wees. Alleen zo kunnen wij de hel plunderen.

HOOFDSTUK 30. DE TRIOMF VAN ASER - HET BOEK OPENBARING ONTSLUIERD

‘*En de dood en de hel werden geworpen in de zee van de urim (de keursteen); dit is de herhalende dood.’*
Openbaring 20:14, Aramees (de taal van Jezus)

Jezus en discipelen en apostelen spraken hoofdzakelijk Aramees, dus dat moet beschouwd worden als de eerste brontaal van het NT, terwijl Grieks de tweede is. Het NT kan alleen begrepen worden in de Aramese taal, omdat het de eerste brontaal is. Deze brontaal heeft Egyptische wortels, en daardoor wordt het Aramees duidelijker en begrijpelijker in de Egyptische taal. Zonder de Egyptologie blijft de oude bijbel dus een half gesloten boek, en zonder de Aramese brontaal, als je alleen maar het Grieks hebt, dan blijft de bijbel voor 3/4 gesloten, en als je de bijbel alleen maar leest in de Nederlandse vertaling, dan blijft de bijbel voor 9/10 gesloten. Het is maar dat u het weet. Het is daarom belangrijk het Aramees te kennen, anders mist men het doel van de oude bijbel.

Als je de Egyptische taal kent, de Egyptische wortels van de oude bijbel, de Egyptologie, dan ben je er nog niet, want dan is de bijbel slechts voor 3/4 open, dus als je echt wil weten wat er nu in de bijbel staat, en wat ermee wordt bedoeld, dan moet je bij de talen van de voortijden zijn, en de talen van Orion. Dan zal het boek geheel opengaan, en alles ontzegeld worden.

De dood en de hel worden in de zee van de urim geworden, in de zee van de toetssteen dus, om getoetst te worden, want mensen hebben veel fabelen gemaakt omtrend dood en hel. Dit is de tweede dood, of de herhalende dood in het Aramees, de taal van Jezus, als het dagelijkse offer wat weer teruggekeerd is, nadat het was weggehaald, waar Daniël over sprak.

Wij moeten onderworpen zijn aan de herhalende dood, aan het dagelijkse zelf-offer, waar ook de stam Aser voor staat. Zo komt de stam Aser tot triomf, en daarom was de troon van Aser ook de troon van Salomo. (II Duizen 24:34)

Het was de troon van de Vreze des Heeren die aan alles vooraf gaat. Het zal ons achtervolgen totdat het vlees in ons is afgestorven. Aser is dan ook de stam van de geestelijke jacht. (Duizen 27:1) Hiervan zijn de eeuwige jachtvelden ook een beeld. Het gaat om de dagelijkse geestelijke oorlog en jacht, en het dagelijkse zelfoffer. In de grondteksten is dit de jacht op het vlees, op de zonde, niet zozeer letterlijk en direct, maar exegetisch en filosofisch. Educatie is het enige wapen. Zonde is het verdraaide goede, en de leugen is de verdraaide waarheid, dus het komt meer aan op puzzelen dan op daadwerkelijk strijden, wat daar slechts een beeld van is.

Dat is ook wat de hel is : de exegese, de puzzelopdracht, het zoeken naar het ‘verloren lam’, de verloren principes, het verborgen manna, maar vanwege het feit dat dit allemaal zeer menselijk en vleselijk kan zijn moet het ook weer herhalend getoetst worden aan de urim, waar Openbaring 20:14 dan ook over spreekt.

HOOFDSTUK 31. CALVIJN EN DE EVANGELISTEN - 9

Calvijn stelde dat de kerk in handen was van nalatige landmannen die gestopt zijn de grond te bebouwen, maar de kerk toch als hun bezit blijven beschouwen. We kunnen denken aan de gemakkelijke genade predikers, de naïeve object-predikers en de algemene belofte predikers wat gewoon puur materialisme en new age is in een religieus voorkomen. Geldzucht en machtzucht maakt gebruik van de vele instrumenten van religie. Gewoonlijks keren zij zich tegen de profeten die gezonden zijn om de wijnstok van schadelijk kruid te reinigen, stelt Calvijn. De profeten moeten het volk streng bestraffen om de bijna verloren gegane godsvrucht opnieuw op te wekken, stelt Calvijn, als hij de gelijkenis van Jezus over dit onderwerp bespreekt. (Mattheus 21)

In de leer van Calvijn zitten antistoffen tegen de gevaarlijke liberale en losbandige new age en het materialisme.

Calvijn stelde dat de kerk deels was opgebouwd uit de vijanden van Jezus, namelijk de schriftgeleerden. Die hielden het Woord van Jezus tegen, want het voldeed niet aan hun eisen. Jezus zou moeten doen wat zij wilden, niet wat God wilde. Calvijn stelde dat God voorbijgaat aan wat de wereld voortreffelijk noemt, en het dwaze, zwakke en verachte verkiest. Dat is de dwaasheid des kruizes. God gebruikt niet hen die braaf zijn naar kerk en wereld, maar die tegen deze gruwelen opstaan, en wenen om de zonden, ook al keert een ieder zich tegen hen. Profeten zijn nooit conform. Ze komen met nieuwe dingen, zoals Jezus deed, en trappen tegen heilige huisjes aan om het ingedutte volk wakker te schudden. Profeten zeggen harde en schokkende dingen, en keren de tradities om. Ze komen niet voor het loon der mensen, of om bewonderd of vereerd te worden. Ze zijn een steen des aanstoots, overal. Ze doen het niet om volgelingen te maken voor de kerkstatistieken. Ze zeggen dingen waardoor velen zich weer van hen afkeren. Net als Jezus komen ze om scheiding te brengen, geen vrede. Ze preken een harde boodschap van berouw, bekering en boetvaardigheid, en ontmaskeren leugenleer, hoe ingebakken die ook is, dat kan hen niet schelen. Ze vrezen God en het Woord van God. Ze stellen gevestigde drogredenen en dode dogma’s aan de kaak. Zij zijn kerkhervormers, en dat kan alleen door de kerk te scheuren. Het gaat om het overblijfsel. Er zullen maar weinigen door de enge poort heengaan. Dat betekent dat populaire leerstellingen waar de massa’s gretig op aandraven vaak vals zijn. Populaire dogma’s zijn vaak leugenachtig. Ze houden mensen op de brede weg, en houden de sleutel der kennis achter opdat zij niet binnengaan, waar Jezus ernstig voor waarschuwde. Er zal maar een klein overblijfsel zijn. Dan kun je je heel eenzaam voelen. De menigtes wilden Jezus kruisigen, en de paar discipelen die hij over had sliepen, en Petrus zou hem verloochenen. Wat een tragedie.

Calvijn stelde dat de brave voorgangers van de kerk aan het beraadslagen waren hoe zij Jezus konden doden. (Verkl. Lukas 19:47)

Calvijn stelde dat Jezus de mens wilde laten zien hoe ijdel en nietsbetekenend hun pralen is.

Als Calvijn het dan over dat hele kleine overblijfsel heeft dan heeft hij het over de kinderen, want Jezus liet hen toe, tot ergernis van de schriftgeleerden. Jezus wees toen op Psalm 8, dat er sterkte gewrocht zou worden uit de mond van kindekens en zuigelingen. Daar ligt het koninkrijk van God. Calvijn stelde dat het ongeleerde volk, oftewel de armen van geest en de kinderen de eersten zouden zijn om als het koninkrijk zou komen het te verwelkomen, want de schriftgeleerden die zoveel wisten en zo geleerd waren zouden het door hun wereldse en kerkse kennis niet eens opmerken. Zij streden ertegen. Alle dogmatische wijsheid der wereld is vijandschap tot God. Er is een heleboel wereldse kennis die je niet nodig hebt, en de gevallen kennis van de gedeformeerde kerk. Dan moet je tot God terugkeren als een kind en het eerst allemaal afleren en ontleren. Kinderen weten dat allemaal niet welke kerk wat zegt, en welke vreemde wiskunde ze er op nahouden om tot God te komen die volkomen inhoudsloos is, geen substantie heeft, maar wat gewoon toverformules zijn die ze opprevelen in hun uiterlijke vormengodsdienst waardoor ze van hun geweten zijn beroofd. Kinderen weten daar allemaal niks van, die zijn nog onschuldig, die zijn nog niet aangetast in hun brein met zulke drogredenen. Die zijn nog puur van hart. Daarom zei Jezus : Laat de kinderen tot mij komen. Zij staan niet aan de poorten om te kijken van welke kerk je bent en welke theologie je hebt om te beoordelen of je wel binnen mag komen. Zij beoordelen mensen niet op uiterlijkheden. Het gaat om het hart. Zij laten alles aan God over. Zij voeren geen gemene laaghartige economie uit over de mensen zoals de volwassenen dat doen, die zo uitgekookt zijn in hun theologische berekeningen.

God had de kinderen verkozen, stelt Calvijn, en zou zelfs stenen kunnen verkiezen om te kunnen getuigen, in zijn verklaring van Mattheus 21:15. We zien hier een beetje hoe de verkiezing bij Calvijn werkt, dat God expres hen verkiest die door de wereld zijn veracht, zoals ook hen met een leerstoornis, en de stenen zijn altijd een beeld geweest van het Woord van God. We zien hier dus dat Calvijn de deur opendoet om te kunnen kijken in het verborgen raadsbesluit van God, waar hij het veel over heeft, wat de onderliggende laag is van God's wil. Het verborgen raadsbesluit is de diepere natuur en kennis van God. God verkiest dat wat door de wereld veracht is om de wereld te beschamen. Dat is een dichterlijk beeld van grote waarde. Het zijn ook die zondaren die door de wereld zijn veracht, zoals hoeren. Calvijn stelt dat de schriftgeleerden in veel diepere zonden leefden. De eersten zullen de laatsten zijn.

Jezus stelde : 'Voorwaar, ik zeg u, de tollenaars en de hoeren zullen eerder het Koninkrijk Gods binnengaan dan u.'

HOOFDSTUK 32. ‘TE ZOET BEVONDEN’ - DE TIEN-JARIGE KOKKIAANSE KERKOORLOG (1947-1956)

De Laodiceaanse gereformeerde kerk is gezeteld op pragmatisme, ofterwel gevoelsdenken en gevoelsgeloven (als het goed voelt moet het wel goed zijn), maar dan zonder geweten. De Vreze des Heeren is weggekapt, alhoewel ze wel een vrees en eerbied hebben voor hun afgoden, bang om er niet meer bij te horen. Ze zijn verstrikt geraakt in object-begrip, en daarom moest Immanuel Kant wel komen om de mens los te trekken van het pragmatische, kortaffe object-begrip, om weer zicht te hebben op de verborgen functies die daarachter liggen. Maar Kant werd in de gedeformeerde kerk als een spelbreker gezien, want hij nam hun voorwerpelijke snoepgoed en speelgoed weg.

Als je dan op het Kantiaanse strand staat, en je ziet de woeste zeeën van het dingbegrip, wie moet je daar dan overheen brengen ? Je moet daar dan overheen tot het volgende Kantiaanse strand, aan de overkant, tot het nihilisme van Nietzsche, wat overigens voortkwam uit het nihilisme van Salomo (alles is ijdelheid), waar de nieuwe bijbel ook over spreekt. Er moet nihilisme toegepast worden op de mannenwereld die het kind om zeep heeft geholpen, tot een markt heeft gemaakt, heeft uitgebuit. Zo kan het vrouwelijke weer hersteld worden, waar de nieuwe bijbel op wijst. (Odenlech 35, Behemma 32:4)

Na Salomo, Calvijn, Kant en Nietzsche gingen Kersten, Steenblok, Mallan en M.J. van Gelder verder met het nihilisme, waarin 1953 een cruciaal jaar was. Steeds meer predikanten van de gereformeerde gemeente begonnen te ontwaken tot 1953 en werden steenblokkianen. Dan ontkomen we niet aan Kant en Nietzsche, want die hebben daar de fundamenten voor gelegd, zoals ook Dooyeweerd in de dertiger jaren. 1953 was de komst van de hemels-nihilistische roofvogels die opstonden tegen het bedrieglijk overpositieve Laodicea. Deze roofvogels namen ons over de woeste zeeën van het dingbegrip tot Orion. Dit was een grote oorlog die nog steeds gaande is. Ter land, ter zee, en in de lucht. Het zijn kantiaans-steenblokkiaanse engelen die de mens uit het bekrompen dingbegrip willen doen ontwaken, om zo de diepere lagen van het leven te laten zien, de dingen die boven zijn, zodat de mens de mammon niet meer dient, maar de Heere in de geestelijke kennis. Er moet een goede verhouding komen tussen de Adamologie en Jezusologie.

M.J. van Gelder beschouwde de gemeente als algemeen onbekeerd. Dat werd hem niet in dank afgenomen.

Maar eerst moet de mens de verloren staat van wereld en vlees onder ogen komen, en op de weg van het twijfelen en toetsen gaan, of de ‘bekommerde’ weg zoals ze het soms noemen. Het is het pad van het kruis en niet van snelle zekerheden, en dan zou al teveel geloof en al teveel genade de mens kunnen doen indutten. Het gaat dus om het smalle pad door de enge poort. De gereformeerde gemeente destijds (Kersten, Steenblok, enz.) hadden problemen met de leer van de predikant R. Kok, die af zou doen aan het ellende vraagstuk en de zondekennis, daar een beetje te snel overheen gaan. Het waren een beetje Kuyper-achtige toestanden, alsof R. Kok een beetje te snel zou gaan met

de genade. Er was een soort kerkoorlog van 1947 tot 1956 omtrend R. Kok. Hij werd in 1950 geschorst, en scheidde zich af om met zijn gemeente door te gaan als zelfstandige gereformeerde gemeente. In 1956 werd de gemeente christelijk gereformeerd. De christelijk gereformeerde kerken hadden gekozen voor de kant van R. Kok. Het geloof was iets makkelijker gemaakt, terwijl de Steenblokkianen de lat hoger hadden gelegd. De gereformeerde gemeente was ook in oorlog gekomen met Steenblok inmiddels, wat leidde tot de 1953 scheuring. Sindsdien probeerde de gereformeerde gemeente de middenweg te vinden tussen Steenblok en Kok, terwijl ook velen meer en meer steenblokkiaans werden. Dat gaf ook weer aanleiding tot de Goudse kerkoorlog in de zeventiger jaren omtrend M.J. van Gelder en de zijnen.

1956 was dus een latere Veenendaalse afscheiding, die in principe al in 1950 was begonnen, en zijn kiemen al had in 1947. Het was dus een nieuwe Veenendaalse kerkoorlog, een tien-jarige kerkoorlog. Er was veroppervlakkiging gaande, zaken werden te gemakkelijk voorgesteld, en er was te weinig twijfel. Het waren de jaren van een dikke duif die de kerk was binnengevolgen, en al gauw werd de kerk verder vergiftigd door een hissende zwarte cobra, een territoriale geest. Kok was een beetje de Kuyper van de gereformeerde gemeente, maar nu was er een scheuring gekomen, en ook van Steenblok scheurden ze zich af. Later probeerden ze het te relativeren, en er was een vraag of het niet slechts een zaak was van semantiek, maar er lagen wel degelijk gevaren op de loer. Kersten stond in 1947 al op tegen Kok en de zijnen, de kokkianen, die ook wel koekianen werden genoemd, omdat het toch wel erg gemakkelijke genadebakkers waren, zoals Kuyper dat was. Ze hadden het evangelie te goedkoop gemaakt. Steenblok bleef hameren op het belang van de prediking van de doodstaat van de mens. Dat moest voorop staan. De kerk was in Laodiceaanse strikken terecht gekomen, en daar deels blind voor. Men moest niet zo snel van zichzelf verzekerd zijn. Eerst zouden de ogen moeten opengaan en er zou boetvaardigheid moeten komen, en onwaardigheidsoefening, want er was ook veel overwaardigheid van het vlees.

Nog steeds is deze strijd gaande. Er zijn verlammende geesten in de lucht die door al te gemakkelijk overgeloof en overgenade de mens in slaap willen zingen, de strijd en het onderzoek willen doven. Het is oppassen geblazen als sinterklaas de kerk binnenkomt.

Hoe kan het ook anders als iemand veel zijn preken begint met het gebed : ‘En mocht het U behagen, o, dierbare Ontfermer, ons voor te komen met Uw Goddelijke lessen en hemelse onderwijzingen, die zoeter zijn dan honing, ja dan honingzeem. Amen,’ zoals R. Kok deed. Dan moeten we oppassen dat we niet ‘te zoet bevonden’ worden. Eerst moet de bitterheid hieraan vooraf gaan en moeten wij het zoet ook weer telkens minderen, opdat er ruimte is voor het bittere medicijn wat de mensheid nodig heeft om van haar zonde los te komen, en opdat men niet in wilde Kuyperiaanse, of in dit geval Kokkiaanse, suikerfeesten terechtkomt. Wij mogen de broodjes niet te zoet bakken. Dat gebeurt op de brede weg, niet op het smalle pad.

Het is nu strijd tegen een verlammende koningscobra, die zijn gif maar blijft spuiten.

HOOFDSTUK 33. REFORMATIE EN INSTITUTIE VI

In het westen komt het telkens weer voor dat valse dogma's zijn gebaseerd op valse vertalingen van de bijbel. Hoe ontstaan die valse vertalingen ? Vaak vertaald men het heel selectief vanuit het Grieks, terwijl dat niet eens de eerste grondtaal is. Jezus, de discipelen en de apostelen spraken hoofdzakelijk Aramees. In het Aramees worden de bijbelteksten ineens weer duidelijk.

Om een voorbeeld te geven : Hebreeën 9:27 wordt vaak vertaald als : 'Het is de mens gegeven eenmaal te sterven en daarna het oordeel.' Hierop heeft men tal van vreemde leringen gebaseerd. Ze dragen dit vers vaak op ter verdediging van hun vreemde standpunten. Het probleem is echter dat het Aramees iets heel anders zegt :

'Het is de innerlijke mens gegeven om een keer een verborgen plaats te vinden om tot betekenis te komen.'

Johannes 3:16 wordt meestal vertaald als 'Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder, die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe.'

Maar in het Aramees staat er : 'Zoals God (eli, alah) de wereld beproefd heeft, zo heeft hij het verborgen zoonschap gegeven zodat degene die hier de waarheid in ziet niet zal zondigen maar eeuwig zal leven.'

Hier wordt de nadruk niet gelegd op het niet verloren gaan, maar op het niet zondigen, niet afdwalen.

In de leer van Calvijn was er een strijd en verschil tussen God's Wil en God's Raadsbesluit. God's Raadsbesluit lag dieper en was verborgen en voorbeschikt. Het was God's eigenlijke en diepere natuur. Ook God's Wil was hieraan onderworpen, als God's hogere Wil, de uitverkiezing.

Dit had God zo gedaan om de mens te beschermen tegen wereldse uitverkiezing. De uitverkorenen van God waren juist kinderen en hen die door de wereld waren veracht. Er is in de leer van Calvijn een strijd tussen vrije wil en onvrije wil, omdat de mens ook uit twee delen bestaat, net zoals God.

De hervormde predikant L. Kievit (1918-1990) stelde in een preek in 1960 dat het geloof buiten de aanvechtingen niet te verstaan is. [1] Het leeft er in, het leeft er niet van, stelde L. Kievit. We hebben die dialectische natuur dus nodig, en het is iets wat we moeten leren, dat er geen geloof is zonder strijd. Het vormt een organisch geheel. Die strijd is niet alleen naar binnen gericht, maar ook naar buiten. Die strijd is met het eigene en met het andere. God strijdt tegen zichzelf, God's wil met God's raadsbesluit, het ondiepe met het diepe, en die strijd is ook in de mens, die als een beeld van God is.

Er zijn geen eenzijdige antwoorden te geven in de dialectische theologie. Dingen hebben twee kanten. In de meerzijdigheid en tweezijdigheid van de theologie is er ook een hemelse eenzijdigheid, want de mens moet loskomen van de zonde. Hier spreekt onze catechismus ook over.

Het dialectische mechanisme (Calvijn, Fichte, Kant, Hegel, Nietzsche, Barth, latere Nederduits gereformeerde dogmatiek enz.) moet ontdekt, geleerd en geoefend worden.

Laodicea is akelige en extremistische eenzijdigheid. Het materialisme heeft zichzelf verletterlijkt en gemonopoliseerd, en mythes en gedichten hebben ze historisch gemaakt. Daarom moet er een grote uittocht uit Laodicea zijn waar zowel de oude als de nieuwe bijbel over handelen.

---

voetnoten :
[1] in zijn preek over Genesis 21:1-7

HOOFDSTUK 34. DE PSALM VAN DE REFORMATIE

'Ellendekennis is het zuiverste bewijs van genade,' wordt veel gezegd in bevindelijk-gereformeerde kringen, als ze het over de zaligmakende ellendekennis hebben, die de sleutel is tot het verbond. Ook wordt het veel genoemd als de sleutel tot Jezus. De predikant W. Hage (1912-2003), die zijn loopbaan in Aalst-Brakel (1952-1954) en Nunspeet (1954-1958) begon, en daarna naar Middelburg ging (1958-1962), en ook een leerling van C. Steenblok was, wees erop dat Jezus zich niet zomaar liet aanraken, in zijn preek over zondag 46 vraag 120 en 121, wijzende op Johannes 20:17 :

'*Raak Mij niet aan, want Ik ben nog niet opgevaren tot Mijn Vader; maar ga heen tot Mijn broeders, en zeg hun: Ik vare op tot Mijn Vader en uw Vader, en tot Mijn God en uw God.*'

W. Hage wijst erop dat Maria in een zoete gemeenschap wilde omhelzen, maar dat Jezus dat haar niet toestond. Wek de liefde niet op voordat het haar behage, stelt het Hooglied, maar hoevelen hebben Jezus wel niet tegen zijn zin aangeraakt ? Hij stelde ook eens dat de mens eigen gronden alleen maar kan verliezen door de ellendekennis, die in principe de ontmaskering is van het vlees, wat in de leer van Calvijn het voornaamste stuk van de theologie is, als het fundament waarop het vlees gedood kan worden. Vandaar dat W. Hage ook stelde dat er geen verlossing is zonder de ellendekennis. C. Steenblok stelde ook dat dit altijd voorop moest staan. In die zin waren de oudvaderen aan elkaar verbonden, en streden ze tegen de andere Laodiceaanse Jezus, het snelle bijgeloof wat in de gemeente was doorgedrongen als de ketenen van oppervlakkigheid en voorwerpelijkheid, wat de deur opende voor allerlei soorten wereldgezinde dwaalgeesten.

In dat opzicht sprak de hervormde predikant L. Kievit in zijn preek over Genesis 21:1-7 uit 1960 ook over de besnijdenis van Izaak, waarbij bloed moest vloeien. Kievit stelde dat het wenen van Izaak over de besnijdenis, het smartelijke, juist een teken en zegel van het verbond was. Het klagen en kermen om de zonden was in de leer van C. Steenblok de ware pinksterdag (De Wachter Sions, 7/6, 1957 en 27/5, 1966). Daar gaat ook Ezechiel 9 over.

Waar dit kruist met de kinderen en de door de wereld verachten, de armen, de vreemdelingen, de armen van geest, de minderheden, de moeilijk opvoedbaren, de eenlingen die nergens inpassen, hen die altijd twijfelen, de verbrokenen van ziel, de verslagenen van hart, daar zijn de uitverkorenen. Het is een dichterlijk beeld. God heeft hen uitverkoren die niet door de wereld zijn uitverkoren. De eersten zullen de laatsten zijn. Dat is de psalm van de reformatie die wereld en kerk omkeerde.

Als L. Kievit spreekt over het Woord van God dan stelt hij dat het zo smal is dat het vlees er niet op kan bouwen. We kunnen dit vergelijken met het smalle pad tot de enge poort. Kievit stelt dat al het andere zal wankelen, vergaan en bezwijken.

HOOFDSTUK 35. DE KOUD-WARM KERKENOORLOG VAN 1966

R. Kok was ‘te zoet bevonden’ in de gereformeerde gemeente in 1950, en ging toen zelfstandig verder, waarna hij in 1956 overging tot de christelijk gereformeerde kerk. Men vond in de gereformeerde gemeente dat R. Kok iets te snel ging met de genade, wat ze ook weleens van Kuyper zeiden. Er mag niet te snel van Golgotha gegaan worden tot de olijfberg, zeggen wij weleens. Het moet diep genoeg gaan op Golgotha, om zo los te komen van voorwerpelijke prediking.

Een groep christelijk gereformeerde predikanten in de veertiger, vijftiger en zestiger jaren waren verontrust over de toenemende wereldgelijkvormigheid in de christelijk gereformeerde kerken, net zoals C. Steenblok het zag komen in de gereformeerde gemeenten. De christelijk gereformeerde predikanten die het opmerkten waren ook verontrust over de voorwerpelijke, oppervlakkige prediking, en wilden terug naar wat oude gereformeerde beginselen.

In 1966 werd het blad ‘Bewaar het Pand’ daartoe opgericht. De aanhangers van deze stroming werden bewaar-het-panders genoemd, als een soort regressieve stroming vooral binnen de christelijk-gereformeerde kerk, zoals dat soort stromingen er ook in de hervormde kerk waren, zoals het Reveil, de gereformeerde Bond, de L. Kievit-beweging, en de gekrookte riet beweging. Terug naar de oudvaderen waarvan de steeds moderner wordende kerk steeds meer losbrak en afweek.

G. Blom (1905-1992) laat de verontrusting horen in het eerste nummer van Bewaar het Pand, waarin hij stelt dat ze vrezen dat velen in de CGK zich lichtvaardig geruststellen voor de eeuwigheid. Er moest weer gepredikt worden tegen de paden van de zonde, zoals vroeger. Hij noemt dat er vroeger veel meer naar voren kwam wat nodig is.

1966 : Er kwam een lichte innerlijke scheuring, afscheiding of gewoon onderscheiding in de christelijk gereformeerde kerk, waar De Wekker toendertijd ontzet over schreef, maar wat je ook kunt zien als een overgang of verdieping, of ontstaan van een bovenbouw.

Er was ook altijd die zowel koude als warme oorlog tussen de gereformeerde gemeente en de christelijk gereformeerde kerk over de verbondenleer. De gereformeerde gemeente had de twee-verbondenleer, en de christelijk gereformeerden de drie-verbondenleer. De twee-verbondenleer bestaat dan uit het werkverbond en het genadeverbond, waarvan het genadebond samenvalt met de verlossing, terwijl de drie-verbondenleer de verlossing als derde verbond heeft. Het zijn allemaal zeer duistere raadselen. Het gaat hier om semantiek en semiotiek, in de zin dat het er maar net om gaat welke terminologie je volgt. Calvijn stelde heel duidelijk dat de armen, de ellendigen en de kinderen uitverkoren waren, niet in de zin dat ze allemaal waren uitverkoren per definitie, maar daar waar de lijnen kruisten, en dit was op bepaalde punten vrijwillig en op andere punten onvrijwillig, omdat Calvijn twee lagen aanbracht in zowel God als mens, namelijk de ondiepe laag en de diepe laag, een verschil tussen wil en verborgen raadsbesluit. Dit is dus een zeer ingewikkelde en

dialectische zaak. Uiteindelijk komt het er dus op neer dat er een scheiding wordt gemaakt tussen het ellendige, arme, kinderlijke overblijfsel van twijfelaars en de zelfverzekerde, verwaande Laodiceanen. De ellendekennis is de weg, dus dat is een Steenblokkiaanse weg, de weg van 1953, in hoeveel verbonden je dat dan ook onderverdeelt.

Te weinig verbonden die te oppervlakkig zijn gemaakt in sluiertermen zoals genade, verlossing en uitverkiezing kunnen de mens al snel in slaap doen dutten. Berkouwer stelde dat het menselijk vlees heel bedriegelijk kan zijn met zulke termen. Dit is ook het geval als we het over geloof hebben. Er moet een goede samenhang en definitie zijn. Berkouwer waarschuwde ook tegen valse zondekennis.

De predikkunst is een zeer voorzichtige dichtkunst. Verabsolutering, monopolisering, systeemdwang, veroppervlakkiging, extremisme, staan hierin altijd op de loer, en daarom is de prediker ook een strijder, een worstelaar, als Jakob op Pniël. Zij moeten vechten met het Woord, opdat zij niet tot het woord van het vlees komen, en opdat zij het Woord niet verkeerd gebruiken, want dat kan ook nog. Ook de duivel en het vlees gebruiken het Woord, voor hun eigen doeleinden, en ze verdraaien het graag in hun pogingen om het los te maken van de context en de grondtekst, van de etymologie en de lexicografie. Oh, zoveel gevaren liggen er op het pad van de prediker. Hij moet alle leeuwen kennen, alle slangen, alle sluwe krokodillen, en hij moet een varkensjager zijn, een varkensworstelaar ook, opdat zijn eigen vlees geen voordeel over hem behale. Zaken als hermeneutiek zijn ook zeer belangrijk, want er zijn zeker regels verbonden aan de exegese. Oh, laten wij hierin toch niet te vrijzinnig en liberaal zijn, alsof het er allemaal niet toe doet, want de Heere heeft een pad aangelegd waarvan we niet mogen afwijken, en dat is een smal pad, een lang pad, met een enge poort, ook voor de exegese.

God heeft uitverkoren wat de wereld, het vlees, niet heeft uitverkoren. Dat is iets heel dichterlijks. Hieromtrend is de prediking.

De inkorting en beknoptmaking van het heilsplan, missing links, heeft geleid tot het komen van de ‘stoned dogs’ op de preekstoel. In het Nederlands : ‘drugshonden’. Ze staan op de preekstoel, dronken en aan de drugs. Ze hebben een hete aardappel in de keel. Als je dan tot de Steenblokkiaanse kerken komt (GGiN), dan is de prediking al snel klageriger, smekeriger.

Steenblok was de verdieping van de gereformeerde gemeente, zoals Bewaar het Pand dat was voor de christelijk gereformeerde kerk. Dat zijn doorgangen, vluchtroutes.

De gereformeerde gemeente werd door Steenblok ‘te zoet bevonden’. De gereformeerde gemeente vond op haar beurt de christelijk gereformeerde kerk te zoet. Hoe dan ook werd de twee-verbondenleer koning in de gereformeerde kerk (1931) en de drie-verbondenleer (1927) werd koning in de christelijk gereformeerde kerk.

De tweetjes tegen de drietjes zou je bijna kunnen zeggen. Is het belangrijk ? Moet je een tweetje of een drietje zijn, of de middenweg hierin zoeken ? Er is weleens gezegd dat de gereformeerde gemeenten pendelen tussen Steenblok en Kok. In de zeventiger jaren werd er flink over gestreden. Er was een Kok vleugel en een Steenblok vleugel. Er begon toen steeds meer de nadruk te komen op het Steenblokkiaanse belang, ook in de tachtiger jaren vooral. Sommigen zochten de middenweg, en anderen neigden meer naar Steenblok. Je zou je kunnen afvragen of je ook niet zou

moeten pendelen tussen de gereformeerde gemeente (twee-verbondenleer) en de christelijk gereformeerde gemeente (drie-verbondenleer).

In de christelijk gereformeerde kerk ontstond de scheiding tussen gematigd en verdiepend met de komst van Bewaar het Pand in 1966. Ook zijn er verschillende visies geweest op de twee- en drie-verbondenleer.

‘Zodra echter de mens van de wet (werkverbond) een verkeerd gebruik gaat maken verzet zich het Evangelie (genadeverbond).’ (Van Schuppen)

Het omgekeerde kan ook van belang zijn : ‘Zodra de mens van het evangelie (genadebond) verkeerd gebruik gaat maken verzet zich de wet (werkverbond).’

‘Deze twee, Wet (werkverbond) en Evangelie (genadeverbond), zijn op elkaar aangelegd. Ze staan niet vijandig tegenover elkaar.’ (Van Schuppen)

Onze catechismus voegt deze werkingen samen in inzetting 9, Over genade en loon :

‘Genade is in het Aramees de
discipline van de opvoeding en de studie, dus niet iets goedkoops of vrijblijvends. (III Werktuigen 1:14). De genade was ingezet omdat de mens valse wetten had opgesteld. Er zijn lagere, vleselijke wetten, en hogere wetten. De ware genade is de hemelse zorg door de hemelse prediking (Belech 5:13) waaraan de mens zich kan zuiveren. Er is lagere, vleselijke genade, en hogere, hemelse genade. Het recht van de mens is vleselijk, en zijn gedachten, maar God is altijd groter.’

Uiteindelijk moet dus de genade afsterven en opwassen door en aan de genade, en door en aan de wet, en de wet moet afsterven en opwassen door en aan de wet, en door en aan de genade. Berkouwer noemt het dan ook een organisch geheel. Er moet wel gesnoeid worden. We moeten goed in de gaten blijven houden : hebben we het nu over de hogere wet of de lagere wet, en hebben we het nu over de hogere genade of de lagere genade. Calvijn noemde de genade een ander loon, zoals ook de oudvaderen spraken van genadeloon. Ook moet er hierin ruimte gegeven worden aan dichterlijkheid en psalmelijkheid, zolang die niet ten koste gaat van het doel.

Vanaf 1928 begon de koud-warme oorlog over de verbondenleer. Daar komt bij dat Calvijn verschillende lagen in God en mens onderscheidde die dus verschillend zijn, en dat dan weer andere regels gelden, dus het hangt er allemaal vanaf : semantiek en semiotiek.

In de twee-verbondenleer vallen genade en verlossing samen in het genade verbond, terwijl de drie-verbondenleer dat afgescheiden heeft in werkverbond, genadeverbond en verlossingsverbond. Het verlossingsverbond is voor de uitverkorenen, dus het genadeverbond heeft een veel ruimer aanbod dan bij de gereformeerde gemeente, die het genadeverbond alleen voor de uiverkorenen hebben, en dus heel voorzichtig zijn met het genade-aanbod. In de drie-verbondenleer is genade niet hetzelfde als verlossing. Het wordt dan soms zo gebracht dat genade het voorportaal is van de verlossing. Je zou het zo kunnen zien dat genade in veel gevallen dan tijdelijk is, want dat moet later dan tot verlossing komen, maar omdat dat alleen voor de uitverkorenen is, het overblijfsel, valt er ook weer een heleboel genade weg, als steigers van een huis die als het huis klaar is worden weggeworpen.

Genade kan potentieel ook iemand doen indutten, net als geloof trouwens, omdat het toch min of meer sluiertermen zijn van veel diepere dingen, waar het Aramees in beide gevallen op wijst, de taal van Jezus. Dat is een mankement in het westen, dat het vaak z'n betekenis heeft verloren. Het blijft daarom Russisch roulette spelen als je die termen te voorwerpelijk maakt.

Als genade nu zoals Calvijn en de oudvaderen soms stellen een ander loon is, een genadeloon, waar Paulus het in de grondteksten ook over heeft, dan is het genadeverbond een hoger loonverbond, maar dan moet het genadeloon nog tot volkomenheid worden gebracht, wat dan in principe het verlossingsverbond is. Je kunt het ook als een toetsverbond zien waarin alles nog eens doorgetoetst wordt opdat er geen theologisch bedrog zou zijn, want daar is de mens nogal goed in, in sjoemel-theologie, om zo zichzelf in valse gerustheid te zaligen. De Steenblokkiaanse roep blijft hierin dus van belang, dat er alleen verlossing is in de ellendekennis. Daar ligt de kiem, dat staat voorop. Zo niet, dan zal Laodiceaanse sluwheid de mens bedriegen.

Zo zien we dat zowel de twee-verbondenleer van belang is (GG) en de drie-verbondenleer (CGK), en mogen we hiertussen 'pendelen'. Wel is het van belang tot de hogere betekenissen te komen van de verbonden, opdat de duivel geen voordeel op ons behale.

De Nederduits gereformeerde dogmatiek is dus een brug tussen de GG en de CGK, en dat is een steenblokkiaanse brug : Alleen wie de laodiceaanse ellende kent zal deze brug kunnen zien.

Te snelle genade kan optreden in de drie-verbondenleer, terwijl te gemakkelijke genade kan optreden in de twee-verbondenleer, en daarom moeten ze elkaar zuiver houden. Er is een lagere verbondenleer en hogere verbondenleer. Soms kruist het tegen elkaar weg. De twee-verbondenleer sterft en wast op aan de twee-verbondenleer en drie-verbondenleer, en de drie-verbondenleer sterft en wast op aan de drie-verbondenleer en twee-verbondenleer. Het is een dialectisch mechanisme om de kerk te beschermen tegen voorwerpelijkheid en veroppervlakkiging. Zoals werkverbond en genadeverbond niet vijandig tegenover elkaar staan, zo staan de twee-verbondenleer en de drie-verbondenleer ook niet vijandig tegenover elkaar, maar dienen ze elkaar zuiver te houden en aan te vullen.

Deze twee leren vormen een organisch geheel. Het boek des levens, de nieuwe bijbel, is doorslaggevend in deze zaak. Jezus is in zijn hoedanigheid als zoon van Juda de zoon van de zondekennis :

Judah is in de diepte het centrum, de
belijdenis van zonden. Hier brengt de
geestelijke kennis de besnijdenis terug.
Duizen 33:20

Alleen in de zondekennis is er wedergeboorte. In die zin is de zondekennis het hoofd van het genadeverbond, oftewel het genadeloon-verbond. Dan bouw je loon op door geestelijke wegen, niet door aardse, vleselijke wegen. Het vlees kan niet bij God komen. Jezus is de vrucht van de zondekennis, niet anders. Hij is geboren uit de donkere bruid.

Omdat er twee lagen in de mens zitten : de gebonden, gedwongen wil (ondiep) en de ware, verborgen wil (diep) is het dus ook niet zo dat een mens zomaar het verbond met God kan verbreken. Als de mens ontrouw is is God nog steeds getrouw.

Calvijn stelde dat de uitverkiezing door Abraham niet genoeg is, maar dat de mens ook door Jakob uitverkoren moet zijn, dus een diepere uitverkiezing. We hebben het dan over onze worsteling op Pniël dat we ons niet zomaar aan goden overgeven, maar alles volhardend en zorgvuldig toetsen tot verbrokenheid. In deze twijfel werden wij ellendige mensen die ontdekt zijn aan de ellendige, doodse en dodelijke toestand in de wereld. Dan zijn wij ontdekt aan onze zwakheid, geringheid en nietigheid, in een hemels nihilisme. Zo is daar dus het Abrahamsverbond en ook nog het Jakobsverbond in de calvinistische leer.

Er staan gimmicks op de preekstoelen met lichtende verschijnselen, in de kerk van Laodicea, om valse gerustheid te brengen onder het volk met een overmaat aan genade en geloof, om af te leiden waar het daadwerkelijk om gaat : de zondekennis waarin wedergeboorte is. Calvijn stelde de zondekennis als het voornaamste van zijn leer, wat voorop stond, wat C. Steenblok en F. Mallan later overnamen, en W. Hage. Er is geen weg tot het yeshua principe dan door de zondekennis, de prediking van de doodstaat van de mens, en de ellendekennis. Het yeshua principe is dan het doden van het vlees, wat als tweede wordt genoemd door Calvijn. Het doden van het vlees kan alleen na de ontmaskering van het vlees. We zien dus in het boek des levens dat yeshua als de zoon van Juda, de zoon van de zondekennis is, wat laat zien dat er alleen wedergeboorte is in de zondekennis. Dit houdt een strijd in tegen de valse zondekennis van Laodicea. Doet de mens af van de zondekennis en trommelt de mens allerlei afgoden op, dan zal de mens daardoor ook bedrogen worden. De mens betaalt een hoge prijs door het afsnijden van stukken of stukjes van de zondekennis.

HOOFDSTUK 36. WAAROM HEBBEN DE BOMEN BLADEREN ? - BESPREKING VAN DE DOGMATIEK VAN WITSIUS (1636-1708)

Iedereen kan door het aannemen van de ellendekennis, door de erkenning van de doodstaat van de mens, en de zondekennis, uit Laodicea uitgaan, wat in principe dus de betekenis is van het ‘aannemen van Jezus’ in de psalm of het gedicht van het evangelie. Jezus is namelijk de zoon van de zondekennis, de vrucht van de zondekennis. Het aannemen van Jezus is een bepaalde terminologie in de oudheid, maar de mens moet begrijpen wat het voorstelt. Dat kan alleen in de onderwerpelijke prediking, niet zomaar in de voorwerpelijke prediking.

Dit is het steenblokkiaanse pad. Dit is 1953, toen de hemelen zich openden. Daarbuiten werd alles meer en meer Laodiceaans, waar C. Steenblok tegen waarschuwde. De grootste ellende is de ellende niet te kennen. Het begint bij het Socratische ‘weten niets te weten,’ anders blijf je in Laodicea rondhangen. Laodiceanen zijn zelfbedriegers.

Het is een calvinistisch, Kantiaans-Nietzchiaans nihilisme over de toestand op deze aarde, wat al bij Salomo begon : ‘alles is ijdelheid.’ Dat te beseffen is de kiem van de wedergeboorte. In deze Steenblokkiaanse ervaring, ook wel het Steenblokkiaanse pinksteren genoemd, gaan je ogen open voor de monsters die deze aarde in hun greep houden. Zo kan de mens los komen van elk bedrieglijk Laodiceaans pinksteren. Wij moeten ernstig streven naar deze Steenblokkiaanse ervaring waarin onze ogen worden geopend voor de zonde, de dood en het verderf en de leugen, en wij moeten erover zuchten en klagen zoals in Ezechiel 9.

Laten we niet vergeten dat de Steenblokkianen Jeremianen zijn, wenende profeten over de zonde Israels. En zij werden gestenigd. Het Steenblokkiaanse is al zo oud als de wereld zelf. Ziende op het verval in het kerkelijke Jeruzalem stelde F. Mallan dat we nu ook welgemeend wenend kunnen getuigen : ‘Jeruzalem, Jeruzalem, gij die de profeten doodt en stenigt, die tot u gezonden zijn, hoe menigmaal heb ik uwe kinderen willen bijeenvergaderen, gelijkerwijs een hen hare kiekens onder de vleugelen vergadert, en gijlieden hebt niet gewild.’
(De Wachter Sions, 24/3, 1967) Mallan had het ook over de strijd tussen de kokkianen en de steenblokkianen die maar bleef voortduren, wat op hetzelfde niveau is als de strijd tussen de kuyperianen en de kerstenianen. Natuurlijk waren er ook kruispunten, want er waren ook punten waarin ze elkaar konden vinden. We spreken daarom ook van koud-warm kerkoorlogen, zoals die er ook was tussen Kuyper en Schilder.

Hoe moeten we de genade dan zien zonder dat het afdoet aan de zondekennis en ellendekennis ? De genade is de vervulling van de wet (Witsius) en de vervulling van de zondekennis en ellendekennis, in plaats van de vervanging ervan.

Witsius (1636-1708) wilde de dogmatiek rondom de verbondenleer herstellen, vanwege de grote theologische strijd omtrend dit onderwerp, met name over het genadeverbond. Hij wilde de genade bespreken zonder dat het tekort zou doen aan de geboden. Net als Berkouwer wilde hij het tot een organisch geheel maken, vervulling in plaats van vervanging, opdat er bruggen zouden komen tussen verschillende dogmatische richtingen. Ook Witsius onderwees over het werkverbond, het genadeverbond en het verlossingsverbond, de drie-verbondenleer dus, die zo is aangenomen door de christelijk gereformeerde kerk.

Laten we opmerken dat Witsius in zijn boek ‘De economie van de verbonden tussen God en mens’ (1677) noemt dat genade het beeld van God in ons vernieuwt, en het is hetzelfde als waarmee de mens was geschapen, wat in principe toont dat de genade niet iets passiefs is, maar het hemelse werk, en de vervulling van de kennis, van studie en herinnering. (hoofdstuk 2) De mens kan zo ook loskomen van de voorwerpelijkheid van de geboden door de betekenissen van de geboden te gaan zien om er onderwerpelijk mee om te gaan. De Laodiceanen houden of de geboden voorwerpelijk en oppervlakkig, of ze stellen dat de geboden zijn vervangen door de genade. Met de zondekennis moet de mens ook komen tot de gebodenkennis.

Witsius stelt dat God de bron is van de schepping en de eerste oorzaak. God is ook de bron van de schepselen, en als die niet afhankelijk zouden zijn, dan zouden ze niet zonder tegenstelling ontvangen worden. Hoe meer graden van het bestaan en zijn, hoe meer graden er zouden zijn van afhankelijkheid.

In de uittocht uit Laodicea moeten we de bergen in, waar het soms koud kan zijn, en waar draken hun holen hebben.

Witsius stelde dat het niet duidelijk was of het nu om een verboden boom ging of om een verboden bomensoort. Als de mens zich aan God’s geboden zou houden, dan zou het vanzelf vrucht gaan dragen. Het goede zou alleen volkomen gekend kunnen worden door ervan te genieten. (hoofdstuk 3) Het is van belang hierbij te stellen dat de duivel daarom ook met vals, voortijdig genot aan kwam zetten om het kennismatige loonsplezier te verspillen. Dat heeft de duivel gedaan door Laodicea.

Het is de mens niet geoorloofd een boomvrucht te begeren zonder God’s toestemming, stelt Witsius. We kunnen daarbij stellen dat het niet geoorloofd is een boomvrucht te begeren zonder het blad te raadplegen, want het blad vertelt of een boomvrucht eetbaar is of niet, en als het eetbaar is, dan vertelt het blad wanneer het gegeten dient te worden en wanneer niet. Zaak is dat de mens zelf de ware vruchten in zich diende te ontwikkelen, door onderwerpelijke kennis te ontwikkelen over God’s geboden en verboden, en de tijden, seizoenen en bedelingen hierin te herkennen.

Witsius noemt dit het raadplegen van God’s mond. Wij kunnen stellen dat de bladeren daarvan een beeld zijn, en dat we ons daarom moeten laten onderwijzen door de bladeren, de monden des Heeren.

Hierin is het belangrijk te beseffen dat er meer goeds is in gehoorzaamheid dan in het genieten op zich. Juist de gehoorzaamheid zal ons uiteindelijk meer bevredigen dan zomaar zinloos genot. De mens was nog niet gekomen tot het volkomen geluk, omdat de mens nog een groter goed te

verwachten had nadat de mens de loop van de gehoorzaamheid had voltrokken. Hierop werd gewezen door het verbod op de boom der genietingen, aldus Witsius.

Witsius noemt dit terecht symbolische geboden en verboden omtrend de bomen, wat hij een positieve institutie noemde. Hij noemde de geboden van het verbond tweeledig, namelijk de natuurgeboden en de symbolische geboden. Het werkverbond is tweeledig, namelijk de geboden op zich en de navolging. Genade is dan niet iets passiefs en doods, maar de vervulling van de geboden. De Laodiceaanse kerk heeft de geboden vervangen door de genade. Witsius noemt het verschil tussen de geboden en verboden op zich en de kennis ervan, want de kennis is het doen van de geboden en het niet doen van de verboden. Wij mogen niet met de geboden zomaar omgaan als objecten, maar moeten er kennis van ontvangen door de natuur geboden en de symbolische geboden. Hierover handelt de nieuwe bijbel.

Witsius noemt dat het werkverbond is gebouwd op de geboden van de natuur. Omdat het voortstroomt vanuit de natuur van God en mens moet het wel wat regels hebben, dat de mens zekere geboden en verboden worden voorgeschreven, anders zou het de natuur niet meer zijn. Er is nu eenmaal goed en kwaad. We kunnen stellen dat de kennis hierover ervoor moet zorgen dat het niet geobjectificeerd wordt, want als dat gebeurd dan sterven de zintuigen af en kan er geen navolging meer zijn. Vandaar dat Laodicea, het afgevallen deel, ook wel Objectivatia wordt genoemd. Alles draait om het object, het voorwerp, niet de kennis. Zowel Witsius als Kant wilden de mens losmaken van die voorwerpelijkheid, oftewel van het materialisme, ook wat betreft het geestelijke en religieuze materialisme. Het kan heel heimelijk werken als een slang. Het volk is ten gronde gegaan door de objectificatie, door een gebrek aan kennis. Objectivicatie vreet steeds meer en meer kennis weg, zodat de mens niet meer kan navolgen, en zo misleid wordt.

De geboden moeten niet alleen onze daden zijn, maar ook onze natuur, noemde Witsius, zoals dit ook genoemd werd door Aristoteles. Het moeten niet zomaar daden zijn, maar een gewoonte, en het moet uit onze natuur voortkomen.

Nu, de bladeren aan de bomen zijn dus beelden van het Woord van God wat wij te dienen raadplegen voordat wij zomaar de boomvruchten plukken en eten. Deze lijnen worden verder uitgewerkt in de nieuwe bijbel, het boek des levens, wat dus ook de boom des levens is. Het werk van Witsius was hierin een voorloper. Hij wilde bruggen bouwen tussen de verschillende kerkgenootschappen en kerkstromingen, die in grote oorlog en scheuring lagen met elkaar, en hij wilde dit doen zonder af te doen aan het smalle pad en de enge poort, zonder af te doen aan de natuurgeboden en symbolische geboden en de kennis daarvan. Uiteindelijk kwam hij tot vervulling ervan, niet ter vervanging. In die zin riep Witsius : Gaat uit van Laodicea.

Hij stelde dat er nog een reformatie na de reformatie moest komen, dat gereformeerden verbeteraars hoorden te zijn. Hij streed tegen de geestelijkheidsverzaking die was binnengeslopen, de wereldgezindheid, en hij riep de predikanten en landsbestuur op om hun verantwoordelijkheid te dragen hierin, want er was veel verval en scheuring onder het volk, vanwege gebrekkig onderwijs. Hij wilde als een vervuller zijn. Hij wilde de aandacht weer vestigen op de natuur en de symboliek, om zo de orthodoxie weer in het juiste verband en de juiste verhouding te brengen. Er was bij hem sprake van drie boeken die God gegeven had : het boek van het geweten, en ook de oude bijbel, en het boek des levens, de nieuwe bijbel, die toen nog niet was verschenen, maar nu wel. Hij noemde

het boek van het geweten en de oude bijbel als de weg tot inschrijving in het boek des levens. Hij noemde dat ze toendertijd nog in het tijdperk van de duisternis waren, en dat dat ook de reden was waarom mensen niet gelijk waren in spreken en denken, en hij riep daarom op tot vrijheid, voorzichtigheid en liefde, verdraagzaamheid dus.

Vrijheid mag nooit ten koste gaan van voorzichtigheid en liefde, want dan zou het slechts dood liberalisme zijn, en dan moeten we weer wijzen op het blad en de vrucht, de vrucht die verborgen wordt gehouden door het hemelse Woord. Hij noemde ook dat het niet goed is omdat het God's wil is, maar dat het God's wil is omdat het goed is.

Witsius was niet onderlegd in het Grieks, en al helemaal niet in het Aramees. Hij verklaart het NT vanuit zeer gebrekkig Grieks als hij het over de hel heeft, en haalt daar niet eens het Aramees bij. Mattheus 25:41 zegt in het Aramees, de taal van Jezus, dat degenen aan zijn linkerhand, het Noorden, hen die de duivel hebben gevolgd, naar de urim moeten gaan om verder gekeurd te worden en gezift voor onbepaalde tijd, wat kan variëren van een periode tot een eeuwigheid, en we moeten goed beseffen dat het hier ook nog eens om een gelijkenis gaat. In het Aramees kan de onbepaalde tijd ook gewoon een bepaalde wereld zijn, dus een locatie, geen tijdsbestek. Ook de al dan niet volharde zondaren zijn dus ruwe diamanten, of bevatten ruwe diamanten, en dat zal de urim uitmaken, de keursteen, niet de mens of enige valse afgod door de mens bedacht.

Witsius stelt dat de straf niet alleen een straf is door het verlies maar ook een straf door de zintuigen. Hij bespreekt ook dat er verwoesting plaatsvindt in de hel. God haat en straft de zonde. Hij stelt dat als God de zonde niet zou straffen, dan zou God als de zondaar worden. Door de straf laat God aan de zondaar zien : 'Ik ben niet zoals jij.' (hoofdstuk 5)

Door het straffen zet God zichzelf apart, noemt Witsius. Het apart gezet zijn uit zich in het geven van straf. Dat is ook de definitie van vroomheid, het bestraffen van de zonde om zo geen deel te hebben aan de zonde. God kan alleen vroom zijn in gerechtigheid. Witsius noemt daarom de straf als noodzakelijkheid, anders zou God God niet zijn, en niet vroom kunnen zijn. Er mag dus ook geen vergeving zijn buiten de gerechtigheid. Witsius noemt dat God jaloers is, en daarom geen zonden en overtredingen vergeeft. Van zijn vroomheid stroomt zijn jaloezie, en van jaloezie stroomt zijn wraak. Als er één van die schakels weggehaald zou worden, dan zou God God niet meer zijn.

Gerechtigheid is zo natuurlijk voor God als zijn eindeloosheid, vroomheid en almacht, en daarom gaan de zonden niet ongestrafd. De vervulling van God moet behoren tot zijn bron en natuur, niet tot het goede plezier van zijn wil.

Witsius geeft aan het einde van hoofdstuk 5 toe dat hij niet weet of God voor altijd de zondaar zal laten bestaan. Hij roept net als Calvijn op om over deze dingen te aarzelen en ons oordeel terug te trekken. Als het over een eeuwige straf zou gaan, dan weet hij ook niet of dat alleen de straf door het verlies is of ook nog door de zintuigelijkheid, maar hij weet wel dat het niet oneindig is, omdat God gerechtigheid is. Eindige schepselen kunnen niet oneindig gestrafd worden, noemt hij. Er zal alleen straf zijn naar de mate van de zonde, anders is het absurd en ongerechtig, noemt hij. (Mattheus 11:22-30)

Net als Steenblok en Dante laat hij dus zien dat er verschillende gradaties in de hel zijn, en dat die mogelijk kunnen eindigen in opheffing, of overgaan in lichtere straffen, maar daar wil hij niet al teveel over speculeren.

Hij geeft een verschil aan tussen de kwaadheid die op haar wijze oneindig is, maar niet in eigenlijke zin. Er is dus een kwaad die op haar wijze oneindig is tegen de oneindigheid van God, en die roept ook een straf op die op haar wijze enigszins oneindig is, maar dat is niet in eigenlijke zin. Alle zonden zijn niet hetzelfde, maar zeer ongelijk. Hij heeft het dus alleen over de kwaadheid van de zonde die op haar wijze oneindig is. In die zin bespreekt hij het dus dialectisch. De smet en vlek van de zonde is eeuwig, noemt hij, maar die kan vervolgens ook weer gezuiverd worden.

Hij noemt dit allemaal lastige vraagstukken, want God is groter en geeft geen rekenschap van zijn zaken. Toch vraagt hij zich af in hoeverre God recht heeft om zulke straffen op te leggen, of dat een natuurlijk recht is, of dat dit opgeroepen wordt door de zonde zelf, en dat het onmogelijk zou zijn voor God om er niet op deze wijze op te reageren. Hij noemt dat het bepalen van het eigenlijke recht van God in afzonderlijke gevallen boven de menselijke natuur uit lijkt te reiken.

Hij noemt op diverse plaatsen in het boek dat het om hemelse orakels gaat en dat er dus ook regels zijn van symboliek, naast de regels van de natuur. Hij noemt dat de mens gewoonlijks minder waarde aan de oren hecht dan aan de ogen. (Herodotus)

Witsius noemt dan de boom der kennis van goed en kwaad het symbool van het werkenverbond, en dat de mens een plicht heeft om de betekenis ervan uit te werken, in plaats van ervan uitwendig te nemen. Het liet zien dat de mens er niet voorwerpelijk mee om mocht gaan, maar onderwerpelijk. Niet uitwendig, maar inwendig. De mens moest uitkijken naar de andere wereld, wat dus ook laat zien dat de hof waarin de mens was geplaatst nog maar het begin was en niet het einde. De mens moest het verdiepen.

Witsius noemt dat de mens dus heel voorzichtig met de boom moest omgaan (hoofdstuk 6). Het was dus ook de boom van de beproeving. De betekenis was tweeledig, want het was een verzegeling van de belofte en van de dreiging van het verbond.

Ook was er geen simpele benadering van de boom des levens, want het stond voor wijsheid, en het zou alleen verkregen worden door studie.

Als de mens standvastig zou zijn in de beproeving omtrend de boom der kennis van goed en kwaad, dan zou hij door liefde en gehoorzaamheid komen tot de kennis ‘over’ deze boom, en dan zouden zijn zintuigen opengaan in de onderwerpelijke kennis, niet de voorwerpelijke, objectificerende kennis. De mens moest dus heel voorzichtig zijn, en de kennis niet grijpen, maar toetsen en onderzoeken, op een veilige afstand. Er was een diepe, goede, voorwaardelijke kennis en een oppervlakkige, valse onvoorwaardelijke kennis. De mens moest dus eerst komen tot de voorschriften over de boom en over de boomvruchten, waarvan we kunnen stellen dat de bladeren daar een beeld van zijn. Deze tweeledigheid wordt ook uitvoerig besproken in de nieuwe bijbel, het boek des levens.

Witius noemt dat de mens het hoogste goed moest bespiegelen en begeren, maar er niet naar te streven dan op de wijze die de hemel heeft voorgeschreven. Dat is wat de boom der kennis van goed en kwaad de mens wilde leren. De mens mocht dus niet toegeven aan zijn eigen redeneringen, hoe geloofwaardig die ook zouden overkomen bij de mens. De boom leerde de mens ook dat het geluk niet ligt in het bevredigen van de lichamelijke zinnen voor vermaak, maar dat er andere dingen zijn die de ziel verdiepen, namelijk God die door de ware geboden en voorschriften de mens richting geeft. Er is geen waarachtig leven dan door de richting van God op te gaan.

Witsius stelt dan dat de twee bomen wijzen op de geboden en het evangelie. (Zanchius)

De sabbath is onderdeel van het werkverbond, noemt Witsius, want het laat de mens gericht zijn op de dingen die boven zijn. We kunnen hierbij opmerken dat de sabbath dus ook de bron is die het vlees uitdooft. Het laat de mens zijn in het hogere werkverbond, niet in het lagere werkverbond. De sabbath is een beeld van het afsterven aan de lagere, vleselijke werken. De sabbath laat ook het verbodene zien, wat dus voorwerpelijk verboden is, maar niet onderwerpelijk. In die zin is de sabbath onderdeel van de boom der kennis. Door de sabbath kon de mens komen tot de andere wereld, niet slechts de hof waarin ze waren. We kunnen stellen dat de sabbath de onderwerpelijke vrucht is die alleen door studie verkregen kan worden. Het is niet de voorwerpelijke vrucht, want die leidt tot de dood. Zij moesten dus de bladeren lezen, van de bladeren leren, van de voorschriften van het Woord van God, om zo tot de ware vrucht te komen, en de valse vrucht te ontwijken.

Men kon ook niet zomaar tot de vrucht komen. Men moest eerst de werken doen, oftewel zijn tijd van beproeving tot een goed einde brengen. Witsius noemt dat de sabbath ook het werkverbond verbindt aan het genadeverbond, wat hij de vervulling van het werkverbond noemt, niet de vervanging. De sabbath is het kruispunt. Hij noemt dat een geleerd man hem uitlegde dat Adam op de eerste dag van zijn schepping werd misleid door de duivel en de hele wereld meesleurde in de grootst mogelijke corruptie, maar op de zevende dag werd dit hersteld. Dit is de dag van het evangelie, de overwinning over het vlees, over de zonde, over de duivel, die op de zesde dag de mens had misleid.

Maar dan wil Witsius zijn kant van het verhaal vertellen, en hij noemt dat theologische economie. Hij noemt dat de genade die Jezus verwierf niet zomaar genade was, maar dat Jezus die verwierf door gehoorzaamheid. We spreken dus van genadeloon, of gewoon beloning, zoals dat ook zo staat in de Griekse grondtekst. Het verlossingsverbond is iets tussen God en de zoon, het zoonschap dus. Dat de mens gevallen is is geen reden voor het ongeldig worden van de geboden. Omdat de zoon uit God is geboren kan hij de geboden volbrengen en vervullen.

In het genadeverbond wordt het zoonschap overgedragen tot de uitverkorenen. We kunnen stellen aan de hand van de nieuwe bijbel dat dit zoonschap niet voorwerpelijk, niet als een object, maar alleen door studie, het onderwerpelijke, verkregen kan worden, en dan zal de zoon eerst aan zichzelf moeten sterven door de zondekennis, en zo geboren worden. Vandaar dat aan de ene kant God geen voorwerpelijke kinderen heeft, maar wel onderwerpelijke kinderen, en dat is een groot verschil. Die dialectiek komt ook voor in de nieuwe bijbel, en dit verklaart ook waarom in de islam, de voorloper van de reformatie, God geen kinderen heeft, en waarom dit zo’n belangrijk dogma is. Het behoedt de mens voor Laodiceaanse geloofs-eigenmaking.

Ook Karl Barth wees erop dat het juist het zoonschap is dat is uitverkoren, en brengt zo het Godsonderwerp onder in het gezinsonderwerp.

Bij Witsius gaat het in het verlossingsverbond niet zomaar om een voorwerpelijk zoonschap, maar om het zijn van een dienstknecht tot God. Dit snijdt al een heleboel overmatige romantiek weg die in de voorwerpelijke theologie zo dominant werd.

HOOFDSTUK 37. HET SNOEPVERBOND VAN KUYPER EN KOK

In het paradijs sloot men een verbond van voorwerpelijkheid met de duivel, waardoor men alles zou objectificeren voor de markt. De onderwerpelijkheids- en ontwerpelijkheids-verbonden werden weggeworpen, en men betaalde een hoge prijs. Alles maar dan ook alles op deze aarde wordt tot oppervlakkig object gemaakt, als een vloek.

De Nederduits gereformeerde dialectiek werkt hiermee :

- voorwerp
- onderwerp
- ontwerp

En :

- stelling
- tegenstelling
- samenstelling

oftewel :

- these
- antithese
- synthese

Dat zijn wetenschappen op zich, en het is de enige weg om uit Laodicea te ontkomen. Het is niet meer leven maar overleven.

Er zijn vele verbonden in de latere Nederduits gereformeerde dogmatiek. We moeten tot deze verbonden gaan :

- zondekennisverbond (Steenblok)
- toetsverbond (Jakob)
- lijdensverbond (Basilea Schlink)
- stervensverbond (Jezus)
- onderwerpelijkheidsverbond (Witsius)

In het leven is het de bedoeling om van gemakszuchtige, oppervlakkige voorwerpelijkheid te komen tot voorzichtige, twijfelende, studerende onderwerpelijkheid, waar Witsius over predikte en wat later werd overgenomen door Kant, Hegel, Nietzsche, Kersten, Dooyeweerd en Steenblok. Van voorwerpelijkheid komen tot onderwerpelijkheid is een belangrijk onderwerp in de gereformeerde gemeente en de GGiN, de steenblokkiaanse kerk, en dit kan alleen door de zondekennis, of zoals wij het noemen : het zondekennisverbond. Na de calvinistische reformatie en het heengaan van Calvijn begonnen dingen vast te groeien, en daarom moest de witsiaanse reformatie wel komen in de jaren 1600 en 1700, om de weg te banen voor de latere kantiaanse reformatie. Zonder Kant zou de gereformeerde gemeente nooit hebben kunnen bestaan, want dan zou de mens nog in het dingbegrip opgesloten zijn. Door de onderwerpelijkheid, het tot studie-onderwerp te maken, kan de mens terugkeren tot het oorspronkelijke ontwerp in het paradijs. Witsius stelde dat de boom der kennis in het paradijs niet voorwerpelijk gebruikt mocht worden, maar alleen onderwerpelijk, om zo tot nog een andere wereld te gaan. Daarom wordt er veel over Orion gesproken in de nieuwe bijbel.

Ik had een droom dat ik ergens liep met een vrouw langs een gracht. Ik droeg een grote tas die ik neerlegde, en ik sprong zo de gracht in. Zij riep mij toen na : ‘Waarom spring je in de melk ?’ En inderdaad was het zo dat er geen water in de gracht was, maar melk. De vrouw riep ook dat er zware stroming in de gracht was, zware zuiging, en ik werd naar beneden gezogen, naar de stenen zijkant, waar een gat was waar die zware zuigkracht vandaan kwam, en ik kon niet meer loskomen, maar toen zag ik ineens dat ik het niet was, maar iemand anders, terwijl ik toch in de gracht was, dus ik dook toen naar die persoon die vastzat in de zuigkracht in het gat, een wit gat, wat overigens niet diep ging, maar wat gewoon in de muur zat onder de melk, en de vrouw riep toen dat ik moest oppassen dat ik zelf niet meegesleurd zou worden, dat ik het nooit in mijn eentje zou kunnen. Ik nam toen een touw wat ik ergens aan vastbond, en ging toen met het touw naar beneden om het aan de persoon vast te maken, en ging toen weer naar boven langs het touw om de persoon op te trekken. De melk was warm, lauw. Het waren de jaren 1600 en 1700, waar goede dingen waren, maar ook gevaarlijke dingen. Vandaar de strijd.

R. Kok (1890-1982) begint in zijn brochure ‘Het aanbod van God’s genade’ al direct te stellen dat het in hoofdzaak over het aanbod van genade gaat. Met dit aanbod van genade komt God tot allen, stelt hij. Hij heeft het over het belang van de evangelie-prediking aan de gehele wereld. In hoofdzaak gaat dit dus om het aanbod van de genade, en daarachter is het dan van belang : ‘Als gij dan volmaakt wil zijn, verkoop dan wat gij hebt, en geef het aan de armen,’ Mattheus 19:21. De zaken worden hier dus omgedraaid, want zoals Steenblok het stelde moet de ellendekennis voorop staan, en niet de genade. Het zou anders heel bedriegelijk kunnen worden, en daarom stond R. Kok ook bekend als genadestrooier, een wilde weldoener, ook al predikte hij geloof en bekering en de

ellendekennis. Het aanbod van genade was de hoofdzaak. Door het aanbod van genade als hoofdzaak te maken deed hij tekort aan de ellendekennis die aan alles vooraf gaat. Calvijn stelde dat voorop en dat was het voornaamste stuk van zijn theologie, en daarna het doden van het vlees.

Eerst moeten we dingen goedmaken, en dan is er genade, als genadeloon. Eerst moeten we besef hebben van wat er verkeerd is gegaan. Er mag niet zomaar genade aangeboden worden. Genade is een sluierterm en kan al snel als slaapdrugs werken. Je mag er niet voorwerpelijk mee omgaan. R. Kok werd gezien als een morser. Het begon allemaal een beetje op Kuyper te lijken, die ook een genade bakker was die heel veel de nadruk legde op genade, en de mensen daarmee drilde, ook al had hij het over geloof, bekering, berouw, en de ellende kennis. De verhouding klopte niet. Er werd snoep en drugs gesmokkeld. Het was sinterklaas en zwarte piet, ook al kwam hij met zak en roede.

Het blijft maar herhaald worden in zijn brochure : het aanbod van de genade. Dat staat voorop en is hoofdzaak, en daarna wordt er pas over de andere dingen gesproken. Er wordt verschrikkelijk gesjoemeld en gesmokkeld. Het is als sommige stukken van Kuyper waarbij je geheel wordt ingepeperd en ingesmeerd met de genade. Er gaat hier iets gigantisch fout. Zo gaat het er in gerechtshoven ook niet aan toe, dat ze zomaar de genade aanbieden aan alle criminelen.

R. Kok biedt het algemene evangelie aan, wat aangenomen kan worden, om zo Jezus de Zaligmaker met een waarachtig en levend geloof te omhelzen. Hij was een romantisch prediker. W. Hage (1913-2003), die ooit een leerling van Steenblok was, wees ook op de andere kant van het verhaal, in zijn preek over zondag 46. Maria wilde Jezus in zoete gemeenschap omhelzen, romantisch met hem zijn, maar Jezus zei : ‘Raak mij niet aan.’ (Johannes 20:15-17) Hij wilde niet dat zij voorwerpelijk met hem omging.

Het is van belang dat we ons niet zomaar storten in allerlei genade-weelde, maar dat wij gaan twijfelen, in de leer van Socrates wetende niets te weten, oftewel het pad van de bekommerden begaan, zoals het soms genoemd wordt in bevindelijk-gereformeerde kringen, want het geestelijke natuurproces gaat traag. Wek de liefde niet op voordat het haar behage. Het mag niet ten koste gaan van de diepte van de zondekennis, daarom is het een smal en lang pad, waar Witsius ook op wees, om zo onderwerpelijk om te gaan met de bomen van de hof in plaats van voorwerpelijk. Er zijn geen snelle wegen, want door de snelle wegen viel de mens, werd de mens bedrogen. Er waren dus grote gevaren verbonden aan de manier waarop R. Kok predikte.

Je vraagt je soms af als je zijn geschriften leest of hij nu een predikant is of de kerstman. In ieder geval ging hij in 1956 over tot de christelijke gereformeerde kerk die aan zijn kant stonden, en in 1966 werd hij deel van de Bewaar het Pand vleugel binnen de christelijke gereformeerde kerk, om daar zijn overmatige zoetigheid te verspreiden. Men probeerde zo tussen Steenblok en Kok in te blijven, alhoewel anderen begonnen in te zien, meer en meer, hoe belangrijk het was toch meer naar Steenblok te neigen.

HOOFDSTUK 38. 1953 : DE TERUGKEER TOT GETSEMANÉ

1946 : Haaien beginnen de wateren van de christelijk gereformeerde kerken binnen te zwemmen. Objectificatie, voorwerpelijkheid, wereldgezindheid, veroppervlakkiging begint steeds meer in te dringen, en in de vijftiger jaren beginnen predikanten over te gaan naar bevindelijkere richtingen. Er is overal verval, en sommige predikanten staan er binnen het kerkverband tegen op. Niet elk verval is natuurlijk verkeerd. Er zijn ook Barthiaanse en Kantiaanse stromingen die het kerkverband op sleeptouw nemen. Verschillende lijnen lopen er doorheen. Er moet ook veel wat vroeger gedeformeerd was weggestreept worden. Ook vanuit de bevindelijke richting stromen er predikanten met hun kerken naar de christelijk gereformeerde kerk, zoals R. Kok in 1956.

Verschillende predikanten begonnen het op te merken na de oorlog, na de bevrijding, hoe het volk in valse gerustheid kwam, want de oorlog was nog niet gestreden. Men ging aan de drugs. Er werd een verdacht goedje rondgegeven. De voorwerpelijkheid leidde de mens af van de onderwerpelijke studie, het werd gevaarlijk gedeformeerd Laodiceaans, alhoewel er ook tekenen van doorgaande reformatie waren, het komen ‘van dingbegrip tot functiebegrip’ (zie Dooyeweerd). Er liepen dus meerdere lijnen door de christelijke gereformeerde kerk, en lijnen gingen ook in elkaar over, en gingen naar buiten of naar binnen. Het werd zowel slechter als beter, maar sommige predikanten begonnen alarm te slaan. Zo waren er dus ook de uittochten in de vijftiger en zestiger jaren. Men zocht het zwaarder, bevindelijker, want men wilde niet te licht of te zoet bevonden worden.

Golgotha was geweest in de jaren 1940-1945, na een langslepend Getsemané in de dertiger jaren crisis. Maar nu de bevrijding was gekomen in 1945 snelde men al snel vanaf 1946 met vernieuwde krachten tot de olijfberg. Er werden dingen overgeslagen, schakels werden losgelaten, en men kwam tot veroppervlakkiging in plaats van verdieping. Men ging overmatig feesten en werd wereldsgezind. Met 1953 waren er ook protesterende en demonstrerende steenblokkiaanse en barthiaanse woorden en waarschuwingen in de christelijk gereformeerde kerk, en men hield de Apeldoornse synode. Het was allemaal te ver gegaan. De mens was van God afgedwaald. De mens

was God kwijt, en er werd opgeroepen tot bevindelijkheid, want het lag niet zomaar vlug voor het grijpen. De mens moest de lange weg terugmaken.

Het was inmiddels september. In het voorjaar, zo vlak voor de zomer, op 3 juni, was er in de gereformeerde gemeente een generale synode gehouden in Utrecht, met als voorzitter A. Verhagen. Er werd door een afgevaardigde voorgesteld om te gaan stemmen over de school, want de meningen liepen zeer uiteen, waarop een aantal afgevaardigden wegliepen, want die voelden niets voor een stemming. De stemming vond alsnog plaats, en C. Steenblok werd afgezet als leraar. Het begin van de GGiN. Dat was een grote scheuring. De boodschap van C. Steenblok was de strijd tegen voorwerpelijkheid, wereldsgezindheid en veroppervlakkiging, d.m.v. de ellendekennis, die in zijn ogen niet diep genoeg was gegaan, wat in principe een zeer Barthiaanse stelling was, en degenen die Barth begrepen merkten op dat hij in principe zwaar gereformeerd was.

Nu was er in Apeldoorn in september een generale synode van de christelijk gereformeerde kerken, en men riep op tot buitengewone arbeid. (Acta Generale Synode september 1953, p. 6) Er werd gewaarschuwd tegen de secte-geest. Er werd opgeroepen tot bekering en verootmoediging. Er werd gehamerd op het belang van de kennis van de kerkgeschiedenis zodat er zicht zou komen op het schriftuurlijke beginsel, en dat kon alleen door het geestelijk aanvoelen van de werkelijkheid en de praktijk van het geestelijk leven (p. 7). Er werd dus opgeroepen tot bevindelijkheid, de onderwerpelijkheid. Men was terecht huiverig voor hooghartigheid, stellende dat hun wijsheid dwaasheid is en hun kracht zwakheid. Ze moesten gaan van het witte paard tot de witte wolk. Ook was contact met de gereformeerde gemeente wenselijk, en men lette op de ontwikkeling van wat daar gaande was (p. 48).

Met de gereformeerde kerk van Kuyper was er geen vereniging mogelijk, vanwege al te grote leerverschillen. Ze wilden wel blijven getuigen van het schriftuurlijke beginsel van de afscheiding (1834), en contact was ook zeker mogelijk.

In de generale synode kwam naar voren dat er grote verontrusting was over de geestelijke verwording in hun kerken die gaande was, en ze waarschuwden tegen inzinking en vervlakking. Ook waarschuwden ze tegen de algehele modernisering die op komst was. De religieuze metaforen waren er nog wel, maar die hadden hun betekenis verloren. (p. 228) Er werd opgeroepen tot ernstige bezinning. Voordat men op de kansel zou gaan staan zou men eerst diep ontdekt moeten zijn aan de onderscheidende en onderwerpelijke bron. Ze probeerden duidelijk te maken dat alleen door de lange onderwerpelijke weg te begaan men het Woord des Heeren kon spreken. Op de voorwerpelijke weg van objectificatie van de religieuze zinnebeelden zou alles dichtgroeien, en zou het vlees slechts spreken, ook al komt die met religieus taalgebruik. Dit was dus min of meer een Steenblokkiaanse boodschap. Wat er in de gereformeerde gemeente was gebeurd was in principe ook bij hen gebeurd, dat de hemelen waren geopend, en dat er een engelenmacht was gekomen die deze waarschuwing bracht. Dat is de waarde en het belang van 1953. Het liep parallel aan elkaar. Net als Steenblok streden zij tegen oppervlakkigheid en wereldgelijkvormigheid, en waarschuwden zij tegen de opmars van de Laodiceaanse kerk die verstrikt was in eigenwaan.

De ouderen werden opgeroepen om een goed voorbeeld te zijn voor de jongeren, in deze tijden van verval. Er werd opgeroepen om ‘bekeerd te worden van zelfgenoegzame bekering’, oftwel los te komen van Laodiceaanse bekeringen. Ook Dooyeweerd werkte dit uit in zijn theologie en filosofie

in de dertiger jaren. Hij moedigde de mens aan die bergen te beklimmen, om die hemelse kou in te gaan, om los te komen van Laodiceaanse lauwheid. Het moest afsterven, want het vrat aan de breinen en de harten van de mensen, als een meedogenloos monster. Dooyeweerd wilde dat de mens de geestelijke Mount Everest zou beklimmen.

Ze waren God kwijt, stelden ze, en dat moest geleerd worden in de bevindelijke weg. Dat was de verlieskennis. De mens moest onder ogen komen, en leren, dat hij het verloren had. Laodiceaanse drugs probeert dat in de hersenen weg te werken, opdat de mens verder gaat op zijn verloren paden, zonder dat hij het door heeft, opdat het rijk der duisternis zo voordeel op hem behale.

Er was een tendens gaande dat de jeugd om meer aandacht vroeg, en men moest oppassen dit niet tegemoet te gaan met wereldse middelen die uit het vlees opkwamen, ook al waren die met een godsdienstig laagje bedekt. (p. 229)

Er werd gewaarschuwd dat wie de jeugd zou willen tegemoetkomen met wereldse middelen al dan niet vanuit verkeerde jeugdlusten, die zou de jeugd juist in de armen van de vijand spelen.

Nu, als wij naar onze herinneringen kijken, dan moeten we daar niet voorwerpelijk mee omgaan, als objecten, maar onderwerpelijk zoeken naar functie en betekenis. Loskomen van naïef dingbegrip. De mens snelde na de oorlog tot de olijfberg, terwijl Golgotha juist verdiept moest worden in onderwerpelijkheid, om zo tot de velden van Gethsemané terug te gaan waar men schakels had laten liggen, om zo de lange en smalle weg verder te begaan. Ik had eens een droom over Getsemané als een natuurgebied met kerken, en jachtvelden. Er moest nog veel op de zondemachten gejaagd worden. Er waren vele zwijnen waar de mens nog niet mee af had gerekend.

Gaat men zomaar snel tot de olijfberg ? Neen, men moet eerst tot een dieper Getsemané gaan, tot het dagelijkse zelfoffer. Men zal de dood zoeken maar het niet vinden, omdat men eerst meer moet strijden en zich bewapenen met de lijdzaamheid, opdat zo ware geestelijke vrucht voortgebracht zal worden. Getsemané was in mijn droom in de bloei. De wildernis zal bloeien. Dat kan alleen in onderwerpelijkheid, in het voorzichtige, schriftuurlijke onderzoeken en toetsen.

Voorwerpelijke prediking is overmatig romantisch, Laodiceaans dus. Het leven is illusie, laten we dat niet vergeten. Dit is het gebied buiten het paradijs, daar waar de bedrieger, de trickster, regeert. De stukjes breken van elkaar af om nieuwe stukjes te vormen en om de wereld erachter te laten zien.

HOOFDSTUK 39. HET LAODICEAANSE VERBOND

We moeten onderwerpelijk omgaan met het begrip kerk, niet als voorwerp. Je moet de kerk vinden in jezelf, want je bent zelf een kerk, waar de oude bijbel al op wees. Dat is ook een hele Paauwiaanse gedachte. Uiteindelijk werden de Paauwianen preeklezers. We moeten de bladeren verstaan, de geschriften des Heeren, voordat we tot de vrucht kunnen gaan. Als je te gemakkelijk met kerk en bijbel omgaat, Laodiceaans, dan is de ellendekennis en verlieskennis niet goed tot je doorgedrongen en ben je nog aan de drugs. Dan moet je bij Paauwe en Steenblok zijn, en bij Barth. Dan moet je bij het jaar 1953 zijn, en die beweging ging ook over tot de christelijk gereformeerde kerk min of meer, want wat in de gereformeerde gemeente gebeurde gebeurde ook bij hen, min of meer. Het liep aan elkaar parallel. Ze wilden vasthouden aan de bladeren, maar dan moesten ze leren daar onderwerpelijk en bevindelijk mee om te gaan, in plaats van voorwerpelijk. Dat was ook hun doelstelling in 1953, maar het kwaad was al geschiedt, en de christelijk gereformeerde kerk werd met de stroom meegesleurd van de nieuwe generatie. Verschillende predikanten vertrokken toen in de vijftiger en zestiger jaren, met hun gemeentes. 1946, het grote verval van het voortijdig opgaan tot de olijfberg ten koste van een dieper Golgotha en Getsemané, bleek te sterk te zijn. Daarom moest men onderwerpelijk leren om te gaan met 1953, het verdiepen, om zo verder op het Steenblokkiaanse pad te gaan.

1946, het jaar na de bevrijding, was het jaar van de algehele indutting, de aanvang van het moderne tijdperk, van de valse, Laodiceaanse gerustheid en geruststelling. Het greep om zich heen als een orkaan, als een woest zeemonster, en ook de christelijk gereformeerde kerk werd gegrepen, en er werd goed teruggevochten in 1953, en daarvóór al, maar het was te sterk. Du Marchie van Voorthuyzen en Van Minnen waren inmiddels al vertrokken, in 1952, en ook anderen vertrokken al dan niet met hun kerken in de vijftiger en zestiger jaren, zoals Zijderveld, W. Baaij, Venema, van der Bijl en van Ravenswaaij.

1946 : Haaien beginnen de wateren van de christelijk gereformeerde kerken binnen te zwemmen. Waar komt het vandaan ? Het antwoord is heel simpel : Het doodsjaar van Calvijn, 1564. Calvijn (1509-1564) was nog maar in zijn mid-vijftiger jaren toen hij stierf. Zijn Institutie had hij geschreven toen hij jong was, alhoewel er daarna ook latere versies kwamen, de laatste in 1559, vijf jaar vóór zijn dood, maar in zijn commentaren nuanceert hij het. Daarom stelde hij dat de Institutie samen met zijn commentaren gelezen dienen te worden, maar velen zijn nooit zover gekomen, omdat zijn bijbelcommentaar een nogal omvangrijk werk is. Je zou jezelf dan vele jaren eraan moeten wijden om het enigszins te kunnen doorspitten. Hij stierf dus betrekkelijk jong, terwijl hij nog niet klaar was. Met zijn dood namen haaien zijn werk over, en objectificeerden het. Calvijn werd tot een voorwerp, een product. Ze maakten er TULIP van, een slap aftreksel van zijn leer.

Nu, Calvijn kon niet meer alles zeggen wat hij moest zeggen, sinds zijn jonge dood. Verschillenden hebben gewezen op de komst van nieuwe hemelse boeken, zoals J. Wisse (CGK) en C. Steenblok (GGiN), zoals ook de oude bijbel dat deed, in het boek Daniël en het boek Openbaring.

C. Steenblok zegt hierover in zijn Gereformeerde Dogmatiek in vraag 2201 dat er sprake is van boeken die geopend gaan worden, zoals dat in de oude bijbel was opgetekend. Hij noemt het boek van de ongeschreven geboden van de natuur, en het boek van de geschreven geboden, en het boek van het geweten wat daarmee in overeenstemming is. Ook noemt hij het boek des levens, wat we de nieuwe bijbel noemen. Hij noemt hierbij Openbaring 20:12 :

‘*En ik zag de doden, klein en groot, staande voor God; en de boeken werden geopend; en een ander boek werd geopend, dat des levens is; en de doden werden geoordeeld uit hetgeen in de boeken geschreven was, naar hun werken.’*

Dat boek was in zijn dagen nog niet gekomen. Hij leefde van 1894 tot 1966. Hoe durft iemand dan te zeggen, op grond van deze tekst, dat de oude bijbel de hoogste autoriteit is ? Dat is een Laodiceaanse gedachte. Men had toen nog niet alles ontvangen. Het is een leugenleer. De oude bijbel was samengesteld op basis van een verkiezing door een groep kerkleiders die erover gestemd hebben en gediscussieerd. Democratie is nooit de hoogste autoriteit. God doet niet aan ‘meeste stemmen gelden.’ Daar komt bij dat ze toen de volle waarheid nog niet hadden. Die moest nog komen. Jezus had aangegeven dat ze daar nog niet klaar voor waren. Het boek des levens is de hoogste autoriteit, oftewel de nieuwe bijbel, want die oordeelt de levenden en de doden. Niet de gebrekkige oude bijbel. Het is een onbijbelse gedachte dat de oude bijbel het hoogste boek zou zijn. God werpt niet zomaar paarlen voor de zwijnen want de mens leefde toen nog in het tijdperk van de duisternis. Zij die stellen dat de oude bijbel de hoogste autoriteit is doen aan voorvaderverering in de ergste vorm. Het is een noodbijbel geweest, een noodplan. Het was nog niet de vervulling. Wij prediken uit de oude bijbel, het oude verbond, en de nieuwe bijbel, het boek des levens, de vervulling van het verbond, het nieuwe verbond.

In het Aramees, de taal van Jezus, komen de doden in Openbaring 20 tot de pijler van een brug, de drager van het Woord, en dan worden de boeken geopend. In het Aramees is de pijler wit of doorzichtig wit. Het Aramees noemt dat het een bitter wit is, en dat het van de oertijd is. (vers 11)

U kunt dan zeggen : ‘Gezegend zij de Heere, maar ik ben van die of die kerk, of van die of die kerkeraad, of van die of die synode, of van die of die classis, enz. en wij geloven dat de oude bijbel

de hoogste autoriteit is, vanwege wat hier of daar staat of vanwege wat die of die gezegd heeft,' maar ik laat mijn linkerhand niet weten wat mijn rechterhand doet. Ik ben Nederduits gereformeerd, Steenblokkiaans en christelijk gereformeerd, intergereformeerd dus, en ik doe niet aan van horen zeggen, maar ik sta onder een engelenmacht, en dit is een bevel van de Heere. Daar mag u het mee doen. U gelooft maar wat u wil geloven. Ik beoordeel u niet om uw theologie, want het gaat om uw hart. Ik heb broeders en zusters in alle richtingen. Er zijn veel verschillen tussen de richtingen en zelfs binnen de richtingen. Maar wat ik wel weet is dat de oude bijbel niet de hoogste autoriteit is, maar God is de hoogste autoriteit, en die heeft het boek des levens gegeven als de hoogste autoriteit, oftewel de nieuwe bijbel, om de levenden en de doden te oordelen, niet als iets voorwerpelijks, maar in onderwerpelijkheid, tot ontwerpelijkheid. Het is de witte steen die voor de overwinnaars is, met nieuwe namen. Wij prediken uit de oude bijbel en de nieuwe bijbel en de geschriften van Calvijn en de andere oudvaders. De oude bijbel is niet almachtig. De voorouders moesten het met de oude bijbel doen, zo gebrekkig als het was in de wildernis, maar zij moesten opgaan tot het verborgen manna.

Wij zijn geroepen om de boekrollen te ontzegelen. Zo werd het ons vroeger geleerd door een hervormde predikant die onderwees over Karl Barth en dat de bijbel precies was wat het beweerde te zijn : een bij-bel. Uiteindelijk gaat het om God en God's Woord, wat dwars door de oude bijbel heengaat, maar ook veel ruimer is. Karl Barth was zwaar gereformeerd in zijn opvattingen. De mens is totaal vervreemd van God. Ook de kerken. De Nederduits gereformeerde kerk is zwaar gereformeerd, en heeft dus het boek des levens nodig. Dat boek zal geopend worden. Het ware zwaar gereformeerde is niet voorwerpelijk, maar onderwerpelijk, ook wat betreft de oude bijbel en de nieuwe bijbel. Het is Steenblokkiaans. Als u loopt te bedenken hoe u hogerop kunt komen, een hogere positie in de kerk kunt krijgen, of in de wereld, dan is het Steenblokkiaanse bezig juist de diepte van zijn ellende en verlies onder ogen te komen. Groot verschil, nietwaar ?

Het zware gereformeerde gaat niet alleen dieper terug in de geschiedenis, maar heeft ook deel aan de doorgaande reformatie, dus wij zijn ook vrijgemaakt gereformeerd, maar dan van de zwaardere, meer steenblokkiaanse vleugel. Wij als zware intergereformeerden blijven ons afscheiden en afscheuren van het Laodiceaanse. Dat is wat de Nederduits gereformeerde dogmatiek is. Het is niet zelfgenoegzaam. We moeten dieper de wildernis in, als Ismael. Mozes mocht het beloofde land niet binnengaan, voorwerpelijk gezien, maar hij moest er onderwerpelijk mee omgaan. Uiteindelijk moest Jeremia het werk van Mozes zuiveren en ermee verder gaan. Dat is wat we terugvinden in het steenblokkiaanse, oftewel in 1953. Zo is er een opstanding van het calvinistisch gereformeerde, en kunnen wij het donkere jaar van 1564 en zo ook van 1946 overbruggen. Amen.

Nederduits Gereformeerde Predikanten Fonds (NGPF)

HOOFDSTUK 40. GEEN WITTE STEEN ZONDER DE ZWARTE STEEN

Waarlijk zwaar gereformeerd zijn betekent niet mee te doen met het bedrog, jezelf als Jeremia ervan af te zonderen. Zwaar gereformeerd betekent dat je uit Laodicea bent gegaan. Als je gelooft dat we alles al hebben in de oude bijbel, dan is dat een Laodiceaanse dwaalleer van zelfgenoegzaamheid. Het is een zeer onbijbelse gedachte. De bijbel spreekt volop over het nieuwe hemelse boek wat zou komen, over de volle waarheid die zou komen. De aarde zou volworden met de kennis des Heeren. Dat moest nog gebeuren. Als je de oude bijbel als object gebruikt en als hoogste autoriteit dan is dat niet zwaar gereformeerd, maar zwaar Laodiceaans. Dan ben je jezelf en anderen zwaar aan het bedriegen. Dan ben je een goedgelovige new ager. Dan mag je predikant zijn, maar ben je ook een taalkundige ? De bijbels in het westen zijn grotendeels verkeerd vertaald. Veel predikanten hebben zich wel verdiept in de dogmatische verbonden van de westerlijke kerk, maar niet zozeer in de diepere talenstudies en de lexicografie, etymologie enz. Dan ben je voer voor de Laodiceaanse monsters die de kerk in de greep houden. Vaak zijn de predikanten die exegetische en lexicografische zwakheden hebben ook weer marktpredikanten. Wij hebben nooit onze boeken verkocht. Als je het voor de markt gaat doen, en niet voor de doorgaande reformatie, dan wordt het slinks, hoe dan ook. Wij mogen het vrome woord des Heeren niet verkopen. Jezus ging met een zweep door de zwijnenstal die ze van het huis des Heeren hadden gemaakt. Dat is wat zwaar gereformeerd is, dat je niet braaf meeloopt met Laodiceaanse optochten. Ze staan de hele dag voor de spiegel in Laodicea, terwijl de zwaar gereformeerden in de wildernis op zoek zijn naar het verloren lam, allereerst in henzelf. Geloven in de oude bijbel als allerhoogste autoriteit gaat geheel tegen Openbaring en andere teksten in, en is niet zwaar gereformeerd, maar dartel gedeformeerd.

Calvijn’s werk was nog niet af. Voortijdig stierf hij omdat de mensheid meer nog niet aankon. Haaien namen de mensheid in in 1564, zijn sterfjaar, om het calvinisme te vervlakken, modern en populair te maken, voor de markt. Het werk werd gedeformeerd, net zoals de nazi’s eens deden met Darwin en Nietzsche. Toen in 1946 na de oorlog drongen die haaien in de wateren van de christelijk

gereformeerde kerk om daar te deformeren en moderniseren. Er werd getrokken aan het schip. Het waren Laodiceaanse haaien. Het waren haaien van de new age, met een godsdienstig laagje.

Waar kwamen de haaien van het sterfjaar van Calvijn vandaan ? Het is heel simpel : Van het sterfjaar van Mohammed, zijn voorloper, het jaar 632. Mohammed stierf net als Calvijn voortijdig, zodat zijn werk nog niet af was. De mensheid was er nog niet klaar voor. Mohammed moest het nieuwe testament nog schrijven voor de Koran, maar dat is dus niet gebeurd, vanwege zijn dood. Hij was nog maar betrekkelijk jong, in het begin van zijn zestiger jaren.

In de reformatie riep men al : Liever Turks dan paaps. De komst van de islam was de voorloper van de doorgaande reformatie. Het was een teken dat er verdere reformatie moest komen. Het monster van Laodiceaans katholicisme had de wereld in zijn greep en zoog de wereld geheel leeg. Islam en reformatie streden beiden tegen dit monster, maar het was nog niet klaar. De islam had nog geen nieuw testament ontvangen, en dat zou later nog voor problemen kunnen zorgen. In veel opzichten loopt de islam parallel aan de reformatie, maar het openbaringskanaal was dramatisch dichtgegaan met de dood van Mohammed. Zo konden de haaien komen, en zij gingen tot de reformatie, tot 1564, en daarna tot 1946. De islam was hervormd Judaïsme en een hervormd christendom, maar er moest nog een nieuwe vorm komen, die maar niet kwam. Daarom moest het calvinisme wel komen, en het zware gereformeerde. Mohammed had vele bruikbare ideeën die ook weer terugkwamen in het calvinisme. Calvijn was de Mohammed van de reformatie. Hij bouwde zijn eigen theocratie, zo goed en kwaad als dat ging, maar stierf voortijdig. Meer kon de wereld niet aan.

Calvijn was als een ayatollah. Je moest niet met hem sollen. Het was gevaarlijk om het oneens met hem te zijn. Hij had grote invloed. Dit had nadelige gevolgen in de heksenvervolgingen waarin natuurmensen op basis van Calvijn’s krasse woorden over dit onderwerp werden omgebracht. Dat was niet zomaar iets van Calvijn, maar van die tijd. Hij had ook gevaarlijke ideeën over de overheid, die hij had van misvertaalde bijbelverzen. Hij stond gunstig tegenover de doodstraf. Hij stelde dat hen die tegen de doodstraf streden tegen God zelf streden. (Verkl. Romeinen 13)

Waar Mohammed’s werk was gestopt ging Calvijn’s werk door, maar ook het werk van Calvijn werd in 1564 abrupt afgekapt. Er was dus geen mogelijkheid om de islam in een nieuwe vorm te brengen, omdat er een gat zat in het net van Calvijn. De brug, het boek des levens, moest nog komen. Zowel de islamieten als de calvinisten hebben nog verdere verlossing nodig. Daartoe is het boek des levens gekomen. We mogen daar niet voorwerpelijk mee omgaan, maar onderwerpelijk. Calvijn stond onder druk van Ismael en Ezau die nog een plaats moesten krijgen in het heilsplan. Mohammed was daarmee begonnen, maar heeft het nooit kunnen afmaken. De verlossing is dus niet voorwerpelijk, maar onderwerpelijk, een studie-proces, waar Witsius mee was begonnen in zijn natuurtheologie, om een brug te bouwen tussen de naar elkaar verbitterde richtingen. We kunnen stellen dat alleen de ellendekennis en de verlieskennis in het ontdekt worden aan de diepte van de kloof tussen God en mens die verlossing kan plaatsvinden. Dan moeten we eerst ontdekt worden aan onze verdoemelijke staat en onze doodstaat. Dat is een steenblokkiaans-jeremiaans pad. Geen Laodiceaan zal daarop kunnen wandelen. De brede, korte weg heeft niets gemeen met de smalle, lange weg.

Het geheimenis van Ishmael en Ezau drukte zwaar op Calvijn, en hij vertaalde het in zijn soberheid en ascese, ook in zijn vijandschap tot alle vlees, en zijn liefde voor lange wildernistochten. Zijn

artikels waren niet kortaf, maar gingen maar door en door, om nieuwe betekenissen te vinden, diepere inzichten. De doorsnee islamiet en de doorsnee calvinist zijn veelal grotendeels nog onbekeerd totdat zij de witte steen weten te bemachtigen. Er is daartoe geen weg dan door de zwarte steen van de zondekennis. Misschien vindt u dat krasse uitspraken, maar de Steenblokkiaan M.J. van Gelder had dezelfde soort uitspraken in zijn strijd tegen de van zichzelf overtuigde Laodiceaanse geest die in de zeventiger jaren in de gereformeerde gemeente probeerde binnen te dringen, want hij stelde dat hij de gemeente grofweg voor onbekeerd moest houden. Hij hamerde net als Steenblok op het belang van diagnose, anders zou er geen medicijn kunnen komen. (De Saambinder, 28/8, 1975) Dat is ook de betekenis van de onderwerpelijkheid, namelijk het diagnostiseren.

HOOFDSTUK 41. CALVIJN EN DE STRIJD TUSSEN DE INSTITUTIE EN ZIJN COMMENTAREN

Calvijn stelt in zijn commentaar op de evangeliën dat de mens veelal aan weelde en praal verslaafd is, terwijl ze de gaven die God hen gegeven heeft ongebruikt laten liggen. De apostelen zagen de sluier van zijn koninkrijk aan voor het koninkrijk in hun dwaasheid, stelt Calvijn, en daarom moest God juist op verre afstand een rijk zoeken, opdat zij geduld zouden leren. De discipelen meten het echter af aan hun vleselijke gevoel. Calvijn stelt dat ze door hun dwaze voorstellingen God's koninkrijk hebben verwoest of verborgen gehouden. (Verkl. Lukas 19)

Calvijn onderscheidt verschillende lagen in de mens, namelijk de buitenste schil waarin de mens geen vrije wil heeft omdat die opgelegd is en in gebondenheid leeft, maar er is een diepere laag waarin een gevoel van menselijkheid kan zijn, een vrije goedheid, en een nog diepere laag waarin medelijden kan zijn, en dat is in ieder geval zo wanneer hij Jezus bespreekt, dat die twee diepere lagen actief zijn in deze kwaliteiten. Het is de diepere natuur van de mens, en hierdoor voelt de mens zich gedrongen anderen te helpen. Medelijden is dus de diepere bron van de mens, het diepere binnenste, dieper dan zomaar algemene goedheid, als dat aanwezig is tenminste, maar in Jezus' geval is dat in ieder geval zo. In die diepere lagen heeft de mens dus meer keuze mogelijkheid. Die zijn spontaner. In de buitenste lagen is het meer aangeleerd gedrag.

Het gaat hier om Calvijn's besprekingen van Mattheus 20:32 en Mattheus 22:37. God wil ongedwongen en vrijwillig gediend worden, uit liefde, wat Calvijn het begin van de vroomheid noemt. Dit gaat dus rechtstreeks in tegen het botte TULIP, en is dus eigenlijk een nuance van Calvijn, om te laten zien dat er verschillende verdiepingen zijn in zowel God als mens, met verschillende eigenschappen die elkaar kunnen tegenspreken, en waarin andere regels gelden. Het is dus zeer dialectisch, waar Kant en Hegel later verder mee gingen, wat niet speciaal van Calvijn kwam maar wat een tendens was in die tijd, en wat eigenlijk altijd al bestaan had. De mens is een

zeer dialectisch verschijnsel, omdat God een zeer dialectisch verschijnsel is. Het is ingewikkeld en gebonden aan seizoenen, bedelingen en verschillende verdiepingen die op een bepaalde wijze met en tegen elkaar functioneren, en die telkens draaien of terugdraaien volgens een bepaalde code. Ook die code verandert telkens, zeer nadrukkelijk of slechts subtiel.

Net zoals in de oude bijbel worden er in de geschriften van Calvijn tegenstellingen gevonden, omdat er meerdere lijnen doorheen lopen, omdat hij het nuanceert, van een ander gezichtspunt bekeek, of op een ander punt of bedeling in zijn leven was gekomen, of een keer zijn dag niet had, enz. Er is goed calvinisme en slecht calvinisme. Het gaat erom tot een goede exegese te komen, en zeer zeker ook gezonde 'schriftkritiek' te gebruiken op de soms wat extremistische geschriften van Calvijn. Soms steekt hij hard, en laat het dan even lekker sudderen, en komt pas veel veel later met een doekje tegen het bloeden, pas na het sterven na de dood. Dus dan kan het de waarheid zijn, en ineens kloppen, maar de hiaat klopt dan van geen kanten. Hij is een messenslijper. Hij gooit mensen ergens in, en haalt ze er pas later voorzichtig uit, als het leed al geleden is. Hij moet geen vreemde, ondragelijke opmerkingen maken waar hele volksstammen van in de psychiatrische ziekenhuizen terecht komen, en dan in een ander boek een wat meer draagbare verklaring geven, maar dat is nu eenmaal Calvijn. Gevaarlijk voor de dagjesgast, maar interessant voor de lange lezer. Hoe meer je ervan leest, hoe kloppender en gebalanceerder het allemaal wordt, maar je moet heel opmerkzaam zijn, want hij geeft soms maar hele lichte en snelle hints, en gaat dan weer verder over andere dingen. Het is gemakkelijk te missen. Vandaar dat een gedegen commentaar, die ook 'schriftkritiek' durft te geven op de theoloog, van belang is, om voor eens en voor altijd af te rekenen met de vele boobytraps in zijn werk, en andere soorten valstrikken. Het werk bevat de waarheid ergens, maar er wordt gejaagd en gevist met lokaas-taktieken.

Bij Calvijn is er een leer die soms de kop opsteekt die stelt dat eerst de uitverkiezing er is, dan pas de genade, en dan pas het geloof. De uitverkiezing heeft alles te maken met een soeverein God, en niets met mensen. Mensen hebben daar niet over te beschikken. Het is niet gebaseerd op hun eigen rechtvaardigheid of werken, opdat niemand roeme.

Op andere plaatsen in het werk van Calvijn is het geweten het belangrijkst. 'Alleen door een goed geweten.' Het geweten uit zich in de ontmaskering van de zonde en het doden van de zonde, de twee belangrijkste stukken van zijn leer.

In de leer van Calvijn bestaan er verschillende lagen in zowel God als mens. In de diepste laag is er het medelijden, en bij God in de diepste laag is er het verborgen raadsbesluit die niet hetzelfde is als zijn wil, want dat is een laag die daar weer omheen zit, niet de bronlaag. Uiteindelijk, ook als we naar onze catechismus kijken in inzetting 42, zien we daar dan juist dat het medelijden meedogenloos moet zijn naar het vlees :

'Inzetting 42. Medelijdend, maar meedogenloos naar het vlees

'Wij moeten een medelijdend, zachtmoedig en verdraagzaam karakter hebben, maar meedogenloos zijn naar het vlees, naar de zonde die op de loer staat, want die moet sterven. Omdat meedogenloosheid al snel misbruikt kan worden, vanwege de gevallen wereld waarin de mens leeft, moet de mens langzaam zijn tot toorn, maar ook op zijn hoede zijn voor het misbruik van medelijden. (Rivieren 7:20, Beloch 4:11, Vuch 9:7, Ewa 31:2-6)'

Het medelijden gaat namelijk samen met het medestrijden. De meedogenloosheid naar het vlees bestaat uit de ontmaskering en de doding van het vlees. Het medelijden is dus in een voortdurend gevecht met de meedogenloosheid, opdat ze elkaar zuiveren. Bij de mens zit er om het medelijden ook nog een laag van algemene goedheid, stelt Calvijn. Daar omheen zit zijn gebonden wil, die dus niet meer vrij is, en om los te komen is de mens afhankelijk van God. God kiest dus wie hij wil, stelt Calvijn, wat verder niet gebaseerd is op de goedheid van de mens, maar de genade van God.

Het is gegoochel met bijbelteksten waarin Calvijn laat zien dat hij niet veel van het Grieks heeft begrepen en al helemaal niet van het Aramees, de taal van Jezus. Het is gebrekkig varkensgrieks waarop hij zijn soms vreemde leerstellingen baseerd, ook al heeft hij veel briljante inzichten.

Hij is een genadetheoloog, of liever een uitverkiezingstheoloog, dat mag duidelijk zijn, maar dat maakt hij zo nu en dan organisch met de geboden, en soms vervangt hij het door de geboden, alsof hij er ineens alles aan zuivert, of het wel de toets kan doorstaan, het hele Gods-idee, alle genade en verkiezing. Dan heeft hij het ineens over het diepste van de mens, en dat die mens daar toch nog een, zij het zeer geringe, keuze-mogelijkheid heeft, omdat God ineens volgens hem niet dwingt, en vrijwillig gediend wil worden. Maar daar zweeft dan nog wel dat idee van de uitverkiezing en de genade omheen, die het geeft wanneer hij wil, buiten het willen van de mens om, want die kan het goede niet willen, alleen maar het slechte. En als God dan iemand verkozen heeft dan is dat voor altijd.

Er zijn verschillende soorten verkiezingen, zoals er verschillende soorten roepingen zijn. Die hebben ook allemaal hun eigen regels. De calvinistische uitverkiezing bestaat uit die van de armen, de kinderen, de ellendigen, de verbroken van hart, maar op andere plaatsen zijn die eigenschappen er niet, en is het raadsbesluit een groot geheimenis. De vraag is in hoeverre er toch nog andere soorten verkiezingen waren, want het gaat hier om een strategische en geheime zone waar Calvijn ook niet zomaar alles over wilde of wist te zeggen, en hoe stierf ook tamelijk jong nog, want hij was midden vijftiger jaren.

Als we naar verschillende soorten uitverkiezingen kijken :

1. de uitverkiezing van de goeden - dat werkte bij Calvijn niet echt, want dan zou de goedheid van de mens boven die van God worden geprezen.

2. de uiverkiezing van de moeilijk opvoedbaren, die extra aandacht nodig hebben - dat komt al dichter bij de uitverkiezing bij Calvijn, want vanuit bijbelse en gezinssituatie gaat God, de vader, de moeder, op zoek naar het verlorene, alhoewel er dan wel op den duur tekenen moeten zijn dat iemand daadwerkelijk is uitverkoren. Calvijn stelde dus ook dat het er niet om ging gered te worden, want dat was je al, of niet, maar het ging erom het te bewijzen dat je gered was, uitverkoren. Het moest tot uitdrukking komen.

3. de uitverkiezing van de rover - Een belangrijk punt. Iemand heeft iets als een Prometheus uit de hemel gestolen, en dan wordt de achtervolging ingezet, en is zo iemand ‘uitverkoren’, omdat hij teveel van de hemel draagt, wat dus niet van zichzelf is, maar gestolen, maar waardoor die persoon belangrijk is voor God, als in een oorlogsstrategie. - Dat is dus een andere reden waarom God heel

erg geinteresseerd is in iemand, heel erg onder de indruk is van iemand, terwijl God verder niets met die persoon op heeft, omdat het een rover is, en die wordt dan vanwege deze oorlogsstrategische reden tot de uitverkorenen gerekend.

Wie Calvijn’s werk kent weet dat het belangrijk is, en tegelijkertijd niet geheel onschuldig is. Vandaar ook de noodzaak van exegese op zijn werk. Hoe dan ook is zijn werk een soort reformatorische bijbel van de jaren 1500, en strijden de verschillende bewegingen en stromen binnen het calvinisme om de betekenis van het tegenstrijdige geheel aan geschriften. In vele opzichten steeg het boven Calvijn zelf uit, vanwege de dichterlijke en prozaïsche eigenschap ervan. Het werk leek op zichzelf te staan en leidde een eigen leven. Nu buigen geleerden zich over het theologische geheimenis ervan.

Calvijn zegt in de Institutie 2:2:7 dat de mens beroofd is van wilsvrijheid en heeft geen vrije keuze meer van goed en kwaad, maar heeft een kwade wil. Het is de gebondenheid van de wil.

In 2:2:1 stelt Calvijn dat nu de mens van zijn rechten ontzegt is en niets vermag tot de beoefening van gerechtigheid kan dit de mens opwekken tot traagheid en tot onverschilligheid, dat hij zich er niet meer om bekommert, en er niets meer mee te maken heeft. Aan de andere kant, als hem nog een kleine reserve wordt toebedeelt, dan zou dat wegnemen van God’s eer, en sluipt vermetel zelfvertrouwen naar binnen. Calvijn is het vervolgens eens met Augustinus die stelde dat de vrije wil door haar verdedigers meer neergeworpen wordt dan bevestigd.

In 2:2:6 stelt hij dat de mens vanuit zijn eigen natuur niets goeds kan willen, ook niet heel zwakjes in de verte. Helemaal niets. Met iets anders neemt Calvijn geen genoegen. Je kan niet uit eigen beweging het goede willen. Het zijn zeer gevaarlijke, robotische uitspraken van Calvijn, waar het eerste boek van de Nederduits gereformeerde dogmatiek ook over handelt, dat zo de persoonlijkheid door Calvijn wordt weggehaald. De mens kan alleen maar zondigen, ook al is dat vrijwillig, maar dat is door Adam gekomen, en sinsdien heeft de mens een zondige natuur, is de mens besmet, en kan het goede niet meer doen en wil het goede niet meer doen, en de enige weg zou dan zijn : de uitverkiezing, door genade, waar de mens geen enkele zeggenschap over heeft. In zijn commentaren en op andere plaatsen wordt daar door Calvijn dan nuances gegeven, maar hij heeft het toch maar gezegd. Er wordt een flinke steek uitgedeeld, en dan later komen de doekjes tegen het bloeden die toch niet meer helpen. Gelukkig dat in het algehele werk van Calvijn het er maar betrekkelijk weinig over gaat, want hij heeft zoveel andere dingen gezegd, dus dit is maar een druppel in de zee, maar het is en blijft gevaarlijk, en daarom moeten we er ook zeer zeker niet voorwerpelijk mee omgaan, maar onderwerpelijk.

Het is maar een druppeltje in zijn leer, maar het ging heersen op aarde. De mens wilde tulip, en maakte zo zichzelf god. Alle landen, families, bedrijven, organisaties, kerken, groepen, scholen, enz. hebben min of meer tulip-achtige systemen. Zo houden ze de markt draaiende. Is dat Calvijn ? Ja en nee, heel weinig eigenlijk. Daarom noemen we ze eerder tulipers en hyper-tulipers. Er zijn ook weer gradaties in. De mens moet nog tot het ware calvinisme komen.

In zijn verklaring van Mattheus 22:37 stelt Calvijn : ‘God veracht de gedwongen diensten van mensen en kiest ervoor om vrij en vrijwillig aanbeden te worden.’ Hebben we dan in principe wel vrije wil om tot God te komen, wat hij veracht in de Institutie, of zijn we dan toch nog indirect

poppen van de uitverkiezing zonder vrije wil, omdat God iets geheel buiten onze wil en verdienste iets aan ons heeft gegeven waardoor we hem volgen ? Je zou dan kunnen wijzen op de diepere lagen in de mens, waarvan Calvijn het soms wel en soms niet als veilig acht om over te spreken. Hoe dieper je in de mens gaat, hoe dichter je uiteindelijk toch tot een bepaalde vorm van keuze voor het geestelijke terecht komt. Je zou het kunnen voorstellen dat de diepere lagen in de mens mogelijkerwijs steeds dichter bij een soort goddelijke bron zouden kunnen komen, waar de menselijke lijnen kruizen met de goddelijke lijnen. De tendens die Calvijn heeft is dat hij dit soort vraagstukken ook weer snel af kan kappen vanwege het feit dat het te verborgen en ondoorgrondelijk is en de mens niet ijdel nieuwsgierig mag zijn, iets waar hij veel tegen waarschuwt. Vandaar dat als hij het over een onderwerp als vrije wil of onvrije wil heeft, dan geeft hij het op een bepaald punt op, en gaat over tot andere onderwerpen. Al met al zijn zijn commentaren en de Institutie verschillende werken. De Institutie-ideeën waren er in zijn jonge jaren (1536), en daar is hij nooit echt vanaf gestapt, maar hij heeft het genuanceerd en uitgewerkt in latere versies, de laatste in 1559, vijf jaren voor zijn dood, maar hij stelde erbij dat het gelezen moest worden met zijn commentaren. In zijn commentaren zien we meer het volwassenere en diepere werk van Calvijn, terwijl de Institutie betrekkelijk een veel kleiner werk was en eigenlijk meer iets was van zijn jongere jaren, waar hij dus altijd min of meer gebonden aan is gebleven en het een bepaalde richting probeerde te geven. Ook zijn er nog andere werken van hem die over deze dingen gaan, maar het had niet zo'n grote plaats in zijn commentaren die meer over andere, veel belangrijkere, dingen gingen. De Institutie was meer het monster waartegen hij vocht, en waaraan hij gedurende zijn gehele leven belasting diende te betalen.

HOOFDSTUK 42. CALVIJN EN HET LAODICEAANSE TULIP-MONSTER

In zijn boekje ‘Geen Calvinist’ uit 1912 stelde de Ned. Herv. predikant J.P. van Melle (Kralingen) dat de door hem aanvaardde leer der uitverkiezing alleen gelegen is in de eeuwige ontferming Gods. Hij heeft moeite met Calvijn’s ‘decretem horribile’, de jammerlijke en noodlottige consequentie die Calvijn trok, en die van Melle verwierp. Dat zijn boekje ‘Geen Calvinist’ heette had alleen daarop betrekking. Hij wees erop dat iedere waarheid die doorgetrokken en op de spits gedreven wordt tot onwaarheid wordt (J.H. Gunning). De vader der leugen verschuilt zich namelijk daarin, en strooit daar meesterlijk zijn zaad. Van Melle wijst dan op de woorden van Calvijn dat het onderzoek van de verkiezing met de roeping van God begint en eindigt. Immers, de verkiezing wordt bekrachtigd door God’s roeping (Institutie 3:24:4).

Wij houden ons vast aan onze catechismus, wat geschreven staat in inzetting 53, 27 en 12 inzetting hierover :

‘Inzetting 53. Over afzondering

Het weinige in ons, het mindere in ons, is geroepen en uitverkoren. Het vele is geroepen, maar alleen het weinige, het minderende, het sobere, zal door de smalle poort kunnen gaan. Alleen het eenzame wat zich heeft afgezonderd van het vele en het vleselijke zal deze poort kunnen vinden. Uiteindelijk zijn alleen de roependen de geroepenen. (Belech 1:36) Het vele is dan wel geroepen, maar alleen het weinige, het mindere, kan deze roep horen en verstaan, en alleen het minderende en het sobere geeft er gehoor aan. En alleen de eeuwige roep kan tot de boezem van de hemel doordringen. (Behemma 20:25)

Inzetting 27. De oproep tot afscheiding

De mens moet zich afscheiden van de zonde, en het halssnoer van de leerregels van het halssnoer ontvangen, als teken van de blijvende besnijdenis, welke de mens in de goddelijke verlamdheid houdt om een eeuwig kind des Heeren te worden (II Duizen 28:11,15,18), om zo in de dienst des Heeren te kunnen staan (II Duizen 28:20). Deze roeping komt vanuit de tent des Heeren (II Duizen 28:24) Zij is er om de Vreze des Heeren volkomen te doen zijn. Vanuit de tent des Heeren geschiedt de geestelijke oorlogsvoering. (II Duizen 28:57) In de afscheiding sterft het ego (Werktuigen 3:7). Dit is een voortdurende en voortgaande afscheiding. Dit is de kern van de reformatie.

Inzetting 12. Over offerdienst en uitverkiezing

De offerdienst was bestemd om leugen en zonde op te offeren. Zo kwamen mensen rein voor God te staan, als ze afrekenden met de zonde-machten. Dit waren geen letterlijke dieren. Het was een geestelijke oorlog. (II Duizen 25:65) De offerdienst ging oorspronkelijk over jezelf offeren aan God door aan jezelf af te sterven, waardoor God je verkiest. De oorspronkelijke uitverkiezing ging dus om iets wat je kon behalen, verdienen, als in een wederzijdse relatie. De uitverkiezing komt van twee kanten. (II Kamba 6:1-2). De verkiezing is dus een oproep tot overgave en zelfopoffering, waarvan de offerdienst een beeld is. De uitverkiezingen van mensen en kerken zijn corrupt, en zo ook hun offerdiensten. Er zijn lagere offerdiensten van het vlees, en hogere offerdiensten die vanuit het hart van God zelf komen. Dat is niet gericht tegen zijn schepping, maar tegen het vleselijke wat die schepping bedreigt en verkeerd voorstelt.’

Er zijn vele verschillende soorten verkiezingen, zowel goeden als slechten. In de Institutie van Calvijn vinden we een paar slechten, en hij geeft zelf toe wat er zo gevaarlijk aan is, wanneer hij zegt dat het de mens traag en onverschillig kan maken. Wij willen dan ook wijzen op de woorden van Karl Barth, want er is door de uitverkiezingsleer van Calvijn een grote pastorale nood ontstaan. Karl Barth stelt in zijn Kirchliche Dogmatik dat God alleen de verworpenen verkiest. Het gaat dus juist tegen alle wereldse en pseudo-religieuze wetten en systemen in, waar ook een boek uit 1798 over ging, ‘De leer der verkiezing en verwerping’. God kiest het verworpene uit. Dit komt overigens bij Calvijn zelf vandaan, want hij sprak erover in zijn verklaring van Mattheus 21:15. God verkiest dat wat voor de wereld veracht is.

Calvijn streed met het katholieke monster, een Laodiceaanse farao, die hem en het volk niet wilden laten gaan, en zo werd Calvijn door dit monster bedreigt en met TULIP gebrandmerkt, met de Institutie. Calvijn had iets uit een Egyptische tempel gestolen wat zich nu ging wreken, en hij moest er een hoge prijs voor betalen.

Calvijn stond oog in oog met een draak. Hij overwon de draak, maar moest er een hoge prijs voor betalen. De slangendraak beet hem met een gif duizenden maal erger dan de beet van een ratelslang.

Genesis 3:15 : En Ik zal vijandschap zetten tussen u en tussen deze vrouw, en tussen uw zaad en tussen haar zaad; datzelve zal u de kop vermorzelen, en gij zult het de voet vermorzelen.

Het ging niet zonder slag of stoot. De kerk raakte zwaar verwond in dit gevecht. De katholieke orde wilde het volk niet laten gaan. Calvijn werd vervolgd in Frankrijk, en vluchtte naar Basel in Zwitserland in 1535, waar hij in 1536 de Institutie uitgaf. Dit was dus deels het monster zelf nog, het gif wat in Calvijn was gespoten. Nu moest de kerk er nog verder mee afrekenen. En daarom

moest de Nederduits gereformeerde dogmatiek ook komen die over deze dingen handelde. Daar zijn nu inmiddels 11 delen van, als opvolger van Barth's Kirchliche Dogmatik. Ook is het dus de opvolger van Calvijn, omdat Calvijn jong stierf en een heleboel dingen niet meer kon oppennen. De oprichting van de Nederduits gereformeerde dogmatiek is ook een verschrikkelijke strijd geweest. Wij zijn de Heere dankbaar dat het boek des levens, de nieuwe bijbel, hieraan tegemoet is gekomen, als de witte steen van de overwinnaars. Het is het verborgen manna waar het boek Openbaring over spreekt. Dat is in deze dagen gekomen. Halleluja.

Als we kijken naar de tekst uit Genesis 3:15, waarin de kop van de slang, van de draak, wordt vermorzeld, daar gaat het in het Aramees over de overwinning over het gif, en ook over de overwinning over de wortel ervan.

HOOFDSTUK 43. CALVIJN EN HET INSTITUTIE MONSTER

Kennis is niet koud, maar personificeert zich altijd op een bepaald moment. Vandaar dat God belangrijk is, niet zomaar dode kennis. God is levende kennis. God is persoonlijke kennis. Daarom moet God centraal zijn in het leven.

De mensheid heeft een snel Golgotha genomen tot een snelle olijfberg tot een snel en luxe leven. De mens moet terug naar Getsémane om te verdiepen, om zo waarlijk tot bekering te komen.

De Calvijn van de bijbelcommentaren is een hele andere Calvijn dan de Calvijn van de Institutie, wat hij in 1536 in zijn twintiger jaren uitbracht, en waar later nog wat andere versies van uitkwamen. De Institutie was de Mein Kampf van Calvijn waarin hij een paar gruwelijke leerstellingen deponeerde, wat later bekend kwam te staan als het beruchte TULIP. In zijn commentaren vlucht hij daar veelal van weg.

De fatale fout die Calvijn maakt is dat volgens hem de mens door de zonde het goede niet meer kan willen. Wij zeggen dat de mens uit zichzelf niets kan, maar je kunt niet zeggen dat de mens vanuit zichzelf het goede niet kan willen.

Calvijn laat in de Institutie een zeer wrede en barbaarse God zien die door de mens niet gediend kan worden, omdat ze simpelweg geen goede wil kunnen bemachtigen, en worden hier ook nog eens voor gestrafd.

Calvijn worstelde met dit monster van de Institutie, zijn hele leven, en heeft het in zijn commentaren proberen te matigen en recht te zetten, want in zijn commentaar op de evangeliën stelt hij juist dat God vrijwillig gediend wil worden. TULIP is een combinatie van gedeformeerde islam en het gedeformeerde katholieke, tot een soort van militante pseudo-christelijke Isis. Ik had er een

droom over. Ik was in een gebouw waar ik mijn jas had opgehangen en waar mijn tas ergens lag. Er was toen een mid-oostelijke jongen die poeder in een gang begon te strooien, donker poeder, en ik besefte direct dat het explosieven waren. Ik wilde toen mijn tas pakken om het gebouw te verlaten, maar toen ik dat deed kwamen er gewapende militairen binnen met mitrailleurs, en ze begonnen op mensen te schieten. Deze bende heette de KMED, wat de geestelijke term is voor TULIP. Het waren dus tulipers.

Dat de wil van de mensen gebonden is door de zonde is een feit, maar er is ook een diepere wil. Een mens kan willen om het goede te willen, in de diepere wil, maar een heleboel mensen willen dat niet en worden steeds meer aan de zonde gelijk.

In de commentaren van Calvijn is meer ruimte voor alternatieve gezichtspunten en nuanceringen. Toch blijft tulip sluimerend aanwezig en wil hij er gewoonlijks niet te duidelijk over zijn, dus vaak blijft het tamelijk vaag, omdat Calvijn ook stelt dat geheimenissen geheimenissen zijn. Uiteindelijk is Calvijn een geheimzinnige man die geen duidelijk spoor laat zien, maar waar je meerdere kanten mee op kan gaan. Dat is ook weer onderdeel van zijn leer, dat de mens niet ijdel nieuwsgierig mag zijn. Een heleboel van God moet om een bepaalde reden in de verborgenheid blijven. De mens mag hier langzaam toe ontwaken, maar het mag niet geforceerd worden. Calvijn is van de natuurlijke en primitieve, sobere orde.

HOOFDSTUK 44. DE INTOCHT IN HET BELOOFDE LAND KANAÄN

39. Jozef wordt geleverd in een boot op
de rivier van de dood, en daarna vindt
hij de rivier van de hel. Deze rivieren
zijn vol gevaarlijke slangen.
40. Jozef vindt de rivier van Tantalos,
het rijk van honger, maar er is geen
boot, dus hij moet zwemmen om de
rivier te volgen. De rivier zit vol
gevaarlijke beesten.
41. Jozef vindt tenslotte een boot en dat
brengt hem dieper in Tantalos, op de
rivier. Hier leert hij over de wapens van
Tantalos.
42. Jozef wordt de Vuk, opperhoofd
van de indianen.
43. Dan herstelt Jozef de tentendienst.
Kamba 3:39-43

In de nieuwe bijbel, de RV-bijbel, lezen we over het interessante verslag van Jozef in de onderwereld. Op de rivier van de hel vindt hij, net als op de rivier van de dood, gevaarlijke slangen, en we kunnen ons voorstellen hoe hij daarmee gestreden heeft, want hij ging niet zomaar snel tot de olijfberg, maar tot een dieper Getsemané, om kennis op te doen over de gevallen staat van de onderwereld. Op aarde werd hij de onderkoning van de Egyptenaren, en nu in de onderwereld zou

hij het opperhoofd der indianen worden, tot herstel van de tentendienst, want we weten dat de indianen ook in tenten wonen, als een beeld van de woningen Gods in de natuur.

We zien in het tekstgedeelte uit het boek Kamba dat Jozef niet op de rivier van de hel blijft, maar uiteindelijk komt tot de rivier van Tantalos, de honger. In de hel verliest men meer en meer, gaat het oude leven eraf, en alles waar de mens nog buiten God op steunt, en zo komt de mens tot de geestelijke honger, waar niet alles zomaar meer voor het grijpen ligt, want het beweegt van de mens weg. Op deze rivier heeft Jozef zelfs geen boot. De rivier van de hel heeft hem die boot afgepakt. Nu moet Jozef zwemmen, terwijl de rivier van Tantalos vol gevaarlijke beesten is, en we kunnen ons zo voorstellen dat hij daarmee geworsteld heeft.

Het is zo dat uiteindelijk onze honger, ons minderen, onze soberheid, onze lijdensgezindheid zal vruchtdragen. Uiteindelijk vindt Jozef een boot, waardoor hij dieper in het land Tantalos kan komen waar hij onderwezen wordt. Honger is een goede onderwijzer. Waar alles maar voor het grijpen ligt, waar altijd overal voorzieningen zijn, en waar alles luxe is, daar dut de mens in slaap, dus voor Jozef was dit heel belangrijk, anders zou hij niet verder komen. Kennis is ook de vrucht van de honger.

Nu is het belangrijk te beseffen dat Jozef leert over de wapenen van de honger, wat laat zien dat dit niet zomaar zijn eigen vleselijke wapenen zijn, maar dat hij daar eerst aan afgestorven is. Hij kwam vanuit de dood en de hel, en nu was hij in het land van de honger, en moest hij leren leven met de kleine beetjes, zoals Jezus ook dit pad liet zien. Als mensen door Jezus werden afgewezen en naar het gebied van de hel moesten, dan moesten ze leven van de broodkruimels. We hebben daar eerder over gesproken, over het verhaal van de Kanaänitische vrouw. Dan moeten we leven met de kleine waterdruppeltjes en er zullen dus ook tijden zijn dat zelfs dat er niet is, maar als wij volhouden op het pad van de honger, in het land van de honger, wat dieper ligt dan de dood en de hel, dan zal het uiteindelijk toch vrucht dragen, en dan worden we allereerst opgeroepen tot de oorlog. Dan moeten we net als Jozef leren over de wapens van de honger.

In de context, zoals we in eerdere verzen kunnen lezen, gaat dit over de intocht in het beloofde land Kanaän. Zo wordt er gevochten tegen de zonde en de leugen, opdat de mens tot de tenten des Heeren kan komen om daar te dienen. Zonde en leugen staat de mens in de weg om een relatie met God te hebben. Dat Jozef zowel onderkoning van de Egyptenaren en opperhoofd van de indianen werd is een beeld van de dubbele overwinning over de zonde. Het laat zien dat we op meerdere gebieden in ons leven deze strijd moeten voeren en moeten overwinnen.

HOOFDSTUK 45. DE SLANGEN VAN DEFORMATIE

Dingen beginnen gedeformeerd te worden als men een apathie of paranoia begint te ontwikkelen tegen taal. Ik zal een voorbeeld noemen : In evangelische kringen, die vaak vervlakt zijn geraakt, ver weg van de grondteksten van de oude bijbel, heeft men vaak een paranoia omtrend de woorden ‘gnosis’, ‘occult’ en ‘shamanisme’. Nu, gnosis is gewoon Grieks voor kennis, wat zelfs door Jezus werd aangewezen als de sleutel tot de poort van het koninkrijk, en hij noemde de wetgeleerden degenen die juist die sleutel van de gnosis hadden weggenomen. (Lukas 11:52)

Het woord ‘occult’ betekent verborgen in het Latijns, en wordt gewoon in de evangeliën gebruikt in de Latijnse vertaling van de oude bijbel, voor de plaats waar Jezus werd begraven. Het shamanisme komt ook in de oude bijbel voor, waar Jezus Mozes en Elia ontmoet, en Jezus daalde in de brieven van Petrus ook af tot de gevangenissen in de onderwereld om de zielen te bevrijden. Ook spreekt Hebreeën 11 over de wolk van getuigen. Laten we daarom weer teruggaan tot de bijbelse regel, niet van een ja of een nee, maar van : ‘niet door het vleselijke, maar wel door het geestelijke.’

De energie-banen en vibraties waarin de mensen leven op aarde kloppen niet. Dit is de wereld van het vleselijke. Daarom moet de mens terugkeren tot het Woord des Heeren. Daaruit moet de mens leven. Dat is de levensbron. Daarom hebben de gelovigen en vromen doornen in hun vlees, om hen terug te drijven.

Soms heeft men teveel van God genomen, en te snel, en is men zelf tot God geworden. Daarom moet men leren zeggen : ‘Gaat uit van mij, want ik ben het niet waard.’ Hieraan komt God de mens tegemoet. God is dichtbij de verslagenen van hart, bij hen die zichzelf hebben vernederd. De psalmist en ook Jezus hebben het ook uitgeroepen : ‘Mijn God, mijn God, waarom hebt gij mij verlaten.’

Nu is het zo dat op deze wereld er ook een valse Jezus is van de mensen, waar Calvijn ook voor waarschuwde, de materialistische Jezus. Dat is een verloren zoon. Die misleid de mensen. Het zijn gevallen engelen die zichzelf in het materialisme tot goden hebben gemaakt. Daarom is het ‘Gaat uit van mij, want ik ben het niet waard,’ zo belangrijk, want de mens is overwaardig geworden, in het vlees, en zo ook de gevallen engelen.

Als men die vernederings- en minderwaardigheids-oefeningen leert, en loskomt van valse zelfverzekerdheid en vals zelfvertrouwen, dan komt God de mens tegemoet. Dat is waar 1953 voor staat, dat de gelovigen en vromen terugmoeten naar deze principes, om zo behoed te zijn tegen de gevaarlijke misleidingen vandaag de dag van de slang. Denk in hoe giftig die slangen zijn. God komt voorzichtigheid en minderwaardigheid tegemoet. Dat is de basis van het evangelie.

Ik had een droom dat ik op een markt was, en ik kwam bij een kraam waar een pakket was van Sneeuwwitje, een pakket van Robin Hood, en een pakket van Peter Pan. De principes van deze verhalen wijzen terug op de principes van Calvijn. Het zijn de principes van 1953. Teruggaan naar het kleine, het sobere, het verlorene. Je kunt deze verhalen geheel uitdiepen, en dan zie je weer Maarten Luther en Calvijn, die als een Robin Hood streden tegen het katholieke bewind. Ze kwamen voort uit het al eerdere werk van Johannes Hus, die een Franciscaan was. Calvijn had ook al gesteld dat het juist de armen en de ellendigen, de door de wereld verachten en verstotenen, de uitverkorenen waren. Juist de verlorenen in de ogen van de wereld werden door hen verzameld, zoals Peter Pan op zoek ging naar de verloren jongens, en Jezus op zoek ging naar het verloren lam. Sneeuwwitje werd vervolgd door haar ijdele, wereldsgezinde stiefmoeder, en vluchtte tot de wildernis, tot de zeven kleinigheden. De reformatie was het sneeuwwitte. We zien deze vlucht uit Laodicea ook in het boek Openbaring. Het is de kerk die achtervolgt wordt door de slang, en zij vindt haar schuilplaats in de wildernis, ver van de stromen van de slang. De aarde is haar tegemoetgekomen.

Nu, de vampieren van de stad laten niet makkelijk gaan, en ik heb die vampieren in een droom gezien. Het waren beesten in beesten, met vele rijen tanden. Dan mogen we het uitroepen tot 1953 en het verdiepen, terugkeren tot de principes van Calvijn, die deze al in de wildernis had gegeven. Zovelen staan aan de poorten te kloppen, maar ze kunnen niet binnengenomen worden omdat ze teveel spullen bij zich hebben. Die moeten ze eerst afleggen, want de poort is maar nauw en eng. Het sneeuwwitte moet tot de zeven kleinigheden gaan. Zeven is het getal van de volkomenheid. Zij, de kerk, moet het pad geheel begaan, het smalle lange pad vol van doornen. Daar moet zij worstelen. Zij moet daar komen tot de ellendekennis en verlieskennis, en niet pronken als Laodicea. Zij moet het Laodiceaanse kleed afdoen. Het is een gifkleed die haar in slaap houdt.

Als wij horen van de giftigste slangen op aarde wiens gif dodelijk is, zoals van de mamba, de ratelslang, de eastern brown en de inland taipan, dan moeten we beseffen dat de slangen in de geestelijke wereld wel duizenden malen gevaarlijker zijn, want zij kunnen de ziel van de mens schaden, hun geestelijke leven doden. Als we dat weten, waar moeten we dan ons heil zoeken ? Niet zomaar in een naam of in een letter, maar dan moeten we weer luisteren naar de woorden van Jezus die de kennis als de sleutel van het koninkrijk noemde. Hebben wij kennis van deze slangen ? Zo niet, dan zijn wij makkelijke prooi, want deze slangen zijn zeer sluw.

HOOFDSTUK 46. BESPREKING HET GEKROOKTE RIET VAN SMYTEGELT - 4

Ook zal ik mij nog geringer houden dan alzo, en zal nederig zijn in mijn ogen
2 Samuel 6:22

In de jaren 1800 en 1900 waren er niet alleen uittochten uit de hervormde kerk, maar ook vernieuwingsbewegingen, of verdiepingsbewegingen, om terug te keren tot de gereformeerde wortels. We kunnen denken aan de reveil-beweging in de jaren 1800, en de gereformeerde bond in de beginjaren van 1900, en de kievit-beweging midjaren 1900. In de latere jaren 1900, vanaf de tachtiger jaren, was er de gekrookte riet beweging, gebaseerd op het gelijknamige boek van Smytegelt (1665-1739). Het boek bestaat uit 145 predikatiën en werd uitgebracht in 1744.

Het was een belangrijk boek voor die tijd en ook voor nu. Het boek kan beschouwd worden als een klassieker. Vandaar dat de gelijknamige beweging van het gekrookte riet ook van belang was in de hervormde kerk.

In de 95e predikatie noemt Smytegelt dat het van belang is nederig te zijn en klein, laag te wezen, niet hoogvoelende. Smytegelt noemt de nederigheid de moedergenade, en het bewijs van genade. Er wordt dus gesproken over het andere loon wat de genade is, dat het niet zomaar genade op zich is, zoals Calvijn dit ook stelde.

Smytegelt noemt de verschillende tekenen van de ware genadestaat. Eén van die tekenen is dat de grond onder je week wordt, zacht wordt. Ik droomde als kind hierover, dat de grond zacht werd en ik door de grond zakte en in een dal van dorre doodsbeenderen kwam, net als Ezechiël, wat de ellendekennis is. Dit was een herhalende droom.

Daarnaast wordt door Smytegelt genoemd de vrome schaamte. En hierdoor kan de mens dan een haat en afkeer hebben van het zondige leven. Zo ontstaat er een onuitsprekelijke walging naar de zonde. Dan onstaat ook de verlieskennis, dat je beseft dat je al het gebrek hebt en niets kan. Het is het besef geheel arm te zijn, de armoedskennis te hebben, en zo kan de mens zo nederig worden dat alle veren van hooghartigheid eraf vallen. Dit is het pad van de boetvaardigheid. Men is hellewaardig. Gaat uit van mij, want ik ben het niet waard.

Er is een schuld van de vromen, dat ze weten dat er hard werk verricht dient te worden willen ze het recht krijgen met God, wat door veel schaamte gaat. Smytegelt wijst op de werkplicht die er is voor de vrome om als een landman naar zijn akker te gaan. Maar dan moet hij allereerst zijn onbekwaamheid onder ogen komen. Toch moet hij het doen, noemt Smytegelt, want de mens is schuldig het te doen. Hij noemt dat de mens aan zichzelf moet sterven, want de mens kan het niet. De vrome kracht zal in zwakheid worden volbracht.

Hoe belangrijk is het in deze tijd een Smytegeldiaan te zijn, oftewel een gekrookte rieter. Ook Calvijn sprak hierover in zijn commentaar op Romeinen 6:21. Het beginsel van de wijsbegeerte wordt door Calvijn genoemd als het geleerd hebben om in ernst een mishagen in zichzelf te hebben en om door schaamte over zijn ellende in verwarring te worden gebracht. Wil men de grootte van zonde, dood en ellende onder ogen komen, dan moet men de vrome schaamte ontvangen. Smytegelt noemt het de moedergenade. Zij is een mooie hemelse vrouw in de wildernis, het sieraad van de vromen en de gelovigen. Wij moeten allereerst naderen tot de vrome schaamte, opdat de zondenkennis tot werking kan komen en de zonde ontvlucht kan worden. Calvijn noemt dat de mens los dient te komen van de blinde eigenliefde door de vrome schaamte.

Ik had eens een droom dat ik in de Apeldoornse bossen was. Ik ontmoette daar de vrome schaamte als een natuurvrouw, een hemelse moeder, als een amazone. Ze was prachtig en had riemen om haar lichaam. Er waren ook mensen die huizen hadden op palen, heel hoog, in het bos. Zij stonden te hoog en moesten weer terugkomen tot de vrome schaamte. Dit is waar we het eerste moeten zijn. Zo kunnen wij komen tot de zondenkennis. De Heere geeft alleen de zondenkennis aan de verbrokenen, de zich schamenden.

Calvijn noemt de vrome schaamte de teugels des Heeren. Hij stelde ook in zijn commentaar op Mattheus 11:25 dat met de woorden van Paulus in 1 Korinthe 1:27 God de roem van het vlees wilde beschamen, en zo het dwaze en zwakke van de wereld heeft uitverkoren, niet de wijzen en verstandigen, want voor hen blijven de verborgenheden van het evangelie bedekt, volgens de woorden van Jezus, alhoewel er volgens Calvijn ook weer uitzonderingen op de regel zijn. Het komt dus in het werk van Calvijn telkens terug dat de armen en verstotenen, de verbrokenen, door God zijn uitverkoren, juist om te kunnen afrekenen met vleselijke wijsheid en rijkdom die de mens telkens weer bedriegt. De geestelijke schaamte wordt door Calvijn ook genoemd als een middel tegen wereldse vrees, de vrees voor het kruis, en daarom is het van belang haar te ontvangen, opdat wij de Heere kunnen volgen. (Verkl. Johannes 19:25)

De geestelijke schaamte is dus in de leer van Calvijn ook het toegerust worden in de lijdzaamheid.

HOOFDSTUK 47. BESPREKING HET GEKROOKTE RIET VAN SMYTEGELT - 5

Er is in de leer van Smytegelt een spanning tussen het jezelf onwaardig achten en het smeken. Dat smeken begint dan aan te vangen in het uitnemende achten van de dingen Gods, dat de dingen Gods door het ontwaken van de mens meer waarde hebben, dat ze gaan inzien hoe nodig zij het hebben.

De mens ontdekt dat men zonder de dingen Gods niet kan leven. We kunnen dan denken aan het broodkruimeltje en het waterdruppeltje, het leren leven met de kleinste dingen, met het minste. Zo mag de mens beginnen met zaaien. Veelal blijven de smekingen onbeantwoord, vanwege de vleselijke inmeng in de mensen waaraan ze moeten afsterven. De mens moet ook leren smeken, maar dat mag niet door het vlees gebeuren. De mens moet alles op waarde schatten, en zichzelf op onwaarde. Daarin is een eenvoudig loon te verdienen. Zo kan de mens waarde opbouwen. Er is niet zomaar een snel antwoord. De mens moet de tarieven leren kennen. Zo is er dan een weg tot de vrome schaamte, die het begin is van alle dingen. Het is de moedergenade, wat dus een ander soort loon is.

Het is dus van belang dat de vrome schaamte door de mens wordt ontvangen. Het is een belangrijk onderdeel in de leer van Smytegelt, zoals ook in de leer van Calvijn. Als de mens is ontdekt aan zijn onwaardigheid, als zijnde een stofje, een druppeltje, nog geen stukje brood waard, geen ogenblik adem, geen kleedje, geen woninkje, dan mag dit de mens niet onverschillig en lui maken, maar moet de mens juist werken tot de eer van God. (preek 95)

De onwaardigheid der mensen brengt een schuld tot dienst. Zoals de verloren zoon sprak : ‘Ik ben het niet waard. Maak mij maar tot een dagloner.’ In die zin is er een verband tussen het onwaardig zijn en het smeken, omdat het moet opwekken tot dienstbaarheid.

De geestelijke schaamte is de sleutel tot de minderwaardigheid en de voorzichtigheid. Het is ook de sleutel tot de zondenkennis. Hoe komen wij dan tot de geestelijke schaamte ? Men smeekt om genade en allerlei andere dingen, maar men zou moeten beginnen met het smeken om geestelijke schaamte. De geestelijke schaamte is dus de brug tussen onwaardigheid en het smeken.

We moeten dus gaan tot een zeker gereformeerd fatalisme, of bevindelijk fatalisme, waarin er geen uitweg is voor het vleselijke, maar waar wel een smalle weg is die steeds smaller wordt, tot de enge poort die ten leven leidt. Dat is waar de 1700se Smytegeltse reformatie over ging, oftewel de Gekrookte Riet reformatie, die een herleving had vanaf de tachtiger jaren in de hervormde kerk. Ook de gereformeerde vaderen buiten de hervormde kerk, de afgescheidenen, hielden dit spoor aan, en hielden vast aan dit spoor, zoals een De Cock, een Ledeboer, een Kersten, een Steenblok en een Mallan. Ook de geschriften van Calvijn’s bijbelcommentaar laten dit zien, die vaak in een grote strijd zijn met zijn Institutie, de vloek van zijn jongere jaren, alhoewel dit tot aan zijn dood bleef. De farao van Laodicea, van het katholieke bewind, liet het volk niet gaan. In deze dagen is er een nieuwe zondvloed, komt de aarde het volk tegemoet, hen die op beval van Jeremia de stad zijn uitgegaan. Dat is het gehele spoor door het Gekrookte Riet.

Naast de onwaardigheid en het smeken noemt Smytegelt ook het belang van het vechten voor de nederigheid, die hij overigens de kroon noemt. Dit houdt in het gevecht tegen de bijblijvende hoogmoed. (preek 98) Het is ook de strijd tegen de zelf-afgod. (preek 99)

Het mag geen werkeloze schaamte zijn, want dan is het de vleselijke schaamte, die zich heel religieus en geestelijk kan voordoen. De ware geestelijke schaamte is een werkoproep en een oorlogsoproep.

Mozes slaat, eer Jezus geneest, noemt Smytegelt (preek 119). Eerst moet de noorderwind lang waaien, noemt Smytegelt. De mens was niet waard de minste genade, maar alle slagen van God. Nu, men kan niet om Mozes heen zomaar tot Jezus komen. Het gebeurt veel, maar dan komt men tot een andere Jezus. Klaas Schilder stelde dat er geen Exodus was zonder Leviticus.

Men moet het schaamtekleed omdoen. Smytegelt stelde dat men een dodelijke haat tot de zonde moest krijgen. Uiteraard kunnen we dan stellen dat dit leidt tot het voorzichtig zijn als slangen. En de vrome slangen dragen een gif sterk genoeg om de zonde te doden. Wij moeten dus in deze wereld voorzichtig zijn niet zomaar als slangen, maar als giftige slangen. Maar oh, ga hier niet voorwerpelijk mee om, maar onderwerpelijk, want de kerk kent vele giftige slangen van het vlees. Het gif wordt ook niet zomaar geschonken. Men heeft niet zomaar een gesel. Men moet hiertoe het alsmaar smaller wordende pad bewandelen, tot de geestelijke schaamte gaan, die de sleutel is tot de minderwaardigheid en de voorzichtigheid. Het is niet zomaar een er op los spuiten en op los steken, want dan is de mens een blinde woesteling. De giftige slang zal allereerst vluchten en zich afzonderen. Het is een oorlog tegen het bedriegelijke zelf. Daar is allereerst geen gif voor, en daarom dient de mens de onwaardigheidsoefeningen te leren, en het smeken te leren, en dit kan niet dan tot de geestelijke schaamte. Waar zou men anders om moeten smeken ? De Heere geeft zichzelf niet zomaar.

De mens leert voorzichtigheid op het smalle pad, af te remmen, anders is het een doodlopende weg. Er zijn vele valse smalle paden die ten dode leiden. Het gif om de zonde te doden moet men

verdienen, door onderwijs tot zich te nemen, en dat gaat door de dood aan het zelf heen, tot de geestelijke schaamte. De mens moet eerst tot diepste verlieskennis komen om te zien wat hem allemaal ontbreekt. Het is een lang pad om het weer te verkrijgen. Op het pad zijn vele rovers. Er zijn vele valse zijpaden waarin de mens kan afdwalen en wegglijden tot het goud der dwazen.

Smytegeld stelt dat hen die de ware droefheid des Heeren hebben niet zomaar getroost willen worden. Het zijn zuchters om de zonde. We kunnen ook denken aan Ezechiël 9. Hierbij kunnen we stellen dat ze ook de toorn des Heeren in hen niet zomaar laten wegpraten. Het is de woede des Heeren naar de zonde toe die hun schaamte levend maakt, en het maakt ook hun vreze levend. Onze catechismus stelt in inzetting 28 dat de woede des Heeren een teken is van het afgezonderd zijn van de wereld. Als deze woede, die we ook bij de oude profeten, zoals Jeremia, konden vinden er niet is, dan is de kennis zielloos. Wij mogen dus niet met een lege schaamte tot de Heere komen, maar die moet gevuld zijn met het boos zijn op de zonde. Een mens kan niet zonder de vrome boosheid leven. Deze boosheid hebben we ook nodig om te vechten. Wel moeten we gematigd zijn in toorn, en het moet in de juiste richting gaan. Het moet getemperd worden door verdraagzaamheid en medelijden. Ook moet het getemperd worden door de hemelse schaamte, door minderwaardigheid en voorzichtigheid. De mens moet in zachtmoedigheid blijven, in tederheid en zorg. De mens moet aan elke vorm van vleselijke boosheid afsterven. Ook moet de mens afsterven aan zijn vleselijk verzet tegen de toorn des Heeren die groot is. De toorn des Heeren mag niet onderschat worden. De Heere barst veelvuldig uit in toorn, die dan getemperd en gematigd wordt. De mens moet daarom komen tot de geestelijke woedekennis. Ook Jezus had uitbarstingen van droefheid, vrees en woede. Zo ook de oude profeten zoals Jeremia.

Smytegelt noemt de schaamte de weg tot vergeving. De schaamte is genade. Het bedekt de schande van de naaktheid. (preek 122)

We spreken dus in die zin over de schaamte die de sleutel is tot de geestelijke boosheid en vreze, dus we hebben het hier over de oorlogsschaamte, niet als het schamen voor de geestelijke oorlog, maar juist de oorlogszuchtige schaamte die niet werkeloos toeziet.

HOOFDSTUK 48. HET KOK-KUYPER-VIRUS EN HET MEDICIJN VAN DE VOORTGAANDE VERBROKENHEID

In de Laodiceaanse kerk gaat men ‘van genade tot genade’, maar in de steenblokkiaanse beweging van 1953 gaat men ‘van verbrokenheid tot verbrokenheid.’ Er is in de laodiceaanse kerk een tendens die de zondeleer en ellendeleer zo klein mogelijk houdt, en de nadruk legt op de genade, wat als een drugs werkt die hen in slaap houdt. De visser houdt zijn haak verborgen, zoals de vogelvanger zijn strik, stelde Smytegelt (preek 91 van het Gekrookte Riet).

Er is een tendens in de Laodiceaanse kerk om de verbrokenheid zo snel mogelijk af te ronden, canoniek te maken. Er kan dan niets meer bij. Dan is de verbrokenheid niet diep genoeg doorgewerkt, en blijven zij slaven van de zonde. Daarom moet de vrome gaan tot de voortgaande verbrokenheid. De laodiceaan wil de nodige wedstrijd waar Paulus het over heeft ontvluchten. Dat doet de laodiceaan door valse genade. De genade wordt dan te snel opgediend. Het is dan zwaar giftig, als een slaapmiddel. We zien dit gebeuren bij Kuyper en Kok, alhoewel zij beiden geliefde broeders in de Heere zijn. Zij neigden teveel en te gemakkelijk naar de genade, als zijnde genade-bakkers die de broodjes net te zoet bakten, ook al waren de nodige ingrediënten elementair aanwezig. Zij waren geen hypergenadisten zoals we veel in de lichte en vrije evangelische kerken het tegenkomen, maar toch waren zij gevaarlijk bezig, en waren zij aan het flirten met het Laodiceaanse. Zij predikten het evangelie, maar toch klopte er iets niet, in de verhoudingen. Het neigde toch teveel naar het zoete. Zo waren zij beiden wilde jongens, verzetsstrijders tegen het Laodiceaanse bewind, maar ook daar nog deel van, en daarom waren zij berucht. Men voelde aan dat daar nog een dieper werk des Heeren moest plaatsvinden, een diepere verbrokenheid, en daarom begonnen meer en meer predikanten meer te neigen tot het steenblokkiaanse, tot 1953, want dit moest in Nederland gebeuren. Er was namelijk afdwalingsgevaar. Kuyper en Kok waren net iets te licht. Een klein beetje zuurdeeg zou het gehele deeg zuur maken. Een klein lekje in het schip zou

het schip doen zinken, dus men moest er wel tegen optreden. Er begon een vreemd mengsel te ontstaat tussen het kuyperiaanse en het kokkiaanse, waar gretig van genomen werd in de lichtere en zoetere kerken en kringen in Nederland. Men ging aan de genadedrugs met een snel afgeronde verbrokenheid, die niet diep genoeg was doorgewerkt. Men had een snelweg gebouwd tussen Golgotha en de olijfberg. Ook werd er een grote snelweg gebouwd tussen Getsemané en Golgotha, en Golgotha werd gemaakt tot een opzegversje, tot een rijmpje. Dit werd uitbundig gespeeld en gezongen door de Laodiceaanse leprechaunen met hun fluitjes.

Het was een Venusiaans virus in de Laodiceaanse kerk, en het wilde alle kerken innemen. In de demonologie stond dit kokkiaans-kuyperiaans virus bekend als het Deest-virus. Deest is een na-middeleeuwse draak, of slang, die in de bergen woont. Het werkt heen door Kok en Kuyper, die als twee torens zijn, om de mens af te houden van de voortgaande verbrokenheid. Hierin is de wolf Klima een middelaar en verleider, om de mens van dit mengsel te laten nemen. De Heere zond de engel Luhika om hiertegen te strijden. Luhika is een steenblokkiaanse engel. Luhika is één van de zwarte arenden van 1953. De engel helpt de vromen om uit Laodicea te vluchten, en brengt hen tot de wildernis. In de wildernis leert men niet meer voorwerpelijk om te gaan met dingen, maar onderwerpelijk, zoals Witsius het leerde in de jaren 1600, en wat later door Kant in de jaren 1700 werd uitgewerkt, en door Hegel in de jaren 1800, en door Dooyeweerd in de jaren 1900. Telkens weer wezen de voorvaderen, zoals Kersten, Steenblok en Mallan, op het belang hiervan. Het was iets wat de mens moest leren en oefenen, zodat men in de geestelijke wereld kon verblijven, niet als zomaar een opzegversje of traditie. De mens moest los komen van de strikken en de klauwen van het materialistische denken. Men moest ook het gevaar van de twee torens, van Kok en Kuyper, omzeilen. Zo zou men kunnen loskomen van het Deest-virus, en aan de wolf Klima kunnen ontvluchten.

Men moest gaan tot het gat van de voortgaande verbrokenheid, wat dieper onder de aarde zou leiden. Zo zou de vrome dieper aan zichzelf kunnen afsterven. Het Venusiaanse Deest-virus troonde overal in de stad, en probeerde via de twee torens ook nog de vrome wilden in de wildernis te besmetten. Deze draak, het mengsel tussen Kok en Kuyper, moest weer teruggebracht worden naar het terrarium, mocht niet tronen in de kerk.

Maar het Laodiceaanse heeft een apathie tegen de zondenleer, de ellendeleer en de demonologie. De Laodiceaanse geest wil namelijk niet ontmaskerd worden, en daarom worden zondologie en demonologie weggelachen. Natuurlijk noemen ze het fantasie en nog erger. Ze zijn wars van kennis en dogmatiek, want ze zitten er voor het geld, voor de macht en de eer. Ze praten lekker de mensen naar de mond. Ze willen het vlees van de mens vertroetelen, stelt Smytegelt.

De geest van voortijdige genade op het smalle pad is fataal. Het laat de verbrokenheid niet verdiept worden. Zo blijven dit soort geesten vrij spel hebben. Daarom zond God een Steenblok, een 1953. We komen in een gevaarlijke sprookjeswereld terecht op het kokkiaanse-kuyperiaanse pad als we niet oppassen. We moeten oppassen niet teveel van deze knapen te nemen. De vrome moet het voor elkaar krijgen om uit deze twee torens te ontsnappen, en er dan onderwerpelijk mee om te gaan, niet meer voorwerpelijk.

HOOFDSTUK 49. CALVIJN EN DE EVANGELISTEN - 10

Calvijn riep de vromen op om zich te bewapenen met geduld en lijdzaamheid, en riep hen zo terug tot de hof van Getsemane, opdat zij gelijkvormig zouden zijn aan Jezus. De nieuwe bijbel laat zien dat dit een eenzaam pad is. De discipelen slapen daar, als een beeld van het collectieve ego (Werktuigen 9).

Hierin mogen we God's geheimenissen niet forceren, stelt Calvijn in zijn verklaring van Mattheus 20. De openbaring volgt in de mate van de gelijkvormigheid, stelt Calvijn. We mogen dus niet bovenmatig nieuwsgierig zijn en boven ons voegen gaan. We mogen niet op God vooruit lopen in het openbaringsproces. Calvijn stelt dat we wijs moeten zijn met matigheid.

Ook in de hof van Getsemané is er een groot gevaar, een gevaarlijke, giftige slang. Wij moeten er voor zorgen dat wij niet met de discipelen slapen. Wij moeten gelijkvormig zijn aan Jezus, oftewel aan de sobere, de waakzame, de lijdzame. Er lopen dus twee sporen door Getsemané. Er is een breed en kort pad, maar ook een smal, lang en diep pad. Ja, men heeft snelwegen gebouwd door dit natuurgebied. Daarom moeten we dieper in de wildernissen gaan van Getsemané om Jezus te volgen. We moeten gaan tot het ondergrondse Getsemané, het verborgen Getsemané, waar het verborgen manna is.

Dat houdt in dat Laodiceaanse prinsessengewaden en prinsengewaden afgedaan moeten worden. De slang moet zich vervellen anders sterft de slang.

Toen Ezau zijn eerstgeboorterecht aflegde voor het kommetje van het rode, als een christologisch beeld van de kruiziging, werd hij onder Jakob gesteld, zoals Jezus onder de engelen werd gesteld.

'Zie, ver van de vette streken der aarde zal uw woonplaats zijn, en zonder dauw des hemels van boven. Maar van uw mes zult gij leven en uw broeder zult gij dienen. En het zal geschieden, wanneer gij u krachtig inspant, dat gij zijn juk van uw hals zult afrukken.' (Odenlech 18:70)

Ezau moest de eenzaamheid in, op het hongerpad, dieper de wildernis in, zoals Jezus in de diepte van de hof Getsemané ging.

‘Hij moest alles achterlaten om het vergetene en verlorene te vinden.’ (vers 72)

Duizen 23:17 zegt : ‘De oude profeten gingen hier doorheen, afgescheiden, in de donkere nachten van Getsemane en Golgotha.’

Ezau ging er niet doorheen als een slapende, maar als een wenende, net als Yeshua. De nieuwe bijbel wijst erop dat de paradijselijke zintuigen Getsemanitisch zijn (Duizen 24:12-13). Als we verder lezen in het boek des levens dan zien we dat de behoudenis in het Hebreeuws de overwinning en het overwonnen worden betekent, waar ook de naam Hosea voor staat. (Duizen 24:16). Het is dus een gevecht.

Als Werktuigen 9 het over Getsemané heeft, dan wordt er getoond hoe nu precies het juk van Jakob van Ezau’s hals afgerukt wordt. Laten we beseffen dat het ook precies is wat Odenlech 18 stelt : ‘wanneer gij u krachtig inspant.’ Het is dus een gevecht en niet zomaar behoudenis op zich door genade of verkiezing of geloof of wat dan ook. Het vereist inspanning. Werktuigen 9 stelt in vers 5 :

‘Als bepaalde mensen veel invloed op
je hebben en je in slaap proberen te
laten vallen, net als hen, dan is het soms
belangrijk met zulke mensen wat
stappen terug te doen, of je van hen
geheel af te zonderen. Dat kan niet eens
altijd, want de mens leeft ook in een
bepaalde kooi. Ook dat is een onderdeel
van het lijden. En als het dan wel lukt
dan is dat als een doorbraak van het
Ragnarok. Vroeg of laat komt het
Ragnarok, want de ketenen tussen
mensen duren niet altijd voort.’

Nu, Ragnarok is een germaans principe. Het is het doorbreken van de valse bruggen tussen de mens en de afgoden. Dit zou door de reuzen gebeuren, de contexten, dus het komt aan op onderwijs. Men moet ontwaken tot de grotere hemelse cirkels. Men moet losbreken uit het enge, menselijke denken, de snelle zelfovertuiging. Men moet weer gaan twijfelen aan al die dogma’s die als de gifprik aan de mensen waren opgedrongen, totaal losgekapt uit hun oorspronkelijke natuur, cultuur en betekenis.

Ragnarok is een diepleider, dat wat we de bevindelijkheid noemen. Het breekt af alles wat de mens canoniek heeft gemaakt, heeft verabsoluteerd en afgerond. Het breekt de Babylonische bruggen en torens af die de mens heeft gebouwd tot God, alle snelwegen door Getsemané en Golgotha heen. De

mens is totaal aan de diepte van het lijden van God voorbij gegaan, als aspergische snelheidsmaniakken.

Het Ragnarok leidt tot de boom van Karmat, de boom van armoe, op het pad van de armoeds-monniken, oftewel de oorspronkelijke brengers van de reformatie. (Werktuigen 10:31-34 ; 11:2, 5) In de oertijd werd Ragnarok het Tahulen genoemd, bij de amazones, en in de oude bijbel wordt het Armageddon genoemd.

Calvijn stelt in zijn verklaring van Mattheus 20:22 dat we gespeend moeten worden van alle ijdele vermaken. Duizend gevaren omringen de vrome, stelt hij, en de vijand is listig. Dan is het onredelijk om te midden van zoveel doden zich rustig te vermaken met het schilderen van de triomf, stelt Calvijn. Calvijn stelt dat we de strijd niet moeten voorbijgaan en de gevaren niet moeten veronachtzamen. Onderschat het niet. Loop niet op de overwinning uit.

Men heeft snelwegen gebouwd door Getsemané en Golgotha tot de olijfberg, waar men een Laodiceaanse pronktroon heeft opgesteld.

Calvijn waarschuwt dat haastige spoed de mens van zijn roeping afvoert. Naarmate er in de strijd wordt vertraagd springt men des te begeriger toe tot de buit. Hen die het minste werk doen verlangen het sterkst naar de voorrang. Het is ijdele roemzucht. Daarom moeten de vromen ingeleid worden tot Getsemané.

Zo is er een bron des levens in de woorden van Calvijn. Zijn Institutie was een slang waarmee hij had te worstelen, die hem verschrikkelijk had gebeten, maar zijn bijbelverklaring is een bron des levens. In Laodicea echter wordt zijn Institutie geprezen boven zijn bijbelverklaring, en het wil niet zeggen dat zijn bijbelverklaring geheel vrij is van zijn Institutie. Ook door zijn bijbelverklaring lopen twee lijnen. Vandaar dat exegese op het werk van Calvijn van belang is. Calvijn maakt ook grote theologische fouten in zijn bijbelverklaring, die ook weer laten zien wat nu precies de verziekte bronnen van het hele TULIP-gebeuren zijn.

We komen zo tot de kledingkasten van de Laodiceaanse kerk die zich koning waant. We zien hier de Laodiceaanse prinsessengewaden en prinsengewaden.

De woorden van Calvijn zijn leven voor het gebeente, maar pas op, ze worden bewaakt door levensgevaarlijke giftige slangen, zoals de inland taipan, de eastern brown, de mamba, de ratelslang en de boomslang, die wel duizenden malen giftiger kunnen zijn dan hun aardse soortgenoten, en die bevinden zich dus ook in het werk van Calvijn. Vandaar dat het van belang is dat wij gidsen opstellen door het werk van Calvijn.

HOOFDSTUK 50. HET ONDERZELF IN DE LEER VAN CALVIJN

In een droom kwam ik door de Laodiceaanse garderobes tot de troonzaal waar een Laodiceaanse koningin troonde. Het was een hele grote zaal, als bijna een zee van een zaal. Aan mijn zijde waren wat tulipers met mitrailleurs. Maar dit waren geen slechte tulipers, maar van de tulip die Calvijn in zijn bijbelverklaring predikt, wat een andere en diepere tulip is. Het is van belang tot de alternatieve, diepere tulip te komen om de Laodiceaanse tulip te overwinnen. Tulip is oorspronkelijk niet van Calvijn, maar meer een heel slap aftreksel van zijn leer, voornamelijk gebaseerd op de Institutie, en dat terwijl Calvijn de mens aanspoorde om zijn beide werken te lezen, de Institutie en zijn bijbelverklaring.

Als we kijken naar de slechte tulip dan zien we :

I - Total depravity
II - Unconditional election
III - Limited atonement
IV - Irresistable grace
V - Perseverence of the saints

De goede tulip is :

I - Tormenting depravity
II - Underself election
III - Limited tolerance
IV - Irresistable rewards
V - Perseverence of the poor

Calvijn predikte namelijk een dieper zelf of verborgen zelf, een onderzelf, waar de mens nog gewoon vrij was, terwijl de schil daarom heen gebonden was en niet meer kon kiezen voor het goede vanwege de zonde. Calvijn had het dus over de pit van de mens die dieper lag, waar de mens ook medelijden kon hebben, terwijl de laag daarom heen gewoon vaak de algemene goedheid was. Calvijn stelde dat dat wat niet door de wereld was uitverkoren, zoals de armen, die waren wel door God uitverkoren. We komen in de Institutie de onvoorwaardelijke uitverkiezing tegen, maar in zijn bijbelverklaring is genade toch weer een soort ander loon, en kan de mens er vrijwillig voor kiezen, anders zou het dwang zijn, en dat wilde God niet, volgens Calvijn. In de Nederduits gereformeerde dogmatiek, in boek 1, wordt er ook een alternatieve tulip gegeven. We hebben het dan over het smalle pad tulipisme. Er zijn een heleboel soorten van tulip, zowel goeden als slechten. In ieder geval werd ik in mijn droom bijgestaan door de smalle pad tulipers.

HOOFDSTUK 51. CALVIJN EN DE EVANGELISTEN - 11

Calvijn spreekt in zijn bijbelverklaring over genade als een ander loon. Dit loon lijkt op sommige plaatsen verdiend te zijn vanwege dat op sommige plaatsen de mens ineens wel vrijwillig voor God kan kiezen, in tegenstelling tot in de Institutie toen hij nog een twintiger was, maar is dan op andere plaatsen onverdiend, zoals in zijn verklaring van Mattheus 20:8, terwijl er ook weer een rechtmatig loon is. Er is een zekere spanning in de leer van Calvijn tussen verdiend loon en onverdiend loon, wat verklaard kan worden uit het feit dat de mens in de leer van Calvijn uit verschillende lagen bestaat, zoals ook God uit verschillende lagen bestaat, en soms zijn die lagen met elkaar in strijd. Gods raadsbesluit is bijvoorbeeld niet altijd hetzelfde als Gods wil, want God wil dat een ieder behouden wordt, terwijl zijn raadsbesluit dat niet toelaat. Ook is er sprake van verschillende verbonden en bedelingen, en bespreekt Calvijn het van verschillende kanten. De Nederduits gereformeerde dogmatiek geeft daar in boek 1 ook een verklaring voor. Calvijn moest namelijk het katholieke godssysteem zien te omzeilen, en die afgod was menselijk geworden, zodat de dienst- en verdienstvoorwaarden van dit systeem eerst uitgeschakeld diende te worden. Vandaar dat Calvijn op bepaalde punten zijn haat uitsprak naar het verdienen, terwijl hij het op andere plaatsen weer toestond. Dit behoort dus allemaal tot ingewikkelde gereformeerde wiskunde en natuurkunde.

In zijn verklaring van Mattheus 20:8 is er dus de spanning tussen rechtmatig loon en onverdiend loon. De mens wil loon op een menselijke manier berekenen, maar Calvijn stelt dat het loon op een ondoorgrondelijke manier wordt berekend, niet naar menselijke maatstaven. Uiteindelijk is het loonsysteem in de leer van Calvijn een draaiende en onvoorspelbare schijf. Calvijn is een zeer ingewikkelde man, en dat moest ook wel, want hij stond recht voor het onstuimige monster van Laodicea, van het katholieke bewind. Calvijn moest uit Frankrijk vluchten vanwege vervolging, en kwam zo in Basel terecht waar hij in 1536 de Institutie uitgaf.

Zij die laat zijn geroepen ontvangen een onverdiend loon. Ze hebben dus nog niet gewerkt vanwege het feit dat ze nog maar net geroepen zijn, maar toch krijgen ze loon, omdat ze ook op een andere manier al veel eerder gewerkt kunnen hebben. Jezus heeft ook schapen van een andere stal. (Johannes 10:16) Calvijn stelde dat die spanning tussen verdiend loon, van hen die eerder kwamen, en het deels onverdiend loon van hen die nog niet zo lang hadden gewerkt en toch hetzelfde loon kregen, te maken heeft met de soevereiniteit van God, maar waar wel antwoorden voor zijn te vinden in het grotere verband van zijn leer omtrend deze dingen.

In ieder geval is genade niet zomaar genade in het grotere verband van de leer van Calvijn, maar steekt daar een groot geheimenis achter van dingen die alleen God weet, en waar Calvijn uiterst voorzichtig over handelt.

Calvijn stelt in zijn verklaring van Mattheus 20:1 dat het onverdiende loon van de laatsten die kwamen niets te maken heeft met onvoorwaardelijke zaligheid van Jezus die om niet wordt aangeboden. Dat noemt hij spitsvondigheid, want de gelijkenis gaat gewoon over het onderscheid in tijd, niet over de overeenkomst. Calvijn laat zien dat het in deze gelijkenis er om gaat dat de mens wordt beloond voor het afwachten van het moment van de roeping, de wenk van God, en daaraan te gehoorzamen. Juist het niet afwachten en roekeloze arbeid en levenswijze is luiheid. Gehoorzaamheid in Gods tijden tot Gods roepstem, in werken of niet werken, wordt dus in de leer van Calvijn hoger aangeschreven dan genade op zich of zomaar werken. Men moet weten wanneer te werken en wanneer niet te werken, en daar wordt de mens voor beloond. Het gaat dus om het geestelijke afwachten. Dit is wat de afwachtingsleer is van Calvijn, die boven genade en werken staat.

Calvijn noemt de traagheid als een gevolg van te groot vertrouwen. De tragen houden ergens halverwege op. Calvijn stelt dat we krachtig tekeer moeten gaan tegen de vleselijke traagheid die ons doet achterblijven, in zijn verklaring van Mattheus 19. Calvijn stelt ook dat het ware loon ligt besloten in het jammeren om de zonde in het gewillig dragen van het kruis, wat een belangrijk leerstuk van Calvijn is. Het jammerloon wordt door Calvijn beschouwd als het hoogste loon, na het rijpe beraad, wat in principe de afwachtingsleer is. Ook in het jammeren om de zonde moet de vrome geleid worden door het verborgen raadsbesluit, opdat het jammeren niet roekeloos en vleselijk wordt.

In de armoedsleer van Calvijn stelt hij dat de armen het altaar zijn, en dat zij de uitverkorenen zijn, en dat als wij niet bereid zijn armoede te verduren, oftewel gebrek, dan zou de begeerlijkheid in ons de overhand hebben. Het is een oproep tot soberheid en het aanvaarden van de doorn in het vlees, en ook de leer van de lof der oordelen. Calvijn stelt dat deze armoedsleer de keursteen is.

Calvijn bespreekt het in de context van een school en stelt dat als wij volstandig in deze school van het geestelijke en het kruis willen ingaan, dan zullen we het vlees vaarwel moeten zeggen. Boezemzonden, dingen niet willen opgeven voor het hogere doel, zorgt ervoor dat er van de school van Getsemané wordt afgedreven. Hiervan was de rijke jongeling een voorbeeld.

HOOFDSTUK 52. SAMENVATTING DE SAAMBINDER 1968

In nr. 14 van de Saambinder, 1968, wordt er gewaarschuwd tegen slapheid en wordt er opgeroepen tot heilige verontwaardiging zoals bij de voorvaderen. Het komt niet zomaar uit de hemel dalen, wordt er gesteld in nr. 15 door de predikant Chr. van Dam (1893-1976). In zijn artikel over Habakuk stelt hij dat de wereld voorbij gaat met al haar begeerlijkheid. Chr. van Dam stelt dat er stille getuigen zijn die de ongerechtigheid hebben gezien, en zij roepen om wraak en zuchten om de zonde, en de ware kinderen Gods zuchten nog wel meer onder de zonde en de ongerechtigheid. De predikant W.C. Lamain (1904-1984) noemde de mens zwak, schuldig, verwerpelijk en verdoemelijk. Lamain noemt dat de mens in het paradijs het gif ingezogen heeft van het zijn als God. We kunnen stellen dat dit een Laodiceaans gif is. Chr. van Dam stelde dat de grootste afgod het eigen ik is, maar dat het zou vallen. (nr. 21, 1968) Er moet een worsteling zijn in de diepe put van schuld en verlorenheid.

Het onderwijs is vernederend voor het hoogmoedig hart, stelde de predikant C. Molenaar (1915-1992). Het was beslist nodig om de vernederde Jezus te kennen. Jezus kwam om zich onder de toorn van God te stellen. (nr. 22)

Lamain stelde dat de mens weer van zichzelf moet walgen, zichzelf moet afkeuren, en zijn leven in deze wereld moet haten, steeds meer aan de weet komen hoe weinig hij er van weet. Door de hel moet de vrome naar de hemel. Het gemis wordt steeds groter, de gevaren vermeerderen en de weg wordt steeds smaller, stelde W.C. Lamain. Hij wijst dan op Maria aan de voeten van de Heer.

We kunnen stellen dat we boetelingen, wenelingen, smekelingen, verdoemelingen, en jammerlingen moeten zijn aan de voeten des Heeren, zoals Maria. We kunnen stellen dat het een beeld is van de terugkeer tot de reformatorische fundamenten. Daar spreekt de Saambinder van 1968 over. W.C.

Lamain was inmiddels vertrokken naar Grand Rapids, na gediend te hebben in Leiden, Leiderdorp, Rotterdam-Zuid en Rijssen-Noord. Hij bleef wel met artikelen in de Saambinder staan.

1968 : Er werd gewaarschuwd tegen mordernisering, maar ook tegen dood formalisme. De diepe verdorvenheid van de mens moest weer gepredikt worden, wat in principe een steenblokkiaanse roep was, van 1953, en waar in de zeventiger jaren hevig over gestreden zou worden, ook binnen de gereformeerde gemeente.

Uiteindelijk was de prediking van de diepe verdorvenheid van de mens één van de belangrijkste leerstukken van Calvijn. Men zou er ernst mee moeten nemen, stelde W. C. Lamain, want God is de vreselijke eeuwige waarbij niemand wonen kan. (nr. 28)

W.C. Lamain waarschuwde ervoor dat we in een tijd leefden waarin de kennis van de waarheid steeds minder wordt. De nieuwe generaties vervreemden zich steeds meer van de waarheid.

We kunnen stellen dat er laodiceaanse slangen in de kerk waren doorgedrongen die velen hadden verlamd. W.C. Lamain blies op de bazuin. W.C. Lamain stelde dat de duivelse listen aan het vermenigvuldigen waren. (nr. 35) Hij waarschuwde tegen de geest van het materialisme.

HOOFDSTUK 53. TUSSEN KOK EN STEENBLOK

Er was een enorme kloof ontstaan in de mid-vijftiger jaren tussen R. Kok en C. Steenblok. Beiden waren inmiddels vertrokken uit de gereformeerde gemeente. De gereformeerde gemeente zelf bleef ergens tussen Kok en Steenbok inhangen.

In 1945 nam C. Steenblok de Saambinder over van Kersten, als hoofredacteur, maar in 1950 nam L. Rijksen het over als hoofdredacteur, en die stond tussen Kok en Steenblok in. Het was een enorme kloof, waarin L. Rijksen een brug, een muur en een grens was. Hij bleef hoofdredacteur tot zijn dood in 1969, en toen nam K. de Gier het over tot 1985. Ook hij was een brug in de kloof.

Het was een verschrikkelijke kloof. Ik heb er dromen over gehad. In deze kloof woonde het grootst mogelijke gespuis. Ik zag er kruizingen tussen panters en herdershonden, zwarte herdershonden, die aapjes aan kettingen hadden, en waar ze ook gingen gingen de aapjes met hen mee, die hen moesten dienen. Het waren voornamelijk aapjes die aan kettingen werden gehouden, maar ook andere dieren werden aan kettingen gehouden. Ook andere roofdieren hadden zulke slaafjes, zoals jaguars en luipaarden. De zwarte panter-herdershonden waren dominant. Vaak waren de aapjes ook vastgeketend aan grote ketels waarin andere diersoorten gekookt werden ter consumptie. Die aapjes moesten in de keuken werken. Het is dus van belang dat wij deze kloof overbruggen. Daartoe waren L. Rijksen en K. de Gier. In de zeventiger jaren was er weer een grote kerkenoorlog tussen de lichtere genademorsers en de steenblokkianen, wat uiteindelijk leidde tot een steenblokkiaanse herleving in de tachtiger jaren. Men voelde aan dat het genade-element teveel op de voorgrond was getreden en bedriegelijk was. Er moest weer een juiste en gezonde verhouding komen. De kerk van Calvijn was gebouwd uit constanten en variabelen, en als de kerk de geestelijke wiskunde en natuurkunde niet zou kennen, dan zouden er lekken komen die het schip zouden doen zinken, en dat was al gaande. Het waren juist de aapjes in mijn droom die het schip probeerden te doen zinken. Zij

waren hiervoor geprogrammeerd. Zij waren laodiceaanse meelopers. Ik zag hun lange benige vingers, als menselijke zombies en trollen, zeer psychopatisch, en zij waren een plaag.

L. Rijksen stond op tegen R. Kok, maar kon het ook niet altijd vinden met C. Steenblok, en stond daarom tussen hen in. De generale synode koos voor L. Rijksen als hoofdredacteur van de Saambinder in 1950. C. Steenblok was dus maar kort hoofdredacteur geweest, van1945 tot 1950.

Men werd voorzichtiger met het genade aanbod, omdat het niet af mocht doen aan de tucht des Heeren en dat was een trap richting Kok en Kuyper, waar in de zeventiger jaren hevig over werd gevochten, en waar hevig door werd gescheurd. L. Rijksen waarschuwde tegen zomaar historisch geloof. Nu, dat deed Calvijn ook al. Calvijn temperde de genade ook door te wijzen op zijn afwachtingsleer, die in principe bovenaan al zijn leerstellingen stond. De afwachtingsleer stelt dat alles nutteloos is zonder de leiding en het tijdstip des Heeren.

Rijksen wees op Koelman die het een leugen noemde dat Jezus voor onze zonden zou zijn gestorven. (De Saambinder, 24/8 1967) Het komt tegemoet aan het feit dat er een kloof was gemaakt door mensen die te makkelijk over deze zaken dachten, Laodiceaans, die Jezus tot een afgod hadden gemaakt, waar Calvijn ook tegen waarschuwde.

Rijksen wijst daarom op de ellendekennis en zondekennis als de weg. Er is geen makkelijke weg door en tot het Jezus geheimenis. Men moest aan de zonde ontdekt worden en loskomen van eigengerechtigheid. De vijandschap moest verbroken worden, stelde Rijksen. Deze mannen worstelden met al te gemakkelijke genade. We kunnen stellen dat het van belang is alvorens iets van het geestelijke te hebben dat we eerst tot een volkomen doorwerking van het besef van gebrekskennis komen. Het is dus een strijd tegen Laodiceaans spoedgeloof en bezitsbedrog.

Eind 1967 riep Rijksen op tot waakzaamheid, stellende dat het einde der dingen nabij was. Door de zonde was het beeld van God verloren geraakt. Dat wat er nog aan leven was was God’s verdraagzaamheid en goedertierenheid, maar de mens had geen recht meer op leven, en spoedde tot zijn einde. Hij riep op tot het afgezonderd en losgemaakt worden van de dingen die de ziel tot schade zijn. Met al zijn uitvindingen heeft de mensheid zichzelf trachten te handhaven ten koste van God, stelde Rijksen. Hij waarschuwde dat de kerk in een diepe slaap van zorgeloosheid terecht was gekomen, en grensverdoezeling. Ook dode vormen noemde hij. Vormgodsdienst had de kerk ingenomen. Daar was geen gebrek aan. Net als W.C. Lamain blies hij op de bazuin. Hij riep op tot verootmoediging. (SB, 28/12 1967)

Rijksen riep de vromen op om te smeken om de broodkruimels, om zo te versoberen. Er stond wereldgelijkvormigheid op de loer. Het koninkrijk van God was niet van deze wereld. Wij mogen de Heere dankbaar zijn voor de woorden gesproken door Rijksen, om die verschrikkelijke verlammende kloof tussen Kok en Steenblok te overbruggen. Daar was niet alleen de gereformeerde gemeente ingedaald, maar ook de gehele wereld. De woorden des Heeren bleven daarom stromen om de afgedwaalde gemeente tegemoet te komen. De Saambinder probeerde koers te houden. Er moest nog veel gebeuren, en er zou een grote kerkoorlog plaatsvinden in de zeventiger jaren. Ook daar moest de Saambinder doorheen. De farao wilde niet loslaten.

Overmatige genade, alsmaar weer de nadruk leggen op genade door de genademorsers had het volk verlamd. De broodjes waren te zoet gebakken, wat als een slaapverwekkend gif was. Daarom moesten de voorvaderen wel de genade weer afkappen en terugtrekken, want het was allemaal veel te ver gegaan. Calvijn had gesteld dat de vrome weer zicht moest krijgen op de zonde en op het doden van de zonde, en boven alles moest de vrome leren af te wachten om niet op de Heere vooruit te lopen. De voorvaderen wilden de mensheid wegroepen van het aannemen van iets wat de Heere helemaal niet gegeven had. De kerken waren tot roversholen geworden.

Nog steeds woedde het vleselijke genadevuur en geloofsvuur rond die het zonde vraagstuk wilden omzeilen. Ook Rijksen streed tegen de te prominente plaats die het geloof had gekregen.

Rijksen wees op het belang van Adam in de strijd tegen Laodicea. Adam moest erkennen : ‘ik ben naakt.’ Adam moest wegschamen voor God. (27/7 1967)

L. Rijksen (1902-1969) begon als kandidaat in Utrecht, en ging zo tot Leiderdorp waar hij predikant werd, toen naar Middelburg, en uiteindelijk in 1956 naar Rotterdam-West.

HOOFDSTUK 54. DE SAAMBINDER IN EN NA DE OORLOG

C. Steenblok werd in 1894 in Nieuwdorp, in Zeeland, als timmermanszoon geboren. Zelf begon hij ook als timmerman en werd later boer, waarna hij naar Kampen ging om daar theologie te studeren. Hij groeide op in een gereformeerd gezin, in de Kuyper kerk. Hij had rond zijn zeventiende levensjaar een aangrijpende geestelijke ervaring gehad, een roeping, die hem altijd is bijgebleven. Hij had een rebels karakter naar de gereformeerde kerk van Kuyper toe. Hij begon daar steeds meer problemen mee te krijgen. Hij begon als predikant in Lopik, in de provincie Utrecht. Hij werd gedreven door zijn ervaring van zijn zeventiende levensjaar waarin hij ontdekt werd aan zijn verloren staat, en waarin angsten van de hel deel van hem werden, die hij zichzelf ook waardig achtte. Daar begon het mee. Door Adam en de tweede Adam werd hem hierin een pad gewezen om het tot verdieping te brengen, waar F. Mallan ook over sprak tijdens zijn begrafenis.

Naast in Lopik predikte Steenblok ook elders, zoals in Utrecht en Poortvliet, Zeeland. De gemeente van Poortvliet ging met hem mee tot de gereformeerde gemeente in 1943. In 1945 werd hij predikant in Rotterdam-Centrum, en in 1946 werd hij predikant in Gouda. Inmiddels was hij ook hoofdredacteur geworden van de Saambinder, als opvolger van Kersten.

In 1953 was de grote scheuring. Het was als een grote aardbeving in kerkelijk Nederland. De scheur ging diep. Ook in Elspeet was er een scheuring van 1953 tot 1956, waardoor er ook een GGIN in Elspeet ontstond naast de GG. Elspeet is één van de mooiste bosdorpen van Nederland, met wilde bossen en ruige hei. Het ligt onder Vierhouten op de Veluwe. Vierhouten ligt onder Nunspeet, waar ook een GG is. Elspeet ligt tussen Vierhouten en Uddel in.

Op 22 januari 1942 kwam de laatste Saambinder uit. De Saambinder werd verboden door de nazi's, zogenaamd omdat er geen papier zou zijn, stelde Kersten, en dat terwijl er wel papier was voor een nieuw blad. Het verbod had Kersten diep gegriefd, maar na de bevrijding, in oktober 1945, werd er na de stop van drie en een half jaar weer een nieuwe Saambinder uitgegeven. Kersten moest vanwege gezondheidsredenen het hoofdredacteurenschap opgeven. Steenblok was de opvolger. Tussendoor was er nog wel een blad verschenen met mededelingen over de gereformeerde gemeenten, van 4 februari 1943 tot 31 augustus 1944. Zowel Steenblok als Kersten schreven erover in de eerste Saambinder na de oorlog. Het was inmiddels 17 oktober, een paar maanden na de bevrijding. Ze pakten de draad weer op.

In zijn artikel 'Nabij God te zijn', in het eerste nummer van de Saambinder na de oorlog, stelt C. Steenblok dat de mens zijn beestelijkheid onder ogen moet komen. We spreken van de beestelijkheidskennis. Het is van belang voor de mens te zien hoe diep hij gevallen is, zodat hij niets pretendeert. Steenblok stelt dat de mens door de zonde ver van God is afgedreven, en dat die afdrijving tweeledig is, namelijk in vijandschap en in vervreemding. Door dit ten diepste te beseffen, stelt Steenblok, en door zich te vernederen zal men de wegen des Heeren leren. Zo werd de Saambinder opnieuw ingesteld op basis van de zondenkennis en ellendekennis. Dit houdt ook de verschrikkelijkheidskennis in, oftewel de beestelijkheidskennis, waar overigens ook Mallan over sprak, de opvolger van Steenblok. Mallan stelde dat hij nooit de gruwelijkheid van de doodstaat van de mens zou kunnen uitdrukken. Hij stelde dat als de mens voor duizend jaar naar de hel zou gaan, en hij kwam eruit, dan zou hij weer de weg naar de hel bewandelen.

HOOFDSTUK 55. DE NEDERDUITSE VLUCHTELINGENKERKEN

De predikant A.A. van Schelven (1880-1954) had een boek geschreven genaamd 'De Nederduitse Vluchtelingenkerken' (1908). Het boek gaat over de jaren 1500 van de reformatie. Nederland in de jaren 1500, hij noemt het de felste beroering. Het waren heftige tijden. Karel V had als heersersideaal dat het Noorden de voorpost zou zijn van het Spaanse wereldrijk. Nederland kwam in de greep van een monster, waar A.A. van Schelven over spreekt. Nederland gaf niet op, en probeerde zich los te wringen. Spanje was een doodsvijand. De Nederlanders zetten alles op alles om eraan te ontkomen.

A.A. van Schelven wijst op het drinkprobleem van Nederland. Ze hielden van uitbundig feesten, van dartelheid en waren ook ruw, met een lage moraal. In hun levenslust waren ze ondoordacht en overmoedig. Daarom was de reformatie ook wel nodig, maar nu werden de gereformeerden vervolgd. Ze zijn nog niet versteend door het scepticisme en het onverschillige. Ze hebben nog een hart, stelt A.A. van Schelven. Daar moeten ze een hoge prijs voor betalen. We zien een grote beproeving optreden in de jaren 1500.

In 1527 is er de roep van hertog Albrecht van Pruisen om in zijn gebied koloniën te stichten, waar velen gehoor aan geven, maar het verschijnsel van emigratie blijft nog gematigd en op de achtergrond. Daar komt verandering in in 1544, noemt A.A. van Schelven. Het aantal emigranten vergroot zich opzienbarend. Velen vluchten naar Emden in de Noord-Duitse provincie Nedersaken, in de regio Oost-Friesland. Het ligt ten Noord-Oosten van Groningen. Ook vlucht men naar Keulen,

Aken en Wezel, waar vluchtelingenkerken worden gebouwd, soms als huisgemeenten. Ik moet hierbij opmerken dat in de mondelinge overleveringen van de gereformeerde voorvaderen en voormoederen ook Rodenberg werd genoemd, en het gebied wat nu Wilhelmshaven wordt genoemd, beiden dieper in Nedersaken, oostelijker. Daar werden de vluchtelingen opgevangen in gezinnen en families.

A.A. van Schelven stelt dat de reformatie geen opgaande lijn was, maar ook heeft geëbd, vanwege de plakkaten van 1529 en 1531 die in blinde woede voor lichte en zware overtreding met de doodstraf dreigde. Er was dus een neergaande lijn in de dertiger jaren van 1500 in de reformatie. De voorgangers waren verdwenen en de gelovigen verstrooid bij de aanvang van de veertiger jaren. Er komen meer strenge plakkaten die worden uitgevoerd. In 1540 is er weer een opleving van de reformatie in Nederland. Het gebeurt door de invloed van het calvinisme.

Het was een tijd van armoede door prijsverhogingen, omdat de landsoverheid geld nodig had voor de oorlogen. Ook de geestelijkheid bemoeide zich met het vermogen van Nederland. Dit gaf ook weer aanzet tot emigratie. Ook trok men naar de Benedenrijn en Paltz. De vlucht in Oost-Friesland ging via de handelsroutes die Nederland had, dus via Emden naar Hamburg, Bremen en Dantzig, noemt A.A. van Schelven. Dantzig ligt in Polen. Tussen Emden en Hamburg ligt ook het huidige Willemshaven gebied, waar de voorouders over spraken. Langs die routes ging de vlucht dieper Duitsland in en Polen.

In 1555 leefde de vluchtelingenstroom nog meer op, en gingen ze meer en meer ondergronds, sinds Karel V werd opgevolgd door zijn zoon Filips II. Onder Filips II verergerde de vervolgingen. Het hoogtepunt van de vluchtelingenstroom noemt A.A. van Schelven 1567 tot 1570. De hoofdoorzaak : Alva. Iedereen wilde weg, want hij was onmenselijk.

Uiteindelijk werd Den Briel door de gereformeerde geuzen veroverd, en ook Vlissingen rukte het juk van onderdrukking af. 1572 was het bevrijdingsjaar. 1567 tot 1572 waren de nazi-jaren van die tijd. De nazi’s waren toen niet de Duitsers, maar de Spanjaarden van de Spaanse inquisitie. Het waren de nazi’s van Alva.

A.A. van Schelven stelt dat er vele vluchtelingenboten waren met vluchtelingen, en in de winter kwamen ze zelfs over het ijs. De Duitsers waren zeer gastvrij. Eén enkel gezin neemt niet minder dan dertig ballingen op. De drost (landbestuurder) van Emden, Unico Manninga (1529-1588), eigenaar van het slot Lutzeburg, nam gedurende 27 jaar vele vluchtelingen op, soms wel 70 families tegelijk. De stad werd zo overbevolkt dat men daarom ook verder trok, dus zoals de gereformeerde voorvaderen en moederen ook Rodenberg en het huidige Wilhelmshaven-gebied noemden, en A.A. van Schelven noemde Bremen en Hamburg, wat dieper in Duitsland lag, en Dantzich in Polen. Emden raakte te vol. Als eerste trok men na Emden naar Lehr, ten zuid-oosten van Emden, over de Eems. Lehr werd vanwege de vluchtelingenstroom uitgebreid tot aan de Leda. Ook vluchtte men tot Norden, ten noorden van Emden.

Ook werd er gevlucht naar Wismar, Lubeck en Rostock. Wermunde nam hen alleen maar tijdelijk binnen, voor acht dagen, en dan moesten ze verder trekken, dus gingen ze naar Rostock, stelde A.A. van Schelven. Omdat het zo ondragelijk koud was werden ze geduld in Rostock, maar hier werden ze door een predikant beschuldigd van dwaalleer, dus moesten ze later weer vertrekken. Ook in

Hamburg werden vluchtelingen van dwaalleer beschuldigd en zo verketterd. Men moest dus voorzichtig zijn. Of de steden waren te vol, of ze werden vanwege verschil in leer niet aangenomen, en daarom moesten ze verder trekken, dieper Duitsland in en Polen. A.A. van Schelven stelde dat ze daarom ook vaak niet kozen voor twistgesprekken, maar herderlijk langs de huizen gingen. Ze moesten oppassen voor harde Luthersen die wars waren van ontferming. Smeken vanwege de barre kou had ook geen zin.

HOOFDSTUK 56. BESPREKING VAN ZONDAG 1 VAN DE CATECHISMUSVERKLARING VAN PETRUS CURTENIUS

De hervormde predikant M. Jongebreur, één van de oprichters van de gereformeerde bond in de hervormde kerk in 1906, die door een tragisch auto-ongeluk in Doorn om het leven kwam (1875-1930) is in de wolk van getuigen waar Hebreeën 11 over spreekt. Ik had een droom over hem waarin hij mij omhelsde en vasthield, en hij sprak : ‘De aanvallen op de kinderen Gods zijn velen.’

Van de predikant Petrus Curtenius (1716-1789) kwam een vierdelige catechismus verklaring uit van 1790-1792. In zijn verklaring van zondag 1 stelt Curtenius dat er voor de zonden betaald dient te worden. De duivel had de mens verleid, en door de verleiding overwonnen. Het vrouwenzaad moest toen de kop van de slang vermorzelen, stelt Curtenius. Een moeder kan haar zuigeling niet vergeten. ‘Die tot mij komt zal ik geenszins uitwerpen.’ Curtenius spreekt hierover als zijnde een bewaring. ‘Niemand kan ze rukken uit mijn hand. Mijn schapen horen mijn stem, en ik ken hen, en zij volgen mij.’

Geen haar wordt hen gekrenkt. Het kruishout van de lijdzaamheid geworpen in de bittere wateren van de verdrukkingen maakt het zoet, stelt Curtenius. De kastijding is geen vreugde, maar droefheid, maar brengt een vrucht van gerechtigheid tot degenen die hierdoor zijn geoefend, stelt Curtenius. Het halssnoer hiervan is de gelijkvormigheid hieraan. Curtenius spoort aan tot ijverige inspanning om de roeping en de verkiezing vast te maken. Om bewaard te worden moeten wij dus zelf leren bewaren. Het zijn voorbeelden en herinneringen, in het geestelijke, sobere halssnoer wat Paulus al had geschakeld in zijn brieven. Curtenius wijst op de goede strijd. De oude bijbel en het boek van het geweten worden door Curtenius de sleutel tot het boek des levens genoemd, zoals

Calvijn ook stelde dat een goed geweten het enige pad is. Wij moeten uitzien naar het boek des levens. Dit zijn drie boeken : de oude bijbel, het boek der geweten, en het boek des levens, waar ook C. Steenblok over sprak in zijn gereformeerde dogmatiek.

Curtenius noemt het boek van het geweten van belang in het lezen van de oude bijbel, om te zien of men ook daadwerkelijk aan die kenmerken voldoet, als keursteen. Alleen door die keursteen toe te passen komt men tot het boek des levens, waarvan we kunnen stellen dat het de witte steen is voor de overwinnaars over het vlees. Zij hebben door hun ijverige studie en strijd, door ijverig onderzoek, afgerekend met onwetendheid en leugen. Zo werden hun namen opgetekend in het boek des levens.

God eist van het hart lust tot waarheid, anders zou de mens in valse gerustheid terecht kunnen komen, stelt Curtenius.

Men moet ontdekken hoe groot de zonde en de ellende is, zo groot dat ze daaruit nooit van eigen krachten of in enige aardse middelen genezing kunnen vinden, stelt Curtenius. De leer van verlossing mag niet gebruikt worden tot losbandigheid. Curtenius waarschuwt voor valse verzekerdheid en valse gerustheid, en brengt verdieping aan. Het is bij hem geen rijmpje of opzegversje, maar hij laat het mechanisme van het gedicht zien wat door onze voorvaderen is overgeleverd. Hij noemt het, en laat dan de betekenis zien.

Eerst moet de mens de schande van zijn naaktheid door de zonde zien. Dan wordt de mens verlossing belooft door het vrouwenzaad, maar dan moet de mens wel de helse slang als vijand hebben. Er is in de leer van Curtenius niks vanzelfsprekends of traditioneel. Hij waarschuwt tegen de geboden van mensen.

Curtenius stelt dat wij vanuit onze roeping moeten prediken, zoals de oude boete-predikers. Wij zijn geroepen om te roepen.

Overvloedig vleselijk genot wat de zinnen verblind kan men niet het pad laten begaan, stelt Curtenius. Hij waarschuwt voor de afgod van willekeur en vrije wil. Het pad is smal, en wij moeten ons door de Heere laten binden en het halssnoer van de leerredenen dragen. Zij die van twee walletjes eten zullen niet op het smalle pad kunnen blijven. Er zijn geen compromissen mogelijk. Door lijdzaamheid en het gegeven geestelijke woord mogen wij tot de borsten van Sion komen om daarvan te drinken, stelt Curtenius. Dat is waar het smalle pad naartoe leidt. Terug naar de geestelijke moeder dus, als een diep natuurgeheimenis en het geheimenis van het leven. Zo kan de vrome het kleed van de ondeugdelijkheid van zich afwerpen.

Velen verharden zich in de zonde, om hun geweten dicht te schroeien opdat zij onbekommerd zijn en de verwijtingen van het geweten niet meer voelen, stelt Curtenius. Ze kunnen het ook uitdoven door ijdele gezelschappen, ijdel tijdverdrijf, en ijdel vermaak, zoals de rijke dwaas, stelt Curtenius. Een overvloed aan bezittingen doet wonderen voor hen. Sommigen gaan voor het genot van eer en aanzien in de wereld, en bouwen zo hun huis op ijdele zandgronden. Wij moeten hier over jammeren zoals de Heere erover jammert, stelt Curtenius. Het zijn gebroken bakken die geen water houden. Het zijn nietige medicijnmeesters.

Curtenius laat de betrekkelijkheid van deze dingen zien. Wee de lachenden, stelt hij. Men moet weer terugkeren tot de ellendekennis, en dit ook toepassen door het te betreuren. Men moet de strijd aangaan tegen valse troost en valse troostgronden. Men moet eraan afsterven. Wij mogen ons niet door de droefheden laten verslinden, maar moeten de strijd aangaan. Dit houdt in om niet meer voor jezelf te leven. Het is een strijd tegen het eigen ik, stelt Curtenius. Hij waarschuwt tegen lafhartigheid die hierin op de loer kan staan. Men moet de zorgeloosheid inruilen voor zorgvuldigheid

________________________________.

HOOFDSTUK 57. BESPREKING VAN ZONDAG 2 TOT 4 VAN DE CATECHISMUS VERKLARING VAN PETRUS CURTENIUS

Als we het over geestelijke kennis hebben, dan hebben we het over bevindelijke kennis, stelt Curtenius in zijn verklaring van zondag 2.

De zondaar haat God niet, maar de gerechtigheid van God, dus de zondaar probeert te scheiden wat niet gescheiden kan worden, stelt Curtenius. Zo probeert de zondaar God dienstbaar te maken aan zijn zondige begeerlijkheden.

In zijn verklaring van zondag 3 stelt hij dat wanneer de beste dingen aan verderf worden overgelaten zij de allerergsten worden. Dit laat ook zien dat het goede de vijand van het beste is.

We moeten vasthouden aan het woord, aan de oude bijbel, en het boek van het geweten, oftewel het heilige geestelijke, en zo ook het boek des levens, waar Curtenius over sprak. Om ons heen zien we de toerekening van Adam’s zonde, stelt Curtenius. De man moet werken in het zweet van zijn aanschijn, en de vrouw moet met smart kinderen baren, en alle mensen worden vanaf hun geboorte onderworpen aan ziekten, pijnen, krankheden en veelvuldig aan de dood, allemaal vanwege de overtreding van het werkverbond. Het is een erfsmet. Daarom was er in de leer van Curtenius de moederbelofte, zoals ook in de leer van Calvijn. Hierin mag de vrome wedergeboren worden. Eerst is er het natuurlijke, en daarna het geestelijke, stelt Curtenius.

Dit kan niet beoordeeld worden door geneeskundigen, stelt Curtenius. Wat roemen we dan nog op familie, als we uit een mens voortgekomen zijn die een schandelijke bondbreker was, en die ons

met zichzelf in het verderf stortte, stelt Curtenius. Wapent u tegen de listigheden van de helse slang, stelt Curtenius. De verboden vrucht van de zonde doet zich schoon voor met het masker van eer, vermaak en voordeel, maar in de staart steekt het dodelijke venijn, stelt Curtenius. In het einde zal hij als een slang bijten, en steken als een adder. Curtenius waarschuwt dat de mens niet moet rusten voordat hij is losgekomen van dienstbaarheid aan de zonde. De afgrond van ellende moet overdacht worden.

Rust en zekerheid kan fataal zijn. Het kan de mens laten indutten in de strijd tegen de zonde. Er is nu eenmaal de burgeroorlog tussen het vleselijke en het geestelijke. Deze burgeroorlog loopt door de kerken heen, en doet ook kerken scheuren. Zo ontstonden ook de schimmenkerken.

Curtenius herhaalt in zijn verklaring van zondag 4 eerst nog wat van zijn verklaring van zondag 3. De gerechtigheid eist menselijke gehoorzaamheid. Wij moeten opgaan tot de berg van de geboden, stelt Curtenius, waar het dondert. Het bliksemt hier ook. God's ontferming doet God's toorn niet teniet. God is de steen van een volkomen werk in de leer van Curtenius. In zijn verklaring van zondag 4 wordt gesteld dat God's geboden niet de maatstok zijn van de menselijke krachten, maar het richtsnoer van de plichten. De gehoorzaamheid is de mens van nature niet onmogelijk. Het is door de natuur ingeschapen dat er een plicht is om God te dienen, en het hoogste goed te houden. Maar de mens werd door de zonde een slaaf van de duivel. De mens gooide zijn gaven weg. Curtenius stelde dat dit ook doorwerkte in het nageslacht. De mens had door moedwillige ongehoorzaamheid niet alleen zichzelf, maar ook zijn nakomelingen in het verderf gestort.

God heeft de geboden gegeven als een verbond, aangedrongen met beloften en bedreigingen. Curtenius stelt dat er trappen zijn in het oordeel, van licht tot zwaar, en wijst dan op de Turkse monnik Jovinius die in de jaren 300 en begin 400 leefde, en de Jovianen, zijn volgelingen, die beweren dat alle zonden voor God gelijk zijn, en zo ook het oordeel hierop. Jovinius laat dus een bepaald communisme in de hel zien, zoals er ook een communisme in de hemel is, in de zin dat iedereen een gelijke beloning krijgt. Curtenius wijst erop dat dit zorgeloosheid kan laten ontstaan. Jovinius is de voorloper van de reformatie, nog vóór Johannes Hus. Jovinius streed tegen het wereldse loonsysteem van de katholieke kerk. Curtenius wijst ook op Novatianus, die een tegenpaus was in de jaren 200, en Novatianen, zijn volgelingen, die vonden dat de katholieke kerk te slap optrad tegen de zonde. Ook de Novatianen stelden dat God alle zonden als gelijk zag, en ook andere schrijvers ten tijde van Jerome. In het Westers Schisma van 1378 tot 1417 was er een grote strijd tussen pauzen en tegenpauzen. Van 1414 tot 1418 was er toen het concilie van Konstanz, waardoor de Tjechische reformator Johannes Hus om het leven werd gebracht, een voorloper van Luther en Calvijn. Dit concilie beëindigde het schisma.

Curtenius brengt tegen het communisme van hemel en hel in dat God een ieder naar zijn werken zal vergelden. Vreemd genoeg laat Curtenius verschil zien in de mate van de straf, maar niet in tijdsduur. De oude bijbel stelt dat de schuldigen in de gevangenis moeten blijven totdat hun schulden zijn afbetaald, dus voor de één zal dat langer zijn dan voor de ander, afhankelijk van de mate van de schuld. Wel laat Curtenius verzen zien waar er verschil is in de mate van straf, zoals Tyrus, Sidon en Sodom een lagere straf zouden krijgen dan Chorazin en Bethsaida. Het extremistische karakter van Curtenius over de eeuwige duur van de straf is te verklaren uit het feit dat de katholieken er vroeger vaak te makkelijk over dachten en de aflaat hadden ingesteld. Bij

eeuwigheid moeten we meer denken aan de zinnebeeldige betekenis van volkomenheid, dat de schuld volkomen betaald dient te worden.

Curtenius stelt dat de barmhartigheid des Heeren de getrouwen wil belonen, maar dat ook de wederspannigen tegemoet gekomen worden door vele lankmoedigheden. Uiteindelijk stelt Curtenius dat God geen tiran of wreedaard is die behagen schept in het straffen van de misdadigers, want anders zou de barmhartigheid niet kunnen bestaan. God beklaagt zich eerder over het lot van de misdadigers die het door hun eigen schuld op de hals hebben gehaald, stelt Curtenius.

Wie het Oude Testament kent, en dit staat ook in het Nieuwe Testament, weet dat God niet voor eeuwig toornt. Dit geeft Curtenius later ook min of meer toe. God verbergt soms zijn aangezicht. Er zijn vele kastijdingen en beproevingen, en heilzame geneesmiddelen, stelt Curtenius. Hij spreekt over de hel om de vrome de zorgvuldigheid en vreze des Heeren te doen aangorden.

We kunnen stellen : Voor de Heere is een dag als duizend jaren en duizend jaren als een dag, dus ook de eeuwigheid is voor de Heere maar een paar weken of een paar maanden. Maar laten we hiermee de ernst niet uit het oog verliezen van deze dingen. Curtenius geeft toe dat het alleen maar gaat om verschillende opzichten. God is oneindig, maar de straf kan niet oneindig zijn naar een eindig wezen zoals de mens. De zonde is oneindig als er geen offer tussenbeiden komt, stelt Curtenius. Dit is alleen in verschillende opzichten. Eindige schepselen kunnen de oneindige toorn van God niet dragen, en daarom wijst Curtenius op het woord oneindige ‘duurzaamheid’, wat dus duidt op een beproefde bestendigheid. Daarom is de straf op de zonde op een bepaalde manier oneindig, maar dit wordt opgelost door het trappensysteem, dus voor sommigen zal het maar heel laag water zijn. Er zijn dus trappen in de straf en in de zonde, en die trappen zijn eeuwig, maar bij de een zal het minder verzwaard worden dan bij de ander, stelt Curtenius. Curtenius komt dus ook tot de conclusie dat er uitzonderingen bestaan. Uiteindelijk is de eeuwigheid bij Curtenius dan ook weer betrekkelijk, want hij stelt dat uiteindelijk de eeuwen zullen verslonden worden in een eindeloze eeuwigheid. Het is duidelijk dat Curtenius zelf met dit systeem worstelt. Curtenius laat zien dat er een spanning is tussen God’s alwetendheid en God’s gerechtigheid. We kunnen stellen dat een heleboel menselijke en vleselijke ideeën van religieuze gerechtigheid hiertegen weggestreept worden.

HOOFDSTUK 58. DE EERSTEN ZULLEN DE LAATSTEN ZIJN

God’s denken is niet vleselijk zoals het denken van de mensen. Het is niet direct. Het menselijke denken slaat een heleboel stappen over, versimpelt en verabsoluteert graag, verstopt zichzelf achter sluiertermen die als slimme formules worden gebruikt om dingen snel te bereiken. Maar God’s denken is ingewikkeld, als geestelijke hersenspinsels, waar de nieuwe bijbel ook over spreekt. De nieuwe bijbel noemt het het begin van de schepping. We hebben het dan over iets ondoorgrondelijks, waar de mens niet zomaar vat op heeft. God’s wegen zijn anders dan de wegen van de mensen. (Zeeën 8:14) Dit zijn de hogere hemelse verbanden. (Zeeën 7:16)

De nieuwe bijbel laat zien dat het als vliegenplagen tot de aarde komt. We kunnen hierbij denken aan de plagen van Mozes om het volk uit te leiden. De farao echter wilde het volk niet laten gaan, en uiteindelijk moest de plaag van de dood van de eerstgeborenen komen, wat een beeld is van de dood van de territoriale machten van het vlees, de eerstelingen en leiders van het vlees, wat vervolgens een beeld is van de dood van de verkeerd gestelde prioriteiten. De mens maakt namelijk het materialisme tot prioriteit.

We zien de dood van het eerstgeboorterecht, van aardse status, ook in het dialectische verhaal van Ezau. Zeker, er is een hoge en een lage Ezau, een vleselijke en een geestelijke Ezau. Er zit ook een diepe typologie in verborgen die wijst op het kruis. Ezau moest van het rode drinken in ruil voor zijn eerstgeboorterecht, zijn aardse, sociale en familiaire status. Hij moest afsterven aan het kruis, waarvan het rode een beeld is. Hij moest de kom van het lijden geheel leegdrinken. Uiteindelijk

werd Jakob met Ezau verzoend. Uiteindelijk zou Ezau zich kunnen losmaken van het juk van Jakob door zijn inspanning.

‘En Esau verhief zijn stem en weende. Vader Isaak antwoorde toen en zei tot hem : Zie, van de vette streken der aarde zal uw woonplaats verwijderd zijn, en zonder dauw des hemels van boven. Maar van uw mes zult gij leven en uw broeder zult gij dienen. En het zal geschieden, wanneer gij heerser wordt door uw krachtige inspanning, dat gij zijn juk van uw hals zult afrukken.’
Genesis 27:38-40

Uiteindelijk zou Ezau dus heerser worden, zou er een keer komen in zijn lot, wat spreekt over de overwinning over het vlees. We zien dus de vervulling van het geheimenis van de dood van de eerstgeborenen in het leven van Ezau, waardoor de uittocht kon plaatsvinden. Jakob werd koning door bedrog. Het volk Israel was diep bedrogen, waar ook Jeremia op wees. Ezau werd overmatig onderdrukt en uitgebuit, maar er zou weer een verzoening komen tussen Jakob en Ezau, door de exegese, door het kruis. Bewapen u daarom met lijdzaamheid en studie.

Jakob werd koning door bedrog. De vleselijke, laodiceaanse mens zou verlies nooit accepteren. Zo kreeg Jakob zijn fool’s gold. We zien dit door de gehele oude bijbel heen. Het is het spoor leidende tot de laodiceaanse kerk. Jakob overwon door bedrog. Aan Ezau werd uiteindelijk overwinning belooft, maar hij zou zichzelf moeten verliezen. Kaïn had als opdracht over de zonde te heersen, want de zonde lag als een belager aan de deur. (Genesis 4:7) In Ezau kwam dit uiteindelijk tot vervulling. Kaïn en Ezau worden vaak als verworpenen, als verdoemelingen, beschreven in de oude bijbel, maar dit was Yeshua ook aan het kruis, en God is juist gekomen tot de verworpenen en verdoemelingen. Daaraan geeft hij speciale aandacht, want God is gekomen voor de verloren lammeren, en daar laat God de gehele kudde voor achter. Als Maleachi stelt dat God Jakob liefhad en Ezau haatte, dan wijst het Aramees uit dat dit eerder een moelijke relatie was met Ezau waarin God geen behagen schiep (sny). Nu, juist is God gekomen voor de moeilijk opvoedbaren, en gaat God’s zorg naar hen uit, wat we ook door de gehele oude bijbel zien. God droeg nog steeds zorg voor Kaïn, Ismael en Ezau. God had nog steeds een plan met hen. God leidde hen nog steeds. Ook al waren zij moeilijk opvoedbaar. Ook Israel, Jakob, was moeilijk opvoedbaar. Juist het moeilijke heeft God uitverkoren, omdat daar een geheimenis in verborgen ligt. Och, laten wij toch niet te gemakkelijk denken over God’s soevereiniteit en verborgenheden. Laten wij niet rechtlijnig omspringen met God’s geheimenissen, want dan doen wij God tekort. God wees in Ezau juist op het kruis, naar dat moment waarop Ezau, en ook de psalmist en Yeshua het uitriepen : Waarom hebt gij mij verlaten ? Yeshua was gekomen onder de toorn des Heeren, zoals ook Jeremia in toorn was afgezonderd. Yeshua was onder de engelen gesteld, zoals Ezau onder Jakob was gesteld. Maar zij zouden door krachtige inspanning het juk van zich afrukken. Ook Calvijn stelt dat juist hen die niet door de wereld zijn uitverkoren door God zijn uitverkoren. Het boek des levens laat deze lijnen zien. Ook de oude bijbel laat deze lijnen zien. De wereld begrijpt de boodschap van het kruis niet, zoals ook de laodiceaanse kerk het niet begrijpt, omdat zij vleselijk zijn. Zij drinken het bloed van de martelaren, van de oude profeten. Zij drinken het bloed van de dieren, van God’s schepping, en verzaken de geestelijke oorlog. Als de hoer rijdt zij op het beest. Zij wint haar oorlogen door bedrog. Zij grijpt de troon van het beest door bedrog, en wordt zo door het beest uiteindelijk verscheurd.

Jakob werd koning door bedrog. Hij was geliefd door God, bewaard, want hij was er al. Hij was al in de kudde. Ezau was ver weg in de verloren wildernis. God gaf hem een belofte in Genesis 27. Hebben wij oog voor de nuances, voor de grotere verbanden ? Daartoe komen de vliegenplagen, om het brein van de mens open te breken, opdat zij deel hebben aan de hogere hersenspinsels. Dan kunnen de eerstgeborenen van het vlees en de eerstgeboorterechten van het vlees en al haar verdraaide prioriteiten afsterven. Dat is een proces van rangschikking. Dat is een proces van hemelse volgorde waarin de eersten de laatsten zullen zijn.

HOOFDSTUK 59. DE NEDERDUITSE VLUCHTELINGENKERKEN - 2

Als wij in de dieptes van Getsemané gaan dan komen wij onherroepelijk tot de jachtsopdracht tegen de zonde, worden we onherroepelijk opgeroepen tot de jacht. De nieuwe bijbel spreekt hier veel over. Golgotha is het jachtsveld. Hier moet het vlees gedood worden. We zien daar dat de zonde een valse realiteit heeft geschapen.

Altijd weer staat het vlees in deze wereld op, en altijd weer overwint het vlees in deze wereld, is het vlees heerser, maar wij moeten niet in onze zintuigen geloven, maar in het Woord. Het koninkrijk van God is niet van deze wereld. De mens klaagt tegen Mozes in de woestijn, maar zij moeten de geestelijke bronnen zoeken.

Wij moeten dieper de wildernis van Getsemané in tot het ondergrondse Getsemané, tot aan het huis van Konstanz, het 1400se Gabbatha, waar het westerse schisma werd beëindigd en de voorloper van de reformatie, Johannes Hus, een armoeds-prediker en kerkhervormer, werd veroordeeld tot de brandstapel. Daarachter ligt de ondergrondse zee van Getsemané. Als we het hebben over de concilie van Konstanz waarin deze gruwelen plaatsvonden, dan hebben we het over 1414-1418. Johannes Hus stierf in 1415, en zijn vriend Jerome van Praag die hem bijstond stierf in 1416, ook op de brandstapel. Het waren de grondvesten van de reformatie. Zij die het middeleeuwse getsemané proberen te omzeilen komen nooit tot de reformatie, maar slechts tot deformatie en pseudo-reformatie. Die is zeer neurotisch. Waar gebrek aan kennis is ontstaat vals zelfvertrouwen.

David Hume stelde : ‘Over het algemeen zijn de fouten in de religie gevaarlijk, die in de filosofie slechts bizar.’

Het monster van Konstanz, de grote vijand van de reformatie, brouwde tulip als een soort paard van Troje, opdat Calvijn niet zou ontsnappen. Tulip was het piepende gevangenis-implantaat waar Calvijn zijn hele leven mee streed, niet los van kon komen, maar het probeerde te verdiepen en te nuanceren. Dat zien we voornamelijk in zijn commentaren, dat hij in principe komt tot een alternatieve tulip. Het merkteken kan ook niet zomaar weggewassen worden. Er moet iets mee gebeuren.

Ja, de katholieke kerk keek anders aan tegen de uitverkiezing dan het calvinisme, maar het monster van Konstanz vervormde zich. Omdat de vrome wilde ontsnappen uit het katholieke systeem werd de wil afgenomen, en was tulip het gevolg. Het monster van Konstanz had een pistool. Tulip was een boze geest die ervoor moest zorgen dat niemand zou ontsnappen. Hun wil werd door tulip verlamd. In zijn commentaren stelt Calvijn dat het om gewilligheid gaat en niet om dwang. Hij streed dus tegen zijn eigen denkbeelden, waarmee hij was geprogrammeerd. Hij was in de greep van het monster van Konstanz. Ook probeerde Calvijn door tulip juist de wil van het katholieke systeem uit te doven. Het is dus heel dubbel allemaal.

Calvijn had een wapen gestolen uit de katholieke kerk, wat zich tegen hem keerde, en wat hij moest leren bedwingen. Hij kwam onder een vloek. Hij leefde in Frankrijk, en moest toen vluchten. Hij begon als humanist, maar werd steeds reformatorischer. Hij was een slimme marktkoopman, een vagebond, en humanist die zich meer en meer openstelde voor de reformatie. Hij hield zich vast aan Erasmus en Luther. Tulip was de prijs die hij moest betalen. Het heeft hem nooit meer losgelaten. Wel heeft hij er andere zichten op gegeven. Het was een dialectisch geheimenis. Het was zijn kruis wat hij moest dragen. Het giftige monster van Konstanz had hem gebeten. Zo ontwikkelde hij zijn institutie op jonge leeftijd. Het droeg het gif, maar ook ontwikkelde hij hierdoor een antigif. Hij kon het goed verkopen. Het sloeg goed aan. De reformatie kwam op volle gang.

Gif en antigif, de vrouw zou de kop van het monster vermorzelen, maar het monster zou haar voet verbrijzelen. Gif en antigif. Het loopt beiden door de reformatie heen. Het is dus een dialectisch verschijnsel. Het is een mijnenveld. De boeken van Calvijn zijn niet zonder gevaar. Het is van belang het in zijn grotere verband te zien. Zoals Calvijn zelf al stelde : Lees zowel de institutie als de commentaren.

Calvijn wilde de katholieke kerk hervormen, stal het wapen, en moest nu vluchten. Frankrijk begon de gereformeerden te vervolgen. Calvijn vluchtte naar Zwitserland, waar hij hard werkte aan een tegengif tegen tulip, maar waarin het gif ook in zijn brein doorwerkte. Hij ijlde en raasde soms vanwege het gif. Hij was niet altijd voor reden vatbaar. Hij was soms een gevaarlijk man. Hij had nu een markt en een kroon, maar moest er een hoge prijs voor betalen. De macht van de slang was niet te onderschatten. Het gif vele malen sterker dan aards slangengif. Maar de schat die Calvijn gestolen had was groot en rijk. Hij bewerkte het zijn hele leven lang. Het werd tot een theocratie. Het nam vele landen in. Het calvinisme was niet meer weg te denken. Het kwam in vele vormen. Tulip was zowel vriend als vijand.

Huize Konstanz werd tot huize Tulip. Het monster nam andere vormen aan en ging gewoon met de reformatie mee, tot deformatie.

Als we door huize Konstance gekomen zijn tot de zee van Getsemané, de woeste lijdenszee, dan gaan we tot het eiland van Golgotha om daar het vlees te doden. Vele schepen vergaan in deze zee, en de zee is vol van monsters. Het is een oorlog tegen 1415, de beesten die Johannes Hus ombrachten. Zij waren als Tulip tot Johannes Hus. Johannes Hus had niks in te brengen.

Calvijn laat aan het einde van hoofdstuk 3 van de institutie van 1536 een diepere laag zien, namelijk dat de mens God aan zijn voorwaarden heeft onderworpen, en zo God slaaf heeft gemaakt van hun begeerten. Ze beginnen te klagen wanneer God er niet aan voldoet. De mens onderworp God dus aan een vreemdsoortige tulip waarin de mens de baas is over God, en God niks meer in te brengen en te willen had. Zo kwam er oorlog, en raakte God in toorn en gramschap. We kunnen stellen dat tulip als een oordeel kwam over de mens.

In de institutie van 1559, de laatste en langste institutie van Calvijn stelt hij in boek 1:4:4 dat ze nooit rekening houden met God dan tegen hun wil, en niet tot God naderen voordat zij tot God getrokken worden, en dan ook nog met tegenzin. Ze zijn niet doordrongen met vrijwillige vrees, maar door slaafse en afgedwongen vrees, omdat ze onder het oordeel zijn, en hier kunnen ze niet aan ontvluchten. Dat is de strekking van Calvijn's leer, dat God wel zou willen dat ze het vrijwillig zouden doen, maar door de zondeval kunnen ze dat niet meer, willen ze het goede niet meer, tenzij God hen tegemoetkomt, en hen het goede laat willen. Ze hebben nog wel een kiem van godheid, maar die is verdorven.

In 1:4:1 is er een kiem van godsdienst in allen gelegd, maar het wordt door nauwelijks één op de honderd gekoesterd, en in niemand rijpt het.

God had te strijden tegen een tulip door mensen gemaakt :

1. Total dependency, totale afhankelijkheid van God aan de wil van de mensen
2. Unconditional election, oftewel wat de mens ook uitspookte, ze waren toch wel uitverkoren door God
3. Limited dedication, oftewel de mens mocht lauw en gelimiteerd God dienen, terwijl God niet lauw moest zijn, en radicaal de begeerten van de mens moest dienen
4. Irresistable attraction, oftewel God werd onweerstaanbaar aangetrokken door de charmes van de mens
5. Perseverance of God, oftewel God zou nooit van de dienst tot de wil en begeerten van de mens afdwalen, maar hierin volharden

Zo'n God had de mens gemaakt, door de hypergenade en het hypergeloof. Ze konden van alles voor zo'n God bedenken wat ze maar wilden. God gaf hen toen over aan hun leugens, en gaf hen ook over aan allerlei andere tulips waarin de mens niets meer in te brengen had. De mens was onder een leugen-oordeel gekomen, overgegeven aan vreemde vijanden.

We hebben te maken met een tulip van zelfdienst, niet meer van godsdienst. Die heeft diepe wortels in het lagere Orion, het Orion van Konstanz. Het is hoe de steden van het lagere Orion, van de

lagere vleselijke gewesten, zijn opgebouwd. Het monster houdt hen in zijn greep. Het is allemaal vleesdienst, zondedienst, geen godsdienst. Het is voor de markt, niet voor God, maar ze misbruiken wel de naam van God, betrekken God er wel bij, maar op hun manier. God moet hen dienen. God hebben ze in een kooitje gestopt om hen te vermaken. Maar God laat zich niet in een kooitje stoppen. Ze zijn onder God's toorn en gramschap gekomen.

Het monster van Konstanz vervolgt de vromen, nog steeds, alle kinderen van Johannes Hus. Het is het Hussitische nageslacht. Weer moeten we vluchten naar Emden, en als Emden vol is moeten we de rivier over naar Lehr. En we moeten dieper de Duitse wildernissen in tot Rodenberg, om aan dit monster te ontkomen. Reken af met de zelfdienst die zo bedriegelijk is, die een eigen tulip heeft gemaakt. Reken af met de vleesdienst, de zondedienst, die u zo licht in de weg staat. Hiervoor moeten we door een koude winter, opdat het vlees afsterft en al zijn warme, broeierige begeerten die maar voortwoekeren. Dan moet je de Duitse wildernissen in, en gaan tot de vluchtelingencentrums. Alles is zo koud als je vleselijke familie moet achterlaten. Ook Jezus en de oude profeten gingen hier doorheen. Dan bevriest het vlees, dan wordt het zwijn van de zonde verdoofd.

We moeten het Ragnarok in, waar de voorouders op wezen. Daar gaat de nieuwe bijbel ook over. Als we in de vlucht met koude Luthersen te maken krijgen die ons niet in hun stad laten, dan is dat ook onderdeel van Ragnarok. Er was vaak geen plaats in de herberg toen de calvinistische voorvaderen moesten vluchten. Dan moeten ze gaan tot de stallen van de Rodenbergse wildernissen, dieper in Duitsland. Zo wij ook. Dat zijn geestelijke realiteiten. Sommige steden gaven maar tijdelijk onderdak, en dan moesten ze weer verder. Andere steden waren vol, en ook hadden ze te maken met stormen en rovers onderweg. Het was niet makkelijk. Maar in Rodenberg hadden ze een onderkomen, ook al was het eenvoudig en primitief. De Rodenbergers stonden bekend als gastvrij. De families daar hadden wel plaats voor hen. Zo konden de voorvaderen door de moeilijke tijd heenkomen.

Moeten wij niet alles achterlaten om Jezus te volgen ? Er was geen plaats in de herberg, maar wel in de stallen van Rodenberg, in haar boerderijen, in haar boshutten, in holen en grotten, zowel boven de grond als onder de grond.

In de barre winterdagen kwamen de voorvaderen aan in Rodenberg, helemaal verbroken, er was niets meer van hun vlees over. Het waren de begindagen van de Nederduits gereformeerde kerken, die als vluchtelingenkerken begonnen, als vluchtelingenkampen. Zo kon het langzaam opgebouwd worden. Uiteindelijk overwon Rodenberg het kwaad door haar gastvrijheid. Rodenberg werd zo tot het wapen van de vervolgde calvinistische Nederlanders die waren gevlucht, en het zou altijd bij hen blijven. Het zou van geslacht tot geslacht, van generatie tot generatie, worden overgedragen.

HOOFDSTUK 60. HET MISBRUIK VAN GODS NAAM

Voetius stelt in zijn verklaring van zondag 1 dat er tegenover elk kwaad een groter goed opgesteld moet worden. Het gaat dus niet zomaar om het goede, maar het grotere goede, anders kan de zonde niet overwonnen worden. Het goede op zich is de vijand van het beste. Calvijn stelde dat er in de mens een laag was van algemeen goed, maar dat de diepere laag van de mens bestond uit medelijden.

Voetius stelde dat het niet zomaar om vermaak door natuurlijke en verborgen kennis ging, en ook niet zomaar om een zedig leven op zich, want die dingen zijn onzeker en onvolkomen. Het ging om het sterven aan het zelf. Het oude zelf moest verloren gaan. Goede werken op zich nemen de zonden niet weg. Er moet dus gegaan worden naar de grotere goede werken waarin het zelf is gestorven. Het gaat om de betere werken van de dood aan het vlees.

Genade wordt vaak gebruikt als een excuus om door te kunnen blijven zondigen. Het is een schuilterm waarachter de zonde zich graag verschuilt. Veelal wordt genade misbruikt. Het wordt gebruikt om verantwoordelijkheden af te schuiven. Vaak is genade de getrouwe wachter van de zelfdienst, de ketting waaraan God als een slaaf ligt. Het koppige vlees heeft de genade tot zijn afgod gemaakt. Och weent toch over de zonde die vandaag de dag in priestergewaden gaat. Wees toch kritisch naar uzelf en uw geloof, want het volk is te gronde gegaan door gebrek aan zelfkritiek.

Het volk is onder invloed van de sterke middelen die het genomen heeft om aan het kruis te ontkomen en aan het ragnarok. Het volk wilde niet sterven aan het zelf, maar er markt mee bedrijven. Telkens weer vinden marktschoften hun domkoppen. Daar leven ze van. Het volk is verslaafd.

Is het volk in de greep van een geestelijke liefdesscam, of in dit geval een genadescam ? Zeer zeker. Het vreet een heleboel weg. Het kan niet alleen het kennisproces enorm beschadigen, maar zorgt ook dat in de leegtes valse zelfverzekerdheid ontstaat, en dan ben je verder van huis.

Alhoewel genade belangrijk was in de leer van Calvijn, was de uitverkiezing belangrijker, en bovenaan zijn leer stonden de ontmaskering van de zonde, de ellendekennis en het doden van de zonde. Boven die betere werken stond zijn afwachtingsleer waarin de vrome moest leren de geestelijke tijden en seizoenen te onderscheiden, waar Jezus ook op wees.

HOOFDSTUK 61. DE NEDERDUITSE VLUCHTELINGENKERKEN - 3

Velen in de gereformeerde bevindelijke kerken hebben moeilijke families. De kerkscheuringen lopen er vaak dwars doorheen. Jezus sprak niet zomaar over de aardse familie als zijnde de ware familie, maar de geestelijke familie. Er lopen zowel gereformeerde als gedeformeerde lijnen door de families. De aardse verhoudingen zijn vaak door en door verziekt, als het Ragnarok wat heeft ingetreden : koude harten en hete hoofden.

Jezus sprak in Lukas 14 : ‘Indien iemand tot Mij komt, en niet haat zijn vader en moeder en vrouw en kinderen en broeders en zusters, ja zelfs zijn eigen leven, die kan mijn discipel niet zijn. Wie niet zijn kruis draagt en achter Mij komt, kan mijn discipel niet zijn.’

Jezus spreekt soms over een achterlaten en een prijsgeven om het evangelie in een tijd van vervolging. Soms zijn de ergste vijanden die van je eigen huis, je eigen familie, en dat kan zo ver gaan dat je moet vluchten. Zo was dat ook in de jaren 1500 met de reformatie. De reformatie ging dwars door de families en gezinnen heen, en de bevindelijk gereformeerde vluchtelingen die niet meegesleurd wilden worden met het katholieke materialisme gingen de grens over tot Duitsland waar zij opgevangen werden. Duitsland maakte zelfs haar steden groter om de vluchtelingen te kunnen opvangen, maar lang niet overal en altijd. Soms waren steden toch echt vol, en moesten de

vluchtelingen verder trekken. Soms hadden ze te maken met Lutherse steden die niets met hen te maken wilden hebben omdat ze in hun ogen ketters waren.

In de barre winters werden ze geplaagd door kou. Dan was het echt ragnarok als de herberg vol was, of als men werd verdreven wegens beschuldiging van ketterij. De luthersen waren soms zonder ontferming, of ze mochten ergens alleen maar tijdelijk blijven.

Men trok de verschillende rivieren over in Nedersaksen, zoals de Eems, de Hunte en de Wezer tot in het Rodenberg gebied waar ze gastvrij en liefdevol werden opgevangen door de Rodenbergse families die evangelisch-luthers waren geworden door de reformatie. Hier werden Nederduits gereformeerde vluchtelingenkerken opgezet, zoals ook in andere plaatsen in Duitsland.

Ik had een droom dat de engel van Rodenberg als een moeder of moederkerk naar Nederland kwam, tot de families. Nog steeds drukt het geheimenis op Nederland vanwege de geschiedenis. Duitsland en zo ook Rodenberg, dieper in Nedersaksen, waren een belangrijke schuilplaats geweest voor de Nederlandse vluchtelingen van mid-1500se jaren. Zij waren geadopteerd door moeder Rodenberg, van harte binnengenomen, en zij waakt nog steeds met haar vleugelen over Holland.

Voor Calvijn, onder wiens invloed de Nederduits gereformeerde gemeenten ontstonden, was het moederbeeld van de kerk, en ook het moederbeeld van God, belangrijk. God kwam allereerst als een moeder, in de leer van Calvijn. In die hoedanigheid kunnen ook de engelen moederlijke kwaliteiten hebben.

De Hunte, oftewel de jachtsrivier, is een zijrivier van de Wezel in Nedersaken. De Lethe is een zijrivier van de Hunte, bij Hundsmühlen, Wardenburg. Lethe komt van het Germaanse woord ‘leuhta’, wat ‘helder’ betekent, en ‘openbaring’. Ook komt het van Lith, wat bosrijke rivieroever betekent. In het Grieks betekent Lethe de vergetelheid, wat ook weer terugkomt in de nieuwe bijbel. De voorvaderen konden aan de rivier de Lethe een nieuw leven opbouwen. Zij konden hier vergeten en herinneren.

In 1834 werden de christelijke afgescheidenen een zijstroom die uit de hervormde kerk ging. In 1869 gingen christelijk afgescheiden gemeenten samen met gereformeerde kerken onder het kruis door als christelijk gereformeerde kerk. Het grootste gedeelte hiervan ging in 1892 over in de gereformeerde kerk van Kuyper, maar een klein overblijfsel onder J. Wisse en Van Lingen bleef christelijk gereformeerd. Kuyper knoeide teveel met genade. Zelfs in de gereformeerde gemeente hadden ze hun eigen ‘Kuyper’ in de vorm van R. Kok, alhoewel die wat bevindelijker was, en tussen Kuyper en Kersten inlag, maar de gereformeerde gemeente kon zich er niet meer mee verenigen, en ook niet met zijn tegenpool C. Steenblok, dus zij bleven tussen Kok en Steenblok in. Kok ging vervolgens naar de christelijk gereformeerde kerk in 1956, waar hij in 1966 deel werd van de bovenbouw, de wat bevindelijkere ‘Bewaar het Pand’ beweging binnen de christelijk gereformeerde kerk. Maar ze waren er nog niet. Er moest nog een bovenste, steenblokkiaanse bouw komen. Kok en Bewaar het Pand bleef ergens tussen hangen. Het is van belang te beseffen dat de Nederduits gereformeerde kerk van de jaren 1500, 1600 en 1700 alreeds christelijk gereformeerde kerk genoemd werd, als bijnaam of alternatieve naam. Het geheimenis gaat dus voort. Er is nog steeds een strijd tegen de geest van Alva en de geest van Konstanz. Men moet nog steeds vluchten tot Duitsland en tot de geschiedenis. Hieraan komt Rodenberg ons tegemoet, zoals in mijn droom.

Ragnarok is duidelijk gekomen. De families zijn verscheurd, en hun kerken. Overal ontstonden zijrivieren, en zijstromen. Hierin ligt de geschiedenis verborgen, en haar geheimenissen, waartoe we mogen ontwaken, in het verschijnsel van Lethe, de hemelse vergetelheid, waarover de nieuwe bijbel spreekt. Het is ook een plaats van het herinneren van principes en prioriteiten die door de kerkgeschiedenis heen verloren zijn geraakt of op de achtergrond. Het is nog steeds oorlog. Het monster van Konstanz, dronken van het bloed van de martelaren, van de profeten, wil niet laten gaan. Daarom moeten wij dieper en dieper, en deze dingen bespreken. Er is een weg. In Rodenberg werden de poorten voor de toekomst van Nederland opengebroken. Er is een pad. Het is een smal en lang pad, zeer ingewikkeld en kronkelig, en het ligt vol met doornen en andere ontberingen.

We moeten de bevindelijke trappen op en achterlaten wat ons in de weg staat, maar sommige dingen kunnen niet achtergelaten worden en moeten eerst verdiept worden. Het ‘Laat mijn volk gaan’ gaat gepaard met plagen als een beeld van exegese.

HOOFDSTUK 62. NOORD EN ZUID IN DE 1500se KERKGESCHIEDENIS

De predikant J. Severijn (1883-1966) waarschuwde in de Waarheidsvriend van de gereformeerde bond tegen de steeds voortgaande verwereldlijking en zelfgenoegzaamheid. Het waarachtig geloof begint bij schuldbelijdenis, stelt hij. (De Waarheidsvriend, 10/1, 1946)

J. Severijn stelt dat alles aan de bronnen getoetst moet worden, en dat men daarvoor terug moet de geschiedenis in.

De historicus R. Fruin (1823-1899) schrijft in deel 5 van Archief voor Nederlandsche Kerkgeschiedenis (1895) dat prins Willem van Oranje afkerig was van het strenge en uitsluitende calvinisme, en was meer geneigd tot het lutherse. In Brabant, Vlaanderen en het Waalsland had het calvinisme inmiddels andere gereformeerde vormen verdrongen en overvleugeld. Men wilde niet ten prooi vallen aan het Laodiceaanse lutherdom. De leidinggevende predikanten daar waren geschoold in de scholen van Calvijn en Beza, zijn opvolger. Willem van Oranje wilde deze stromingen verenigen, maar die verbroedering werd in 1566 afgewezen door de calvinisten, door Datheen, Moded en Junius. Moded is overigens de Hebreeuwse naam van Herman Strijker, die het calvinisme deed groeien in Antwerpen. R. Fruin stelt dat hierdoor een verkilling kwam tussen

Willem van Oranje en de zuidelijke Nederlanden. De calvinisten hadden zo de katholieken tegen hen, de luthersen, en ook Willem van Oranje.

Het calvinisme kwam via Frankrijk tot België, stelt Fruin. Tijdens de inquisitie vluchtte men, zoals naar Kampen, maar men vluchtte ook Nederland uit. Fruin stelde dat de calvinisten van het Zuiden veel moeilijker waren, veel precieser, dan de calvinisten van het Noorden, want die waren rekkelijker. Zo kwam er dus ook een scheuring binnen het calvinisme, wat toen weer min of meer geheeld werd vanwege de vervolgingen. Makkelijk ging dat niet, en ook de luthersen koesterden nog veel wrok. Men moest dus komen tot een gematigder calvinisme, zoals in het Noorden.

Alva kwam, en Fruin stelt dat de meeste Brabanders en Vlamingen over de Maas naar Duitsland begaven, bij voorkeur naar de Paltz, want daar waren ze onder de hoede van Frederik den Frommen (de Vrome), die in de twist tussen de calvinisten en de luthersen voor het calvinisme had gekozen, en daar zouden ze dus hun geloofsgenoten vinden, strenge calvinisten. De Noordelijken, van Holland, gingen meestal naar Noord-Duitsland, met als voorkeur Emden, want daar hadden zij hun geestverwanten, stelde Fruin. Daar trokken hun predikanten immers naartoe, en zij volgden. Anderen zowel uit het Noorden als het Zuiden vestigden zich in Keulen en in de steden van Gulik en Kleefsland. Daar waren de gemeenten ook wat algemener.

Fruin noemt dat Frankenthal en Heidelberg, in het Zuiden van Duitsland, de zetels waren van het rechtzinnige, uitsluitende calvinisme, en Emden in het Noorden, was van het rekkelijkere calvinisme. In Emden was er al een lange tijd zowel een Waalse gereformeerde kerk als een Nederduits gereformeerde kerk, waar vluchtelingen liefderijk werden opgevangen. In 1567 met de komst van Alva werd de vluchtelingenstroom ineens veel groter.

Fruin stelde dat zelfs in ballingschap de verschillen tussen de Brabantse calvinisten en de Hollandse calvinisten bleven voortduren, hun verschillende inzichten en neigingen en hun verhouding tot Willem van Oranje.

Eind 1567 besloot de Raad van Beroerten ook Willem van Oranje te vervolgen, die inmiddels naar Dillenburg in Midden-Duitsland was gegaan, zijn geboorteplaats. In zijn verdedigingsschrift noemde hij psalm 37:32-33 : ‘De goddeloze beloert de rechtvaardige, en zoekt hem te doden. Maar de Heere laat hem niet in diens handen vallen en houdt hem niet voor onrechtvaardig, ook al wordt hij geoordeeld.’ Ook beriep hij zich op Luther en Calvijn. In Dillenburg verzamelde Willem van Oranje een leger en viel zo Alva aan die Nederland bezet hield. Hij werd ook geholpen door gevluchte calvinisten en door watergeuzen. Willem van Oranje wilde bij de driesprong van kerkelijke richtingen blijven, stelt Fruin. Zijn naaste geloofsverwanten waren niet de onverschillige libertijnen, maar de gematigden van alle kerkelijke stromingen. Hij noemde de kerkelijke strijd die was ontstaan niet christelijk. Hij kon zich dus ook meer vinden bij de rekkelijke calvinisten, oftewel de gematigde calvinisten van Emden, van het Noorden, dan de precieze calvinisten van het Zuiden.

In de geschriften van Calvijn komen we het rekkelijke ook weer tegen, met name in de commentaren.

Willem van Oranje stond voor godsdienstvrijheid en verdraagzaamheid. Hij stond open voor andersdenkenden, en behandelde hen liefdevol. Vanwege de vervolgingen werd hij steeds meer

gereformeerd, luthers in het begin, maar hij begon steeds meer met calvinisten op te trekken. Fruin wijst erop dat in het leger waarmee hij in 1968 over de Maas trok calvinistische veldpredikers waren, zoals Saravia en Junius. Hij werd min of meer calvinistisch, stelt Fruin, maar gematigd, en niet in de zin dat er geen vereniging en verbroedering zou kunnen zijn met luthersen. Hij achtte het verschil tussen calvinistisch en luthers niet zo wezenlijk. Willem van Oranje slaagde erin de rekkelijken en preciezen in tijd van vervolging en oorlog in solidariteit samen te voegen. Er werd een formulier opgesteld voor de verstrooide gemeentes tot een bindende kerkorde. De kerken van Palz en Emden kruisten hier om zich gezamenlijk onder de prins te stellen. Dit nam niet weg dat de preciezen dit ondergingen met enige achterdocht. Er was angst voor politiek misbruik, maar de rekkelijken waren op hun beurt ook bang voor synodaal misbruik. In de latere geschiedenis zien we het politiek misbruik van de koningsgezinden in de hervormde kerk in 1816, waarop de bevindelijken zich losscheuren in 1834. In de jaren 1900 zien we het synodaal misbruik groots opkomen in de Kuyper kerk, waarop de Schilderianen zich in 1944 ervan losbreken met de vrijmaking.

Willem van Oranje had echter de touwtjes niet strak vast. Hij wilde een intergereformeerde kerk, een gematigde kerk, en liet veel ruimte voor andersdenkenden. Vanwege zijn verdraagzaamheid reikte hij ook de precieze calvinisten de hand, maar deelde hij dezelfde vrees als zijn calvinistische vrienden in Emden, de Hollanders. Hij was bang dat de Brabantse calvinisten een overmatig rechtzinnige theocratie zouden bouwen, dat ze te wettisch zouden worden. Toch reikte hij hen de hand vanwege de drang van de omstandigheden en het algemene belang, stelde Fruin. Hij verliet echter zijn standpunten van verdraagzaamheid niet.

Willem van Oranje besefte dat de precieze calvinisten onmisbaar waren voor de bevrijding van Nederland, en daarom liet hij ze toe en werkte hij met ze samen, stelde Fruin. Hij was voorzichtig met ze, want hij wilde niet dat het bondgenootschap verbroken zou worden. Marnix van Aldegonde, de raadgever van Willem van Oranje, die onder Calvijn en Beza theologie had gestudeerd, bemiddelde tussen de calvinisten van Frankenthal en Heidelberg en Willem van Oranje.

Er waren veel gevaren van extremisme. De ballingen uit Holland, volgelingen van Jan Arentz en Pieter Gabriël, die Fruin noemt, spraken zich uit tegen een synode die de preciezen van Paltz wilden houden, vanwege de angst voor synodale terreur en de oprichting van een overmoedig rechtzinnige theocratie. Ze wilden ook geen afscheiding van de luthersen. Toch werden ze door Casper van der Heyden overgehaald om deel te hebben aan de vergadering, voor het grotere goed van Nederland, ook al waren ze het lang niet in alles eens. Zo werd de Nederlandse kerk gebouwd op de grondslag van de ballingschap.

HOOFDSTUK 63. DE ARK VAN EMDEN

In 1566 was er een grote geuzenopstand tegen het Spaanse bewind in Nederland die tot de tachtigjarige oorlog zou leiden. Overal stonden hagepredikers op die bijgestaan en beschermd werden door bewapende bosgeuzen en watergeuzen. De rekkelijke, gematigde calvinisten waren veelal in het Noorden, en de precieze, rechtzinnige calvinisten veelal in het Zuiden. Geus betekent arme, en sobere, of bedelmonnik, en velen begonnen zichzelf geus te noemen en liepen rond met een bedelnap, wat overigens terugwees op Ezau die zijn aardse status had afgelegd voor de bedelkom, als opstandeling tegen het materialistische, laodiceaanse regiem. Ook onder elkaar hadden de calvinisten twisten. Het was Noord tegen Zuid. Een ieder was als Ismael vijandig tegen de ander, maar vanwege de dreigingen van de inquisitie moesten ze wel samenwerken. Zo waren er predikanten, geuzenpredikers, hagepredikers, die het volk bij elkaar riepen. Men moest onderlinge veschillen opzij leggen om de grotere vijanden te zien. Het land was immers bezet door de Spanjaarden.

In de Zuidelijke Nederlanden waren er de Nederlandse predikanten Sebastiaan Matte, Hermannus Strijker, ook wel Moded genoemd, en Petrus Dathenus, die hagenpreken hielden, en in de Noordelijke Nederlanden waren Petrus Gabriël en Jan Arents. Herman Strijcker, oftewel Moded,

Petrus Dathenus en Petrus of Pieter Gabriël waren monniken. Sebastiaan Matte was hoedenmaker in Ieper, en Jan Arentsz was een mandenmaker uit Alkmaar. Vele vluchtelingen kwamen in de tijd terug naar Nederland, en voegden zich bij de geusgezinde hagepredikers. Het waren oorlogssituaties. Er werd bewapend gepredikt. Er kwamen plakkaten met doodsbedreigingen tegen de hagepredikers, maar ze gingen gewoon door. Ook de toehoorders van de hagepredikers werden bedreigd.

De opstand van 1566 werd de beeldenstorm genoemd. Men pikte de Spaanse betutteling niet meer. Overal sloot men zich aan bij het verzet. De monnik Pieter Gabriël had lang in het zuiden gewerkt, waar hij ook vandaan kwam, maar ging toen naar het Noorden om daar te prediken. Vanuit Amsterdam predikte hij in heel Holland. Amsterdam werd in die tijd Moorddam genoemd vanwege het binnennemen en steunen van Alva. Jan Arentz predikte eerst in Noord-Holland en Utrecht, maar vestigde zich toen in Kampen, waarvanuit hij ging prediken in het verdere Overijssel en Gelre (Gelderland). Toen Alva kwam moesten ze vluchten naar Duitsland. Hij kon in 1572 weer terug naar Alkmaar, omdat Alkmaar Oranjegezind was geworden.

Samen met Pieter Gabriël was Jan Arentz tijdens Alva gevlucht naar Emden, met vele Noordelijke volgelingen. Ze hadden alles moeten achterlaten en met vele duizenden vluchtelingen werden ze in het gastvrije Emden opgevangen. Het werd de ark genoemd. Men breidde Emden uit voor de vluchtelingen, maar omdat het zo vol was trokken de vluchtelingen ook verder, tot Lehr en Rodenberg, dieper in Nedersaksen. Ze waren veelal over zee gekomen, en in 1572 kwamen de geuzenschepen om de vluchtelingen weer terug te brengen. De watergeuzen zouden de vluchtelingen beschermen. Zij zouden er voor zorgen dat nu de Emdens-Rodenbergse Nederduits gereformeerde vluchtelingenkerk gebouwd zou worden in Nederland. Het zou vanaf 1579 met de Unie van Utrecht de moederkerk van Nederland zijn.

Jan Arentsz en Petrus Gabriël waren twee Nederlandse kerkhervormers die zich ook wel dienaren van de verstrooide gemeente van Amsterdam noemden. Beiden hadden ze in Amsterdam gewerkt, en hadden hart en visie voor Amsterdam. Beiden overleden zij in 1573.

In 1572 namen de watergeuzen Den Briel in Holland in, wat al snel volgde tot een doorbraak in de opstand. Vanuit de herstelde Nederduits gereformeerde kerk in Holland werd de weg gebaand tot de unie van Utrecht van 1579. Dit waren verschillende stappen tot de moederkerk. Het was de Holland-Utrecht basis waarop deze kerk werd gevestigd.

Er bleef een spanning en strijd tussen de preciezen en de rekkelijken door de eeuwen heen. De preciezen probeerden de godsdienstvrijheid in te dammen. Toen Napoleon kwam eind jaren 1700 kwam er weer godsdienstvrijheid, maar die werd in 1816 door koning Willem I weer ingeperkt bij het oprichten van de hervormde kerk. Andere richtingen dan de koningskerk werden vervolgd. Er was daarom een reveil-beweging binnen de hervormde kerk, wat uiteindelijk leidde tot de afscheiding in 1834. Christelijke afgescheiden gemeenten begonnen te ontstaan en gereformeerde gemeenten onder het kruis. In 1869 kwam een deel hiervan samen als de christelijk gereformeerde kerk.

Vanaf 26 juni, nr. 26 van de vijfde jaargang van de Wekstem komt het voort vanuit de christelijk gereformeerde kerk. Daarvóór kwam het voort vanuit de christelijke afgescheiden gereformeerde

kerk. Toch kwam het al wel vaker voor dat kerken christelijk gereformeerd werden genoemd in de jaren vóór 1969, maar zo wilden ze verder gaan. J.H. Donner (1824-1903) was al predikant van christelijk gereformeerde gemeenten vanaf 1848, eerst in Ommeren (Gld.) en vanaf 1851 in Leiden. In 1892 ging hij met het grootste deel van de CGK met Kuyper mee.

In de nieuwe Wekstem van mid-1869 schreef Donner dat de mens de taal moet leren van de zwarte bruid van Salomo, als sleutel tot het Jezus geheimenis. Er kan niet genaderd worden tot Jezus zonder de tale Kanaans te leren. Het is een kuise taal, niet zomaar overgenomen, maar we moeten erin geboren zijn, stelt Donner. Het moet onze natuur zijn, we moeten erdoor bezield zijn. Het is een gevoelige taal die niet zinnelijk is. Het is een geestelijke taal, stelt Donner.

HOOFDSTUK 64. TOCHT DOOR GETSEMANÉ

Het is van belang dieper Getsemané in te gaan. Als een mens denkt dat iets zus of zo moet, of dat je zus of zo moet geloven, dan hebben de buren daar weer hele andere ideeën over, en moet je daar de dingen heel anders doen, en de buren daarnaast hebben weer hele andere ideeën dan hen, en daar moet je het weer heel anders doen, dus dan blijf je bezig. Het is bouwen op zand. Het leven is ongenezelijk, zeiden de gereformeerde voorouders. Het gaat om het geestelijke leven, niet het aardse, en daarom moeten we dieper Getsemané in om aan het absurde, materialistische leven te ontkomen.

In Getsemané slapen zelfs de discipelen, dus daarom moet je dieper Getsemané in. Slaap niet mee met de rest. Je moet alles achterlaten om dieper in Getsemané te komen.

In 1907 ontstond de gereformeerde gemeente door het kruizen van ledeboeriaanse en kruisgezinde gemeentes. Daarnaast ontstonden ook de oud-gereformeerde gemeenten, de Boone-gemeenten. Boone werd in 1935 opgevolgd door de predikant Blaak. Ze wilden bij de oer-gereformeerde gemeente blijven. Boone wilde in de lijn blijven van Ledeboer, Bakker en van Dijke, en was op zijn hoede met moderniseringen. Hij wilde vasthouden aan de oudere psalmberijming van Datheen, en

aan oudere klederdracht van de predikanten. Hij hield zich vast aan de tekst uit Openbaring 22:6 : ‘Zie, dat gij het niet doet,’ en van Spreuken 24:21 over de vreze des Heeren en het niet vermengen met hen die naar verandering staan. Kersten vond zijn gedrag tegenstrijdig, omdat Boone onverplicht in de kruisgemeenten hen de nieuwe berijming zou hebben laten zingen. Het was duidelijk dat Boone innerlijke strijd had. Hij noemde dat hij allereerst was meegegaan vanuit vreze en kortzichtigheid, maar daar later van terugkwam. Hij zei dat echter de Heere hem had tegengehouden, ook met het woord van Spreuken 6:2 : ‘Mijn zoon, gij zijt verstrikt.’ Ook noemde hij Zefanja 3:18 : ‘De bedroefden, om der bijeenkomst wil, zal Ik verzamelen, zij zijn uit u; de schimping is een last op haar.’ Hij noemde dat God’s kerk ontbloot was en aan de zonde buiten lag, en dat daarom Ledeboer, Bakker en van Dijke van belang waren. Hier hadden zij banden en gevangenis voor geleden, stelde Boone, en op die grondslag wilde hij blijven staan. Hij stelde dat hij een gevecht met de tijdgeest had gehad en dat de Heere tot hem had gesproken. Hij wilde dieper Getsemané in. Hij wilde terug. De oerkerk mocht niet losgelaten worden. Maar wat hield het in ? Dat was de grote vraag. Wat was de strekking van deze woorden, van deze beweging ? Hij wilde zich afzijdig houden, in de wildernis blijven, zoals Ledeboer. Hij noemde zichzelf als een Job die van zijn vrienden geen antwoord kreeg, maar wel door hen verdoemd werd. Hij vergeleek zichzelf met Uria die door David dronken werd gevoerd om hem naar huis te krijgen, maar omdat dat niet lukte beging David doodslag. Boone stelde dat het hen niet was gelukt hem dronken te voeren.

Boone wees op de ledeboeriaanse predikant Beversluis, die samen met Kersten de gereformeerde gemeente had opgericht in 1907, en die gezegd zou hebben dat de nieuwe psalmen hoerekinderen waren. Hij waarschuwde tegen de geest van Asdod die aan het binnensluipen was. Hij stelde dat ze nu een vreemde vrouw volgden die bastaardkinderen voortbracht en zo de blinde wereld liet juichen, terwijl de tedere vromen weenden.

Waar het op neerkwam was dat Boone wilde vast blijven houden aan de kerk vóór 1816, aan de nederduits gereformeerde oerkerk dus. Boone predikte over de verlorenheid van de wereld en de ijdelheid van de jeugd en de jongheid, waarvan men moest vlieden. Men moest vlieden van de begeerlijkheden van de jongheden en streven naar het smalle pad.

We moeten tot de conclusie komen dat de verkiezing ligt in de bevindelijkheid. Het vlees, de leugen, de zonde, is doemwaardig en helwaardig. Natuurlijk. Dat is immers de tegenstelling van het leven die wij in ons dragen. Daar moet een ieder doorheen. Hierin moeten we niet vervlakken, maar verdiepen. Dat is wat de bevindelijkheid is waarin de verkiezing ligt. Deze verkiezing is voor de arme en ellendige die voor het Woord des Heeren beeft, maar ook voor de moeilijk opvoedbare, de door de wereld, en door de kerk, verstotene, want God is op zoek naar het verlorene. De eersten zullen de laatsten zijn. Laten we dit niet gebruiken om de zonde goed te praten, want de zonde moet gekruisigd worden. Er liggen dus vele gevaren op het pad. We moeten leren leven van het allerminste. Daarin zit het leven. Ook dit zullen we aan God moeten opofferen, niet ons leven willen behouden, maar ons verliezen in het geestelijke en bevindelijke. Zo is er een weg. We mogen niet terugkeren tot de vleespotten. We moeten Mozes blijven volgen, en Mozes leidt door dor en onvruchtbaar land, waar de mens hongerig en dorstig is, maar men mag niet tegen Mozes klagen. Klaag over de zonde. De oordelen des Heeren zijn u genoeg. De oordelen des Heeren zijn goed en waarachtig.

Die taal kennen de mensen van de wereld en de moderne kerken niet meer. Het is waar Paulus ons al voor waarschuwde in de tweede brief aan Timotheus, dat kinderen hun ouders, de ouderen, ongehoorzaam zouden zijn, tuchteloos zouden zijn, koud en harteloos, gewetensloos. We zien het overal om ons heen. Ze willen vrijheid ten koste van de geestelijke inzettingen die door de voorvaderen waren gegeven, zodat ze hun zonden en begeerten vol lust kunnen nalopen, als hoerenkinderen. Ze zijn teruggekeerd tot de vleespotten. Ergens in de wildernis keerden zij om. Terug naar de stad, terug naar de schijnveiligheid en de schijnrust. Terug naar een zelfgenoegzaam leven. Overwaardig en overbelangrijk achten ze zichzelf, als afgoden. Ja, Paulus noemde nog wat meer woorden. Hij noemde ze verraders, wreedaarden, met meer liefde voor genot dan God. Hij noemt ze roekelozen en opgeblazenen.

De oud-gereformeerden waren bang voor de gevestigde kerken van Kersten. Ze wilden bij de noodkerken blijven, bij de vluchtelingenkerken, de wilderniskerken. Ze wilden bij de vreze des Heeren blijven, dieper Getsemané in. Ze waren bang voor machtspelletjes, politieke uitbuiterij. Ze wilden eenvoudig blijven en sober, vasthoudende aan de boodschappen en waarschuwingen van de voorvaderen. Ze wilden terug naar de oergereformeerde kerk van vóór 1816, voordat alles mis ging.

We zullen opgaan tot het ragnarok. IJs zal er komen, en ijs moet er komen, dieper de wildernis in, dieper de ramadan, de vastentocht, het pad van Mozes, het pad van Jeremia, dieper het Getsemané in. We moeten alles achterlaten. Niet velen zullen door de enge poort gaan omdat ze nog aan van alles vasthouden. Ze willen niet loslaten, en ze willen het volk ook niet laten gaan. Daarom moet ragnarok wel komen. Daarom moet er op de bazuinen geblazen worden, maar het roepen is al veelal voorbij. Vaak moet je gewoon het stof van je voeten afvegen en verder trekken. Johannes de Doper werd tot een Ismael, en trok dieper de wildernis in, om het volk achter te laten. Ergens houdt het roepen op. En dan is er het Ragnarok. Dan is er niets dan ijs. Dan zijn de plagen gekomen. Het oordeel des Heeren. Dan is er niets meer. Het was al niets, maar dan is er helemaal niets meer.

Johannes de Doper moest alles opgeven om zijn tocht door de onderwereld te maken, door Getsemané. Er was niets dan ijs. Hierin moest hij wedergeboren worden. Het was schijnbaar nodig om het vlees te kunnen doden. Het zwijn van de zonde wordt alleen door de kou verdoofd.

Ik had een droom waarin beren de vromen aanvielen. Het waren geesten van hebzucht die het volk niet wilden laten gaan. Het zijn laodiceaanse communistische systemen die alles gelijk willen houden, onderworpen aan hun elite-bazen. Het is in principe een heel hiërarchisch laodiceaans systeem. Er is altijd baas boven baas, ook in het communisme.

En ik zag blonde koninginnen als modellen van het superras op tronen zitten, hoge tronen, en hun haar had de kleur van skeletten, en zij waren zelf ook soms als skeletten. Zij waren met de sneltrein van Getsemané tot Golgotha gegaan, de dieptes van Getsemané overgeslagen in hun roekeloosheid en religieuze snelheidszucht. Ze hadden hun snelle Jezus-smeerseltjes, en gingen zo door het lichtelijk aanraken van Golgotha met de sneltrein tot de olijfberg. Zij waren Getsemané-haters. Vanaf de olijfberg gingen zij als roofvogels tot Golgotha om zich tegoed te doen aan het bloed van de martelaren.

En vanwege deze oktoberianen is de centrale boodschap de verdoemelijkheid van het vlees, zoals in de leer van Calvijn. Op dat spoor gingen de oud-gereformeerden verder, en later ook Steenblok. De

ggin was het kind van de oud-gereformeerde beweging. Zij moest haar weg terug zien te vinden tot de inzettingen van de voorvaderen. Het was een weg dieper de wildernis in, dieper Getsemané in, dieper dan de cgk, dieper dan de gg.

Ik kom van diep, zoals de Nederduits gereformeerde kerk van diep komt. Ik moest al die valse Jezussen bevechten die ze in de stad hadden gemaakt, vreemdsoortige, eigenaardige, moderne afgoden, zeer goddeloos en laodiceaans. Ze hadden legers van lauwe, reli-communistische oktoberianen, die als beren de vromen aanvielen. Ze gaan niets uit de weg. De oktober moorden werd het genoemd.

HOOFDSTUK 65. CALVIJN EN DE EVANGELISTEN - 12

Wij kunnen ons niet bekeren. Wij kunnen alleen afwachten en koesteren, maar we moeten wachten op de vogels van bekering die ons over de woeste zeeën van het ongeloof en de goddeloosheid nemen. Wij kunnen ons niet meer bekeren. Calvijn sprak over de diepere mens, en over het afwachten. De mens kan het niet op zijn eigen manier doen. Zelfs zijn bekering is goddeloos. Het vlees is in dodelijke gerustheid. Er is niet zomaar een loonloze genade. God komt ons afwachten tegemoet, als genadeloon. Dat laat Calvijn heel voorzichtig doorschemeren in zijn bijbelverklaring.

De Heere komt de smekelingen tegemoet die het niet van zichzelf verwachten, maar die zich uitstrekken naar de verwachting des Heeren. Hen wordt het smekelingenloon gegeven. Zij weten dat zij zich niet kunnen bekeren, maar zij koesteren de verwachting en de afwachting des Heeren die hen voortleidt. Heel voorzichtig werken ze daar omheen, omdat zij weten hoe gevaarlijk en bedrieglijk het vlees is.

Alleen de smekelingen aan de voeten des Heeren die het niet van het vlees verwachten en weten hoe bedrieglijk de natuur van de mens is kunnen door de enge poort gaan. Daar sterft de rest van

hun vlees af. De engte zal er volkomen mee afrekenen. Zij liggen aan de voeten des Heeren en hebben geen gebrek aan tranen, zij hebben zich ten diepste vernederd voor de Heere. Zij hebben de kastijdingen des Heeren lief, al worstelen zij ook met de Heere, als Jakob op Pniël vanwege de geestelijke vreze, want er zijn zoveel valse afgoden. Zij hebben de Heere getoetst, zoals de Heere hen heeft getoetst. Zij hebben zich afzijdig gehouden van de kerken, in grote vrees, net zoals Jeremia zich afzonderde. Ook hebben zij met de kerken geworsteld. Zij hebben noodkerken en vluchtelingenkerken opgericht zoals L. Boone, zoals de oud-gereformeerden, en zelfs daarin zijn ze op het Paauwiaanse pad gekomen. Zij verwachten het niet van de kerk, maar van de Heere. Dat is ook de grote uittocht geweest in 1944, maar in diepte was dat de 1907 uittocht en doortocht van de oud-gereformeerde noodkerk en vluchtelingenkerk die niet wilde meegaan met de Kersten-kerk. Het geheimenis trekt ons voort. Zij gingen dieper de natuur in, dieper de wildernis in, tot Ledeboeriaanse fundamenten, tot de fundamenten van de Nederduits gereformeerde kerk van vóór 1816.

Calvijn stelde ook dat men met voorzichtigheid en beleid te werk moest gaan, want de goddelozen hadden Jezus grootschalig als een dekmantel voor hun samenzweringen gebruikt. (Verkl. Mattheus 18:19-20)

Mozes stelde de slang voor als het geheimenis des Heeren, en laten we beseffen hoe onstuimig en onvoorspelbaar de slang is. Een verkeerde beweging van een mens kan fataal zijn. Als Datheen psalm 2 berijmt, dan laat hij dat ook zien wanneer hij zegt :

‘Want Zijn gramschap ontsteekt zeer haast en brandt. Gelijk een vuur, als men daarop niet achtet.
Och, hoe zalig is hij in zulken stand,
Die Hem vertrouwt en op Zijn goedheid wachtet.’

Wij mogen vanuit het vlees niet handelen. Hier is ook weer de afwachtingsleer van Calvijn, en die is het veiligst. Wij kunnen niet met giftige slangen spelen als vriendjes. Velen hebben dit met de dood moeten bekopen, vele overmoedigen en zelfgenoegzamen, die dachten dat ze alles onder controle hadden. Neen, en zo mogen wij ook niet met de Heere omgaan, want des Heeren toorn ontbrandt heel licht. Dat is wat de natuur is. Niets is vanzelfsprekend. Alles is aan strenge wetten onderworpen, anders is er geen leven mogelijk. Dat is wat de slang laat zien : Sol er niet mee. Telkens komen we dat in de oude verhalen tegen, over slangen die schatten bewaren, en met een reden. Er is geen snelle toegang. Het is niet snel grijpbaar. Er moet voor gewerkt en gestudeerd worden. Men moet het zelf bevinden.

Nu, slangen zullen ook met beleid te werk gaan, en zullen mensen vaak eerder ontwijken dan dat ze zomaar aanvallen. Calvijn stelde ook dat we onze vermaningen dienen te matigen en te verzachten, opdat we de zwakken niet de moed ontnemen. We moeten ver blijven van dodelijke vleierijen, maar ook van te grote strengheid en hardheid. De liefde mag geen schade lijden door de schijn van grote ijver. (Verkl. Mattheus 18:15) Calvijn roept op tot verdraagzaamheid, maar binnen de grenzen. Als er ondankbaarheid is, dan trekt God de hand met gaven terug, opdat er naaktheid is tot oneer en schande die tot schaamte leidt. (Verkl. Lukas 15)

HOOFDSTUK 66. DE VERBORGEN BRON IN DE LEER VAN CALVIJN

De oud-gereformeerden wilden buiten de kerkvorming van de jaren 1900 blijven, en hielden het bij hun wilderniskerk, hun noodkerk, hun vluchtelingenkerk, in de lijn van de 1800se prediker Ledeboer (1808-1863). Het liep dus wat dat aangaat parallel aan de Paauwe beweging die buiten de hervormde kerk was gegaan, en wat een beweging op zich werd, buiten de kerken, buiten de muren.

De gedeformeerde exodus liep hier trouwens dwars doorheen, want die was er ook. Het liep door alle gereformeerde en hervormde kerken heen. Ze vonden het of te modern, of te ouderwets, en ze waren verbitterd, en gingen uit het gereformeerde tot nieuwere of oudere vormen, zolang het maar laodiceaans was en laodiceaans klonk. In de demonologie worden ze ook wel de defo-exodussers genoemd, de zogeheten fisters, wat in principe gewoon stropers zijn. Het zijn stroperskerken. De oud-gereformeerden waren hiervoor op hun hoede. Zij wilden juist niet naar de stadse kerk, maar naar de wildernis-kerk, en hadden zo deel aan een terugtocht tot de aloude fundamenten van de wildernispredikers, zoals Ledeboer, Bakker, van Dijke en Janse.

Het is een strijd tegen de stroperskerk. Die is gegaan tot het gedeformeerde beloofde land in de gedeformeerde exodus, en heeft zichzelf koloniën ingenomen. Ze willen niet gewaarschuwd worden. Ze zijn tuchteloos. Ze zijn met de sneltrein tot Jezus gegaan en maakten Jezus tot een afgod. Ook genade is hun afgod. Ook geloof is hun afgod. Het heeft het berouw aangevreten, de boetvaardigheid en de bekering.

Nu, daar valt veel over te zeggen. Calvijn wees op het belang van de afwachting, niet zomaar op de Heere vooruit te lopen. Op zich gaat het dan niet om zomaar goede werken, maar weten wanneer te werken en wanneer niet. Het gaat om de timing, de afstemming op de Heere, en dat is wat het profetische leven is, wat nog veel wordt teruggevonden in de oudere en zwaardere kerken. Men leeft door dromen, visioenen, openbaringen en profetieën. Zo komt het Woord tot leven. Dan is het niet meer een dode boel. Dan zijn de mensen geen letterslaven of naamslaven meer.

Langs de weg van de afwachting lag het loon, stelde Calvijn, niet zomaar langs de weg van de werken. Alle werkers kregen evenveel loon, of ze nu vroeg of laat waren geroepen. (Mattheus 20)

HOOFDSTUK 67. HET LEDEBOERIAANSE PAD

Ledeboer werd geboren in Rotterdam in 1808. Zijn voorgeslacht kwam uit Westfalen in Duitsland. In de 1840-er jaren heeft Ledeboer zijn eigen beweging, weg van de hervormde kerk en weg van de andere afgescheidenen. Uiteindelijk komt hier de oud-gereformeerde kerk uit voort, die Ledeboeriaans wilde blijven. Zij gingen niet met Kersten mee in 1907. Uiteindelijk was de bron wel 1834 en het reveil. Het ging terug naar de kerk van vóór 1816, de Nederduits gereformeerde kerk, de moederkerk van Nederland sinds 1579. Dat is een Emdens-Rodenbergse kerk, die aan de Nederlandse vluchtelingen was gegeven.

In 1830 was er vanwege het dwangmatige bewind van de hervormde koning Willem I een opstand in het Zuiden van Nederland, wat toen leidde tot de scheuring waardoor België ontstond. Dit was ook een voorloper van de afscheiding van 1834 in de kerken, een een voorloper van de Ledeboeriaanse afscheiding in de 1840-er jaren.

Het is een verschrikkelijke strijd, die zich tot vandaag de dag in de families en kerken afspeelt.

Met de Belgische opstand kwam het Zuiden van Nederland onder koning Leopold I, de tegenhanger van Willem I. Hij had de Franse koning aan zijn zijde vanwege dat hij getrouwd was met de dochter van de Franse koning. Zo hielp hem dat tegen het terugslaan van het Nederlandse leger onder Willem I in 1831 met de tiendaagse veldtocht. Pas in 1839 werd de onafhankelijkheid van België door Willem I erkend.

Ook was er dus een opstand in de kerk begonnen in 1834 tegen het bewind van koning Willem I, waarvoor het reveil binnen de hervormde kerk een aanloop was. Ledeboer begon zijn eigen opstand in de 1840-er jaren en kwam hiervoor in de gevangenis terecht. Er was geen godsdienstvrijheid.

Wij moeten dieper Gabbatha in, wat tussen Getsemané en Golgotha inligt. Velen hebben die schakel niet en komen tot een overmoedige olijfberg, tot een overmoedige opstanding. Ze hebben een snelle, overmoedige Jezus, als een snelle auto, een gouden kalf, die uit de bocht vliegt de afgrond in. Zoveel auto's gegrepen die in de rivier storten, één voor één. Och, laten we toch dieper het Gabbatha ingaan, om aan deze snelle stromen van wereldsgezindheid te ontkomen. Het is zo besmettelijk. Isolatie is de enige oplossing. Zondert u af. Kom alleen tot de Heere. Dan hebben we Gabbatha wel nodig.

In zijn boekje 'Iets van Ledeboer' beschrijft Jakob Eigeman, een predikant in Dordrecht, dat de geliefde Ledeboer vanaf zijn jeugd de Heere vreesde. Het boekje is van 1884. Eigeman stelde dat er nooit een woord van ijdelheid of wereldgezindheid van zijn lippen werd gehoord. Hij stelde dat Ledeboer zenuwachtig van aard was, met beweegbare trekken in zijn gezicht, en dat hij absent overkwam. Het was een beschaafde en geletterde man. Hij was de aartsvijand van weelde en opschik, stelde Eigeman. Daar kon hij zich enorm aan ergeren. Hij was huiverig over wereldse klederdracht, als het teveel zou blinken. Qua taal hield hij het liefst vast aan zo oud mogelijk, als hij bijvoorbeeld de psalmen van David zong. Nu, dit is opmerkelijk en belangrijk, want de mens had de grondteksten, de oudere teksten, laten vallen, en er stonden wereldse moderniseringen op de loer.

Jakob Eigeman was geboren in Leiden in 1833 en overleed in Teteringen in 1902. Ledeboer zat in de gevangenis vanwege zijn prediking, van 1843-1845 in Leiden. Als kind zocht Jakob Eigeman hem daar op. Ledeboer had toen tegen hem gezegd dat Jakob Israel moest worden, en niet Jakob mocht blijven. Later werd Jakob Eigeman hervormd predikant in Dordrecht.

Ledeboer was een vriend van de ouders van Jakob Eigeman, en kwam veel bij hen in huis. Eigeman's ouders waren vijanden van gemaaktheid en vormelijkheid, zowel in godsdienst als in de maatschappij. Soms vond Ledeboer hen iets te vrij. Ledeboer hield zich vast aan oude stichtelijke boeken. Ledeboer zag dat de zonde overal was doorgedrongen.

Ledeboer was een aartsvijand van lichtzinnige gezangen, stelde Eigeman. Ledeboer noemde het werelds sirenengezang, waar hij tegen waarschuwde. Hij noemde het ook wel hoerengezang. Hij waarschuwde hoogmoedigen weleens met een vraag : 'Hoe gaat het met u, mijn vriend ? Geeft God u nogal veel genade, om uw mooie staart uit het oog te verliezen en te letten op uw lelijke voeten ?'

Daarom werd hij soms beschouwd als een savage en een zonderling, een wilde man, een wilde jongen. Eigeman noemde dit zijn talent. Hij werd door sommigen eigenzinnig genoemd, of

eigenaardig, en door anderen krankzinnig. Zijn diensten werden soms bezocht door spotzieke studenten. Ledeboer predikte dan dat de laatsten de eersten zouden zijn, en bad zo voor ze dat de lust tot het lachen hen verging.

Zijn diensten waren in eenvoudige plaatsen zoals schuren en kamers, en het ging er niet ordelijk aan toe, omdat hij wilde dat de Heere het leidde. Het ging hem ook niet om de welsprekendheid, maar om de boodschap. Zij die voor de welsprekendheid zouden komen en niet voor de boodschap zouden teleurgesteld worden, stelde Eigeman. Ledeboer was een wilde, en hij nam geen blad voor zijn mond. Hoe dan ook was hij welsprekend, stelde Eigeman. Hij sprak mensen niet naar de mond. Als mensen te versierd binnenkwamen met allerlei toeters en bellen, dan zei Ledeboer : ‘Ook dat moet nog vallen.’

Hij zou voor zijn prediking toestemming moeten vragen aan de regering, maar dat deed hij niet. God had hem immers geroepen. Daarom werd hij gevangen gezet. Het begon met boetes. Zomaar prediken was verboden.

Eigeman bezocht hem vaak in de gevangenis, en kreeg dan rijmpjes te horen van Ledeboer. Die maakte hij voor de kinderen. Op latere leeftijd kwam er wat afstand tussen Ledeboer en de ouders van Eigeman, vanwege Ledeboer’s kerkelijke standpunten. Jakob Eigeman hoorde toen bijna niets meer van Ledeboer, maar soms kwam hij toch nog naar hun huis. Hij had dan veel aan te merken op allerlei tierelantijntjes. Ledeboer noemde het afgoderij. De vader van Jakob Eigeman zei dan dat Ledeboer alleen nog maar zag wat voor ogen was, want de onzichtbare afgoden waren nog wel erger. Toen de baard bij Jakob begon door te komen, toen hij nog kind was, toen zei Ledeboer eens tegen hem : ‘Jakob’s stem, maar Ezau’s haren.’ Ledeboer wees hem toen op hetgene wat hij rusteloos zou moeten zoeken.

Wat Ledeboer en L. Boone gemeen hadden was dat ze beiden geen nieuw kerkgenootschap wilden stichten, maar het herstel wilden zien van de moederkerk van vóór 1816, oftewel de Nederduits gereformeerde kerk. Daarom noemden ze hun eigen gemeentes noodkerken.

De kerkhistoricus en predikant J.H. Landwehr (1864-1930) stelde in zijn boek ‘L.G.C. Ledeboer in zijn leven en arbeid geschetst’ uit 1900 dat Ledeboer van jongsaf vervuld was met diepe indrukken van God’s heiligheid. Daarom was hij een boeteprediker die was ontdekt aan de diepe ellende van het menselijk leven, en dat predikte hij ook. Hij was een durfal. Hij durfde dingen te zeggen waar een ander lang over na zou denken of hij het zou zeggen of niet. Ledeboer zei soms dingen op de kansel waardoor hij nooit meer in bepaalde kerken mocht prediken. Velen probeerden Ledeboer na te doen, stelde Landwehr, maar het was meestel een reclame-middel, een begeerte naar volksgunst. Ledeboer was daar ver van verwijderd. Het evangelie is niet goedkoop.

Predikanten waarmee Ledeboer in contact wezen hem er soms op dat ze hoopten dat Ledeboer minder zonderlinge handelingen en uitdrukkingen er op nahield in de openbare godsdienst-oefening, maar Ledeboer stoorde zich daar niet aan, en ging rustig door in hetzelfde spoor, stelde Landwehr. Altijd had hij iets bijzonders, iets heel anders dan andere predikanten. (p. 50)

Landwehr stelde dat het ongewone van Ledeboer de ene aantrok, en de andere afstootte. Het werd steeds meer de gewoonte van Ledeboer om ongewoon te zijn, stelde Landwehr. Ledeboer was een

profeet, en legde daar de nadruk om. Hij werd niet geleid door menselijke orde. Landwehr wees erop dat ‘ik kreeg dit,’ en ‘als ik wat krijg’ uitdrukkingen waren die veelvuldig voorkwamen in de boeken en preken van Ledeboer, en dat hij soms zelfs ophield onder het preken omdat hij ‘niets kreeg.’ Er werd van hem gezegd dat hij nauwelijks ordelijk predikte. Hij walgde van ‘het lichte brood’. Soms wilde hij niets meer te maken hebben met boeken die hij vroeger had gelezen, en deed ze daarom weg.

Landwehr stelde dat Ledeboer moeite had met vergeestelijking. Hij viel bijvoorbeeld de kruispredikant C. van den Oever aan over diens allegoriseringen. Verder was hij tegenstrijdig. Hij stond voor de Dordtse kerkenordening, maar hield zich er verder niet aan. Nu, dat zegt op zichzelf niets. Uiteindelijk gaan we geestelijk met dingen om, oftewel onderwerpelijk, en niet voorwerpelijk.

Hij sprak mensen persoonlijk aan tijdens de diensten. Zo zei hij eens, stelde Landwehr, tegen iemand, dat als iemand niet wedergeboren wordt hij het koninkrijk van God niet zou kunnen binnengaan. Tegen een ander zei hij : ‘Ik geef het u, gij, zie toe, hoe gij ‘t neemt.’ Landwehr stelde dat Ledeboer zich niet bekommerde om het formele. Hij stoorde zich niet aan beslissingen van de kerkeraad als hij eens ergens predikte. Hij wilde zich laten leiden door God, niet door de kerkeraad. Telkens weer ging hij boekjes te buiten. Hij wilde soms ook niet bidden.

Hij was een vijand van het materialisme. Hij noemde het materialisme boeien die de mens van God afhouden, vertraging brengen op het pad. Landwehr stelde dat Ledeboer het Woord predikte met een niets en niemand sparende ernst. (p. 115)

Wij moeten gaan tot de profetische bron die de Heere in de midjaren 1800 opende. Wij moeten gaan tot de plaats dieper dan onze gedachten, dieper dan ons bewustzijn, dieper dan onze zintuigen, dieper dan ons bloed, dieper dan onze herinneringen, dieper dan ons geweten, dieper dan ons hart, want God is altijd groter. Wij moeten gaan tot het Ledeboeriaanse pad.

HOOFDSTUK 68. CALVIJN EN DE EVANGELISTEN - 13

De theologie van Calvijn is een eigenaardig schakelsysteem. Genadisten of geloofisten zijn geen calvinisten, want in de Institutie staat de uitverkiezing boven de genade, en in zijn commentaren hangt het er maar vanaf, want de belangrijkste theologische stukken zijn daar de ontmaskering en doding van het vlees, wat gaat door de afwachtingsleer, oftewel de gevoeligheid voor het moment van roeping, de timing dus, het onderscheiden van de werkseizoenen.

Calvijn forceert de genade niet. Als we in deze gebieden terechtkomen, dan hebben we te strijden tegen hebzuchtige beren, en monsterlijke vissen. Zij willen de mens maar wat graag aan de genade-drugs laten gaan, want dan hebben ze gemakkelijke prooi. Alles wat zomaar van de genade is is voor de duivel. Maar Calvijn stelt duidelijke regels. Aan de andere kant kan zijn uitverkiezingsleer die dominant in de Institutie voorkomt een valstrik zijn, en daarom moet de mens voor samenhang naar zijn bijbelverklaring, maar het blijft een mijnenveld. Er zijn hier en daar gevaarlijke boobytraps die ontweken dienen te worden. Daarom zijn gidsen door het wek van Calvijn van belang.

De zwaardere kringen hameren op de bedrieglijke doodstaat van de mens. De prediking van de doodstaat en de verliesstaat van de mens staat voorop. Er wordt veel voorzichtiger met genade omgesprongen. Men is ook huiverig met het noemen van Jezus, want dat kan de mens al snel in slaap doen dutten, sinds Jezus een snelle afgod geworden is in het Westen. Men strijdt tegen die andere Jezus, tegen dat andere evangelie, dat goedkope evangelie. Calvijn noemde genade een dieper loon. Hij had het over een diepere en verborgen mens, zoals God ook een diepere en verborgen bron had. Heel voorzichtig sprak hij hierover.

Calvijn sprak duidelijk polariserend. We mogen niet slap zijn tegenover de zonde. De neutralen, de lauwen, zijn een groot gevaar. Dat is de lijn van de deformatie, oftewel de gedeformeerden of defo's. Vaak is dit ook tot vormelijkheid geworden en liberaal. Het is ook in de zwaardere kringen doorgedrongen.

Calvijn en Ledeboer waren beiden in groot gevecht met het monster van giftige verzoeting, wat een soort van deserteurenschap was. Het tragische van het monster was dat het de kerk zwaar verwondde, en het zou de vervolging inzetten op het nageslacht van Calvijn en Ledeboer.

Calvijn stelde dat Jezus een voorbeeld was en herinnering waarnaar de mens zich moest vormen, en wie dat niet deed was bovenmate eigenzinnig en trots (Verkl. Mattheus 18:11), maar hij stelde ook dat men Jezus niet in alles letterlijk moest volgen, maar dit met wijsheid moest doen, geleid door God, omdat elke situatie anders is. Calvijn waarschuwde tegen vormelijkheid rondom Jezus. Er was ook het gevaar van een wereldgezinde, ijdele Jezus, en een sier-Jezus, waarvan we de afgoderij zien in de wereld om ons heen, de westerse wereld, waar Kersten ook tegen predikte en woedde.

Calvijn noemde de trots de moeder van de verachting, en de verachting maakt vrijmoedig in het geven van ergernis. Het ging hier om het verachten van de kleinen. Calvijn stelt dat God juist bijzondere liefde heeft voor het kleine en dat we daarom moeten wedijveren in onderdanigheid en bescheidenheid. Ware zorg hebben spoedt zich niet snel tot ergernis, en Calvijn stelt dat wat God op zo'n hoge prijs heeft gesteld de sterfelijke mens niet mag verachten of als niets rekenen. Calvijn noemt het onredelijkheid. (Verkl. Mattheus 18:10)

In de leer van Calvijn zijn het juist de kleinen die uitverkorenen zijn, zij die door de wereld worden veracht, de armen, de verstotenen, de verbrokenen, de kinderen, om dat wat wijs en sterk is te beschamen. God verkiest wat voor de wereld dwaas is. Dit zijn hen die vrijwillig nederig zijn, en zo door hun geringheid door de wereld worden veracht. Hij waarschuwt tegen schitterzucht, die ook al onder de apostelen was doorgedrongen. Calvijn stelt dat er een vreselijke straf staat op het uit de hoogte behandelen van de geringen en die uit eigen beweging nederig zijn. Calvijn waarschuwt tegen zelfbehagenis en wijst op het zorgdragen als de weg. Dit houdt in : het zorgdragen voor de kleinen. Calvijn stelt dat de vreselijke straf bewijst hoe dierbaar en hooggeschat de naar de wereld geringen en verachten bij God zijn. (Verkl. Mattheus 18:6)

Calvijn noemt als probleem hen die het meest verlangen naar roem en zo zich op een meest gedurfde manier het gezag aanmatigen, met het doel een hoge plaats te bemachtigen, om zo de nederigen aan bespotting of verachting prijs te geven. (Verkl. Mattheus 18:5)

Calvijn stelt dat de kinderen een beeld zijn van de nederigen, dus het gaat er niet om dat het kinderen op zich zijn, want kinderen hebben ook vele gebreken. Als Calvijn stelt dat de kinderen zijn uitverkoren dan bedoelt hij dus niet kinderen zonder onderscheid. (Verkl. Mattheus 18:2)

Calvijn waarschuwt tegen het al te letterlijk nemen van gelijkenissen en er te angstvallig mee om te gaan. We zien op verschillende punten Calvijn als een zeer rekkelijke, in plaats van een preciese. Calvijn stelt dat Jezus kinderen als voorbeeld nam, omdat zij geen besef hebben van de verschillende graden van eer en de zaden van trotsheid. Calvijn stelt dat Jezus zelfs de laagste plaats iemand niet waardig keurt die niet het uitsteken boven anderen vergeet en zich vernedert.

Calvijn noemt het daarom een dwaze begeerte om de eerste te willen zijn. Als medicijn noemt Calvijn de overdenking van het kruis. Als die overdenking voor lange tijd vaarwel gezegd wordt, dan leidt het tot slaperigheid en vadsigheid. Calvijn stelt dat als het eerste gedeelte van het onderricht, wat onaangenaam is voor het vlees, wordt afgewezen dan leidt het tot droombeelden over de opstanding, tot een aards koninkrijk en aardse macht, een status van geluk en weelde, waarin ze voortijdig loon en rust met een eerambt eisen. Dit staat in de leer van Calvijn ook gelijk aan de ijdele nieuwsgierigheid, waar hij veel tegen waarschuwt. Dit is tegelijkertijd het verlaten van de krijgdienst en de geestelijke loopbaan. Het is een geestelijk pensionerings-fonds voor het vlees wat ze aangrijpen. Hup, de oma-pantoffels aan. Wie kiest hiervoor ? Hoe kan iemand hiervoor kiezen ? We zien het overal om ons heen, de verwennende opa en oma cultussen, die het geestelijke leven hebben uitgedoofd, en het is zeer elitair en opportunistisch, voor een zeer selectief groepje. Het is feestje na feestje. Calvijn raast hier, zeer terecht, tegen. (Verkl. Mattheus 18:1)

Ze willen zich onstuimig een pad door de wolken banen, stelde Calvijn. Ze waren van het smalle pad af. Ze zweefden meters boven anderen uit in hun roes. Ze wilden steeds hoger om op anderen te kunnen neerkijken. Calvijn noemt het vluchtige mensen die zich niet bezig houden met de lijdzaamheid. Calvijn stelt dat ze zo geen stap verder komen, terwijl ze wel over de hemel speculeren. Het is hetzelfde als een reiziger die hele verhalen ophangt over de plaats waar de herberg zich bevindt, terwijl hij er nooit zelf naartoe is gegaan, stelt Calvijn.

Calvijn prikt door het bedriegelijke van de mens die hele verhalen ophangt over dingen die hij niet kent en waar hij nooit naar op zoek is gegaan. Van horen zeggen is altijd het gemakkelijkste, en daar kiest de mens telkens weer voor. Daarin zet de mens zich ook graag boven de ander. Calvijn noemt het geestelijke vluchtigheid, als een drugs die de mens heeft genomen. Dit sluipt erin waar de mens het onderwijs over het kruis, over de lijdzaamheid, loslaat. De duivel is hierin een meesterbedrieger die de mens er telkens weer in weet te lokken. Zo maakt de duivel vele slachtoffers. Zo heeft de duivel veel prooi. We zien de markten hiervan overal om ons heen. De mens is opgezet, op sterk water gezet. Het leeft niet meer. Het is de absolute doodstaat van de mens, wat ze dan gaan lopen goedpraten, schoonpraten. Dat is niet zo vreemd. Ze zijn immers dood. Het is de natuur van de dood die dat doet. De doodstaat liegt.

Calvijn stelde dat de apostelen het koninkrijk voorstelden als iets aangenaams wat allen welgevallig zou zijn, iets wat openlijk vertoond zou worden en tegemoet zou worden gekomen met groot gejuich. Calvijn noemt het ijdele droombeelden. Het hield hun verstand als met een sluier bedekt. (Verkl. Mattheus 17:22)

Calvijn stelt dat er geen overwinning hierover is dan door hevige strijd. Zachtaardige duivelbezweerders voeren slechts spiegelgevechten, stelt hij. Velen zullen te zacht, te licht, te zoet, worden bevonden, maar Calvijn stelt dat het geslacht niet uitvaart dan door bidden en vasten. Hij noemt het vasten als een richtingaangever voor het gebed. Het vasten is een hulpmiddel bij het gebed, opdat het niet gaat ontaarden. (Verkl. Mattheus 17:21)

Calvijn gelooft alleen in geleid gebed, wat gematigd moet zijn, want vleselijke wensen zijn ongeordend en in strijd met het geloof. Wij moeten ons richten op de belofte, en niet meer begeren dan is toegestaan. Daarom moeten de gebeden beperkt zijn, stelt Calvijn, naar de voorgeschreven regels. Hij noemt gebed dus gevaarlijk als het buiten God’s Wil omgaat. (Verkl. Mattheus 17:15)

Calvijn stelt dat de overblijfselen van het ongeloof ijverig uitgeroeid dienen te worden. Deze overblijfselen kleven de vrome aan, en de vrome dient ermee te worstelen, in het aansmeken van God, in het gebed. (Verkl. Markus 9:24)

HOOFDSTUK 69. BESPREKING DE SAAMBINDER 1974

De predikant Lamain begint bij de aanvang van de Saambinder van 1974 te prediken dat God een jaloers God is die niet de plaats in ons deelt met iemand anders. Ook niet met ons eigen ik. Onze eigen gestaltes en bevindingen dienen weg te vallen. God moet de hoogste plaats in ons hart innemen. Een radicale boodschap, zoals we van W. C. Lamain (1904-1984) gewend zijn.

In die zin laat God een overblijfsel achter van een ellendig en arm volk. Het vlees in zichzelf is verwerpelijk en verdoemelijk. Dat mag de vrome niet vergeten. Lamain stelt dat het volk ellendig en arm is en dat steeds meer wordt. Er moet aan het zelf gewanhoopt worden, geleerd worden van zichzelf af te zien. Zo blijft de genade bij ons, en achtervolgt ons. Het moet ons van de hemel geleerd worden, stelt Lamain. Calvijn noemde de genade een dieper loon en een diepere leiding door God. De mens kan het niet verkrijgen door zijn vlees, maar er is een geestelijke bron in de mens. Hieruit moet de mens zien te leren. (Saambinder, 3/1, 1974)

Dat is een strijd tegen de Romeinse geest van Jupiter, die dit soort belangrijke theologische stukken overslaat en vanuit het vlees heerst. Het zit in ieder mens, en ieder mens moet daarvan loskomen.

Lamain stelt dat de mens moet inzien niet hoe wijs hij is, maar hoe dwaas hij is. De vrome moet zich onderwerpen aan het onderwijs van God. Het vlees zal dat niet doen. In de geestelijke strijd liggen we meer onder dan boven, maar door het wereldoverwinnend geloof mogen wij ogenblikken trappen op de nekken van onze geestelijke vijanden, stelt Lamain. Eenmaal zullen de vromen voor eeuwig de overhand hebben. Voor de arme wereldling die zijn deel heeft in dit leven is er geen toekomst, waarschuwt Lamain. Hij roept de vromen op tot de strijd. Zo begint de Saambinder van 1974. Overal zijn er geestelijke vijanden. Straks zal alles op het nachtslot gaan, stelt Lamain. Nu is het nog niet zo ver. Hij roept daarom op tot bekering. Het hart van de mens is met eeuwige vijandschap tegen God vervuld, dus er moet heel wat gebeuren. Lamain vindt het verschrikkelijk om het te moeten schrijven, dat de mens van nature niets anders begeert dan in de hel te komen. Er is een verdrag gesloten met de hel. Eenmaal zal de mens gedagvaard worden door een heilig en rechtvaardig God, stelt Lamain. Straks zal de deur sluiten, stelt hij.

De Saambinder windt er geen doekjes om, verdoezelt het niet. Het zijn krachtige woorden. Het volk wordt niet in slaap gesust, maar Lamain blaast op de bazuin. Het is oorlog. De duivel wil de zielen van de mens meesleuren. De eigen verkozen wegen zullen in de eeuwige dood eindigen. Terecht noemt Lamain het een droevige boodschap.

Geen mierzoete snoepjes met slaappillen dus. De Saambinder houdt zich sterk en streng en vermaant haar kinderen. Haar waarschuwing kan niet weggeschoven worden, mag niet weggeschoven worden. Ze is niet slap als Eli. Ze tuchtigt haar kinderen. Het is onderdeel van de geestelijke opvoeding.

Stelt u voor als er in 1974 geen bladen zouden zijn geweest zoals de Saambinder. Het zou nog veel erger zijn geweest. Het Woord des Heeren heeft ons niet alleen gelaten. We hoefden niet als wezen op te groeien.

Lamain waarschuwde in 1974 dat de mens van de zonde aan het verschijnen was, steeds meer en meer in het openbaar kwam. Er was nergens geen ontzag of eerbied meer voor. Men was aan het wegzinken in de zonde. Alles riep om het oordeel van verwoesting en verdelging, stelde Lamain. Deze prediker probeerde nog te redden wat er te redden viel. Kunt u zich de wanhoop voorstellen als een ziener zoals W.C. Lamain dit allemaal voor zijn ogen ziet gebeuren, hoevelen werden meegesleurd tot de put van het verderf ? Het is een ondragelijk lijden, en het is een lijden des Heeren, die wil dat een ieder tot behoudenis komt. Het is een ondragelijk lijden om de kinderen die je liefhebt te zien afwijken, gegrepen door de zonde, de leugen volgend, de duivel achterna. Ze vallen voor de aardse verlokkingen en hebben de Heere niet hoog staan. Ze houden er andere meesters op na. Ze zijn ongehoorzaam aan hun geestelijke ouders, waarvan Paulus al profeteerde in de brieven aan Timotheus. Deze dagen zijn uitgekomen. Het is koud geworden in de harten van de mensenkinderen, bitter koud.

Toen Daniël zijn visioenen had was hij daar ook ziek van. Maar zo hebben wij deel aan het lijden des Heeren. Laten we dankbaar zijn dat in de duistere dagen van 1974 mannen waren gezonden zoals W.C. Lamain. Eert uw geestelijke vaderen en moederen.

Laat ons eten, drinken en vrolijk zijn. Daar gaat het om bij de mens. Lamain stelt dat we in de dagen van Noach zijn, en hij waarschuwt zoals Noach. Hij was een Noach voor deze tijd. De zondvloed was aanstaande. Hij rouwt over de afgedwaalde kinderen.

De mens was Jupiteriaans verlicht geraakt, aan de drugs. Het Woord des Heeren was verworpen. De bijbelse leer van de algehele verdorvenheid en de noodzaak tot bekering was opzij geschoven door de verwende maatschappij. De geest van Jupiter was aan hun harten gehecht. Het menselijk verstand werd als onverdorven beschouwd. De Saambinder wijst op dit verval, slaat de trom en blaast op de bazuin. Er was een slapte in opvoeding en onderwijs aan het binnendringen. Het verval woekerde voort en er werden belangrijke reformatorische grondslagen losgelaten. Er wordt gewaarschuwd tegen ijdel licht dat bedriegt. (Gr. v. Pr.)

De predikant K. de Gier (1915-1999) was inmiddels hoofdredacteur geworden. Hij had het in 1969 van L. Rijksen overgenomen. Hij zou tot 1985 hoofdredacteur blijven. Bij de aanvang van 1974 waarschuwde K. de Gier tegen de opkomende machten van wereldgezindheid die steeds sterker werden. Hij geeft ook een overzicht over 1973, en vermeldt dat er twee gereformeerde gemeentes zijn bijgekomen, namelijk in Lelystad en Oostvoorne.

De Saambinder roept op om de wil van het vlees los te laten. Kinderen moeten opgroeien in een wereld die voluit in opstand is tegen God. Er is een andere wet in de wereld die rechtstreeks tegen de geboden des Heeren ingaat, stelt de Saambinder. Er wordt veel geschreven, stelde de Saambinder, maar waar is de godsvrucht ? Daarom roept de Saambinder op om te bidden voor leiding en bekering. De Saambinder roept om tot ernst in het opvoeden van de kinderen in een wereld als deze. Gerechtigheid en waarheid moeten we beoefenen naar onze kinderen en naasten toe. De Saambinder stelt haarzelf hiertoe moederlijk op.

De Saambinder in 1974 roept op tot zelfonderzoek, om niet mee te veranderen met de wereld, want die is aan het experimenteren, en ze weten niet waar ze heengaan. We moeten de achtergronden van deze veranderingen doorgronden, en vast blijven staan op de geleerde inzettingen des Heeren. De Saambinder stelt dat dit niet om de dode letter gaat. Daar moeten we ook verre van blijven. De Saambinder waarschuwt ook voor indringers in haar eigen kringen.

De predikant Chr. van Dam (1893-1976) roept op om de verdraagzaamheid en lankmoedigheid van God te bewonderen, want die draagt de gehele wereld om de wil der uitverkorenen nog door het Woord. Nu, dat is zeer belangrijk dat hij dit stelt, want wij moeten zo oppassen voor vleselijke verdraagzaamheid, oververdraagzaamheid, die de kantjes er vanaf loopt en de zonde vrij spel geeft. Wij moeten oppassen voor de slappe verdraagzaamheid van Eli die zijn zonen niet tuchtigde, en daarom moeten we naar de verdraagzaamheid en lankmoedigheid van God gaan. Dat is een groot verschil. De verdraagzaamheid van de mensen is tomeloos. Die staan alles toe. Maar God geeft richting en grenzen aan de verdraagzaamheid. Van Dam waarschuwt tegen de machtige en rijke booswichten in deze wereld die in God’s ogen ellendig, verwerpelijk en verloren zijn. Zij zullen hun straf niet ontgaan op de dag van de verbolgenheid des Heeren, stelt hij. Hij noemt het gevaar van de zelfbewuste praters, de geestelijke inbrekers die met kleine genade geen genoegen nemen. Zij dulden geen tegenspraak. Dezen zijn ook in de kringen der vromen doorgedrongen. Hij noemt daarom zelfonderzoek belangrijk, want het hart is bedriegelijk. Hij stelt ook dat dit zeer nauwkeurig

moet gebeuren. Men moet niet steunen op zomaar gemoedsbewegingen. Men moet oppassen voor valse gerustheid. (10/1, 1974)

De predikant W. Hage (1912-2003) stelde dat er maar weinigen door de poort zouden binnengaan, dat het maar een kleine kudde zou zijn. De poort is eng, en men moet strijden om in te gaan. W. Hage noemt dit de Jakobsladder. De verbreking van de brug tussen God en mens kan nooit genoeg beweend worden en beleden worden, stelt hij. Het vereist eindeloze tranen, en het mag dus niet Jupiteriaans weggeschoven worden. De Romeinse geest zit diep in de gemeente, met hete, ruwe hoofden en koude harten, waarin alles draait om het zelf. Altijd weer is de Jupiteriaanse geest haantje de voorste. Daaruit is de Romeinse wereld opgebouwd, uit brood en spelen. Het is tijd dat die gevaarlijke spelletjes worden achtergelaten. De Heere laat niet met zich spelen.

W. Hage noemt de enge poort de openbaring des Heeren. Die poort is zeer eng, want de openbaringen zijn zwaar. Het laat de zonde zien, en de strijd tegen de zonde. Daarin wordt de oude mens gekruisigd. De heerschappij van de zonde moet afgelegd en bestreden worden. De mens moet het niet eens zijn met de wereld. De mens moet zich niet slap naar de wereld opstellen en geen meeloper zijn. De mens is gelijkvormig geworden aan de wereld. In die tijd zijn we aangekomen.

De mens wil een geheel andere weg gaan dan de smalle weg, stelt W. Hage. De poort is dus innerlijke zielsovertuigingen over de zonde. Die poort is ook een gezicht van God’s gerechtigheid. Het is een poort van grote worsteling, stelt W. Hage, want hier verliest de mens elke grond. Het is een gezicht van goddelijke wraak. God kan geen afstand doen van de geestelijke gerechtigheid. De ziel die zondigt zal sterven. Dat is een bittere pil met vele benauwdheden. Soms zijn er helse folteringen, stelt hij. De psalmist ging hier ook doorheen. Hier moet de mens loskomen van elke vleselijke waardigheid en van eigengerechtige godsdienst.

Alleen op het bed geheel doornat met tranen kan er door de enge poort gegaan worden, stelt W. Hage.

Van Dam wijst op de vele ijdelheden der zorgeloze wereldlingen die rondwandelen op de brede weg richting het verderf. Daarom moeten we ons afzonderen in de vreze des Heeren. Hij wijst daarbij op de hemelvaart van Elia. Ook Elia had te strijden met een zondig en goddeloos geslacht. We leven in dezelfde dagen. (17/1, 1974)

In het kerkblad van de gereformeerde gemeente van Ridderkerk, wat ook in de Saambinder terecht kwam, wordt de Grieks-Romeinse geest besproken waartegen strijd was. Er werden varkens geofferd aan Zeus, de Griekse vorm van Jupiter, en de mens werd gedwongen op deze altaren te offeren. Ze werden gedwongen tot het eten van zwijnenvlees en het offeren tot Zeus, onder Antiochus IV, koning van het Seleucidische rijk, het grootste diadochenrijk, oftewel opvolgersstaat van het Macedonische rijk van Alexander de Grote. De moeder van Antiochus IV was Laodice III. Zijn partner was Laodice IV, en zijn dochter was Laodice VI. Het rijk was in het midden oosten. Ook de Joden werden onderdrukt en bedreigd. Velen stierven aan de martelpaal, en anderen vluchtten. GG Ridderkerk stelde dat de koning hoogmoedswaanzin had. Later kwam Israel onder Romeins bestuur. Zeus was Jupiter. Ze kregen in die dagen te maken met de wrede, hebzuchtige en wraakzuchtige Herodus de Grote. Hij was koning van Judea, maar regeerde bij de gratie van keizer Augustus. GG Ridderkerk noemde deze keizer een heidense vredevorst die door de Heere werd

gebruikt om Jezus te laten geboren in de plaats van de psalmist, in de volheid des tijds. Uiteindelijk zal alles dus ten goede medewerken.

Wat een strijd hebben we nog steeds met de geest van Jupiter die de kinderen nog steeds dwingt vlees te eten en te offeren tot hem. Het zijn aardse verbeeldingen, veraardst en verletterlijkt. Wij moeten gaan tot de geestelijke verbeeldingen, van de geestelijke oorlogsvoering en jacht.

De Saambinder stelde dat Alexander de Grote voor godsdienstvrijheid stond. Hij legde de hellenisering niet onder dwang op. Na zijn dood, op 33-jarige leeftijd, streden zijn op macht beluste generaals om zijn erfenis. Tijdens Antiochius III kwam er een verandering in de houding van de Joden naar de hellenisering. Er kwamen steeds meer Griekse steden, en veel Joodse jongemannen vielen voor de Griekse verleidingen en gingen naakt Griekse oefeningen doen, en lieten het Judaïsme steeds meer los. Ze veronachtzaamden bijbelse voorschriften, en vielen voor de Griekse verleidingen van afgoderij. Griekenland was dus de slang in het Joodse paradijs, en later werd die slang Romeins. Met het helleniseringsproces kwam er een Griekse bijbelvertaling. (10/1, 1974)

De Saambinder worstelt met het stuk over de wedergeboorte. De Saambinder waarschuwt voor elke vleselijke voorbereiding tot de wedergeboorte. Het is iets onverhoeds en plotselings, als in een jacht gebeurt het. Het kan niet tegengewerkt worden. Het is als een Damascus-ervaring. Het is niet half-half, maar geheel. Men is wedergeboren, of men is het niet. Er is geen derde weg. (17/1, 1974)

Als de poort dan gesloten is, dan komen de dwaze maagden aan de deur kloppen, maar voor hen zal niet opengedaan worden. W. Hage stelt dat het geroep om de poort te openen geen gebed is maar een eis, een bevel. Het zijn godsdienstige mensen die menen hierop recht te hebben. Ze eisen daarom loon voor hun arbeid. Het zijn mensen die de vorm voor het wezen hebben gehouden, stelt W. Hage. Ze krijgen te horen : ‘Ik ken u niet.’

Als ze worden weggestuurd dan moeten ze dus het eisen afleren, en het gebed en smeken leren, zoals de Kanaänitische vrouw die door Jezus werd afgewezen vroeg om de broodkruimels. Zie, voor ons vlees is de deur gesloten, altijd, maar voor het geestelijke leven is de deur open, altijd. Daarom moeten we het geestelijke leven leren en beoefenen.

De dwaze maagden hadden dan wel een godsdienstig leven, maar geen geestelijk leven. ‘Wij hebben in Uw tegenwoordigheid gegeten en gedronken en Gij hebt in onze straten geleerd.’ Het waren dus trouwe kerkgangers, stelt W. Hage. De verborgen omgang met de Heere, de bevindelijkheid, was hen vreemd.

Nu, hier is het geheimenis. De Nederduits gereformeerde dogmatiek geeft duidelijk aan dat er ook gevaren zijn in de bevindelijke kringen, namelijk van het je altijd maar zondig voelen. Kaïn kreeg de opdracht om over de zonde te heersen. Calvijn’s belangrijkste stukken van zijn leer waren het ontmaskeren van de zonde en het doden van de zonde, dus ergens in het proces van de grootte van de zonde en de doodstaat onder ogen komen krijg je zicht op de vijand en moet je de strijd gericht aangaan, en niet bij de zonde blijven, want wij mogen niet zondigen. We hebben het dus over verschillende seizoenen die niet uit hun bedding mogen treden, want als er teveel wordt gericht op het zondig zijn ten koste van de strijd tegen de zonde dan kan dat geestelijke pensionering in werking zetten. Dit gedeformeerde proces loopt ook dwars door de bevindelijke kringen heen. In de

theologie van Calvijn is de afwachtingsleer de moeder van het ontmaskeren van de zonde en het doden van de zonde, haar twee dochters. De afwachtingsleer is namelijk de timing, de gevoeligheid voor de roeping des Heeren, zodat men de Heere niet voor de voeten loopt of achterblijft.

De zogeheten ‘vrije genade leer’ die veel voorkomt in bevindelijke kringen is ook niet echt calvinistisch te noemen in de diepte, want Calvijn sprak over genade als een ander soort loon. De genade is niet goedkoop. Het heeft in het westen veelal een afgeweken betekenis. Het is één van de grootste dwalingen in de moderne kerk. Dit zorgt ook voor massale geestelijke pensionering. Men handelt graag in de stokpaardjes die door deze geest worden gebruikt. We hebben hier met de Jupiteriaanse drugs te maken die de mens in het vlees houdt, ook al is dat vlees zeer godsdienstig en zelfs bevindelijk. Nog steeds is dit de Kuyper-Kok geest die andere, sluwere vormen heeft aangenomen, en waar bevindelijken zo voor huiveren, terecht. De duivel is sluw.

We hebben het eerder genoemd :

‘De valse vertaling van Efeze 2:8 is een absolute killer in het westen :

‘Want door genade zijt gij behouden, door het geloof, en dat niet uit uzelf: het is een gave van God.’

In het Aramees, de taal van Yeshua, staat er echter :

‘Want door de getuchtigdheid en geoefendheid (tebu) bent gij afgezonderd (prq), door de deugdelijkheid, en dat niet uit uzelf (het ego): het is een gave van God.’

In het Grieks is de gift de doron, wat een beloning is en een verering, net zoals charis, genade, een beloning is, en doron betekent ook een offer aan God, dus zo krijgt deze tekst een hele andere betekenis. Die wordt in het westen van de mens afgehouden.’

Dus in de gehele Aramese-Griekse betekenis :

‘Want door de getuchtigdheid en geoefendheid (tebu) bent gij afgezonderd (prq), door de deugdelijkheid, en dat niet uit uzelf (het ego): het is een loonsgave van God.’

Natuurlijk heeft het met loon te maken, want God wil niet onvrijwillig, door dwang, benaderd worden. De loonsgave is dus ter veiligheid ingesteld. Calvijn stelde dat de mens het goede niet kan willen, door de zondeval, maar stelde desondanks ook dat de mens niet moest stoppen te streven naar het goede en het te koesteren. Er zijn dus diepere mechanismes in de mens die het omzeilen. Calvijn sprak over zowel diverse lagen in de mens als in God, en telkens gelden er andere regels. Ja, het geloof en het willen van de mens is aangetast, en daarom moet de mens openstaan voor de hogere wil en het hogere geloof van God. In zijn commentaren nuanceert en verduidelijkt hij dat meer dan in de veel kortere Institutie, wat hij ook hoofdzakelijk had opgesteld toen hij jonger was, maar dit later in verschillende versies nog enigszins uitwerkte, maar waarbij hij wees op zijn bijbelverklaring, opdat het grotere verband ervan gezien zou worden. Toch kan het lezen van de Institutie de mens al snel op het verkeerde been brengen. Het was een monster waarmee Calvijn worstelde, de belasting die hij diende te betalen aan het beest. Het beest wilde het volk niet laten gaan.

Calvijn wees erop dat de uitverkiezing niet berekend kon worden naar menselijke maatstaven, omdat God rekening houdt met verborgen factoren die de mens niet kent, of negeert. Hij stelde dat men er maar vanuit moest gaan dat God hen had uitverkoren die niet door de wereld waren uitverkoren, maar hij noemde dit slechts als een beeld, want het was niet per definitie zo dat datgene wat door de wereld was verstoten per definitie door God was uitverkoren. Hij legde dit weer verder uit aan de hand van wat principes. Hij was er huiverig voor om alles te precies en nauwgezet in kannen en kruiken te krijgen. Het bleef dus nog enigszins vaag. Hij wilde zich ook niet schuldig maken aan ijdele nieuwsgierigheid. Wat de geschriften van Calvijn de mens dus proberen te leren is de mens voorzichtig te maken.

HOOFDSTUK 70. DE OPVOEDING DER KINDEREN - GEEN OLIE GEVEN AAN DE DWAZE MAAGDEN

Geliefden, Lukas 16 spreekt van de onoverbruggelijke kloof tussen de rijke man en de arme Lazarus. Dit heeft aanleiding gegeven tot veel gespeculeer wat de gemeente des Heeren flink veel schade heeft gebracht. Laten we beseffen dat we het over een gelijkenis hebben, niet iets noodzakelijk letterlijks. De kloof is onoverbruggelijk. Als de mensen van de ene naar de andere kant zouden willen gaan, dan kan dat niet, dus de arme Lazarus zou de rijke man niet kunnen helpen, ook al zou hij dat willen.

We lezen in de brieven van Petrus dat Jezus het wel kon. Die kon wel naar de gevangenis afdalen in de onderwereld om gevangenen vrij te zetten. Ook de oude profeten konden dit. Die werden soms naar de hel gezonden. Nu, het grote verschil is dat zij op missie gingen, op basis van een roeping. Wij mogen en kunnen nooit zomaar de grote kloof waar Lukas 16 over spreekt overbruggen. Jezus

sprak ook dat zij die in de gevangenis waren geworpen de schuld volledig moesten uitzitten, totdat ze de volledige boete zouden hebben betaald.

De rijke man vroeg om een waterdruppel voor op zijn tong, maar de arme Lazarus zou het hem niet kunnen geven vanwege de grote kloof. Ook de dwaze maagden kwamen voor een dichte deur. Laten we beseffen dat we het hier over een gedicht hebben. Die dichte deur is onderwerpelijk, niet vorwerpelijk. Het is een literaire stijlfiguur, zeer hyperbolisch. De dwaze maagden beseften dat ze geen olie hadden en vroegen olie aan de wijze maagden, maar die wilden het niet geven. Toch wezen zij de weg naar de olie, want zij spraken over de verkopers.

Is dat dan geen hebberigheid, geen gierigheid, dat de wijze maagden geen olie wilden geven aan hun naasten ? Hadden de dwaze maagden niet snel die olie nodig ? Is het niet wreed van de wijze maagden ? Die vraag zou gesteld kunnen worden.

Geliefden, ik had daar een droom over. Ik zag kinderen strijden over speelgoed. De ene wilde het de ander niet geven. Maar dat kan verschillende redenen hebben. Er zijn ook goede redenen. Voor kinderen leeft het speelgoed. Zij dragen zorg voor het speelgoed. Zo leren zij dat. Nu kan het zijn dat het ene kind het speelgoed wil beschermen tegen het andere kind, of zelfs het andere kind tegen het speelgoed wil beschermen om de een of andere reden. Kinderen leven in een surreëele werkelijkheid, een andere werkelijkheid, en dat kan diep gaan. Zo mag je dus niet in de opvoeding zomaar zeggen dat dat kind dan hebberig is, want er kunnen ook andere redenen zijn. Volwassenen moeten daarvoor gevoelig zijn. Volwassenen moeten niet rechtoe rechtaan met kinderen omgaan, maar hun wereld leren kennen.

Zo is dat ook met de wijze maagden. De olie kon niet zomaar gegeven worden, want dan zou het niet echt zijn. Het kan alleen maar gekocht worden. Men moet daar persoonlijk hard voor werken. De mens moet het zich eigen maken.

Jezus zei in Openbaring 3 tegen de lauwen : ‘Koopt van mij.’ W. Hage merkte op dat de dwaze maagden eisten in plaats van bidden. Ze gingen de verkeerde weg, en daardoor was de deur voor hen gesloten. Daarom werd er tegen hen gesproken : ‘Ik ken u niet.’

Laten wij daarom tot Jezus gaan niet als eisers, maar als kopers, als bidders. De deur is dicht voor het vlees, dicht voor bedriegerij, dicht voor overmoed, maar niet voor de verbroken smekelingen die zichzelf hebben vernederd. K. de Gier wees op Mozes die stamelde : ‘Delg mij nu uit Uw boek, hetwelk Gij geschreven hebt’ (Exod 32 : 32). (Saambinder, 3/1, 1974) De verloren zoon sprak : ‘Ik ben het niet waard. Maak mij maar tot een dagloner.’

Door de vrije, zielloze genade is men veel te ver gegaan, is men grenzen overgegaan, om van God te eisen, maar men moet weer vernederd worden tot een dagloner. Dan komt God ons tegemoet om ons het zoonschap te schenken. Het is dus een dialectisch probleem, geen definitief probleem. Het kan niet door het vleselijke, maar wel door het geestelijke. De mens moet beginnen met het kleine, en als zelfs dat er niet is, zoals bij de rijke man aan de andere kant van de grote kloof, dan moet men eerst dieper aan zichzelf sterven in het grote niets, in diepere boetvaardigheid.

C. Steenblok stelde dat als wij naar de hel zouden gaan, dan zouden we niet moeten klagen om de hel, maar om de zonde tegen de Heere. Ook daar zouden wij de Heere moeten beminnen, en wij dienen de hel als rechtvaardig te beschouwen. Vraag dan om een kleine waterdruppel. Zulken komt God tegemoet. (In zijn preek over Hebreeën 2:3)

Nu, geliefden, ook al stelden de voorouders vaak dat de hel eeuwig was, zij wezen ook op de diepte van de gelijkenis, en waren hierin vaak zeer rekkelijk, want ondoorgrondelijk zijn God's wegen. Calvijn ontkende de letterlijkheid van de hel, maar niet de eeuwigheid en de ernst ervan. Wij moeten onderwerpelijk en dialectisch omgaan met de hel, niet voorwerpelijk, als een object. Het is een geheimenis. Laten wij niet te licht worden bevonden omtrend deze dingen, maar ook niet te zwaar. Uiteindelijk werden de dwaze maagden niet binnengenomen, omdat zij de Heere vooruitliepen. Zij moesten eerst terug. Dat is de afwachtingsleer van Calvijn, dat er gevoeligheid moet zijn voor de roeping, voor het moment. Het gaat in deze leer niet zomaar om genade of werken, maar om het 'wanneer'. Zij die later begonnen te werken kregen hetzelfde loon als zij die eerder begonnen te werken, vanwege dat ze gehoorzaam waren in het 'wanneer'. Zij werden beloond voor hun onderscheiding van de seizoenen in plaats van zomaar hun werken. Zo wordt er afgeweken van de vleselijke werken en de vleselijke genade.

De dwaze maagden kwamen niet binnen omdat ze de tijden des Heeren niet kenden. Ze waren niet voorbereid. Laten we dit niet te zeer dramatiseren, maar wel ernstig hieraan werken. Bewerk uw behoudenis in vrezen en beven, want de vreze des Heeren, oftewel de voorzichtigheid, het afwachten, het smalle pad hiertoe begaan, is het begin en het hoofd der kennis.

Laten we niet zeggen : 'In de hel is God niet en kan God niks doen,' want de psalmist zegt in Psalm 139:8 : 'Zo ik opvoer ten hemel, Gij zijt daar; of bedde ik mij in de hel, zie, Gij zijt daar.' De grondteksten laten ook een genuanceerder beeld zien van de hel, als een orakel, als een beproever, als de exegese. Niemand ontkomt daar zomaar van, maar het kan wel verdiept worden, en dat is uiteindelijk de weg naar de hemel. God zoekt altijd naar de verlorenen, zoals we ook zien in de brieven van Petrus, en zoals in het verhaal van het verloren lam. Dat is ook het pad om uiteindelijk uit de hel te ontkomen, door op zoek te gaan naar het verlorene. Jezus daalde diep in de hel af, en zo moeten wij ook daarin hem volgen. Juist daarin. Daaraan meet hij alles af, aan de barmhartige samaritaan.

Laat dat geen excuus zijn voor de zonde. Het is juist een strijd tegen de zonde. De deur is zowel open als dicht, afhankelijk aan hoe wij met deze principes omgaan. Het is een ingewikkeld schakelsysteem, zoals de leer van Calvijn. Blijf aandacht geven aan de grotere verbanden en de kleinere nuances, zoals de gereformeerde voorvaderen hierover oeverloos hebben gesproken. Ze hebben het evangelie niet te grabbel gegooid, niet goedkoop gemaakt. Ze hebben geen olie gegeven aan de dwaze maagden, maar hen de weg daartoe gewezen.

Het zijn vaak de leken die met bepaalde zinnetjes weglopen, het uit z'n grotere verband rukken en dan de anderen hiermee onderdrukken en het leven ondragelijk maken. Velen zijn hierdoor in psychiatrische ziekenhuizen terecht gekomen. Dat is het gedeformeerde gevaar. De gereformeerde voorvaderen waren echter vaak terdege geleerd over deze onderwerpen. Niemand hoeft hierover in het duister te tasten. Vaak zijn de opgeleide predikanten onderdrukt door de machtslustige families en kerkeraden die niet kundig zijn over deze onderwerpen. Dat is het tragische van de

gedeformeerde kerken, dat ze gevangenissen werden voor de predikanten. Nederland, hoe bent gij met uw geestelijken omgegaan ? Hoe bent gij omgegaan met de geestelijke vaderen en moederen die de Heere over u heeft aangesteld ?

HOOFDSTUK 71. BESPREKING DE SAAMBINDER 1974 - DEEL 2

Je kunt niet zomaar binnengaan in het hemelse Jeruzalem. W. Hage wees erop dat het hemelse Jeruzalem twaalf poorten had. Deze waren gemaakt uit paarlen. We kunnen niet zomaar binnengaan, stelt W. Hage, want zonder wedergeboorte zal niemand het koninkrijk God’s zien. De poort is wijd open voor de arme, de ellendige, de naakte, stelt W. Hage. Het is voor hen die beseffen dat de aarde geen blijvende stad is, maar dat we het toekomende zoeken.

We kunnen wijzen op die twaalf-poortige ingang. W. Hage stelt dat wij aan de poort moeten zijn om te wachten of het de Heere behaagt om die voor ons te openen. Wij mogen het niet eisen, maar moeten in afwachtend, luisterend gebed gaan. We kunnen ook stellen dat het niet zomaar om één poort gaat, maar twaalf poorten, dus het zijn verschillende principes. Als er een poort dichtzit moeten we eerst naar een andere poort. We moeten gaan van fundament tot fundament. Wij moeten

goed op onze voeten staan, gaande tot de lieflijke voeten die de boodschap van het evangelie verkondigen, en dat is geen goedkope boodschap. Die verspilt geen olie of genade. De lieflijke voeten waar Jesaja over predikt voeren jacht op het oervlees. Ze zullen de vijanden verpletteren.

W. Hage laat weten dat we naar het vlees het niet kunnen verdienen, en daarom moet er gewacht worden op de Heere. (Saambinder, 17/1, 1974) Dit wijst dus ook terug op de afwachtingsleer van Calvijn. Wij mogen God niet forceren. Wekt de liefde niet op voordat het haar behage. Het gaat om de tijden des Heeren. Niet onze wil, maar Uw wil, niet op onze methode, maar Uw methode, niet op onze tijd, maar Uw tijd. Niet in onze hoeveelheid, maar Uw hoeveelheid. Niet in onze richting, maar Uw richting.

Wij moeten geheel ontwapend worden. Alle vleselijke wapens van eigengerechtigheid en eigenzinnige godsdienst, vormelijke godsdienst, moeten eraf. Wij mogen geen letterslaven en naamslaven zijn. De afgoden moeten eruit. Beeldenstorm (1566).

Zo begon de tachtigjarige oorlog. Zo begon het verzet tegen de Spaanse overheerser. Het was de geuzenoproep. Nederland liet ruggegraat zien. Calvijn was gekomen, en Calvijn werd op waarde geschat, ondanks dat er ook grote valstrikken waren in het werk van Calvijn. Het waren dingen die moesten gebeuren. Er ware precieze calvinisten in het zuiden, en rekkelijke calvinisten in het noorden. Die waren ook in oorlog tegen elkaar, maar die moesten ook samenwerken tegen de gezamenlijke vijand. Zo waren er ook allerlei calvinistische verbonden. Daarom vervaagden de grenzen tussen noord en zuid ook, tussen preciezen en rekkelijken, maar op andere momenten waren ze er weer duidelijk. Het werk van Calvijn moest nog verder besproken worden, verdiept worden. Het was een erfenis. Het moest voor de bevrijding van Nederland zorgen.

De wijze maagden van de Saambinder in 1974 gaven niet zomaar olie aan de dwaze maagden, maar toonden de weg daartoe. Ze verspilden hun olie niet. Wij mogen geen parels voor de zwijnen werpen. Wij moeten hen het smalle pad tonen. Zij moeten leren het hemelse te kopen. Genade was een ander loon, stelde Calvijn. Het was een dieper loon. Dat kon niet zomaar door te werken, maar door geleid te worden door de Heere, in het wel of niet. Daartoe moet de mens naar school. Soms is het geen tijd om binnengelaten te worden. Eerst is er een tijd om te strijden, te zwoegen, diepzee te gaan duiken, op zoek naar de parels, en dan strijd te hebben met de verschrikkelijke wachters van de parels, de grote zeemonsters.

Je komt niet zomaar door de paarlen poorten waarvan er twaalf zijn. Je kunt ze ook niet naar eigen willekeur binnengaan. Daarom zijn soms de poorten gesloten en moet je terug.

Wij mogen niet zomaar olie geven aan de dwaze maagden. Dan zouden we hen bedriegen. Daar waarschuwt de Saambinder van 1974 tegen. God kan niemand bedriegen. (Saambinder, 24/1, 1974)

De Saambinder stelt dat de knechten door God zijn geroepen om het volk te leiden, tot de bron, niet hen zomaar alles in de schoot te werpen. Het volk moet opgeleid worden, niet verwend. En dan zien we hoevelen afvallen, als hen niet gegeven wordt wat ze hebben geeist. Dan zien we ineens hun ware gezichten. Velen vallen af in de nacht. De prijs is hen te hoog. Dan moeten we het stof van onze voeten afvegen en verder gaan. Spotters mogen niet bestrafd worden, want dan zouden we schande op ons halen. Sommigen zijn de tucht niet waard. We moeten hen dan achterlaten en verder

gaan met bruggen bouwen, in de hoop dat ze zich eens zullen bekeren. God wil dat een ieder behouden wordt. Doet wie niet deugt uit uw midden weg. Slechte omgang bederft goede zeden. Ook hierin moeten we de tijden en seizoenen des Heeren onderscheiden, en niet eigenmachtig ons mes gebruiken.

Laten wij ons niet leiden door mensenvrees, stelt de Saambinder, want dan zouden we onszelf bedriegen. Laten we op onze hoede zijn voor schijn-bekeringen. De Saambinder noemt Ezau die berouw zocht onder tranen, en Orpa die wenende tot haar volk en goden terug, en noemt Saul die onder de profeten was, en Judas die zijn schuld beleed. Er is een heleboel koud en onwaar berouw. De verleidingen die tegen het volk komen zijn velen, en die kunnen heel godsdienstig en zelfs bevindelijk zijn. Een klein beetje zuurdeeg maakt het gehele deeg zuur. Een klein lekje kan het schip doen zinken. Geliefden, laten we op onze hoede zijn.

De mens moet diep walgen van zijn boosheden, stelt de Saambinder, in stof en as gaan, en zo roepen : ‘onrein’, vol schaamte en schaamrood. Er moet een afschuw zijn van vorige spijze. De Saambinder spreekt van laffe spijze.

W. C. Lamain stelt dat we moeten leren bidden om bekering, want de mens kan zichzelf niet bekeren. We hebben met een geslacht te maken dat rein is in eigen ogen, maar die van hun drek niet zijn gewassen, stelt Lamain.

We kunnen stellen dat als we te maken hebben met een harde of verharde wil, dan kunnen we nog wel bidden, ook al moeten we bidden om gebed, want de mens kan zelf niet bidden. We kunnen nog wel het goede van God koesteren en ernaar streven, ook al is de wil zwaar aangetast door de zonde. Er kan nog wel omheen gewerkt worden, maar ook daarom mogen we de Heere vragen, die het willen en het werken in ons bewerkt.

Vandaag de dag zijn de mensen vreemdelingen voor de dingen van God, stelde W. C. Lamain. Ze hebben niet geleerd dat hun gerechtigheden als een wegwerpelijk kleed zijn. Ze hebben geen zicht op de vloek waaronder de wereld ligt waarin zij leven, de verdoemelijke staat, en toch rekenen ze vast op de hemel, stelt Lamain. Ze zijn in hun ogen nooit verloren geraakt, nooit omgekomen. Er werd veel geredeneerd over geloof, over Jezus en het evangelie, maar het is alles ijdel geklap, stelt Lamain. Lamain prikt er doorheen, als wachter van Nederland. Hij blaast erover op de bazuin. Het is oorlog, en Nederland heeft het bitter verloren. Dat moet onder ogen gekomen worden. Pas dan kunnen ze verder. Lamain windt er geen doekjes om. Hij stelt dat er geen liefde en vernedering inzit. Het is een beschouwende kermis. En het is koud en hard.

Hij noemt dat het nooit het hart raakt. Hij weet dat ze hem dat niet in dank afnemen als hij dat zegt. Hij stelt dat ze dan boos worden, beledigd zijn. Dan pakken ze stenen om je te stenigen. Nooit vergeven ze het. Hij noemt het arme mensen die maar opgebouwd willen worden van mensen, en God’s goedkeuring in hun hart niet nodig hebben.

Ik had een droom dat een vrouw een juweel van 70.000 euro had gekocht, en een andere vrouw prees haar daarover, en daar bleven ze het maar over hebben. Ik zei toen : ‘maar hoe kun je dat doen terwijl er zoveel armen zijn ?’ De vrouw die de andere vrouw had geprezen werd toen boos, en was toen beledigd. Maar toen stapte ze opeens op me af, en omhelsde me. Ze sprak toen dat de juweel

het Woord van God in de Saambinder was. We hadden het toen over speelgoed, dat speelgoed voor kinderen leefde, en dat kinderen soms ogenschijnlijk hebberig en gierig erover zijn, maar dat ze het speelgoed wilden beschermen, of andere kinderen tegen het speelgoed wilden beschermen. De vrouw stemde daarmee in. Het was een hemelse gezant, een natuurvrouw, aangesteld over de Saambinder. Het was een donkere vrouw. Er was ook een andere donkere vrouw waarmee ik in een kamer was, en die haar been deels had ontbloot, als een beeld van het Woord van God door haar gebracht, wiens voeten liefelijk waren, maar zij vervaagde toen of ging toen weg. Het komt omdat God's Woord nog niet geheel besproken is. Vandaar dat we daarmee verder gaan. Dit zijn dichterlijke beelden. De donkere vrouw is een beeld van de herstelde kerk, de vrouw van Salomo. De droom speelde zich af bij een bed. F. Mallan had gesteld dat de donkere vrouw in de oude bijbel een beeld is van het ontdekt zijn aan de zonde, in zijn catechismus verklaring van 1973. Daarmee moet het volk omgang hebben, maar zij geeft haarzelf niet zomaar prijs. De mens moet terugkeren tot de onderwerpelijkheid van de kerk, niet tot de voorwerpelijkheid ervan.

W. C. Lamain stelde dat de in hun eigen ogen zulke gelukkige mensen een arme, lege en droge godsdienst hebben, zo koud als het graf, omdat de liefde ontbreekt. Lamain stelt dat ze vanuit de hoogte neerkijken op het arme volk. Levende zijn zij dood. Ze hebben zelfs niet de minste kennis van het leven van God.

Ook Groen van Prinsterer (1801-1876) wees hierop, stelt de Saambinder. In de jaren 1700 was het al zo, zoals hij schreef in het handboek der geschiedenis van het vaderland. De heersende kerk was afgeweken en ontaard. De leer van genade en zaligheid was een verzameling geworden van gerangschikte begrippen waar het hart verre van was. Het was dor geraamte, stelde Groen van Prinsterer in paragraaf 523. De godsdienst in die tijd, stelt van Prinsterer, was veelal die van een blind en onverschillig aannemen van een nog gangbare munt. Het geloof was ijskoud geworden, en zo streden ze tegen elkaar, en daarom konden ze de geestelijke oorlog niet winnen, stelde van Prinsterer. De reformatie van die tijd was aan het deformeren tot dweepzucht en overdrijving. Het streven naar genot en grootsheid werd de maatschappijke drijfveer. Van Prinsterer noemde het een tijdperk van afval.

Van Prinsterer bespreekt de gehele reformatie, van het begin af aan. Zijn stelling : 'Na veertigjarig martelaarschap volgt tachtigjarige oorlog.' Het hoofd werd niet meer lijdelijk op de slachtbank gelegd. De geuzelijke Nederlanders waren het zat. Zo bespreekt hij de jaren 1500 en 1600. Bij de Unie van Utrecht werd bepaald : 'ieder particulier zal in zijn Religie vrij mogen blijven, en men zal niemand ter oorzaak van de Religie mogen achterhalen of onderzoeken.' (paragraaf 133)

De Saambinder waarschuwt tegen dode orthodoxie. Het kerkelijke leven in de steden en streken bestaat uit langdradige en droge betogen vanaf de kansel, in 1974, stelt de Saambinder. De Saambinder noemt het schijnheiligheid, waaraan geen gebrek is. Daarbij wordt er teruggewezen op de woorden van Van der Groe (1705-1784) : 'Vele verkondigingen zijn maar bloempjes die de ziel niet voeden.' Van der Groe noemt het gezwets. De Saambinder spreekt van verstarde orthodoxie. Er is groot verval in de jaren 70, ook in de kerk. De kerk is wankelende. Groen van Prinsterer waarschuwde tegen het zielloze geprevel. Het is de vloek van het 'algemene christendom'. De Saambinder stelt dat de geschiedenis een leermeesteres is. Zoals er toen moderniseringen kwamen, zo ook nu. Groen van Prinsterer waarschuwde ook tegen een bekrompen overdrijving in bijzaken.

De machten van verval en ongeloof waren inmiddels de leiding van het kerkelijk leven aan het overnemen.

De Saambinder wil niet alleen maar negatief zijn over de jaren 1700. Van der Groe liet de boetbazuin horen, en er waren meerderen zoals hen die hun hoofd niet voor de moderne afgoden hadden gebogen. Het is een strijd tegen de tijdgeest, stelt de Saambinder. Er was zowel reformatie als deformatie, in meerdere lijnen.

In de grote kerkverhuizing van de christelijk gereformeerde kerk naar de gereformeerde gemeente was ook G.A. Zijderveld (1910-1992) betrokken. Met een deel van zijn gemeente ging hij in 1955 over tot de zusterkerk van de gereformeerde gemeente, en ging in 1959 toen hij terugkeerde naar Nederland prediken in de gereformeerde gemeente van Capelle aan de IJssel. Daarna predikte hij in Middelburg en Hoofddorp. In de Saambinder van 1974 sprak hij over de omzwervingen van de psalmist, en dat ook wij dikwijls moeten omzwerven in de woestijn, wanneer Saul ons achtervolgt. Er is geen rechtoe rechtaan pad door de wildernis. Er was een vreselijke tijd voor de psalmist aangebroken, stelde Zijderveld. Er moest gevlucht worden als een veldhoen op de bergen. Nergens was het veilig. Zijderveld stelde dat er overal doodsgevaar was. Er moest gezwerfd worden door het hele land om aan Saul te ontkomen. Ook wij moeten daar doorheen, en soms denken wij dat de Heere ons heeft verlaten. Het lijkt dan wel alsof Saul oppermachtig is. Ook Jezus moest omzwerven. Er was nooit een directe en snelle weg. Zijderveld stelt dat als we wenen dat het tranen moeten zijn van een boetvaardig hart, want die worden door God bewaard in Gods fles.

De Saambinder stelt dat het van belang is dat het eigen ik mindert, en God groter wordt. Dat houdt in de vernedering van het ik. Dit is het belangrijkste in de evangelie-prediking, maar wat wordt dat toch vaak overgeslagen. (31/1, 1974) God’s volk moet in dit leven meer naar de hel dan naar de hemel, stelt W.C. Lamain, anders moeten ze straks alsnog naar de hel. We moeten het nu doen, nu met het stuk van de noodzaak van de hel-ervaring klaarkomen, waar ook alle oude profeten doorheen gingen, en Jezus. Die ontweken de hel niet. Die gingen er dwars doorheen. We moeten dat niet uitstellen. Straks naar de hel, zolang we nu niet naar de hel kunnen, stelt W.C. Lamain. God’s eer moet boven onze zaligheid staan, stelt Lamain, zoals ook in de leer van C. Steenblok. God moet kunnen doen met ons naar God’s Wil. Het moet van onderhandeling tot afhandeling komen, stelt Lamain. Jezus nam zijn volgelingen tot Getsemané, en zo was er vereniging met Jezus in het doorleven van de hellevaart, stelt Lamain. Er zijn een heleboel ledige plaatsen, maar de Heere mocht ze eens vervullen.

R. Boogaard (1921-2013) stelde in de Saambinder van 1974 dat het geloof wat u niet ellendiger en armer maakt in uzelf schipbreuk doet lijden aan de kusten der eeuwigheid. Hij waarschuwt tegen de nabij-christenen die een geloof hebben waarmee ze rijk zijn en steeds rijker worden. Ze willen bouwen op een eens gedane keus, en moeten van ontdekkende prediking niets hebben, stelt R. Boogaard. Ze willen zalig gesproken worden door de mensen. Maar wat heb je daaraan als God je niet kent, stelt Boogaard. Mozes koos voor het kruis, het lijden van zijn volk, niet om hogerop te komen in Egypte. R. Boogaard rouwt over de kinderen die onder hen zijn geboren en die de paden van ijdelheid zijn opgegaan. Soms kun je als ouder alleen nog maar bidden.

DE NIEUWE DOLEANTIE

UITGAVE : VISSERISTISCHE SCHOOL
2024/ 2025

1. DE KWESTIE NETELENBOS-GEELKERKEN (1920-1926)
2. BESPREKING DE SAAMBINDER 1974 - DEEL 3
3. BESPREKING DE WACHTER SIONS 1967
4. VAN DA COSTA TOT KUYPER - DE TWEE REVEILS IN DE JAREN 1800
5. BEGRIJPT GIJ WAT GIJ LEEST ?
6. VAN VOORWERPELIJKHEID TOT VERBANDELIJKE ONDERWERPELIJKHEID
7. 1800se BLADEN
8. DE VAL VAN SYRIË - EEN NIEUW TIJDPERK
9. ZORG DAT JE DE BOOT NIET MIST
10. DE DAGVAARDING VAN DE MENS
11. VLUCHTELINGENKAMP-BERICHTEN I - AANTEKENINGEN VAN BRIEFWISSELINGEN OVER DE KERKGESCHIEDENIS
12. VLUCHTELINGENKAMP-BERICHTEN II - GEESTELIJK NEWTONISME - AANTEKENINGEN VAN BRIEFWISSELINGEN
13. DE VAL VAN SYRIË II - DE EXEGESE IN DE ZONDOLOGIE EN DE DEMONOLOGIE
14. AANVULLINGEN OP DE GENESIS, DE EXODUS EN HET EVANGELIE
15. BESPREKING DUIZEN EN II KAMBA
16. DE NIEUWE KUYPERIAANSE UITTOCHT - DE DOORTOCHT
17. BESPREKING DE HERAUT 1887
18. PSALM VAN DE HEMELSE VISSER (LANGE VERSIE)
19. PSALM VAN HET GRATENSCHRIFT (LANGE VERSIE)
20. PSALM VAN HET GRATENSCHRIFT (KORTE VERSIE)
21. PSALM VAN DE HEMELSE VISSER (KORTE VERSIE)
22. PUNTEN VAN DE NIEUWE DOLEANTIE
23. BESPREKING VAN CALVIJN’S BIJBELVERKLARING
24. DE NIEUWE DOLEANTIE -BESPREKING DE HERAUT 1888
25. HET WEZEN VAN DE NEDERDUITS GEREFORMEERDE KERK
26. DE HERVORMDE KERK VANAF 1920
27. HET VERLOREN SCHEPPINGSVERHAAL - VAN CALVINISME TOT VISSERISME
28. HET HERSTEL VAN DE VISSERISTISCHE LEER - DE KOMST VAN DE GEESTELIJKE INTERCOM
29. CALVIJN’S BIJBELVERKLARING
30. CALVIJN’S BIJBELVERKLARING - 2
31. CALVIJN’S BIJBELVERKLARING - 3
32. TERUG NAAR PNIËL - EVANGELISATIE IN DE KERKEN
33. VAN CALVIJN TOT KUYPER
34. SALOME OF JOHANNES DE DOPER ?

35. DE PREDIKING VAN HET BOEK DES LEVENS - EEN DROOM
36. BESPREKING VAN II KAMBA - DE DIEPE SLAAP VAN ADAM
37. HET GEHEIMENIS VAN ADAM EN EVA
38. EEN STUKJE NEDERLANDSE GESCHIEDENIS
39. DE SCHOOL VAN PNIËL
40. DE GELIJKENIS VAN DE VROUWEN EN DE HONINGBOOM
41. GELIJKENIS VAN DE GROTE BREDE RIVIER
42. LEVENSPRINCIPES VAN HET PARADIJS
43. TOCHT TOT EN DOOR HET PARADIJS
44. BRIEFWISSELING IN DE NIEUWE DOLEANTIE IN HET RODENBERGS-NEDERLANDS
45. BELANGRIJKE LEERSTELLINGEN VAN DE NIEUWE DOLEANTIE
46. BESPREKING BEHEMMA 19
47. De gelijkenis van het vreemde volk dat gij niet kent
48. De gelijkenis van de orkanen des Heeren
49. De gelijkenis van de vrouw in barensweeën
50. MAN EN VROUW IN DE GRONDTEKST

1. DE KWESTIE NETELENBOS-GEELKERKEN (1920-1926)

Een heleboel hebben de gelijkenis van de wijze en de dwaze maagden niet begrepen, en ook de gelijkenis van de rijke man en de arme Lazarus niet. Ze hebben het verletterlijkt, en zijn geheel voorbij gegaan aan de betekenis ervan. Waarom kregen de dwaze maagden geen olie ? Omdat ze het zelf moesten kopen, m.a.w. ze moesten het zelf bevinden. Waarom kreeg de rijke man geen waterdruppel ? Er was niet alleen maar een te grote kloof tussen hem en de arme Lazarus in het hiernamaals, maar hij moest het zelf bevinden, zelf gaan zoeken, zelf vinden of kopen ergens.

'Ja,' zullen sommige slimmerikken zeggen. 'Hij was in de hel, en daar is die luxe allemaal niet, anders is het idee van de hel weg.' Maar de psalmist sprak dat God ook in de hel zou zijn. Wij mogen niet voorwerpelijk met de hel omgaan. Het is een zeker principe dat we moeten leren. De gereformeerde vaderen spraken ook dieper over de hel, zoals ook Augustinus. Het is een geheimenis. Het is niet zo rechtoe rechtaan als velen denken.

W. C. Lamain stelde dat als God in ons leven verschijnt, dan kunnen we het niet meer stellen met de zwijnendraf van de wereld. Er komen andere begeerten en behoeften. Men begeert dan de moedermelk van het Woord, en niets gaat meer snel. Lamain stelt dat ze wel uren reizen om een kruimel brood te ontvangen. Dan moet de mens een wildernistocht maken. God is geen sadist, maar wil dat we onderwerpelijk met de natuur en de wildernis omgaan, niet voorwerpelijk. Het moet persoonlijk doorleefd worden.

Dat was de taak van zowel de dwaze maagden als de rijke man. Ze kregen een 'nee' te horen naar het voorwerpelijke, omdat ze het onderwerpelijke moesten leren. Ze moesten het aardse en directe loslaten, het materialisme afleren, en het geestelijke leren. Jezus sprak dat ze in de gevangenis moesten blijven totdat ze hun schulden hadden betaald. Als Jezus spreekt over een eeuwig 'nee', dan gaat dit om het nee naar het voorwerpelijke, niet naar het onderwerpelijke. Het is een 'nee' naar de vleselijke weg, niet naar de geestelijke weg. Ook zouden daar de Aramese en Griekse grondteksten over geraadpleegd dienen te worden, omdat eeuwig hele andere betekenissen heeft dan in het westen.

Laten we zeggen dat er een eeuwig 'nee' is naar het vlees, want het vlees dient te sterven. Het is een nee naar het misbruik van het voorwerp. Men heeft ook van de theologische beginselen voorwerpen gemaakt. Daar wil God ons van afleiden, om naar het onderwerp te gaan in plaats van het voorwerp. In die dieptes wil God ons lokken. Daarom is er over het eeuwig 'nee' naar het vlees en het voorwerpelijk geen overmatige drama en tragedie. Het is ernstig, maar men moet niet overdrijven. God is geen sadistisch monster. De mens is een sadistisch monster die het heeft verzonnen door zijn gebrek aan kennis en diepte. Daarom staan we ook van harte aan de kant van Netelenbos en Geelkerken in hun strijd tegen gereformeerde letterslavernij, want die is gebouwd op ongeletterdheid, en nog wel schaamteloos ook. (1920-1926)

2. BESPREKING DE SAAMBINDER 1974 - DEEL 3

W. C. Lamain stelde dat als God in ons leven verschijnt, dan kunnen we het niet meer stellen met de zwijnendraf van de wereld. Er komen andere begeerten en behoeften. Men begeert dan de moedermelk van het Woord, en niets gaat meer snel. Lamain stelt dat ze wel uren reizen om een kruimel brood te ontvangen. Dan moet de mens een wildernistocht maken. (De Saambinder, 28/2, 1974)

God is geen sadist, maar wil dat we onderwerpelijk met de natuur en de wildernis omgaan, niet voorwerpelijk. Het moet persoonlijk doorleefd worden. Over dit verschil sprak Witsius ook toen hij het over de boom van kennis had. Er is dus altijd maar een gedeeltelijk ‘ja’ en een gedeeltelijk ‘nee’. De mens moet niet overdrijven en het niet te zwart-wit maken. De gereformeerde voorvaderen lieten de dialectiek er van zien, de nuances. Dingen kunnen anders zijn dan de moderne, westerse, zelfgenoegzame mens denkt. Altijd denkt men maar weer de slimste van de klas te zijn in het westen. Een ieder strijdt voor zijn eigen vaandel. Vaak kom je dan op een verdachte markt terecht.

In de woestijn lijdt men dorst en hongersnood, waar de mens kwijnt, stelt Lamain. Hun ziel lijdt duizend pijnen en angsten van de dood. En toch is daar ergens een bron des Heeren, stelt Lamain. Nu, dit is wat de hel is. Daar moet je leren bouwen, leren filosoferen en geestelijk te leven.

In de hel moet de mens het materialisme afleren, al het snelle. In de hel moet de mens de schakels leren. De mens moet daar leren het gehele pad te begaan. Zo komt de mens uiteindelijk bij de bron. De hemel is dus omringd door de hel. Eerst moet de mens, net als Jezus en de oude profeten, door de hel heen, om principes te leren, te minderen, want minder is meer.

De gereformeerde voorvaderen hebben veelvuldig gesproken over het geheimenis van de hel, in al zijn veelzijdigheid en diepte, maar zij worden weinig gelezen. Veelal worden de kerken voortgetrokken door leken. Kerken zijn vaak erfgoed van families en kerkeraden, en de geleerde predikanten worden er gekooid. Ze mogen een heleboel dingen niet uitspreken, die ze wel denken, vanwege hun studie. En dan moeten de predikanten soms vluchten. Ik heb het met mijn eigen ogen gezien, en heb het zelf ook meegemaakt.

De kerken worden veelal voortgedreven door de lagere krachten. De Saambinder waarschuwt er ook veel tegen. Zij roept de vrome : ‘Kom hogerop.’

Wij moeten uiteraard oppassen voor al te ijverige en spitsvondige allegoriseringen en vergeestelijkingen, waar Calvijn, Ledeboer en Kersten ook tegen waarschuwden. Nog steeds staat de willekeur en de overgeestelijkheid op de loer, de zweverigheid die afdoet aan het Woord des Heeren, en het laat vervagen tot bijzaken. De allegorisering en vergeestelijking mag niet afdoen aan het vaste Woord. De uiteindelijke en daadwerkelijke betekenis mag niet verloren gaan. Ook in hermeneutiek en exegese zijn we aan duidelijke regels onderworpen.

A. Bac (1940-2010) die als predikant in Boskoop, Oostkapelle en Bodegraven werkte stelde dat nalatigheid ook zonde is, en dat Eli zijn zonen niet genoeg bestrafte. In I Samuel 3:13 staat dat Eli hen niet eens zuur aanzag. Hij bestrafte hen wel, maar niet genoeg.

W.C. Lamain klaagde dat er geen lust is tot de vreze des Heeren. De mens wil blijven wat hij is. Wij krijgen vaak een nee te horen, juist om ons te beschermen. Lamain stelt ook : Wie het vatte kan, die vatte het. (7/3, 1974)

Paulus kreeg ook een nee te horen toen hij een doorn of pin had in zijn vlees. Het was om hem tegen de zonde, tegen de hoogmoed en overmoed, te beschermen. Het is juist de liefde van God als God ‘nee’ zegt, ook als mensen bij de hemelpoort worden afgewezen en eerst naar de hel moeten. Daar moeten ze een les leren. Ook de hel is de zorg en de liefde van God, de tucht. Er is een eeuwig ‘nee’ tot het aardse, het zondige, het voorwerpelijke, maar niet tot het geestelijke. God toornt niet voor eeuwig.

Lamain stelde : Zalig zijn zij die een nee horen, die niet hun zin krijgen. Hij spreekt zeker ernstig over de eeuwigheid, zoals Calvijn dat ook deed, maar we mogen dit nuanceren. De gereformeerde vaderen hebben hier veel over gesproken. Lamain gaat niet voor het goedkope evangelie. Er moet vrees en ernst zijn, stelt hij, omtrend deze dingen. Het vlees kan er namelijk anders al te gemakkelijk mee weglopen.

Die vrees is niet zomaar eerbied, maar voorzichtigheid, kunnen we stellen. We hebben te strijden met de afgoden. Kersten stelde dat de afgoden ook in hun eigen kringen ronddwaalden. Ze waren er dus nog niet. Het was nog oorlog, en er is nog steeds oorlog. Altijd weer riep de Saambinder op tot zelfonderzoek.

Heb je alles al in kannen en kruiken ? Dan loop je groot gevaar. Zelfgenoegzaamheid ligt op de loer. Lamain wees op de duivel die als een briesende leeuw tekeer ging. Beseffen wij het wel ? De duivel zou zoeken wie hij zou mogen verslinden. Laten we daarom niet indutten, maar waakzaam zijn. De tijden zijn heel duister.

K. de Gier noemt als bijzondere vrucht van de uitverkiezing de droefheid die naar God is over de zonde. De droefheid die met en naar de wereld is bewerkt de dood, stelt de Gier. Maar waar is die droefheid ? Vele kerken zullen te licht bevonden worden, te zoet, te vrolijk. Andere kerken zullen te zwaar bevonden worden. Ze hebben anderen teveel belast. Zij waren als de farizeeërs met hun menselijke overleveringen die de mensen kwelden.

Daarom noemt de Saambinder ook het belang van het kruis-evangelie. En haar stem is lieflijk. (14/3, 1974)

Ik had een droom dat ik in een ouderlijk huis leefde met twee moeders. Deze twee moeders leefden in gevecht met elkaar. De ene moeder was het sterfjaar van C. Steenblok, 1966, en de andere moeder was iets in de Saambinder. 1966 was een wereldgezinde tiran. Ik werd door 1966 opgesloten gehouden in het ouderlijke huis. De andere moeder, van de Saambinder, wilde mij laten ontsnappen. Ik zou dat door een briefje doen, wat ik bij de kamer van de 1966-moeder moest leggen als ze nog zou slapen, en daarin moest ik neerzetten dat ik al weg zou zijn als ze zou zijn ontwaakt. Ik zou met de fiets weggaan en mijn bed meenemen. De Saambinder-moeder stelde dat ze de uittocht wel kon regelen door iemand me laten op te halen. Ik was al bij mijn fiets met mijn matras. Ik had mijn haren nog niet gekamd, maar de Saambinder-moeder zei dat ik nu moest gaan, want ze

was al wakker geworden, en had haar tv al aangezet. Ze sprak ook al door een soort tv-intercom. Ik wilde eerst zelf met de fiets weg, met de matras, maar merkte dat dat maar moeilijk ging, dus de Saambinder-moeder belde een inlader op die een grote machine had voor de uittochten. Klaarblijkelijk deden ze dat wel meer. De inlaad-machine zou al naar me op weg zijn, dus ik kon de inlaad-machine tegemoet gaan. Ik moest wel, want de Saambinder-moeder zei dat de 1966-moeder al kwam. Ik zou contact blijven houden met de Saambinder-moeder via een zendertje. De 1966-moeder raakte toen in gevecht met de Saambinder-moeder. De Saambinder-moeder kon haar wel de baas, maar kon haar verder niet tegenhouden. Toen ging de 1966-moeder achter mij aan. Via het zendertje stelde de Saambinder-moeder welke weg ik moest inslaan om de inlaad-machine tegemoet te gaan. Ik zag toen de grote machine, en kon zo met fiets en matras naar binnengaan. De 1966-moeder was woest en was uitgegroeid tot een verschrikkelijk monster. Woest ging ze tekeer. Ze brulde. Ze kon niet tegen de inlaad-machine op. Uiteindelijk veranderde ze in een briesende clown. De Saambinder-moeder stelde toen dat ik verder zou moeten gaan met het onderzoeken van de Saambinder.

Genadedrammers doven het geestelijke uit. Ze doven het persoonlijke, bevindelijke uit. Dat zou de kerkenoorlog van de zeventiger jaren zijn. Hierdoor zou de gereformeerde gemeente meer neigen naar C. Steenblok. Ze waren ergens tussen Kok en Steenblok ingekomen, een kloof die nogal veel gevaren opleverde, maar waar wel een pad of brug tussenin was. Die moesten ze zien te vinden. Dat ging met hulp van de Saambinder.

De mens wil niet horen van zijn zonde. Daarom was C. Steenblok een doorn in hun oog. Zij wilden horen dat alles goed was. Daarom was C. Steenblok de steen des aanstoots. 1953 was een schrikjaar voor hen. Daarom kwam 1966. We kunnen spreken van de gouden jaren van 1953-1966. Die kwamen abrupt ten einde in 1966. Toen moesten de gg en de ggin hier lering uit trekken. Ze moesten ontwaken tot het steenblokkiaanse. Dit zou een zware strijd zijn. De Saambinder-moeder liet hen niet in de steek.

---

3. BESPREKING DE WACHTER SIONS 1967

In 1967 volgde F. Mallan (1925-2010) C. Steenblok op, en nam ook de redactie over van De Wachter Sions. Ze moesten nu verder zonder C. Steenblok. De gouden jaren waren voorbij. 1966 had hard toegeslagen. Het was een enorm verlies. De inlaad-machine die mij in de droom tegemoetkwam in de ontsnapping uit de 1966-gevangenis was De Wachter Sions, het blad van de ggin. Hiertoe hielp de Saambinder-moeder mij.

F. Mallan spreekt in De Wachter Sions van 1967 dat wij door de diepe val in Adam in tijdelijke en eeuwige ellende zijn aangekomen, zonder ons toedoen. Wij zijn onderworpen aan de bittere vruchtgevolgen van de zonde, stelt F. Mallan. Hij noemt het een grondeloos diepe val. (6/1, 1967)

Nu, toch is daar een weg, een hoger natuurproces gaande. Wij moeten ontdekt worden aan de tijdelijke en eeuwige ellende in Adam, de tijdelijke en eeuwige doodstaat door de zonde onder ogen komen. Daar moeten wij bedroefd over zijn, en ons van afzonderen, als een weg door de wildernis. Wij moeten niet bij de zonde blijven, maar er tegen strijden, en dat kan alleen als we eerst de aard van de zonde en het loon van de zonde leren kennen. Hierin moeten we de Heere niet vooruit lopen en ook niet achterblijven, maar ons houden aan de afwachtingsleer van Calvijn, het onderscheiden van de tekenen der tijden en de roeping. Wij moeten wachten op God's leiding en niet dingen uit het vlees gaan doen. Vandaar ook dat het niet zomaar om genade of werken gaat, maar de mens moet volkomen afsterven aan zichzelf en zijn afgoden, om zo de Heere te volgen. Dat is het pad van het geslachte lam. Laten wij het geslachte lam echter niet verafgoden. In het westen heerst er een geheel andere Jezus. Men heeft genade tot hoofdzaak gemaakt, voorop gezet, en de zonde-ontdekking achteraan gezet. Hier streed C. Steenblok tegen. Hier streed F. Mallan tegen, zoals ook Calvijn er tegen streed, en Kersten. Kersten wilde ook niets weten van een goedkope Jezus.

De verafgoding gaat diep. De mens moet ontwaken tot die diepe val in Adam van tijdelijke en eeuwige ellende. Dit mag men overigens niet verabsoluteren. In de eeuwigheid is er een weg. Ook in de eeuwige hel, waarin we allen zijn door Adam, is een weg. God was met de psalmist in de hel, dichtte hij in psalm 139. Ieder vlees zal een eeuwig 'nee' te horen krijgen, opdat het voorwerp losgelaten zal worden, en men tot het onderwerp zal komen. Leren leven van de broodkruimels en de waterdruppels, en bij ontzegging hiervan de volle prijs ervoor betalen, de volle reis ervoor maken. Dat is wat de tocht door de wildernis betekent : Het leren leven met het vele 'nee', gewoonweg omdat de mens moet minderen, het aardse moet leren loslaten om tot het geestelijke te komen. Het is iets heel ernstigs. God is een verschrikkelijk vuur wat woedt tegen de zonde. Alleen hierin is het waarlijke leven, maar men heeft dit overmatig verletterlijkt en gedramatiseerd, overmatig zwaar gemaakt. Terwijl de gereformeerde voorvaderen het hebben verdiept en genuanceerd.

Heeft u uw evangelie al in kannen en kruiken ? Dan bent u nog niet tot het kruis-evangelie gegaan, wat altijd dieper gaat, wat altijd genuanceerder wordt. Men is veelal zelfgenoegzaam in de moderne kerk. Men heeft alles al gebrouwen tot vlotte formules. Men heeft van de voorwerpen van religie afgoden gemaakt, en de onderwerpen opzij geschoven. Men heeft C. Steenblok gekruisigd. 1966.

Maar de Wachter Sions ging door met de prediking van C. Steenblok. Ze lieten zich niet uit het veld slaan. De strijd tegen het zelfgenoegzame en zorgeloze ging door. Die aloude roep van Calvijn om

te strijden tegen de dartelheid. Het volk mocht niet in slaap vallen, maar moest waken en nuchter zijn. Oh, de geest van 1966 was dronken en woest. Dronken was zij van het bloed van de oude profeten. En zij werd tot een clown om het werk des Heeren te bespotten.

De Wachter Sions stelde in 1967 dat er geen voorwerpelijke aanbieding is. Wie het voorwerp heeft aangenomen is nog gewoon dood. Als dat uw enige grond is dat u een voorwerp hebt aangenomen, dan bent u nog midden in de dood. (20/1, 1967)

Het was de aloude boodschap van Witsius in de jaren 1600, die door de Wachter Sions heensprak. Er wordt nee gezegd tegen voorwerpelijke kennis en ja gezegd tegen onderwerpelijke kennis, en dat is een pad. Zo besprak hij de boom der kennis. Dit waren dus eigenlijk twee bomen. Zo moet men ontwaken tot de geleerde kennis, niet de aangenomen kennis. Zo mag men komen van verdieping tot verdieping, zo mag men komen tot het grotere verband.

De Wachter Sions noemt het algemene aanbod vergif. Het gaat niet om zomaar het voorwerp. C. Steenblok waarschuwde hier ook tegen en wees op het bevindelijke, onderwerpelijke pad.

De Wachter Sions stelde haarfijn vast wat er aan het gebeuren was in de moderne kerken : een onbestemde algemene voldoening en een daarop onbestemd algemeen aanbod van genade was niets anders dan een lukraak rondstrooien van een genade-Jezus voor een ieder die het wil opgrijpen en de zaligheid aan de willekeur van mensen onderwerpen en overleveren. Deze geest van willekeur werd veel door de gereformeerde voorvaderen genoemd en bestreden. Dat gebeurt als de genade goedkoop wordt gemaakt. Dan nemen de mensen er een loopje mee. Zo werd de algemene genade als een afgod van de mensen. Het werd hoofdzaak voor de mensen.

C. Steenblok was zeer geliefd. Bij zijn begrafenis waren ook predikanten uit andere kerkelijke richtingen. Overal moest men ontwaken tot het steenblokkiaanse, tot 1953, wat zo nodig was in de kerken. Er moest weer grond komen.

De Wachter Sions liet duidelijk zien wat voor een tijd ze konden verwachten. De Wachter Sions stelde dat men de donkere bruid om het leven wilde brengen. Het zou steeds benauwder worden met al die hoge geesten die de kop op zouden steken. We hebben het gezien. 1966 kwam opzetten en zou veel verwoesting aanbrengen in de zeventiger jaren en daarna. Er zou ook jacht gevoerd worden op het nageslacht van de donkere bruid. We lezen hierover in het boek Openbaring. Verschrikkelijke monsters zouden er op aarde heersen, broedsel van 1966. Ze zouden strijden om 1953 geheel uit te doven, maar ze konden het niet. Wel zouden ze de 1953-ers vervolgen.

We hebben het gezien, de verschrikkelijke zeventiger en tachtiger jaren waarin de gedeformeerden alles wat nog oud-gereformeerd was om zeep probeerden te helpen, en daarvoor allerlei wereldse instituties optrommelden. Ze konden het niet geheel verwoesten. Het enige wat eigenlijk gebeurde was dat het oud-gereformeerde juist verdiept en genuanceerd werd. Het gedeformeerde kleed ging van haar af. Het was het herstel van de Nederduits gereformeerde kerk, de moederkerk van Nederland. Het Emdens-Rodenbergse geheimenis werd onthuld. Maar velen keken weg. Ook nu is die strijd er nog. Het is een koude oorlog. Families worden verscheurd en raken verbitterd. En scheuring moet er wel zijn.

Hoge geesten zouden de kop op steken, stelde de Wachter Sions in 1967. De hoge geesten zouden zichzelf zoeken om zo in het voorgestoelte te komen. Hier zouden ze alles voor wagen. Ze spelen er Russisch roulette voor. Ze wilden het volk voorwerpelijk gebruiken. Ook religie. Daar staan ze te rammelen met hun voorwerpen als afgoden. Het is gerammel en geritsel. Ze frummelen maar wat. Er zit geen diepte in. Er is geen grond voor. Het is levenloos, zielloos, liefdeloos, waar Paulus al tegen waarschuwde in de brieven aan Timotheus. Het is totaal gewetenloos. Ze staan ook niet open voor reden. Ze zijn stijfnekkig op hun pad. Ze sterven voor hun doel. Het is de absolute doodstaat. Het is zelfverwoesting. Eerst zou de mens der zonde zich openbaren. Laten we onszelf niet voor de gek houden. We moeten dwars door dit tijdperk heen. Zo gingen we door de zeventiger en tachtiger jaren, tot nu. Het monster liet al zijn koppen zien, en al zijn kronen. Het waande te heersen over ons. In deze doodstrijd is de kerk nog steeds verwikkeld.

4. VAN DA COSTA TOT KUYPER - DE TWEE REVEILS IN DE JAREN 1800

Isaac Da Costa (1798-1860) stelde dat de vrome herderlijk moest zijn. Wat zou de liefde waard wezen als het alleen maar het tijdelijke en lichamelijke op het oog heeft en geen mededogen heeft met de ziel, stelde Da Costa. Het uit zich in het wrede moorden en het onthouden van het Woord, oftewel het geestelijke onderwijs. Het herderlijke zet zijn leven in voor de schapen, stelde Da Costa, maar de huurling vlucht weg van de schapen als de wolf komt. We hebben dit zien gebeuren in de wereld. De grote wolven van psychiatrie, vullingendwang en vaccinatie-dwang kwamen over de aarde, en de lichtere kerken hebben hiermee onderhandeld en gehoereerd. Met allerlei instituties en sectes werkten zij samen om hoogbegaafde kinderen te vervolgen, om eventuele kerkhervormers tegen te gaan, en zo werd de lichtere kerk tot secte. Zij was wereldgezind geworden. Geen herder, maar huurling. Alles was gebaseerd op vergeving en verdraagzaamheid toen de wolven kwamen, en die werden zo door de huurlingen binnengehaald. Alles ging om genade, geloof en vertrouwen, en er werd geen strijd tegen de zonde gevoerd. Men zette hun leven niet in voor de schapen. Men had hun leven lief. De wolven maakten hier handig gebruik van. Da Costa waarschuwde tegen de valse vergeving en de valse verdraagzaamheid. Het waren wolven in de kerk binnengeslopen. Het ging ten koste van de schapen. Die werden geslacht. Daartoe kwam de dief, om te stelen, te slachten en te verderven.

Ze willen het niet horen, de lichtere kerken. Ze gaan rustig door op hun wereldgezinde paden. Ze hebben het kruis licht gemaakt, opdat hun vlees er niet door beledigd of aangetast wordt. Ze hebben een gouden laagje over het kruis gegoten, de ruwe kantjes verwijderd. Het is het gouden gelukskruis van de new age. Het is het Laodiceaanse, lauwe kruis. F. Mallan waarschuwde tegen deze Brave Hendrik-godsdienst. (De Wachter Sions, 16/4, 1987)

Da Costa stelde in het tiende deel van zijn bijbellezingen dat de valse leraar de zielen in hun zonden zoekt te sterven. Zij onderwijzen hun kinderen niet. Zij bewapenen hun kinderen niet. Er zijn grote lekken in de opvoeding, en in wezen is dit, stelt Da Costa, omdat de schapen niet van de huurling zijn. De huurling is de vijand die de schapen heeft overgenomen en komt om te slachten. Het is geen herder, maar een slager.

Och volk, klaagt toch over de zonden, en niet over het oordeel. De oordelen des Heeren zijn goed en waarachtig, en die zijn voor onze bescherming. Het is de goede herder die optreedt tegen de wolf. Zo kun je de herder herkennen. Ze dragen een zekere woede in zich, een verontwaardiging over de zonde en het onrecht. Waar zijn zulke herders vandaag de dag nog te vinden ?

Het geloof is tot formulier geworden vandaag de dag, stelde Da Costa, maar waar is het hart van de herder ? Het ‘uw wil geschiede’ is geen vrucht die je van de bomen zomaar plukt, maar een vrucht van het ernstig worstelen met God in Getsemané, stelt Da Costa, want de mens moet eerst moe en uitgeput zijn van krachten.

Da Costa was overigens wel een hopeloze romanticus, een sentimentalist, en ook de Wachter Sions waarschuwde dat het Reveil een zwakheid had en zekere grondvesten miste. Het miste de bezieling van de latere Afscheiding van 1834. (De Wachter Sions, 8/6, 1972, 30/5, 1974)

De wachter Sions noemde het Reveil nuttig, maar ook te aristocratisch en individualistisch. Het was wel een belangrijke grondslag voor de verdere strijd, wat zou leiden tot 1834. Het was ook de grondslag voor het neo-calvinistische reveil van Abraham Kuyper in de jaren 1880 en 1890. De Wachter Sions noemde Kuyper als de mobilisator die het gereformeerde volk verzamelde om als een generaal met zijn gereformeerde leger de strijd aan te voeren tegen het opdringerige modernisme en liberalisme. De Wachter Sions noemde het werk door Kuyper verricht in dat opzicht ongelooflijk en grenzende aan het onmogelijke. Zo kon hij de tijdsgeest een halt toe roepen en terugdringen.

De Wachter Sions laat ook de zwarte kant van het neo-calvinistische Reveil zien, want Kuyper bewerkstelligde een grotere openheid naar de wereld. Er was geen ruimte voor nauw zelfonderzoek. De leer van de veronderstelde wedergeboorte was gekomen en van de algemene genade, wat het beeld kon scheppen dat de wereld zo kwaad nog niet was en dat het allemaal nog wel meeviel, stelde de Wachter Sions. (15/6, 1972)

De Wachter Sions stelde dat het teveel afweek van belangrijke principes van het oorspronkelijke calvinisme. De Wachter Sions wees op de centrale uitspraak van aarde-verlating van Calvijn waaraan alles getoetst dient te worden : ‘Er is geen middenweg: of de aarde verliest voor ons haar waarde, of ze houdt ons geboeid in mateloze liefde voor haar. Daarom als we ons enigszins om de eeuwigheid bekommeren, dan moeten we er ons zorgvuldig op toeleggen, dat we ons losmaken uit die boze boeien.’

Bavinck klaagde erover in 1904, stelde de Wachter Sions, dat men de geestelijke zielekennis miste. In die zin moest 1953 wel komen, waar men in de oud gereformeerde gemeente ook al mee bezig was. De theologische systemen van Da Costa en Kuyper, van de twee grote reveils in de jaren 1800 waren nog te nauw en te eng. De 1953-schakel van het herstel van de zondologie moest hen op sleeptouw nemen.

---

5. BEGRIJPT GIJ WAT GIJ LEEST ?

Wat hebben we met de koude, glibberige reptielen om ons heen te maken ? Er zullen maar weinigen door de enge poort gaan. We leven in de dagen van 2 Timotheus 3. We hebben met de geest van Repelsteeltje te maken. Hij heeft het op de kinderen gemunt. Laten we niet indutten. Tussen het Reveil van de 1820-er jaren en de 1880-er jaren in was er de Afscheiding en de Ledeboeriaanse beweging, die veel meer bevinding en bezieling hadden. Zo was er een weg en een pad wat tot de gereformeerde gemeente leidde, de oud gereformeerde gemeente, en de gereformeerde gemeenten in Nederland. Alles zou draaiden om het komende 1953 waarin de prediking van de doodstaat van de wereld weer voorop zou staan en verdiept zou worden, want ze waren er nog niet. 1953 was de ware vrijmaking, waar 1944 slechts op wees. 1944 was de voorbereider van 1953. Men moest zo afrekenen met overmatige romantiek van Da Costa en Kuyper, om zo tot de verloren schakels van het calvinisme te komen. Tulip zou zich vanzelf uitschakelen in de diepte van deze put. Calvijn's leer van de aarde-verlating en de leer van de afwachting zouden zegevieren over al te gemakkelijke uitverkiezing en genade.

Nu, dit is wat de opname is, die ingeklonken is in de diepte van de leer van Calvijn, wat dus in principe een neername is. Het is een ondername.

De amazoneleer kwam al voor bij de gereformeerde vaderen, zoals Calvijn en C. Steenblok, en ook de Saambinder stelde dat de geschiedenis een leermeesteres was. Amazones zijn literaire structuren. Calvijn stelde dat God eerst als een moeder kwam, maar dat de mens haar niet wilde. Toen werd de zoon gezonden, en die werd gekruisigd. Ook werd deze tot afgod gemaakt. Calvijn was geen Ariaan, maar waarschuwde wel tegen misbruik en ijdel gebruik van het Jezus geheimenis. We zien in Calvijn geen oeverloze Jezus-roeper die Jezus er te pas en te onpas bijhaalt. Hij noemde het Woord de leermeesteres waarnaar wij moeten terugkeren, en waaraan de mens zich moet onderwerpen. Zij spaart de zonde niet. Zij is geroepen om de mens los te maken van ijdelheid en nalatigheid. Jezus was hierin 'de herinnering tot vervulling'. Wij moeten terugkeren tot onze Moeder, en het vlees zal een groot 'nee' te horen krijgen, een groot 'ik ken u niet.' Dan zal de mens het pad op moeten gaan tot het minste, om daarmee te leren leven, en alles zal de mens zelf moeten kopen, zoals de dwaze maagden geen olie kregen van de wijze maagden, omdat ze persoonlijk en bevindelijk zelf ontdekt moesten worden aan de zonde en de ellende.

In dit opzicht wijst Calvijn ook op de voortvluchtige Hagar die het bevel van de Heere had gehad 'om haar met haar meesteres te verzoenen,' (Genesis 16:9)

De amazoneleer van Calvijn en ook van de andere gereformeerde vaderen bleef altijd op de achtergrond, omdat de mens er nog niet klaar voor was. De Moeder geeft haarzelf ook niet zomaar prijs, en komt eerst als amazone. Zo heeft zij na eerst zelf gekomen te zijn haar zoon gezonden, opdat de vrome het zoonschap zou leren. We spreken daarom van het wilde calvinisme, wat niet een vrij calvinisme is, of modern calvinisme, of neo-calvinisme, maar het herleiden tot de voortijdse bronnen, het teruggaan naar de grondteksten, wat ook een thema was in de calvinistische exodus van de midjaren 1500 van Nederland naar Duitsland. Vandaar dat de gereformeerde vaderen Ledeboeriaans vasthielden aan het oude puin, als mijnwerkers, omdat daar de levensbronnen van de kerk in verborgen waren. Dit ging zo goed en kwaad als het ging, want men was zwaar ongeletterd, en als men het al over het Grieks had, dan was dat vaak varkensgrieks, pervers Grieks, omdat het

westen nu eenmaal ondervoed is in het Grieks. Over het Aramees, de taal van Jezus, had men het veel minder, terwijl dat een diepere brontaal is, die overigens terugleid tot Egypte, waarin ook Jezus zijn schuilplaats had. Mozes en Jozef waren beiden Egyptologen. De grondteksten kunnen alleen ten volle verstaan worden in de grotere Egyptische context. Dan nog zijn we er niet, want we moeten terug naar de voortijdse amazone inzettingen. Die liggen aan de oude bijbel ten grondslag.

De moderne talen zijn de mens tot strop geworden, en nu groeien ze op in deze matrix, want de moderne talen zijn behekst en houden de mens behekst. Het is een gevolg van de torenbouw van Babylon. Ledeboer streed ertegen en wilde terug naar de oude talen en daaraan vasthouden. Hij wilde ook niets weten van de d/t-waanzin. J.H. Landwehr (1864-1930) viel hem daar nog op aan in zijn boekje ‘L.G.C. Ledeboer in zijn leven en arbeid geschetst.’ (1900)

Landwehr stelde dat Ledeboer zich niet stoorde aan stijl of taal. Hij spotte bijna met alle taalregels. (p. 119) Landwehr stelde dat de taalwetten niet door mensen zijn gemaakt, maar door God zijn gegeven, wat natuurlijk een veel te romantisch en naïef beeld is van de wereld. Landwehr betreurde het dat een gestudeerd man als Ledeboer de moedertaal zo verwaarsloosde, maar Landwehr beseft niet dat Ledeboer aan een oudere en wildere moedertaal vasthield, niet die van de hoer der mensen.

J.H. Landwehr was een leerling van Bavinck aan de theologische school in Kampen. J.H. Landwehr kwam uit christelijk gereformeerde hoek. Hij groeide op onder de christelijk gereformeerde predikant J.H. Donner (1824-1903) die later meeging met de doleantie van Kuyper, oftewel de gereformeerde kerk, in 1892. Het grootste gedeelte van de christelijk gereformeerde kerken ging met deze stroom mee. Ook Landwehr ging met de doleantie mee in 1892.

Landwehr werd in 1886 predikant in de christelijk gereformeerde gemeente in Monster, waar hij werd bevestigd door J.H. Donner, en ging in 1892 naar de gereformeerde kerk in Sneek. In 1894 ging hij naar Rotterdam. Hij moest hier in 1925 stoppen vanwege gezondheidsproblemen. Hij woonde toen nog even in Voorburg, en verhuisde vlak voor zijn dood weer naar Rotterdam, waar hij is overleden. Hij was ook dertien jaar leraar geweest aan de gereformeerde vormschool voor onderwijzers. Hij heeft ook geholpen met het oprichten van twee christelijke scholen. Hij heeft ook geschreven voor ‘De Vrije Kerk’ wat in die tijd de bovenbouw was van de christelijk gereformeerde kerk en daarna van de gereformeerde kerk.

Ook de gereformeerde bond binnen de hervormde kerk, als de bovenbouw van de hervormde kerk, bleef vasthouden aan het oude puin, als mijnwerkers. In 1906 ontstond de gereformeerde bond, en in 1909 verschijnt het blad De Waarheidsvriend.

Er is in bevindelijke kringen een spanning tussen het eenmalige, plotsklapse en het meermalige, stapsgewijze. Er zijn vele hete hoofden en koude harten over of het dit of dat is. Laten we beseffen dat het literaire stijlfiguren zijn. Als men teveel het eenmalige vasthoudt, dan brengt dat versuffing. Het is een gedicht wat men niet te letterlijk moet nemen. God doet zeker dingen plotsklaps en voor eeuwig, maar we mogen het niet overdrijven. We mogen er niet voorwerpelijk mee omgaan, maar onderwerpelijk. Het moet verdiept worden. Hierin ligt zowel rationalisme op de loer als mysticisme, waas de Waarheidsvriend ook tegen waarschuwde. Hierin moeten we de juiste verhouding zien te vinden tussen het Woord en het geestelijke, en leren kennen wat het onderwerpelijk betekent, niet als objecten, niet als monumenten. Het moet tot leven komen. De mens heeft godsdienst te

menselijk gemaakt, waar Barth ook tegen waarschuwde. De afstand tussen God en mens is zeer groot. Het Barthiaanse pakte de zakgod van de mens af, de goddrugs, en daarom waren de kerken boos, want zo verloren ze macht over de zielen van de mens die ze fokten voor een markt. Wel begonnen steeds meer mensen te ontwaken tot het Barthianisme, en gingen steeds meer kerken met Barth mee.

Velen strijden voor eigen vaandel, wat hen is overgeleverd, voor hun clan-identiteit. Velen kennen het alleen maar als object, en velen hebben het als een gevangenis-implantaat. Zo worden ze tegenover elkaar gezet in de arena's, om de verschillende markten te spekken, zoals de medische wereld, de gokwereld, de juridische wereld, en de religieuze wereld. Velen kennen het niet als onderwerp. Velen zijn erdoor opgeslokt, en zelf ook tot object geworden, tot een product in een duistere industrie die ze niet kennen en ook niet mogen kennen.

Het varkensgrieks, of sluimergrieks, drijft hen voort, maar Jezus en de apostelen spraken hoofdzakelijk Aramees. Het is een duister virus wat alles heeft bezoedeld. In het geestelijke moet voor hen alles gratis en gemakkelijk zijn, en mogen ze vooral er zelf niet bij betrokken zijn, en dit is een deelwaarheid want het vlees mag er inderdaad niet bij betrokken zijn, en men mag het inderdaad niet door het vlees verdienen, maar er is ook een geestelijke roeping van een geestelijk loon, waar Calvijn op wees. Er was ook een andere zijde van zijn verhaal van de Institutie, wat hij heel behoedzaam en voorzichtig ontvouwde in zijn bijbelverklaring, maar piraten renden met zijn Institutie weg, zodat het eigenlijk niet meer calvinistisch was, maar varkelijk, zoals de nazi's ook ooit eens wegrenden met Darwin en Nietzsche zonder hun filosofische werken te hebben gelezen en bestudeerd, want zij gaven wel degelijk nuance, en verklaring, net zoals Calvijn dat deed.

Het is een hele opgave om los te komen van het varkensgrieks en het varkenscalvinisme. Het zit zo diep in de mens. Het zit in de botten. Toch is daar een weg. Het Aramees leidt terug tot de Egyptische brontaal, en zo terug tot de voortijdse inzettingen van de amazones. Uiteindelijk waren zij eerst gekomen tot de mens, zoals Calvijn stelde dat God eerst als een moeder kwam. Door de zonde ging de man heersen over de vrouw, en de man ging ook heersen over de zoon. We zien deze verschrikkelijke werkelijkheid om ons heen waaruit wij moeten ontwaken.

De mens heeft een leesstoornis, kan literaire stijlfiguren of niet ontdekken of niet op diepte schatten. Dat is een virus wiens ketenen van geslacht tot geslacht worden doorgegeven. Begrijpt gij wat gij leest ?

---

6. VAN VOORWERPELIJKHEID TOT VERBANDELIJKE ONDERWERPELIJKHEID

De mens moet worden als een honingbij, dus worstelen met de bloemen voor honing, en dat worstelen is met herinneringen, met boeken, met metaforen enzovoort, dus eigenlijk ook wat de leeuw doet : het verzetten, maar wel tot onderwerp van testen houden.
Zeeën 12:26

Alle onderwerpen zijn slechts deel-realiteiten, en bevinden zich ergens in je lichaam. Het is een spel van contrasten.
II Kamba 4:15

J.H. Landwehr viel Ledeboer in 1900 vanuit gereformeerde hoek aan op zijn taalgebruik. De taalwetten zouden volgens Landwehr door God zijn gegeven, maar dat is natuurlijk zeer naïef, Babylonisch en ondemonologisch. Ledeboer hield vast aan het oude, en wilde taal profetisch gebruiken. Niet naar menselijke maatstaven. Hij waarschuwde de mens tegen verloedering en overmatige modernisering.

De taal is behekst. We moeten terugkeren tot de geestelijke talen. De mens zit muurvast in het varkensgrieks en de moderne varkensvormen van het Nederlands en het Engels, en dat is allemaal goed voor de fokkerij van de duivel. De schapen worden gefokt door de wolven, de huurlingen, en de predikanten mogen de schapen niet wakker maken, hen niet beschermen. Toch strijden zij tegen de wolven, want zij willen het bloed van de schapen niet aan hun handen hebben. Dit doen ze in hun eigen, profetische taal, daarbij oude voorbeelden noemend, waar ze onderwerpelijk mee omgaan, niet voorwerpelijk.

Ook met onze herinneringen moeten we onderwerpelijk mee omgaan, niet voorwerpelijk. Of er een d of een t ergens hoort te staan bepaalt de Heere, niet de mens. Ledeboer had ook maling aan de waanzinnige d/t-tirannie. Dat werd hem door Landwehr niet in dank afgenomen. De gereformeerde kerk was veel wereldgelijkvormiger dan de Ledeboeriaanse kerk. Landwehr was meegestroomd met Kuyper in 1892.

Veel verloren gegane inzichten liggen in het Aramees, de taal van Jezus en de apostelen, en het Egyptisch, de moedertaal van het Aramees, de taal van Mozes en Jozef. Hier liggen de geheimenissen opgeborgen, de ontbrekende schakels, wat besproken wordt in de inmiddels 11-delige Nederduits gereformeerde dogmatiek.

Zo zal er doorgang zijn tot de voortijdse talen, de oertalen, waardoor de mens tot de geestelijke talen kan terugkeren. Paulus wees ook op die vreemde talen. Die moesten de vromen weer ontvangen. Door Babylon waren ze in de wereldse talen terechtgekomen. Jezus had een schuilplaats tegen Herodus, in Egypte. Ook in de Exodus uit de Spaanse Nederlanden tot Duitsland keerde men uiteindelijk weer terug. Mozes kan alleen begrepen worden in de context van het Egyptische. Hier

werd Mozes onderwezen en opgevoed, en daarvan kreeg hij zijn theologische ideeën. Het Egyptisch ligt dicht tegen het Aramees en Hebreeuws aan, en deze talen verklaren elkaar.

Maar blijf niet zomaar bij Egypte. Ga het verdiepen in de diepere Afrikaanse oertalen. Ook de oude bijbel wijst op het oudere Afrika. Daar liggen de bronnen van de mens, en ook de taalbronnen. Men is heden ten dage afgeweken in het moderne westen. Het is de wereld van de zonde, van de duivel. Je kunt hier niets vertrouwen. Je moet strijden op Pniël.

Onze tekstgedeelten van vandaag spreken over de noodzaak van de onderwerpelijkheid, waar de gereformeerde vaderen zoals Witsius, Kersten, Dooyeweerd en Steenblok ook zo de nadruk op legden, maar dan moet het wel verbandelijke onderwerpelijkheid zijn, opdat men niet met een onderwerp als deel-realiteit wegloopt om daar een markt van te maken tot voorwerpelijkheid.

Laten we daarom komen tot de hogere filosofieën van de theologie, en Dooyeweerd volgen in zijn beklimming van de geestelijke Mount Everest. Van naiëf dingbegrip komen tot diep functiebegrip en zo ook tot brugbegrip, waarin alles tot de juiste verhouding komt. Dat is een onderwerp wat de Nederduits gereformeerde filosofie en theologie in haar dogmatiek in inmiddels 11 delen bespreekt, als de grote opvolger van Karl Barth's Kirchliche Dogmatik.

7. 1800se BLADEN

In de 1850-er jaren begonnen De Stem en De Bazuin op te komen, bladen van de christelijke afgescheidenen. In de 1840-er jaren werd het blad De Fakkel uitgegeven (1848-1865), het protestantsch volksblad, die tegen de separatisten tekeer ging. Soms hadden ze ook sympathie voor de afgescheidenen, en dat was wederzijds. Beide groeperingen waren anti-katholiek in verschillende opzichten. De kritiek die De Fakkel had op bladen zoals De Stem en De Bazuin was dat door de afscheiding ze tot een bespotting werden voor de katholieken.

De Fakkel streed tegen de geest van Alva, tegen de inquisitie, tegen revolutie, en tegen communisme, wat De Fakkel beschreef als overdrijvingen van een stelsel. (4/1, 1850) De Fakkel omschreef deze groeperingen als hen die geen eerbied hadden voor de meningen van anderen, als valse gematigdheid met heerszucht als beginsel. Met list en geweld zoeken zulke groeperingen anderen te onderwerpen, stelde de Fakkel. Ook waren de valse gematigden de beginsellozen die geen gerechtigheidsgevoel hadden maar alleen maar aan eigenbelang dachten en daarvoor mensenbehagenis bezigden, stelde de Fakkel. De Fakkel stelde dat het niet altijd zo is dat de waarheid en het recht in het midden ligt, maar veelal aan het einde, bij een kleine minderheid. De Fakkel noemt de opkomst van de woelgeesten die in algemeenheden spreken en daarvoor met bijbelse uitspraken komen aanzetten. De Fakkel blies op de bazuin en waarschuwde dat lauwheid was binnengeslopen. Het waren wrange vruchten van beginselloosheid en flauwheid, zoals de Fakkel het noemde. Dezen hebben een masker van gematigdheid, stelde de Fakkel. Beginselloosheid en onverschilligheid werden met de mantel der liefde bedekt, stelde de Fakkel, en daar moest een einde aan komen.

In het artikel ‘Opmerkingen na het lezen van het verslag van de Synode der Christelijk Afgescheidene Gereformeerde Kerk’ stelde De Fakkel dat Ledeboer zich had afgescheiden van de afgescheidenen. Overijssel en Gelderland waren twee verschillende groepen afgescheidenen die elkaar bestreden. Deze strijd ging om de klederdracht, stelde de Fakkel. In Zuid-Holland hadden drie leraren zich afgescheiden van de afgescheidenen die zich ‘de verenigde gereformeerde gemeente onder het kruis’ noemden. Zij verklaarden dat de afgescheidenen zich van het beginsel van de afscheiding hadden afgewend.

De Fakkel streed tegen de geest van Loyola, oftewel de geest der Jezuïeten. Ze noemden het de geest van heerszucht, hatelijkheid, leugen en bedrog, die zich door allerlei kronkelpaden de zegepraal bereidt. (15/3, 1850)

De Fakkel wilde Napoleonistisch Luther en Calvijn volgen, om zo de katholieke afwijkingen en verdraaiingen krachtdadig te bestrijden. De Fakkel stelde dat de geest van Loyola (1491-1556), de oprichter van de Jezuïeten orde, twist had veroorzaakt in de hervormde kerk. Het had de hervormde kerk aan flarden gescheurd. Deze geest had een koperen plaat tegen zijn voorhoofd en droeg nooit de sporen van verlegenheid of schaamte, stelde de Fakkel. Het waren netten van boosheid en bedrog. (5/4, 1850) De Fakkel waarschuwde dat de Jezuïeten zich met de ultra-liberalen hadden verenigd, en dat er zo meer en meer van de grondbeginselen werd afgeweken. (23/8, 1950)

Soms stonden de afgescheiden bladen op één lijn met De Fakkel, en soms hadden ze oorlog. De Stem wees op enige uitspraken van De Fakkel over enige protestantse oorzaken van flauwheid :

diepe onkunde van de leer en geest van de katholieken, volslagen onbekendheid van de geschiedenis, ook van latere tijden, onverschilligheid omtrend het kruis-evangelie, mensenvrees, de geest van het Jezuïetisme, die de heersende geest was van die tijd, de zucht tot vriendschap met hooggeplaatsten, eigenbelangzucht, verregaande traagheid met een air van voornaamheid, de besmettelijke invloed van de omgang met onverbeterlijke slijmgasten, en verfijnde demoralisatie. Dit waren de tien punten van De Fakkel van 1/4, 1953, die De Stem overnam. (22/4, 1953)

In 1884 klaagt De Bazuin dat De Fakkel dan weer wel en dan weer niet haar een warm hart toedraagt. (15/9, 1854) De Fakkel stelde dat de orthodox-gereformeerden en formulier-rechtzinnigen een overeenkomst hebben met de farizeeën en schriftgeleerden van het begin der jaartelling. Ze konden de leer van Jezus niet verdragen en vermoordden zo Jezus en stenigden de eerste bloedgetuige. De Bazuin haalt dit aan, en vraagt zich af wie nu wie vervolgt, wie ermee was begonnen, daarmee wijzende op Prediker 12:14 : 'Want God zal ieder werk in het gericht brengen, met al wat verborgen is, hetzij goed, of hetzij kwaad.' (11/6, 1854) Op andere plaatsen noemen ze elkaar weer broeders en hebben ze achting voor elkaar, zij het met veel kritiek en vraagtekens. In principe waren het gewoon strijdmakers tegen dezelfde vijand, maar waren ze het vaak oneens over het 'hoe', en over de verhoudingen.

In de 1810-er en 1820-er jaren brak het Reveil steeds meer door in de hervormde kerk. Zij wilden het bevindelijke pad op, binnen de hervormde kerk, want zij wilden het herstel zien van de kerk.

8. DE VAL VAN SYRIË - EEN NIEUW TIJDPERK

We zijn in gevaarlijke, zeer gevaarlijke post-calvinistische tijden terecht-gekomen waarin men de calvinistische soberheidsprincipes heeft losgelaten. We moeten terug naar het pre-calvinisme, het voortijdse calvinisme, ook wel het wilde calvinisme genoemd. In de nieuwe bijbel staat duidelijk dat een christen zich niet mag wanen boven de islamiet. Er zijn veel verloren gegane bronnen in de islam, en men moet tot de pre-islam komen, oftewel de voortijdse islam. We kennen allemaal het verhaal van de vorstin Beloch die Orion veroverde, wat in de nieuwe bijbel is opgetekend, en wat zeker niet allemaal over het christendom ging. Uiteindelijk was de islam ook de bron van de reformatie. Heel veel soberheids-principes van de islam zijn losgelaten in het westen, en daarom woedt het geheim tegen hen. Daarom stelde men in de tachtigjarige oorlog ‘Liever Turks dan paaps.’ Dat werd ook door de hagepredikers verkondigd. Je kan de islam niet loskoppelen van de ramadan, wat altijd over het vasten, oftewel het minderen en matigen gaat, maar als we dan kijken naar de westerse christelijke feesten, dan zijn het veelal juist vraatzuchtige feesten geworden, waar ook de gereformeerde vaderen tegen waarschuwden. De religie was aan het verslappen, was aan het omvormen, aan het moderniseren.

Islam betekent onderwerping en overgave, en oorspronkelijk was dit aan de grondbeginselen, aan de amazones die daarvan een beeld zijn, waar de gereformeerde vaderen ook op wezen. Calvijn stelde dat God allereerst kwam als een moeder, en hij stelde zowel Woord als kerk voor als onderwijzeres. Ook C. Steenblok van de 1953-beweging wees hierop. Ook schuwden de gereformeerde vaderen soms niet om het woord oorlogsgodin te gebruiken. Zij wilden daarmee hameren op de noodzaak van de geestelijke strijd, en die mocht niet buiten het Woord omgaan, want het ging volgens vaststaande grondbeginselen. Deze beginselen zijn te vinden in de oude bijbel, de gereformeerde geschriften en de nieuwe bijbel. Zij zijn ook te vinden in de islamitische geschriften.

Er is een nieuw tijdperk gekomen. Syrië is gevallen, oftewel het oude alawitische regime. De Syrische rebellen hebben het land overgenomen en de gevangenen bevrijd. De Alawieten zijn een vertakking van het sjiisme. Ze geloven dat Ali de opvolger is van Mohammed, en ook dat Ali de incarnatie van God is. Daarom worden de Alawieten vergeleken met het christendom, een vertakking van het Judaïsme, want de christenen beschouwen Jezus als de incarnatie van God.

Hoe kunnen we de val van Syrië dan uitleggen ? Het is de ontzegeling van het Ali geheimenis, en tegelijkertijd van het Jezus geheimenis. In diepte hebben we niet met Ali te maken als man, maar wijst het op een voortijdse amazone. In de nieuwe bijbel wordt het omgekeerd genoemd als ‘ila’, het eenlingenprincipe wat tot het touw leidt, en het touw heeft twee uiteindes. Het wijst erop dat dingen kunnen omdraaien, zoals dat ook het geval was in de taal, want de Egyptenaren schreven hun woorden soms ook omgedraaid, naast het feit dat de klinkers pas veel later kwamen.

Daarom wordt Ali ook wel vergeleken met het Buli geheimenis en Beloch geheimenis, wat allemaal namen zijn voor God, die verschillende grondbeginselen uitbeelden. Wij moeten weer zicht krijgen op de Moeder.

Ik had vlak voor de val van Syrië een droom dat er energieën begonnen los te komen in Texas, die lang opgesloten geweest waren, en die energieën begonnen te bewegen. Het heeft dus wereldwijde betekenis, wat er in Syrië is gebeurd.

Het kenmerkende van Syrië is dat hier Paulus tot bekering kwam vanwege zijn Damascus-ervaring. Ook wordt er in Syrië soms nog het Aramees gesproken, de taal van Jezus.

Waar heeft de droom over Texas mee te maken ? Ik had eerder dromen gehad over Bashar Al Assad, en daarin was hij een cowboy. Texas is het land van de cowboys. Er is niet alleen iets in Syrië gebroken, maar ook in Texas. Het gaat om een territoriale geest. Ik had de dag voordat Syrië viel ook een visioen waarin een leeuw een kalf verslond.

Damascus, de hoofdstad van Syrië, is veroverd. Wat betekent dit ? Alles wat hier op aarde gebeurd is eerst door vele lenzen heengegaan, en wijst op veel hogere gebeurtenissen, waar de nieuwe bijbel over spreekt en omliggende geschriften. Het wijst op de noodzaak van de Damascus-ervaring, het ontvangen van de schrik des Heeren. Men moet goed wakker schrikken. Vreze des Heeren zomaar is niet genoeg. Men moet schrikken. Men moet zien in wat voor wereld we leven, hoe diep de mensheid is gevallen. Men spreekt allemaal zoveel over het gered zijn, maar men weet niet eens waarvan men van gered moet worden, stelde G. van Reenen (1864-1935) in zijn bespreking van de catechismus. Nu, Damascus moet verdiept worden. Daarom zien we deze dingen gebeuren. We moeten er geestelijke lering uit trekken en er niet voorwerpelijk mee omgaan. De leeuw is los, de cowboy is van zijn paard gestoten.

Cowboys zijn als kalveren die op stieren rijden, oftewel ze berijden en besturen dingen waar ze totaal geen verstand van hebben. Vaak erven ze dit soort posities gewoon.

Ik had ook een droom dat ik mosterd smeerde op de achterkant van een boek. Mosterd na de maaltijd. Velen zullen lauw blijven en pas tot bekering komen en de studie oppakken als het allemaal nog maar weinig nut heeft en er te weinig tijd over is. Ze missen dan allerlei fundamenten die nooit genoeg de kans hebben gehad om zich te ontwikkelen, en wat grote gevolgen zal hebben. Het zal niet meer te overzien zijn. Blijf daarom niet treuzelen.

2024 : een groot jaar. De komst van de nieuwe bijbel en de nieuwe bijbel catechisme, de val van Syrië, we naderen dichter tot de witte steen die verder ontzegeld dient te worden. De steen zal van het graf weg worden gerold. Het wijst allemaal op diepere betekenissen.

Weet dit : het kalf dat reed op de stier is van zijn onrechtmatig rijtuig afgestoten. De rijder van het beest wordt door het beest verslonden. Uiteindelijk zal alles omgedraaid zijn. De eersten zullen de laatsten zijn. De dieren die je onrechtmatig hebt vermoord en gegeten zullen je van binnenuit aanvreten. Play stupid games, win stupid prizes. If one makes poor decisions one should expect negative consequences.

9. ZORG DAT JE DE BOOT NIET MIST

We gaan een nieuw tijdperk binnen. Zorg dat je de boot niet mist. Velen liggen in het water of staan nog op de kade. Wees in het schip als het schip vertrekt. Treuzel niet. Vele jaren geleden, begin negentiger jaren, werd er geprofeteerd dat Nederland gebukt ging onder een geest van uitstel, de geest van Askelon. Askelon was één van de hoofdsteden van de Filistijnen in het Zuiden van Kanaan. Askelon lag aan de kust als een havenstad, en poortstad tot Kanaan. Zo zal ook Nederland een poortstad zijn voor de rest van Europa, zoals Da Costa al verkondigde dat Nederland eens weer het Israel van het Westen zal zijn.

Nu, velen worstelen om in het schip te komen, maar zij worden tegengehouden door de excusen van de geest van uitstel. Ook worden velen tegengehouden door de geest van ondankbaarheid. We hebben allemaal te strijden tegen ondankbaarheid. Hoe zul je overwinnen ? Ik heb gemerkt dat juist als we ergens mee worstelen en erover prediken tot anderen, dan zullen we overwinnen. Juist als je iets maar niet kunt afleren en een bepaalde vrucht maar niet kunt ontwikkelen in je leven dien je anderen erin te helpen. Predik over dankbaarheid als je dankbaarder wil worden. Predik over vegetarisme als je los wilt komen van je vlees-verslaving. Enzovoorts. Geef en u zult gegeven worden. Zaai en gij zult oogsten. Gij zult wat u geeft veelvuldig terug ontvangen. Dat is het vermenigvuldings-principe. Het Woord zal niet ledig wederkeren, maar laten we alle natuurprincipes in acht houden. De insecten zullen het proberen aan te vreten, de wind zal het proberen weg te waaien. Zaai diep genoeg, en verzorg het, en strijd ervoor. Heb ook geduld, want eerst moet het zaadje sterven in de grond en wortels uitslaan, dus het is niet direct zichtbaar. Werk als een goede landman.

De poorten van het schip zijn eng. Een heleboel kun je niet meenemen, dus moet je achterlaten, en dat is een beproeving, maar ga ervoor, want je hebt niets te verliezen, alleen maar te winnen. Acht alles waar je zo wanhopig in het vlees aan vastklampt als vuilnis, opdat je het geestelijke en bevindelijke zult winnen.

Gooi reddingsboeien uit als je gered wil worden. Dat is de enige manier om gered te worden, door de ander te redden. Houd je bezig met de verlorenen, de wanhopigen, de meest kwetsbaren van de samenleving, de armen en de verbrokenen, de wezen en de weduwen, zij die niets meer hebben en alles hebben verloren, en de dieren, want dat is de ware godsdienst. Dat is uw enige redding.

Dus hoe kom je op de boot ? Door een boot te zijn voor anderen, vooral voor hen die het het meest nodig hebben, de meest kwetsbaren van de samenleving. Educatie is het beste geschenk, de prediking. Daar begint het bij. In al het andere zijn we vaak beperkt.

Geef hen het Woord en het onderwijs wat ze nodig hebben. Dat is het kostbaarste en meest nodige geschenk, door hen te helpen het koninkrijk van God te zoeken. Zoekt eerst het koninkrijk van God en de rest zal u gegeven worden. Het is niet altijd wat we willen, maar wat we nodig hebben. Het is niet wat de mens denkt nodig te hebben, maar wat God voor de mens nodig acht. Dat is vaak een groot verschil. Doe het dus niet roekeloos, maar wees geleid en wees strategisch, gebruik wijsheid. Laat je wijsheid niet kennisloos zijn. Laat je goed inlichten en bereid je goed voor, voordat je een reis maakt. Bereken de kosten.

Wees ook datgene wat je predikt. Als je predikt over het paradijs, wees dan het paradijs. Als je predikt over de liefde, wees dan de liefde. Practise what you preach, en juist door de prediking heb je ook de kracht om het te doen, te worden en te zijn, meer en meer. Onderschat de kracht van het Woord en de prediking nooit. Het zal niet ledig wederkeren, hoe dan ook.

Geef niet zomaar olie aan de dwaze maagden, werp je paarlen niet voor de zwijnen, maar wijs ze op de paden naar de olie-verkopers, wijs ze de weg terug naar school. En als je hebt gepredikt en ze willen niet luisteren, veeg dan het stof van je voeten, en trek verder. Je hebt dan genoeg sporen achtergelaten.

Dwing niet, maar getuig, waarschuw, laat hen het einde zien van hun zondige wegen, want dat is wat de liefde doet. Laat hen de gevolgen zien van de zonde. Spaar hun zondige vlees niet, want het ligt als een ratelslang om hun nekken heen, terwijl het gif in hun hoofden druipt. Spaar de zonde niet. Maar trekt verder als ze niet willen horen. Telkens een spotter terechtwijzen brengt schande over je. Soms is het tijd om je mond te sluiten en het alreeds gesproken woord zijn werk te laten doen. Soms zullen mensen moeten leven met de herinnering, met het alreeds gegevene, want je bent geen object, je bent hun bezit niet. Ze moeten er dan onderwerpelijk mee omgaan, oftewel als onderwerp, wat ze kunnen verdiepen, wat ze zelf kunnen aanvullen. Je hebt hen de aanzet gegeven, en nu moeten ze het zelf uitwerken. Wees dus gul, generous, maar blijf binnen de aangestelde grenzen, en wees gevoelig voor tijden en seizoenen, wees gevoelig voor nodige veranderingen, verwisselingen van koers. Soms zal het schip een andere richting moeten ingaan.

Blijf niet lauw op je schip. Soms zul je je duikerspak moeten aantrekken, en op zoek gaan naar verlorenen, gezonken schepen en gezonken landen. Waan jezelf niet hoog en droog veilig op het schip altijd, want het is vaak schijnveiligheid. Er is nog een werk te doen en een oorlog te voeren. Soms heb je te strijden met zeemonsters. De strijd is niet alleen ter schip, maar ook ter land, ter zee en in de lucht. Daar hoort dus ook de diepzee bij. Leren zwemmen en duiken hoort er zeker bij, maar wijk niet af van de grondbeginselen. Houdt vast aan de lijnen, opdat je niet afdwaalt.

Bestudeer de mappen. Bestudeer de middelen en het gereedschap wat je ter beschikking ligt. Bestudeer de instrumenten.

---

10. DE DAGVAARDING VAN DE MENS

LEES DIT ALS JE NIET MEEGESLEURD WIL WORDEN MET DE HUIDIGE TSUNAMI'S VAN ZONDE, BEDROG EN ZELFGENOEGZAAMHEID. DE REST VAN JE LEVEN ZAL GEBOUWD WORDEN OP DE KEUZES DIE JE NU MAAKT. WIE OP DE AKKER VAN HET VLEES ZAAIT ZAL VLEES OOGSTEN.

EERT UW VADER EN UW MOEDER, wat betekent het ?
DE LESSEN VAN HET VOORGESLACHT DIE ZE HEBBEN LOSGELATEN, EN HEBBEN VERRUILD VOOR MODERNE MAGAZINES WAARIN HET MEER OM
DE VORMGEVING GAAT DAN OM DE INHOUD !! MODERNE NEW AGE BOEKEN DIE BEHOEDZAAM DE OUDE LESSEN ONTWIJKEN OMDAT HET HEN OP HUN TEENTJES TRAPT !!

We hebben het al wel vaker gezegd : OOK ALS JE VEGETARIËR BENT, BEN JE ER NOG NIET.
We moeten namelijk vegetariër zijn met betrekking tot de dieren, maar NIET met betrekking tot de zonde. Het gevaar van het zogeheten 'zonde-vegetarisme', het weigeren de zondologie te bestuderen, het weigeren de zonde te ontmaskeren, te bestuderen en te bestrijden, ligt er zowel voor de niet-vegetariërs als de vegetariërs. Wij hebben dus ALLEN deel aan die strijd !!

Ja, zet hier maar een groot uitroepteken bij.
Ik zal even een tekening geven van deze geest :

De zonde-vegetariër kauwt de hele dag door spottend en lachend, in een roes zijnde, op zijn stukje wortel uit zijn groentetuintje, weigerend deel te hebben aan de strijd tegen het vleselijke leven, de zondemachten, de leugenmachten. Hij heeft zijn wapenen omgesmolten tot tuingereedschap. Bij het horen van de namen van de oudvaders en hun belangrijke lessen over geestelijke strijd en zonde-ontdekking halen ze ongeinteresseerd hun schouders op en kijken ze lauw en laf versufd om zich heen, en zullen zich snel wenden tot hun vele afleidingen om maar niet die strijd te hoeven aangaan.

Weest gewaarschuwd. Verslapping ligt overal op de loer. Bestudeer de schoolstrijd in de jaren 1800. Er waren tijden dat er geen leerplicht was, en er waren tijden dat ook ouders hun eigen scholen konden opzetten, oftewel het bijzondere onderwijs.
Er waren tijden dat het onderwijs erop was gericht om de morele en geestelijke
deugden te doen ontwikkelen. Maar kijk wat er van geworden is. De prioriteiten
zijn omgedraaid en verschoven, en het is een dwangsysteem geworden, en het
is winstgericht geworden, tot exploitatie van de kinderen. Deze geest is gaan heersen over dier en kind, in plaats van dat er gestreden werd tegen de zonde.
De zondologie staat voorop in het evangelie, maar dat hebben ze weggekapt en willen ze niet over horen.

Het zonde-vegetarisme, oftewel het niet ontdekken en strijden tegen de zonde richt zich juist in zijn lauwheid en luiheid tegen de dieren en tegen het morele vegetarisme. De geest van zonde-vegetarisme is een gevaarlijke geest die dingen omdraait, om de zonde niet te hoeven aanpakken. Het is een strategie van het vlees dat niet wil loslaten. Als Mozes tegen de farao roept : Laat mijn volk gaan, dan gaat de farao hen juist nog meer belasten, want hij wil het volk niet laten gaan, en God geeft hem over aan de verharding van zijn hart. Dan moeten eerst de plagen komen, en de 'eerstgeborenen' van het vlees, oftewel de valse prioriteiten, gedood worden. Kaïn kreeg die opdracht in Genesis om over de zonde te heersen (4:7), maar de mens ging daarentegen over de dieren heersen. In het Aramees staat er dat Kaïn de zonde moest innemen en zich erdoor moest laten versterken. Kaïn moest de zonde dus verslinden door er jacht op te maken. (slt, Aramees)

De mens heeft die oproep naast zich neergelegd en is jacht gaan maken op de onschuldigen, waarvoor Spreuken 1 waarschuwde, maar ook die waarschuwing legde de mens naast zich neer :

'Mijn zoon, indien zondaren u willen verleiden, bewillig niet; indien zij zeggen: Ga met ons, laat ons loeren op bloed, laat ons de onschuldige belagen, ook al geeft hij geen oorzaak; laat ons hen levend verslinden evenals het dodenrijk, met huid en haar, gelijk degenen die in de groeve nederdalen; wij zullen allerlei kostbare dingen vinden, wij zullen onze huizen vullen met buit; gij zult met ons uw aandeel krijgen, één buidel zal er zijn voor ons allen – mijn zoon, ga niet met hen op weg; weerhoud uw voet van hun pad; want hun voeten snellen naar het kwaad
en haasten zich om bloed te vergieten.
Want tevergeefs is het net uitgespannen
voor de ogen van al wat vleugels heeft; zij echter loeren op hun eigen bloed
en leggen een hinderlaag voor hun eigen leven.
Zo zijn de paden van ieder die hunkert naar onrechtmatige winst,
die haar bezitters het leven ontneemt.'
(1:10-19)

De mensheid staat schuldig voor God, en wordt nu gedagvaard. Als je te licht bent bevonden en onder veroordeling staat, en als je te horen hebt gekregen : 'Ik ken u niet,' en 'u bent lauw, Ik heb u uit mijn mond gespuwd,' en zelfs als u een waterdruppel wordt geweigerd of een broodkruimel, herinner dan het bevel van de wijze maagden tot de dwaze maagden : 'Ga tot de olieverkopers.' Gij moet hard werken voor elke druppel. W.C. Lamain stelde dat de vromen wel uren reizen voor een kruimel brood. (De Saambinder 28/2, 1974)

Dan is er nog de geest van voorwerpelijkheid die alles tot objecten heeft gemaakt, ook het voorwerpelijke amazonisme, en dan is er nog het anti-amazonisme. De mens moet teruggaan tot de geestelijke onderwerpelijkheid, tot de verbandelijke onderwerpelijkheid, want de mens is in zijn onderwerpen totaal het verband kwijt geraakt. Men loopt onderwerpen achterna die men moet rust moet laten, en men vergeet de belangrijke, centrale onderwerpen, waar het daadwerkelijk om gaat.

Lachend, spottend en in een roes kauwen de zonde-vegetariërs op hun stukje wortel uit hun groente tuintje. Ze hebben hun jachtwapens omgesmolten tot tuingereedschap. Ze kennen de aard en de diepte van de zonde niet, en van het loon van de zonde willen ze niet weten. Ze hebben de zondologie verzaakt, en vertikken het om het vlees van de zonde te verslinden, want dat zijn hun oh zo heilige bourgondische afgoden. Met het horen van namen zoals Steenblok, Mallan, Kersten en

Ledeboer kijken ze versufd en ongeïnteresseerd om zich heen. Ze willen de oudvaders niet kennen, want die riepen hen op tot de strijd, en riepen hen op om hun ellende onder ogen te komen, de dieptes van zonde en leugen. Ze zijn zelfgenoegzaam geworden. ‘Het valt allemaal wel mee.’ ‘Ja, later zal ik het doen, niet nu.’ ‘Nog even zondigen, nog even uitstellen. Het is zo lekker.’

Lachend en spottend kauwen ze de hele dag door op hun groenten, ja spottend, want ze bespotten de strijders aan het front. Die worden belachelijk gemaakt. Ze verslinden de zonde niet, want dat is hun lieve, getrouwe en zeer wijze huisdier geworden. Daarom heeft de zonde, die als een belager aan de deur loerde, hen ingenomen. Diens begeerte ging immers naar hen uit. Zo zijn ze zelf door de zonde verslonden.

11. VLUCHTELINGENKAMP-BERICHTEN I - AANTEKENINGEN VAN BRIEFWISSELINGEN OVER DE KERKGESCHIEDENIS

1 De spreuken van Salomo, den zoon van David, den koning van Israël,

2 Om wijsheid en tucht te weten en aan te nemen; om te verstaan redenen des verstands;

3 Om aan te nemen onderwijs van goed verstand, gerechtigheid, en recht, en billijkheden;

4 Om den slechten kloekzinnigheid te geven, den jongeling wetenschap en bedachtzaamheid.

5 Die wijs is, zal horen, en zal in lere toenemen; en die verstandig is, zal wijzen raad bekomen;

6 Om te verstaan een spreuk en de uitlegging, de woorden der wijzen en hun raadselen.

7 De vrees des Heeren is het beginsel der wetenschap; de dwazen verachten wijsheid en tucht.

8 Mijn zoon! hoor de tucht uws vaders, en verlaat de leer uwer moeder niet;

9 Want zij zullen uw hoofd een aangenaam toevoegsel zijn, en ketenen aan uw hals.

10 Mijn zoon! indien de zondaars u aanlokken, bewillig niet;

11 Indien zij zeggen: Ga met ons, laat ons loeren op bloed, ons versteken tegen den onschuldige, zonder oorzaak; (hebben ze met de dieren gedaan)

12 Laat ons hen levend verslinden, als het graf; ja, geheel en al, gelijk die in den kuil nederdalen;

13 Alle kostelijk goed zullen wij vinden, onze huizen zullen wij met roof vullen.

14 Gij zult uw lot midden onder ons werpen; wij zullen allen een buidel hebben.

15 Mijn zoon! wandel niet met hen op den weg; weer uw voet van hun pad.

16 Want hun voeten lopen ten boze; en zij haasten zich om bloed te storten.

17 Zekerlijk, het net wordt tevergeefs gespreid voor de ogen van allerlei gevogelte;

18 En deze loeren op hun eigen bloed, en versteken zich tegen hun zielen.

Dus lees het boek spreuken, en daar gaat de nieuwe bijbel ook over.

De godsdiensten zijn allemaal door mensen gemaakt. En ja, dat is zo, maar dat wil niet zeggen dat God er helemaal niet door heenwerkt. Het kind mag niet met het badwater weggeworpen worden. En ja, de eerste stap is te vluchten uit de kerk, vooral de kerken waarin wij zijn opgegroeid, heb ik ook gedaan. Deze kerken zijn gemaakt door vleesparasieten, maar het wil niet zeggen dat je dan maar uiterst liberaal moet worden, of uiterst vrijzinnig, want het geestelijke werkt ook door het natuurlijke, en door boeken. Veel kerken zijn gevaarlijk, maar bibliotheken zijn belangrijk. Het probleem is dat veel kerken zijn opgebouwd uit families en kerkeraden die het hebben geërfd of opgekocht, en predikanten zijn hun speelballen. Vaak beslissen zij dus over predikanten. Die predikanten schrijven dan boeken waarin ze hun leringen ontvouwen, maar de lekenleden houden zich gewoonlijks bezig met het kerkelijke op zich. Die gaan daar helemaal in op. Predikanten mogen een heleboel niet in de kerken prediken, anders worden ze eruit gezet, dus er is een enorme angstcultuur. Die worden ook blootgesteld aan vreemde inquisities. De kerken worden veelal beheerst door vleesparasieten. Maar de bibliotheken zijn doorgangen.

Ja, de dieren slaan terug, de natuur slaat terug. God slaat terug. Daarom moet je de doodstaat van de mens onder ogen komen. Dat is het absolute begin van het evangelie. Dat wordt gepredikt door de zwaardere kerken, die zondebesef en ellendebesef hebben. De lichtere kerken van de leefomgeving hebben dat niet. Die zullen ook 'te licht bevonden' worden. Daarom is er de uittocht, de exodus. Dan moet je de vleespotten achter je laten, en ook de drugspotten, en ja, dat is een strijd. 'Niet mijn wil, maar Uw wil geschiede. Niet op mijn wijze, maar Uw wijze, niet op mijn tijd, maar Uw tijd, niet in mijn hoeveelheid, maar Uw hoeveelheid, niet in mijn verhouding, maar Uw verhouding', enzovoorts.

Dus ja, ook al zijn de zware kerken beter, toch moet je 'op veilige afstand blijven', dus wat we de Paauwiaanse beweging noemen. De predikant Paauwe van het begin van de jaren 1900 kreeg het aan de stok met de kerk, en ging toen buiten de kerk prediken, en raadde de mensen aan om na zijn dood niet meer naar de kerk te gaan, maar de preken van de oudvaders te lezen. Paauwianen zijn dus preeklezers, bibliotheekgangers, dus dat is een belangrijk principe. Mijn vriendinnetjes van vroeger waren van de zwaardere kerk, en ook al trok mij dat aan, ik zou niet daadwerkelijk daar willen leven want ze mochten bijvoorbeeld geen televisie en ze kwamen bij ons televisie kijken, maar dat was vanwege hun angst, dat ze bang waren dat ze door zonde meegesleurd zouden worden, heel begrijpelijk. En er zijn nog wel meerdere dingen, maar daar zijn de onderwijsboeken voor want daarin wordt het pad gewezen en wordt bepaalde terminologie doorvertaald, dus als vertaal-sleutel, dus als je bewapend bent met de vertaal-sleutel dan kun je naar de archieven van de oudere kerken om het in orde te krijgen met je ziel en met God.

De moderne kerk heeft dus belangrijke grondvesten losgelaten, is wereldsgezind en eigenzinnig geworden. Dan kun je daarvan wegvluchten, maar dat wil niet zeggen dat je dan helemaal niets meer ermee te maken hebt. Je moet je kerkgeschiedenis kennen. Nederlands gereformeerde kerk van de leefomgeving : dat kan per plaats verschillen. Eentje op de Veluwe was gericht tegen contact met God en tegen de noodzaak van de geestelijke strijd tegen de parasieten. Werd belachelijk gemaakt. De Kamperse daarentegen, waar mijn oma bijzat, was veel charismatischer en beklemde juist de geestelijke oorlogsvoering, want die zei dat je elke dag de wapenrusting aan moest doen. De predikanten gingen van kerk tot kerk, maar die konden niet tegen de families en de kerkeraad op. Dus ze kregen toen een nieuwe predikant in die ene op de Veluwe, die geheel aan mijn kant stond, maar die vielen ze toen ook aan. Daarom als ik nachtmerries had vluchtte ik in die nachtmerries altijd naar Kampen, naar mijn oma's huis, want die stond aan mijn kant. Dus als je je geestelijke oefeningen doet of in je bed ligt en je ogen hebt gesloten, richt jezelf dan op de weg tussen de Veluwe en Kampen. Zorg dat je met je ziel in Kampen komt, en vecht tegen de parasieten die je tegen willen houden. Voor mij was het ook een heel gevecht om daar te komen.

Nu, dat is stap 1. Dan ben je al heel ver. Kampen is ook de stad van Klaas Schilder van de vrijmaking. Dus daarvóór was het nog allemaal de Kuyper kerk, de gereformeerde (synodale) kerk. Kuyper was ook een beetje een schoonprater, is ook nog minister-president geweest een tijdje. Die praatte ook vlees eten goed en kwam met allerlei drogredenen, heel werelds, en had het calvinisme helemaal lopen ombouwen. Het was een beetje een genade morser. Daar moet je voor oppassen als mensen het teveel over genade hebben, want dat kan verblindend zijn. Hij was wel principieel dan weer in andere dingen, maar het probleem was dus dat hij een nauwsluitend systeem had gemaakt, en dat alles via de kerk ging en moest gaan, via de kerkeraden en hun synodes, dus eigenlijk als de nieuwe koningskerk, dus heerszuchtig. Klaas Schilder zei toen dat hij niet door kerkelijke besluiten geleid wilde worden, maar door God, dus dat bracht hem in de problemen. Dat was dus een grote

kerkoorlog in de veertiger jaren, en een grote uittocht. De gereformeerde kerk was meer van het vanzelfsprekende, ingedutte, gezapige, en de vrijgemaakten waren meer als een alarm, dat de relatie met God hersteld moest worden. Dus dat was dan de kerkelijke d-day van 1944. Toen was daar dus in 1967 weer een afscheiding van wat dan de Nederlands gereformeerde kerk werd, die ook dan weer contact hadden met de gereformeerden, en dat verschilde dus plaatselijk. Die op de Veluwe was dan een wat kleinere kerk, en Kampen was dan één van de grootste kerken van dat kerkbestand.

Toen Klaas Schilder stierf begin 50-er jaren dutte dat kerkgenootschap ook wel een beetje in. Maar zoals ik al zei kan dat van plaats tot plaats en van persoon tot persoon verschillen. Dus : 1944 een belangrijk jaar.

Dan : 1953. Uiteindelijk was de 1944 beweging nog veel te licht. Het was nog veel te wereldsgezind. Zij die destijds niet met Kuyper waren meegegaan waren dan de zwaardere, soberdere kerken, dus de gereformeerde gemeente bijvoorbeeld, en zelfs daar was gevaar voor lauwheid en afdwaling aanwezig, dus dan kom je uit bij de kwestie Steenblok. Steenblok hamerde dus op onderwerpelijkheid in plaats van voorwerpelijkheid. Dus ermee omgaan als onderwerp, niet als object, dus ook weer een strijd tegen materialisme en tegen religieus materialisme. Hij stelde de prediking over de doodstaat van de mens voorop, dus niet zomaar allemaal geloof en genade, maar de mens moest eerst onder ogen komen hoe diep de wereld was gevallen, hoe bedriegelijk het allemaal was, dus eigenlijk zoals zondag 1 in de heidelbergse catechismus van de midjaren 1500 : onder ogen komen hoe groot de zonde is, hoe groot de ellende is, het gevolg van de zonde, anders ben je op een dwaalweg, als je zomaar dan over allerlei religieuze en kerkelijke items gaat spreken. Dus eigenlijk dat er dus eerst een diagnose moest zijn, anders ben je een blinde vuistvechter of waan je allerlei zogenaamde overwinningen, wat ze in de lichtere kerken veel doen.

Dus Steenblok waarschuwde dat zelfs de gereformeerde gemeente, die dus bekend stond als één van de zwaardere kerken, gevaar liep te licht of te zoet te worden bevonden. En ja, dat kerkgenootschap was aan het indutten een beetje sinds de dood van de oprichter, Kersten, eind veertiger jaren. En er was een opkomst in die kringen van R. Kok, die dus wat meer naar Kuyper neigde, en ook wat slordig was en morseriger, dingen oversloeg, en prioriteiten had omgedraaid, alhoewel de gereformeerde gemeente daar ook niet intrapte. Maar 1953 is dus de zelfkritiek, de zelfontdekking, het onderzoekende, het twijfelende, dus de gehele steenblokkiaanse beweging, de gereformeerde gemeenten in nederland heet dat dan. Dus eigenlijk hebben ze gewoon ‘in nederland’ eraan toegevoegd, dus GGIN. Dat is dus belangrijk. Zijn opvolger was F. Mallan, toen Steenblok stierf in 1966. Als je nu goed bewapend bent met de vertaalsleutels, dan kun je dus zelf ook Steenblok en Mallan lezen, zonder dat je in valkuiltjes terecht gaat komen.

‘Het leven is literatuur’ gaat over Steenblok, boek nr. 26 is dat dan. Uittocht uit Laodicea van de nieuwe boekenserie gaat er dus ook even over, en de eerste jaargang van geestelijke opvoeding. Het gaat heel veel over Steenblok en Mallan. Ook over Kuyper, Kok en Schilder, en in de oudere onderwijsboeken gaat het ook over Kuyper en Schilder en dat hele verband van de kerkgeschiedenis. Dus dat is dan om het plaatje recht te krijgen van ‘eert uw geestelijke vaderen en moederen’. Ze zijn er niet voor niets geweest. En dan kun je dus zien waar het pad loopt, waar je niet in moet trappen, en welke weg je dient op te gaan.

Dus probeer eerst deze basis in orde te krijgen, en daarna kan meer volgen.

Zoek eerst het koninkrijk van God. Het gaat om leren je voedsel uit te kiezen. Je gaat naar de winkel, en wat doe je dan ? Zoveel verleidingen. En dan moet je oppassen voor drogredenen en voor massa-gedrag, voor valse reclame, fake news. Je moet oppassen voor ‘phishers’ en ‘hackers’, randomware, malware, want die dringen ook de hoofden van de mensen in en het wordt van geslacht tot geslacht doorgegeven.

Dus : Je hebt te maken met een drie-koppige vijand, waar de zwaardere kerken dus telkens voor hebben gewaarschuwd door de eeuwen heen, en ik ook. Wij moesten uit die lichtere, lauwe, laffe kerken vluchten, dus de Nederlands gereformeerde kerk, en toen gingen we naar het zwaardere ‘charismatische’. Nu, de charismatische beweging heeft twee richtingen : zwaar en licht. De lichten zijn de materialisten, van het zogeheten welvaarts-evangelie (prosperity gospel), heel gevaarlijk. Dus in die strijd is het dan belangrijk om ook daar weer van weg te vluchten en dan terug gegaan naar de losgelaten grondbeginselen in de geschiedenis, dus van de zwaardere gereformeerde kerken. Die zijn dus ook onder te verdelen in twee groepen : charismatisch en niet-charismatisch, dus je moet dan zeker de charismatische hebben. Dus zo zie je maar weer, waar je ook gaat liggen er gevaren op de loer, dus vandaar dat we hier ook nog niet mee klaar zijn.

Dus : een drie-koppige vijand, de onzichtbare vijand :

de duivel, oftewel het kwaad, de zonde, de leugen

de wereld, oftewel het collectieve vlees, de massa-begeertes tot zonde

het vlees, oftewel het individuele vlees, het oude ik, de persoonlijke begeertes tot zonde

Daar heb je tegen te strijden. Omdat de mens aan die strijd wil ontkomen (heel laf en lauw, heel onverschillig en egoïstisch) heeft de mens de strijd geopend op de dieren en op elkaar.

Fout dus.

In de charismatische beweging wordt gesproken over deze strijd. Dat heb ik nooit losgelaten. Ook in de zwaardere kerken wordt gesproken over deze strijd. In de lichtere kerken hangt het er dus maar vanaf. Er zijn ook lichtere charismatische kerken waar over die strijd niet of nauwelijks gesproken wordt. Er is ook een grote oorlog geweest binnen de charismatische beweging tussen licht en zwaar.

Sommigen willen lichter, anderen zwaarder. Sommigen nemen het niet zo nauw met zonde. ‘Het valt allemaal wel mee.’ Dat is trouwens hetzelfde als wat ze in de Kuyperiaanse kerk zeggen, dus de lichtere gereformeerde hoek. Nu, even goed opletten wat ik zeg, want daar zit nog een staartje aan. Dat zogeheten lichte houdt vast aan leerstellingen die juist ‘te zwaar’ zijn, dus heb je soms te maken met een lichte kerk met de meest extreme, valse zwarigheden. Dus je moet heel goed in lijnen en vakken leren denken. Sommige dingen moeten lichter, andere dingen zwaarder. We moeten niet ‘te zwaar’ bevonden worden, of ‘te licht’, of ‘te zoet’, of ‘te zuur’.

Nu, in de strijd tegen de drie-koppige vijand van duivel, wereld, vlees, (of : zonde, wereld, vlees, want sommige kerken hebben weer gevaarlijke leerstellingen over de duivel), moet je tot berouw en bekering komen over de zonden, door de grootte ervan onder ogen te komen, en de ellende ervan, de absolute doodsstaat waarin de wereld zich bevindt door de zonde, dus de twilight zone. Daar mag je om vragen, om dat onder ogen te komen. Dat kun je ook onder ogen komen. Waar een wil is is een weg. De zonden moeten goedgemaakt worden, niet zomaar dat alles is vergeven en

weggedaan door Jezus, zoals in de lichtere kerken. De zwaardere kerken zijn veel voorzichtiger met het noemen van Jezus. Er moet betaald worden, terugbetaald, door boetvaardigheid, door je kruis te dragen, niet dat er zomaar één of andere tovertruuk plaats zal vinden zoals in de lichtere kerken. Je moet er persoonlijk bij betrokken zijn en het doorleven, beleven en bevinden. Dus, hoe gaat dat dan ? Basis is de Damascus-ervaring van Paulus, dat je ogen worden geopend en schrikt van de monsters die de wereld in de greep houden, in deze twilight zone. Deze ervaring had Daniël ook, dat hij de monsters ging zien, en hij was daar een tijd ziek van. Mensen hebben het soms over de vreze des Heeren, maar velen geloven dat dit eerbied voor de kerk betekent en voor de leerstellingen van de kerk, terwijl ze allemaal verschillen, dus eerbied voor de menselijke overlevering, eerbied voor hun afgoden, de tradities etc. Maar de ware vreze des Heeren is de voorzichtigheid, het toetsen, en daar is een gehele wetenschap voor. Veel mensen worden dan weer opgezogen in de sluimer en slommer van het dagelijkse leven. Vandaar dat er iets nodig is wat dieper gaat, en dat is de schrik des Heeren, waar de nieuwe bijbel ook over gaat. De mens moet wakker schrikken, niet zomaar vrezen, maar vragen om de geestelijke schrik. De mens moet eens een koude douche krijgen, ijsklontjes in de nek, om bij de les te blijven, want de mens is zwaar afgedwaald en te lauw om terug te keren, dus lauwheid is absoluut één van de grootste vijanden, waar de nieuwe bijbel het ook over heeft, de oude bijbel ook. God haat de lauwheid. De lauwen worden uitgespuugd. God kan het niet verdragen. De dwaze maagden hadden geen olie in hun lampen, en de wijze maagden mochten hen geen olie geven, maar ze moesten de dwaze maagden zenden tot de olie-verkopers. De olie moet dus gekocht worden, verdiend worden. Dan begin je bij het begin, en dan ben je dankbaar met het kleine. Het gaat om het kleine, om de dankbaarheid, om de kleine broodkruimels en de kleine waterdruppels. Dat zijn de goede principes in de Jezus en Paulus verhalen. Dus de Kanaanitische vrouw kwam tot Jezus, en werd door Jezus afgewezen, omdat het brood alleen voor de kinderen was, niet voor de honden. Toen zei ze : 'Maar de honden eten de broodkruimels die van de tafel vallen.' Jezus sloeg toen ineens om, en hielp haar. In de zwaardere kerken werken ze dit helemaal uit, omdat die bevindelijk zijn, dus genuanceerder, die ermee omgaan als een geheimenis, maar in de lichtere kerken hebben ze vaak die nuance niet, en is eens afgewezen door Jezus altijd afgewezen door Jezus, vandaar al hun vreemde verhalen over de hel en over de duivel. Ja, het zijn dichterlijke beelden waarover gesproken kan worden, maar ze hebben het verletterlijkt en te extreem gemaakt, dus in dat opzicht weer te zwaar.

Je moet tot berouw en bekering komen door boetvaardigheid en de schrik des heeren (niet alleen maar vreze des heeren), en deelhebben aan de uittocht. Die wordt besproken in de boeken, die zijn je gids. Je moet een Damascus ervaring krijgen, daar mag je om vragen. Ik kreeg die ervaring in 1991. Daarvóór had ik al soortgelijke ervaringen, ook als kind, maar in 1991 kwam de grootste. Wij moeten door de schrik des heeren geleid worden, in alles wat we doen. Nu, zo'n ervaring hebben mocht niet. Dat wordt niet geaccepteerd, ook niet in de lichte kerken vaak, alhoewel er dus ook goede uithoeken zijn in de lichtere kerken, die weer wat meer neigen tot het zwaardere. In de zwaardere kerken worden die ervaringen wel geaccepteerd, dus die nieuwe predikant stond ook helemaal achter mij, want die was net iets zwaarder en iets charismatischer. Dus vandaar dat alles beproefd wordt, en dat er strijd over is. Strijd om in te gaan. Er moest strijd gevoerd worden om het beloofde land, waar de oude bijbel en nieuwe bijbel over spreken. Dat zeiden ze ook op de bijbelschool, dat de lessen dan de strijd waren om het beloofde land.

De charismatische beweging heeft meerdere onderverdelingen. Er is dus ook een deel die zich bezig houdt met voortgaande openbaring. Je moet je geestelijke mens goed voeden, anders ga je het niet

winnen van je vleselijke mens, als je meer je vleselijke mens voedt en laat voeden. Dat houdt dus ook in de verkeerde voedselstromen af te kappen, want waar je mee omgaat wordt je besmet.

Uitgave : Reformatorische Voorlichting

---

12. VLUCHTELINGENKAMP-BERICHTEN II - GEESTELIJK NEWTONISME - AANTEKENINGEN VAN BRIEFWISSELINGEN

Wat er diep van binnen gebeurt gaat door drie lenzen om zich zo te projecteren in deze oppervlakte-werkelijkheid.

Er is een heleboel fake, wat neerkomt op 'grooming', dus ze laten dan bepaalde belangrijke factoren weg, en dienen dan het zaakje op, en gevoelige mensen, de denkers, de filosofen, die trappen daar dan niet in en blijven er stoicijns koud onder of laten dan ook de andere kant zien, of trekken zich terug, omdat het dan gewoon te gevaarlijk wordt.

Er wordt zoveel van je gevraagd bewust en onbewust, zo van 'he, doe lekker mee', dus dan komt dat hele plaatje van de danaiden erbij kijken, die dus zinloos telkens water gieten in bodemloze vaten of putten, ook als water naar de zee dragen, en dat zijn dan ook wat ik wel noem de kennis-anorexia's, dus anorexia, apathy naar de geestelijke kennis toe, dus direct vinger in de keel en alles weer uitkotsen, het kuchen van de nazi-prinsesjes in de stad, ook wel de nakers genoemd dan, de vrouwen van de nephilim, de 'dochters der mensen', de dochters van het vlees dus, hele lange dunne gestaltes, parasitair, van genesis 6 wat dan in de nieuwe bijbel geheel wordt uitgewerkt, en dat is een complete bijbel dus geen brokstukken meer, dus een volledig functionerend orakel. Dus vanwege dat dat soort types en verschijningen, verschijnselen overal zijn en zich overal hebben ingedrongen en voort liepen te planten, moet je dan ook goed bewapend zijn, en niet 'easily amused', niet 'snel overtuigd' of 'snel van jezelf overtuigd'. dus een heleboel valt al af, mag al wegglijden, want het is bedrog, nutteloos, 'filler', dus heb je niet nodig, en moet je stoicijns tegen zijn, anders sleurt het je mee, dus inderdaad 'spocks' zijn, en daarom staan ook al dat soort oefeningen in de nieuwe bijbel, die heel diep gaan, want dit soort rotzooi van de danaiden gaat ook heel diep (in hun oppervlakkigheid, eenzijdigheid, eenkennigheid dan, uitgekooktheid).

Dus dan moet je zo wel redeneren, twijfelen aan de waarde van alles en hoe ver dat gaat etc., als onderdeel van het toetsen, want een heleboel heeft alleen maar ´schijnbare zin', zoals waar al die 'families´ mee bezig zijn, en ja dat is eng, zelfs als het hele goede dingen lijken te zijn (vaak grooming dus).

Daarom gaat het ook om kernprincipes, de rode draad, en de rest mag je vergeten, want de mens heeft een heleboel overbodige kennis, dus de kennis moet gericht zijn, en de mens moet een heleboel 'ontweten', men weet teveel, dingen die helemaal niet nodig zijn, want dan denk ik als ik mensen en kinderen zo hoor praten : hoe durf je dat allemaal zo schaamteloos te zeggen, al die toeters en bellen, hoe weet je dat allemaal, waarom ben je zo uitgekookt, waarom kom je niet tot datgene waar het 'werkelijk' om draait, dus ze zijn dan heel geavanceerd in het zinloze, de bijzaken. Dan gaan de rillingen door me heen, want dan voel ik wat er gebeurt, en ik zei dat vroeger ook veel,

dat toen Adam van de appel nam, dus één zonde, werd de hele wereld in het verderf geschopt, en zo is dat vandaag de dag nog steeds, dat door maar één zonde de hele wereld eraan gaat, telkens weer, en dat moeten gevoeligen en geestelijken allemaal voelen en zien, telkens weer, dus als hedendaagse Daniël, en daar valt bijna niet mee te leven, maar ook daar is een pad in. maar dat zijn dus de putten van de danaiden, het 'kidde' stadje, dat is het stadje van de nakers, en in principe zit iedereen daar opgegesloten, en daar wordt dus geleefd van mensenvlees (ook weer een beetje soylent green achtig), maar daarom moet de mens uit de kidde-matrix ontsnappen. Kidde is dan ook weer een soort sodom en gomorrah/ kakia achtige toestanden.

Dus een heleboel valt al af, is niet nodig, want het gaat ook niet zomaar om het goede, maar om het beste, en dat is een gebondenheid op zich, de hemelse gebondenheid, anders kom je nooit uit de gebondenheid van het vlees, dus daar zijn al die programma's ook voor in de nieuwe bijbel, en wat ook al veelal werd genoemd in al die onderwijsboeken. En dat is hard tegen hard. Het gaat verder niet om het ja of nee, maar om het hoe. In sommige opzichten mogen dingen niet gebeuren, en in andere opzichten wel. Vegetarisme op aarde is een must, maar in de geestelijke wereld kun je niet overal vegetarisch zijn, dus in bepaalde literaire/ symbolische gewesten, dus er zijn dan vissen die staan voor eenzijdigheid, leugen en onkunde, dus daar strijd je tegen, maar dat is een strijd tegen het vleselijke.

Er zijn ook weer lagen, geestelijke werelden, waar de mens vegetarisch moet blijven, dus het is niet zo van : 'oh, we zijn in de geestelijke wereld, lang leve de lol, lekker vlees eten', want elke locatie heeft zijn eigen wetten, dus zoals in het scheppingsverhaal in de nieuwe bijbel, waar er verschillenden van zijn, gaat het dan over een gedeelte waar je wel mag jagen, en een gedeelte waar je niet mag jagen. Dus er is dan ook verboden vlees, en zo worden ze afgescheiden. Eigenlijk, in wezen, hebben ze dan hun ware jachtstaak verloochend, en zijn dan 'vals vegetarisch' geworden, en zo met pensioen gegaan, en vandaaruit zijn ze aan de verkeerde kant gaan strijden, dus ze kennen het ware hemelse carnivorisme niet. Ze zijn schijn-carnivoristisch, liegen zichzelf voor. Dus ze leven langs alles heen. Dus ja, dat heeft dan geen zin.

Dus dan kom je vanwege deze verwarring tot de 'dialectische theologie', ook dialectische filosofie, die dat onderscheid maakt, dus van stelling, tegenstelling en samenstelling, en zo kom je door dat mijnenveld heen. Een heleboel mensen zijn eenzijdig religieus. En ja 'grootte', 'ruimte' en 'tijd' is illusie, zie 'de prins en de rode zee', waar dus alles is terug te leiden tot 'kaarten', principes dus, wat dan ook weer terugkomt in de Vur en in de nieuwe bijbel. Dan gaat het er dus om wat de volgorde en hierarchie van de principes is, dus de prioriteiten, en dat ook weer tijd en plaatsgebonden zijn, in de seizoenen ... voorbeeld ... Er zijn dus mensen die alleen maar exorcistisch bezig zijn, en genezend, en zich niet aan de voorwaarden houden, dus het hele prosperity gebeuren ... Dus dan zegt de nieuwe bijbel ergens : Waarom zou je jagen en oorlog voeren terwijl je kunt studeren ? Dus die balanzen moeten in orde komen ... Dus weer die gouden regel van : eerst ontmaskeren en dan strijden, anders ben je een blinde vuistvechter ... en territoriale oorlogsvoering is er dan om te zorgen dat mensen niet aan symptoombestrijding gaan doen, dus je moet het bij de horens aanpakken, niet met de kraan open dweilen. maar dat is dus een wetenschap. die is al heel ver, en daarin is theologie gekruist met filosofie ook, maar al die valkuilen worden besproken in de nieuwe bijbel ... toetsen en profetie/ leiding komt altijd eerst, dus dan moet je wel minderen/ hongeren, anders wordt het corrupt, dus vandaar ook de hongerende/ lijdensgezinde factor, dus het pad van areta, dat staat centraal, anders kom je op het pad van de heks kakia ... er zijn dus ook valse paden

van areta, een valse areta, want kakia doet zich soms ook voor als areta, door camouflage, dus vandaar dat je het verhaal goed moet kennen en de valkuilen ... er is altijd die balans tussen het woord en het geestelijke, dus aan twee kanten kun je eraf vallen, zoals er mensen zijn die orthodoxe letterslaven zijn geworden en het geestelijke niet meer beoefenen, zo zijn er ook 'geestelijken' die het woord niet meer beoefenen, in de zin dat ze de kantjes er vanaf lopen, alles met de natte vinger doen, waar ik het laatst ook over had, wat een wereldwijde epidemie is in de new age ... dus wij hebben ook een geheugen en leervermogen, een inventaris ontvangen, waar we gebruik van moeten maken, anders heeft de vijand/ het vlees vat op ons, en gaat ons dan zogenaamd geestelijk leiden, dus het woord is super en super belangrijk en memorisering ervan, dus ook de principes enzo. boeken zijn van levensbelang, en met de oude bijbel alleen gaan we het niet redden, en die is ook gezwicht onder de druk van de voorouders die het verafgood hebben, dus nu is de oude bijbel ontlast daarvan.

dus we moeten bibliothecarissen worden, librerarians, anders gaan we het niet redden. we moeten referentie punten hebben. zo niet, dan treedt pensioen binnen. had ik het laatst ook over, blijft belangrijk. punt is dat dingen zich oneindig hebben lopen spiegelen, en we moeten terug naar de bron prisma, en de geestelijke logistiek leren. daarbuiten ligt de vraatzucht die in vele vormen komt, en die dus tegelijkertijd kennis-anorexia is, jezelf ondervoeden op het gebied van kennis, want telkens spat ook alles weer uit elkaar, een heel typisch verschijnsel, en dat is dan de demonische vorm van vegetarisme, als de kanker dus, die alles wat los en vastzit aanvreet, dus dat heeft ook weer te maken met het valse charismatische van de gaven-feestjes, van de quick-fix, dus zelfs atheisten kunnen geestelijk gezien lid zijn van een pseudo-charismatische kerk.

ja, als ik het heb over 'mooie natuur' dan staat dat in een zekere context van of het artikel of het boek waaruit het komt, want het gaat dan altijd om de filosofische natuur, en niet de lagere aardse, oppervlakkige natuur, en mooi is in de filosofie - waar ik ook veel op heb gewezen - in het egyptisch een woord voor 'de waarheid', dus alleen de waarheid is mooi, dus in de filosofie ligt er ook een hele andere esthetica die dus onderworpen is aan de logos/ geestelijke kennis, dus kennisgezind is.

---

13. DE VAL VAN SYRIË II - DE EXEGESE IN DE ZONDOLOGIE EN DE DEMONOLOGIE

We zien de dansende Kali op het lichaam van de gevallen Shiva (Siwa, de voorloper van Suw, Ezau). Het is één van de meest gevreesde godinnen in India, de oorlogsgodin, de schrik des Heeren. Ze is naakt en donker, en is een schrikbeeld van de afsterving aan het ego, ook een beeld van de eindtijd en het laatste oordeel. Haar naaktheid is een beeld van de ontzegeling van het geheimenis, de inwijding in de hogere kennis.

Nu, dat is een hele mond vol. Het alawitisme is een religie van geheimhouding. De mensen zijn nu in het paleis van het gevallen alawitische bewind in Syrië binnengegaan. Ze wilden de cowboy Al Assad niet als hun landleider. Die is nu naar Rusland vertrokken. De Ali religie wordt nu ontzegeld. Het staat op één lijn met het christendom.

Nu, ik had een droom over Kali, en eigenlijk is het K-Ali, of K'Ali, want de K in de voortijd is gewoon een titel van onderwijzeres, dus volgelingen van Kali zijn in wezen gewoon volgelingen van de onderwijzeres (K) Ali. Het is ook verbonden aan de Li trigram en de Li hexagram in de I ching, van de territoriale of hiërarchische onderscheiding, oftewel het op orde krijgen van je prioriteiten.

Er is een strijd gaande om de Li-hexagram van onderscheiding, want het verbergt namelijk een poort die van belang is. Het wijst dus terug op de voortijden. Ali, 'ly, is in het Aramees, de taal van Jezus, een woord voor tucht, voor hard zwoegen, een woord wat hard nodig is in de kerken, omdat ze aan de genade-drugs en geloofs-drugs zijn gegaan en de geestelijke strijd zijn vergeten. Ali is de afbeuler in het Aramees. Zij is ook de afwijzer. Ook Ledeboer, de vader van de zwaardere kerken in Nederland, zoals de gereformeerde gemeente, de oud gereformeerde gemeente en de gereformeerde gemeenten in Nederland wees op het belang van de oorlogsgodin en stelde dat men haar niet mocht vergeten. Hij beschouwde zichzelf als haar zoon en dienstknecht. (Zie Landwehr, Ledeboer in zijn leven en arbeid geschetst, p. 27) Ook andere calvinisten en uitgevers van calvinistische boeken hebben zich verbonden aan de oorlogsgodin. Ook in de oude bijbel komen we de oorlogsgodin veel in de grondteksten tegen. Ledeboer was in 1841 uit de hervormde kerk gegaan, en trok het volk tot de wildernis. In grote scharen gingen ze met Ledeboer heen. Na zijn dood splitste de groep in verschillende delen. We zien de strijd tussen de Dijkianen en de Bakkerianen, en vanuit de Dijkianen splitst het zich in de gereformeerde gemeente en de oud gereformeerde gemeente, en de gereformeerde gemeente splitst in 1953. Dan ontstaan de gereformeerde gemeenten in Nederland, de steenblokkianen, een zeer belangrijke beweging.

Kaumari (een vorm van Kali) had eens een buffel-demoon verslagen, als een beeld van het verslagen ego-vlees, en bracht de buffel tot een offerpaal bij een bloedput om het daar te offeren. Een schedelkom met buffelbloed bood ze aan bij Bhairava (een vorm van Siwa, Shiva), zoals ook Ezau later de kom met het rode zou nemen als een beeld van het kruisigen van het vlees. Daar komen die verhalen vandaan. Het is het aanvaarden van de bedelkom. De Nederduits gereformeerde dogmatiek gaat uitvoerig in op dit onderwerp, en laat zo de verbanden en parallellen zien, waar het vandaan komt.

Met de val van het Syrische bewind is hierbij het voorhangsel gescheurd van deze geheimenissen. We gaan er onderwerpelijk mee om, niet voorwerpelijk. De Abrahamieten komen voort vanuit de brahmanen. De zonen van Siwa, wat later in het Judaïsme de zonen van Suw (Aramees), van Esav (Hebreeuws) werden, oftewel van Ezau, moesten door een heleboel afbeulingen (Ali) heen om zo ingewijd te worden in de leer van Kali (Kaumari, Mahamaya Kalika), zoals Adam, het wortelwoord van Edom, door Eva werd ingewijd in de hogere onderwerpelijke kennis, door zijn voorwerpelijke kennis af te leggen (Zie Witsius). De gereformeerde vaderen wezen bij tijd en wijle op de amazonenleer. De voorwerpelijke kennis was min of meer verboden, maar er was ook onderwerpelijke kennis, en dan gaat het hierin om de verbandelijke onderwerpelijke kennis, en de hiërarchische onderwerpelijke kennis, oftewel de territoriale onderscheiding. De zonen van Siwa moesten zich hierin onderwerpen aan Kalika, de oorlogsgodin. Hier waren geschriften voor, zoals de Kalika Purana.

Als we het over Kali hebben, hebben we het dus voortijds over Ali, want de K is haar titel als onderwijzeres, dus K-Ali, of K’Ali, als de onderwijzeres Ali, de oorlogsgodin die onderwijst in de tucht. Ook een van Ezau’s vrouwen was genaamd Ali (Aholibamah, Oholibamah).

De grondteksten van de oude bijbel staan vol met sexualiteit en erotiek die de nette vertaalheren eruit hebben gesneden. Een heleboel betekenis is zo verloren gegaan. Ik wil er op wijzen bijvoorbeeld dat de bloeiende staf van Aaron al voorkwam als het bloeiende geslachtsorgaan van Brahma. De sexualiteit is een beeld van de exegese in de zondologie en demonologie. Vandaar dat ook het sanskrite woord ‘bibbokas’ hier van toepassing is, namelijk van sexuele onverschilligheid. Siwa is dan ook weer degene die dit gedrag juist afkeurt, vanwege het feit dat men er niet voorwerpelijk mee om mag gaan, maar alleen onderwerpelijk, en dat het niet iets vleselijks is, maar iets geestelijks.

Telkens weer moeten wij ons vernederen, opdat de vijand geen voordeel op ons behale. Ook Brahma vernederde zich toen Siwa hem hier op aansprak. Hij laat het er echter niet bij zitten en probeert Siwa te verlokken door zijn bloeiende pijlen. Brahma leeft dan voor een tijd in boetvaardigheid, en keert terug tot de melk-oceaan, tot de moedermelk.

---

14. AANVULLINGEN OP DE GENESIS, DE EXODUS EN HET EVANGELIE

In de nieuwe bijbel worden belangrijke aanvullingen, missing links, gegeven op de genesis, de exodus en het evangelie. Daar was de mensheid eerder niet klaar voor.

Mensen, luister, als gij wijs wilt worden, dan luistert gij tot wat de geestelijken vandaag de dag tot de mensheid spreken, want zij verkondigen het Woord des Heeren, niet het woord van de media, of het woord van de dokter, of van welk ander aards systeem dan ook. Als er over kroon wordt gesproken dan denkt de mens vaak direct aan een kroon op het hoofd. Paulus heeft het er ook over.

Weet gijlieden niet, dat die in de loopbaan lopen, allen wel lopen, maar dat een de prijs ontvangt ? Loopt alzo, dat gij dien moogt verkrijgen. En een ieder, die om prijs strijdt, onthoudt zich in alles. Dezen dan doen wel dit, opdat zij een verderfelijke kroon zouden ontvangen, maar wij een onverderfelijke. (I Korinthe 9:24-25)

Sommige vertalingen zeggen : ‘krans’. Nu, luister goed, u heeft een strijd te strijden tegen het vlees. U staat in de renbaan met het vlees. Hoe gaat het daarmee ? Bent u het aan het winnen, of is uw vlees het aan het winnen ? Zorg dat je deze wedstrijd wint. Het vlees heeft geen goede plannen met u. Als het vlees het wint, dan zal dat geestelijk verderf brengen. Dan is het een heilloze weg. Hebreeën 12 spreekt over ‘met volharding de wedloop lopen’.

Als we het over de kroon of krans hebben, dan denken vele mensen dus direct aan iets wat op het hoofd gezet wordt. In het Grieks is de kroon of krans de stephanos, Stefanus. Deze droeg Jezus ook aan het kruis, maar dit was een doornenkroon. Het wortelwoord, akmen, spreekt over een absoluut dieptepunt. Als we aan Stefanus denken, die werd gestenigd. Hij was een martelaar, net als Jezus.

De predikant C. Vos sprak in de Waarheidsvriend van de gereformeerde bond, in 1978, ook over de tekst van 1 Korinthe 9. Hij noemt de wedloop die Paulus beschreef de enige wedloop die echt zin en waarde heeft, oftewel eeuwigheidswaarde. Hij stelt dat de geestelijke vijanden, de wereld, die loop niet graag zien en ons proberen er vanaf te houden. Hij stelt dan de vraag of wij deze loopbaan lopen, of dat we slechts belangstellende toeschouwers zijn ? Het is een dodenren, stelt hij, als we deze lopen voor allerlei begeertes. Dat zou een rampzalige loop zijn. (7/9 1978)

Nu, deze strijd, deze wedloop, wordt vaak weggeduwd door het excuus van geloof en genade, dus de geestelijke vijanden kunnen ook heel godsdienstig worden om ons proberen tegen te houden, alsof het alleen maar daar om gaat, en zo zijn geloof en genade vandaag de dag tot grote afgoden geworden voor de luien, de lauwen, en de laffen, voor de toeschouwers en hen die op de vrije, vrolijke brede weg hun ‘renlopen’ houden.

En nog steeds denken velen dat het slechts een kroon is voor het hoofd, dat het iets is wat je kunt opzetten en afzetten. De nieuwe bijbel laat echter zien wat het daadwerkelijk is en betekent :

‘Daarom is het van belang een
ontmoeting te krijgen met de rode

prisma, die zich niet aan de
oppervlaktes bevindt, maar in de
eeuwige diepte, waar een mens alleen
door volhardende honger kan komen,
door het volharden in het ijs.
Geef het niet op voordat je over de
eindstreep bent gegaan.
Het boek Filippenzen gaat over het
alles achter laten om op de kroon te
jagen, in het Aramees het jagen naar
betekenis, een gedeelte van een boek,
een zintuig.
Het gaat om de kroon van de
besnijdenis, als de rode kroon, het rode
zicht. Als de mens het rode zicht
ontvangt dan is dat een zeker weten,
een besef dat alles een visioen is waarin
je kunt verdienen, waarin je het rode
kunt opbouwen.
Het rode zicht is een subtiele rode
gloed waar alles uit voort komt. Het is
het nieuwe zintuig van onderscheiding
waardoor de mens de verdichtende
krachten kan omzeilen.
In het boek Filippenzen is er de
strijd tussen de asceten en de vijanden
van het ascetisme die de buik als god
hebben, oftewel de strijd tussen
ascetisme en hedonisme.
Daarom is het zo belangrijk om uit
te strekken naar de rode kroon, wat
begint als de spotkroon.'
IV Werktuigen 7:72-78

Het gaat dus om de kroon van de besnijdenis, zegt dit schriftgedeelte uit de nieuwe bijbel, wat dus om het lichaam zelf gaat, waar de besnijdenis heeft plaatsgevonden, dus het kan overal zijn, als een litteken. Dit litteken ontwikkelt zich dus tot een zintuig van onderscheiding, wat de eigenlijke krans is, zegt het schriftgedeelte. Laten we dit even tot ons doordringen.

Wat voor kronen hebt gij achterna gelopen in uw leven ? Als het kronen zijn die je op of af kunt zetten, dan kan het weer gestolen worden. Werk dus aan de besnijdenis, het overwinnen van jezelf. God wordt in de nieuwe bijbel vergeleken met een visnet. De besnijdenis is hiertoe de weg. Het visnet is ook een beeld van het hemelse woord en onderwijs. Laat je aardse visnet achter je, en kom tot het hemelse visnet, en je weet dat dit alleen door de besnijdenis kan, anders staat je vlees je in de weg.

Het is dus een gevecht met je vlees, en dat moet weggekapt worden. Paulus zegt dan ook verder : ‘Ik loop dan ook niet maar in den blinde en ik ben geen vuistvechter, die zo maar in de lucht slaat. Neen, ik tuchtig mijn lichaam en houd het in bedwang.’ Er moet dus een zekere discipline zijn in de studie en de training. Dat moet ook wel als je de wedstrijd van je vlees wil winnen.

Dan komt het beeld van de hemelse vissers ons tegemoet. Wij moeten vissers van mensen zijn, en vissers van kennis, van studie dus. Als we vissers worden van letterlijke vissen, van God’s schepping, dan zouden we het spel hebben verloren, en zouden we terug moeten naar start, als onze voeten zich hebben gehaast om bloed te vergieten, en we zo natte voeten hebben gekregen. Dan rust het bloed van God’s schepping aan onze handen. Dan gaan we terug naar start in het spel, of de gevangenis in. Leer dus wat het ware vissen betekent. Het is een mooi beeld, wat nooit zo afschuwelijk had mogen worden zoals ze op de aarde uitbeelden.

Het ware vissen is de strijd tegen je eigen vlees, tegen de zondemacht, tegen de leugen en de onwetendheid dus, oftewel het ware vissen is de hemelse studie. Alleen zo kun je de steden van het beloofde land innemen.

In de nieuwe bijbel moesten de vromen komen tot het visnet van het hemelse onderwijs. Dat kon alleen door de besnijdenis, maar weet u, de mens heeft zoveel uitvluchten om maar niet besneden te hoeven worden. De besnijdenis wordt vaak ook maar half gebakken verricht. Daarom spreekt de nieuwe bijbel over het belang van een volkomen en blijvende besnijdenis, waarvan het halssnoer van de leerstellingen een beeld is. Dit halssnoer dient men te verkrijgen. Het wordt achtergehouden door de reus Goliath. Die heeft een aards, vals paradijs gebouwd waarin de mens is afgeweken van de leerstellingen, en elkaar en de dieren onderdrukken, het ene ras boven het andere ras hebben gezet. De mensen hebben de dieren op een lager plan gezet door de geest van Goliath. Gelukkig doen heel veel mensen daar niet aan mee.

En Goliath heeft een vals boek des levens gemaakt wat onder de mensen is. Het is het woord van de menselijke overleveringen en regels. De besnijdenis van Ismael wordt bespot, stelt de nieuwe bijbel. Men heeft de samenleving geromanticeerd. De nieuwe bijbel stelt dat een man zonder de besnijdenis helemaal niet tot een vrouw kan komen. De mens leeft dus in illusies. Dat is wat we de matrix noemen. Het is het waarheidsgehalte van een flutromannetje. Het is een ordinair roddelblad. Dat is niet wat de waarheid is. Men heeft zichzelf allerlei kronen lopen opzetten die door roest en bederf aangevreten kunnen worden. Het zijn de kronen van het beest. En een vrouw rijdt erop, zeggen zowel de oude als de nieuwe bijbel. Zij is dronken van het bloed van de martelaren, van de profeten en van de dieren. Zij is een hoer. Het gaat haar om het uiterlijke vertoon, en de uiterlijke betekenissen, het voor de hand liggende, lekker makkelijk.

Calvijn stelde dat alleen de besnijdenis tot het beloofde land leidt, waar de nieuwe bijbel ook op wijst. We mogen dus om de besnijdenis bidden. Het is de enige weg. Niet door allerlei menselijke afgoden, niet door schietgebedjes of opzegversjes of snelformules. Mensen, luister goed, want men is er langsheen gegleden. Dit is het tijdperk van lauwheid. Je ziet de smoesjes overal om je heen. Het zijn virussen. De mensheid is gehacked. Het is ransomware. Je komt niet zomaar bij het halssnoer van de leerstellingen. Je moet Goliath verslaan. Je moet Hebron innemen. De wedloop

wordt uitgevochten op het smalle pad, niet op de brede, vrije, vrolijke weg. Ga niet op de weg van de brave Hendrikken, want dan kom je bedrogen uit.

Deze wedloop is dus een leren vissen. Het is het visnet leren bemachtigen, wat dus de ware kroon of krans is. We mogen een relatie aangaan met het visnet, stelt de nieuwe bijbel, en dat kan alleen door de besnijdenis. Het vlees mag er niet tussen zijn. De besnijdenis is het hart van God, stelt de nieuwe bijbel, het hart van het Visnet. De besnijdenis komt niet zomaar. Er moet voor gestreden worden. Het besnijdenismes wordt namelijk achtergehouden. De aardse mens is in een roes, en wordt door de geestelijke vijanden in deze roes gehouden, koste wat het kost.

De besnijdenis op zich is een oorlogsloon. Het komt je niet aanwaaien. De mens heeft het verdreven. God heeft niets in te brengen bij de mens. De mens heeft zichzelf tot God gemaakt, en mag niet op z'n teentjes getrapt worden door God. Dagelijks wordt God gekruisigd. De mens is een groot virus. De gereformeerde vaderen noemden het aardse leven een ongeneeslijke ziekte. Calvijn stelde dat het leven waarmee de mensen zich vleien de ergste dood is.

Dan hebben we het geestelijke visnet nodig. Daar mogen we voor bidden. Dan hebben we deel met God aan het kruis.

De nieuwe bijbel noemt de besnijdenis van het hart de weg om weer kind te worden. (Vissen 5:25)

Bidt daarvoor, strijd daarvoor, werk daaraan, want de aardse volwassenheid is een ernstig virus in deze wereld, die alles, maar dan ook alles, heeft weggevreten. Door valse volwassenheid vielen Adam en Eva uit het paradijs. Het is een ernstige hersenziekte. Paulus waarschuwde Timotheus dat er een tijd zou komen waarin kinderen massaal hun ouders ongehoorzaam zouden zijn. Hun harten zouden koud en egoïstisch zijn. Dat tijdperk is nu aangebroken. We zien het overal om ons heen. Het is het virus van de valse, hebzuchtige volwassenheid. Het is zelfgenoegzame en eigengerechtige zelfzucht. Zo worden kinderen vandaag de dag vastgeklonken. Daar is een grote markt voor.

Strek u daarom uit tot de besnijdenis. Dat is de enige weg. Keer terug tot het hemelse visnet, tot de verloren leerstellingen. Stel het niet uit, want het virus vreet zich meer en meer de diepte in.

Goliath zit op zijn hoge troon, als de vorst der psychopaten. Kinderen worden aan hem geofferd. Ouders worden er goed voor betaald, met bloedloon, Judasloon. Wie zijn die ouders ? Het zijn geen ouders, maar 'auders', leidingen van een systeem, van een fokkerij. Ontwaakt, gij die slaapt, nogmaals. Want we zijn in de dagen van Noach gekomen. Men eet, drinkt, huwt en is vrolijk. Men danst, siert, en viert feest, maar wat valt er te vieren ?

Je moet het monster van deze tijd verslaan om het besnijdenis-mes te bemachtigen, en zo het visnet terug te krijgen, om zo een visser van verloren hemelse kennis te worden, om door deze dagen heen te komen, want deze dagen zijn bar en boos.

Kom tot het volk der besnedenen, waar de nieuwe bijbel over spreekt. Ren de wedloop tot de rode kroon van de besnijdenis, opdat je ziet waar je bent en waar je naartoe gaat, het rode zicht. Dat is een besnijdenis-zicht. Het is besneden zicht. Laat ook je oren besnijden. Bidt erom, strijd ervoor, werk eraan. Zorg dat je deze loop wint.

De besnijdenis is de kennis van de wijngaard, stelt de nieuwe bijbel. We moeten opgaan tot de wijngaard van Noach, en de nieuwe bijbel spreekt ook over de melkgaard van Noach. We moeten tot de wijnpers gaan, waar de Voeten van Moeder God de druiven vertreden. Zoveel druiven moeten vertreden worden. Daar moeten we ons leven offeren.

Wat een heerlijke belofte geeft de nieuwe bijbel ons, dat we door de besnijdenis worden van de goddelozen ! Laten we daar aan vast houden, en zo onze besnijdenis verdiepen. (Behemma 24:45-46) Het is berg om de geboden te verkrijgen. We moeten als Mozes de berg opgaan. Zo komen we los van alle valse regels van mensen.

Hoe kun je het herkennen, wanneer je de rode kroon hebt ontvangen waar de nieuwe bijbel over spreekt, en waar de Egyptologie ook veel over sprak ? Het is een kroon van klaagliederen, van het zuchten en klagen over de zonden, zoals in Ezechiel 9. Zo kunnen we het hemelse zegel herkennen. Het is de kroon die Jeremia droeg, die hierdoor was afgezonderd in de wildernis.

Ook Adam kwam tot het klaaglied. Hij zag dat de schepping onvolkomen was, omdat er een vrouw ontbrak. Hij moest toen het rode pad op, stelt de nieuwe bijbel, in het boek II Behemma. Hij moest dieper de wildernis in. Zo kwam hij tot een rivier, waar hij Eva met een visnet zag vissen. Zij nam net haar netten op toen hij aankwam. Hier wijdde zij hem in en onderwees hem over de rode kroon, lezen we in het prachtige hoofdstuk 4 van het boek.

De nieuwe bijbel stelt dat deze leer van de mensheid gestolen werd, en dat de mensheid zo gedwongen werd giftige wijn te drinken. Voor vele eeuwen werd het van geslacht tot geslacht doorgegeven, door de bloedlijnen. Het bloed van de mens is vergiftigd. (hoofdstuk 5) Ook zou de ware wijnstok geopenbaard worden. De mens vergiftigt zichzelf en ook anderen, wat een groot lijden is voor de heiligen, juist om hen af te zonderen. De nieuwe bijbel stelt dat er zeker een ochtend zal zijn in deze duistere nacht. Oh mensen, wat een wonder zal dat zijn, als die ochtend gaat komen. Er zal een ontwaking zijn, als overspoelend morgenrood, stelt de nieuwe bijbel.

Het visnet is onze leidsraad stelt de nieuwe bijbel, en zal ons leiden tot de zee van verscheidenheid. Het zal alle menselijke bekrompenheid overweldigen.

Er is dus in de nieuwe bijbel een belangrijke drie-eenheid van het Visnet, de besnijdenis, en het halssnoer van de leerstellingen.

---

15. BESPREKING DUIZEN EN II KAMBA

We zien in de nieuwe bijbel de tocht terug naar het paradijs, naar Eeden, maar dan moeten zij ook over de berg van Eeden nog dieper het paradijs in, naar het westen, tot Qidmah, en dan moet men nog dieper in het paradijs tot Dukka gaan. Qidmah is een ouder deel dan Eden, dus een eerdere schepping, en het betekent ook ‘grote oorlog’. We lezen dit in het boek Duizen. De oude profeten noemden Qidmah de roede van de toorn van de grote moeder, en het werd ook wel het eeuwige touw genoemd, of eeuwige keten. (Duizen 32:15)

Je kon daar komen over of langs de Tigris rivier, want die leidde tot het Qidmah-gebied. Het werd ook wel het Gad-Adam gebied genoemd. Adam kwam er toen hij door de nachten van het visnet was heengegaan, oftewel over het pad van het visnet. (28:8 ; 32:18).

De Dukka is de slachtplaats waar de steen van de schrijfknecht des Heeren ligt. De verhouding tussen Qidmah en het dieper liggende Dukka is als de verhouding tussen Getsemané en Golgotha.

De mens mocht geen voorwerpelijke kennis van Eva ontvangen, maar moest de onderwerpelijke kennis ontvangen van Eva (zie Witsius, zie Duizen 34). De mens moest dus door de hogere Eva geleid worden, niet de lagere Eva. Dit wordt uitgewerkt in het geheimenis van Ezau, die in honger en leegte moest komen tot de bedelkom. In dit opzicht is er ook een lagere en een hogere Ezau, oftewel een vleselijke en een geestelijke Ezau. In de grondteksten is er veel meer de dualiteit te zien dan het oppervlakkige en eenzijdige wat ze in het westen prediken. In principe wijst het Ezau verhaal terug op de eerste Adam, Sukker in het Hebreeuws, en Dekra in het Aramees. Deze had niet de aardse, vleselijke spierkracht, maar was leeg geworden van zichzelf, zijn status afgelegd zoals Ezau, en levende in honger, om zo geleid te worden door het geestelijke.

We lezen in Duizen 39 over de val van de eerste Adam. Sommigen van het oorspronkelijke Dekra volk, sommige mannen, zondigden tegen de geestelijke kennis in rebellie, en probeerden over haar te heersen. De eerste Adam, sommige mannen van dit volk, probeerden de eerste Eva, Neqebah, voor hen te laten buigen. Neqebah vluchtte toen.

Duizen 40 gaat hier over door. Er was dus al een eerdere zondeval geweest. Die vinden we ook terug in Genesis 1 van de oude bijbel, in het eerste scheppingsverhaal, want er zijn twee scheppingsverhalen. Er staat in Duizen 40:4 dat de Dekra, sommigen van hen dus, van een hele slechte vrucht hadden gegeten, in de eerste schepping, en dat dit inhield dat hij zijn moeder, moeder aarde, probeerde te vernietigen. Er kwam een grote scheuring tussen de eerste Adam en de eerste Eva. Vers 23 stelt dat de band alleen hersteld wordt door de exegese, oftewel de schriftuitleg.

II Kamba 10:42 laat zien dat Ezau een typologisch beeld was van het volk Israel dat de berg opmoest, als een beeld van de terugkeer tot de moederborst. Ezau moest de berg van Moeder God opgaan, en hier zou hij een gevecht moeten hebben met zijn vlees in de vorm van een wild rund, zoals we lezen in Duizen 31. Hij moest de amazonen-berg op die de grens vormde van Eden, opdat hij zo in het land Qidmah terecht zou komen. (Zie Duizen 32)

16. DE NIEUWE KUYPERIAANSE UITTOCHT - DE DOORTOCHT

Om in te gaan moet je komen tot de ‘state of unjustification’, oftewel de onrechtvaardigmaking in plaats van overmatige, valse rechtvaardigmaking die vandaag de dag heerst, oftewel de eigengerechtigheid die men heeft lopen ophoesten. Men is zo overrechtvaardig geworden dat men erdoor is verblind. Jezus moest onrechtvaardig gemaakt worden, vernederd worden, en zo ook de oude profeten. Wij moeten de zonden van deze tijd dragen als een kruis, als een spotkleed. Wij moeten ermee worstelen. De mens is zo overrechtvaardig geworden, zo overbehouden, dat het tot farizeïsme is geworden. Er klopt iets niet in de westerse verzoeningsleer. Er worden stappen overgeslagen. Het wordt allemaal mooier voorgedaan dan het is.

Alles, daadwerkelijk alles, heeft de mens vandaag in kannen en kruiken, wat het medische systeem genoemd wordt. Het woord ‘medisch’ is een toverwoord geworden, maar het is een virus. Het is een markt, en heeft de mens juist ziek gemaakt, totaal los van God. Het is etikettenplakkerij geworden, en men plakt zo ook het medicijn op de mensen als een dom stickertje, als een placebo, veelal onder dwang, allemaal voor geld en controle. Het zijn allemaal machtsspelletjes. Vergeet satan en de duivel maar, wat hiervan slechts metaforen zijn, maar het is de strijd tegen het medische systeem wat daadwerkelijk op tilt is geslagen, met name in de psychiatrie en de dentistrie. Daar hebben de goden zich hoog in de tempel geplaatst om te heersen over mensen. Het zijn zieke, zieke geesten, die zelf eerst de wonden slaan, en dan zogenaamd met een geneesmiddel komen, waar Napoleon ook al voor waarschuwde, dat het medische systeem meer bloed aan hun handen heeft dan het militaire systeem. De oude bijbel noemt het medische systeem een systeem van hekserij. Er mag geen scheiding zijn tussen het medische en het pastoraat, want dan wordt het corrupt. Keer terug tot God. Als men van God los is gaat alles mis, en geld is de wortel van al het kwaad. Geld is hun god.

Als we het over het militaire systeem hebben, waar Napoleon ook mee werkte, en wat hij minder erg vond dan het medische systeem, dan begint dat bij de geestelijke oorlogsvoering. Ook het militaire systeem mag niet gescheiden zijn van het pastoraat, want dan wordt het corrupt. Het gaat om de territoriale geestelijke oorlogsvoering. Het is de strijd tegen de heersende zondemachten. De allergrootste strijd is tegen je eigen vlees. Daar begint het mee. Zie de gelijkenis van de balk en de splinter.

De mens houdt van systemen voor de marketing-index. Wij moeten teruggaan tot de natuur van God. Dan ontkomen we niet aan het Kuyper geheimenis wat eind jaren 1800 aan Nederland werd gegeven. Kuyper hield ervan te prediken over de natuur van God.

Als we tot dit geheimenis komen, dan komen ook de Kuyper-geesten, de wachters van het geheimenis, maar zij zijn slechts in een steen. Het zijn reflecties.

Deze wereld drijft ons gek. Elke dag moet je opstaan in vals stallicht. Je kunt daar dan overstuur van zijn, maar de enige weg hier doorheen is de verbandelijke onderwerpelijkheid, niet de voorwerpelijkheid. Ook de gereformeerde oudvaderen wezen hierop. (Witsius, Dooyeweerd, Steenblok enz.) Maak het tot je studie-onderwerp. Doe onderzoek. Verdiep het. Vindt doorwegen.

Het valse stallicht gaat niet zomaar weg. Vandaar de nieuwe Kuyperiaanse uittocht. Kuyper moet zowel verdiept als herzien worden. Het was te belangrijk materiaal gegeven aan Nederland, maar het was en is ruw materiaal. Het moet nog bewerkt worden.

Kuyper was te groot om zomaar overboord te gooien. Er zat teveel in, en er kwam teveel mee. We moeten ermee werken. Het zal de sleutel zijn tot het neutraliseren en uitschakelen van al te grote over-voorwerpelijkheid die de mensheid in de klauwen houdt. Het is een weg zoeken door een steen. Kan dat ? Ja, als je het als een orakel beschouwt en er niet materialistisch mee omgaat. Leren schouwen in het Kuyperiaanse.

We hebben gezien dat het systeem niet meegeeft. Je kunt er tegenaan schoppen, maar steen is steen. Het koninkrijk des Heeren is niet van deze wereld. Je moet het binnenin zoeken. Je moet werken aan je hart, aan je kennis. Dat begint in twijfel en toetsen, veel piekeren. Je grootste vijand is valse zelfverzekerdheid. Dat is een ziekte waar dit vol aan lijdt, een zware, klagende hersenziekte. Snel zijn ze op hun teentjes getrapt, zonder daarbij aan zichzelf te twijfelen. Het is altijd weer de ander. Zie weer de gelijkenis van de balk en de splinter. En snel haalt men de etiketten erbij. Men ijlt, men is verdwaasd, door de afgoden van deze tijd.

Valse zelfverzekerdheid. Oh, F. Mallan waarschuwde er ook zo voor. Maar wat heeft de mens met de gereformeerde oudvaderen gedaan ? Ze zijn in een zak geknoopt en overboord gegooid. We moeten terug naar de verloren en vergeten dingen die een sleutel kunnen vormen voor verdere uittocht, anders komen we niet verder. Dat er veel kaf tussen het koren zat vroeger is geen excuus om zomaar alles overboord te gooien. Dan moet je een getrouwe landbouwer zijn die het kaf van het koren weet te onderscheiden, en niet wegrennen. Ga terug tot de bouwplaats, oh volk, ga terug tot de akker. Er is nog een werk te doen in de geschiedenis. Het ligt er niet voor niets.

17. BESPREKING DE HERAUT 1887

Kuyper is altijd een zeer interessante persoon geweest. Er liepen twee lijnen door de dolerende, oftewel gereformeerde kerk van Kuyper heen : een gereformeerde en een gedeformeerde. Het kerkgenootschap van Kuyper was niet zonder gevaren, niet zonder valkuilen. Het was een grote kerk in Nederland, als afgescheiden van de hervormde kerk. De doleantie begon in 1886, en in 1892 was er de grote verening met het grootste gedeelte van de christelijk gereformeerde kerk. We noemden het altijd het grote kamp van de uittocht, het grote kamp aan de wildernis. Het lag aan zee.

Ik had een droom over de Kuyper kerk als donkere vrouwen in de wildernis, natuurvolkeren. Hun borsten hadden geen gewone tepels, maar het waren tenen, en er was niet één teen per borst, maar een rij per borst. Wat betekent dit ? De voet staat voor de wortels. Kuyper wilde calvinistisch-gereformeerd blijven, en niet vrijzinnig hervormd worden. Daarom heette de kerk eerst ook Nederduits gereformeerde kerk. Hij wilde terug naar de kerk vóór 1816, terug naar de Dordtse kerkorde van 1619.

Kuyper noemde het kerstfeest een feest van bitter vijandschap. De eerste kerst was in het paradijs, stelt hij, toen Adam en Eva waren gevallen, en toen God sprak tot de slang over de vijandschap tussen hem en de vrouw, en tussen zijn zaad en haar zaad. Kuyper noemde het een lied van wraak, wat ook met de geboorte van Jezus werd gezongen. Het was een profetie van de verschrikkelijkste wraak, namelijk het vermorzelen van de kop van de slang. De slang zou de voet van de vrouw vermorzelen, en dat is gebeurd met 1816, toen het gereformeerde leven, de wortels van de calvinistische reformatie, werden weggesneden. De voeten van de kerk waren door de duivel afgebeten en verslonden. Daarom zag ik ze weer terug in mijn droom. Kuyper kwam dus voor het herstel van de kerk.

Herodus zocht het kind te doden, stelde Kuyper. Dat kind kwam niet om vrede te brengen, maar de strijd, stelde Kuyper. (De Heraut, 25/12, 1887) Het kind werd tot een ten dode gedoemde op Golgotha, stelde Kuyper. Hij valt daarbij de heupwiegers aan die van het kerstfeest alleen maar een vredelied hebben gemaakt, zonder dat ze de ernst en de diepzinnige betekenis ervan verstaan. Kuyper noemt dat de liefde voor het kindeke juist een haat tegen de zonde betekent.

Zoals Jezus in de wildernis werd geboren, zo moeten ook wij herboren worden in de wildernis, stelt Kuyper. Net als dat Jezus een kindeke werd, zo moet de mens dat ook, stelde Kuyper. (De Heraut, 18/12, 1887)

Kuyper schreef veel over de beelden van de natuur als beelden van God, en onderwees het volk hierin, in de uittocht. De reformatie moest verder. We kunnen veel van de Kuyper kerk en de geschriften van Kuyper leren.

Kuyper wilde de nadruk leggen op het oorlogszuchtige karakter van het evangelie, zoals het al in Genesis 3 werd gepredikt. De dolerenden waren uit de hervormde kerk gegaan, terwijl de zogeheten irenischen, de vredelievenden, achterbleven en min of meer daar de touwtjes in handen kregen.

Echter waren zij bitter en koud naar de dolerenden en ontzegden hen zo nu en dan de toegang tot het één of het ander, wat dus niet zo vredelievend was als ze zich wilden voordoen. (De Heraut, 11/12, 1887)

Kuyper waarschuwde tegen de vleiende slang in het paradijs. Zo verleidde de slang Eva. Wij moeten bidden voor een wachter de mond. Door de zonde is er addervergif onder de lippen gebracht. De psalmist klaagde over de vleiende tong. De vleier is een groot gevaar. Zijn lippen zijn een valstrik. Hij gebruikt geen geweld, maar strikken. Het is van belang te vragen om de besnijdenis der lippen. Het venijn onder de lippen moet zo uitgedelgd worden. De kalveren van de lippen moeten geofferd worden, wat de ware geestelijke vrucht is.

De mens heeft dit verzaakt door het te verletteren, waar de slagerijen een beeld van zijn, als uitvlucht. Kuyper was duidelijk geweest. Hij was een geestelijk man, maar leefde ook nog in de wereld. Vandaar dat het belangrijk is zijn boodschap te verdiepen. De strijd was nog niet gestreden. Abraham Kuyper wees de weg, maar moest zelf ook nog binnengaan.

Kuyper hamert er terecht in de Heraut van 1887 op dat het oordeel zal komen, dat de schapen van de bokken worden gescheiden, en dat de fantasieën van de mens het oordeel des Heeren niet kunnen tegenhouden. (20/11, 1887)

---

18. PSALM VAN DE HEMELSE VISSER (LANGE VERSIE)

Nu, beste mensen, ik had een droom over de neus en de oogkassen, en er werd mij gezegd en getoond dat de reuk en het zicht niet de belangrijkste functies waren van deze zintuigen. De neus is namelijk de onderwerpelijke onderscheiding, en de oogkassen zijn voor de verbandelijke onderscheiding. Vandaar ook de basis van de verbandelijke onderwerpelijkheid in de strijd tegen de voorwerpelijkheid. Hierin dient de mens te groeien, dient de mens zijn zintuigen te ontwikkelen.

Ik was in een droom in een parallelle wereld in een plaats ten oosten van Nunspeet, een groot bosdorp, waarvan er meerderen waren tussen Nunspeet en Epe-Heerde. Ik liep over een weg waar rennende mensen me tegemoet kwamen. Ik wilde aan ze vragen wat er aan de hand was, maar ze renden te hard. Ik liep tegen de mensen in, en naarmate ik de richting opging waar ze vandaan kwamen liepen de mensen steeds rustiger. Ik zag twee lange negers rustig lopen, en daarachter liepen ook mensen. Ik wilde aan één van hen vragen wat er gaande was. Uiteindelijk vroeg ik niks. Ik wilde het zelf zien. Ik vermoedde dat er een bezetter was gekomen. Ik zag toen een grote tank ergens staan. Ik had toen ook reden om te rennen. Ik zag toen overal soldaten, en ik wist niet van wie ze waren. Ik besloot toen te klimmen en te vliegen, maar het vliegen werkte niet echt. Ik kwam er toen achter dat de bezetter aan onze kant was, en dat die ons kwam bevrijden.

De soldaten hadden een goed ontwikkeld onderwerpelijkheids-zintuig (neus) en verbandelijkheids-zintuig (oogkassen). Zij waren van een hogere intelligentie. Zij waren buitenaards en bovenaards, van het volk des Heeren. Halleluja. Oh, ziet u daar niet naar uit, dat de engelen en hemelgezanten alles zullen innemen voor de Heere, opdat de zonde en het aartsbedrog verdreven wordt ? Dank u, Heere, voor Uw komst. Dank U, Heere, dat U ons niet verlaten heeft, maar dat U naar ons omziet.

De plaats in mijn droom heette overigens Echtspeet.

Hemels visnet, zo lang en eindeloos,
komt u binnen in de duisternissen van ons hart, in onze diepste verborgen afgronden, om ons te bevrijden van onze leugens, die eeuwenlang zich in de bloedlijnen hebben lopen opstapelen.
Hemels visnet, als overwinnaar gekomen, over al dat voorgeslachtelijk vlees wat ons opgesloten hield.
Hemels visnet, daarvoor zij U dank en eer.
Hemels visnet, U schrok niet terug van de bezetter, maar bezette hem, voor Uw volk tot uittocht.
Hemels visnet, zou een mens teveel doen, het zou niet slagen,
Alles dienen wij van U te verwachten, want het vlees dient te sterven,
Daarom gingen wij door deze nachten,
In Uw Woord zijn wij minder geworden, opdat U meer zou worden,
Neem ons loflied aan,
Maar wij kunnen slechts klagen, over de zonden U aangedaan.
Zouden wij ons teveel verheffen,
U zou ons neerslaan.
Oh, neem ons klaaglied aan,

Ver boven elk loflied,
ver boven elk gedicht,
boven elke psalm,
Gij wilt slechts van gerechtigheid horen, Wij doen boete in stof en as,
Waar de vissen van dood en verderf hangen,
Daar bij Uw visnet, wat ons heeft opgenomen

Neem, oh Heer, Uw visnet tot de wateren, want zij zijn vol met vis,
de oogst is rijp,
en treedt de pers,
want wat is een mens ?

Neem, oh Heer, Uw visnet tot de rivieren, want de vis is wreed tot Uw schepping, in ongeboorte,
Oh, laat ons toch wedergeboren zijn in Uw geheimenis,
Vis ons op om ons in te wijden in Uw grootte en sterkte,
Want Gij zijt ver verheven boven al het aardse en menselijke,
Gij bent immers de oneindige kennis, die de leugen aan haken eruit heeft gevist.

Och Heere, Gij bent gekomen met groot geweld tegen een gewelddadig volk,
Gij bent een verschrikking geweest tegen een verschrikkelijk volk, och waarom zouden wij klagen om het oordeel ? Wij klagen slechts over de zonde.
Uw werken zijn getrouw en goed, Uw oordelen waarachtig.
U bemint hen die waarachtig zijn.
Uw volk, veelal bedrieglijk, waarin Gij een overblijfsel heeft,
van hen die U niet met voeten hebben getreden,
Oh Heere, zendt U visnet diep, tot de ondergelopen spelonken van ons hart,
Zie of daar nog enige verborgenheid is van leugen en zonde, van hoogmoed en krachtpatserij,
En neem de vis op tot Uw heerlijkheid,
Want het is beter bij U te vertoeven dan bij een mens,
en slechte omgang bederft goede zeden.

Oh, hemels Visnet, groot en getrouw zijt U,
Een mens is niet waardig in Uw nabijheid,
U komt tegen zonde en ongerechtigheid,
U komt tegen het onboetvaardige hart,
U komt tegen hun eigengerechtige woorden en daden,
Opdat Uw Woord zal regeren

Neem onze bede aan,
Kennende de duisternissen en slavernijen van ons hart, de gebondenheden van onze ziel,
Och Heere, verdiep de afgronden van ons verstand,
Opdat wij U in het hart waarnemen.
Zo nemen wij onze visnetten op, om U te volgen over het visserspad,
om van Uw Woord te vernemen,
Alleen Uw Woord

Dank U, Heere, dat U ons opwekt en roept,
Dat U ons een nieuwe dag geeft, een nieuw Woord, een nieuwe leidsraad,
Dat U ons leidt tot het eeuwige leven,
opdat de gevaren die onze ziel bedreigen niet meer boven zullen komen,
U heeft ons een plaats gegeven in U, als meer dan overwinnaars,
U die in ons bent is meer dan degene die in de wereld is.

---

19. PSALM VAN HET GRATENSCHRIFT (LANGE VERSIE)

Hemelse vissersvrouw,
U neemt de zielen in Uw mand,
En geeft hen geboorte in Uw grotten

U weeft de mens in Uw grotten,
Van klei, bloed en tranen,
Zo richt Gij hen op om het hemelse werk te doen,
Hemelse kennis te vergaren

U weeft de mens tot een kunstwerk,
Van klei diep opgegraven,
Ja, zeer diep groef Gij, zeer diep bent Gij gegaan, tot de onderwereld,
Tot de verloren vissen

Daar sprak Gij Uw Woord, waar Gij leven bracht,
Daar gaf Gij alles een naam,
Gij hebt alle zielen geteld,
en ook al hun tranen zijn geteld,
al hun omleidingen en doodsgevechten,
Gij kent ze,
En Gij kent ze bij name

Tot studie roept gij hen,
Tot diepe wateren,
Om Uw visserswerk te doen,
Om te gaan tot verloren en vergeten tijden,
Te gaan tot vergeten werelden en paradijsen,
U hebt de weg voor hen gebaand,
U hebt hen het visnet gegeven,
U hebt hen de wapenen gegeven voor de strijd,
Het is immers alles in Uw Woord opgetekend,
Niemand kan hen uitwissen uit Uw boek,
Niemand ken hen trekken uit Uw verbond,
Niemand kan hen weglokken uit Uw plan en belofte

U roept hen uit de hoge golven, wanneer de nacht komt,
U trekt hen mee tot Uw eiland,
Daar waar Uw heerlijkheid nog steeds gediend wordt,
Niemand zal hen trekken uit Uw vergadering,
Niemand zal hen wegtrekken van Uw schild.

Wij schuilen allen onder Uw hoede,
U die de mensenharten leven heeft gegeven.
U heeft gestreden tegen het grote bedrog en overwonnen.

In de hemelen doorklinkt Uw naam.
De rover kwam niet ver met zijn buit.
Zijn schip moest stranden aan Uw kusten.

Oh, hebt gij Haar naam gehoord ? Haar naam is heerlijkheid. Haar naam ligt op mijn tong dag en nacht,
En Zij waakt over de woorden van mijn mond, en de overleggingen en gedachten van mijn hart.
Zij waakt over mijn eeuwig heil,
Ja, dat is alleen in Haar en in Haar Woord.
Buiten haar is geen leven te vinden, want Zij is de moeder van het leven.

Zij verbergt mij tegen de storm die des nachts woedt, de zielenrover.
Zij verbergt mij tegen de brullende leeuw op klaarlichte dag,
Zij verbergt mij tegen de woeste beer,
en leert mij de strijd en het onderscheid,
Haar naam zij geprezen tot in eeuwigheid,
Zij treuzelt niet met haar belofte,
Haar speer aarzelt niet de uitsteller te doorboren.
Zij heeft niet lui en laf op Haar legerstede gelegen.

Des avonds baadt Zij in de rivier,
Zij zal niemand aanvaarden dan zij die zich ook baden.

Des avonds spreekt Zij haar woord,
Zij zal niemand tot Zich nemen dan die ook haar woorden spreken.

Laat de bedrieger niet aan Haar poorten komen, noch aan de poorten van Haar kinderen. Zij staat op tegen het onrecht. Zij doet de duisternis komen als een schild. Als een leeuwin is Zij tot het kwaad wat haar kinderen bedreigt.

Het kwaad komt voor niets dan te stelen, te bedriegen en te doden. Maar de plunderaar zal niet ver komen op Haar wegen. In de nacht legt Zij Haar valstrik, en tegen de morgen haalt Zij haar buit op. De winst is des Heeren.

Ziet er dan tegen op om tot de Heere te gaan als gij onrechtvaardigheid in uw hart hebt. De Heere Heere is een verterend vuur tegen alles wat van kwade wil is.

Ik zag een groot kwaad onder de hemel. En ik snelde tot de Heere en bad : Och Heere, niks wil ik voor U verbergen. Ik ben naakt voor U. En ik deed mijn kleed uit, en ging op de grond liggen als dood.

En de Heere nam mij op. Haar schild was over mij. En zij nam mij op Haar strijdwagen. Ik zag haar haar speer werpen, en zij miste niet. Haar Woord keert nimmer ledig weder. Altijd raakt zij haar doel. En ik zag de vijand wankelen. En ik vroeg mezelf af : Waarom strijden de volkeren tegen haar ? Waarom doen de volkeren groot kwaad ? Waarom woelen zij tegen haar ? Waarom willen zij immer elkaar overtreffen, en zich verheffen ? Ziet, het is alles ijdelheid. Aan het einde van de dag moeten zij slapen. Nee, nooit zullen zij nog opstaan. En ik weende over de zonde van de mensheid. Ik weende over hun hooghartige koppigheid. En de Heere gaf mij een kleed waaronder ik kon rusten. Zij zou mij leiden tot de hemelse geheimenissen. Ik moest de raadselen verstaan.

Vele raadselen zijn er onder de hemelen, en de mensenkinderen verstaan hen niet. Ook dit is een raadsel. En ik ging met het raadsel tot de Heere, en zij gaf mij openbaring. En ik boog neer voor Haar heerlijkheid en waarachtigheid, en nam haar aan in mijn hart, verzekerd dat ik haar geheimenissen zou bestuderen.

En zij leidde mij tot een grot, waarin optekeningen waren gedaan, en zij begon ze te verklaren. Groot in het verklaren is zij !

En ik boog voor haar, en een vrees viel over mij. En zij liet mij nog grotere zonden zien van de mensheid, en mijn hart was als verscheurd, en weer weende ik, en ook beefde ik, en ik zag de schrik des Heeren over de zonde. En het oordeel des Heeren over de groot geworden zonde deed de aarde in tweeën splitsen. En er was overal water. En ik voelde mijn hart verder scheuren, en ik riep tot de Heere. En Haar visnet nam mij op.

En ik beefde, en riep : ‘Waarom ?’ En Zij sprak deze woorden : ‘Omdat gij tot ontwaking dient te komen.’ Ze wees met haar vinger op tekenen in de grot. Ik moest haar verzekeren dat ik ze zou bestuderen. Het was het gratenschrift. Het waren raadselen, en alleen met Haar zou ik ze kunnen ontraadselen.

Oh, onthul Uw geheim, laat mij langs Uw voorhangsel gaan, en ik moest lang hongeren voordat zij mij binnenliet. Zij die niet vasten en niet het aardse achter zich laten hebben niets bij haar te zoeken. Alleen door diepe en blijvende besnijdenis zullen wij binnengaan. En ik kwam tot een grot waar het visnet hing. En het visnet begon tot mij te spreken, en ik zag grote wonderen verschijnen in het visnet, en het visnet leidde mij door het grottenstelsel tot een andere ruimte, waar ik haar vond.

Er was water in deze ruimte waar zij baadde, en zij vroeg mij om me ook te baden daar. Grote vrees was op mij. Ik keek naar haar en voelde de kracht uit mij wegstromen. Ik ging door mijn knieën. Toen kon ik niets meer herinneren. Ik was in hemelse vergetelheid. Ik voelde haar zachtheid als veren. Ik hoopte dat het nooit zou eindigen. Mijn hand was in de hare, maar zij liet toen mijn hand los. Ik kreeg toen het visnet in mijn hand. ‘Werk voor mij,’ zei ze toen. ‘Nog velen hebben mijn Woord niet gehoord. Ga uit tot alle volkeren.’

‘Maar Heere, de aarde is verzwolgen,’ sprak ik. Toen toonde de Heere mij vele andere werelden. En ik voelde mijn hart ruim worden, alsof al deze werelden in mij waren. En ik beloofde haar het Woord te brengen tot al deze werelden. En ik voelde een rust over mijn hart komen.

Hemelse vissersvrouw,

U neemt de zielen in Uw mand,
En geeft hen geboorte in Uw grotten

U weeft de mens in Uw grotten,
Van klei, bloed en tranen,
Zo richt Gij hen op om het hemelse werk te doen,
Hemelse kennis te vergaren

U weeft de mens tot een kunstwerk,
Van klei diep opgegraven,
Ja, zeer diep groef Gij, zeer diep bent Gij gegaan, tot de onderwereld,
Tot de verloren vissen

Ga, mijn volk, ga,
tot de verloren vissen

Keer niet voortijds weder,
want gij zult niet binnengelaten worden,
en gij zult teruggestuurd worden

---

20. PSALM VAN HET GRATENSCHRIFT (KORTE VERSIE)

U neemt de zielen in Uw mand,
En geeft hen geboorte in Uw grotten

U weeft de mens in Uw grotten,
Van klei, bloed en tranen,
Zo richt Gij hen op om het hemelse werk te doen,
Hemelse kennis te vergaren

U weeft de mens tot een kunstwerk,
Van klei diep opgegraven

Gij hebt alle zielen geteld,
en ook al hun tranen zijn geteld,
al hun omleidingen en doodsgevechten,
Gij kent ze,
En Gij kent ze bij name

Tot studie roept gij hen,
Tot diepe wateren,
Om Uw visserswerk te doen,
Om te gaan tot verloren en vergeten tijden,
Te gaan tot vergeten werelden en paradijsen,
U hebt de weg voor hen gebaand,
U hebt hen het visnet gegeven,
U hebt hen de wapenen gegeven voor de strijd,
Het is immers alles in Uw Woord opgetekend,
Niemand kan hen uitwissen uit Uw boek,
Niemand ken hen trekken uit Uw verbond,
Niemand kan hen weglokken uit Uw plan en belofte

U roept hen uit de hoge golven, wanneer de nacht komt,
U trekt hen mee tot Uw eiland,
Daar waar Uw heerlijkheid nog steeds gediend wordt,
Niemand zal hen trekken uit Uw vergadering,
Niemand zal hen wegtrekken van Uw schild.

Wij schuilen allen onder Uw hoede,
U die de mensenharten leven heeft gegeven.
U heeft gestreden tegen het grote bedrog en overwonnen.

In de hemelen doorklinkt Uw naam.
De rover kwam niet ver met zijn buit.
Zijn schip moest stranden aan Uw kusten.

Oh, hebt gij Haar naam gehoord ? Haar naam is heerlijkheid. Haar naam ligt op mijn tong dag en nacht,
En Zij waakt over de woorden van mijn mond, en de overleggingen en gedachten van mijn hart.
Zij waakt over mijn eeuwig heil,
Ja, dat is alleen in Haar en in Haar Woord.

Zij verbergt mij tegen de storm die des nachts woedt, de zielenrover.
Zij verbergt mij tegen de brullende leeuw op klaarlichte dag,
Zij verbergt mij tegen de woeste beer,
en leert mij de strijd en het onderscheid

Laat de bedrieger niet aan Haar poorten komen,
noch aan de poorten van Haar kinderen.
Zij staat op tegen het onrecht.
Zij doet de duisternis komen als een schild.
Als een leeuwin is Zij tot het kwaad wat haar kinderen bedreigt.

Het kwaad komt voor niets dan te stelen, te bedriegen en te doden.
Maar de plunderaar zal niet ver komen op Haar wegen.

Ik zag een groot kwaad onder de hemel.
En ik snelde tot de Heere en bad : Och Heere, niks wil ik voor U verbergen.
Ik ben naakt voor U.
En ik deed mijn kleed uit,
en ging op de grond liggen als dood.

En de Heere nam mij op. Haar schild was over mij.
En zij nam mij op Haar strijdwagen.
Ik zag haar haar speer werpen, en zij miste niet.
Haar Woord keert nimmer ledig weder.
Altijd raakt zij haar doel. En ik zag de vijand wankelen.
En ik vroeg mezelf af : Waarom strijden de volkeren tegen haar ?
Waarom doen de volkeren groot kwaad ?
Waarom woelen zij tegen haar ? Waarom willen zij immer elkaar overtreffen, en zich verheffen ?
Ziet, het is alles ijdelheid. Aan het einde van de dag moeten zij slapen.
En ik weende over de zonde van de mensheid. Ik weende over hun hooghartige koppigheid.
En de Heere gaf mij een kleed waaronder ik kon rusten. Zij zou mij leiden tot de hemelse geheimenissen.
Ik moest de raadselen verstaan.

Vele raadselen zijn er onder de hemelen, en de mensenkinderen verstaan hen niet.
Ook dit is een raadsel. En ik ging met het raadsel tot de Heere, en zij gaf mij openbaring.

En ik boog neer voor Haar heerlijkheid en waarachtigheid, en nam haar aan in mijn hart, verzekerd dat ik haar geheimenissen zou bestuderen.

En zij leidde mij tot een grot, waarin optekeningen waren gedaan, en zij begon ze te verklaren. Groot in het verklaren is zij !

En ik boog voor haar, en een vrees viel over mij. En zij liet mij nog grotere zonden zien van de mensheid, en mijn hart was als verscheurd, en weer weende ik, en ook beefde ik, en ik zag de schrik des Heeren over de zonde. En het oordeel des Heeren over de groot geworden zonde deed de aarde in tweeën splitsen. En er was overal water. En ik voelde mijn hart verder scheuren, en ik riep tot de Heere. En Haar visnet nam mij op.

En ik beefde, en riep : ‘Waarom ?’ En Zij sprak deze woorden : ‘Omdat gij tot ontwaking dient te komen.’ Ze wees met haar vinger op tekenen in de grot. Ik moest haar verzekeren dat ik ze zou bestuderen. Het was het gratenschrift. Het waren raadselen, en alleen met Haar zou ik ze kunnen ontraadselen.

Oh, onthul Uw geheim, laat mij langs Uw voorhangsel gaan, en ik moest lang hongeren voordat zij mij binnenliet. Zij die niet vasten en niet het aardse achter zich laten hebben niets bij haar te zoeken. Alleen door diepe en blijvende besnijdenis zullen wij binnengaan. En ik kwam tot een grot waar het visnet hing. En het visnet begon tot mij te spreken, en ik zag grote wonderen verschijnen in het visnet, en het visnet leidde mij door het grottenstelsel tot een andere ruimte, waar ik haar vond.

Er was water in deze ruimte waar zij baadde, en zij vroeg mij om me ook te baden daar. Grote vrees was op mij. Ik keek naar haar en voelde de kracht uit mij wegstromen. Ik ging door mijn knieën. Toen kon ik niets meer herinneren. Ik was in hemelse vergetelheid. Ik voelde haar zachtheid als veren. Ik hoopte dat het nooit zou eindigen. Mijn hand was in de hare, maar zij liet toen mijn hand los. Ik kreeg toen het visnet in mijn hand. ‘Werk voor mij,’ zei ze toen. ‘Nog velen hebben mijn Woord niet gehoord. Ga uit tot alle volkeren.’

‘Maar Heere, de aarde is verzwolgen,’ sprak ik. Toen toonde de Heere mij vele andere werelden. En ik voelde mijn hart ruim worden, alsof al deze werelden in mij waren. En ik beloofde haar het Woord te brengen tot al deze werelden. En ik voelde een rust over mijn hart komen.

Hemelse vissersvrouw,
U neemt de zielen in Uw mand,
En geeft hen geboorte in Uw grotten

U weeft de mens in Uw grotten,
Van klei, bloed en tranen,
Zo richt Gij hen op om het hemelse werk te doen,
Hemelse kennis te vergaren

U weeft de mens tot een kunstwerk,
Van klei diep opgegraven,
Ja, zeer diep groef Gij, zeer diep bent Gij gegaan, tot de onderwereld,

Tot de verloren vissen

Ga, mijn volk, ga,
tot de verloren vissen

Keer niet voortijds weder,
want gij zult niet binnengelaten worden,
en gij zult teruggestuurd worden

---

21. PSALM VAN DE HEMELSE VISSER (KORTE VERSIE)

Hemels visnet, zo lang en eindeloos,
komt u binnen in de duisternissen van ons hart, in onze diepste verborgen afgronden,
om ons te bevrijden van onze leugens, die eeuwenlang zich in de bloedlijnen hebben lopen opstapelen.

Hemels visnet, zou een mens teveel doen, het zou niet slagen,
Alles dienen wij van U te verwachten,
Daarom gingen wij door deze nachten,

Ver boven elk loflied,
ver boven elk gedicht,
boven elke psalm,
Gij wilt slechts van gerechtigheid horen,

Neem, oh Heer, Uw visnet tot de wateren, want zij zijn vol met vis,
de oogst is rijp,
en treedt de pers,
want wat is een mens ?

Neem, oh Heer, Uw visnet tot de rivieren,
want de vis is wreed tot Uw schepping, in ongeboorte,
Oh, laat ons toch wedergeboren zijn in Uw geheimenis,
Vis ons op om ons in te wijden in Uw grootte en sterkte,
Want Gij zijt ver verheven boven al het aardse en menselijke,
Gij bent immers de oneindige kennis,
die de leugen aan haken eruit heeft gevist.

Och Heere, Gij bent gekomen met groot geweld tegen een gewelddadig volk,
Gij bent een verschrikking geweest tegen een verschrikkelijk volk, och waarom zouden wij klagen om het oordeel ? Wij klagen slechts over de zonde.
Uw werken zijn getrouw en goed, Uw oordelen waarachtig.
U bemint hen die waarachtig zijn.
Uw volk, veelal bedrieglijk, waarin Gij een overblijfsel heeft,
van hen die U niet met voeten hebben getreden,

Oh Heere, zendt U visnet diep, tot de ondergelopen spelonken van ons hart,
Zie of daar nog enige verborgenheid is van leugen en zonde, van hoogmoed en krachtpatserij,
En neem de vis op tot Uw heerlijkheid,
Want het is beter bij U te vertoeven dan bij een mens,
en slechte omgang bederft goede zeden.

Oh, hemels Visnet, groot en getrouw zijt U,
U komt tegen zonde en ongerechtigheid,
U komt tegen het onboetvaardige hart,
U komt tegen hun eigengerechtige woorden en daden,
Opdat Uw Woord zal regeren

Kennende de duisternissen en slavernijen van ons hart, de gebondenheden van onze ziel,
Och Heere, verdiep de afgronden van ons verstand,
Opdat wij U in het hart waarnemen.
Zo nemen wij onze visnetten op, om U te volgen over het visserspad,
om van Uw Woord te vernemen,
Alleen Uw Woord

Dank U, Heere, dat U ons opwekt en roept,
Dat U ons een nieuwe dag geeft, een nieuw Woord, een nieuwe leidsraad,
Dat U ons leidt tot het eeuwige leven,
opdat de gevaren die onze ziel bedreigen niet meer boven zullen komen,
U heeft ons een plaats gegeven in U, als meer dan overwinnaars,
U die in ons bent is meer dan degene die in de wereld is.

---

22. PUNTEN VAN DE NIEUWE DOLEANTIE

Zo groeiden en groeien vele kinderen op vandaag, dat ze eeuwig in de hel zullen branden als ze niet geloven in een bepaald kerkinstituut, als ze niet doen wat dit kerkinstituut ze voorhoudt en beveelt. Eeuwig branden in de hel.

Als je daar dan iets van zegt dan krijg je te horen : 'Ja, maar het staat in de bijbel.' Dan noemen ze bijvoorbeeld die meest verschrikkelijke tekst uit Openbaring. Maar in Openbaring wordt er gesproken in zinnebeelden. Ook Jezus sprak in zinnebeelden, gelijkenissen. Zelfs de gelijkenissen van Jezus nemen velen letterlijk, maar daarin zijn ze wel behoedzaam selectief, want zodra Jezus zegt dat je je hand moet afsnijden of je oog, als het je tot zonde verleid, dan is het ineens weer zinnebeeldig, omdat het anders te gruwelijk is. De eeuwig brandende hel, die vele malen erger is dan zomaar het afsnijden van een hand of oog, is dan schizofreen genoeg letterlijk, om nog maar te zwijgen over de totaal andere betekenissen in de grondteksten. Het is een ramp. Het heeft ons land platgeslagen, en houdt ons land nog steeds chronisch platgeslagen.

De gereformeerde vaderen die zicht hierop gaven zijn veelal weggesneden. Hun boeken worden veelal niet gelezen waarin ze uitvoerig deze dingen beschrijven. Vele kinderen en kwetsbaren zijn in psychiatrische klinieken opgenomen omtrend een gebrek aan kennis over deze dingen, omdat ze ondervoed waren over deze dingen, en vele anderen willen nu niets meer van kerk en geloof weten. Het is een ramp. Het is een virus. Het heeft ons land ontwricht. Het heeft Europa ontwricht. Het heeft de gehele wereld ontwricht.

Dieren moeten in te kleine hokjes leven, op weg naar hun dood, om de buiken te dienen van de mensen. Daar hebben ze ook bijbelteksten voor, maar die zijn verletterlijkt, en van de grondteksten weggesneden, want er werd iets heel anders mee bedoeld.

Ik heb nu even twee punten genoemd van de nieuwe doleantie. Er zijn wel meerdere punten. Wij willen onze moeder terug. Kinderen willen hun moeder terug. God is in de grondteksten Moeder. God is in zowel de oude als nieuwe bijbel Moeder. Calvijn stelde dat God allereerst kwam als Moeder, maar de mens wilde haar niet. Toen werd de zoon gezonden, maar die wilden ze ook niet. Die maakten ze af, en die hebben ze zelf aangekleed, om als een pop in hun poppenkast de verwende, betweterige mens te dienen. Het is afschuwelijk. Ze maakten er een afgod van. Zo kwam er wel een hele verwrongen en aftandse verzoeningsleer. Ook een punt in de nieuwe doleantie.

Zo zijn er wel meer punten die we in onze artikelen beschrijven. We gaan er verbandelijk onderwerpelijk mee om. Het evangelie is te goedkoop gemaakt, te licht, maar ook te gruwelijk, te zwaar, dus de godsdienstbeoefening is schizofreen geworden. Het is een verschrikkelijk woord, maar het moet gezegd worden. De godsdienst in Nederland is zo gedeformeerd dat het tot sectevorming is geworden.

U kunt deelhebben aan de nieuwe doleantie. U kunt deelhebben aan de nieuwe uittocht. Het land is geheel ingesloten door deze sectes. Het heeft niets meer met het gereformeerde en bevindelijke te

maken. Zelfs Calvijn was veel voorzichtiger in wat mensen vandaag de dag allemaal durven te roepen en te schreeuwen omdat het zogenaamd in de bijbel zou staan. Het zijn vaak de lekenfamilies en lekenkerkeraden die dit doen, maar er is ook een heel leger van niet voldoende geschoolde predikanten. Vaak zijn zij jong en fanatiek, maar er zijn ook genoeg ouderen die hierin gehard en volhard zijn. Vaak zijn het marktlieden. Ze hebben van het evangelie een markt gemaakt. Maar Jezus sprak : 'Om niet heb ik het u gegeven, geef het om niet.' Allemaal punten van de nieuwe doleantie.

Laten we weer zorgdragen, ook zorgdragen voor de kinderen. In wat voor wereld en kerk moeten ze opgroeien ? Wat er wordt verkondigd is geen liefde, maar wetsverachting. Het is afgedreven in hun overdreven genadeleer, want zo kunnen ze alles zeggen en alles doen, en ze hoeven niets meer omdat het geloof hen een vrijkaartje geeft voor deze dingen. Onze kinderen moeten gewaarschuwd worden tegen de zonde, maar ze mogen niet verbitterd worden.

En gij, vaders, verbittert uw kinderen niet, maar voedt hen op in de tucht en in de terechtwijzing des Heren.
Efeze 6:4

Het moet anders. We mogen niet liegen tot onze kinderen, maar toch wordt dit veel gedaan. De gevolgen zijn niet te overzien. Daarom moet de nieuwe doleantie wel komen. Abraham Kuyper was nog niet klaar, en Abraham Kuyper's theologie had nog teveel haken en ogen. Terecht bleef een klein gedeelte van de christelijk gereformeerde kerk destijds daarom op een afstand. Je kunt veel van iemand leren, zonder hem nu op de voet te volgen. De strips van de oudvaderen zijn belangrijk. Voedt elkaar met de Calvijn-strips en de Kuyper-strips. Deze strips zijn de uitspraken en woorden van de oudvaderen, of hun begeleidende uitspraken en gezegden, zoals we dat doen in onze artikels. Voedt elkaar daarmee, want het volk is zwaar ondervoed. Dat is wat de nieuwe doleantie is. Zorg voor elkaar, voedt elkaar, en leer elkaar over de rechte inzettingen des Heeren, onderwerpelijk, niet voorwerpelijk.

Welkom op de ark. We zullen vaste koers varen, immers, wij worden geleid door de allerhoogste. Een vaste burcht is onze God, een toevlucht voor de zijnen. Wij hebben ook aan onze zijde die grote wolk van getuigen van de oudvaderen en oudmoederen die nog steeds spreken en nog steeds voor het volk willen zorgen, zoals ook Mozes en Elia Jezus en zijn discipelen in een wolk bezochten. De nieuwe doleantie is er dan ook voor om de band met de gereformeerde oudvaderen en oudmoederen te herstellen, de brug te bouwen. Zij horen er ook bij. Laten wij hen niet verwerpen. (Spreuken 1) Ook nalatigheid en negeren is een vorm van verwerping. De nieuwe doleantie brengt de wolk van getuigen terug, en laat zich door deze wolk leiden. Alleen zo kunnen wij door woestijn en wildernis heenkomen. Zij zijn niet voor niets gegeven. Dat is het grote 'eert uw vader en uw moeder, opdat uw dagen (gaven) verlengt worden.'

Zoals men de hel overmatig heeft lopen verletterlijken, en een onbeschrijfelijk extremistisch zwaard aan een zijden draadje boven het hoofd van gevoelige, kwetsbare kinderen met een verstand zo fragiel als een eierdop heeft gehangen is niet opvoedkundig. Dan ben je psychologisch verkeerd bezig. Het heeft niets meer met het ware ouderschap te maken. Het is psychopatisch.

Deze put gaat diep. De theologische wachters die hiervoor ingehuurd zijn verdedigen het zelfs met hun varkensgrieks, terwijl ze vaak onkundig zijn over de brontekst in het Aramees, de taal van Jezus. Vandaar dat de nieuwe doleantie ook net als bij de kerkorde van Wezel in de jaren 1560 terugwijst op de grondteksten. Men is daar van afgeweken en zo is het misgegaan. Men heeft het uit de context gehaald. De nieuwe doleantie hamert op het belang van verdiepende exegese, voortgaande exegese, die zowel teruggaat als vooruitgaat.

Ik had dromen over de nieuwe doleantie, als witte hemelse orca's die tot de Nederlandse kusten kwamen.

De mensen om ons heen leven van de macht van de dood, van het vlees van dode dieren, waarvoor ze juist zorg moesten dragen. Men meet godvruchtigheid af aan de mate waarin men zorg draagt voor de meest kwetsbaren. Hierin heeft Nederland gefaald, en ook de kerken. Zij hebben zinnebeelden verletterlijkt. Er moest een strijd komen tegen de zonde. Het is geen strijd tegen vlees en bloed. Zo heeft Nederland de geestelijke oorlogsvoering verzaakt, en leeft in diep deserteurenschap, en is zo onder het oordeel gekomen. Daarom moet de nieuwe doleantie wel komen.

Vraatzucht zit op de troon in dit land. Het is ook geldzucht. Men is er maar druk mee, en de ware opdracht van de schepping, om zorg ervoor te dragen heeft men opzij geschoven, en daarom is God hen tot een vijand geworden. Maar niemand zal met succes strijden tegen de Heere. Men leeft slechts in de schijnoverwinning en schijnveiligheid van Laodicea, in valse gerustheid en zelfgenoegzaamheid. Men kauwt op de eigen staart, in krankzinnigheid. Maar laat de Heere u genezen van deze krankzinnigheid. De zonde heeft de mens krankzinnig gemaakt. De zonde heeft de mens zo'n eigenwaan en eigendunk gegeven. De zonde heeft de mens zo overbelangrijk gemaakt dat niets anders meer telt.

Laat de Heere u uitleiden. De Heere roept : Kom. Och, dat u moge luisteren naar des Heeren roepstem. Och, dat u er dankbaar voor moge wezen dat er een teken uit de hemel is gekomen. De Heere is getrouw, ook als de mens ontrouw is. De Heere is lankmoedig. Altijd is de Heere langzaam tot oordelen. Het is nog niet te laat. Och, laat des Heeren roepstem toch niet aan u voorbij gaan. Klaagt over de zonde, en strijd tegen de zonde, opdat de engelen ook uw voorhoofd zullen verzegelen (Ezech. 9). Elk oordeel des Heeren is waarachtig en goed, en verdient alle lof. Onder de oordelen des Heeren worden de vromen getuchtigd. Och wees u toch bewust over de oordelen en het loon der zonde. Altijd staat deze zonde op de loer, en zijn begeerte gaat naar u uit. Och, dat u zult volvoeren de taak waarvoor u bent geschapen, waarvoor u bent geroepen. Velen zijn geroepen, maar weinigen luisteren. Laat het u niet bevreemden. Dit is het tijdperk van Laodicea.

Velen zijn geroepen, weinigen zullen ingaan. We leven in de dagen van Noach. Slechts enkelen zouden tot de ark gaan. Noach werd bespot. De dagen waren goddeloos. De mensen hadden hun eigen religies en godsdiensten, maar ze waren vruchteloos voor God, omdat het instellingen van mensen waren.

Nu, geliefden, laten wij onze hoofden buigen, en de Heere smeken, de zonden van het aardrijk onder ogen komen en ze niet meer schoonpraten, ja, ook de zonden van de kerken, van de religies,

de menselijke overleveringen. Het is veelal voorwerpelijk geworden in plaats van verbandelijk onderwerpelijk.

Heere, wat heeft de mens Uw schepping toch aangedaan. Uw mooie schepping compleet vernield. En de kerken zijn vol met hete hoofden en koude harten, vol met farizeeërs die zichzelf boven alles en iedereen wanen. En zo werden de kerken tot gevaarlijke plaatsen, tot roofzuchtige beesten. Dank U dat U een overblijfsel heeft. Daar houden wij ons aan vast. Dank u dat de poort eng is en niet dicht. Dank u dat het pad smal is in plaats van dat er helemaal geen pad is. Dank U dat U ons leidt. Dank U dat U ons leidt tot de overwinning over de zonde.

---

23. BESPREKING VAN CALVIJN’S BIJBELVERKLARING

In zijn verklaring van Mattheus 17:5 stelt Calvijn dat de discipelen teruggeroepen werden tot hun vroegere krijgsdienst opdat ze niet ontijdig de overwinning zouden beloven.

Calvijn noemt het vadsigheid en redeloze ongevoeligheid dat de wereld de mens zo geboeid houdt dat hij niet bedenkt waarvoor hij geboren is. Om niet door de banden der wereld bekoord te worden moeten we dit ernstig overdenken stelt Calvijn. Het is een strijd tegen de geest van ijdele inbeeldingen. (Verkl. Mattheus 16:26)

We hebben misschien opgemerkt dat alles om ons heen lauw is, halfslachtig, onverschillig, afleidend van het doel, wereldsgezind, extremistisch in hun onkunde. Hoe minder mensen onderzoek doen, hoe meer zelfvertrouwen ze hebben. We hebben zo opgemerkt dat we in het tijdperk van Laodicea leven. Juist in deze situatie worden wij opgewekt en opgeroepen. Wij moeten leren tegen de stroom in te gaan, anders zijn we al dood. Je hebt hiervoor niemand anders zijn goedkeuring voor nodig. Wacht niet op de mensen, want ze slapen. Je bent zelf verantwoordelijk. Dat is een beproeving. Hierin moet je volharden. Dat is de enige weg er doorheen. Calvijn wijst op het pad van de zelfverloochening waarop je je kruis moet dragen. Wees bereid om niets te zijn.

Ook al wordt je bespot : draag het spotkleed, en draag de spotkroon. Dat is de weg van het kruis. Denk niet dat dat pad om Getsemané en Golgotha heengaat.

Calvijn wijst erop dat de mens van nature een blinde liefde voor zichzelf heeft, en zichzelf aan zijn eigen belangen toewijdt, zichzelf hoog inschattende. Calvijn wijst erop dat we daarom het kruis gewillig en van harte moeten dragen, en moeten strijden tegen de aardse lusten. Calvijn noemt dat de wereld het kruis niet draagt, maar duldt, net als een woest en weerspannig paard zijn ruiter op een gegeven moment duldt, maar niet draagt. Hij wijst dus op het belang van lijdzaamheid. (Verkl. Mattheus 16:24)

---

24. DE NIEUWE DOLEANTIE -BESPREKING DE HERAUT 1888

Kuyper wees er met ernst op dat men niet te gemakkelijk over het geloof moest denken. Het ging niet zo licht langs een glooiend zandwegje, want waarom zou Jezus dan geroepen hebben van de poort die nauw en de weg die eng is, en van weinigen die hem vinden ? Het gaat dus niet zomaar om wat geloven, want dat doen de meeste mensen op aarde. Kuyper wilde de mens in de Heraut van 1888 wakker schudden. (30/12, 1888)

Vele gelovigen, stelde hij, wilden het niet hebben over het wederkeren tot de aarde. Kuyper waarschuwde in 1888 tegen apostelen van een zeer licht evangelie, een evangelie van zwevende halfheid. Kuyper was geen Willem I en ook geen Steenblok. Hij bungelde er een beetje tussenin. Vandaar dat de doleantie voortgezet dient te worden, uitgewerkt dient te worden. Vandaar dat er een nieuwe doleantie moet komen, een tweede doleantie. De doleantie moet op het fundament van 1953 komen.

De nieuwe doleantie moet het werk van Kuyper verdiepen en verbeteren, in de juiste richting brengen. Er moet geneigd worden naar Steenblok, zoals ook in de gereformeerde gemeente gebeurde in de zeventiger en tachtiger jaren. De doleantie was nog niet klaar. Er moesten nieuwe golven komen. Kuyper was een wonderkind, maar hij had soms een zwakheid voor al teveel religieus en geestelijk snoepgoed. In sommige opzichten was hij te wereldsgezind. Toch klonk de boodschap op andere momenten krachtig door. Het is een strijd tussen Kuyper en Kuyper, tussen zijn oude natuur en nieuwe natuur.

Kuyper had organisatorische gaven van vereniging, maar tegen wat voor prijs ? Dingen werden zowel beter als slechter. We moeten daarom op de juiste lijn zien te komen van het Kuyperiaanse, en het verbinden aan het Steenblokkiaanse. Kuyper moet op sleeptouw genomen.

Kuyper stelde dat ze in gevaarlijke tijden waren aangekomen in 1888. Alles jaagde maar voort. Het leven was druk en overdruk, en er waren bijna geen stille momenten waarin je tot jezelf kon komen. De indrukken verdrongen elkaar, stelde Kuyper.

Kuyper riep op tot het oproeien tegen de stroom. De duisternis moet gaan benauwen, het moet u angst en verschrikking aanjagen, stelt Kuyper, net zoals een kind dat bang in het donker is roept en kermt, en als een dorstige in de hel die om een waterdruppel vraagt. Dan pas is het kindeke de mens heerlijk geworden, stelt Kuyper. Dan pas is de mens dankbaar. Eerst moet de mens in het nauw gedreven worden en zijn duisternis onder ogen komen, en niet zijn als een onbekeerde nachtvogel die het allemaal niet stoort, stelt Kuyper.

Kuyper stelt dat de mens het paradijs op eindeloze afstand heeft losgescheurd van het kindeke in Bethlehem. Maar voor God ligt het bij elkaar. (1/1, 1888) Ook hebben ze het paradijs van Golgotha

afgescheiden, terwijl het bij God in elkaar is verwoven. Laten we ook zeker Gethsemané niet vergeten.

---

25. HET WEZEN VAN DE NEDERDUITS GEREFORMEERDE KERK

Variatie is de manier om los te breken, eindeloze variatie. Ewa 28:35

Ze leven in het vlees, niet in variatie. Ewa 28:35

Wat is nu precies de Nederduits gereformeerde kerk in Nederland ? Zijn het rekkelijken of preciezen ? Geen kerk zal over de andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder, stelt de Nederduits gereformeerde kerk. Ook wijst de Nederduits gereformeerde kerk terug naar de grondteksten, grondtalen, de bronteksten, en vóórbronteksten, de achtergrondteksten, om het in de context te houden, en werkt de Nederduits gereformeerde kerk met zowel de oude bijbel als de nieuwe bijbel die in het boek Openbaring werd aangekondigd en die inmiddels is gekomen. Dat is de RV-Bijbel, de zogeheten Rodenberg Versie. Het is het boek des levens, de witte steen. Ook de oude gereformeerde vaderen wezen op dergelijke boeken die in hun tijd nog niet gekomen waren.

Is de Nederduits gereformeerde kerk dan rekkelijk of precies ? In sommige opzichten rekkelijk, en in andere opzichten precies. Het gaat om de variatie. Je moet in vele talen en beelden kunnen spreken om de waarheid over te kunnen brengen. We hebben niks aan enge, kortzichtige genootschappen die hun kinderen geestelijk ondervoed houden. Helaas komt dit nog teveel voor in de zwaardere kerken, ook al ligt het pad wel door de zwaardere kerken, door de geschriften althans, en moet je oppassen met te lichte kerken. Al met al moet je er min of meer Paauwiaans mee omgaan, dus op een afstand leren houden wanneer dat nodig is. Variatie dus. Daar wijst de nieuwe bijbel ook op.

‘*Varieer het eindeloos, en breek los van de opsluitende, dogmatische, orthodoxe parasieten. Ze willen je fokken, en dat kan alleen maar door je eenzijdig te houden, oncreatief, ongevarieerd. Denk aan de bloemen die alles warmbloedig omcirkelen, die alle natuurdraden weven en spinnen, blijven omhullen totdat het beste eruit voortkomt, een trap naar een nieuwe verdieping, en dan doen ze hetzelfde. Ze stoppen nooit. Ze gaan eindeloos door. De mens rafelt alles af. De mens wil alles snel-snel, kant en klaar. Ze kennen het bloemenleven niet, en het leven van de bijen en de hommels niet. Het zijn grauwe, fletse figuren geworden. Altijd kibbelen ze, maar ze werken nergens voor. Ze willen alles direct op tafel hebben, en hebben altijd alles op anderen aan te merken, alleen maar over oppervlakkigheden. Ze leven in het vlees, niet in variatie.’ Ewa 28:35*

Diep in de wildernis bloeit een bloem, met de bloesem van verloren dromen. Maar zij van de kunstmatige kerk zijn te ver weg, hun ogen gesloten. Ewa 28:39

Je mag niet indutten in variatie. Er staan veel gevaren op de loer, van verabsolutering, dogmatisering, verletterlijking, systematisering, enz. Het kan al snel overdreven en extremistisch

worden, routine-matig. Daarom moet de mens komen tot eeuwige variatie en variatie-gevoeligheid. (Ewa 28:34,46, Duizen 11:55). De mens moet komen tot het zintuig van variatie en dit van binnen ontwikkelen. (Ewa 28:31)

De grote strijd in de kerk vandaag de dag is tussen voorwerpelijk (objectificatie, wat een vorm van materialisme is) en bevindelijk, oftewel onderwerpelijk. Onderwerpelijkheid moet verbandelijk zijn, oftewel gedreven worden door de eeuwige variatie waarin deze verbandelijkheid in leven blijft.

We hebben niet te strijden tegen vlees en bloed maar tegen hiërarchiën. Je kunt ze voorstellen als een soort kwallen. De kerk heeft de duivel veel te veel verpersoonlijkt. Het heeft bar weinig met daadwerkelijke personen te maken, maar met persoonlijkheden, kunstmatige intelligentie, en dit zijn dimensionale overlappingen, waar de Nederduits gereformeerde dogmatiek over spreekt. Strijd op zich is dus niet zomaar de oplossing, maar educatie, in variatie. Het moet van vele kanten besproken worden en in vele beelden, in vele lagen en dimensies, om tot de kern en bron van de zaak te kunnen doordringen.

Geliefden, laten wij opgaan tot de hiërarchiën van God en de hiërarchiën van de wereld achter ons laten.

---

26. DE HERVORMDE KERK VANAF 1920

Het hervormd weekblad ‘De gereformeerde kerk’, werd uitgegeven door de confessionele vereniging binnen de hervormde kerk, waaruit in 1906 de gereformeerde bond ontstond als afsplitsing. De ned. herv. predikant J. Ch. Kromsigt (Kortgene 1872 - Zeist 1958) was eindredacteur van 1921-1945. In het blad van 11/9 1930 schrijft P.J. Kromsigt (Wijk bij Aalburg 1866 - ‘s Gravenhage 1941), de oudere broer van Johannes Christiaan, over geloof en wedergeboorte. Hij legt de nadruk op geloof, en stelt dat dit vroeger ook zo was, maar dat er vandaag de dag een vreemde verschuiving had plaatsgevonden. Hij stelt dat al in de jaren 1700 de nadruk kwam te liggen op wedergeboorte in plaats van geloof. Hij noemt dat doordat de wedergeboorte het middelpunt werd ook de christen het middelpunt werd in plaats van de Christus. Hij stelt dat zo de mens werd afgeleid van Christus door zijn bevinding en ervaringen waarop men zich richtte. Hij noemde dat de omgekeerde weg. Hij pleitte voor de eenvoudige en kinderlijke geloofszekerheid. Het ging hem om de blijdschap en kracht van het geloof. Hij noemde dit het zinken van de kerk. Zo werd de kerk een makkelijke prooi voor ongeloof eind jaren 1800, begin jaren 1900. Maar er is niets eenvoudigs op de smalle weg, en kinderlijke geloofszekerheid kan zo bedriegelijk zijn. We zien het gevaar van de voorwerpelijkheid in de hervormde kerk. We komen die grote hervormde kerkzaal binnen van de jaren 1930 met de grote Christus-afgod waaraan alles getoetst wordt. Je brein komt in een zen-staat, als aan de drugs. In een zijzaal ligt de zwarte bruid op haar doodsbed.

J. Ch. Kromsigt schrijft dan in het artikel erna over dat de hervormde kerk de ware gereformeerde kerk is, niet de afgescheidenen. Zij mochten die naam niet roven. Hij noemt dan dat als je de hervormde kerk binnengaat dan is er maar één voorwerp dat de aandacht trekt, en dat is de bijbel. De gereformeerde belijdenis moet een korte samenvatting zijn, volgens hem. De bijbel is van alles richtsnoer. Hij stelt dat het niet om de oude schriftgeleerden gaat die de bijbel als papieren paus behandelden. Het gaat niet om het zintuigelijk waarneembare, maar om het geestelijke. Het is bij J. Ch. Kromsigt ook Christus voor en na, maar er wordt heel wat overgeslagen.

Terecht waarschuwde J. Ch. Kromsigt tegen belijdenisverheerlijking, tegen dood conservatisme en formalisme. (18/9, 1930) Echter, dan wijst hij al te voorwerpelijk op Christus belijdenis. Het is een systeem.

Terecht waarschuwt hij voor de elk wat wils beweging, maar wat hij aanbiedt is een grote Christus afgod. Het is een soort hervormde zen. Hij waarschuwt tegen het separatisme. Hij noemt ‘iedere ketter heeft zijn letter.’ Hij noemt een soort belijdenissen oproer waarin iedereen zijn eigen belijdenis heeft en zich zo boven elkaar verheffen en tegen elkaar strijden, maar hij wil Christus belijdenis zien. Christus moet centraal staan. Dat dat ook weer problemen kan geven moet wel gezegd worden. Kromsigt heeft een oplossing : Christus. Maar daarmee is echt niet alles gezegd. Nog lang niet. Wat is dat dan in wezen ? Wat houdt dat in ?

Hij waarschuwt terecht voor vleselijke ijver met vleselijke wapenen. Maar dat kan ook in de Christus belijdenis gebeuren. Er wordt op grote schaal misbruik van Christus gepleegd. Op grote

schaal wordt de Naam van Christus ijdel gebruikt. P.J. Kromsigt, zijn broer, zegt dan dat het een strijd is tussen Christus openbaring en vroomheidsbeleving. Hij stelt dat het een strijd is voor een Christusbelijdende kerk. Maar we mogen helemaal niet zo kortaf omspringen met het Christus idee. Het is ergens onderdeel van. Het is iets waar je in vreze des heeren, oftewel caution, mee om moet gaan. Behoedzaamheid.

P.J. Kromsigt wees op Goethe, die aan het einde van zijn Faust had gezongen : 'Alles wat vergankelijk is, is slechts een gelijkenis.' Hij wijst op de gelijkenissen van de natuur. Hij stelt dat we ook het Woord nodig hebben en de geestelijke principes, zoals 'opwassen door minder worden,' 'als ik zwak ben, dan ben ik machtig' en 'roemen in zwakheden, opdat de kracht van Christus in mij woont.' (25/9, 1930) Dat zijn goede principes. Toch kan dit al snel Laodiceaans worden dat er te snel over de zwakheid wordt heengekeken, en dat het snel afgedekt wordt met een Jezus-doek. 1953, een indringende, chronische Damascus-ervaring, is dan nodig. Het mag niet iets eenmaligs zijn. P.J. Kromsigt blijft echter op het geloof hameren, het niet gezien hebben, en toch geloven. Het kan al snel bedrieglijk en verblindend werken. Het kan al snel tot een heel goedkoop evangelie worden. Bovenal is de strijd om het kerkherstel een geloofszaak, stelt hij.

Er zijn dodelijke hormonale cocktails in de hersenen. Elke dag als je opstaat is het weer een gevecht tegen deze giftige cocktails in de hersenen, en dan moet je vluchten tot het hart. Nog dieper moet je vluchten tot het ventiel van het lichaam. Vroeger was er ook zo'n ventiel in de hersenen, maar dat werd er door de zondeval uitgesneden, en nu heeft de mens andere soorten giftige en dodelijke hersenklieren die de mens in de gaten houden, slaaf van de zonde en de leugen hebben gemaakt. Simpel Christus belijden op een eenvoudige en kinderlijke manier kan daar niet tegenop. Jezus wees zelf op de sleutel van de kennis. Hij wilde niet aanbeden worden. 'Wat noemt gij mij goed ? Alleen God is goed.' Jezus was een wegwijzer. Wij moeten Jezus volgen waar hij naartoe gaat, en daarin moeten we niet overdrijven. Het is een dagelijkse strijd. Het verafgoden en verabsoluteren, verletterlijken van Jezus is de gemakkelijke weg. Het leidt tot het verderf. We mogen er nooit voorwerpelijk mee omgaan. Jezus was aangesteld als voorbeeld en herinnering. (Calvijn)

De broers Kromsigt waren de nieuwe generatie hervormde leiders. 1920 begon het nog gevaarlijkere hervormde tijdperk. Geesten hadden zich gematerialiseerd en hadden grote macht, in de hersenen van de mensen. De voorwerpelijkheid was uitgegroeid tot een allesverslindend monster. Haaien zwommen in de hersenen van de mensen. Overal speelde men Russisch roulette met dit grote beest. Daarom moet de mens vluchten tot het ventiel. Alleen door de verbandelijke onderwerpelijkheid, de bevindelijkheid, komt de mens er doorheen. Dat draait allemaal om 1953 : zien hoe diep de put van de zondeval is, waar het de mens naartoe heeft geleid. Dat is niet zomaar zigzaggen, maar dieper en dieper gaan. Er kan nog veel te veel nadruk liggen op de geestelijke voorspoedsleer ten koste van een heleboel andere facetten, ten koste van het kruis, ten koste van het visnet.

De twee broers hadden zeker ook goede dingen te zeggen. Er liep een gereformeerde en gedeformeerde lijn door hen heen. Hervormd en misvormd liggen dicht bij elkaar. Zo waarschuwde J. Ch. Kromsigt voor meerderheidsheerschappij, en wees op de geestelijke heerschappij. Hij waarschuwde tegen de ontwikkeling van meerderheidsheerschappij tot recht van de sterksten. Maar beknopte voorwerpelijkheid is een grote valstrik, een zwaar magneet, wat veel gespuis aantrekt.

Kromsigt stelde dat bij Ai de meerderheidsmacht een grote nederlaag lijdde. De minderheidsmacht van Gideon overwon. Kromsigt waarschuwde tegen verafgoding van stoffelijk kerkbezit, machtsbegeerte, eigengerechtigheid, en dubbelhartigheid, waar elke predikant tegen behoort te waarschuwen. Terecht wees hij op de profetische weg. Het koninkrijk van God moet niet geforceerd worden door eigen macht. Men mag niet op de Heere vooruitlopen. Men moest op zijn hoede zijn ten opzichte van kerkpolitiek. (9/10, 1930)

Hij noemde ook het verschil tusen geestelijke werken en vleselijke werken. Men moest ijverig zijn, want het is God die werkt.

Is Jezus dan de toetssteen ? Jezus zei : ‘Ik ben de weg, de waarheid en het leven.’ Zo vertaalden westerse vertalers het vanuit het Grieks, maar Jezus sprak voornamelijk Aramees, als de brongrondtekst, waarin hij zegt :

Ik ben de discipline, de volharding en het hongeren. (Johannes 14:6, Aramees)

Het was een voorbeeld-functie dus. Het wees op de principes. Jezus wees op de sleutel van de kennis, ook als een wegbereider, zoals Johannes de Doper de wegbereider voor Jezus was. Jezus was de wegbereider voor de volle waarheid, die na hem zou komen, waar het pad van Jezus, het smalle pad, naartoe zou leiden. Jezus hoort dus bij een zekere taal, maar het moet wel in de juiste proportie blijven.

P.J. Kromsigt maakt wel duidelijk onderscheid tussen historisch geloof en zaligmakend geloof. Hij noemt de godsdienstige kennis zoveel tederder van aard dan alle andere kennis. Het ware geloof is een gave verkregen op de weg des gebeds, stelt P.J. Kromsigt. Het is een geestelijk werk, dat niet verstaan kan worden door de vleselijke mens. (16/10, 1930)

---

27. HET VERLOREN SCHEPPINGSVERHAAL - VAN CALVINISME TOT VISSERISME

Het bloed van Jezus is in de griekse grondtekst het vergieten van het bloed van het vlees, en in de hebreeuws-egyptische grondtekst is het de besnijdenis (hoofdbesnijdenis, egyptisch), oftwel d'm. De besnijdenis is in de nieuwe bijbel het hart van het visnet, van God. Het is een besnijdend visnet. Dat is wat de opname is. Wij moeten het visnet des Heeren gehoorzamen, want het is het pad ten leven. We mogen hier niet mee omgaan als met een object. We mogen er alleen onderwerpelijk mee omgaan.

De zonde moet sterven. Er zijn geen overlevingskansen voor de mens als de mens niet hogerop komt in het geestelijke. Door de besnijdenis komen we tot het visnet, het Woord des Heeren, waardoor God met ons communiceert. (Kamba 20:12, 21:44) Het Visnet, God, wil een relatie met ons. (Kamba 15:63). God heeft het Visnet tot ons gezonden, oftewel het tuchtigende woord.

In een context van vergetelheid mogen we in de nieuwe bijbel komen tot de onderwerpelijkheid door de voorwerpelijkheid achter ons te laten.

Waar moeten we bij de geestelijke visvangst aan denken ? We moeten in lagen denken. Het leven is een schakelsysteem, een schuifsysteem. Alles heeft een effect op alles. Laten we met onze visnetten tot de Heere gaan, opdat de Heere het leidt.

De meeste nadruk moet liggen op het kruis. Het gaat niet om het object, maar om het principe ervan. De sobere sprak geen woord uit op Gabbatha. Hij was als een schaap stom voor zijn scheerders. Elke dag worden de soberen gerekend als slachtschapen. Er zijn meerdere beelden voor. In de nieuwe bijbel wordt veelal het visnet gebruikt als een beeld van het lijden en het hemelse werk.

We zijn vaak machteloos in deze dystopie, net zoals de sobere was op Gabbatha en Golgotha. Maar wij kunnen het oor genezen, en het Woord brengen. Niet als object, maar door het kruis, door het visnet. De tucht is het hoogst aangeschreven. Wij moeten niet tuchteloos zijn. Zowel het kruis als het visnet, beelden van het lijden en het hemelse werk, moeten verdiept worden.

In deze wereld zijn we vaak verlamd, kunnen we ons vaak niet verdedigen. Tot Ezechiel werd gezegd :

'*Mensenkind, zie, men zal touwen om u heen slaan en u daarmee binden, zodat gij u onder hen niet kunt begeven. En uw tong zal Ik aan uw verhemelte doen kleven: gij zult stom zijn en hun niet tot een bestraffer wezen, want zij zijn een weerspannig geslacht. Maar als Ik tot u spreken zal, dan zal Ik uw mond openen, en gij zult tot hen zeggen: Zo zegt de Here Here. Wie horen wil, hore. En wie het nalaten wil, late het na. Want zij zijn een weerspannig geslacht.'*
(Ezechiel 3:25-27)

De Israelitische talen hebben Afro-Egyptische oorsprongen. We zien in het Aramees-Hebreeuws dat het vee-offer een zinnebeeld is van het zelf-offer. In die zin is er een Kenyaans gezegde dat er bij God geen favoritisme is onder het vee, dus dat we allemaal door hetzelfde heen moeten, dat het zelfoffer voor iedereen telt.

Er is in Kenya een lied van het vrouwengebed waarin duidelijk wordt gesteld dat runderen de schuld niet betalen. Ook het waterbad betaalt de schuld niet, alleen het menselijke kind. Alleen met melk kunnen we tot God komen. We moeten het vleeskamp binnengaan als een strijder. Het voorname rund die door zijn eigenaar wordt vertroeteld heeft zij geslacht, want bij God is er geen favoritisme. Het houdt in dat een ieder zijn vleselijk leven moet afleggen. Dat is waar de geestelijke strijd over gaat. Het is niet tegen vlees en bloed. Zo moeten deze teksten geïnterpreteerd worden, als psalmen met diepere betekenissen. Het is geen strijd tegen levende dieren. Noach moest een strijd voeren tegen de zinnebeelden van het kwaad, niet de levende dieren in hun eigenlijke vorm (Genesis 9:3-4). Er waren nog restanten overgebleven van de zonde. Ook Kaïn had deze opdracht gekregen om over de zonde te heersen. Kaïn moest offers leren brengen. Wij moeten geen runderen van God’s schepping offeren, maar de runderen van onze lippen. (Hosea 14:3)

Je moet je ziel in veiligheid brengen.
Wij zijn energie.
Alle energetische systemen om ons heen zijn gehacked, ze zijn erin geluisd, door phishers.
Daar is een weg doorheen en een weg uit, maar daar willen velen niets van weten.

Zorg zo snel mogelijk dat je geestelijke zintuigen opengaan en dat je die monsters en ogres ziet die over de geestelijke gebieden heersen, dus die slechte energieën. Als je die niet ziet of niet voldoende ziet, dan ben je geestelijk blind, en makkelijke prooi.

Zorg dat je geleid wordt door dromen en visioenen, niet zomaar, maar in de context van studie, onderzoek en levensdiscipline. Dat is een hele strijd, want je moet alles voldoende toetsen. Er zijn vele valkuilen waarvoor je moet oppassen.

Nu, we hebben geschreven over de val van het Syrische dictator-bewind in één van onze andere bladen, Bevindelijk Nederland, 9/12, 2024, over Bashar al-assad die naar rusland is gegaan. Heb ik altijd veel dromen over gehad, maar die moest echt weg, want ze hadden daar gevangenissen van politieke tegenstanders waar de meest gruwelijke dingen gebeurden, laten we het er maar niet over hebben, maar het komt zo'n beetje neer op dat boek van Richard
Wurmbrand, een roemeense predikant, over de ondergrondse kerk, ook over de meest vreselijke gevangenissen, Mengele achtige toestanden. Mengele was nog wel erger dan Hitler. Maar in ieder geval, dat Mengele-achtige bewind in Syrië is ineen gestort.
De gevangenis deuren gingen open.

Een paar dagen geleden toen ik wakker werd had ik allemaal flitsen van Suriname.

In ieder geval ging ik toen het nieuws bekijken. Bleek het dat er een grote Surinaamse wachter was weggehaald, de dictator Desi Bouterse, hele beruchte crimineel kan je wel zeggen, van de december moorden, stukje surinaamse geschiedenis, en ja, hij was dan wel niet meer aan de macht, maar het is een grote parasiet die heel suriname nog steeds in de greep hield en het sleepte maar door. Ik merkte

toen dat ik met mijn ziel dieper in Afrika kon komen, want Suriname heeft Afrikaanse wortels, dus het ligt heel diep in Suriname.

Dus wegname van twee grote dictatorsystemen, van Syrië eerst, en als een biljartbal raakte het toen Suriname, want ik bleef maar dromen over een biljartkamer, en er was iemand die bij die biljarttafel stond met zo'n stok, maar het was heel dichtbij de muur, en toen vroeg ik me af of het biljarten wel goed zou gaan, want die stok raakte de muur al. Dus we moeten even afwachten hoe het verder gaat verlopen.

Maar je moet dus gebruik maken van die geopende poorten, want we zaten allemaal onder die Surinaamse Bouterse
troep. Het is mentale marteling. Dus concentreer je om door die geopende poorten tot Afrika te gaan. Daarom heb je die Afrikaanse boeken ook die ik je heb gestuurd. Daar liggen de natuurbronnen, ook van de hogere natuur. Als je dan de Mount Kenia opgaat, de twee na hoogste berg in Afrika, van meer dan 5 km hoog, dan zijn er eerst een heleboel ogres (monsterachtige dwergen en andere soorten monsters) waar je aan moet ontkomen. Ja, die hebben alle lagere landen nu al, dus denk niet dat je in Nederland wel veilig bent tegen die dingen, want ze besturen Nederland dus
ook. Daarom zeg ik : Ga Mount Kenia op. De hoogste berg in Afrika is de Mount Kilimanjaro van bijna 6 km, in Tanzanië. Die kun je ook beklimmen. Het hoogste punt is genaamd Uhuru, of black Uhuru. Uhuru betekent vrijheid in het Swahili. Dus ja, het is het hoogste punt van Afrika.

Zorg nu dat je dat doet, want ik weet niet hoe lang die poorten openblijven. Daar wordt inmiddels weer over gestreden.

Ga de ogres zien, want die willen zich graag geheim houden voor mensen, zodat ze alles met de mensen kunnen doen wat ze maar willen.

zorg dat je je ziel hier in veiligheid brengt, dus blijven overdenken en erop concentreren totdat je er bent, en die ogres ontwijken
ga dit voelen

Over welke territoriale geest heb ik het die is weggehaald ? Nu is er een poort geopend tussen Suriname en Afrika, die heel lang heeft dichtgezeten door de geest van Bouterse, Tepine, een reuzenspin die in allerlei vormen kan veranderen. Het is een phisher, die bijvoorbeeld zich kan veranderen in vertrouwde mensen om je heen, zoals je familie. Zodra je erin trapt heeft hij telkens weer toegang door zijn mobiele telefoon. Zo komt hij je huis binnen. Ik had ook een droom over die geest, die toen zichzelf als vrouw had veranderd, van een postloket. Ze bedreigde me heel subtiel, maar ik trapte er niet in, en toen hadden we een stare-down. Ik bleef haar aanstaren in haar ogen totdat ze niet meer bewoog. In ieder geval is Tepine nu van de poort verwijderd en is er toegang, maar de vraag is hoe lang deze poort zal openblijven.

Er staan twee scheppingsverhalen in de oude bijbel. De eerste mens is iets relatiefs. Er zijn meerdere scheppingen van mensen opgetekend in de oude bijbel en nieuwe bijbel. Men heeft verschillende dingen uit de grondtekst weggelaten in de vertalingen veelal. Toen de eerdere Eva de

eerdere Adam ontmoette was er eerst een gevecht, als een Pniël situatie. Ze moesten elkaar eerst toetsen.

Zowel in de oude als in de nieuwe bijbel was de eerdere Eva degene die de eerdere Adam aanviel. Dat staat in de grondteksten die door vele moderne bijbelvertalingen niet worden besproken. Het is een schande, want zo ontgaat ons de gehele context.

In de hebreeuwse grondtekst sloeg de amazone Jakob op zijn geslachtsdeel, op zijn testikels, daar waar zijn voortplantingskracht was (yarek), zijn zachtheid, zijn gevoeligheid. Zijn geslachtsdeel werd doorboord, gespietst, of er ging een ring doorheen (yaqa). Hij werd gebroken, uitgehongerd en van zijn zaad ontdaan, in de grondtekst. Natuurlijk mogen we dat niet letterlijk opvatten, zoals we slachten ook niet letterlijk mogen opvatten, omdat het een beeld is van de omgang tussen twee aan elkaar vreemde volkeren. (Handelingen 10) Het is een beeld van de geestelijke strijd. Jakob werd verbroken in zijn oude natuur, zodat zijn geestelijke natuur vruchtbaar zou worden. Zo komt dit ook voor in het verhaal over de eerdere Eva in de nieuwe bijbel, Keyena, oftewel Kenia. Toen Teklé, een eerdere Adam, Kenia ontmoette viel zij hem aan, en gebruikte hem voor nageslacht. Natuurlijk heeft dat een geestelijke opvatting. (Duizen 6) Kenia wordt soms genoemd als Zij met een hoofdletter, en soms met een kleine letter, zij, dus weer is er sprake van een hogere en een lagere Kenia. Kenia is dus ook een naam voor God, zoals Eva dat ook kan zijn als Jahhava. Hava is Hebreeuws voor Eva.

De strijd tussen de geslachten is er altijd geweest. Uiteindelijk beeld de vrouw de noodzaak voor de man uit om aan zichzelf te sterven, opdat door zijn zaad de nieuwe mens wordt geboren. Dat is waar deze verhalen over gaan.

De geest van Jupiter moet verslagen worden die hoog troont in de kerken, die iedereen verblind houdt en aan de drugs. Het is een kauwende waanzin. Toen Nederland in 1945 van de nazi's werd bevrijd leed Kenia nog steeds onder het Engelse nazi regiem. In de vijftiger jaren was er de Mau Mau opstand tegen de Engelse kolonisten. In 1963 werd Kenia onafhankelijk en in 1964 kwam Kenia los van de Engelse monarchie.

Het Keniaanse scheppingsverhaal stemt overeen met het oude bijbelse en nieuwe bijbelse scheppingsverhaal.

Heel duidelijk stelt het Keniaanse scheppingsverhaal dat het begon met een matriarchie, en dat vrouwen sterker waren dan mannen. De eerste man en vrouw waren genaamd Gikuyu en Mombi, gemaakt door de Heere van de Natuur, Mogai, die woonde op de Mount Kenia. Mogai nam Gikuyu naar de top van de berg om hem de schoonheid van het land te laten zien. Daarna moest Gikuyu afdalen tot het land, om zich daar te vestigen. Mogai gaf hem Mombi, een vrouw, wat schepper betekent. Ze kregen negen dochters. Gikuyu wilde ook een zoon. Knapen konden alleen met zijn dochters trouwen, als ze zich zouden onderwerpen aan de matriarchische orde. Er heerste polyandrie, veelmannerij, en de vrouwen waren brute vechters, twistziek. Mannen werden snel tot de doodstraf veroordeeld voor het minste of geringste, of gewoon vanwege jaloezie. Mannen werden onderworpen aan vernedering en ongerechtigheid. Het kwam tot een opstand, maar de vrouwen waren sterker en betere vechters.

De mannen besloten toen te wachten totdat de vrouwen zwanger zouden zijn om dan toe te slaan. De mannen wilden de namen van de stammen toen veranderen. De vrouwen noemden de mannen ondankbaar, en waarschuwden dat als ze verder zouden gaan om hun plannen tot uitvoer te brengen, dan zouden ze weigeren om nog zwanger te raken, en ook zouden ze de mannelijke kinderen doden die waren geboren als een gevolg van het verraderlijke plan. De mannen besloten daarom tot een gematigde patriarchie, om een conflict te voorkomen. Vrouwen moesten gerespecteerd blijven. Het boek ‘Facing mount Kenya’ uit 1938, van Jomo Kenyatta gaat uitvoerig hier op in.

Er is een driehoek van variatisme, fragmentarisme en reductisme waarin de vergetelheid ligt waardoor het ego aan de vleselijke ego kennis kan afsterven. Hierover spreekt de nieuwe bijbel. De mens moet weer leren geestelijk vissen. Calvinisme ontsproot uit het christendom. Het visserisme ontsproot uit het calvinisme en het christendom, uit de reformatie, vanuit de bevindelijke hoek. De reformatie was een nieuwe religie, ontsproten uit het christendom, maar het visserisme is ook een nieuwe religie. Het bespreekt zowel de oude als de nieuwe bijbel, en de grote brug ertussen : de tweede bijbel.

1. christendom
2. reformatie
3. calvinisme
4. visserisme

Dit is waar de nieuwe doleantie toe leidt. Het visserisme komt voort vanuit de bron van de geestelijke vergetelheid, de Witi, waar de nieuwe bijbel over spreekt.

De waarde in het Betelgeuse paradijs, in Oan, is de Witi, de vergetelheid, met een zwaar fundament van niet-bestaan. De mens begint hier voort te druppelen. Alles is vluchtig en fragmentarisch. Deze waarde zal zich moeten hechten aan de hersenen.
Werktuigen 4:41

De mens staat niet op zichzelf maar is een reeks van gebeurtenissen die aan elkaar verbonden zijn. De Damascus ervaring van de schrik des Heeren is hierin zeer belangrijk. Hierin moeten we tot Witi komen, door variatisme, fragmentarisme en reductisme.

Variatisme : leven door variatie
Fragmentarisme : van alles maar een heel klein beetje
Reductisme : leven met de kleinste beetjes die steeds kleiner worden, het steeds kleiner worden van de hoeveelheden, waarin die andere verborgen wereld van Witi kan ontwaken, van de geestelijke vergetelheid, waarin men zich weer de bronnen van het leven, het diepere, kan herinneren.

De mens moest het onbewustzijn in tot de vergetelheid om de eeuwige kennis op te wekken.
Werktuigen 1:50

Als de mens heen is gekomen langs de valstrikken van het witte farizeïsme, dan komt men in Witi, en dan is daar een grote hemelse ladder.
Ruimte raakt daar uitgeput en vloeit over in iets anders, als een soort spiegeling.
Werktuigen 1:65-67

Wel moet de mens dus door de
vergetelheid heen om af te sterven aan
het ego. De mens mag niet in de leegte
blijven hangen, maar moet alsmaar
leger worden totdat het doel is bereikt :
de wedergebondenheid.
Hierin sterft het ego, in de grote
afscheiding.
Werktuigen 3:6-7

De amazones van Orion, Betelgeuse
en de rand van het heelal zullen tot de
aarde naderen als zendelingen van de
kennis van de heilige vergetelheid, van
Witi.
Zij brengen het Woord van geestelijke oorlogsvoering, in een grote oorlog. Zij sparen het ego van de onwetendheid, van de onverschilligheid, niet. Zij komen als de vergetelheid, als Witi, tegen de goden van deze tijd en van de aarde.
Werktuigen 3: 20-21

Een ieder die niet de leegte van de vergetelheid ingaat zal sterven, is levende al dood. Vandaar dat de brug
onmisbaar is.
Werktuigen 3:27

De mens moet zich uitstrekken tot de heilige vergetelheid waarin het altijd meerwillende ego uitgeblust wordt.
Hiervoor moet de mens strijden,
filosoferen, onderscheiden. Dat is het
geestelijke visnet.
Werktuigen 3:18

---

28. HET HERSTEL VAN DE VISSERISTISCHE LEER - DE KOMST VAN DE GEESTELIJKE INTERCOM

Het calvinisme was een nieuwe religie in de jaren 1500, maar geheel nieuw was het niet, want het kwam voort vanuit het christendom en de reformatie. Zo is dat ook met het visserisme, wat in de 1970-er jaren kwam opzetten. Het is een nieuwe religie, maar niet geheel nieuw, want het heeft zijn bronnen in het christendom, de reformatie en het calvinisme, en kwam uit bevindelijke Steenblokkiaanse hoek. Was Steenblok inderdaad te eenzijdig waarvan hij door de gereformeerde gemeente werd beschuldigd ? Hoe dan ook is er in het visserisme die eenzijdigheid niet te vinden, en toch is zij eenzijdig in haar soberheid, stelt zij zich geestelijk eenzijdig op tegen het kwaad, want er moet een zekere balans zijn tussen meerzijdigheid en eenzijdigheid, zoals onze catechismus ook stelt in inzetting 41. Dit is een compromisloze eenzijdigheid.

De wortels van de gereformeerde gemeente en dus ook van de steenblokkiaanse beweging, waren Ledeboeriaans, en dus charismatisch. Het visserisme is voortgekomen vanuit de zwaardere, oftewel bevindelijke, sobere hoek van de herlevende charismatische beweging. Het visserisme is het gezuiverde calvinisme, want Calvijn was nog niet klaar, en het calvinisme had nog voldoende onzuivere elementen. Het was nog rauw, de diamant was nog onbewerkt ruw. Het visserisme kent de oude bijbel, de nieuwe bijbel, en dat wat er tussen ligt, de tweede bijbel. Het visserisme werkt met de Nederduits gereformeerde dogmatiek van de latere Nederduits gereformeerde kerk. De Nederduits gereformeerde kerk ging mee met het visserisme, oftewel met het gezuiverde calvinisme.

De visseristische leer voegt de missing links toe, en verdiept het calvinisme.

De nieuwe bijbel staat vol met de visseristische elementen. De mens leert zo geestelijk te vissen, en leert het vleselijke vissen af. We gaan van voorwerpelijkheid tot verbandelijke onderwerpelijkheid, door de schrik des Heeren, oftewel de Damascus ervaring.

We leren de grootte kennen van de zonde en van het bedrog op de aarde. We blijven niet zitten bij de zonde, maar voeren er oorlog tegen, maken er jacht op. Dat bevel was al aan Kaïn gegeven, en Ezau was de uitvoerder, de grote jager. Hij maakte jacht op de zonde, liet het er niet bij zitten. Hij werd zwaar bedrogen en verraden door zijn broer Jakob. Zo kwam Ezau tot het tranendal, tot de bedelkom met het rode, waarin hij af moest sterven aan al zijn aardse en familiaire status. Dat is een andere kant van de Israelitische grondteksten die vaak onderbelicht blijft, maar in het visserisme ruimschoots wordt besproken, in de nieuwe bijbel, en in de Nederduits gereformeerde dogmatiek.

De wereld krijgt nieuwe fundamenten. Dingen worden verdiept. De ondergesneeuwde zuilen van religie en filosofie worden getoond. De wereld gaat door veranderingen heen. Blijf positief denken, blijf werken aan opbouw en herstel. De geestelijke intercom is gekomen. Het is de visseristische intercom voor alle geestelijke vissers die het aardse hebben achtergelaten. Zij zijn van het brede pad afgegaan en tot het smalle pad gekomen. De wereld wordt een wonder. Laat u niet afschrikken door de dystopie die het nu is, maar prik er doorheen. Ga het verdiepen en kom tot de fundamenten van het bestaan.

U wordt geroepen, nu, om de leerstellingen van het visserisme te onderzoeken. Dat is wat de nieuwe doleantie is. Dat gaat niet buiten het begrip van kerkgeschiedenis om. Het gaat er dwars doorheen en maakt alles anders. Jezus vernieuwt. Ook het begrip Jezus wordt vernieuwt. Het gaat niet om de voorwerpelijke Jezus, maar de onderwerpelijke Jezus. Dan komen we uit bij Ezau die hiervan een groot typologisch beeld was in de grondteksten. Ook komen we dan uit bij het bevel van Kaïn om de zonde te bestrijden, en daarvoor moet je eerst weten waar de zonde zich begeeft, hoe groot het is, wat de verhoudingen zijn, de proporties. Dat is het bevel van zondag 1. Dat is een Heidelbergs bevel.

Nu, geliefde broeder en zuster, we naderen tot die grote intercom des Heeren die herstelt wordt in deze dagen, tot de verborgen, en verloren leer van het visserisme. We zullen kijken waar het ons zal leiden. Kerken zijn of te zwaar, of te licht, of te meerzijdig of te eenzijdig, maar er zal balans moeten komen, door het variatisme, het fragmentarisme en reductisme, tot Witi, de geestelijke vergetelheid, de grote leegte van het paradijs waarin de herschepping is. Van diep zal het komen, en tot diep zal het gaan. Het roept het diepe, van diep tot diep. Blijf niet treuzelen. Het zal weer dag worden. Laat dat wat om u heen gebeurt u niet moedeloos maken. Wij bouwen voort, wij blijven verdiepen, wij blijven verbinden, en hierin zijn wij getrouw tot het verlorene. God is gekomen voor het verlorene. Dat is wat de goede Herder is. God verstoot niet, zal desnoods omwegen maken om het verlorene te bereiken. Het is de mens zelf die God verstoot, de levensbron verstoot, en zelfs dan verstoot God niet, want als de mens ontrouw is is God nog steeds getrouw. Als God schijnbaar verstoot dan is dat om de mens erop te wijzen dat de mens eerst dieper moet gaan, terug moet gaan, tot de olieverkopers, tot de broodverkopers, tot de waterverkopers. Het is een lange weg terug tot de levendmakende waterbronnen van het bestaan. Ja, dat is ook voor de rijke man, dat is ook voor de dwaze maagden. Maar zij moeten ook door die enge poort, door het oog van de naald. Ook zij moeten alles afleggen om Jezus te kunnen volgen. Och, wordt toch niet te zwaar bevonden, wordt toch niet te licht bevonden. Houdt u vast aan de hemelse leer, door uw eigen verderfelijke leer los te laten. Twijfel weer, wordt niet lichtzinnig en oververtrouwend. Wees niet naiëf.

Positief denken heeft vele valkuilen. Die worden in de nieuwe bijbel besproken, en in de Nederduits gereformeerde dogmatiek. Blijf koers houden. Wij mogen niet overpositief zijn, want dat is verblindend. Wij moeten positief zijn wat betreft de educatie, een leergierig karakter hebben. Wijsbegeerte en godsbegeerte.

Hoort de intercom, geliefde broeder of zuster, die zo duidelijk spreekt in deze dagen. De kerken zullen door het herstel heen moeten en wederom opgebouwd worden.

Het wonder geschiedt van binnen, nu het van buiten steeds duisterder en duisterder wordt. Leer de taal hiervan te begrijpen, leer het te ontraadselen. Het vergankelijke is een gelijkenis, stelde Goethe. In dat spoor verder.

Halleluja. Laodicea, kom tot de Heere en koopt de ogenzalf. Koopt het vissersgerei en leer te vissen. De Heere is uw gids.

---

29. CALVIJN’S BIJBELVERKLARING

David wordt Ahn genoemd veelal in de nieuwe bijbel. Dat is zijn Orionse naam, komende uit de Orionse mythologie die aan de oude bijbel vooraf ging. Ahn is een beeld van de overwinning over het vlees.

Noach kreeg het geestelijke jachtsbevel in Genesis 9:3-6. Dat was een strijd tegen het zondige vlees, niet tegen vlees en bloed op zich. Beunhazen hebben dit verletterlijkt.

Noach moest tot Ahn worden, tot overwinnaar over het vlees.

In de Aramese grondtekst van de oude bijbel staat er in vers 6 dat er absoluut van niemand bloed vergoten mag worden. Het verbond is ook met de dieren gesloten.

In de nieuwe doleantie moet Kuyper verdiept worden tot de kersteniaanse en steenblokkiaanse lijnen. Het moet de verschrikkelijke kloof tussen Kuyper en Kersten overbruggen.

In zijn artikel ‘Donkere Dagen’ (Saambinder, 11/6/1925) stelde Kersten dat men zich aan het verharden was tegen de oordelen des Heeren, dat de wereld steeds brutaler werd in het zondigen, en dat de kerk in slaap was gezonken. Hij noemde het een grote tragiek.

Zowel Calvijn als Ledeboer wezen erop dat de verkiezing zowel door Abraham moet als door Jakob. De verkiezing is tweeledig. Abraham ging door zijn geloof in, en Jakob door zijn strijd. Ledeboer wees erop dat als we niet als Jakob aan de Heere hangen, dan worden we weggespoeld. Geloof en strijd, en leer van des Heeren tijd. Het is niet zomaar genade of werken op zich. Men moet des Heeren worden geleid.

Calvijn stelde dat zodra de mens met de geheimenissen van God naar willekeur handelen, dan wordt het een goochelspel van nabootsing, omdat de bandeloosheid geen grenzen kent. (Verkl. Markus 7:32)

We hebben te maken met de tijdgeest van buitensporige en buitenproportionele genade die de geboden des Heeren wil uitschakelen, opdat de mens vrij spel heeft. Deze lijnen lopen dwars door de gereformeerde stadia heen. Het misbruiken van genade is het misbruiken van God die de genade heeft ingeperkt door strenge leerregels.

De gereformeerde oudvaderen waren veelal met deze leerregels omtrend de genade bewapend, maar door de moderniseringen is het steeds meer vervlakt en voorwerpelijk geworden.

Wat liggen er een heerlijke bronnen in het werk van Calvijn, ik kan het niet genoeg benadrukken, maar wel moeten we beseffen dat deze bronnen bewaakt worden door slangen, die zich ook in het werk van Calvijn bevinden, met name in de Institutie.

Calvijn waarschuwt tegen het overmoedige vertrouwen, het oververtrouwen, oftewel het vertrouwen dat niet getemperd is door ootmoed, het aanmatigende vertrouwen. (Verkl. Mattheus

15:28) We kunnen stellen dat het oververtrouwen de weg is geweest tot de overgenade, de hypergenade, die veel heerst in de lichtere kerken. Calvijn noemt het een gebrek aan nederigheid, het valselijk toeeigenen. Er is in de leer van Calvijn zeker plaats voor genade, die zeker niet door het vlees verdiend kan worden, maar de ware genade is een ander soort loon. Dat loon heeft niet met de werken op zich te maken, maar met het 'wanneer'. Hieraan zijn zowel genade als werken onderworpen, aan de tijden des Heeren. Het wel of niet werken, als het door de Heere is ingegeven, wordt door de Heere beloond, in de leer van Calvijn. Zij die door de Heere geleid worden worden daarvoor beloond, niet zomaar wanneer er te pas en te onpas goede werken worden gedaan. Des Heeren leiding strijdt dus tegen de willekeur der mensen.

Calvijn noemt de overberoeming van het volk dat zich van alles aanmatigd door genade pure ondankbaarheid. Ze zijn niet nederig, willen het grote en verachten het kleine. De overgenade die vandaag de dag in de kerk heerst is gevaarlijke opgeblazenheid. Het is bedrog. Calvijn heeft er zwaar tegen gewaarschuwd. De jonge Calvijn, van de Institutie, zat nog diep verstrikt in de uitwassen van genade, en de uitwassen van de uitverkiezing, maar in zijn verklaringen van de bijbel zet hij dit min of meer recht, ook al zijn de leerstellingen van de Institutie altijd bij hem gebleven. Dat zat te diep ingebakken. Hij laat ook de andere kant er van zien, en vandaar dat hij ook aan zijn hoorders de opdracht gaf om met de Institutie ook zijn bijbelverklaring te lezen. Daar laat hij de diepte zien van de Institutie. De Institutie vindt hij verder een goede beveiliging tegen mogelijke inmeng van het vleselijke. Hij geeft zijn geheimen niet zomaar prijs. Als je alleen teert op de Institutie, dan zet het je op het verkeerde been. Het is een raadsel wat verklaart wordt in de bijbelverklaringen. Daar haalt Calvijn alles uit de kast. Hij beoefent dialectische theologie, zoals de oude bijbel dat ook doet, en de nieuwe bijbel trouwens ook. Hij is tegenstrijdig voor een reden : niet door het vleselijke, maar wel door het geestelijke.

Calvijn laat zien dat toen de heidense vrouw door God werd afgewezen er door haar nederige geloof toch toegang was. God kan dus zeker ook verbeden worden. God kan omdraaien. Dat is ook een belangrijke les voor hen die beweren dat er geen weg is uit de hel, een valse leer die velen in psychiatrische klinieken heeft laten gaan. De gereformeerde oudvaderen lieten ook een geheel andere kant zien. Calvijn stelde zich ook voorzichtig op met al te krasse en definitieve uitspraken omtrend dit onderwerp. Hij wees er op dat het aan God was, en dat het een dichterlijk geheimenis was, en dat de mensen het niet moesten verknallen door overmatige nieuwsgierigheid, want dan zouden ze in gebeuzel terecht komen. Wel deed hij niets af aan de ernst van het onderwerp.

Door het geloof vond de heidense vrouw een kleine opening, en was God bereid haar alles te geven waar ze om vroeg. God kan dus zo ineens omslaan. God is niet overmatig hard en onbeweegbaar. Het is zeer zeker misbruik van God's naam als men God voorstelt als een onverschillige en onbuigzame sadist. De oude bijbel laat zien dat God ook berouw kan hebben.

Calvijn stelt dat God altijd bereid is onze wensen te vervullen zolang het overeenkomt met geestelijke doeltreffendheid. We zagen dat de heidense vrouw niet zomaar geloof vertoonde, maar zelfvernedering, en dat God hieraan tegemoet kwam. Het geloof waar Jezus over sprak was dus in een veel groter verband dan zomaar historisch geloof of eenvoudig geloof.

Calvijn noemt geloof door nederigheid werkend, wat erop neerkomt dat men zich laat leiden door de Heere om de nodige werken te doen. Geloof zonder werken is immers dood. Het is niet zomaar

trouw, maar gevoeligheid voor de roeping des Heeren. Deze gevoeligheid onderscheid de werktijden en rusttijden des Heeren.

De heidense vrouw kwam tot iets van de genade, omdat ze de diepte zag in de woorden van Jezus, en niet zomaar er tegenin ging. Ze werkte dus met het Woord. Ze paste het op een creatieve wijze toe op haar eigen leven, wat vervolgens werd beloond door Jezus. Dat laat ook zien dat we creatief mogen en moeten omgaan met de oude bijbel, en dat we het niet te star en oppervlakkig, niet te rechtlijnig mogen maken.

Zo komen we in de diepere spelonken van het werk van Calvijn, tot de bronnen. Calvijn stelt dat we niet zomaar mogen aanrotzooien met de woorden des Heeren, dat we het niet naar willekeur mogen gebruiken, maar dat we ons moeten openstellen voor de leiding des Heeren, die alleen tot de nederigen komt. Wij mogen de oude bijbel niet overmoedig en eigenmachtig gebruiken. In de leer van Calvijn is gevoeligheid beter dan vertrouwen. De nederigheid ligt erin dat men dankbaar is met het kleine. Men heeft niet veel hemel nodig. Jezus noemde het groot geloof toen de heidense vrouw toonde dat ze geloof had voor het kleine, voor het minste.

We hebben niet veel nodig. Het leven is niet in het vele, maar in het minste. Het is een enge poort, en het gaat over een smal pad. Je grote dromen moet je ervoor laten varen. Het meeste wat je hebt en bent moet je ervoor inleveren.

Eerst zegt Jezus dus ‘nee’, en daarna ‘ja’. De woorden van Jezus zijn dus ook een beproeving. Het gaat erom hoe we met deze woorden omgaan. God is bereid om aan ons tegemoet te komen.

Calvijn noemt het een beproeving. De heidense vrouw wilde eerst alles nemen, en daarom werd zij door Jezus afgewezen. Zij benaderde Jezus eerst door het vleselijke. Toen deed Jezus een beroep op het geestelijke, en omdat ze zich vernederde gaf hij haar toch een kleine opening. Calvijn stelt dat de Joden daarentegen het om niet hadden ontvangen, maar degenen die er reikhalzend naar uitkeken van zich wegstootten. We zien dat ook in de kerken, dat ze veelal te hard en afwijzend zijn geworden naar de andersdenkenden. Calvijn noemt het als een waarschuwing. Wij moeten meer flexibel zijn zoals Jezus, ook al moest er aan bepaalde geestelijke eisen voldaan worden, want alleen door nederig geloof was er toegang tot het minste. (Verkl. Mattheus 15:26)

Calvijn stelde dat de heidense vrouw hardnekkig was in haar strijd, dat ze zich niet liet wegsturen door God, dat ze zich vasthield aan haar hoop. Ook Jakob wilde de Heere niet zomaar laten gaan op Pniël. ‘Ik laat U niet gaan, tenzij gij mij zegent.’ Dat soort strijdend geloof wordt door God tegemoet gekomen. Wij moeten vasthoudend zijn in ons geloof, en ons niet laten afschepen, zelfs niet door Jezus. Wij moeten worstelen met den Heere. De heidense vrouw liet zich door Jezus niet afschrikken toen hij haar afwees, en Jezus had grote bewondering voor haar, voor deze strijdende amazone. Calvijn noemt deze houding het ware geloof. (Verkl. Mattheus 15:25)

Calvijn noemt het een bepaalde tijd des Heeren, een bepaalde bedeling, waardoor de Jezus zo reageerde. We zien dan dat God soms toch uitzonderingen kan maken. Het gebeurt in het samenspel tussen God en mens. God kan zich door mensen laten inspireren, en kan door mensen van gedachten veranderd worden. Wel moet het in overeenstemming zijn met de hogere en verborgen plannen des Heeren. Calvijn laat God in verschillende lagen zien, en zo ook de mens. Het is een

heel ingewikkeld systeem van variabelen en constanten. Daarom is het ook niet calvinistisch om al te precies te zijn of al te rekkelijk, want dat is de natuur van Calvijn niet, alhoewel hij ook in sommige dingen vast was geraakt en niet vrij is geweest van heerszucht, die heel ver kon gaan. Calvijn was dus zeker niet onfeilbaar, maar had ook zijn vleselijke kanten. Het was een hoogbegaafde man maar ook met gevaarlijke extremistische trekjes, en daarom dient hij ook op een veilige afstand gehouden te worden, maar kennis van zijn werk is zeker van belang. Hij was te belangrijk en te centraal voor de reformatie om zomaar weg te kieperen. Dat hij een dark side had was bekend, en doet daar niets aan af. Ook zijn woorden kunnen diepte gegeven worden. Dat heeft hij soms ook zelf al gedaan. Hij stierf jong. Hij was nog niet klaar. Zijn werk moet voortgezet worden, en in de juiste banen worden geleid. Het visserisme is het gezuiverde calvinisme. Dat is wat de nieuwe doleantie is. We passen daarbij op voor al te losbollig neo-calvinisme, zoals voorkwam in de Kuyper-beweging. Vandaar dat het motto is : Van Kuyper tot Kersten, en van Kersten tot Steenblok, en zo komen we terug bij Calvijn, en kunnen we het werk van Calvijn verdiepen.

Calvijn had zelf ook nog te strijden met de voorwerpelijke Jezus. Hij gaf ook toe dat zoiets bestond. Hij noemde het de Jezus-voor-de-sier. Het was een ijdele Jezus.

Calvijn noemt het belang van de Jezus verhalen, maar hij noemt Jezus dubbelzinnig. Jezus kwam niet direct tegemoet aan de verzuchtingen en gebeden, maar zweeg, omdat hij een beroep wilde doen op de ijver van de heidense vrouw. Calvijn stelt dat we dit ook op onszelf moeten toepassen. God houdt zich soms stil, omdat hij onze ijver wil aanwakkeren, het geloof wil doen opwellen in ons. Kleine zaadjes dragen diepe vruchten. (Verkl. Mattheus 15:23)

In de leer van Calvijn is het ware geloof altijd voortkomend vanuit het Woord, en uit de ware grondbeginselen ontkiemd, en altijd geschakeld met enige kennis. Geen geloof zonder kennis. (Verkl. Mattheus 15:22)

Dit ware geloof werd opgetekend in het verhaal van de Kananese vrouw, stelt Calvijn. Calvijn stelt dat de barmhartigheid van God door het verhaal werd getoond. Jezus moest zich allereerst houden aan de grenzen die hem waren opgelegd. Hij kon niet doen wat hij menselijkerwijze wilde. Calvijn liet zien dat er een bepaalde spanning was tussen God's Wil en God's verborgen raadsbesluit. Soms streden die twee lagen tegen elkaar. Zo was dat ook in het leven van Jezus, en ook mensen bestonden uit verschillende lagen waarvoor verschillende leerregels golden. Het is een heel ingewikkeld schakelsysteem. Het is afhankelijk aan allerlei factoren en aan de tijden des Heeren.

Ik had een droom dat het oorlog was. Ik was ook soldaat en moest ook in de oorlog vechten. Het was tegen de hypergenade, de overgenade, een virus waar Calvijn deels ook aan leed of wat hem zijn hele leven probeerde aan te kleven. Het was een vreemd volk, met een zwaarlippige en loslippige tongval. Ze zeiden de meest verschrikkelijke dingen, als een gedeformeerde midden oostelijke secte. Ik was achter het ouderlijk huis gekomen, waar het veel bosrijker was, natuurrijker, en het viel me op dat het ouderlijk huis veel groter was. Ik was verwond en had een schuilplaats nodig. Ook de ingang was aan een andere kant. Ik zag daar het zusje, die weer heel klein was, en ze was verkleed als clowntje. Ook de vader was daar die direct heel gastvrij was. Het waren niet de daadwerkelijke en voorwerpelijke vormen van vader en zusje, maar het waren zekere calvinistische principes. Er stonden overal stoelen en tafeltjes, en het was er heel feestelijk. De vader zag er ook

feestelijk uit. Ik had hem daarvóór nog wat gestuurd, waar hij heel blij mee was. Hij was heel vriendelijk en nam mij naar binnen. Toen ik begon wakker te worden zag ik een groot beeld van een flamingo staan op de vensterbank aan de voorkant.

30. CALVIJN’S BIJBELVERKLARING - 2

De overgenade en hypergenade die kerkelijk Nederland in een meedogenloze wurggreep houdt moet verslagen worden. Het is een valse verzoeningsleer van goedkoop geloof en goedkope genade. Calvijn noemt als basis van dit systeem de geest van willekeur die de leiding des Heeren veracht, die dus samenwerkt met de geest van leidingsverachting, en ook de geest van opgeblazenheid, aanmatiging en valse toeeigening van genade. Daarom kreeg de heidense vrouw ook een groot ‘nee’ te horen van Jezus, maar toen ze zich nederig opstelde en alleen het minste wilde werd het ‘nee’ van Jezus tot een ‘ja’, van harte, en hij noemde het zelfs groot geloof. Er is dus maar een hele dunne lijn tussen afwijzing en aanneming. Calvijn viel juist degenen aan die te definitief waren in hun oordeel, en die dikke muren hadden gemaakt tegen andersdenkenden, ook al had Calvijn zijn geestelijke eisen en was hij veelal streng en soms zelfs extremistisch. Calvijn was een man van de touwtjes strak trekken, maar ze dan ook weer laten vieren. Hij was als eb en vloed. Calvijn was daarom ook niet voor een gat te vangen, en dat maakte hem uniek.

Calvijn beschrijft de geest van eerzucht als een gevaarlijke geest die de regels van mensen boven de geboden van God heeft geplaatst, en de mensen laat geloven dat in het stipt onderhouden van de mensenregels vrijheid tot zondigen ligt, want de maatstaf is immers verschoven van God’s geboden tot iets anders. Zo weekt de mens zich bedriegelijk los van het pad van God. Eerzucht doet af aan de ware ijver des Heeren, stelde Calvijn. Ze bedachten een systeem waarin ze straffeloos God’s geboden terzijde konden schuiven door de maatstaf van menselijke tradities. Zo smokkelden ze. Hij noemt ze de omzeilers van het hart. (Verkl. Mattheus 15:3,7)

Hij stelt dat men de maatstaf naar uitwendige praal heeft verschoven, naar lippendienst. De wil der mensen is in de plaats van de leer gekomen. (Verkl. Mattheus 15:9) Hij noemt het eigendunkelijke dienst. Hij noemt het omzwervers buiten God’s Woord. Hij noemt het ijdele dwalers die meer gevoel hebben voor menselijke geboden en daardoor slachtoffers maken, waartegen Calvijn predikt, want het gaat om de geboden des Heeren en niet om de slachtoffers. Hij strijd dus tegen het systeem van de meerkoppige mammon, van de corporaties die onheilige verbonden van mensen hebben gesmeed om daarmee elkaars buidels te spekken. Alles draait hen om eer, macht en geld, en daarvoor gaan ze over lijken. De huichelarij zit hem erin dat ze slechts uiterlijk God eren. Het zijn menselijke overleveringen buiten God’s Woord. Calvijn noemt het gifmengers. (Verkl. Mattheus 15:2)

Calvijn ontvouwt het hele systeem van de wereld. Hij wijst erop hoe mensen met gezag hun toevoegselen hebben aan het Woord des Heeren, en zij die het juk des Heeren niet willen dragen vallen hiervoor, voor dit gouden kalf, want het geeft hen zelfgenoegzaamheid. Calvijn noemt het strikken van ijdele nietzeggende inzettingen waarvoor ze zich uitsloven, en waarvan ze willen dat de mensen zich tot in de kleinste jota eraan houden. De wereld kan God’s gezag over hen niet verdragen, en zo werpen ze het juk des Heeren ver van zich weg, en dragen zij hun kruis niet.

Zij hebben een kruisloze Jezus. Oh, zij zullen het kruis wel noemen, maar zij zullen er voor zorgen dat het is ingetoomd door hun menselijke overleveringen. Altijd weer zullen ze het werk des kruizes op de achtergrond stellen, en het kruis maken tot niets betekenend, maar meer om het te laten doorwerken in hun aardse verlangens.

Ze hebben liever het juk der mensen waarin ze verstrikt zijn dan het juk des Heeren. (Verkl. Mattheus 15:1) Calvijn stelt dat velen zo'n slavernij zoeken. Ze verkiezen het gezag van de mensen boven het gezag van God, allemaal voor de eer van mensen, allemaal voor status. We kunnen daarbij opmerken hoe belangrijk het verhaal van Ezau is, wat in de grondteksten veel dieper gaat dan wat ze in het westen over Ezau prediken, want Ezau wordt in het westen overmatig gehaat, ook vanwege voorwerpelijke omgang met de oude bijbel, met hun oppervlakkige, eenzijdige vertalingen, wat in principe gewoon interpretaties zijn. Het heeft niet veel met het Woord des Heeren te maken. Ezau legde zijn aardse en familiaire status af, zijn menselijke rechten, voor de bedelkom, zoals ook Jezus dat deed. Hier gaat de nieuwe bijbel ook diep op in. Er is een hogere Ezau en een lagere Ezau. Men moet de oude Ezau afleggen en de nieuwe Ezau aandoen.

Eigenzinnig en als een tiran worden de mensen gedwongen door de geest van beuzelarijen, om zich daarmee bezig te houden, stelt Calvijn. Hij raast en tiert tegen deze geest en ontmaskert het gehele menselijke systeem wat ze om God's Woord hebben heengebouwd. Zij eisen vlijtigheid in deze beuzelarijen. Met niets minder wordt genoegen genomen. Verachting van ook maar een jota van het menselijke systeem wordt niet geaccepteerd. De mens is er nogal bedrijvig mee. Het vlees is een bezige baas, totaal afgeleid waar het daadwerkelijk om gaat. Dat zijn verschijnselen van de tijdgeest, van de geest der wereld. Die moet de mens ontmaskeren en overwinnen. Och, komt toch tot het levende water wat voor de overwinnaars is, waar de nieuwe bijbel over spreekt, over het komen tot de levensbronnen, en laat het dode water achter u.

Voor Calvijn is het een teken dat de mens niet tevreden is met de geboden des Heeren. Ze klagen tegen Mozes in de woestijn, want ze willen meer, niet minder. Juist moesten ze minderen om tot de levensbronnen in de wildernis te komen, want ze zaten helemaal vast in het menselijke systeem. Men heeft dit systeem lopen verheffen en daarmee heeft men God beledigt, stelt Calvijn. Het is moeilijk hen tot bekering te brengen die door eerzucht en heerszucht worden geregeerd, want het zit er heel diep ingebakken, stelt Calvijn. Vooral degenen die gehecht zijn aan uiterlijke plechtigheden en die alles wat ongewoon is hardnekkig veroordelen. Calvijn noemt het de eigenzinnigste mensen, en die bevelen ook het meest. Ze wijzen niet de weg naar God, maar naar de mens die gezag heeft. Oh, hoe bedriegelijk dat is. We zien hier het meerkoppige beest van Mammon dat zich niet wil bekeren, ook al komen de plagen. Hij zal zich tot het einde en uiterste toe tegen God blijven verzetten. Het woont in de mensen en heeft zichzelf het bezit van de mensen aangematigd.

Tegenover dit beest staan wij, geliefde broeder of zuster. Zouden wij daarom niet strijden ? Of gaan we weer aan de drugs dat alles toch maar genade is en dat we het allemaal maar moeten geloven ? Dit beest is de grote anti-calvijn. Nu wil het niet zeggen dat we Calvijn op de voet moeten volgen. Integendeel. Het beest van de anti-calvijn leefde ook in hem, daar had zelfs Calvijn een diepe worsteling mee, en daar moest hij belasting aan betalen, zoals we zagen in de Institutie. Maar Calvijn was groter dan hemzelf. God werkte machtig door deze reformator heen. Het Woord van God werd gegeven dwars door het woord van mensen heen. Wij moeten de oude Calvijn afleggen en de nieuwe Calvijn aandoen. Er was net als in het leven van Ezau een hogere en een lagere. Wij moeten de vleselijke vormen afleggen en de geestelijke aandoen.

Nu, dat is een hele strijd. Het beest is koppig, en luistert niet. Overal haalt het zijn leermeesters vandaan, buiten het Woord des Heeren.

De Anti-Calvijn zit ook in het werk van Calvijn. Twee waren daar werkzaam : de vleselijke en de geestelijke. De gereformeerde en gedeformeerde. Vandaar dat gidsen door dit mijnenveld belangrijk zijn. Dat is wat de nieuwe doleantie is. Er is teveel van Calvijn zomaar weggegooid en genegeerd. Men groeit op onwetend over de wetenschap van Calvijn. Men krijgt een slap en verdraaid aftreksel van zijn leer. Het doet geen recht aan de leer van Calvijn. Verafgoding van Calvijn doet ook geen recht aan de leer van Calvijn. Deze verafgoding is voorwerpelijk vaak, en niet onderwerpelijk. Wij moeten gaan tot de diepte van Calvijn, en ook beseffen dat het een grote duistere wachter was. Wij hebben te worstelen met het werk van Calvijn. Wij moeten er dialectisch mee omgaan, niet rechtlijnig. Er zijn genoeg boobystraps en valkuilen in het werk van Calvijn. Vandaar dat de nieuwe doleantie belangrijk is. De geest van neo-calvinisme wil aan de diepte van Calvijn afdoen, en stukken overslaan. Dan komt men in de Kuyperiaanse genadeleer. Vandaar dat er een brug moet zijn van Kuyper naar Kersten, en zo naar Steenblok, want de nieuwe doleantie is kersteniaans-steenblokkiaans, zonder hier voorwerpelijk en absoluut mee om te gaan, want deze dienstknechten des Heeren hadden ook hun duistere kanten.

We moeten van dingbegrip komen tot functiebegrip, stelde Dooyeweerd, en zo moeten we ook besef gaan krijgen van de functie van deze dienstknechten des Heeren, deze twee grote reformers in Nederland, waar niemand omheen kan. 1953 is de enge poort. Zonder 1953 is er geen Nederland.

Daarom gaat de nieuwe doleantie ook niet buiten 1953 om, maar komt voort vanuit 1953. 1944 was nog niet genoeg. 1953 is de diepte van 1944. Daarom is de nieuwe doleantie ook de brug tussen Klaas Schilder en C. Steenblok. Dat staat niet los van het Afrikaanse volk, van de Afrikaanse wortels. De kerkelijke d-day van 1944 werd pas daadwerkelijk vervuld in 1963 en 1964 met de vrijmaking van Kenia. De britse nazi-kolonisten moesten toen wijken, en zo werd Kenia zelfstandig. Uiteindelijk was Kenia de eerdere Eva in de nieuwe bijbel, waarover de oude bijbel in de Hebreeuwse en Aramese grondteksten al over sprak. Het was de doorboring, oftewel de besnijdenis van het geheugen waardoor de eerste mens ontstond. De nederduits gereformeerde dogmatiek gaat diep op dit onderwerp in, en bespreekt de grondteksten, die een basis zijn geweest voor de nieuwe bijbel, het boek des levens.

Het leven ligt in de besnijdenis van de herinneringen, waarin we komen tot de geestelijke vergetelheid. Dat is de basis van de nieuwe doleantie. Hierin wordt Calvijn dieper besproken en op waarde geschat. Het is de exegese van het calvinisme.

In de tijd van Jezus waren de farizeeërs voornamer dan de schriftgeleerden, stelde Calvijn. De farizeeërs hadden namelijk het bewind in handen en zij kregen de meeste eer. Zij waren de makers van de verdichtsels en de menselijke overleveringen. We hebben dus te maken met een farizeeïstisch beest.

We moeten het heil niet aangrijpen met de handen of de ogen, stelt Calvijn, maar door het geloof. Hij werkt dus het gehele stelsel van het geloof door het geestelijke uit, want dit geloof staat dus niet zomaar op zichzelf. Geloofisme heeft in de leer van Calvijn geen grond. Het heeft zeer diepe betekenissen en dient aan allerlei voorwaarden te voldoen. (Verkl. Mattheus 14:36)

Calvijn laat de tegenstelling zien tussen het lichtvaardig willen vliegen, en het vliegen met de vleugels van het geloof. Nu, we hebben over de vleugels des geloofs al weleens eerder gesproken.

Kennis en gehoorzaamheid zijn de vleugels van geloof. De gehoorzaamheid hebben we besproken in het verleden als niet zomaar de werken op zich, maar het geleid worden door de Heere, waar Calvijn verder ook op wijst in zijn bespreking van de evangeliën. Het gaat dus in de leer van Calvijn ook niet zomaar om genade of werken op zich, maar om het wanneer, om het gevoelig zijn voor God's tijden, en daaraan onderworpen te zijn. Er is alleen beloning voor het wanneer. Als wij de werken des Heeren op onze tijden doen en onze manier, dan is dat geen gevoeligheid voor roeping, en is daar ook geen beloning voor, want ook het vlees doet eigenzinnig de werken des Heeren. Wij moeten het loon waardig zijn, en dat kan alleen als wij afgestemd zijn aan de Heere. Daarom staat de leiding des Heeren ook boven genade en werken, en boven zomaar geloof, in de leer van Calvijn. We zien de strijd tussen de katholieken, de werken, en de protestanten, de genade. Maar het calvinisme draait in diepte om de leiding des Heeren, en leidt de mens diep in deze wildernissen, want Calvijn heeft hier veel en uitvoerig over geschreven, is hier niet kortaf over geweest. Dat neemt niet weg dat hij zeer gevaarlijke uitspraken heeft gedaan, als van een geestelijke tiran. In bepaalde opzichten was hij een piraat met een buit van inboorlingen. Immers, het gaat om het Woord des Heeren, niet om de persoon zelf. Dit moet gezegd worden. Wij moeten onszelf niet voor de gek houden en het beter voorstellen dan het was. Calvijn maakte dingen zowel beter als slechter, en zo was dat ook met Kuyper. Vandaar dat een nieuwe doleantie wel nodig is, want men kwam vast te zitten in de wildernis, en men bouwde ergens een stad en een naam, terwijl men verder moest trekken, dieper de wildernissen in, tot de levensbronnen, niet tot de bedrieglijke bronnen der mensen, want dat is dood water. Het heeft velen vergiftigd.

Men schept water uit de bronnen van het vlees, nog steeds. Men werkt daarvoor als Danaïden. Men draagt water naar de zee, en schept water in bodemloze putten. Er zal dus een nieuwe klaagtocht moeten komen. De uittocht uit Danaïdia.

Men is ergens onderweg versteend, tot zombie geworden. Men heeft overmoedig gegrepen naar voorwerpen in plaats van onderwerpen, en nu zit men vast, muurvast. Er zal een ontwaking komen, geliefde broeder of zuster. Men zal uit deze zware voorgeslachtelijke stromen dienen te komen, om dieper terug te gaan tot de calvinistische beginselen van de reformatie, en tot het al veel eerdere wilde calvinisme wat verborgen ligt in de grondteksten. Dat was ook het mandaat van Wezel : terug naar de grondteksten en grondtalen. Wij moeten de taal van de donkere bruid leren, zoals Donner al stelde. Dat is de tale Kanaäns. Anders zal er geen weg zijn tot het Jezus geheimenis. Het is niet voorwerpelijk, maar voorwaardelijk.

Calvijn noemt de geest van het overslaan waartegen de gemeente moet strijden, daar waar belangrijke grondbeginselen worden losgelaten. Het volk is te gronde gegaan door gebrek aan kennis. Juist in matigheid en soberheid komt men tot deze grondbeginselen, maar waar men de meerkoppige geest van mammon volgt daar wordt het ondergesneeuwd, en daar wordt de mens er van weggeleid. De geest van afleiding kunnen we in dit opzicht noemen, die dus tegen de leiding des Heeren ingaat.

De geest van afleiding heeft eigen prioriteiten, menselijke prioriteiten, en de prioriteiten des Heeren zijn omgedraaid. Uiteindelijk komt dit neer op ijdele verwennerij die de mens boven het Woord des Heeren en de Leiding des Heeren heeft geplaatst.

De oude bijbel is veel gebruikt voor het schoonpraten van de grootste misdaden. De grootste misdadigers en tirannen hebben beweerd de oude bijbel als hun leidsraad te hebben. Met hun hand hebben ze erop gezworden. In verkeerde handen is de oude bijbel levensgevaarlijk. Daarom moest Calvijn wel komen, en daarom moest de nieuwe bijbel wel komen. Daarom moet er een nieuwe doleantie zijn. De reformatie was nog niet af. We moeten uit het Danaïdia van zinloze ijdelheid. Doelloos dwalen zij rond als zombies buiten het Woord, buiten de Leiding des Heeren. Zij zijn onder de geest van afleiding. Zij zijn afgeleid en onder de indruk van aards goud, van aardse glitteringen, waar ze hun zielen mee hebben gevuld, waar ze van in een roes zijn gekomen. Het is een dodendans. Telkens als we opstaan moeten we beseffen dat gevaarlijke dodelijke chemische gifcocktails in onze hersenen deze dans doen. De mens leeft in een waan, tegengesteld aan haar doel.

Ga niet op zoek naar wereldse troost. Job wilde van geen troost weten. Zoek niet naar snelle wereldse bevrijding, maar zoek het kruis, zoek het geestelijke visnet. Het is een gevaarlijke wereld waarin u in gevangenschap wordt gehouden, maar het Woord des Heeren heeft uw hart bereikt. U bent in het geestelijke vissersnet dat de Heere tot u heeft uitgeworpen. De hemelse visser is altijd op zoek naar de verloren vissen. Halleluja.

Oh, mijn geliefde broeder of zuster, alleen de Heere kan het water tot vaste grond maken, waar Calvijn op wees. De Heere komt ons in onze zwakheid, als wij in het woeste water liggen, ons tegemoet, strekt de hand naar ons uit, opdat het water ons niet verslindt, stelt Calvijn. (Verkl. Mattheus 14:28)

Ook als we gestrafd worden moeten we tot God de toevlucht nemen, stelt Calvijn. Och, laten we het aardse water toch achter ons laten. Er is geen hoop in het aardse gewoel. Laten we ons uitstrekken tot de leiding des Heeren. Dit is ook de reden, stelt Calvijn, dat God veelal onze redding uitstelt, opdat wij deze dingen leren.

---

31. CALVIJN'S BIJBELVERKLARING - 3

Zowel J. Wisse in de christelijk gereformeerde kerk als J. Wimber in de charismatische kerk wezen op het belang van het leren bidden. Het gaat niet zomaar om het bidden op zich, maar we moeten tot de gebedsschool gaan, en dat begint met het luisteren, opdat we niet vanuit het vlees bidden. God moet door ons heen bidden. Dat is wat het profetische is, wat J. Wimber ook onder de aandacht wilde brengen in de charismatische beweging. Gedurende zijn leven kwam hij er meer en meer achter hoe bedrieglijk de lichtere charismatische hoek was, de zogeheten prosperity hoek, en ook de Toronto blessing hoek, en zocht hij de wat zwaardere hoek op, als een antistof daartegen. Zo ontwaakten er ook verschillende gereformeerden uit de wat lichtere en gemakkelijkere Kuyperiaanse kerk en gingen over tot de wat zwaardere hoek van de gereformeerde stroming. J. Wisse ging overigens bij het ontstaan van de Kuyper beweging niet mee, en is daarom een voorbeeld van standvastigheid, alhoewel we van een afstand veel van Kuyper kunnen leren. Er is een hogere Kuyper en een lagere Kuyper, een hogere doleantie en een lagere doleantie.

Laten we niet snellen tot de olijfberg voor het overpositieve, want dat is oppervlakkigheid en gemakkelijkheid. Laten we juist dieper Getsemané ingaan, en dieper tot Pniël gaan, en tot het eiland van Kenia (Duizen 6). Hier ligt het Woord des Heeren verborgen, en hier worden wij opgericht tot de strijd, waar wij moeten toetsen, als een voortijds Pniël.

Nu, dit is ook zo in het calvinisme. We moeten tot het hogere calvinisme gaan, en het lagere calvinisme achter ons laten. We moeten de strijd leren. Niet zomaar geestelijke oorlog voeren, maar tot de oorlogsschool des Heeren gaan. Veel wordt er uit het vlees gestreden omdat dingen worden overgeslagen, ook in de kerk. We moeten teruggaan tot de geestelijke kazerne. Velen zijn onopgeleid als blinde vuistvechters en volgen de drangen van het vlees wat zich wil laten gelden.

Calvijn noemt hiertoe het belang van de afzondering en de eenzaamheid, zoals Jezus ook alleen de berg opging. Zo kunnen we ons geheel wijden aan het gebed en de strijd, aan het luisteren dus. Wij moeten dus onszelf verwijderen uit het wereldse gewoel en gedruis, opdat het ruimer wordt in onze hersenen en ons hart, opdat woorden niet gemakszuchtig elkaar gaan overlappen en de nuance en context verdringen. We zien dat namelijk overal om ons heen in de zonde-zombificatie, dat termen hun betekenis verliezen en tot objecten worden. We moeten van voorwerpelijkheid komen tot voorwaardelijkheid. We moeten de chaos ontwarren, want nu loopt alles door elkaar heen. Velen zien door de bomen het bos niet meer.

Calvijn wijst op het belang van in het verborgene bidden, om zo waakzaam te zijn en God als enige getuige te hebben. (Verkl. Mattheus 14:23) Zo kunnen we ons hart in de schoot des Heeren uitstorten, stelt Calvijn, en ons boven onszelf verheffen.

Opdat wij dit leren houdt God zich veelal voor ons verborgen, stelt Calvijn. Dit is opdat wij de Heere zullen zoeken en beseffen dat we afhankelijk zijn van de Heere. Als we het hebben over de Heere, dan hebben we het over het hoogste goed en de hoogste kennis. De mens moet daarom tot de profetische school gaan. Zowel Ledeboer in de bevindelijk-gereformeerde beweging als J. Wimber in de charismatische kerk waren hieraan gewijd. Deze bewegingen liepen parallel aan elkaar.

Wat een gevaren liggen er op dat pad. Altijd weer ligt veroppervlakkiging op de loer, en daarom is het school-idee ook zo belangrijk, maar ook de vijand werkt met school. Dat moeten we goed beseffen, dat de duivel de school maar wat graag in zijn handen wil hebben, en alles wil besturen om de mens van de Heere en het hoogste goed af te leiden. De charismatische kerk, die opleefde in de 1950-er jaren, was in vele opzichten op een gevaarlijke toer. Het welvaarts-evangelie was op haar aan het inbeuken, en nam velen mee, in buitensporige prosperity, vol van ongeduld en wereldse hang naar luxe, naar macht en aanzien. Het kon sommigen niet duur genoeg zijn. De charismatische kerk stond op het randje van de afgrond, vanwege menselijke, vleselijke leiding. Velen probeerden haar terug te roepen, velen scheidden zich van haar af, en werkten aan een zwaardere charismatische hoek. Het was dus ook van belang dat er een profetische beweging kwam in de 1980-er en 1990-er jaren, opdat zij door de Heere geleid zouden worden, en niet door aardse economie. Er kwam een grote oorlog in de charismatische beweging, die uitliep op een grote scheuring, een nieuwe afscheiding, die vele families uit elkaar scheurde. Dit moest wel gebeuren. Ook J. Wimber ging uiteindelijk met die scheuring mee, en zocht het hogerop, hamerende op het school idee.

Met vrij evangelisch waren ze er nog niet, en ook niet zomaar vol evangelisch. Er moest een eeuwig evangelische gemeente komen die terug zou leiden tot de bron, en die de bevindelijke hoek binnen de gereformeerde kerk zou verbinden met de bevindelijke hoek van de charismatische en profetische beweging. Men moest opgenomen worden uit de putten van materialistische voorwerpelijkheid. Men moest elkaar vinden in het schlinkiaanse en steenblokkiaanse. Basilea Schlink wees terug op de missing link van de paas beweging, de verdieping van het lijdensgezinde, om het contact met God te herstellen. Ze wees erop dat de kerk de tucht had verwaarloost, dat de kerk tuchteloos en verwend was geworden. Steenblok wees erop dat de doodstaat van de mensheid door de zonde onder ogen gekomen moest worden, boven alles, want de mens was in diep zelfbedrog gekomen. De diepte van de put van de zondeval moest bestudeerd worden. Schlink was van de zwaardere hoek van de charismatische-evangelische beweging, en Steenblok was van de zwaardere hoek van de bevindelijk-gereformeerde beweging. Beiden waren zij belangrijke vuurtorens van de Heere gegeven in kerkelijk Europa. Zij hoorden bij elkaar. Eerst moet je weten hoe groot de zonde is om er tegen te kunnen strijden en het te verslaan (Steenblok), en dat gebeurt allereerst door het lijden te aanvaarden, door met Jezus aan het kruis te hangen, en dit niet zomaar te omzeilen. (Schlink). De eeuwig evangelie kerk in de zwaardere bevindelijk-charismatische hoek was in dat opzicht Schlinkiaans, wat parallel liep aan het Steenblokkiaanse. Deze bewegingen vonden elkaar in het kruizen van deze lijnen. Ze kwamen erachter dat ze eigenlijk hetzelfde geloofden en navolgden, zei het met andere termen en bewoordingen soms, in een andere taal. Zij horen bij elkaar. Zij zijn broeders en zusters uit verschillende kerkelijke landen, met verschillende achtergronden. Beiden hebben zij deel aan de nieuwe doleantie. Die mag ook plaatsvinden in de charismatische en profetische beweging. Keer terug tot Getsemané, keer terug tot Pniël, en het voortijdse Pniël van de eerdere schepping, het eiland van Kenia, waar de nieuwe bijbel, het in Openbaring beloofde boek des levens, over gaat. Kom af van uw hoge Laodiceaanse en Danaïdische tronen !

Het evangelie is niet goedkoop. Het evangelie is niet los van het kruis. God is geen gemakkelijke hoer. Je komt er niet in voor twee kwartjes. Wie heeft u bedrogen ? De mens moet een diepere Golgotha ervaring kennen, en een diepere Damascus ervaring, en die doet men op op Pniël. De

uitverkiezing is tweeledig, waar Calvijn en Ledeboer op wezen. Niet slechts door Abraham, maar ook door Jakob zijn wij kinderen des Heeren.

Calvijn wees erop dat de mens weer dankbaar moet worden met het kleine gegeven, want dat gaat zich vermenigvuldigen. Alleen vadsigheid wil dat niet zien, en wil telkens meer. Ze zijn ontevreden met dat wat God geeft. (Verkl. Mattheus 14:20)

Calvijn noemt het oog de bewaker van het hart, en daarom moet het oog op de hemel gericht zijn, want het hart is veelal geneigd tot het aardse. (Verkl. Mattheus 14:19)

---

32. TERUG NAAR PNIËL - EVANGELISATIE IN DE KERKEN

Zo spreekt de Heere : 'Ga dieper toetsen. Leer te toetsen. Uw religie is door en door verrot ! Uw kerken stinken ! En velen willen het niet horen, want zij leven in Laodicea. Ik roep u wederom op tot bekering !'

De Heere wederstaat de hoogmoedigen. Deze wereld is vol van hoogmoed. Er valt helemaal niks te vieren. God klaagde er al over in het boek Amos, het vijfde hoofdstuk. God haatte de feesten van de mensen. God wilde gerechtigheid zien. Allen zijn ze snel om hun afgoden te vereren en snel om bloed te vergieten, zonder schaamte. Ook al hebben ze de mond vol met God, het is een goddeloze wereld, volledig afgedwaald. De afstand tussen God en mens is langer dan de mens gewoonlijks denkt. Karl Barth waarschuwde er al voor, en ook F. Mallan, tegen de zelfoverschatting.

Jeremia werd ook apart gezet, ver weg van de menselijke feesten. En de mensen klagen erover : 'Doe toch lekker mee.' De natuur van God is geen meeloper of meeprater, maar een tegenstander. Wij moeten de zonde wederstaan. God wederstaat de zonde, de hoogmoed. Dat is wat de natuur van God bovenal is. God is een vijand van de mens, en beschouwt de mens als vijand. Wie een vriend is van de wereld is een vijand van God. Laat de mens zich niet voor de gek houden, ook de kerkelijke mens niet. Het zijn veelal wereldse kerken. De woorden van Paulus aan Timotheüs zijn in vervulling gegaan. God klaagt de mens aan. God's natuur is bovenal die van een aanklager. God klaagt de zonde aan, en klaagt over de zonde. De Heere verwoest de zonde, en het aangewezen pad is maar smal, en de poort eng. Zowel in de oude als nieuwe bijbel heeft de Heere vele namen. In het boek Openbaring werden de nieuwe namen ook aangekondigd. Ongeletterde letterslaven raken al snel in paniek als ze andere namen horen dan wat hen geleerd is. Ze kennen de oude bijbel niet, de grondteksten niet, zijn vreemd van voortgaande openbaring, maar kennen alleen de kerkelijke leer hen overgedragen.

Ledeboer en Bakker waren profeten voor de bevindelijk-gereformeerden, zoals John Wimber dat was voor de evangelisch-charismatischen. Het liep aan elkaar parallel. De eeuwig evangelie gemeente stond open voor voortgaande openbaring, want er moest opgegaan worden tot het boek des levens, tot het eeuwig evangelie, tot de hemelse boeken die ontzegeld moesten worden. Er zouden nieuwe namen komen, zoals de oude bijbel voorspelde in Openbaring en Daniël. Maar de ongeletterde letterslaven, veelal leken, zijn onder de geest van versimpeling. Zij hebben alles tot object gemaakt, en hebben die objecten ook beveiligd met hun alarmen. Daar verdienen ze aan.

De oude bijbel stelde dat het volk aangesproken zou worden door een vreemd volk met een vreemde tongval met het Woord des Heeren, en nog zouden ze niet luisteren. (Jesaja 28, 1 Korintiers 14) De mens wil graag alles onder controle houden en alles bepalen, maar de Heere moet de mens besturen. Oh, de leiding des Heeren is zo belangrijk, en deze leidt tot vreemde gebieden, waar de mens niks van afweet en geen vleselijke houvast meer heeft.

Wij mogen het vreemde niet zomaar aannemen, maar ook niet zomaar verwerpen, maar alles toetsen. Daarom moest Jakob naar Pniël om met de Heere te worstelen. De vreze des Heeren neemt niets zomaar aan en wijst niets zomaar af, maar onderzoekt het en toetst het. Kuyper stelde dat we het Pniël moeten doorleven, dat we moeten roepen en smeken tot de Heere, en we moeten met de Heere worstelen, en we moeten Pniël bewenen, en de Heere zal onze ziel in de wolken opnemen.

We moeten in Pniël het pad des Heeren ontdekken, stelt Kuyper. We moeten hier deel hebben aan het lijden des Heeren, het doorleven. (De Heraut, 14/6, 1891)

We moeten dieper de wildernissen van Pniël ingaan, tot het voortijdse Pniël. Dat staat niet los van de worsteling van Afrika, dat staat niet los van de strijd tegen het kolonisme. Het lijden des Heeren is het lijden van Afrika. Daarom spreekt de nieuwe bijbel ook over Kenia als de eerste mens, de eerdere Eva, zoals er in de grondteksten van de oude bijbel ook over een eerdere Eva werd gesproken, want er waren meerdere scheppingen in het begin van het boek Genesis. Het is een bevel des Heeren dat daarover gesproken wordt, anders kunnen we niet verder. We hebben het Woord des Heeren nodig, de ontzegeling van het Woord des Heeren, want dat is wat het Woord des Heeren is. Dat moeten we doorleven. We moeten de namen van God in de oude bijbel doorleven, zoals ook van de nieuwe bijbel, want in de tijden van de oude bijbel waren de mensen aan veel dingen nog niet toe. Het gaat niet om de namen op zich, maar om de betekenis, de principes. Het moet gepredikt worden als het eeuwig evangelie om die onoverbruggelijke put tussen God en mens te overbruggen.

Geliefden, we moeten klaar komen met het Afrika geheimenis. Daar heb ik dromen over gehad. Als wij Afrika niet voelen en begrijpen dan begrijpen we de Heere ook niet. God’s heilsplan gaat niet buiten Afrika om.

Ik ken de tegenwerkingen van de zonde, van het vlees. Dat zie je overal om je heen, ook de weerstand tegen het opgeven van het vlees eten. ‘Ja,’ zegt men dan. ‘Petrus had een visioen van ‘Slacht en eet’. De dieren waren niet meer onrein.’

Beste mensen, als u met de oude bijbel komt aanzetten, lees het dan graag wel in de context. De oude bijbel wordt vaak gebruikt om misdaden mee te rechtvaardigen, ook het vlees eten. De oude bijbel in verkeerde handen is levensgevaarlijk. Ik wil er op wijzen dat Tel Aviv de vegetarische hoofdstad van de wereld is, juist omdat de Israelieten de taal van de oude bijbel kennen. Zij weten wat het betekent, zij nemen het niet letterlijk. Zij weten dat het gelijkenissen en geheimenissen zijn.

Nu, het verhaal van Petrus en de dieren ligt er dik bovenop. Zelfs Petrus wist dat het een diepere betekenis had, en was daarover aan het nadenken, wat het zou kunnen zijn. Hij nam het niet als een dwaas letterlijk. Hij was ervan in verwarring en twijfel. Verderop lezen wij het antwoord. Hij kwam in contact met een ander volk, en de betekenis van het visioen was dat hij dat andere, vreemde volk niet als onrein mocht beschouwen. Zo is dat ook met het boek des levens met vreemde volken en vreemde namen die de moderne mens niet kent. Paulus wees erop dat door het vreemde volk de Heere zou spreken, door een vreemde tongval. Ook Petrus werd daar dus op gewezen door zijn visioen. Maar de westerse mens nam het letterlijk, en ging de dieren kris kras om hen heen slachten, allemaal voor de markt. Het ging dwars tegen het jachtsbevel van Noach in, die de jacht moest openen op de zonde, niet op vlees en bloed. Ook Paulus herinnerde de mens hieraan. God wil geen slachtoffers zien, maar we moeten de runderen van onze lippen offeren. Natuurlijk is dat beeldspraak. De mens mag niet voorwerpelijk met de oude bijbel omgaan, maar moet er voorwaardelijk en onderwerpelijk mee omgaan. Dat is wat het bevindelijk-gereformeerde is. Dat is ook wat de zwaardere hoek binnen de evangelisch-charismatische beweging is, want de lichtere hoek is ten onder gegaan aan materialisme, en verschillende vertakkingen van de lichtere hoek zijn in het welvaarts-evangelie verstrikt geraakt. Het gaat om dure kleren, dure etentjes, dure auto’s, enz.

Zij dienen de god van de buik. Ze zijn wars van diepgaande educatie, van diepgaande exegese. Ze willen het simpel houden, oppervlakkig, opdat het overeenstemt met hun materialistische lusten. Voor hen is het bevel wat Kaïn kreeg : strijdt tegen de zonde, heers over de zonde, want de zonde staat als een belager aan de deur, wiens begeerte naar u uitgaat. In Ezau en Ahn (David) werd dit bevel vervuld, en in Jezus die het vlees aan het kruis nagelde. Zo was er een weg tot het vreemde volk, terug tot Afrika. Afrika is des Heeren. In Genesis lezen we over het paradijs als Afrikaans gebied. Zo is dat ook in de nieuwe bijbel.

Nu, het scheppingsverhaal van de oude bijbel en het scheppingsverhaal van Kenia stemmen met elkaar overeen. Zou de Heere niet spreken tot de natuurvolkeren ? Hebben zij de rijke westerlingen daarvoor nodig ? De rijken wanen zich het uitverkoren volk, en kijken neer op de sobere, primitieve volkeren. Het is pure dwaasheid. Het Woord des Heeren is ook bij de Afrikanen te vinden.

Ra moest door de onderwereld tot West gaan, tot de hallen van Maat, de geboden des Heeren, wat in het hebreeuws de tora is, en in het aramees de namos (name), oftewel de zingeving. Zijn tocht tot het westen is terug tot de moeder bron, oftewel tot westelijk Afrika, waar de geboden des Heeren Iwa worden genoemd, als de wortels van Maat. Het Egyptische heeft namelijk diepere Afrikaanse wortels, waar de nieuwe bijbel ook op wijst. Iwa betekent karakter in het Yoruba. Het is nauwverbonden aan Ewa, wat ook een andere uitspraak is van de naam Eva. In het Hebreeuws is zij Havah of Hawah, Ewa, de moeder der levenden. Zij was dus verbonden aan de geboden des Heeren, en diende de man te leiden, als een hulp. Het is ook een bijbelboek in de nieuwe bijbel. Iwa of Ewa is zoals God zich manifesteerde, als richtsnoer. Op het smalle pad is Zij de leidsraad. Laten we beseffen dat in de leer van Calvijn God allereerst als Moeder kwam, en de mensheid wilde Haar niet. De mens wilde niet onderworpen zijn aan God’s geboden, maar wilde eigen geboden maken. Ook het zoonschap wat toen werd gezonden aanvaardden ze niet. Ze kruisigden hem, maar maakten het toen tot een voorwerp, opdat ze hun eigen regeringen konden opstellen.

In Duizen 28 is Nakas de voorwaardelijkheid, de wachter van de geestelijke oorlogsvoering. Nakas is de geboden van de tucht, opdat de mens niet in overmoed en overmaat terecht zou komen. In Kenia is God genaamd Ngai, ook weer terugwijzende op Niger in West-Afrika, en op de Nakas. Niger werd in 1960 onafhankelijk van de Franse kolonisten.

Ook torah is in principe gewoon een afgeleide van het Nigers-Songhais woord ‘tooru’, de wateren van het paradijs, de rivieren van de hemel. Zij zijn ook de kinderen van de rivier.

Zo spreekt de Heere : ‘Door de afzettingen van geestelijke alcohol in de lichtere hedonistische kerken ontstond er een stof genaamd ‘broom’, als een soort geestelijke cement van het vlees, wat zich voornamelijk in mannen is gaan ophopen ter bevestiging en instandhouding van de patriarchie. Als iemand zich dan daarvan bekeert is het een proces van lange tijden waarin het broom dan weer afgebouwd dient te worden.’

Het is hetzelfde als wanneer iemand stopt met alcoholische dranken te drinken, zijn lichaam dan al zwaar verziekt en vergiftigd kan zijn. Wat een mens zaait zal een mens oogsten. Laten we daarom deze waarschuwing van de Heere in acht nemen.

We zien het verschrikkelijke gevolg van de zondeval in de Hollywood branden. Hollywood heeft zoveel van Afrika gestolen en onder bewaking gehouden, maar nu stroomt het terug naar Afrika. Er zijn nu poorten geopend in de geestelijke wereld. De mens kan nu terug naar Afrika. We zagen de val van verschillende dictators snel achter elkaar als in een biljartspel, waarover we al eerder gesproken hebben, zoals de val van het geestelijke dictatoriale bewind in Syrië en Suriname. Ook heeft dit effect in Noord Amerika. Het is de bevrijding van Afrika.

In 1960 werd Mali onafhankelijk. De geest van Frankrijk werd verslagen, van Saturnus. Het is van belang te kijken hoe de Afrikaanse wortels van Egypte en Israel lopen, hoe diep ze gaan, waar ze naartoe leiden, opdat we de context gaan zien en de nuance. Deze bronnen lopen terug tot de voortijdse verhoudingen. Ook in Mali, in de Bamana mythologie, is N'g'l, Ngala (vgl. Nagai, Niger) het opperwezen. Nyama (Name) is de geestelijke levensbron. Namos in het Aramees is de geboden, de zingeving, of geestelijke zintuigen, wat daar uit voort is gekomen. Egyptisch is de moeder taal van het Aramees, en het Zuidelijkere en Westelijkere Afrikaans is de moedertaal van het Egyptisch.

Ik had een droom dat ik in Mali was. Moeder Mali bracht een geestelijke zondvloed die over de gehele wereld ging. De zee brak door. Daarna had ik een droom dat ik ergens in een huis in Mali was, en boven de kachel was een schilderij van een man die met een spookachtige stem (een beetje Eric Woolfson-achtige stem van de Alan Parson band) sprak : 'Come fornicate with us.' Oftewel : 'Kom met ons hoereren.' Het is de geest van Mali die tegen Moeder Mali ingaat. Zeg 'nee' tegen deze geest. Deze geest genaamd Zigma is overal om de uitverkorenen te verleiden. Geef niet toe. Ook niet als deze geest je onder druk zet. Het is een familiaire geest, die door de families heenwerkt.

Wat wil deze geest ? Dat je lekker meedoet met het vlees eten van de onschuldigen, in plaats van tegen het zondige vlees te strijden en de vleselijke werken af te doen.

Zo spreekt de Heere : 'Ga dieper toetsen. Leer te toetsen. Uw religie is door en door verrot ! Uw kerken stinken ! En velen willen het niet horen, want zij leven in Laodicea. Ik roep u wederom op tot bekering !'

Deze geesten moet de mens ontmaskeren en overwinnen :

het broom, oftewel alcoholisch sediment, van de geest van Jupiter, de geest van Saturnus, en de geest van Neptunes. Het is het cement waarvan het zondige vlees is opgebouwd. Breek het af ! Stop met goedpraten ! Kom tot bezinning ! Dat is een oproep en bevel des Heeren. Sluimer niet meer, maar wees nuchter en waakzaam. De toorn des Heeren komt tegen de zonde en de hoogmoed, en de toorn des Heeren zet de profeten apart. Negeer God's roepstem dan niet. Negeer het kloppen des Heeren op uw hart niet. De Heere zal niet onschuldig houden hen die zich tijdens de plagen nog niet bekeren. De Heere Heere is een strijder tegen de zonde en hoogmoed van deze tijd, tegen de afdwalingen en afleidingen, de boze verleidingen. De dagen zijn boos, geliefden. Komt tot ontwaking. Voeg uzelf aan de kant van de Heere. Ga die onoverbruggelijke put over die tussen God en mens ligt. De Heere zal u tegemoet komen als u van de Heere wil leren. Kom daarvoor tot de voorwaardelijkheid en onderwerpelijkheid des Heeren, tot de verbandelijkheid, en leg alle oppervlakkige voorwerpelijkheid af.

Treuzel niet langer, oh volk, maar voeg u bij de nieuwe doleantie. Er is een nieuwe uittocht, die dieper de wildernis in zal gaan, terug tot Pniël.

---

33. VAN CALVIJN TOT KUYPER

Calvijn stelde dat Jezus de uitgehongerde zielen uit hun woonplaatsen had geleid tot de wildernis. Ze waren zonder onderricht, als schapen zonder herder, en Jezus was met ontferming bewogen. Markus stelde dat Jezus lang tot ze sprak, en ze waren zo leergierig dat ze niet terugwilden. Toen vond het wonder van vermenigvuldiging plaats. Het gebeurt diep in de wildernis, daar waar we blijven volharden in het luisteren, op het hongerpad. Het is het verschijnsel wat plaatsvindt als de mens tot uiterste wanhoop is gedreven, en nog niet wil terugkeren tot zijn oude leven. Het loon des Heeren komt de mens tegemoet. Het gebeurt bij mensen die het onderricht belangrijker vinden dan al het andere, alles wat ze verder nodig denken te hebben. Mattheus stelde dat Jezus sprak over het koninkrijk God's waar Calvijn op wees. We moeten eerst en boven alles het koninkrijk des Heeren zoeken en de rest zal ons wel of niet gegeven worden.

Abraham Kuyper stelt in zijn boek 'The practice of godliness' dat de mens drie vijanden heeft : de natuur, de mens en de gevallen engelen. Deze krachten vallen de mens voortdurend aan. De mens leeft niet in God's wereld, maar in de gevallen wereld, en die wereld is de vijand van de mens, stelt Kuyper in zijn boek. (p. 13) Het zou doornen en distels voortbrengen voor de mens. Telkens weer maakt de natuur veel slachtoffers, door zee geweld, door kou en wind, enz. De natuur heeft de mens met plagen omsingeld, stelt Kuyper. De ziektes komen uit de moerassen en de dichte oerwouden. Er zijn onzichtbare virussen in het bloed en de beenderen van de mens. Het is allemaal vanwege de zondeval dat het zo verschrikkelijk is. Steeds weer eist de aarde de lichamen des mensen op, waar ze als stof zullen wederkeren. De natuur verslaat de mens telkens weer.

Kuyper stelt dat de macht van de duivel erg onderschat wordt. We moeten dan denken aan de misleidingen van de volkeren. Ook stelt Kuyper dat de duivel pas aan het eind verslagen zou worden, en dat er eerst een grote verdrukking zal zijn, iets wat velen ook overslaan, want velen denken dat de duivel al verslagen is door Jezus. Jezus onderwees juist het gebed voor verlossing te bidden : 'Verlos ons van de boze.' Hij noemt ook hoe Luther moest strijden tegen het kwaad. (p. 22)

Kuyper stelt dat de gebeden heden ten dage zijn vergiftigd door de duivel. Er is nog geen verlossing. Kuyper stelt dat we de duivel, het kwaad, moeten wederstaan. We mogen niet indutten. God roept ons op tot geestelijk werk, stelt Kuyper. Zowel man als vrouw kunnen niet ontsnappen van het lijden. Het is onvermijdelijk, stelt Kuyper. Het bouwen van allerlei waanparadijsen waar geen lijden meer is is slechts zelfmisleiding, stelt Kuyper, want God heeft de mens geroepen tot het lijden. Ook de mens geroepen om te vechten, stelt Kuyper. De mens is dus door God in deze arena geplaatst. De mens moet vechten met al wat in hem is tegen dat wat hem wil vernietigen. Het is een gevecht met de natuur. Zo brengt de mens zijn voedsel voort. We kunnen ook stellen dat dat het wonder van de vermenigvulding is. Dat is het vermenigvuldingsbevel, om door te gaan op het hongerende strijdpad van het geestelijke onderricht. De aarde houdt het levensvoedsel binnen, dus de mens moet wel strijden. Er is een weg. Maar de mens moet lijden, strijden en werken, en niet opgeven in het gevecht met de aarde, en dan is er het wonder van de vermenigvuldiging.

De brede makkelijke weg zou dan zijn de schepselen zelf aan te vallen om voedsel te hebben, maar wij moeten een gevecht met de aarde aangaan, met de natuur, met de gevallen staat van de mens. Het is geen strijd tegen vlees en bloed, maar tegen het zondige vlees. Die verleiding lag er ook voor

de Israelieten. Die wilden niet hongeren en vechten in de wildernis met de natuur, maar die wilden terug naar de vleespotten.

De natuur wederstaat nieuw leven, en daarom is de vrouw bij het baren in pijn, maar ze moet blijven vechten voor het nieuwe leven, stelt Kuyper. (p. 29)

Kuyper stelt dat door het lijden, de lijdensweg, God in ons leven komt. Het ontwijken van het lijdenspad is zonde, stelt Kuyper. Het ligt diep in de mens. Kuyper stelt dat het niet alles er aan doen om levens te redden gelijk is aan schuld van moord, en dat degene die zijn eigen gezondheid verwaarloosd en zichzelf niet beschermt met wat God hem heeft gegeven schuldig is aan zelfmoord. (p. 35)

34. SALOME OF JOHANNES DE DOPER ?

Nu wij dit weten, dat Calvijn stelde dat God eerst kwam als Moeder, en dat de mensheid haar niet heeft gewild, zouden wij dan niet opgaan tot de Moeder om door haar opgevoed te worden ?

Ik had een droom dat ik weer in Mali was. Ik zag iets wat parallel liep aan het DNA, namelijk de stofwisseling van de cellen, wat Primary Code heette, PC, en daaraan parallel liep de sedimentatie van bloed en bot, de SBB. Ik keek toen in de lucht en er waren allemaal ruimte-stellages, en er waren schepen gekomen die de lucht als water gebruikten. De geestelijke zondvloed was namelijk gekomen.

De oude mens wordt eerst geheel afgebroken door de chronische verbrokenheid, zoals bij Jakob gebeurde op Pniël. Dat is een lang proces, en dan wordt de nieuwe mens opgebouwd, door het wonder van de vermenigvuldiging. Sommigen grijpen veel te snel naar de vermenigvuldiging, want zij willen het kruis overslaan. Sommigen hebben een eigengemaakte vermenigvuldiging, vanwege protserij, eerzucht en machtslust, geldlust ook. Zo bieden ze hun giftige medicijnen aan op de markt.

In de katholieke kerk ging het al snel mis. Er ontstonden twee stromingen. Er was een lichtzinnige hoek die van het geestelijke een markt maakte, de aflaat, en het welvaartsevangelie, de verering van het materialisme, van mammon, en er was een zwaardere hoek van de armoedskloosters, wat uiteindelijk uitliep op de reformatie, maar ook in de reformatie ontstonden die twee stromingen, en later ook in de charismatische beweging. Er was een zwaardere, bevindelijke hoek van charismatische kloosterordes, en er was een lichtere hoek van het welvaartsevangelie en van geestelijk hedonisme.

De katholieke beweging is het DNA van de kerk, maar er is veel meer. De reformatie kwam, de bevindelijk gereformeerde kerk, als de stofwisseling van de cellen, de Primary Code, en toen kwam de charismatische beweging, de sedimentatie van bloed en bot, maar het is allemaal onderdeel van de stofwisseling der cellen. Het calvinisme liet de oerkerk zien, het oerlichaam.

We zien het schouwspel van de dansende Salome en de onthoofde Johannes de Doper. De lichteren kiezen voor de dansende Salome, en de zwaarderen kiezen voor de onthoofde Johannes de Doper. Zij zijn immers bevindelijk, sober en ingetogen. De dansende Salome is de wereld. Zij nemen teveel naar binnen, wat ze later allemaal weer moeten uitspugen. Het is allemaal hebzucht. Het protsen en het vleien, en het gaat maar door. Ze hadden Johannes de Doper in de boeien geslagen, opdat ze ongestoord verder konden gaan met hun losbandigheid, stelde Johannes Calvijn. (Verkl. Mattheus 14) Calvijn noemt het een dans van ondankbaarheid.

Het is natuurlijk zo dat zij niet openstaan voor het eeuwig evangelie. Daar denken ze niet over na, en dat willen ze niet. Ze leven met de geest van versimpeling, en daarom is het andere tot hen een bedreiging, en willen ze af van Johannes de Doper die door hen heen prikt. Ze willen feestvieren, geen bezinning. Ze zijn lichtzinnig in hun dronkenschap, en Johannes de Doper is een doorn in hun oog. Daar trekken ze zelfs hun kerkelijke registers voor open. De geschiedenis herhaalt zich. Kijk wat ze met Johannes Hus hebben gedaan om dezelfde reden. Hij was een middeleeuwse Johannes de Doper, de voorloper van de reformatie, de wegbereider.

Ook in de reformatie zien we zowel de dansende bloeddorstige Salome en de onthoofde Johannes de Doper. Er ontstaan twee stromingen : gedeformeerd en gereformeerd. Velen worden in de reformatie te lichtzinnig bevonden. De reformatie is niet zonder gevaren voor de ziel. Daarom moet de nieuwe doleantie wel komen.

Er is een ster van Salome waar de hedonisten door leven. Dit zijn de dagen van Noach. Men eet, drinkt en leeft voor plezier. Handelingen 10 : Petrus krijgt een visioen waarin hij te horen krijgt : ‘Slacht en eet.’ Hier stoppen de hedonisten met lezen. Alles wat ze eten is rein. Petrus daarentegen was voorzichtig en was in onzekerheid over de betekenis. Later kreeg hij de betekenis, verderop in het hoofdstuk, dat hij niemand onrein mocht achten vanwege hun afkomst. In die zin kreeg ook Noach het bevel om het Woord te brengen na de zondvloed. Het laat verschillende bedelingen zien, verschillende seizoenen. Soms moeten we in stilte zijn en ons afzonderen, en soms moeten we het Woord brengen. God’s leiding is hierin het belangrijkste, opdat we niet door het vlees werken, want het vlees kan heel religieus zijn.

Ik had een droom over een familie die eerst in mijn geboortedorp woonde, toen ik heel jong was, maar ze gingen al snel naar een andere plaats, naar de plaats waar de grootouders woonden, en ook verschillende tantes en ooms. Ik miste die familie toen, maar we gingen ze weleens opzoeken, en ze waren bevriend met een tante in die plaats, dus soms zag ik die familie daar nog. Hun zoon ging naar het Calvijn Lyceum, en ze werden zo nu en dan nog genoemd in allerlei kerkelijk verband, want zijn vader ging dan ook nog theologie studeren. In ieder geval inspireerde die familie mij altijd, maar het verdween meer en meer naar de achtergrond. Toen had ik een droom dat ze naast die tante woonden. Neem ik dat dan letterlijk ? Nee. Het is in de geestelijke wereld, iets dat terugkomt.

Petrus kreeg nieuwe gelegenheden om het Woord te brengen. Er waren deuren geopend. Zo kon er afgerekend worden met zonde en vooroordeel. Zo kon de ster van Salome in de mens wegvagen, en kon de mens zicht krijgen op de onthoofde Johannes de Doper, de wegbereider, zoals Johannes Hus de wegbereider was van Calvijn.

Telkens weer komt de ster van Salome om de profeten te vervolgen, maar zo kunnen zij groeien en worden zij tot de Heere gedreven. Zo wordt hun leerzucht aangewakkerd om zo los te komen van elke vorm van eerzucht.

---

35. DE PREDIKING VAN HET BOEK DES LEVENS - EEN DROOM

Ik had een droom dat ik in de geestelijke wereld was met een overleden popster die nu in de wolk van getuigen is, waarover we kunnen lezen in Hebreeën 12 en Mattheus 17 en in de nieuwe bijbel in Ewa 35, Odenlech 47:7 en Behemma 18.

Ik had een droom over Michael Jackson, hij was een Jehova Getuige. We brachten het Woord van het boek des levens, de nieuwe bijbel, wat de beloofde witte steen is voor de overwinnaars, het witte manna (Openbaring 2), ook over de behandeling van dieren.

Hij zat nog steeds vast in het systeem, omdat hij de plicht had om allerlei bijeenkomsten te bezoeken, en in principe moest er in de regio waar hij werkte, wanneer er een boek werd gepubliceerd, advertenties in staan, dus toen het boek des levens daar in die regio werd gedrukt, moesten ze die advertenties erin zetten, anders was het niet toegestaan, net als de oude bijbel op aarde waar ze een copyright op hebben gezet. In dit geval zag ik een van die nieuwe bijbels, en er stonden advertenties in voor oldtimers, ook al was ik blij om te zien dat ze het boek des levens al hadden, dus ja Michael en ik predikten het, maar hij werd opgeroepen om een bijeenkomst te bezoeken, en ik ging met hem mee om er kennis van te nemen. Er was een soort van Oprah Winfrey figuur daar met veel invloed, en de zaal zat vol en ze kregen er allemaal een bord, ook Michael.

Ik stond bij Michael, maar ging niet zitten. Aan de voorkant, waar de Oprah figuur was, was een kop van een os met de nek die eraan vastzat, en het pulseerde, en iedereen keek ernaar, en al hun borden waren vol met vlees, maar het was aangepast, ze hadden er eieren doorheen gedaan of zoiets.

Ik denk dat Michael de indruk kon hebben dat er hier iets mis was. Ze probeerden het er allemaal goed uit te laten zien, als een specialiteit, een keukenproduct, maar ik zei: 'Michael, dat is vlees' (van mishandelde dieren), want hij zat nog steeds achter zijn bord.

Het was een tijdje stil. Toen pakte hij na een tijdje het bord en gooide het op de grond. Toen ging hij naar het bord van de Oprah figuur en pakte haar bord en kieperde het ook ondersteboven, toen moesten we rennen. We waren in een soort stad, en er waren allerlei ijzeren frames, en we moesten soms springen. Toen kwamen we wat mensen tegen die Michael herkenden en ze begonnen met ons mee te rennen, ze waren allemaal blij dat ze hem zagen.

Toen later toen we ergens veilig waren had ik het over de vertaling van het boek des levens voor andere talen, toen zei hij dat dat niet makkelijk zou zijn omdat al deze steden, en ook hijzelf, nog steeds onderworpen waren aan strenge regels, en dat het echt het werk van smokkelaars is, hetzelfde als hoe ze op aarde oude bijbels in China moesten smokkelen, dus in feite leefden ze nog steeds onder een dictatuur, en hij maakte er muziek over, over het werk van smokkelaars, dus er is nog steeds een geestelijke oorlog en er is geen gemakkelijke weg doorheen.

We moeten vechten voor het boek des levens en overwinnen, we moeten vechten voor het verborgen manna, aangezien de aardse en slechte systemen alleen de materialistische vormen, de compromissen etc. toestaan en het moet allemaal volgens hun regels. Er was een soort systeem dat alles splitste en daarna verdraaide, wat de werken van het vlees zijn.

36. BESPREKING VAN II KAMBA - DE DIEPE SLAAP VAN ADAM

Het geopenbaarde boek des levens is wonderbaarlijk. De nieuwe bijbel is prachtig. Bijvoorbeeld het bijbelboek II Kamba. Wat betekent de naam Kamba ? Het is een hemelse naam. Dat het ook de naam is van een stam in Kenia heeft er in de hogere hemelse context weinig mee te maken, maar het wijst toch in zekere zin op Afrika en Kenia, het begin van de aarde. (zie Duizen 6) Het boek II Kamba gaat over het openen van de geestelijke zintuigen. Het gaat er niet om om soms een droom of een visioen te hebben, want dan zouden de blinden nog steeds de blinden kunnen leiden. Natuurlijk kan een droom of visioen een grote richtlijn zijn voor ons leven, maar er moet veel meer gebeuren. Wij moeten in het geestelijke leven, en geleid worden door het geestelijke, ieder moment van ons leven. Daar hoort ook de slaap bij. Wij mogen geen overmaat krijgen aan geestelijke indrukken. Juist als onze geestelijke zintuigen opengaan dan zal er dus ook een diepere geestelijke slaap intreden.

We lezen in het boek II Kamba iets heel belangrijks, iets wat de huidige wereldsituatie zal verklaren. Profetie, het geleid worden door de Heere, is belangrijk, maar het staat niet op zichzelf. De mens moet leren toetsen, en daarvan is Ishmael een archetype. (II Kamba 9 en 10) Ishmael leefde in vijandschap tegen ieder mens, vertrouwde niemand zomaar, gaf zich niet zomaar over, wat een diepere betekenis heeft. We lezen dat dat hem uiteindelijk door de woestijn brengt naar het beloofde land, als een beeld van de reformatie. (10:1)

We kunnen zo begrijpen waarom de islam zo op de westerlijke wereld drukt. De westerlijke wereld heeft namelijk een missing link. Ze hebben de leiding des Heeren en het toetsen veracht, voornamelijk het toetsen. Die wetenschap is bij de westerlingen onderontwikkeld. De nieuwe bijbel, het boek des levens, de witte steen voor de overwinnaars, het verborgen manna, waar Openbaring 2 over spreekt, het geschrift genaamd de RV-Bijbel, de Rodenberg Versie, bespreekt deze belangrijke theologische wetenschap.

Wil je het goedmaken tussen jou en God ? Leer dan te toetsen. Worstel met God op het Pniël zoals Jakob, en worstel met de goden der mensen. Dat is om te zuiveren en te verdiepen, zodat je er geen bedrieglijke afgod op nahoudt. Oh, zo belangrijk is dit, geliefden.

Nu, bestudeert het Woord en predikt het Woord, voor uw eigen welzijn, en voor het welzijn van anderen. Uw eigen welzijn ligt in het welzijn van de anderen verborgen, wat u de ander schenkt. Egoïsme zou dus uw eigen welzijn in de weg staan.

Denk hier niet te makkelijk over. II Kamba is hierin een leidsraad en raadgever, in de nieuwe bijbel. We lezen in hoofdstuk 8 vers 1 :

'Zij is de moeilijk benaderbare, omdat ze staat voor de voorschriften en condities van de geestelijke oorlogsvoering.'

God is niet makkelijk, niet onvoorwaardelijk, niet voorwerpelijk als een object wat je kunt oppakken en rondbazen. Neen. God is voorwaardelijk, en dat is maar goed ook, anders zou er van alles mis kunnen gaan. Kent u de gebruiksaanwijzing van het leven ? We luisteren allemaal goed naar de aanwijzingen van de brandweer om beschermt te zijn tegen het vuur, maar God is ook een

soort brandweer. Luisteren we wel naar God, of maakt het allemaal dan ineens niets meer uit omdat het over theologie gaat en over het geestelijke ? Het aardse is maar een versimpeling van het geestelijke. Nemen we God’s waarschuwingen in acht ? Wat is God ? Ook dat wordt in de nieuwe bijbel uitgelegd, want de mensen hebben hele verkeerde voorstellingen van God en dat aan hun kinderen doorgegeven, niet door enige kennis verhinderd. En hoe komt dat ? Ze toetsen niet, ze onderzoeken niet. Ze nemen het klakkeloos van elkaar over om er maar bij te horen. Het zijn kuddedieren, en ze worden opgedreven door de roofdieren. Ze worden gefokt en zijn op weg naar de slager. Blaast dan op de bazuin. Zou je niet op de bazuin blazen ? Zo niet, dan zouden wij hun bloed aan onze handen hebben.

Het kan zo niet langer, hoe deze wereld is. Maar begin bij jezelf. Heb ook niet alles in kannen en kruiken. Wees niet te gedetailleerd en te dogmatisch, maar geef ruimte aan het hogere. Wordt opgenomen. Ga het hogerop zoeken. Het lagere zoekt om te verslinden. Het lagere heeft alles al in orde, alles voor de simpelheid en de lekkere smaak. Het gaat hen allemaal om de smaakpupillen. Very tasty, heerlijk, smullen maar. Daar gaat het ze om, en het geestelijke leven verwaarlozen ze. Misschien ken je de verhalen uit het boek Daniël wel, en uit het boek Openbaring, van godslasterlijke beesten die tot de hoogten gaan om de heiligen te bespotten, alles wat heilig is te vertrappen. In deze dagen leven we, waarvoor Paulus Timotheus al waarschuwde. De kinderen zouden ongehoorzaam aan hun ouders zijn, liefdeloos, en zelfzuchtig, met meer oog voor genot dan voor God. De instelling van de ouders zouden ze verachten, en allerlei excuses hebben. Ja, heden ten dage worden ouders gekruisigd door hun kinderen. Tuchteloos willen ze opgroeien, voor galg en rad. Ze willen niet gecorrigeerd worden. Dat vinden ze negatief. Ze willen in de leugen leven, hun eigen zin doen. Maar daar is het leven niet voor. Niets staat op zichzelf. Het ware leven is je leven te geven voor het hogere doel. Dat is ook de weg tot het eeuwige leven.

Het boek II Kamba roept de mens weer terug naar school, niet zomaar de menselijke school, maar de natuurschool, de school des Heeren. Daar moet de mens de hemelse economie leren en het hemels loon. (II Kamba 9) Zonder betaling komt men nergens. Dat is iets wat we op aarde al leren, maar dat is een geestelijk principe, geen aards principe op zich. Het boek II Kamba wijst erop dat er geen gat mag vallen in onze scholing, want dan is alles verloren. Vijanden zullen door de gaten binnenkomen.

Het boek II Kamba wijst erop dat vaagheid van belang is, dat het vleselijke niet alles te definief maakt en voortijdig afrond van ‘Klaar is Kees’ terwijl het nog helemaal niet klaar is. (9:26). Het wordt omschreven als het belang van het gaan door mist. Zo worden de geestelijke zintuigen getrained. Het vlees heeft zijn eigen scholen gemaakt, die alles al in kommen en kruiken hebben, en die scholen moeten afgebroken worden. Daarom is leegte belangrijk.

Nu, we hebben gezien dat door het openen van de geestelijke zintuigen ook de diepere slaap kan intreden. We hebben het dan over de diepere slaap van Adam waardoor hij Eva ontmoette, wat zowel in de grondteksten van de oude bijbel staat als uitvoerig wordt beschreven in de nieuwe bijbel. Dat was allereerst een gevecht. Deze slaap wordt genoemd de Tardemah. (II Duizen 19) Het wordt ook wel de oerslaap genoemd. Hiervoor moet de valse slaap, de slaap van het vlees, de valse vrucht, Septus, verslagen worden. Dan zullen er scheppingswonderen plaatsvinden. De wereld is in de staat zoals het is door het nemen van de valse vrucht. De mens is onder zware hypnose gekomen.

Maar er zal ontwaking zijn voor de overwinnaars. Zet door, kom tot de gebruiksaanwijzing van het leven, en breng anderen er van op de hoogte.

Wat moeten we doen in Getsemané ? De wereld is een groot Getsemané. Het is het tijdperk van leugen en misbruik. Daar ontkomt niemand aan. Ook is het een groot Golgotha, maar men maakt snelwegen tot de olijfberg. Men verdiept het niet. Men verletterlijkt het snel snel, en men onderdrukt anderen daarmee. Wat moeten we dan doen ? Teruggaan tot Pniël, teruggaan tot de Tardemah, waar Adam worstelt met Eva. Ze geven zich niet zomaar aan elkaar over, maar ze toetsen, ze onderzoeken, zuiveren en verdiepen. Dat is de Ismaelitische boodschap die men heeft weggeworpen, en daarom drukt de islam met ernst op de wereld : Keer terug tot het verlorene, tot het weggeworpene, het vergetene, want er is meer weggeworpen dan nodig was.

Versier elkander met het Woord des Heeren, zoals de wereldschepen de heiligen brachten tot de bloemenzeeën, waar ze elkaar versierden met verhalen. (IV Werktuigen 7:228)

---

37. HET GEHEIMENIS VAN ADAM EN EVA

In de Tardemah, de diepe slaap van Adam, worstelen we met onszelf, met God, en met Eva, met het leven. Allereerst is er die worsteling voordat de schepping plaatsvindt, de schepping van onszelf en de schepping van de vrouw. We moeten oppassen voor het overromantische. We moeten zien hoe diep de zondeval is gegaan, hoe groot de zonde is, wat dit voor een beest is, om het doeltreffend te kunnen overwinnen. Dat betekent ten diepste zelfoverwinning, overwinning van onwetendheid. Het is een beeld van de exegese, de schriftuitleg, de interpretatie. We zien het woeste tardema om ons heen. De mens is nog niet geboren. We zien de duistere raadselen van de oerchaos. De aarde is in barensweeën. De Waarheid moet geboren worden. Nu regeert de leugen nog. Het zijn zware barensweeën. We zien de woeste natuur die van alles zin probeert te maken, op zoek naar het verlorene en vergetene, op zoek naar de herinnering, naar deja vu.

Om dieper tot de oerherinneringen te komen, om daartoe te ontwaken, moet men wel eerst dieper vergeten, dieper gaan slapen, in de tardema, de diepe slaap (Hebreeuws), zoals Adam. Ook Abraham werd in deze slaap gebracht. Het is de slaap van de profeten, van hen die God zoeken, die alles hebben achtergelaten. Ook wordt zo het vlees tot slaap gebracht, zodat het de heiligen niet meer kan teisteren. Saul werd door de tardema overmant, zodat David zijn speer en waterkruik kon nemen. Het is de slaap des Heeren om de heiligen te beschermen tegen de vijand.

Toen Abraham werd overmant door de tardema viel een schrik en grote duisternis op hen, en hij kreeg te horen dat zijn zaad vreemd zou zijn in een vreemd land, om daar onderdrukt te worden, en daar te dienen. De tardema is er ook om het Woord des Heeren door te geven. In de Tardema kreeg Abraham ook te horen over de uittocht. (Genesis 15) De Tardema ontmaskert ook de zonde, laat zien hoe diep de zonde is gegaan, en de grootte van de zonde. Zo weet de jager op welk beest hij moet jagen en waar het beest is. Ook wordt het oordeel in de Tardema bekend gemaakt, het oordeel over de zonde, en hoe groot het oordeel is, en hoe diep het gaat.

Laten we komen tot de slaap des Heeren, opdat het vlees in slaap zal vallen, en onze geestelijke zintuigen zich zullen openen. Dan zullen we zien dat de schepping een openbaring is. Adam moest niet zomaar op zoek gaan naar een vrouw, maar hij moest de slaap des Heeren in, de diepe slaap, de oerslaap, waarin hij zijn rib moest offeren, als beeld van dat hij zichzelf moest offeren, zijn oude leven. Hieruit werd Eva geschapen, maar dat was in diepte een openbaring. De openbaring komt alleen maar in een worsteling, door het toetsen. Adam moest dus ook zorgvuldig naar Eva luisteren. Hij moest het op diepte leren schatten, en niets zomaar klakkeloos aannemen.

De ribben zijn de beschermers en de tralies van het hart, en door het afleggen van zijn rib kon de Heere zijn hart innemen om hem het geheimenis van de vrouw te laten zien. De nieuwe bijbel gaat diep op dit geheimenis in. De rib is in de nieuwe bijbel ook het beeld van de verbrokenheid. Alleen doordat de rib uit het leven van Adam gebroken werd kon de Heere tot hem komen. Hierin was Eva geopenbaard waarmee hij moest worstelen, om het te kunnen begrijpen en doorgronden.

De rib, het heeft meerdere betekenissen, zowel in de oude als in de nieuwe bijbel. Hier kwam de vrouw uit voort. II Duizen 13 noemt het de Vreze des Heeren, wat voor de overwinnaars is, zij die zich hebben toegewijd aan de moederlijke God, zoals Calvijn stelde dat God allereerst als moeder tot de mens kwam. De mens wilde God niet als moeder, en daarom is er een overblijfsel van hen die

dat wel willen. Voor hen is de rib, net zoals de overwinnaars uiteindelijk tot de witte steen zullen komen. Uiteindelijk is de rib dus de witte steen in Openbaring 2, oftewel het verborgen manna, het boek des levens, de nieuwe bijbel. Dat is wat het beeld van de vrouw betekent. Dit is het geheim van de schepping en de openbaring van de vrouw.

Adam moest wel worstelen met dit begrip. Er zijn zoveel aardse vrouwen wiens wegen naar de dood leiden. Salomo waarschuwt er ook voor in de Spreuken, en in het boek Prediker. Ook de nieuwe bijbel. Uiteindelijk, spreekt de nieuwe bijbel, zal als de man tot de rib komt het tot een boog worden om het vlees te verslaan, het kwaad te doorgronden. Deze boog heeft de man nodig om de zonde af te leggen, zijn oude leven. Dat is ook wat de worsteling is. Het is bovenal een worsteling met jezelf, met je oude natuur. Ook in het paradijs moest die worsteling plaatsvinden, want er waren nog vele gevaren. Denk aan de slang die de boom der kennis bewaakte. In de nieuwe bijbel wordt er ook gesproken van een zwijn. Al met al is de Tardema hiervoor, de diepe slaap, als het Pniël van het paradijs. Adam moest tot haar gaan en met haar worstelen, opdat zijn ideeën gezuiverd zouden worden en zouden rijpen.

Nu, geliefden, dit is een wonderbaar geheimenis. Adam moest alles achterlaten om de Tardema binnen te gaan. Hij mocht zich aan niets meer vasthouden, en zo kon hij de paradijselijke slaap in, om dieper te gaan. Zo zou het vlees, zonde en onwetendheid, gedood worden, opdat hij zou opstaan tot een nieuw leven en de werken des Heeren doen, uitgebeeld door de natuurvrouw.

Hij kreeg een boog, een wapen, en dat viel eerst hemzelf aan. Eerst werd hijzelf door de boog gezuiverd. Onreinen mogen niet bij de boog komen. Eerst werd hijzelf door zijn strijdmes besneden. Het oordeel des Heeren begint bij jezelf. De oordelen des Heeren zijn goed en waarachtig, en boven alles te begeren.

Laat je vooroordelen varen als je tot deze boog komt. Laat alles achter om tot deze boog te gaan en het boogschieten te leren. Dit was ook het teken wat aan Noach werd gegeven na de zondvloed. Vaak wordt er gesproken van een regenboog, maar in de grondtekst is het ook een boog van een boogschutter. Dit is het verbond tussen God en mens, waarin de mens de opdracht heeft gekregen om de zonde en leugen af te leggen, en de gerechtigheid en de kennis aan te doen. Daartoe is het pad door de wildernis. De mens moet hiervoor de vleespotten van de zelfzucht afleggen. Het is moeilijk. Het is niet makkelijk. Velen klaagden tot Mozes. ‘Waarom heb je ons uitgeleid ? Hier is niet genoeg te eten, niet genoeg te drinken.’ Maar zij moesten hun bronnen in de Heere vinden, het leven aan de aarde ontworstelen. Alles zou gaan door de geestelijke oorlog en de geestelijke jacht. Niets kwam vanzelf.

Worstelen wij nog met de Heere en met onszelf, of maken wij ons eigen beelden ? Och, bedrieg uzelf toch niet. Er is alleen leven in de Tardema. Zo begon uiteindelijk de schepping, en dat is iets wat de in wezen ongeboren mens nog moet leren. Wat er om ons heen is gebouwd is nog niet per definitie de waarheid, maar veelal de vijanden die ons hebben omringd en die wij nog moeten verslaan, moeten ontmaskeren en doorgronden, opdat gif tot medicijn wordt. Dat is de uitdaging. Och, wijst toch niet af degene die u heden ten dage roept.

38. EEN STUKJE NEDERLANDSE GESCHIEDENIS

In 1816 werd onze geliefde moederkerk onderworpen aan het wereldse en moderne gezag van koning Willem I. Andersdenkenden werden vervolgd. Natuurlijk ging onze geliefde moederkerk ondergronds, alhoewel verschillenden de gevangenis inmoesten. Je kon niet zomaar vrij prediken.
Aan het einde van de jaren 1800, toen het weer wat veiliger was en meer godsdienstvrijheid probeerde Abraham Kuyper de geliefde moederkerk te herstellen. Het was een grote uittocht uit de koningskerk. Er waren wel meerdere van zulke uittochten geweest, zoals in 1834 en 1841.
Kuyper's uittocht werd de doleantie genoemd, en het was een grote beweging, een grote exodus.
Begin jaren 1900 werd Abraham Kuyper president van Nederland.
Het was een opmerkelijke man, zeer geliefd, kon mooi over de natuur prediken, in verband met de boodschap van God. Ook gingen er wat dingen mis in zijn kerk, en waren ze er nog lang niet.
Daarover spreken wij ook in ons onderwijs. Uiteindelijk moeten we niet geleid worden door kerkbestuur, maar door Gods bestuur, en zo was er dan in 1944 een hele grote uittocht nog uit de Kuyper kerk, de beweging van Klaas Schilder, want die wilde niet teveel afhangen van allerlei kerkelijke besluiten, maar God's besluiten. Natuurlijk werd dat ook weer een eigen kerk, de vrijgemaakten, die vervolgens ook weer afsplitsten in 1967, waar ik in opgroeide. Een stukje Nederlandse kerkgeschiedenis. Er werd ook weer veel afgedwaald van juist heel belangrijke zaken, en nog steeds waren ze er nog niet.

Over deze dingen spreken wij vaak. Het is onze vaderlandse geschiedenis. Hier liggen onze wortels. Wij mogen het verdiepen en zuiveren, en omdat Kuyper zo'n belangrijke oudvader is van Nederland en het Nederlandse kerkwezen, maar toch nog had te maken met de tijdgeest, met de tekortkomingen van de vorige eeuwen, moeten we opgaan tot de verdere doleantie, oftewel de nieuwe doleantie. Oude en nieuwe bijbel komen hier tezamen en leggen elkaar verder uit.

39. DE SCHOOL VAN PNIËL

Ik bezocht eens als kind mijn grootouders die in een andere plaats woonden. Ze hadden een blad over het paradijs. Ik kon het me nog goed herinneren, de plaatjes, prachtige natuur van het paradijs. Het maakte grote indruk op me als kind.

De verdere schepping gebeurde door de slaap van Adam, zoals de schepping, of liever gezegd de openbaring, van Eva. Eva was een beeld van het beloofde land, maar Adam moest eerst nog de lagere Eva ontmaskeren en overwinnen. Hij moest met Eva worstelen, als op Pniël, in de diepe slaap, ook we de Tardemah genoemd, in het hebreeuws. Ook moest hij zijn lagere zelf overwinnen. Eva zou hem daarvoor doorboren, zijn herinnering, zodat hij tot de oervergetelheid zou komen en de oerherinnering. De nieuwe bijbel spreekt uitvoerig over dit geheimenis.

Hoe komen wij tot de diepe slaap, de tardema ? Anderlech 1:55 is hier heel duidelijk in :

‘*De vrucht van de honger is het lijden, en de slaap, om zo door de diepe slaap tot de geestelijke wereld te komen.’*

Wij moeten ons dus afzonderen en minderen, en het lijden aanvaarden, want het brengt zo de geestelijke diepe slaap die we nodig hebben, de tardema. Alleen door het kruis, door het geestelijke visnet, zullen wij de tardema binnengaan. Adam moest zijn rib opofferen, wat een beeld is van het oude leven afleggen en te gaan tot het geestelijke Woord, waarvan de rib ook een beeld is, en waarin Eva geopenbaard zou zijn. Eva zou zijn leidsraad zijn, zijn hulp, maar hij moest daarvoor de lagere Eva afdoen, zijn eigen ego. Het is de worsteling met een slang, en met een zwijn. Het is een vreselijke strijd.

Niemand zegt dat het gemakkelijk is. We willen ook niet het gemakkelijke, maar de uitdaging. We willen de volle prijs betalen, we willen verder trekken, en niet zomaar gelukkig gaan lopen zijn en doen, terwijl er nog zoveel werk te doen is. We willen de Heere helpen.

Calvijn stelde dat we de wederoprichting van de kerk van binnen moeten zoeken, in tegenstelling tot de farizeeërs die naar een aards en vergankelijk rijk zochten. (Verkl. Lukas 17:20)

Diep in de tardema, de slaap des Heeren, moeten wij komen tot het Pniël. Het is van belang dat we komen tot de school van Pniël, tot de wetenschap van het geestelijke worstelen, de wetenschap van het toetsen. Het vlees zal namelijk alles op alles zetten om ons in het toetsen proberen te verleiden het halfgebakken te doen, om ons zo te misleiden. Weest daarom waakzaam en nuchter en laat u scholen door de Heere. U moet geschoold worden in het worstelen met uzelf, het worstelen met de Heere, en het worstelen met het kwaad. Ook is dat een worsteling met het leven. Zo moet u uzelf ontworstelen van het vlees en worstelen om bij de Heere in te gaan.

In veel kerken wordt er gepredikt dat het niet te verdienen is, opdat niemand roeme, maar dit is slechts een deelwaarheid. De mens mag het zeker niet verdienen door de vleselijke werken, maar moet leren wandelen in de hogere werken. De genade is een hoger loon in de leer van Calvijn, een ander soort loon, die niet zomaar voor het grijpen ligt in de leer van Calvijn, en waar hij maar heel subtiel over spreekt, als een geheimenis des Heeren. Wij moeten door het oog van de naald, door de

enge poort, om ook maar enige aanspraak te hebben op het hemelse loon. Wij uit is op het loon der mensen heeft zijn loon al.

Laat u niet bedriegen door het luie vlees dat het niet verdiend mag worden, want dat zijn smoesjes. Het heeft het gehele volk in verlamming en overafhankelijkheid gebracht. Het heeft de hemelse economie verwoest, en misdadigers komen zo met van alles weg, door het toverwoord ‘genade’ en ‘geloof’, en ‘niet door werken, opdat niemand roeme’. Wij mogen ook niet in het vlees roemen, maar wij roemen in het kruis. De sleutel tot het wel of niet verdienen ligt in de leer van Calvijn in de leiding des Heeren. Men wordt dus niet zomaar beloond voor werken, maar alleen als men door de Heere geleid wordt. Die leiding kan alleen ontstaan door het onder ogen komen van de vleselijke doodstaat van de mens, en daaraan af te sterven opdat er nieuw leven komt. Dat zijn de belangrijkste stukken in de leer van Calvijn.

40. DE GELIJKENIS VAN DE VROUWEN EN DE HONINGBOOM

Twee vrouwen maakten een lange tocht tot een honingboom.
Er was een man die de honingboom bewaakte,
die hen geen doorgang wilde geven.
Er ontstond een worsteling, maar de man wilde niet opgeven.
En er kwam een derde vrouw bij, en de man moest vluchten.
Maar de vrouwen riepen de man terug.
'Neem jouw deel van de honingboom,' sprak één van de vrouwen.
De man nam van de honing en ging zijn weg.
In de nacht kwam de man terug met vele andere mannen,
maar zij konden niets tegen de drie vrouwen beginnen.
Weer sprak één van de vrouwen dat ze hun deel van de honingboom
konden nemen, en de mannen namen van de honing.
De nacht daarop kwamen de mannen terug met nog meer mannen,
en weer ontstond er een worsteling, maar zij konden niets tegen de
drie vrouwen beginnen.
Weer namen zij een deel van de honing en gingen weg.
De nacht erop kwamen er vele duizenden mannen,
maar de honingboom en de vrouwen waren nergens te vinden.
En zo zal het koninkrijk der hemelen zijn.
De mens der zonde zal niet regeren.

---

41. GELIJKENIS VAN DE GROTE BREDE RIVIER

En de hemelse moeder zei tot haar zoon : Ga over de grote brede rivier totdat gij een eiland vindt, en zondert uzelf daar af, en probeer daar te leven, het woord des hemels onderzoekende. En als er iemand tot het eiland komt, trekt dan verder en ga tot het volgende eiland, en doe daar hetzelfde. Leer het woord des hemels in afzondering daar te leven. En als er dan weer iemand komt tot het eiland, trek dan weer verder, en ga tot het volgend eiland, en doe daar hetzelfde. En trek voort van eiland tot eiland totdat gij aan de overkant bent gekomen van de grote brede rivier. Daar zult gij een vrouw vinden, maar gij zult haar niet aanraken, en gij zult verder trekken, de wildernis in. En in diepe wildernis zult gij een andere vrouw vinden, en zij zal u niet laten gaan, en zij zal twistziek zijn en met u strijden. Houdt vol tot het einde, opdat u het woord des Heeren zult vinden dat verborgen is, wat nog nooit aan een mens was getoond. En onderwijs haar in grote liefde wat de Heere u heeft vertoond, en ga terug tot de eilanden om hetzelfde te doen, om hen die daar zijn te onderwijzen. En de vrouw zal u volgen op de voet en u tot een hulp zijn. Zo zal het koninkrijk der hemelen zijn.

42. LEVENSPRINCIPES VAN HET PARADIJS

Ik had een droom dat ik in een rijtjeshuis woonde. De huizen hadden ook deuren tussen elkaar, zodat je van het ene naar het andere huis kon. Aan de linkerkant woonden de Indonesische buren, en aan de rechterkant woonde een meisje waar ik soms zorg voor droeg vanwege haar moeilijke verleden. Het zusje en een nichtje waren bij mij in huis, en ik zat achter de computer en had contact met het buurmeisje die haar nieuwe haar liet zien. Het leek alsof ze het wit had geverfd, maar toen schoof ze het wat en leek het dat het een soort witte strikjes waren. Het ging niet zo goed met haar, ze zei niet veel, en toen zei ik : 'Kom maar even hier, dan krijg je een knuffel.' Ze zou dus komen door de deur tussen onze huizen in. Ze kwam al heel snel, en ik zei dat ze even bij de andere meisjes kon gaan zitten, want ik was nog even op zoek naar mijn huisjasje. Ik had ook net mijn sportschoenen aangedaan. Ik kon mijn huisjasje niet vinden, dus toen ging ik door de deur aan de andere kant naar de andere buren om te kijken of het daar nog lag, want daar was ik net geweest, maar er hing een ander huisjasje met een capuchon, maar die was van de buurvrouw, en die wilde ik ook niet aantrekken. Er lag een grote kaart van een zogenaamde aardappelmeter, waarop informatie stond over aardappels, hoeveel je er per dag van kon eten. Mijn opa woonde ook in de buurt, en die was lid van een krant genaamd 'De Aardappel'. Naast de hoofdtitel was altijd een plaatje van een groene aardappel. Er stonden ook Duitse artikels in. In mijn huis ving ik ook een Afrikaanse vrouw op. Haar man wilde niets meer van haar weten en ze wist niet waarom. Natuurlijk heeft deze droom een diepere betekenis. Het was een natuurplaats. Het was mooi weer. Het was alsof ik in het paradijs was aangekomen, alhoewel sommige dingen nog niet soepel liepen. Ik was dingen kwijt. Mensen liepen nog met trauma's, en ik probeerde ze te helpen. Natuurlijk als je tot het paradijs gaat wil dat niet zeggen dat alle problemen ineens wonderbaarlijk voorbij zijn. Het is nog steeds oorlog. Het blad 'De Aardappel' was voor moestuinierders en landbouwers. Mijn opa had ook land wat hij verbouwde. Het gaat over het werken in de grond, werken met de natuurprincipes, om de diepere levensbronnen aan de aarde en jezelf te ontworstelen, waar Kuyper over sprak in zijn boekje 'The Practise of Godliness', p. 29, en waar de nieuwe bijbel ook over gaat. Dat moeten we opdiepen en ons daarin aan de levensprincipes houden.

De nieuwe bijbel beschrijft de tocht van Adam door de tardema, de diepe slaap des Heeren, waardoor de schepping tot stand komt, en waarin Adam zich allerlei vaardigheden aanleert. Ook de eerdere Adam ging hier doorheen. We zien dit ook in de grondteksten van de oude bijbel. De herinnering (man) werd doorboort (besneden) door de eerdere Eva, en zo kwam Adam tot de geestelijke vergetelheid, tot Witi, als de weg tot het geestelijke geheugen. Dat is ook het overzwemmen van de rivier der vergetelheid, de Lethe, om tot nieuw land te komen. Zo begon overigens mijn droom. Ik zou hier niet gekomen zijn zonder de tardema en het overzwemmen van de Lethe.

43. TOCHT TOT EN DOOR HET PARADIJS

'*De gehechtheid aan aardse kennis moet verbroken worden, en herinnerings-zucht, die een mens tegenhoudt om de leegte binnen te gaan.'*
Behemma 27:11

Wij moeten niet herinneren vanuit het vlees. Er is ook een vleselijk, zondig geheugen, wat besneden moet worden. Het is een gevecht tegen het valse, oude geheugen, wat afgelegd moet worden. We mogen mensen niet kennen naar het vlees, en zo ook niet beoordelen naar het vlees, maar alleen maar naar het geestelijke. Dat is een heel gevecht. De oude machten van het geheugen zullen niet zomaar willen loslaten.

We zijn opgeslokt door het beest van de vleselijke herinneringen. Kuyper stelde in zijn klassieker 'The Practise of Godliness' dat God de mens uit het paradijs dreef en dat de wereld in vijandschap zou zijn tegen hem. Hij stelt dat er maar weinig vrede en harmonie is op deze rusteloze wereld. Het zou doornen en distels voortbrengen, waar eerst nog het fruit in overvloed groeide. Kuyper stelde dat alleen als de mens het hardst zou werken, dan zou de mens tot het beste komen, maar uiteindelijk zou de natuur de mens overwinnen. De natuur zou de mens terugnemen. De natuur is mooi, maar verwoestend. Ze is verschrikkelijk. Kuyper stelde dat de natuur tegenwerkt bij de geboorte van ieder kind, en zo is iedere vrouw in grote pijn bij de geboorte, in groot zwoegen. Het voedsel van de mens wordt aangetast en weggetrokken door insecten en ander ongedierte, en gevaarlijke roofbeesten nemen een deel van de mensheid weg, telkens weer, stelt Kuyper. Zowel liefde als haat doet lijden, en mensen geven elkaar hun lijden en nemen het van elkaar, en ook dat roeit de mensheid uit, stelt Kuyper. We kunnen niet met en niet zonder elkaar. We hebben elkaar ook nodig voor onderhandelingen. (p. 13-14)

Kuyper beschildert de tragiek van het leven na de zondeval. De natuur brengt doornen en distels voort en onthoudt de mens de vrucht. De mens moet worstelen voor zijn dagelijks brood, stelt Kuyper. En die strijd zal de mens nooit winnen, want de mens raakt steeds meer vermoeid en verzwakt, en uiteindelijk is de natuur overwinnaar en brengt de mens terug tot stof. (p. 28)

De nieuwe bijbel gaat hier ook over. De mens zal de slaap des Heeren moeten ingaan, de tardema, en zo komen tot de rivier der vergetelheid, tot besnijdenis van het geheugen, tot doorboring, opdat de mens verder kan. Hier kan de herinnering aan het goede terugkomen. (Ewa 29:54)

Zelfs daar zal het aardse blijven trekken, en daarom moet de mens dieper de Lethe in, de rivier van de vergetelheid. (Odenlech 26:50) Er zijn slangen in de rivier de Lethe, en daarom moeten we op zoek naar het touw des Heeren wat ons wil leiden. (Odenlech 26:71)

Lethe wordt ook de eerste Eva genoemd (Duizen 36:2) Er zijn dus eerdere scheppingen geweest waarin onze bronnen liggen en waarnaar we dienen terug te gaan. De mens is ergens vastgeraakt en staart zich blind op latere scheppingen, en doet zo aan symptoombestrijding, wat de marktgeest is, Mercurius. Het is een complot tegen de mens gesmeed. De mens doet hier zelf ook aan mee. Daarom is de natuur tegen de mens, de vijand van de mens. Dat is het uitgangspunt. De natuur zoekt de mens te doden. Daar kom je niet zomaar overheen. Daar is wel een pad voor, het smalle

pad, met de enge poort, ook door de natuur gegeven. Het is dus heel dubbel. De oude mens moet sterven, en de nieuwe mens moet opstaan.

Ergens kruist de rivier van de weeklachten met de rivier der vergetelheid, Lethe, en ergens kruist de Lethe met de Enoe, de rivier der oerherinnering, opdat het goede wordt herinnerd. (Behemma 27 ; Ewa 29:54)

Dat is de oproep, oh volk. Trekt voort, want de zonde jaagt op u. (Buli 1:9)

Over de Lethe, de rivier van vergetelheid, moeten we tot het land van vergetelheid gaan, genaamd Witi in de nieuwe bijbel. Witi is de paradijselijke waarde die opgebouwd dient te worden. De mens moet geheel loskomen van de valse waanwaarde, de overwaarde. De mens heeft namelijk meer genomen dan hij verdiende. De mens is tot rover geworden en heeft de hemelse heerlijkheden geplunderd en verdraaid, maar zal hiermee niet ver komen. Daarom is de natuur tegen de mens. Daarom beschouwt de natuur de mens als vijand, en moet de mens nog geboren worden. De natuur zal de mens terugnemen tot de baarmoeder, tot stof, en dan pas zal de daadwerkelijke schepping komen.

De nieuwe bijbel beschrijft de Witi waarde in het paradijs als de waarde van het loslaten tot vergetelheid. Zonder het minderen kan de mens niet tot de Lethe komen, laat staan tot Witi. Eerst zal men dus tot de slaap des Heeren moeten gaan, tot de tardema, zoals Adam, en Adam ging ook tot Witi. Die tocht wordt in de nieuwe bijbel uitvoerig beschreven. Het spoor tot Witi loopt door de bron van Betelgeuse-Noord, een gebied van woestijnen en ijswoestijnen, waar de markten van de farizeeërs zijn. Om tot de bron te komen moet men eerst langs de valstrikken van het witte farizeïsme heen. Als men uiteindelijk in Witi is gekomen is daar een grote hemelse ladder. (Werktuigen 1)

Betelgeuse is de bron van Orion, de opening van het paradijs, waar de nieuwe bijbel veel over spreekt. (Werktuigen 2:15)

De troonboeken van het vlees zijn ook in de dieptes van Betelgeuze, dus de mens ontkomt er niet aan. Het houdt de vrouwen gesluierd, als wachters van de kennis. (II Duizen 30:18)

De nieuwe bijbel noemt Betelgeuze als belangrijk voor de voortgang van het profetische rijk. (Kamba 12:25)

Betelgeuze is de leidende ster van Orion. (Kamba 21:2)

Orion wordt beschreven als de poortwachter van het paradijs, rijdende op het beest Betelgeuze. (Duizen 20:53)

Uiteindelijk is Behemma, het eerste boek en het Genesis van de nieuwe bijbel, van het boek des levens, ook een gebied in Betelgeuze. Het is een continent. (Duizen 21:2) Betelgeuze had ook een heleboel paradijsteksten die later werden verdraaid en misvertaald. Dat was voor de oprichting van het valse woord. Daarover is de strijd. De mens moet terugkeren tot het ware Woord des Heeren. Het valse woord moet ontmaskerd worden. Men heeft alles vervlakt en versimpeld. Velen zien door

de bomen het bos niet meer. Men heeft menselijke overleveringen en tradities lopen toevoegen, allemaal voor de markt.

In Betelgeuse ligt ook het Septus geheimenis verborgen, van de valse vrucht, de giftige vrucht van het paradijs waardoor de mensheid viel. Dat geheimenis moet opgeklaard worden, opdat er verlossing is voor de mens. Het gaat niet zonder slag of stoot, niet zonder studie en onderzoek. Het mag niet versimpelt worden, want het is iets heel ingewikkelds, waar de aardse spiegelwerelden ook op wijzen. Het aardse is een voorhangsel van het geestelijke, een gelijkenis.

Uiteindelijk moeten we komen tot Moeder Betelgeuze, die door haar netten de uitverkorenen opvist. (II Behemma 11:24)

Eerst moeten we Betelgeuse West binnengaan. Tussen het Oosten en het Zuiden ligt een enorme zee die ook het Westen van het Oosten gescheiden houdt. De nieuwe bijbel spreekt over dronken ruezen die aan de westkust lopen die eerst verslagen dienen te worden. Zij worden bestuurd door fluisterende zeemonsters. Het is een orde die de Uvuur heet, aan de westkust van Betelgeuse. We moeten zijn als David, veelal Ahn genoemd in de nieuwe bijbel, die tegen Goliath strijdt. Dit staat voor het gaan van de aardse betekenis tot de geestelijke betekenis. (Werktuigen 1)

De nieuwe bijbel stelt dat de aarde en Orion in elkaar verwoven zijn, dus ook de poort van het paradijs. (Werktuigen 2:15)

Uiteindelijk worden wij tot de aarde teruggezonden als zendelingen als we in deze dingen zijn ingewijd, de kennis van de geestelijke vergetelheid, van Witi. (Werktuigen 3:20)

Door tot de diepte van de tentendienst te gaan, de dienst van de Kehatieten, komen we dieper in Betelgeuse West om tot deze dingen voorbereid te worden. (Werktuigen 4:15)

De kerkvader Augustinus wordt in dat opzicht genoemd. Hij mengde de stad met de wildernis om zo de stad te kunnen overwinnen. Hij was een menger, en kwam zo op het pad van de wildernis, tot de wildernis van Betelgeuse West. Dit pad liep door tot het Oan gebied, van de geestelijke slaap, van de paradijselijke slaap, de tardema. (Werktuigen 4:27)

Dit was ook door het aanpakken van al te letterlijke en eenzijdige beelden over de hel. (4:28-38)

Als we in het Betelgeuse paradijs zijn gekomen, in Oan, is de Witi een fragmentarisch leven, wat druppelt, en wat gebaseerd is op variatie. (4:41-43)

Hiervoor moeten we uiteindelijk tot de diepere Afrikaanse bron van Betelgeuse gaan. (III Werktuigen 5:3) Hiervoor ontkomen we niet aan Israel en Egypte, die we ook moeten verdiepen, want die zijn juist de brug tot Afrika.

44. BRIEFWISSELING IN DE NIEUWE DOLEANTIE IN HET RODENBERGS-NEDERLANDS

Het Rodenbergs-Nederlands is een latere vorm van het Nederduits, ook wel pastoraal Nederlands genoemd. Het gebruikt soms een andere grammatica en andere spellingen, en er wordt bijvoorbeeld niet aan de d/t-regel gehouden. Een van de vaderen van het Rodenbergs-Nederlands was de predikant Lambertus Ledeboer, die ook de vader is van de gereformeerde gemeenten, de oud gereformeerde gemeenten, en de gereformeerde gemeenten in Nederland en soortgelijke stromingen binnen bevindelijk-gereformeerd Nederland. Deze brief in de nieuwe doleantie is in Rodenbergs-Nederlands dialect geschreven. Ook typeert het zich soms door eigennamen of topografische namen niet met een hoofdletter te laten beginnen. Ook beginnen zinnen niet altijd met een hoofdletter in het Rodenbergs-Nederlands. Vaak ook weer wel. Ledeboer was een profeet en wilde profetisch leven en spreken, en profetisch omgaan met taal, opdat de gevoelswaarden van de boodschap niet verloren zouden gaan. Hij hield ook daarom vast aan oudere vormen van Nederlands en Nederduits. Hij was op zijn hoede met modernisering en riep de mens op om terug te gaan, omdat belangrijke fundamenten achterwege waren gelaten. Veel van onze andere artikelen zijn ook in licht Rodenbergs-Nederlands geschreven, maar als wij met elkaar spreken, dan spreken wij zwaar Rodenbergs-Nederlands, wat dus gewoon een latere vorm van Nederduits is, of pastoraal Nederduits.

Er kwam een eeuwig evangelie, mooi en aanvullend. Maar het eeuwig evangelie waren dus nog maar brokstukken van voortgaande openbaring, dus het hele oude gedeelte waren dan traptreden naar wat er zou gaan komen : de nieuwe bijbel. Het zat er ingewoven, gedeeltelijk, dus als je de nieuwe bijbel leest dan zijn sommige dingen dus ook herkenbaar van vroeger. Er was een soort prototype van de nieuwe en definitieve versie van de bijbel, de rv-bijbel dus. Dat maakt dat wat daar dan omheen ligt, achtergrondgeschriften, bijgeschriften, apocrieven zijn van de nieuwe rv-bijbel. Nu, dat is dus ontzettend diep gegaan allemaal.

We hebben een onderwijsplicht, en deelplicht, als kerkhervormers, als profeten, dus een soort van kerkouderlijke instincten.

Er zijn dingen die ik niet opschrijf, of nog niet heb opgeschreven, dingen die bijvoorbeeld of heel sterk in me aanwezig zijn, en maar door en door blijven groeien, of dingen die aan het afzwakken zijn en waarvan ik denk : 'als ik dit nu niet op ga schrijven ga ik het misschien vergeten'. Soms moet ik juist ook weer dingen vergeten omdat het zogezegd ‘zaad’ is, tijdelijke voorhangsels, en ik ben ook veel bezig met de Lethe, de rivier van vergetelheid, dus we moeten ook weer een heleboel loslaten, om diepere herinneringen, oerherinneringen te krijgen. Er is dus oppassen geblazen met bepaalde vormen van herinneringszucht en onthoudzucht, want er is een heleboel kennis die we ook weer moeten verliezen, opdat we tot hogere kennis komen, dus we moeten komen tot de bronkennis en dar oude kennis voor inleveren in de zin dat het verdiept wordt, andere termen ervoor komen, en dat het in een hoger plaatje gaat komen, dus de kennis vervormd zich dan tot hogere vormen. Vaak komt kennis in een bepaalde taal, als beginfase, prototype van iets, en moet het nog doorvertaald of terugvertaald worden tot een hogere of gewoon andere taal.

Dan zijn er dingen die ik dan wel opschrijf maar die ik (nog) niet hoef te publiceren, met de vraag of het ooit gepubliceerd moet worden, of dat het alleen maar voor mezelf is of een heel klein groepje. Dat is een gigantisch archief met allerlei schriften en dagboeken enz. Dat is dan het archief.

En dan is het nog de vraag hoe of wat, en waar, en voor welke mensen en in welk tijdbestek. Ik heb ook wel eens dingen weer teruggehaald. Dus het gaat dan eigenlijk om de bedelingen, de seizoenen, hierin.

Nu, zoals je weet is de christelijke kern onzettend behoudend, en gaan ze rustig door met kerkje spelen, en velen zijn tegen voortgaande openbaring. Anderen zullen er meer open voor staan, al dan niet gematigd. Punt is dus : de oude bijbel is losgemaakt van de grondteksten. Ze vertalen het veelal vanuit het Grieks, maar het Grieks is dan sluimergrieks, varkensgrieks, dus populair gemaakt grieks van de moderne interlinears. In mijn studie ben ik dus teruggegaan naar de oudere Griekse interlinears, toen ze er nog niet in waren wezen snijden, dus dan kom je voor een veel groter spectra te staan, veel meer betekenissen, en dan gaat er een wereld voor je open. Dus mensen in het westen worden moedwillig voor de gek gehouden, en het gebeurt dus door gebrek aan geschiedenis-onderzoek, en daarin onstaat zelfverzekerdheid en zelfgenoegzaamheid. Dus al die stijve nekken hier in Nederland is geen betweterigheid op zich, maar het is een geest van gebrek aan studie. Het volk is ten gronde gegaan door gebrek aan kennis. Plus het feit dat vroeger de Joden helemaal niet zo verzot op Grieks waren, omdat het een heidense taal was, en afgodisch, en het stond gelijk aan het eten van zwijnenvlees, waar Josephus ook op wees. Jezus en de discipelen spraken hoofdzakelijk Aramees, en in het oorspronkelijke Aramees wat ik gestudeerd heb op dezelfde manier, dus NIET de populaire interlinears, MAAR de oudere woordenboeken, krijgt het zijn oorspronkelijke betekenis weer terug.

Dat is dus ook een onderwerp in de nieuwe bijbel, dat het op die manier wordt teruggeleid, en waar de oudvaders van de nederduits gereformeerde kerk al toe opriepen, die waren ook nog niet zo star veelal als nu. Ik heb dus ook de geschiedenis van de nederduits gereformeerde kerk bestudeerd, en het bleek dat er grofweg in de tijd van Alva dan verschil was tussen noord en zuid, dus noord nederland was rekkelijk (zoals wij zijn, open voor andere stromingen), en zuid was meer het starre, ‘de preciezen’ heetten deze. Willem van Oranje moest noodgedwongen met calvinisten samenwerken voor de bevrijding, terwijl hij eigenlijk luthers was, maar werd uiteindelijk steeds meer calvinistisch in de rekkelijke vorm en probeerde dus bruggen te slaan tussen de verschillende gereformeerde stromingen, want hij was voor godsdienstvrijheid. Ze moesten dus vluchten naar Duitsland, want er was veel vervolging, dus ze gingen naar Emden, Wezel, Rodenberg enz., en daar moesten ze tot een bepaald gereformeerd ‘amalgaam’ komen, dus mengsel, anders zouden ze nooit de Spanjaarden kunnen verslaan. Moet je nagaan dat de ene gereformeerde zou moeten buigen voor de ander in broederschap, dus dat ging niet altijd. Die vochten ook onderling. Luthersen tegen calvinisten, en ook calvinisten onderling, en dat Willem van Oranje dan telkens riep : ‘Stop, stop, werk nu met elkaar samen, anders gaat het verzet eraan en maken we de kerk ten schande, en gaat Nederland eraan.’ En er is nu precies hetzelfde gaande, we leven nog steeds zogezegd in de tachtigjarige oorlog, dus de geuzen moeten komen.

Dus even te bedenken dat Aramees en Hebreeuws het Egyptisch als moedertaal hebben, en het Egyptisch is opgebouwd uit veel oudere Afrikaanse talen, dus voortkomt vanuit dieper Afrika, vanuit het Zuiden en het Westen van Afrika, dan hebben we een hele reis terug te maken, die dus beschreven wordt in de nieuwe bijbel, als één van de vele onderwerpen.

Check dit tabelletje maar even :

‘Jezus en discipelen en apostelen spraken hoofdzakelijk Aramees, dus dat moet beschouwd worden als de eerste
brontaal van het NT, terwijl Grieks de tweede is. Het NT kan alleen begrepen worden in de Aramese taal, omdat het de eerste brontaal is. Deze brontaal heeft Egyptische wortels, en daardoor wordt het Aramees duidelijker en begrijpelijker in de Egyptische taal.
Zonder de Egyptologie blijft de oude bijbel dus een half gesloten boek, en zonder de Aramese brontaal, als je alleen maar het Grieks hebt, dan blijft de bijbel voor 3/4 gesloten, en als je de bijbel alleen maar leest in de Nederlandse vertaling, dan blijft de bijbel voor 9/10 gesloten. Het is maar dat u het weet. Het is daarom belangrijk het Aramees te kennen, anders mist men het doel van de oude bijbel.
Als je de Egyptische taal kent, de Egyptische wortels van de oude bijbel, de Egyptologie, dan ben je er nog niet, want dan is de bijbel slechts voor 3/4 open, dus als je echt wil weten wat er nu in de bijbel staat, en wat ermee wordt bedoeld, dan moet je bij de talen van de voortijden zijn, en de talen van Orion.
Dan zal het boek geheel opengaan, en alles ontzegeld worden.’

Daar komt dus nog bij dat het Egyptisch alleen maar te verklaren is in de oudere, diepere Afrikaanse talen, en die leiden dus terug tot de amazone voortijdse talen en tot de orionse brontalen, waar dus de nieuwe bijbel deels over gaat, als één van de vele onderwerpen.

In de tijd van de tachtigjarige wereldoorlog was er dus ook het gezegde : liever turks dan paaps (liever islamitisch dan pauselijk), en werkten ze met de islamieten samen tegen het katholieke spaanse rijk, dus er was een soort van islamo-reformatie. Vandaar dat de nieuwe bijbel dan ook weer zo nu en dan islamitische termen gebruikt, en dat dus ook weer terugherleid tot oudere bronnen, dus het ezau en ismael geheimenis in de grondteksten. Maar in ieder geval sluit de nieuwe bijbel dus aan op de oude bijbel, wordt de oude bijbel uitgewerkt en de missing links worden aangevuld, waarover ik het al gehad had.

Dus nu we die volkomen brug hebben kunnen de steigers meer op de achtergrond.

Er is duidelijk een indeling met onderscheid tussen de aprocrieven/ bijgeschriften/achtergrondgeschriften van de nieuwe bijbel EN de nieuwe bijbel zelf dan, de nieuwe versie, EN de exegesis/ commentaren op zowel de oude als de nieuwe bijbel.

We zijn aan een nieuw project begonnen om dieper die gereformeerde brug te leggen, want een heleboel mensen zijn zo gereformeerd dat ze eigenlijk gedeformeerd zijn en moeilijk aansluiting kunnen vinden.

Het nieuwe project was er dus voor om de reformatie te verdiepen. Calvijn was een theocraat, en een ZEER GEVAARLIJKE ook, maar eerlijkheidshalve hebben ze hem dus ook zwaar gemoderniseerd en ingekort. Er is dus het verschil tussen de Institutie en zijn commentaren, want in zijn commentaren verzacht hij het allemaal en draait hij het ook allemaal om, terwijl veel calvinisten eigenlijk alleen maar de Institutie kennen, een heel gevaarlijk boek, en vaak kennen calvinisten niet eens de Institutie, maar alleen maar TULIP, wat een heel slap aftreksel is van zijn leer. Ik ben dus al heel lang geleden Calvijn echt gaan bestuderen, dus zijn gehele werk, met name de commentaren, en heb gezien hoe belangrijk het is, voor het herstel van de kerk. Het lijkt wel alsof ze dat spul gewoon achterhouden.

Het brengt wat missing links terug, dus laat ook de goede kant van de reformatie zien. Het gaat ook helemaal terug tot Johannes Hus, die de voorloper van de reformatie was, en dat was een armoedsbeweging, en die begon eigenlijk al in de katholieke kerk met de kloosterordes, dus er waren al eerdere katholieke reformaties geweest van terug naar de wildernis en naar de soberheidsbeginselen etc. en die waren voorloper van de 1500se reformatie, wat in beginsel een strijd was tegen het materialisme, maar wat al snel gedeformeerd raakte door genadeleer en geloofsleer. Die worden door Calvijn in principe, in tegenstelling tot zijn kortaffe Institutie, geheel de pan ingehakt. Dus ook al was Calvijn een gevaarlijk type, dat was Mohammed ook, en die brachten toch hele belangrijke openbaringen voor het volk. Maar Calvijn draagt dus belangrijke sleutels, zoals de afscheiding van de koningskerk in de jaren 1800 ook voort was gekomen vanuit diepere bestudering van het werk van Calvijn, en ja, dan kun je een steeds meer reformerende lijn erin ontdekken, en een steeds meer deformerende lijn, en dan moet je dus op de reformerende lijn blijven, dus van reformatie tot reformatie.

Er is dus een nieuwe stroom van boeken en tijdschriften over kerkgeschiedenis en exegese, in de dubbel theologie, dus wat zowel de oude als de nieuwe bijbel bespreekt.

De taak van het nieuwe project is dus het herstel van de moederkerk van nederland, die in de jaren 1570 ontstond, de nederduits gereformeerde kerk, dus die loopt helemaal terug tot de grondteksten. Dus ik groeide dan op in de nederlands gereformeerde kerk, die ontzettend was afgeweken en gedeformeerd was geraakt, als afsplitsing van een afsplitsing van een afsplitsing, van de bron van de moederkerk : dus :

1570 - nederduits gereformeerde (vluchtelingen)kerk (ontstond in duitsland, en ging toen ook naar nederland), ontstaan in rodenberg-emden en omliggende gebieden (wordt allemaal wel uitvoerig besproken in het 2024-onderwijs.)
1816 - deze moederkerk werd toen onder dwang gemaakt tot koningskerk onder werelds gezag van willem I, de nederlands hervormde kerk, en andersgezinden werden vervolgd.

Toen kwam er het reveil als een beweging binnen de hervormde kerk die terugwilde naar de goede beginselen van de eerdere kerk, en dat werd toen tot 1834, de afscheiding van de kerk, waar willem I dus woest over was. In 1840/41 had je dan de ledeboerse beweging, die zich ook had afgescheiden. Hij was een profeet, en wilde alleen profetisch leven, zo organiseerde hij zijn diensten ook, en dat is dus de vader van de zwaardere kerken, zoals gereformeerde gemeente, oud geref. gem. en geref. gem. in nederland etc.

Dus hun bron is profetisch/
charismatisch, en daar was zo nu en dan ook wel ruimte voor, meer dan in de lichtere kerken normaal gesproken, maar ook de hervormde kerk had dan op een gegeven moment een charismatische hoek.

Ik beschouwde mezelf dan van de zwaardere hoek van de charismatische beweging, in de zin dat het geen goedkoop evangelie mag zijn, geen toronto, en geen prosperity, want dat is de lichtere hoek, maar er was dus ook een charismatische beweging binnen de reformatie, en Calvijn beschouwde zich ook als een soort profeet, en had er hele interessante leerstellingen over, dus in het calvinisme is er ook weer onderverdeling in licht en zwaar, en rekkelijk en precies, of een tussenvorm, en ja, sommige dingen moeten lichter en sommige dingen zwaarder, maar bepaalde zware principes zijn belangrijk, zoals in de ggin waar ik het over had, als antistof tegen gemaks-evangelie/hedonisme.

Maar hervormd is eigenlijk ook een strijd tussen hervormd en misvormt. Die lijnen lopen er dwars doorheen. Daar is een grote oorlog over gaande, en er kan veel in geparelduikt worden, en dat moet ook wel, als we los willen komen van de klauwen van het valse hervormde (misvormde). Dat zit allemaal heel diep. Dus er moet een soort van reddingsplan komen om mensen uit die misvormde drap te halen, maar dan via geestelijke principes, niet vleselijke principes.

Er is dus uitleg is over zowel oude als nieuwe bijbel zodat de mensen er stapsgewijs aan kunnen wennen, kerkgeschiedenis, grondteksten, gereformeerde geschiedenis, calvinistische geschiedenis etc. Dus dan wordt alles in kaart gebracht, en wordt er een veilige route uitgestippeld, dus dat kan allemaal via cartografie, stapsgewijs door het nieuwe onderwijs met de nieuwe bijbel, en dan gewoon daarnaast het naslagwerk, achtergrond-teksten, apocrieven (het belangrijke deel staat sowieso wel in de nieuwe bijbel).

De bijbelse mythologie en grondteksten van de serie van de Nederduits Gereformeerde Dogmatiek, dus eigenlijk van de latere nederduits gereformeerde dogmatiek hersteld de oorspronkelijke schuilplaats tegen alva, de moederkerk, dus die onderlaag ligt er voor zowel de nederlands gereformeerde kerk en de hervormde kerk. Daar liggen de bronnen, daaronder, waar de sleutels liggen, van de nederduits gereformeerde moederkerk van de jaren 1570.

Er is gewerkt aan het herstel ervan en haar dogmatiek, en daar hoort dus ook het boek des levens bij, de witte steen, de nieuwe bijbel, het verborgen manna, anders heeft het teveel missing links.

Dus ja, die kerk moet nog wel verder hervormd worden. Mar ga er maar vanuit dat iedereen nog een identificatie nummer heeft van de Willem I kerk die toen kwam, wat uitgewist moet worden, ook van de latere hervormde kerk vanaf 1920.

Prioriteit is nu de nieuwe bijbel en de commentaren erop wat samengaat met verdere uitleg van de oude bijbel, zodat mensen niet in het diepe worden geworpen. Het instituut voor calvinistische studiën levert commentaren op het werk van calvijn, dus veelal commentaar op zijn commentaren, en dan ook om zo een commentaar en kritiek te leveren op De Institutie, wat velen beschouwen als zijn hoofdwerk, maar wat zijn hoofdwerk helemaal niet is, want dat is zijn bijbelverklaring, echt een massief werk, want daar zou je een heel leven over moeten doen om dat door te spitten, dus daar ben ik al vele jaren mee bezig.

Dan ga je wel het een en ander zien wat er allemaal in de kerk is misgegaan en wat ze allemaal overboord hebben gegooid en het is een totale ramp, en bevestigd eigenlijk ook een heleboel dingen die ik al eerder heb gepredikt, over de heilige gebondenheid en het touw bijvoorbeeld, waar dus de nieuwe bijbel over spreekt.

Zelfs de amazone leer wordt door Calvijn gepredikt, dus dat God allereerst als een Moeder kwam, maar dat het volk haar niet wilde.

Er zijn ook commentaren op allerlei andere gereformeerde oudvaderen en ben tot de conclusie gekomen dat die zo in afzondering leefden, en dat hun werk vaak niet gelezen werd, maar dat ze wel alom werden geprezen als oudvaders, dus meer als monumenten, maar hun werk blijft verder ongekend want daar hebben mensen geen tijd voor of geen zin in. Het is makkelijker iemand gewoon op een voetstuk te plaatsen, zoals ze dat ook met Jezus hebben gedaan.

Dat was het hele verhaal in het kort.

Dus, strategie, zoals in nieuwe project :
oude bijbel uitleggen, gereformeerde oudvaderen erbij halen, calvijn uitleggen, link leggen met de nieuwe bijbel, even aantippen, verder aanvullen met uitleg oude bijbel, dan weer link terug naar nieuwe bijbel, voorbeelden aanhalen, commentaar geven op de nieuwe bijbel, zodat het weer beter de oude bijbel verheldert, etc.

---

45. BELANGRIJKE LEERSTELLINGEN VAN DE NIEUWE DOLEANTIE

*misverstanden omtrend de
zogeheten
onvergeeflijke zonde
*misverstanden omtrend de
verschillende soorten en
bedelingen van offers

Er is een grote nood in Nederland en de gehele wereld. De psychiatrische ziekenhuizen en klinieken zitten vol met mensen die denken 'de onvergeeflijke zonde' te hebben gepleegd. Er zijn ook calvinisten die ervan overtuigd zijn dat ze zijn voorbestemd tot eeuwige verdoemenis. Calvijn predikte deze beruchte 'dubbele uitverkiezing', en daarom is zijn meest gelezen werk, de Institutie, ook berucht. Hij nuanceert het, verzacht het, en komt er deels van terug in zijn commentaren, laat andere kanten van het verhaal zien, en diepere betekenissen. De leugen kwam dus niet ver, maar de commentaren zijn een veel groter werk dan de Institutie, en vele mensen kennen het niet of nauwelijks, simpelweg omdat ze er geen tijd voor hebben of geen zin in hebben om zoveel te lezen. Ze willen hapklare brokken. Zo werd de leugen van geslacht tot geslacht doorgegeven. Ook Calvijn streed tegen deze leugen van zijn jongere jaren, maar had zich er ook deels bij neergelegd. Het bleef altijd bij hem als een duistere gestalte waaraan hij belasting moest betalen. Calvijn was deels bezet gebied.

Nu, ook en voornamelijk ook op theologische opleidingen kunnen deze dingen fout gaan, want de studenten lezen veel meer in de bijbel dan de leken, en komen dan bij al die verschrikkelijke teksten terecht over de onvergeeflijke zonde. Ook toen ik op de theologische opleidingen was vroeger was er een dodelijke angst bij mijn studie genoten voor de onvergeeflijke zonde, en toen werd er al gezegd dat er een nieuwe bijbel zou moeten komen waar dit soort dingen niet in zouden staan, of waar het in ieder geval beter uitgelegd zou moeten zijn, de zwarte kantjes eraf. De nieuwe bijbel is inmiddels gekomen. Ik wil graag met u dit zeer belangrijke onderwerp bespreken.

Mattheus 12 en Hebreeën 10, dat waren zo'n beetje de meest beruchten, die velen het ziekenhuis inbrachten. Lieve help, ik heb het aan de lijve meegemaakt, de strijd. Er is een oorlog om deze hoofdstukken. Ik zal het nooit vergeten dat ze op de opleiding toen zeiden : 'Dit kan zo niet langer. Er moet wat in Nederland gebeuren. Deze tekstgedeelten moeten weg, het moet er anders komen te staan.'

Mensen, ik ga recht op het doel af. Een hele belangrijke tekst waaraan we ons moeten vasthouden is Mattheus 13, dus eigenlijk even verder lezen dan Mattheus 12 :

'Jezus sprak niets zonder gelijkenissen, opdat vervuld zou worden, wat gesproken is door den profeet, zeggende: Ik zal Mijn mond opendoen door gelijkenissen; Ik zal voortbrengen dingen, die verborgen waren van de grondlegging der wereld.'

Nu, laat dit goed tot u doordringen. Laat ook goed tot u doordringen dat het in de grondteksten allemaal soms net even wat anders betekent, en dat het Grieks wat men in het westen leert vaak sluimergrieks is, oftewel varkensgrieks, oftewel populair gemaakt Grieks, wat goed verkoopt, maar

los is gesneden van het klassieke Grieks, dus dan moet je bij de oudere Griekse woordenboeken zijn, niet bij de nieuwen. Daar komt bij dat Grieks niet de eerste grondtaal was, maar Aramees, de taal van Jezus en de discipelen. Ook moet je niet vallen voor de populaire Aramese ingeknotte woordenboeken, maar moet je gaan tot de oudere woordenboeken. Deze zaken worden ontmaskerd in de nieuwe bijbel, het boek des levens.

Nu, wat is de uitleg dan van de onvergeeflijke zonde, bedenkende dat Jezus net zoals de oudere profeten erom bekend stond in duistere raadselen te spreken ? Ja, het is fout dat Nederland, en ook andere westerse landen, het verletterlijkt hebben voor de markt, ook voor de medische markt, want die verdienen goed aan de psychiatrie, aan het leed van andere mensen. In wezen is 'vergeving' en sluierterm, en niet de eigenlijke bron. Ten eerste kan er in het Aramees ook 'vergeten' staan, en 'loslaten'. *De zonde tegen de zoon kan losgelaten worden, maar de zonde tegen de geestelijke offerdienst kan niet losgelaten worden, zowel niet van het wereldse als van het organisatorische,* staat er in het Aramees.

De rebellie tegen het zoonschap weegt dus niet op tegen de rebellie tegen de organisatorische rebellie tegen de geestelijke offerdienst, want die is territoriaal en op grote schaal, en heeft ervoor gezorgd dat men het offer ging verletterlijken en materialiseren, vandaar de vele onnodige oorlogen en het geweld tegen en misbruik van dieren en andere kwetsbaren en minderheden. Vandaar dat er aandacht geschonken moet worden aan de bron van de zonde, namelijk de organisatorische zonde, zodat men niet aan symptoombestrijding gaat doen. Dit is dus een stukje territoriale of hiërarchische oorlogsvoering, oftewel het rechtzetten van de prioriteiten, het naar de wortels gaan. De organisatorische zonde is de daadwerkelijke verloren zoon, het daadwerkelijke verloren lam, of verloren varken, de daadwerkelijke moeilijk opvoedbare, die dus speciale aandacht en zorg nodig heeft. Die wordt niet uit het oog verloren, die wordt niet zomaar losgelaten, die wordt niet zomaar vergeten. Zoals de nieuwe catechismus in het boek des levens ook stelt dat de eeuwige verdoemenis juist tucht en zorg betekent, in een opvoedingssituatie, niets anders. Het is een speciale soort van uitverkiezing.

Nu, de nieuwe bijbel is gekomen. De oude bijbel in het westen heeft nog steeds vreemde vertalingen, wat gewoon interpretaties zijn. Hoe moeten we dat dan zien, als er dan toch nog gewoon staat dat er een onvergeeflijke zonde is ? Die wordt niet vergeven, nu niet en ook niet in de toekomst. Het Aramees noemt dus ook dat dit niet zozeer met letterlijke tijd heeft te maken, maar met werelden, zoals dit ook het geval is in het Grieks. Geen tijd, maar locatie. Maar hoe kun je dat verder zien ? Vergeving is dus een sluierterm, als 'bevestiging van de betaling', niet de betaling op zich, en hier gaat het nu juist om. Men heeft vergeving lopen verafgoden, zonder het zelf in orde te maken. Als je iets verkeerds doet moet je het goedmaken, moet je je bekeren, en dan is vergeving gewoon de bevestiging ervan, maar men is daarmee weggelopen. Daarom liet Jezus zien dat men geen aanspraak kan maken op vergeving, dat het zo niet werkt. Men moet het in orde maken, men moet tot de kennis komen, want dat is de sleutel van de behoudenis. Men had misbruik gemaakt van de vergeving. Dus nee, er is niet zomaar vergeving, maar Jezus wilde de nadruk leggen op de eigen verantwoordelijkheid van de mens.

Nu, het ging hier om de vleselijke offerdienst die onder handen genomen moest worden, dit bittere en stijfnekkige venijn. Een grote mond hebben de toeschouwers hierover. Het is altijd de ander die geofferd moet worden, nooit het eigen ego, waar Daniël al voor waarschuwde. Het dagelijks offer

zou gestaakt worden. Dat is gebeurt door een vleselijke Jezus en door een vleselijke bijbel, een misvertaling.

Het ware vlees is het Woord van God en het offer van ego, daar ging het om, in beeldspraak, maar in deze wereld buiten het paradijs verdraaiden ze alles. Jezus was de visser van de mens. Deze zinnebeelden zijn heel oer-instinctief en essentieel om de hogere principes van het leven te laten zien. maar mensen leggen alles uit naar het vlees, ze begrijpen de toespraken van God niet. Toch doden ze velen in naam van God.

Veel mensen brachten nog steeds offers, vooral heidenen, waar Jeremia al voor waarschuwde in hoofdstuk 7 dat God niet tot de vaderen sprak over brandoffers of offers. Jesaja waarschuwt er ook voor, maar de mensen luisterden niet. Jeremia noemde het de pen van leugens door de schriftgeleerden gebruikt, omdat ze het al begonnen te veranderen. Dat is altijd het probleem geweest. De mensen luisterden niet, omdat ze letterslaven waren, dus Jezus kwam het vervullen, om de diepere betekenis te laten zien om het vlees af te schaffen. Helaas gebeurde het en gebeurt het nog steeds, maar het was nooit van God. Gods koninkrijk is niet van deze wereld, Daniël zei dat het dagelijkse offer van het ego zou stoppen en dat het beest in plaats daarvan de profeten zou vervolgen en offeren, en Johannes zei dat de dieren op die manier gemarteld zouden worden, het geslachte lam. Wat ze doen met de minsten, doen ze met God. Het kruis is een herinnering aan het geweten.

Wanneer de leringen van en rond Jezus spreken over: 'er is nu geen behoefte meer aan offers', rechtvaardigt dat de offers uit het verleden niet, maar schaft ze juist af. Er is echter ook de bedelingen-theologie, dat bepaalde oude 'offers' ten einde zijn gekomen, omdat we niet steeds opnieuw dezelfde fundamenten moeten leggen. Er is een tijd om te zaaien en een tijd om te oogsten, net zoals Jakob voor Rachel moest werken, het dubbele deel, en toen was het gedaan, toen moest hij andere dingen doen.

Mensen moeten dus de vele verschillende soorten offers kennen, wetende dat sommige ervan sowieso verkeerd waren, en sommige ervan goed waren maar niet meer nodig, zoals de lastige kwestie van 'dubbel werk', dingen doen die anderen al hebben gedaan, of hetzelfde werk blijven doen terwijl andere werken gedaan moeten worden. Dus in die zin is 'het offer ten einde', wat betekent dat je geen werk moet doen dat geen werk is, niet moet uitstellen, naar het volgende niveau moet gaan, 'de offers niet moet verwisselen', enz.

Dit zijn belangrijke leerstellingen van de nieuwe doleantie.

46. BESPREKING BEHEMMA 19

Lezen :
Behemma 19:26-31

‘Er zal geen genade en geen hoop zijn wanneer ze de portalen van de aarde bezoekt. Er zal een dag van angst en beven zijn, wanneer ze de trots neerhaalt en breekt. Velen zullen roepen: Hemel, Hemel, maar ze zal hen niet horen, omdat ze haar geboden hebben overtreden. Ze hebben hun mannelijke goden toegejuicht en machtige mannen getrouwd die niet bij haar woonden. Ja, ze zal hen neerhalen met hun kracht. Er is een dag dat ze zich tegen al het kwaad en hun leugens zal keren. En ze zal hun graven vullen met dode paarden. Er is een dag dat ze tegen alles komt wat hoog en machtig is. Het is niet waar dat iedereen die naar de dochter komt, zal worden gered. Omdat zij ook de afwijzing is. Ze kiest wie ze wil. Ze is voorbestemming. Vreest Haar als gij Haar benadert. Wees niet dwaas. Ze is niet gemakkelijk te behagen. Ze is moeilijk, in tegenstelling tot al uw afgoden. Strijd om de dochter te ontvangen. Er is geen gemakkelijke weg tot de hemel. Wie heeft u misleid? En velen zullen proberen binnen te komen, maar slechts enkelen zullen er doorheen komen. Maar toch zal er een overvloed aan genade zijn, want Zij is genade. Laat dan niemand over haar liegen.’

Tot zover ons schriftgedeelte. Geliefden, wij mogen over de hemel niet gemakkelijk denken, net zoals we over het binnengaan van een vrouw niet gemakkelijk mogen denken. Gemakkelijk binnengaan in een vrouw is of hoererij, of verkrachting. Zo is men in religie over God en hemel gaan denken. Er is totaal geen respect. We zien het overal om ons heen hoe ze het versimpeld hebben. Hemel en hel. Maar er is een groot vlak tussen. Het wil niet zeggen dat als een mens de vrouw niet binnengaat dat hij dan in de hel terecht komt. Men heeft van het contrast een karikatuur gemaakt. Wel is het zo dat de hel de baarmoeder is, maar ik heb het nu over allerlei leugenachtige afbeeldingen van de hel.

Als we het hebben over de natuurvrouw genaamd ‘Geen hoop’, dan betekent dat dat er geen hoop is voor de zonde, geen hoop voor het vleselijke, oftewel geen hoop voor de onwetendheid, de kennisloosheid, want alle knie zal buigen en tot kennis komen. De aarde zal vol zijn met de kennis des Heeren. Daar kan niemand van vluchten. Wij moeten dus zeer zeker een ontmoeting hebben met de natuurvrouw ‘Geen hoop’. Zij is een belangrijk aspect van God. Ik had een ontmoeting met haar in een droom. Zo kan het ego afgelegd worden. Er is geen hoop voor het ego. Er is geen hoop voor zelfzucht en hebzucht. Dat zou niet best zijn. Het zaad moet sterven. Er mag geen hoop zijn voor het zaad. Het zaad moet sterven, opdat er nieuw leven zal komen. Het oude is voorbij gegaan. Geliefden, er is geen hoop voor het oude leven. Er is geen hoop voor de oude betekenissen. Alles zal een nieuwe betekenis hebben. Nieuwe gevoelswaarden zullen ontstaan. Alles wordt nieuw. Wat een heerlijke belofte waar we naar uit mogen kijken : Al het lijden is een gelijkenis, en zal doorvertaald worden, spreekt de nieuwe bijbel. Uiteindelijk is het lijden een boodschapper.

Natuurlijk is er een zekere uitverkiezing, waar het tekstgedeelte van vandaag over spreekt. Een vrouw heeft gevoelens of niet. Zelfs als een mens gevoelens heeft voor een bepaalde vrouw, en denkt dat hij wel aan alle voorwaardes voldoet, wil nog niet zeggen dat de vrouw ook gevoelens heeft voor hem. De mens kan heel sluw zijn, en zijn weg proberen te vinden met veel slijmen. Maar een vrouw voelt dingen aan. Een vrouw gebruikt haar intuïtie, en zal rode vlaggen herkennen. Zo is dat ook met God.

1 Petrus 3:7 zegt dat heel mooi :

‘Desgelijks gij, mannen, leeft verstandig met uw vrouwen, als met brozer vaatwerk, en bewijst haar eer, daar zij ook medeërfgenamen zijn van de genade des levens, opdat uw gebeden niet belemmerd worden.’

Het Aramees vertaalt het als de vrouw zijnde de bron van het kenvermogen, als een intuïtief lichtgevoelig wapen of instrument. Wij moeten daar voorzichtig mee omgaan.

Het Grieks noemt haar een onstuimig touw, een werktuig. Haar onstuimigheid laat zich niet temmen. Ze werkt niet volgens menselijke maatstaven. Mensen mogen hun dromen over haar opgeven, want de mens bepaalt dit niet. Wat is de mens ? De mens is maar een zucht. Telkens wekt een mens de liefde op voordat het haar behaagt. Het Grieks laat zien dat een relatie met haar maar aan een zijden draadje hangt. Het kan zo weer omslaan, en daarom moet de mens voorzichtig zijn, en alle voorbereidingen en voorwaarden treffen. Daarin moet de mens gevoelig en teder met haar omgaan. Aan de andere kant is dit een worsteling, want de mens moet met haar vlees worstelen. We moeten het dus niet romantischer voorstellen dan het is. Jakob worstelde met God. Er waren genoeg vleselijke afgoden die hem zouden kunnen meenemen, en daarom worstelde hij. Wij mogen ons ook niet zomaar overgeven aan vrouwen. Wij moeten oppassen voor vleierij en mensenbehagenis. We moeten oppassen voor overmoed. Daarom moeten wij ook met onszelf worstelen. We moeten vrouwen ook niet over ons heen laten lopen. Maar we moeten de hogere natuur in haar eren.

Geef je niet zomaar gewonnen. Vertrouwen moet verdiend worden. Je moet zelf vertrouwen verdienen van anderen, en anderen moeten jouw vertrouwen verdienen. Niets komt zomaar. Het neemt veel tijd in beslag.

Spreuken 31 zegt : ‘Geef uw kracht niet aan de vrouwen, noch uw omgang aan haar die koningen verderven. Een degelijke huisvrouw, wie zal haar vinden? Haar waarde gaat koralen ver te boven. Bedrieglijk is de bevalligheid en ijdel de schoonheid, maar een vrouw die de Heere vreest, die is te prijzen.’

Prediker 7:26 waarschuwt : ‘En ik ontdekte iets, bitterder dan de dood: de vrouw, die een valstrik is en wier hart een net is, wier handen boeien zijn. Hij, die aan God welgevallig is, ontkomt haar; doch hij, die niet welgevallig is, wordt door haar gevangen.’

Allereerst is God onze vrouw. Wij moeten eerst het vrouwelijke van God leren kennen, opdat wij niet worden meegesleurd met de vreemde vrouw, die doet hoereren met de zonde.

---

47. De gelijkenis van het vreemde volk dat gij niet kent

En de hemelse moeder zei tot haar zoon : Wacht op de nacht, want daarin zal uw leger komen. En zij zullen komen zij aan zij, en het wapen is de liefde. En de liefde zal zijn als een trompet om de volkeren te roepen. En velen zullen komen, maar velen zullen komen om tegen de liefde te strijden, en zij zullen proberen de trompet van de liefde tot zwijgen te brengen. Zwem dan de rivier over, en aan de overkant zult hij een vreemd volk vinden dat gij niet kent. Laat u door dat vreemde volk dat gij niet kent onderwijzen. Zo zal het koninkrijk der hemelen zijn.

48. De gelijkenis van de orkanen des Heeren

En de drie orkanen des Heeren zullen de zee overgaan tot het land waar de gelovigen opgesloten worden gehouden, en de orkanen zullen de gelovigen opnemen en terugbrengen tot het land waar zij vandaan kwamen. Zo zal het koninkrijk der hemelen zijn en de dag des Heeren.

49. De gelijkenis van de vrouw in barensweeën

En het koninkrijk der hemelen was als een boot op een wilde en woeste rivier, maar velen sprongen van de boot, omdat de boot nog wel wilder en woester was, en er gebeurden verschrikkelijke dingen op de boot. En ze zwommen naar de bodem van de rivier om de dood te zoeken, maar ze konden de dood niet vinden. En de hemelse moeder riep tot hen, en vroeg hen waarom ze haar in de steek hadden gelaten vanwege haar barensweeën. Toen kwamen enkelen van hen terug tot de boot. Op een nacht kwamen er vogels tot de boot, en ze namen velen tot een eiland. Op het eiland was een vrouw die vroeg waarom ze hun hemelse moeder in de steek hadden gelaten vanwege haar barensweeën. Ze zeiden toen dat vogels hen tot het eiland hadden genomen. De vrouw zei toen de barensweeën ook voor hun eigen geboorte was. Ze gingen toen terug om de geboorte te zoeken, maar ze konden het niet vinden, en ook de boot konden ze niet vinden. Toen zijn ze teruggegaan naar het eiland waar ze hun eigen boot bouwden.

50. MAN EN VROUW IN DE GRONDTEKST

De nieuwe bijbel ligt veel dichter bij de oude grondteksten dan de westerse bijbelvertalingen van de oude bijbel. De nieuwe bijbel voert het verder terug naar Egypte, dieper in Afrika, zuidelijker en westelijker, en naar de voortijden, om zo terug te keren tot de oorspronkelijke Orionse talen.

In het Aramees van 1 Petrus 3:7 wordt de vrouw een lichtgevoelig wapen genoemd, als het kenvermogen, mhel mana, of gewoon mana, als de mannin. In het hebreeuws is man, mana, het verborgen geestelijke voedsel, wat de mens in de dieptes van de wildernis in volharding ontvangt. Dat is waarvan de natuurvrouw een beeld is. Het ligt niet voor het oprapen. Alleen overwinnaars zullen tot het verborgen manna komen, hen die het vlees hebben bestreden en hebben overwonnen. Maar kijk wat ze in het westen ervan hebben gemaakt. Ze gebruikten het woord voor de man, zoals in het Nederlands, Duits en Engels, terwijl het oorspronkelijk van de vrouw was, als de mannin, ook weer verbonden aan monon, het eenlingenprincipe van afzondering, het hongerprincipe. In het Grieks wordt de vrouw in 1 Petrus 3:7 ook genoemd als touw, en dat is in het Egyptisch verbonden aan de slang, waar Mozes op wees in de wildernis, waardoor de Israelieten werden gered. Calvijn stelde dat God eerst als vrouw kwam, maar de mensen wilden haar niet. Ze was geen vrouw zoals de moderne vrouw, maar ze kwam als een wapen tegen het vlees, en daarom vochten de mensen tegen haar. Wat een hoogmoed bezit de mens. Wat een koppigheid. En daarom is het oordeel over de mens welverdiend.

Alles wat de vrouw was werd nu op de man geprojecteerd. De man was ineens het manna, de geestelijke verborgen kennis, in al zijn opgeblazenheid. De mens had een eigen hemel gebouwd om tegen God te schuilen, ver van God vandaan.

De varkens van de hebzucht, van het ego, moeten geslagen worden en verdronken worden in de rivier, de oude mens, opdat de nieuwe mens zal opstaan. Het vlees moet in het watergraf. De vis moet opgenomen worden. De adem van de oude mens moet sterven opdat de geestelijke adem zal komen. We moeten gaan tot de rivier van het verdrink-offer om daar aan onszelf af te sterven.

De Uittocht uit Laodicea

De Wederopbouw van de Nederduits Gereformeerde Kerk

Nederduits Gereformeerde Bijbelschool
2024

Hoofdstuk 1. oude bijbel vs. nieuwe bijbel
Hoofdstuk 2. Het probleem van de oude bijbel : ‘missing links’ en ‘fake links’.
Hoofdstuk 3. opname of terugname ?
Hoofdstuk 4. vasthouden aan het hemelse woord
Hoofdstuk 5. religieuze gokspelletjes : wie heeft de ware god ?
Hoofdstuk 6. Ismael in de woestijn
Hoofdstuk 7. de zelfverduistering - bespreking kamba 1 vers 1-6
Hoofdstuk 8. Zuchten onder de naderende oordelen en gerichten
Hoofdstuk 9. Het pad wat veel verder leidt
Hoofdstuk 10. Wie zal met de Heere strijden ?
Hoofdstuk 11. Doodlopende wegen
Hoofdstuk 12. De bloem van Jozef
Hoofdstuk 13. Het hart van de ziener
Hoofdstuk 14. De betekenis van de eeuwige jachtvelden in de nieuwe bijbel
Hoofdstuk 15. Prikken in Nairobi
Hoofdstuk 16. De vis wordt duur betaald
Hoofdstuk 17. Van Mozes tot Kant
Hoofdstuk 18. roependen in de wildernis
Hoofdstuk 19. what is true ?
Hoofdstuk 20. De komst van de Garuda arend
Hoofdstuk 21. Almond en Alberti
Hoofdstuk 22. de komst van de hemelse zeeën
Hoofdstuk 23. belangrijke checklist, de zeven van hunjer
Hoofdstuk 24. Het fragmentarisme
Hoofdstuk 25. Overdenking over het boek Stranden
Hoofdstuk 26. Het is niet genoeg om vegetariër te zijn
Hoofdstuk 27. Overdenking over het boek Werktuigen
Hoofdstuk 28. Overdenking over het boek II Werktuigen

Hoofdstuk 29. Wisselwerkingen in het fragmentisme - Overdenking over het boek Belech - Een scheppingsverhaal
Hoofdstuk 30. bruine bloemenvelden
Hoofdstuk 31. het natuurdorp
Hoofdstuk 32. de Jezus-vraatzucht
Hoofdstuk 33. van dromen tot stromen
Hoofdstuk 34. uit de hand gelopen feesten
Hoofdstuk 35. het saaie geluk
Hoofdstuk 36. Dit zijn boze dagen
Hoofdstuk 37. Een paradijselijke boodschap
De uittocht uit Dordt
Hoofdstuk 38. Wie bewonderd wil worden zal bedonderd worden
Hoofdstuk 39. vreemde genade
Hoofdstuk 40. Bespreking Inzetting 24.
Hoofdstuk 41. theophobia
Hoofdstuk 42. Oorlog in Israel en wat dat voor ons betekent als mens
Hoofdstuk 43. de schijf van mineralen
Hoofdstuk 44. De Laatste Lacher
Hoofdstuk 45. het oer-orionse afrika
Hoofdstuk 46. het belang van religiologie
Hoofdstuk 47. uit de woeste golven
Hoofdstuk 48. Laten de doden de doden begraven - Wijst uw Redder niet af
Hoofdstuk 49. Wie lauw is wordt verstrikt
Hoofdstuk 50. God’s vrede die alles te boven gaat
Hoofdstuk 51. God is groot
Hoofdstuk 52. het fitness programma
Hoofdstuk 53. Bijbels of Heibels ?
Hoofdstuk 54. de hemelse filosofie
Hoofdstuk 55. de laodiceaanse drugs
Hoofdstuk 56. Loskomen van de Laodiceaanse drugsverslaving
Hoofdstuk 57. Loskomen van de Laodiceaanse drugsverslaving - 2
Verschil tussen de Laodiceaanse verslaafde en de sobere afgekickte
Hoofdstuk 58. de orionisering van de wereld
Hoofdstuk 59. De mens is vee van Laodiceaanse boeren
Hoofdstuk 60. De tien ijspijlen
Hoofdstuk 61. De wond is het medicijn
Hoofdstuk 62. Alleen Ezau zal aan haar ontkomen
Hoofdstuk 63. Het evangelie is niet voor de braven
Hoofdstuk 64. Mother Ocean
Hoofdstuk 65. ‘if you mistreat me, i choose the side of your father or mother’
Hoofdstuk 66. lijstje naslagwerken bij de nieuwe bijbel
Hoofdstuk 67. De Zondologie
Hoofdstuk 68. Geuzen en Geuzinnen in de tachtigjarige oorlog en de afscheiding van 1834
Hoofdstuk 69. Van Kuyper tot Kuypenga - De bron van de Afscheiding van 1834
Hoofdstuk 70. Kinderen van Alva : 1886 - de jongere zus van 1816
Hoofdstuk 71. Het Kuyper Komplot

Hoofdstuk 72. De missende schakel in de kerkgeschiedenis
Hoofdstuk 73. Wachten op 1953 - De Steenblokkiaanse Regressie
Hoofdstuk 74. van eden tot qidmah
Hoofdstuk 75. van ragnarok tot wereldboom
Hoofdstuk 76. de planeet van ajuwth
Hoofdstuk 77. van virussen tot contexten
Hoofdstuk 78. Van Laodicea tot Amarna
Hoofdstuk 79. heere is God, en billè is haar dochter
Hoofdstuk 80. de zwartheid in adam
Hoofdstuk 81. ballingen in laodicea
Hoofdstuk 82. de slapende kerk
Hoofdstuk 83. van goede werken tot gewoonte

De Uittocht uit Laodicea
De Wederopbouw van de Nederduits Gereformeerde Kerk

These are bad dreams, these are mysteries it seems,
And the fight is going to make you climb up above all these avid streams.

Hoofdstuk 1. oude bijbel vs. nieuwe bijbel

Er is nu, voor het eerst, een totale vervanging voor de oude bijbel, dus een hulpmiddel in de strijd tegen bijbelgeesten, wat toch moet gebeuren, want het is rattenvergif, wat wil zeggen dat ook al zit er voor 90% onschadelijke mais in, er zit 10% dodelijk vergif in wat de gehele mensheid tot ZOMBIE heeft gemaakt, en wat alle industrieen bestuurd die ons aan het vergif houden, en ook de lucht zit vol met vergif. Denk aan hoe er met voedsel wordt gerommeld, de mensheid is BEHEKST. En zomaar wat complot theorieen van drugsgebruikers geloven en navolgen, en allerlei roddels over mensen die ze ergens op foute plaatsen hebben gezien en die op bepaalde bekende mensen leken, daar gaan we het niet mee redden, beste mensen. Er zijn een heleboel mensen in 'de zwarte media', the black market van de media laat ik maar zeggen, die gewoon de ratten volgen tot de riolen, omdat ze niet willen wachten op het hemelse woord, niet profetisch willen leven dus, of ze testen het gewoon niet. Zoals Jung eens zei : Nadenken is moeilijk, daarom oordelen de meeste mensen.

Mensen hebben alles overgesimplificeerd zodat belangrijke stappen worden overgeslagen.
Voor het eerst nu een complete vervanging, een compleet orakel, wat dus niet wil zeggen dat alle kennis nu in dit boek staat, de nieuwe bijbel (RV), maar alles wat je moet weten voor de basis staat erin, zodat je verder kunt. Nu moet het nog toegepast worden, van heilsfeit tot ervaringsfeit, dus het is een oorlog op zich. De oorlog begint als de wapenrusting is aangedaan. Het laat alle valkuilen zien in het profetische en geestelijke leven.

Mensen, er moet basis zijn willen we dingen kunnen bespreken. Er zijn een heleboel stoffen die de mens nodig heeft, zoals vitamines en mineralen, maar dat begint in het geestelijke, en daar willen we dingen over bespreken maar er is geen basis voor. Je kunt niet zomaar je lichaam gaan volproppen met van alles in de gezondheidscultus, terwijl je het geestelijke hebt verwaarloosd, want dan werkt het averechts. Dan gaat de zogenaamde gezondheid van je lichaam je ziel aanvreten. Dus daarom kunnen er een heleboel dingen niet doorgegeven worden, kunnen we over een heleboel dingen geen onderwijs geven, en kan God ook niets doorgeven, of de Gnosis. Het is een totale ramp hier op aarde. De mens is totaal afgeleid door de ratten. De mens volgt ratten na die snelle oplossingen bieden, maar informatie achterhouden, en populair ‘fake news’ aanbieden. Ze verpakken het allemaal in flitsende clipjes die op de emoties werken, allemaal sensatie lust, en ze willen afleiden van de daadwerkelijke wortels van het probleem, dus allemaal projectie en symptoom-bestrijding, oversimplificering, gewitte graven, cirkelredenaties, allemaal drogbeelden, waar de nieuwe bijbel het ook veel over heeft. De mens wordt bedrogen door de matrix. Dat wat actueel lijkt is het helemaal niet, en men blijft met de kraan opendweilen zo, de territoriale oorlogsvoering verzakende, want het gaat om de heersende geesten die achter de knopjes zitten. De mens laat zich graag bedriegen door de rode doek van de stierenvechter, en is zo een ten dode opgeschreven rund op weg naar de slacht. De heersende machten hebben de mens totaal bij de ballen. Vandaar dat de nieuwe bijbel deze machten bespreekt. Zij die het onderwijs nauwgezet hebben gevolgd, zoals de halal en de boeken van het nieuwe onderwijs zullen veel van deze dingen herkennen, en zullen doorgang vinden.

Doe de bijbel proef. Hoeveel ken je van de oude bijbel ? Hoe is die ervaring voor je geweest ?
Voor velen van ons was het bitter-zoet en ook traumatisch. Uiteindelijk is het rattengif. Met de goede dingen gaat de nieuwe bijbel verder, wordt het uitgewerkt.

De martelaren riepen om wraak, maar ze kregen een wit kleed, of een witte deken, omdat ze nog moesten rusten. Deze witte klederen en dekens hebben we gehad in de vorm van het eeuwig evangelie en de Vur e.d. maar het waren nog slechts brokstukken van het hemelse woord.

Doe de bijbel proef. Vroeger was er de zogeheten pepsi proef. Dan kun je verschillende cola's met elkaar vergelijken. Wat zijn je nieuwe ervaringen bij de nieuwe bijbel ? Hiermee is een tijdperk ten einde gekomen. De mensheid slaapt. Het hemelse woord is teruggekomen maar ze hebben het niet opgemerkt. Het hemelse woord is in ieders hart, een geheimenis in de lucht, maar ze zagen het niet, omdat ze bezig waren hun eigen koninkrijkjes te bouwen.

Al met al heeft de oude bijbel de draagkracht niet meer voor deze tijden. De oude bijbel is dus nu verlost. We hopen op deze basis verder te bouwen. Ook is er een gids verschenen met ontstaansgeschiedenis. De mensheid slaapt door, maar het is voor de enkelingen. Ga er wijs mee om. Gooi de parels niet voor de zwijnen. We zullen zien hoe het gaat. Er was een droom waarin de Moeder God verscheen om op te roepen om het in het Engels te vertalen, dus dat zal onze bezigheid zijn de komende tijd. We hebben maar weinig mensen, en qua vertalers al helemaal, dus het zal nog wel een tijd duren, en we moeten zien hoe we deze tijd door zien te komen qua nieuwe bijbel onderwijs.

Mensen komen en gaan hier. Onze Franse vertaler is ermee gestopt vanwege gezondheidsproblemen en andere problemen, en we hebben geen speciale Engelse vertaler dus dat moeten we zelf doen.

In ieder geval is de complete Nederlandse nieuwe bijbel er nu, de Rodenberg Versie. Ontraadsel het, en kom los van de oude bijbel geesten, van de parasieten ervan. Die willen NIET laten gaan, dus vecht VOOR JE LEVEN. Zorg dat je ermee vertrouwd raakt met deze stof, zodat we verder kunnen.

Hoofdstuk 2. Het probleem van de oude bijbel : 'missing links' en 'fake links'.

Ga NIET aan de aardse drugs, wat zoals gezegd van alles kan zijn, maar ga aan de literaire drugs, aan de hemelse drugs. In onderzoek kwam naar voren dat heel veel mensen ongeletterd zijn en heel veel mensen niet of nauwelijks lezen, en zo krijgt de zombie cultuur vat op hen.

Er is nu, voor het eerst, een totale vervanging voor de oude bijbel, dus een hulpmiddel in de strijd tegen bijbelgeesten, wat toch moet gebeuren, want het is rattenvergif, wat wil zeggen dat ook al zit er voor 90% onschadelijke mais in, er zit 10% dodelijk vergif in wat de gehele mensheid tot zombie heeft gemaakt, en wat alle industrieen bestuurd die ons aan het vergif houden, en ook de lucht zit vol met vergif. Denk aan hoe er met voedsel wordt gerommeld, de mensheid is behekst. En zomaar wat complot theorieen van drugsgebruikers geloven en navolgen, en allerlei roddels over mensen die ze ergens op foute plaatsen hebben gezien en die op bepaalde bekende mensen leken, daar gaan we het niet mee redden, beste mensen. Er zijn een heleboel mensen in 'de zwarte media', the black market van de media laat ik maar zeggen, die gewoon de ratten volgen tot de riolen, omdat ze niet

willen wachten op het hemelse woord, niet profetisch willen leven dus, of ze testen het gewoon niet. Zoals Jung eens zei : Nadenken is moeilijk, daarom oordelen de meeste mensen.

Mensen hebben alles overgesimplificeerd zodat belangrijke stappen worden overgeslagen. Voor het eerst nu een complete vervanging, een compleet orakel, wat dus niet wil zeggen dat alle kennis nu in dit boek staat, de nieuwe bijbel (RV), maar alles wat je moet weten voor de basis staat erin, zodat je verder kunt. Nu moet het nog toegepast worden, van heilsfeit tot ervaringsfeit, dus het is een oorlog op zich. De oorlog begint als de wapenrusting is aangedaan. Het laat alle valkuilen zien in het profetische en geestelijke leven.

De mens is totaal afgeleid door de ratten. De mens volgt ratten na die snelle oplossingen bieden, maar informatie achterhouden, en populair 'fake news' aanbieden. Ze verpakken het allemaal in flitsende clipjes die op de emoties werken, allemaal sensatie lust, en ze willen afleiden van de daadwerkelijke wortels van het probleem, dus allemaal projectie en symptoom-bestrijding, oversimplificering, gewitte graven, cirkelredenaties, allemaal drogbeelden, waar de nieuwe bijbel het ook veel over heeft. De mens wordt bedrogen door de matrix. Dat wat actueel lijkt is het helemaal niet, en men blijft met de kraan opendweilen zo, de territoriale oorlogsvoering verzakende, want het gaat om de heersende geesten die achter de knopjes zitten. De mens laat zich graag bedriegen door de rode doek van de stierenvechter, en is zo een ten dode opgeschreven rund op weg naar de slacht. De heersende machten hebben de mens totaal bij de
ballen. Vandaar dat de nieuwe bijbel deze machten bespreekt. Zij die het onderwijs nauwgezet hebben gevolgd, zoals de halal en de boeken van het nieuwe onderwijs zullen veel van deze dingen herkennen, en zullen doorgang vinden.

Doe de bijbel proef. Hoeveel ken je van de oude bijbel ? Hoe is die ervaring voor je geweest ? Voor velen van ons was het bitter-zoet en ook traumatisch. Uiteindelijk is het rattengif. Met de goede dingen gaat de nieuwe bijbel verder, wordt het uitgewerkt.

De martelaren riepen om wraak, maar ze kregen een wit kleed, of een witte deken, omdat ze nog moesten rusten. Deze witte klederen en dekens hebben we gehad in de vorm van het eeuwig evangelie en de Vur e.d. maar het waren nog slechts brokstukken van het hemelse woord.

Doe de bijbel proef. Vroeger was er de zogeheten pepsi proef. Dan kun je verschillende cola's met elkaar vergelijken. Wat zijn je nieuwe ervaringen bij de nieuwe bijbel ? Hiermee is een tijdperk ten einde gekomen. De mensheid slaapt. Het hemelse woord is teruggekomen maar ze hebben het niet opgemerkt. Het hemelse woord is in ieders hart, een geheimenis in de lucht, maar ze zagen het niet, omdat ze bezig waren hun eigen koninkrijkjes te bouwen.
Dus ga aan de hemelse drugs, van het hemelse woord. Neem een vers of meerdere verzen en mediteer erover, overdenk het, bestudeer het, om aan alle parasieten te ontkomen die de mensheid nu in de grip houden. Er moet een tegendrug zijn. Hierop kun je een nieuw leven bouwen. Dit is ook de weg tot de zogeheten opname. Je kunt bijvoorbeeld bij het boek Odenlech beginnen. Dat gaat over de heks Kakia die de mens probeert af te leiden door haar valse, giftige snoep, net zoals in het verhaal van Hans en Grietje. Areta is dan haar tegenovergestelde. Komt uit de Griekse mythologie. Heel belangrijk.

De machten van de zombificatie zijn zwaar.
Het drukt zwaar op de mens.
De mens heeft een medicijn nodig, het hemelse woord.
Het is sterven aan de waterkant om zo het beloofde land
binnen te groeien.
De anorexia stalina's en de anorexia nazia's zijn op jacht.
Ze zijn blind, maar ze werken door codes.
Ze zijn apathisch na de hemelse kennis toe, zijn ondervoed
naar de ethiek.
De kusten en steden van het beloofde land moeten ingenomen
worden. Dat zijn de bijbelboeken van de nieuwe bijbel.
Het is een studie-opdracht.
Wordt sterk in het Woord. Voed jezelf met het Woord,
anders zul je gezombificeerd worden.
De krachten zijn zwaar.

Hoofdstuk 3. opname of terugname ?

Bloemen komen uit de zee, uit de
oerafgrond, om de mens terug te nemen.
Hiervoor moeten ze de mens afbakenen
van een heleboel dingen.
Rivieren 7:1, de Nieuwe Bijbel (RV)

Ja, ik ben vroeger ook weleens een tijdje in een crisis opvang centrum geweest. Als er ontvoeringen om je heen gebeuren en allerlei andere dingen die je hoofd te boven gaan gaat dat niet in je koude kleren zitten. Daar kom je niet zomaar overheen. Het zat tussen mijn oude huis en nieuwe huis in, als een tussenschakel. Een nieuw huis heb je ook niet één twee drie. Veel mensen in crisis opvang centra zijn dakloos, en sommigen zitten in een crisis opvang centrum puur omdat ze dakloos zijn. Bij mij lag het dus veel ingewikkelder. Er was daar ook een meisje, een lotgenoot, waarmee ik soms sprak, en we hadden het over moeilijke mensen. Zij had daar wel een foefje voor. Ze visualiseerde dan een roos tussen haarzelf en de moeilijke mensen. Dat scheen haar te helpen. Ze was vaak op haarzelf, afgezonderd, dus echt veel contact hadden we niet. Uiteindelijk is zij naar een klooster

gegaan, en ik ging verder op mijn traject en had daarna een eigen huis, maar soms denk ik er nog weleens aan terug.

In de nieuwe bijbel hebben bloemen ook een belangrijke plaats en een belangrijke missie, een belangrijke functie. We mogen het ons zo voorstellen dat ze om ons heen hagen vormen om ons te beschermen tegen de moeilijke mensen. Als deze mensen door de haag heen proberen te komen dan worden ze vast wel gestoken door zo'n hemelse bloem, en gaan ze aan de drugs opdat ze in de war raken en ons niet kunnen vernietigen. Natuurlijk is dat een gevecht. Maar wij hebben deze hulp. Ze zullen door giftige doorns gestoken worden als ze verkeerde plannen met ons hebben, en zullen om de tuin geleid worden. Ze zullen het spoor geheel kwijt gaan raken, en wij zullen in veiligheid worden gebracht, uiteindelijk. Daarom is het belangrijk die schuilplaats te vinden, en samen te werken met de bloemen, want zij zijn onze wapenrusting. Visualiseer de hagen maar tussen jou en de moeilijke mensen, en visualiseer maar zoveel hagen dat het door het hele dorp of de hele stad doorloopt. Wij mogen zo het pad vinden tot de wildernis. Oefen het maar. Wees je maar bewust dat de hemelse bloemen er voor je zijn, en je zullen leiden en beschermen. Dat gaat door worstelingen heen, dat gaat niet zonder slag of stoot. Allereerst moeten de bloemen je eigen vlees en moeilijkheid uitdoven. Daarvoor zijn de doornen in het leven. Paulus had een doorn in het vlees, waar de nieuwe bijbel ook over spreekt. Maar uiteindelijk was dit ervoor opdat hij door de bloem, de vrucht, opgenomen zou worden.

Hoofdstuk 4. vasthouden aan het hemelse woord

Mijn gedachten kunnen mijn gevoel niet
redden, ik heb Uw Woord nodig.
Behemma 5:18

Hebben wij het hemelse Woord nodig ?
Absoluut. Vroeger schreef men het hemelse woord al op op de grotwanden, als tekeningen, en langzaam begon het zich te vormen tot taal. Helaas ging de betekenis meer en meer verloren, verletterlijkte alles zich meer en meer. Er werd gekeken hoe men het best eraan kon verdienen. Maar het hemelse woord mag niet verkocht worden. Het moet zuiver blijven.

Het geheugen is als een zeef. De mens vergeet maar wat snel. De mens moet leren memoriseren en leren opslaan, leren op schrift stellen en de schriften erbij houden, want de mens slaat al snel stappen over als de mens het allemaal op de losse slof wil doen, met de natte vinger in de lucht. Daarom zijn de kinderen van de hemel als bibliothecarissen, oftewel boekenbewaarders.
Ook dat mag niet losstaan van het geestelijke, want de betekenissen mogen niet verloren gaan, het contact met de hemel mag niet verloren gaan, en

dat moet ook opgetekend worden. Boeken zijn altijd belangrijk geweest voor de educatieve gezondheid van de mens. Zonder boeken ben je verloren op de wilde golven van het bestaan, maar het Woord kan niet zonder het geestelijke dus. Het mag geen dode en dodende letterdienst worden.

De boeken moeten tot leven komen. Er moet goed zicht op gehouden worden waar het vandaag komt en waar het naartoe gaat. Het is zaaien en oogsten. Ook diepere betekenissen kunnen en moeten opgediept worden. Wordt daarom vol met het woord. Lees het en memoriseer het, overdenk het, en laat het je leven verrijken en leiden. Dat wat je in je plaatselijke boekhandel kan kopen is niet zomaar het Woord van God. Het hemelse woord is een natuurverschijnsel, één van de wereldwonderen, en mag niet verkocht worden, zoals je ook geen zuurstof gaat verkopen of zonlicht. Het is een eerste levensbehoefte van iedereen.

Houdt daarom aan het gegeven hemelse woord vast, want het is een levensbaken, door de hemel, door de hemelse moeder, je toegeworpen. Laat het je dagelijkse brood zijn, en je dagelijkse levenswater. Groei erin en laat het in jezelf groeien, want onze gedachten alleen kunnen ons gevoel niet redden. We komen anders niet door deze tijden heen. Alles groeit scheef zonder het hemelse woord, overal komen dan gaten in, en dan gaat alles zich omdraaien en verletterlijken, zoals dat gebeurd is. We kunnen niet verder zo. Het hemelse woord is gegeven als een ark voor deze dagen, als een richtsnoer, maar denk erom dat je het alleen kunt begrijpen in je contact met God, met de hemel dus. Alleen het geestelijke kan ons in de juiste richting voortdrijven.

Hoofdstuk 5. religieuze gokspelletjes : wie heeft de ware god ?

De Israelieten en de palestijnse islamieten staan tegenover elkaar. Beiden hebben ze hun goden. Het is god tegen god. Zo is dat altijd geweest. Ze strijden om religie en grondgebied. Maar dan klopt er toch iets niet met theologie ? Het gebeurt niet alleen daar, maar overal. De ene zegt : ‘Ik moet jou van God bestrijden.’ De ander zegt precies hetzelfde. Maar dan klopt het toch niet ? En wat voor God heb je dan ? Ook de christenen zijn het altijd en eeuwig niet eens over hun God, en bestrijden elkaar over wie de juiste God heeft. Al lang geleden ben ik met dit soort spelletjes gestopt. God en Jezus Christus zijn afgoden van de mens, familie wapens, clan wapens, club wapens. Het is gewoon een voetbalspel, en daar kun je dan op gokken. De hogere kennis is de waarheid, mensen, en die moet je verdienen door alles af te leggen, al die traditionele afgoden door de eeuwen heen. Het gaat niet om een persoon, maar om het principe. Die personen zijn wel voorbeelden en symbolen die we kunnen gebruiken, maar we moeten het niet overdrijven. We moeten klaar komen met de betekenis van die personen, de betekenis van God ook, en daarvoor is de nieuwe bijbel. Er is daarin een brug tussen theologie en filosofie, en er is ook een brug naar de natuur. Loskomen van de drogredenen

van de stad en terugkomen tot de dichterlijk-filosofische natuurlijkheid. Je snakt naar adem in deze gekte, in deze godsgekte. Wie heeft de juiste god in z'n broekzak, de juiste theologie ? Daar gaat het helemaal niet om. Het gaat om het vinden van het levenswater in deze gekte. De mens mist een heleboel mineralen. De mens mist een heleboel hemelse vitamines. Laat de mens daar maar eens mee bezig gaan, en dan moet je eerst tot de rivier van twijfel gaan, zoals de nieuwe psalmen aangeven. De Waarheid, de hemelse Waarheid, boven al die lamme afgoden van de mens, heeft de map gezonden, de landkaart, en ja, ook het Jezus mysterie wordt uitgelegd, wat dat nu precies betekent, want dat is dus niet zoals ze het op aarde vertellen. Ik ben in de hemel geweest, dus ik spreek niet zomaar vanuit een boekje. De hemel is trouwens ook iets symbolisch. Het is niet zozeer een plaats, maar een staat van bewustzijn en geweten, a state of mind, een filosofie van de natuur. Het is een Woord, een boek. We kunnen alleen overleven in de hogere literatuur, en die komt de mens tegemoet.

Palestina en Israel tegenover elkaar, maar ze horen juist bij elkaar. Daar gaat de nieuwe bijbel ook over, en daarom is deze oorlog er als een voorhangsel. We moeten er doorheen prikken. Er ligt iets achter. Daarvoor laat de nieuwe bijbel de Orionse geschiedenis zien waaruit de aardse geschiedenis voortkwam. Roep, roep, en spaar niet. Spaar jezelf ook niet. We zien in de nieuwe bijbel de Orionse oorlogen die vooraf zijn gegaan aan de aardse oorlogen.

We mogen ons laten inspireren door de verhalen van God en Jezus, maar het is hetzelfde als met voedsel : als je er teveel van neemt, of te weinig van neemt, of in onjuiste verhouding, dan wordt het giftig. Daarom is de nieuwe bijbel er om weer balans te brengen. Men is 'greedy' geworden omtrend God en Jezus, als religieuze vraatzucht. Dan zitten ze aan hun lange tafels vol met voedsel, met hun Jezus afgoden en hun kruizen. Ze hebben de geestelijke oorlog verzaakt, de studie opdracht, en zijn al spijbelende grote materiele oorlogen begonnen. Dat loopt dus helemaal terug tot de Orionse oorlogen. Kent u die ?

De Takhot werd opgesteld, een soort Orionse bijbel, misvertaald door Mudroch II, en vals uitgelegd door de beruchte kerkvorst Kurka, die ook de kinderoffers terugbracht. Slavernij werd wijd en breed geleerd en uitgeoefend. Uiteindelijk was er een grote slaven-opstand, en de matriarch Vuch werd heerseres op een strategische plaats. Vandaar dat het boek Vuch in de nieuwe bijbel ook zo belangrijk is. Het is een voorteken van het einde van de tirannie van de patriarchie.

Het boek Vuch begint met de verovering van Orion. Ook wij moeten persoonlijk Orion overwinnen, zoals Jakob op Pniel. We moeten van het lagere Orion komen tot het hogere Orion.

Hoofdstuk 6. Ismael in de woestijn

Wij zijn geschapen naar het beeld van God.
Daar horen ook de billen bij.
Alles heeft een functie.
De billen zijn de afvoer van de mens.
Die moeten er dus wel zijn, want de
mens heeft veel zonden en leugens.
De mens denkt er liever niet aan,
dat de mens billen heeft. Dat vind
de mens vies, en daarom is de mens
voornamelijk gericht op zijn hoofd,
ook niet zijn hart.

‘Billen’ is een vies woord voor de mens.
Toch moeten wij niet vergeten dat wij
zijn geschapen naar het beeld van God.
God had er een bedoeling mee. Ja,
ook met de billen. Zo belangrijk is het.
Stel je eens voor dat je geen billen zou
hebben.

De mens denkt met zijn hoofd, niet met
zijn hart, en wil voornamelijk niet aan
de billen denken, want dat is vies. Nee,
je hebt juist je billen nodig om niet vies
te zijn, want nu is de mens vol met ...
viezigheid, smerigheid, want de mens
gebruikt zijn billen niet geestelijk gezien.
De mens is ‘full of sh*t.’

Zo is dat in de stad. Maar in de ghetto’s
draait alles om de billen. Misschien heb
je dat weleens op de televisie gezien,
allemaal vrouwen die met hun billen
lopen te draaien alsof dat het belangrijkste
van de wereld is.

Moet de mens leven vanuit zijn hoofd of
vanuit zijn billen ? Je hebt een afvoer
nodig. Soms kun je je beter richten op
je billen, want de hoofden zijn te vol met
rotzooi, en de mens heeft geen blad meer
voor de mond, geen wachter voor de mond
meer. Men floept alles er maar uit. En
daarom is het oorlog. Men wil de billen
niet kennen.

Maar de mens is naar het beeld van God geschapen, en daar horen de billen ook bij. Richt jezelf op je hart, en ga leven vanuit je hart, en daal dan langzaam tot je buik, je urinoir, en dan tot je billen, om al je overmatige hoofdkennis, dat wat je denkt te weten, los te laten. De mens moet weer zijn billen leren te gebruiken, niet op de ghetto manier overigens.

Ismael leefde vanuit zijn billen. Hij was vijandig naar ieder vlees, als een beeld van de vijandigheid tot de zonde, als een beeld van het toetsen en de geestelijke oorlogsvoering.

We zien de aandacht verschuiven naar het midden oosten. Ismael is weer in strijd met Israel. Dat is de oude strijd tussen Ismael en Abraham, en tussen Israel en Izaak, maar uiteindelijk bouwden Ismael en zijn vader Abraham samen het gebedsoord in de wildernis.

Kennen wij het geheimenis van Ismael ? De ghetto's wijzen op de billen, en de oorlog in het midden oosten wijst op Ismael. Het zijn gruwelijk misbruikte missing links. Het laat zien dat er een gebrek is, en dat iets zich heeft verdraaid. Daarom mogen we terugkeren tot het hemelse woord wat daarover gaat. Het hemelse woord is gekomen. Lees het en overdenk het, opdat vrede aanbreekt in je hart.

Dat is een hemelse munitie gegeven. Dat is wat het hemelse woord is. Er is altijd die geheimzinnige balans tussen geestelijke oorlog en hemelse vrede. Zij kunnen niet zonder elkaar. Zij zijn je twee billen.

Hoofdstuk 7. de zelfverduistering - bespreking kamba 1 vers 1-6

Het boek Kamba is de opvolger en vervanger van het boek Deuteronomium, in de nieuwe bijbel.

KAMBA

Hoofdstuk 1.

1. God wil gekend worden. Wij moeten kennis van God krijgen willen wij in de wegen van God wandelen. Wij moeten ontwaken, maar eigenlijk is dit juist een verduistering om het valse licht wat ons in slaap en verblinding houdt te laten wegsmelten. De verduistering zal zo ons inzicht geven.

Uitleg :
We zien zo ook direct waarom de moeder wildernis donker is en waarom we in de donkere baarmoeder moeten. De parasieten van het licht kunnen ons zo niet bereiken. Die worden gedood door de baarmoeder. De slangen van het licht en de verblinding moeten ver van ons weg blijven. De mens is verslaafd aan licht wat de waarheid dooft. De mens is verslaafd aan de leugen. De moeder wildernis zal dit niet toestaan en houdt daarom haar kind in de duisternis, waarin het kind zich zal kunnen ontwikkelen. Je kan niet zomaar door geloof in de wegen des Heeren wandelen. Je moet de kennis des Heeren ontvangen. Geloof zonder kennis is dood. Het ware geloof is een school, en dan moet eerst alle oude kennis afsterven, en alle valse lichten die die kennis in stand houden. Dat gebeurt in de duisternis van de baarmoeder van moeder wildernis, waarin ze haar kind veilig houdt. Zo zal het kind uiteindelijk ontwaken.

2. De sobere overwon Goliath door de Eben, de tabletten van de hemelse leerregels, de tabletten van de hemelse kennis.

Uitleg :
David overwon de geest van Goliath niet zomaar door een steen die hij slingerde, maar door de ‘eben’ in het Hebreeuws, wat dus een veel diepere betekenis heeft. David overwon Goliath door het Woord, door de hemelse leerregels. David wordt veelal Ahn genoemd in de nieuwe bijbel, want dat is zijn Orionse naam. David wordt hier ook de sobere genoemd. De soberheid is de basis om het Woord te ontvangen en te hanteren, anders komt de mens op een dwaalspoor. Er zijn maar wat veel geesten die de mens graag willen leiden door het Woord, maar dan door verdraaiing, opdat ze de mens kunnen uitbuiten. Soberheid is daarom de sleutel tot het hemelse Woord. De mens moet matigen en zich niks aanmatigen.

3. Het heeft als wortel-woord banah, het bouwen van een huis, een familie, waarin de moeder het gezag krijgt, oftewel het herstel van Moeder God. De sobere overwon Goliath door het oprichten van de tentendienst

Uitleg :
David kon Goliath alleen overwinnen als door de verhouding tussen moeder en zoon, wat geen aardse moeder is, maar de moeder als beeld van de hemelse leerregels en kennis. Alleen door de zuivere dienst hiertoe kon David de goddeloosheid en moederloosheid waar Goliath voor stond overwinnen. Goliath staat ook voor immoraliteit en misdaad, terwijl David een godsdaad verrichtte. De moeder is donker omdat dit de schuilplaats uitbeeld en ook het onbaatzuchtige werk van je ene hand niet laten weten wat je andere hand doet, een thema wat ook telkens weer terugkomt in de nieuwe bijbel. Zij die dus de duisternis schuwen en onderschatten zijn dus nog op zoek naar eer en aanzien, en schieten zo langs hun doel heen.

4. Het oog van Goliath stond voor de oude wereldorde. Het oog van Goliath was de menselijke overleveringen en tradities.

Uitleg :
In de Halal staat hierover : ‘In het Aramees trof David Goliath door de eben in het oog (byt, bit, bet). Het oog van Goliath stond voor de zon van de oude wereldorde, maar de strijd was nog niet gestreden. Het verhaal van David was slechts apocalyptisch.’ Het ging dus om een bepaalde zonsverduistering. De mens moest nog tot de diepte komen van deze strijd tegen Goliath. David moest door nieuwe openbaring de vleselijke openbaring van de mens overwinnen. Dit was dus het herstel van de profetische en psalmische bediening. Doordat het oog van Goliath werd geraakt door de hemelse steen kwam er een verduistering op de aarde, en kon de mens weer terugkeren tot de donkere aardmoeder als een beeld van de zelfverloochening, de zelfverduistering. In principe was dit al het werk van de nieuwe bijbel die zou komen. Goliath was een beeld van de vleselijke bijbel. Ook de zonde heeft zijn eigen bijbel. In het Orions was dit de Takoth. David had een openbaring ontvangen die af zou rekenen met het vooroordelende en verdraaide woord van mensenvlees.

Goliath was het beeld van het leven in het vlees, en David was het beeld van het leven door het geestelijke. Dit was dus geen letterlijke strijd, geen vleselijke strijd, maar een geestelijke strijd. David had een nieuwe openbaring van het hemelse woord ontvangen waardoor deze wereldleider van het vlees en van de zelfverheffing zou vallen.

5. De vijand had het volk in slavernij gebracht door het volk te onderwerpen. Als medicijn en sleutel wordt aangereikt : Te komen tot de poorten van de dochter van Sion.

Uitleg :
In de Halal is de dochter van Sion de dochter van Jakob, namelijk D’n, Djannah, Jannah, wat ook weer het paradijs is in het Arabisch, wat Eden is in het Hebreeuws, de tuin van Adam en Eva, Edem in het Grieks (in de Septuagint), en Edom in de Ethiopische bijbel in de Ge’ez taal van Ethiopie. In het Aramees betekent het de exegese. Ethiopie was vroeger ook een naam voor onder Afrika, het Afrika onder Egypte, of voor heel Afrika. In Genesis is Ethiopie het paradijs, Cush, en ook Havila wordt genoemd, wat in Genesis 10 het nageslacht van Cush is. Havila betekent in het Hebreeuws-amazonisch ‘Eva (havah, hebreeuws) is God (ila, voortijds-amazonisch).’ In de nieuwe bijbel, zoals

ook in de grondteksten van de oude bijbel, wordt er een onderscheid gemaakt tussen de hogere Eva, de godin Eva, en de lagere, gevallen, vleselijke Eva. Haar zaad moest de geest van Goliath, de geest van wedijver, competitie, verslaan.

6. Het kwaad zal verkocht worden aan de onderwereld.

Uitleg :
We mogen niet vasthouden aan het vlees. We moeten het afleggen, 'doorverkopen' aan God, omdat God weet wat ermee te doen. Ezau moest zijn eerstgeboorterecht, zijn sociale status, verkopen voor het rode, voor de baarmoeder, tot wedergeboorte, wat een veel hoger pad was. Hij moest de duisternis in, zijn ene hand niet laten weten wat zijn andere hand deed.

Hoofdstuk 8. Zuchten onder de naderende oordelen en gerichten

De vrucht van zorgvuldigheid is de

droefheid over de zonde. Als er een

gebrek aan droefheid is over de zonde

dan is er dus ook een gebrek aan
zorgvuldigheid, want de zorgvuldigheid
verheugd zich niet over de zonde,
integendeel.
Belech 7:36

P. Blok stelde in de Saambinder van 1979 (11 januari) in zijn artikel 'De prediking van God's rechtvaardigheid' dat de offers der mensen ijdel en mismaakt waren geworden. De Heere was moe geworden van de zonde en strekte de roede uit. De maat van de zonden was volgeworden en het oordeel was niet meer af te bidden. De maat was volgezondigd, stelde P. Blok (1920-2019), en het was doorgedrongen in de gezinnen, en zelfs de kleine kinderen waren erdoor vergiftigd en werden meegesleurd in de vijandschap tegen de Heere en zijn dienst. Hij stelde dat uit de diepte de profeet opklom. De Heere zou zo naderen tot de zichzelf verhoogde mens. De profeet zoekt dan in eenzaamheid de gemeenschap met de Heere en zucht onder de naderende oordelen en gerichten, stelt hij.

Mensen, het overblijfsel wordt verzameld door het Woord en het geestelijke. H. van Gilst stelde in de Saambinder van 1979 (25 januari) in zijn artikel 'De vervallen hut van David' dat het overblijfsel door de Heere vergadert werd tot het eeuwige leven en tot het vaste fundament. Dat zijn de verdrevenen van Israel. Dat zijn mensen die vanwege hun roeping, vanwege het gehoor geven aan

hun roeping, werden bespot. Hij stelt dat stenen worden opgedolven uit de poel des verderfs om ze te leggen op het enige fundament. Nu, wij mogen daar over nadenken wat dat enige fundament is.

Draag je verantwoordelijkheid en zorgvuldigheid ? Dan zal er geen lek in je ark zijn. Maar waar het ontbreekt sluipt de zonde binnen. Laat je dan de zonden twee aan twee de ark binnenkomen, als een soort duivelse Noach ? Nee, vecht, en bouw je ark, wees daar zorgvuldig in, en breng God's natuur naar binnen. Wij mogen hierin geleid worden door de hemel, door de urim, de zienersteen, en in principe is dat een verbroken hart, een verscheurde ziel. Alleen zo kun je de hemel verstaan. Als je nog allemaal rondloopt met vooroordelen dan mis je zo de openbaring van God. Dat is een dichterlijke taal. We moeten ons wel onderwerpen aan het hogere. Het is een psalm. Het gaat niet buiten jezelf om. Verneder jezelf. Ga dieper. Alleen zo kom je tot die hemelse rivier die je zal meenemen. Dat is een diepe ondergrondse rivier waar je je naam hoort roepen. Zij die zich te hoog verheffen zullen de roeping niet verstaan. Zullen we alles achter laten om tot die rivier te gaan ?

Hoofdstuk 9. Het pad wat veel verder leidt

Het gaat erom de lijdensbeker leeg te drinken tot de bodem, oftewel de onderwerping aan de tucht. Dit zijn hele andere moederborsten dan de borsten van de wereld. De moederborsten van de tucht zijn donker, opdat het vleselijke sterft.
Ewa 51:19

We moeten de duisternis niet schuwen.
De duisternis is belangrijk voor onze opvoeding.
We leren hierin te werken in het verborgene,
onze ene hand niet te laten weten wat de andere hand doet. De zelfverduistering is een belangrijk fundament voor de zelfverloochening, opdat we daarin ons hogere zelf, ons ware zelf zullen vinden.

Wij moeten over de zonde wenen, de zonde, de vijand, kennen, en van de zonden vlieden, om zo een nieuw mens te worden. Dat is de opdracht van een kind, te wenen, en van de moedermelk te nemen, in verborgenheid. De moeder heeft een schuilplaats voor haar kind, en daarom is zij donker. In het licht zou alles openbaar zijn, en zouden de wolven het kind verslinden, en daarom heeft de moeder het kind

weggenomen, in veiligheid gebracht, in de duisternis.
Oh, laten wij die lijdensbeker toch tot de bodem
leegdrinken opdat het werk volbracht zal zijn,
de duisternis groot genoeg zal zijn opdat de vijand
het kind niet zal kunnen vinden.

Houdt van uw duistere moeder. Leer te leven in
het duister, opdat gij daar onderwezen wordt. Teveel
licht houdt de mens blind en verwaand. Teveel licht
is aandachtstrekkerij en eerzuchtigheid. Och, laat de
ijdelheden van het leven toch varen. De donkere
moeder spreekt in geheimenissen. Wij moeten de
duisternis en haar belang leren kennen. Leer de
duisternis lief te hebben. Er is een prachtige reis
door de nacht, het pad wat veel verder leidt.

Hoofdstuk 10. Wie zal met de Heere strijden ?

Zoete waarheid dwaalt in 't hart van
de diepte. De honing leidt tot de oer
oceaan.
IV Werktuigen 6:142

Kom vlucht met mij. De dagen van de
honger hebben honing voortgebracht.
IV Werktuigen 7:71

Zowel in de oude als de nieuwe bijbel komt het onderwerp honing veelvuldig voor. Denk aan het land van melk en honing. Ik zag een bol van honing, als een beeld van God, de hemel, de eeuwige kennis, en daar omheen waren aanklagers gekomen die de Heere aanklaagden, maar wie zou debatteren met de eeuwige kennis ? Uiteindelijk bleven ze allemaal vastkleven in de honing, en kwamen niet ver. Wie zal met de Heere strijden ? Zij klaagden ook de dienstknechten en dienstmaagden van de Heere aan.

Ziet u, deze wereld is verslaafd aan beeld en geluid. Alles gaat om het zien en horen in deze wereld. Maar zal de Heere niet communiceren op meer verborgen en vreemde manieren, door patronen ? De

Heere communiceert bij het schrift. De mens moet leren lezen en schrijven, zoals vroeger de mens ook alles al opschreef in de grotten en op de stenen tabletten. De mens was nog niet daadwerkelijk geboren, maar de mens moest geboren worden in het Woord, het hemelse schrift leren. Dat is de daadwerkelijke geboorte of wedergeboorte. De mens moet leren lezen en schrijven, ook in de verborgen talen, in de vreemde talen, om zo alles te kunnen overdenken en geen stappen zal overslaan. Zij die verslaafd zijn aan beeld en geluid missen hun doel. Ze slaan stappen over, en blijven zo kleven in de honing. Ze komen niet verder op het pad. De mens moet de honger en de gematigdheid leren, en zo komen tot de hemelse schrift, en dat leert de mens in de duisternis en in de stilte. Dat is iets van de natuur. Zo brengen de dagen van honger honing voort. Zo keert de mens terug tot het land van melk en honing.

Hoofdstuk 11. Doodlopende wegen

Hebzucht is een droom van macht,
maar al zijn wegen leiden tot de dood.
Duizen 22:30

De schoonheid van de mens is vuilheid voor God. De schoonheid van de mens is namelijk hebzuchtig en machtslustig. Het dwingt zich op aan de ander, en zoekt altijd weer de aandacht, zoekt altijd het middelpunt van de belangstelling te zijn, en voor wat ? Als ze nu iets goeds te zeggen hadden, maar dat hebben ze niet.

De gezondheid van de mens is ziekte voor God. De mens is helemaal niet zo gezond. Het is allemaal gebouwd op hebzucht, het verdrukken van de armen en de dieren, het onderdrukken van de minderheden. De één z'n dood is de ander z'n brood. Wat voor wegen zijn dit dan ? Ze leiden naar de dood, want het zijn de wegen van zelfzucht en hebzucht. Als je je gezondheid verkrijgt door over de ruggen van anderen te gaan, wat is die gezondheid dan waard ?

Bidt niet om genezing, maar om het eeuwige touw van de hemelse leiding. Het eeuwige touw is je genezing, de genezing van je geweten en je navigator.

Hoofdstuk 12. De bloem van Jozef

Om veilig te zijn tegen de
vervloekingen van het oervlees, van het
voortijdig grijpen, moeten wij komen tot
de zwarte steen, de steen van honger,
bewaakt door een beest. Dit wordt ook
wel de Yashapheh genoemd, als de steen
van de stam Benjamin. Judah en
Benjamin zijn daarom nauw aan elkaar
verbonden.
Benjamin betekent
zoonschap.
In de oerkennis is er de ladder van
Jozef, die reikt tot de zwarte steen, de
steen van honger. Deze steen is belangrijk
om niet door de bedriegelijke begeertes
van de wereld meegesleurd te worden.
Alles buiten deze steen zal vergaan.
II Duizen 22:8-9

Ishmael komt tot de zwarte steen in het
beloofde land, na het testen, na de tocht
door de woestijn. Dan kan Ishmael
uiteindelijk de verborgenheid ingaan. Dit
is het resultaat van het toetsen, het
worstelen.
De mens moet weer afdalen in de
aarde, in de onderwereld, om tot
wedergeboorte te komen. Alle valse,
hoogmoedige, vleselijke wijsheid moet
weggehaald worden. Het zou gebeuren
als door een dief in de nacht.
II Kamba 10:2-3

Wat gebeurt er als we ontwaken ? Komen we dan tot leven ? Nee, dan gaan we dood. We worden dan meegesleurd met een hitsige, aggressieve, gewelddadige Russische orka. Die gaat ook nog eens veel te snel. Althans dat is de wereld waarin we leven. Deze orka staat voor alles wat mannelijke opgeblazenheid heet, en wordt gevolgd door een hele horde waaiervissen, als brei, ook wel

nakervissen genoemd, weduwvissen. De nakers worden ook in de nieuwe bijbel genoemd, en zij wonen veelal in het stadje Kidde, waarover Minka heerst, die maar één oog heeft. Kidde wordt besproken in hoofdstuk 19 en 20 van de nieuwe Exodus, het boek Duizen. De nakers zijn de dochters der mensen, de dochters van het vlees, die het mannelijke vlees hoog houden en in stand houden. Zij geven geboorte aan de reuzenzonen, de mannen van naam. Ik had er een droom over. Ik zag toen ook een zwarte steen. We hebben de zwarte steen nodig om uit Kidde te ontkomen. In Kidde worden mannen gefokt voor het vlees. Het nakergif is overal, ook in het voedsel, ook in de vruchten, want ik zag in de droom ook dat bananen al aangetast waren, wat niet wil zeggen dat je geen bananen meer kunt eten, maar gewoon met mate, niet meer dan drie per dag, en eet ze ook niet iedere dag, en eet ze ook niet iedere week. Ik heb zelf weleens jaren op bananen gevast voor die reden. Je moet profetisch met bananen leren omgaan, opdat het gif je niet zal treffen. Je moet de seizoenen leren van de bananen.

In ieder geval : de zwarte steen. Ik was blij toen ik erover droomde. Het was min of meer doorzichtig gesteente. Het lag als een blok op tafel en begon me te ontgiftigen. De nieuwe bijbel noemt het de steen van honger, oftewel de steen van het minderen.

Het pad van Jozef wordt genoemd om tot de steen te komen.

In Ewa 56:6 staat hierover :

‘Het is als de droom van Jozef die
vervolgt wordt door de nachtmerrie. De
redding is dan in de droom uitleg en de
nachtmerrie uitleg. Dat is dus de gave van
vertolking van vreemde talen. De droom
spreekt tot de mens in een vreemde taal,
en zo ook de nachtmerrie.’

Wij zijn omringd door dromen. Deze dromen zijn tot nachtmerries geworden omdat de uitleg ontbreekt, en alles is tot chaos geworden. Vandaar dat wij dromenuitleggers dienen te worden, net zoals Jozef. Er wordt ook gesproken over de ladder van Jozef tot de zwarte steen. In de nieuwe Genesis, het boek Behemma hoofdstuk 1:31 bidt Samuel voor Eli, die hij zijn vader noemt :
‘Laat hem het pad van Jozef bewandelen, geef
hem de vleugels van Benjamin, om zijn
huis weer binnen te gaan.’

We hebben gezien dat de zwarte steen de steen van Benjamin is, de steen van het zoonschap. Eli oefende geen tucht meer uit, en ook geen zelftucht, en moest dus zelf ook weer zoon worden.

Laten wij deze steen in ons hart ontvangen, deze hemelse steen. Daar mogen wij om vragen. Het is aan ons gegeven. De steen zal ons helpen te leren matigen, te leren doseren, opdat wij niet teveel van iets zullen nemen, en ook niet te weinig. Het hongeren is nooit losbollig, maar zal ons leiden tot de ware vrucht. Deze ware, hemelse vrucht moet rijpen door het offer. We lezen zo in het eerste hoofdstuk van Behemma dat de bloem van Jozef ons daarbij mag helpen. Het is de bloem van dromen. De bloem van Jozef heeft namelijk een opwekkende kracht, maar het is een waarschuwer.

Wij kunnen alleen wakker worden als wij anderen wakker zullen maken. Dat was ook het gebed van Samuel voor zijn vader Eli. Samuel noemt Eli ook zijn innerlijke vader. Hij bidt dus in feite ook voor zijn eigen vaderlijkheid, zijn innerlijke vader, zichzelf.

De bloem van Jozef werd ook de heerser van Egypte genoemd, en werd voortgeroepen vanuit de woestijn. Het is dus een woestijnbloem, en dat is ook de reden dat we ons mogen verblijden als we door woestijnen in ons leven moeten, want het heeft als doel de bloem van Jozef op te wekken in ons hart, en die zal ons leiden tot de zwarte steen. Uiteindelijk is dit de orakelsteen die onze dromen zal uitleggen.

Hoofdstuk 13. Het hart van de ziener

In het morgengebed gaat Ahn de tent
van God, zijn Moeder, binnen, en
onderwerpt zich aan God's onderwijs.
II Behemma 2:1

Ahn is een andere naam van David, zijn Orionse naam. Het is van belang dat wij elke morgen wanneer we opstaan tot de tent van God de Moeder gaan, om door haar te worden onderwezen, opdat de wereld, de vijand, en het vlees ons niet zal onderwijzen.

Zijn we er dan ? Neen. We lezen verderop in het hoofdstuk dat er gewezen werd op Jakob die met God worstelde, om zo alles te toetsen en zo een wachter voor de mond te ontvangen. Jakob weerspiegelt de oorlogsvoerder. Het is een gevecht om het Woord van God, het onderwijs, te ontvangen. Het moet grondig gezifd worden. We mogen hier niet te licht over denken. Ahn onderwierp zich aan God’s onderwijs, opdat zijn vlees niet de overmacht over hem had.

Het hoofdstuk stelt dat dit iets geestelijks is, en dat het wijst op verborgenheid, op afzondering dus. Als we opstaan mogen we hier speciaal tijd voor vrijmaken. Dat is iets heel symbolisch, zoals alle religie symbolisch is. Het is een zeker natuurpatroon.

In het hoofdstuk daarna zien we het wat specifieker :

Ahn kwam tot de Eeuwige, het opperhoofd van de psalmenzingers. Hij keek naar haar op voor onderwijs in soberheid. Ahn kwam tot haar in de onderwereld.
(3:4)

De psalmenzingers zijn dichters, rijgers van hemelse woorden en hemelse natuurpatronen. Dit zijn geestelijke sieraden, raadgevers, orakels. Zo was Ahn ook een psalmist, omdat hij door deze Psalmiste was onderwezen. Dat is een kunst, een discipline. God is dus een Psalmiste. Luister naar Haar muziek, naar Haar gedichten en psalmen, niet die van de wereld en het vlees, niet die van de vijand. Stel je open voor de hemelse psalmen die leiding en raad geven.

Daartoe komen wij als Ahn tot haar tent, wanneer wij opstaan, om de dag aan haar te wijden. Doe dat zorgvuldig, beheerst en ingetogen. Laat daarvoor alle menselijke opgeblazenheid en bluf achter je.

Dan staat er :
‘Here, wie mag verkeren en ingewijd
worden in uw tabernakel ?
Wie mag het interpreteren ?’ (3:22)

Als antwoord hierop wordt gegeven :
Zij die wandelen met de orakelstenen
van de tentendienst, de toetsstenen.

Zij die met de orakelstenen wandelen gaan voorzichtig met het leven om, bekijken het vanuit iedere hoek, en proberen daar diepte in te zien, opdat zij niet zomaar van alles er uitfloepen wat hen maar in gedachten komt. Wees geen losbol. Leer met de orakelstenen om te gaan. Ook dat leer je in de tent van God, als je ‘s ochtends opstaat en tot haar tent gaat. Zorg dan dat je je orakelstenen bij je hebt. Wat betekent dit ? Heb het hart van een ziener, van een geestelijke luisteraar die niet aanziet wat voor ogen is.

Kom met een wachter voor de mond,

kom in stilte, en dit is ook tegelijk een
wachter voor het denken (3:26).

Dan zal God je een schild geven, zegt
het derde hoofdstuk verderop. Dit schild
wordt alleen aan de oprechten gegeven.
Ga dus je motieven na waarom je tot
God komt, waarom je God raadpleegt,
en wees eerlijk, en sta open voor verandering,
wat in jezelf begint. Uiteindelijk is dat ook
de overlevingsstrategie van de natuur zoals
dit gepredikt werd door Darwin in de jaren
1800, in de natuurfilosofie. Dat was
helemaal niet letterlijk 'overleving van
de sterksten', maar hen die het meest open
stonden voor verandering.

Dat is ook wat de orakelstenen doen. Ze zullen
een wijdere wereld laten zien, groeiende
en veranderende inzichten. Het zal altijd weer
anders zijn, en vreemd. De orakelstenen zullen
je nooit laten vastgroeien.

Zo kunnen we ook volledig loskomen van
allerlei aardse en vleselijke moeders (3:34),
want die vergiftigen ons slechts, houden
ons verslaafd aan het lagere, opdat wij niet
verder komen. Zo komen we van wedergeboorte
tot wederopvoeding.

En dan wordt je toch vanuit de tent de wereld
ingezonden. Dan moet je een moeder voor
anderen zijn. Dan moet je op zoek naar het
verloren schaap of verloren varken.

Je moet dus niet een moederskindje worden
zomaar, geen schoothondje. Je wordt uitgezonden.
Dat hoort bij de school. Dan ga je op stage naar
vreemde gebieden. Dan kom je vreemden tegen.
Daaraan wordt alles getest, en dat is ook weer
onderdeel van de orakelstenen.

Hannah moest haar zoon weer loslaten, Samuel,
zoals ook Maria haar zoon Jezus moest loslaten.
Ze moesten naar een ander gebied, voor werk,
voor school. Hun leven ging door en verder.

De liefde laat los, laat ademen, laat groeien,
laat de touwtjes vieren. Jezus verliet de aarde
om het heilige geestelijke te kunnen zenden.
We mogen niet zomaar mensen zo verafgoden
dat het verstikkend wordt. We mogen de principes
niet uit het oog verliezen, en die principes staan
altijd boven de mensen zelf.

Jakob's worsteling leidde hem helemaal tot
Egypte, een vreemd land. Een man zal zijn
vader en moeder verlaten om zijn vrouw aan
te hangen. Een heleboel ouders krijgen dat
maar niet in hun hoofd dat ze hun kinderen
moeten loslaten, vrij moeten laten.

Laten we daarom tot de tent van God gaan,
met onze orakelstenen, ons leven, om het
aan God te geven en het door God te
beschouwen, er wijsheid en raad uit te filteren,
en dan diep in haar tent doordringen om zo
de marsordes te ontvangen, opdat wij uitgezonden
worden met deze boodschap, een grote taak.

Zie het in de wereld te volbrengen. Set the
captives free.

Hoofdstuk 14. De betekenis van de eeuwige jachtvelden in de nieuwe bijbel

Het Woord is als een roofdier
uitgezonden tot de zonde. Alleen deze
worsteling zal vruchtdragen.
Anderlech 7:11

Er zijn een heleboel mensen 'zonde-vegetarisch'. Wat is dat ?
Dat is een goede vraag. Het zogeheten 'zonde-vegetarisme'
zorgt ervoor dat de mens niet strijdt tegen de zonde. De mens
is geen roofdier tot de zonde, en laat de zonde in valse vrede
voortbestaan. Het is dus de valse vorm van vegetarisme. Wij
moeten komen tot het ware carnivorisme van het Woord,

als een roofdier uitgezonden tot de zonde. We moeten de strijd aangaan. Doordat de mens nog niet tot het ware, geestelijke en vergeestelijkende carnivorisme is gekomen zien we nog steeds heel veel vals, materialistisch carnivorisme om ons heen.

Zien we de tweeledigheid ? Zien we het dualisme ? Dat is ook zo met bijvoorbeeld homosexualiteit. De slechte vorm van homosexualiteit is waarin het betekent : ‘egoisme, eenzijdigheid en eenkennigheid.’ Dat is de zonde-homosexualiteit. Als mannen onderling een relatie hebben, of vrouwen onderling, of ze nu man of vrouw zijn, dat doet er verder niet toe, maar we moeten de symboliek begrijpen, en begrijpen dat er een duistere kant aan vastzit.

In de nieuwe bijbel komen we het hogere carnivorisme tegen, wat dus symbolisch is, en we moeten het lagere, letterlijke carnivorisme achter ons laten. Dit houdt ook in dat de geestelijke jacht hersteld moet worden, en dat we opgaan naar de eeuwige jachtvelden. Dat is een studie-proces. De nieuwe bijbel laat zien dat het een jagen naar kennis is, die overal om ons heen verspreid is. Het lichaam van Osiris was in stukken gehakt, en de delen moeten weer verzameld worden. Dat is wat de exegese is.
Uit alle stammen zullen de uitverkorenen zich verzamelen, uit elke stam van welke religie, denominatie of ideologie ook, dus ja, daar horen ook de atheisten bij. Ook atheisten kunnen dus aansluiting vinden op de nieuwe bijbel. Dat is een groot goed.

De nieuwe bijbel is vegetarisch, MAAR laat zien dat we hiervoor los moeten komen van het lagere, zonde-vegetarisme. Dit gaan we zeker nog verder bespreken. Het is één van de hoofd-thema’s van de nieuwe bijbel. De discussie zal dus voortgezet worden.

Hoofdstuk 15. Prikken in Nairobi

In een droom was ik op weg naar een station, aan de rand van een dorp. Ik liep langs de huizen en er was een crimescene. Iemand had geweld gepleegd met gereedschap, en dat gereedschap werd onderzocht. Het was een speciale koninginnedag en ik zou naar Amsterdam gaan, maar toen ik bij het station aankwam was het er ontzettend druk, en ik vroeg me af waarom ik eigenlijk naar Amsterdam zou gaan, want daar zou het dan nog wel drukker zijn. Er waren wat relletjes bij het station tussen jongeren, en in de verte blafte een hond keihard. Het was de geest van het mannelijke superioriteitssyndroom, een mentale ziekte. Iedereen werd op het station gechecked door militairen. Er stond een hele rij militairen waar de mensen langs moesten lopen om gechecked te worden, en het pad was nauw. Ik dacht mij niet gezien, laten ze dat dan maar lekker doen. Maar ik had weer genoeg gezien die dag. Dat moest ik even zien, en ik besloot niet naar Amsterdam te gaan.

Wat is de geest van het mannelijke superioriteitssyndroom ? Hoe is het ontstaan ? Het is een typisch verschijnsel wat je nog veel om je heen ziet. We zien dat die geest niet wil loslaten. Gisteren keek ik naar een politiek programma waarin werd gesuggereerd dat vlees gezond is, en dat werd gesuggereerd door een partij die zich ‘de partij van de vleeseters’ noemde. Er was ook een discussie of er meer geslachten waren dan alleen maar man en vrouw.

Het mannelijk superioriteitssyndroom is een nare ziekte. Het ontstaat door vlees en alcohol, want dat verziekt de hersenen, en het is drugs. Men gaat wanen, groter en groter, tot grootheidswaanzin, en dit gebeurt ook religieus. Het is als een pretpark-attractie. Maar hoe ontstaat dat ? Het heeft zijn wortels in het zonde-vegetarisme, dus dat je ‘vegetarisch’ wordt tot de zonde, je niet tegen de zonde strijdt, maar het als huisdier neemt. De zonde als huisdier nemen ? Zo raak je ondervoed tot de kennis en ontwikkelt gnosis-anorexia, en die lange, ijle, dunne gestaltes ontwikkelen zich tot een soort kernenergie, wat voortdurend explodeert en voortdurend waant, in opgeblazenheid en al dat soort verschijnselen geeft wat we om ons heen zien.

De steden en dorpen hebben dit soort geesten boven zich, geesten van zonde-vegetarisme, om zo de mens ondervoed te doen raken door gebrek aan kennis. Ik had een droom over Nairobi Kenya dat daar de hemelse bloemen waren gekomen en die zaten in loketjes, en iedereen moest getest worden op zonde-vegetarisme. Ze moesten allemaal naar het bureau. Deze bloemen waren ook een soort dokters. Laten we loskomen van het zonde-vegetarisme om zo tot het hemelse carnivorisme te komen waar de nieuwe bijbel over spreekt.

Zij die nog zonde-vegetarisme hadden kregen spuitjes en werden apart gezet, kregen een merkteken, alsof ze ‘melaats’ waren. Ga niet om met hen die zonde-vegetarisch zijn, zij die de zonden hebben genomen als hun huisdieren. Waar je mee omgaat wordt je mee besmet. Leer de hemelse jacht.

Wees je bewust dat de geesten van zonde-vegetarisme alle steden en dorpen hebben ingenomen en daarover als sluiers hangen. Het komt aan op een stuk territoriale oorlogsvoering om hier doorheen te komen.

Hoofdstuk 16. De vis wordt duur betaald

Bitter is haar melk, om haar kind te
sterken. God slaapt en houdt zich doof
voor een reden. Er is een diepere
wereld. God is in dromen.
Ewa 39:11-13

Zwarte pieten aan weerszijden van het schip.
Het houdt de gemoederen weer bezig, en terecht,
want er is een groot raadsel op te lossen.

Zwarte piet voor en na, zoals ook bij mij thuis.
Het schip komt uit Spanje. Een kind kan de was doen.
Natuurlijk ging dat over de Ismaelitische moren
die Spanje binnenvielen, want de Spaanse godsdienst
was te eng geworden, te nauw.

Er is altijd een strijd tussen Israel en Ismael geweest
door de eeuwen heen. Nu ook weer.

Het sinterklaasfeest draagt een belangrijke boodschap,
maar veelal wordt het tot een vreetfeest, en hierin zijn
de oorspronkelijke betekenissen en bedoelingen in
verloren geraakt. Denk je eens in.

De nieuwe bijbel spreekt over een hogere en een lagere
Eva, en over een hogere en een lagere Adam. Er is een
hogere Ismael en een lagere Ismael, en een hogere
Kain en een lagere Kain. Er is een oorlog tussen het
vegetarisme en het vlees eten, tussen het geestelijke
en het materialisme. Vraatzucht wil niet loslaten.
Het zijn Kainitische Ismaelieten die hun broeder
hebben vermoord. Ze aanbidden Kain en ook Eli,

de tuchteloze, en Kakia, de heks, als in een drieeenheid.
De basis van het materialisme is zeer godsdienstig.
Ze zijn op weg naar het Kainsloon, want moordzuchtige
vraatzucht is één van de doodszonden. Ze houden van
de dood. Ze hebben zichzelf opgehangen. Het is zelfmoord.

Maar hier hebben we mee te maken, met Kainitische
Ismaelieten, de lagere soort. We moeten tot de hogere
Ismael komen. Ismael staat voor rebellie tegen al deze
systemen. De hogere Kain staat voor het doden van
het vlees, je eigen vlees. Het eigen vlees bestaat uit
verschillende soorten :

- het voorgeslachtelijke vlees
- het collectieve vlees
- het individuele vlees
- het territoriale vlees (heersende vlees, vlees gesteld over vlees)
- het toekomstige vlees

Ergens ging het fout. Ergens splitste het zich af, door spiegelingen.
Ergens ging het lager en lager en werd het verdorvener en verdorvener,
en we moeten terug. Het is te ver gegaan. De mensheid is omsingeld
door deze cultus van Kainitische Ismaelieten, deze kannibalen,
en die lachen slechts. Ze zijn niet voor reden vatbaar. Het zijn dwazen.

Je kunt niet met ze redeneren. Je hebt het Woord nodig, en profetische
leiding om hier doorheen te komen. God heeft niks met deze realiteit te
maken, met al die kortzichtige, bekrompen en naargeestige mensen die
vaak ook eng religieus zijn op hun manier. God slaapt en droomt en houdt
zich doof naar hen, stelt het 39ste hoofdstuk van het boek Ewa (Eva),
de grote oerwoudsrivier van het paradijs.

De hogere Ismael kwam tot Areta, de volharding in geestelijke oefening,
terwijl de lagere Ismael tot Kakia kwam, het verwennende materialisme.
We zien deze afsplitsingen dwars door de religies heengaan en door
de politiek. We hopen dit in de nabije toekomst verder te bespreken,
hoe te komen van de lagere Ismael tot de hogere Ismael. Het pad zal
verder uitgestippeld worden om door het mijnenveld heen te komen.
Overal zijn Kainitische rovers die het op het leven van hun broeders
hebben gemunt.

Ik had een droom over een groot gebouw, een flatgebouw, met allerlei
flatvleugels, aftakkingen dus, dat als je uit het flatgebouw keek dan
zag je aan de overkant ook weer een flatgebouw, wat bij het gebouw
hoorde, dus ook met inhammen. Een oom had aan de overkant ook
een flat. Hij zat buiten. Ik was met wat mensen in een zaaltje, en

we hadden het over bijzondere albums. Er was een winkel verderop waar ik ging zoeken naar één van die albums. Ze hadden het ook over ‘Op Hoop van Zegen’, waar de uitspraak ‘De vis wordt duur betaald’ vandaan komt, over het sterven voor en door de visserij, wat ook weer heel profetisch is. Mijn oma, een vissersdochter, woonde in die droom ver weg in een wijk buiten het flatgebouw, en die gingen we soms bezoeken. Er was een crimescene, waar ook dat album over ging, waarin kinderen de dupe werden, ook weer verbonden aan de Kainitische Ismaelieten. Dat is de wereld waarin we leven vandaag. We hebben met een lagere Ismael en lagere Kain te maken, die verbonden zijn aan de lagere Eli, de tuchteloosheid, die hen veilig stelt. Maar : ‘De vis wordt duur betaald.’ Laten we dat goed in de gaten houden. Alles heeft zijn voorwaarden en consequenties.

Ze zijn niet voor reden vatbaar, de cultus van het Kainitische Ismaelisme. Het Woord zegt : ‘Het vlees moet volledig sterven, oftewel geofferd worden, als een middel om tot het inwendige zaad te komen, oftewel het verborgen woord.’ (Ewa 41:4)

Het vleselijke is naar buiten gericht, maar het geestelijke is naar binnen gericht. Daar moeten we God vinden. Buiten is het vleselijke, en men rookt vieze pijpen met haar, zoals ze in het Hamelen-verhaal zeiden van de ijsheks.

Haar hart is koud, haar hart is dood. Ze kan
alleen maar moorden en liegen. Ze haalt
haar oogsten binnen door ‘grooming’.
Pas dus op, want ze mengt haar leugens
met waarheden, liefde en zorg. Ze is op
jacht en praat mensen naar de mond,
wat ze willen horen, en gaat lang met
hen mee op hun paden, om aan het einde
van het ritje haar mes te trekken. De vis
wordt duur betaald.

Hoofdstuk 17. Van Mozes tot Kant

Er is veel wildernis, en de samenleving

is slechts een druppel in de wildernis.
III Werktuigen 3:2

De mens moet veel slapen,
en dieper slapen,
en dan is de nachtmerrie slechts een druppel vallende
in de woeste oerzee van de slaap.
IV Werktuigen 4:98

In principe hebben ze maar een
druppeltje van de oceaan weten te roven
en vernietigen, en het zal weldra op hen
af gaan komen. De hemelse wildernis
wordt alleen maar groter.
Anderlech 1:39

Laat het natuurlijk verlopen, niet geforceerd.
Er zijn veel grotere parallelle realiteiten, stelt de nieuwe bijbel. Waar we nu inzitten is het ware leven niet, en we moeten daar veel zaaien. Het is niet vreemd als je in dit leven helemaal doordraait. Maar dan weet je dat er een andere vibratie is.

Er is overal pijn en je moet je er doorheen zien te dansen, zien te balanceren. Wanneer moet je je ene voet voor je andere voet zetten. Voortdurend moet je missiles ontwijken, op de juiste tijd wegdraaien. Je bent in het oerwoud en op weg naar de nederzetting.

Mozes wilde te snel zijn stadje bouwen. Wat hij wel niet allemaal oprichtte. En het ging naam maken en faam, en het werd verkocht. Maar wij moeten verder. Ga verder, dieper de wildernis in, er ligt nog zoveel natuur juist buiten de veilige stad, want het is schijnveiligheid, roept de nieuwe bijbel, en in de nieuwe bijbel komt Immanuel Kant Mozes tegemoet, als de grote verlichtingsprediker van de jaren 1700, een paar eeuwen na de reformatie. Hij kwam met de Vur principes, die later door Hegel werden uitgewerkt, een beetje zoals Elia en Eliza.

Calvijn kwam Mozes tegemoet : Het moet nog soberder. Jeremia kwam Mozes tegemoet. De Israelieten hadden zich ge-ent op de koninklijke bloedlijnen. Ze wilden een koning, maar Samuel sprak dat de mensen zich moesten enten op de profetische bloedlijnen. Hier zijn dus de afsplitsingen :

Volg je de aardse koningen of volg je het profetische dieper de wildernis in ? De ware Ismaelieten gingen tot de oude profeten, het hele rijtje, van Jeremia, Ezechiel, Jesaja, Hosea, Amos, Zefanja, Zacheria, Abadja, Nahum, Maleachi, Habakuk, en Haggai. Alleen zo zouden ze tot het ware koningschap komen, namelijk als beeld van het komen tot de prioriteiten en de overwinning over het vlees, wat dus een hemels koningschap is, waarvan Ahn, de Orionse David, een beeld is.

Er is dus een hogere David en een lagere David.

En wie zit er op de troon van David ? Moeder God. Daarvoor moeten we langs de lange paradijselijke oerwoudsrivier gaan, de Ewa, Eva. Daarlangs komen we alles tegen wat we nodig hebben. Er worden geen stappen overgeslagen.

We moeten terug naar de Ewa. Vele Kainitische Ismaelieten komen daar niet. Ze zijn trots en opgeblazen in hun valse mannelijkheid. Daarom moet Zolt wel komen, en is al gekomen, oftewel de geslachtelijke verwarring. Velen weten niet eens meer of ze nu man of vrouw zijn, en dat is nog maar het begin. Mensen zullen ook niet meer weten of ze mens of dier zijn. Ze zullen niet meer weten waar ze zijn en wie ze zijn. De matrix zal instorten.

Zolt moet komen, de verwarring van de menselijke geslachtelijkheid, de verwarring van de menselijke identiteit, van de menselijke afstammingen ook. De mens heeft het mannelijke misbruikt en verkeerd voorgesteld, en zo ook het vrouwelijke, en heeft zo kind en dier, en de natuur geexploiteerd. De nieuwe bijbel stelt dat dit slechts een druppel in de oceaan is. De hemelse oceaan zal de mensheid overweldigen. De zondvloed zal komen.

Nu wordt Noach nog belachelijk gemaakt, maar Noach moet hier doorheen om tot zijn schip te komen. Aanvaard het spotkleed, want zonder dat ben je niks en ben je nergens. Neem het op de koop toe. Gebruik het om je schip te bouwen. Er is een grotere parallelle realiteit waartoe je dient te ontwaken. Blijf niet achter.

Hoofdstuk 18. roependen in de wildernis

Overal liggen er verleidingen om jezelf een stad en een naam te bouwen.

Laat je linkerhand niet weten wat je rechterhand doet.
Probeer geen volgelingen te maken. Wees geen zieltjeswinnaar.
Het moet wild blijven.

Het mag niet te toegankelijk zijn.
Dat is bedriegelijk.
Wees nomadisch.
Trek voort.
Blijf een shapeshifter, een kameleon.

We zijn in 1984.
Alles plakt en kleeft.
We zitten er geheel onder.
Het is een dystopie.
De polariteiten moeten er wel zijn, anders is er geen leven.
Neem het voor lief.
Een utopie zou ons in slaap laten sussen.
Ga de wildernis in en vecht.
Vecht voor je leven.

In een droom was ik in een huis,
wat in die droom mijn huis was.
Er was een jongen binnengekomen en ik was gastvrij.
Ik liet hem op de bank zitten en bood hem wat te drinken aan.
Hij liet een rode doek zien, en zei toen : 'de kleur van bloed.'
Hij nam toen ook een mes in zijn handen.
Plotseling werd ik van achteren aangevallen door een andere jongen.
Hij had ook een mes, en begon op me in te steken.
Ik kon het afweren, maar hij stak me in mijn buik,
alhoewel het mes niet goed kon doordringen.
Door een gleuf in het huis vluchtte ik naar buiten.
Mensen die me zagen bloeden gilden in paniek,
en ontfermden zich direct over me.
Even later waren de twee jongens gearresteerd.
Het waren predikers van het bloed van Jezus,
en ze predikten dat een ieder die dat bloed niet
aannam die zou naar de hel gaan.

Wij hebben voluit gepredikt wat dit bloed inhield,
en dat dit een strijd is tegen het vlees. Maar deze
predikers waren gewelddadig. Ze staan niet open
voor de hogere kennis. Ze zitten vast in vleselijk

en zelfzuchtig sentimentalisme. Het is het religieuze vlees.

Er waren zoveel mensen om me heen die de wond zagen, en er was zoveel liefde. En de wond begon te sluiten, en ik zag hoe het sprookje begon te voleindigen. Er waren allemaal mooie energieen in de lucht, en zo ontwaakte ik.

Er is zoveel marktgedrag om ons heen.
Dat is wat religieus gezeur vaak is.
Men bouwt een stad, faam en naam.
Men gaat over lijken voor de ‘likes’.
Wat is het waard ? Waar is men mee bezig ?

Ren harder dan de duivel.
Kom uit je comfort zone,
uit de schijnveiligheid,
uit al je ijdelheden.

Ren tot de wildernis,
gooi al je vleselijke speelgoed weg,
schud het van je af,
al je vleselijke kleding.
Het is vaak allemaal voor de show in de kerk,
zeer slecht cabaret, en zo ook in de wereld.
Veel zogenaamde helden zijn bedriegers.
Bedrog is heer en meester vandaag de dag.
De geschiedenis herhaalt zich.
Velen luisteren niet.

We moeten leren leven in anonimiteit
en eenzaamheid, om door dit mijnenveld
heen te komen.

We moeten worden als een holenmens,
en ondergronds gaan, onze stem niet teveel
verheffen, want dat trekt de ergste roofdieren
aan.

Ook al zijn we roependen in de woestijn,
we schreeuwen niet. We maken onszelf geen
naam in de woestijn. Als we hebben geroepen
dan maken we dat we wegkomen, dan trekken
we verder, zodat niemand ons zal vinden,
alleen de echo. We laten het Woord voor hen

achter, en dan moeten ze zelf God vinden.

Afhankelijkheid is te gevaarlijk. Dat is verlammend voor de kinderen. We doen alleen het nodige. We laten een bepaald spoor achter, maar dit zal ook weer wegvagen en vervormen. De mens moet groeien door dit alles heen.

De mens in de stad is kleverig en klef. 1984. De vur principes moeten doorbreken. Ren voor je leven. Schud alles van je af. Het is een dystopie, maar de wildernis zal betekenis geven.

De illusie van het ‘zelf’, en de illusie van ‘de ander’, zijn de voorhangsels van de hogere kennis, van het hogere leven, waartoe ontwaking zal zijn. De ander is de hel. Uiteindelijk is dat het pad tot de hemel. De hemel is niet allerlei zoetsappige vrolijkdoenerij, maar onthulling.

Hoofdstuk 19. what is true ?

This world is not true, only our dreams are true.

Hoofdstuk 20. De komst van de Garuda arend

In het paradijs dreef God de mens steeds meer naar het oosten. Dat begon al in Eden zelf, waar God een hof maakte in het oosten.

De slaap die over Adam viel was ook
als afscherming van de zee van
moedermelk.
De arend, de Garuda, is het beeld van
de ark, het voertuig van God, die de
heilige vrouw, het teken, tot de wildernis
bracht, waar de aarde haar mond opende
om de stroom van het oervlees en de
oerzonden te verscheuren, als een beeld
van de Tehowm, de heilige diepte, die
ons tegemoet komt.
Hiervoor moeten wij God's teken in
ons leven ontvangen, als een weg terug
naar het paradijs, om zo niet in het oosten
te blijven steken, maar op te gaan naar de
zee van moedermelk in het westen, om zo
door de leegte tot de Tehowm, de
paradijselijke diepte, te komen.

Kamba 13:11-14

Wie kan er bestaan als de grote
zwarte arend tot de aarde komt ? De
golven gaan trager, en dan splitsen ze. Er
is een pad uit de stad, tot de wildernis.
Wacht aan de zee tot de arend je
oppikt. Heb geduld. Volhard in het lijden
en strijden.
Durf je de wildernis in te gaan, of laat
je dat liever aan anderen over ? Durf je je
oude vertrouwde drugs los te laten om te
ontwaken ?
De mens moet terug naar de natuur,
over het hek heen. Ren voor je leven.

Rivieren 15 :53-56

Het vlees wil de wortels verbergen.
Het vlees leeft door afleiding,
afleiding van de bron.
Het vlees is bang voor de bron, want de bron dooft het vlees uit.
De voet is een beeld van de bron,
van de wortels, van contact met de bron,
want de voet verbindt de mens met de moeder aarde,

met de onderwereld, maar het vlees heeft
daarom de voet verkeerd voorgesteld,
en heeft de voet bedekt met vleselijke schoenen,
om de bron verborgen te houden.

We zien het om ons heen.
Het is een vleselijke schoenenwinkel.
De naam van deze geest is Moriental.
Ik had er een droom over.
De mens moet loskomen van de vleselijke
schoenen en weer in contact komen met
de moeder aarde, maar in dat proces
probeert de geest Moriental de mens
om te kopen met veel geld, zodat hij
zijn kinder-marteling op deze aarde
kan voortzetten. Deze geest komt soms
als een valse moeder hiervoor, om de
mens te groomen. Als omkoping niet
lukt, dan gaat deze geest over tot het
pushen van emotionele buttons, door
vals medelijden op te wekken, door te
gaan lopen grienen. Pas op voor deze
heks, die als de zus van Kakia is, een
verschrikkelijke geest.

We hebben over dit systeem geschreven
in het boek ‘De Poppenmaker van
Hiroshima’ en ook in het boek ‘Het metalen
ei’, te vinden in de tweede bijbel, oftewel
de achtergrondgeschriften van de nieuwe
bijbel, apocrieven, bijgeschriften en
naslagwerken ervan, ook als gidsen erbij.

De geest Moriental, van de geestelijke
schoenenwinkel is overal doorheen verwoven.
De mens moet dus loskomen van deze schoenen,
opdat de mens verder kan. Ik had een droom
dat ik in een parallelle wereld was, en ik had mijn
huis, maar ook nog een kamer in een opvangcentrum,
waar ik als het nodig was naartoe kon gaan. Dat gaf
een goed gevoel dat die mogelijkheid er was,
alhoewel ik daar nauwelijks gebruik van maakte,
alleen heel soms. Ik ging er weer naartoe, en op
weg naar mijn kamer ontmoette ik wat nieuwe
mensen daar. Ze kwamen uit Engeland. Eentje
was nauwelijks hoorbaar toen ik met hem sprak,

maar ik heette hem welkom. Ik had een epileptische aanval toen ik er was, en ik lag even op de grond, maar het was geen negatieve aanval. Ik kwam in aanraking met de hemel. Ik was blij dat ik er weer even was.

Er was ook een Garuda tunnel in deze parallelle wereld, die de dimensies aan elkaar verbond. Garuda is het voertuig van God die de vervolgde kerk tot de wildernis brengt. Garuda staat ook voor ‘eenheid in diversiteit’, waardoor we zo de natuur kunnen ervaren. Zonder de Garuda arend verdicht de mens, en komt zo in de vleselijke stad terecht. Uiteindelijk hebben we Garuda nodig, de hemelse arend, om uit de schoenenwinkel van het vlees te ontkomen.

Hoofdstuk 21. Almond en Alberti

De geest van Kain is een verschrikkelijke geest, de moordenaar der broeders, omdat hij de beesten van het oervlees niet wilde bestrijden. Als wij niet aan territoriale oorlogsvoering willen doen, en ons niet verder willen laten harnassen in het exorcisme, dan lopen we het gevaar door deze geest behekst te worden, en zo van hem een gladiator en slaaf te worden, om zo door de zondvloed ten onder te gaan.
Set strijdt tegen deze geest. Wij moeten de besnijdenis vragen om ons te enten op de boom van Set, op zijn edele olijf, om aan dit kwaad te ontkomen.
De koopgeest zit diep verborgen in de gevestigde kerken vandaag de dag, om ons tegen te houden op onze tocht naar Eden.

Het merkteken van het beest is 'kopen en verkopen', maar het teken van God is de besnijdenis.
De valse kerk heeft van het geloof een handel gemaakt, en dat begon al bij de Rooms Katholieke kerk. Zo werd de kerk een slaaf van Mercurius, de Romeinse god van de handel.
II Duizen 27:14-18

Er is een geestelijk zorgsysteem wat niet deugt. Mensen worden in verwarring gebracht opdat ze hun weg niet meer kunnen terugvinden en verstrikt raken in het systeem, opdat het systeem aan hen kan vreten. Dit systeem heet ‘Almond en Alberti’, twee territoriale geesten die mensen telkens overtennissen. Ze weten nooit wie hun zorgdragers zijn. Ze leven in grote verwarring. Zo slaat het systeem toe. Dingen zijn niet duidelijk en worden niet duidelijk gemaakt. Er worden termen gebruikt die niet worden uitgelegd. Er wordt geen bewijs geleverd. Het moet allemaal als zoete koek worden geslikt. Demonische geesten nemen zo de mens over.

Het systeem probeert mensen van het hemelse woord af te brengen, af te leiden, en beweert ook dat demonen niet bestaan. Zo kan de mens steeds meer ingenomen worden, stapsgewijs. De mens gaat door een soort programma en wordt gebrainwashed en kapot getrokken, opdat het systeem hieraan verdient, en het systeem wordt hierdoor in stand gehouden.

Territoriale oorlogsvoering is de enige manier om er doorheen te komen. Het fundament hiervan is de besnijdenis. Het is de strijd tegen de geest van Kain die de offerdienst niet bedreef. Er was geen besnijdenis in het leven van Kain, en in plaats van zijn vlees te doden doodde hij zijn broer. We hebben te maken met de mensenmoordenaar van den beginne. Kain maakte de oorlog vleselijk in plaats van geestelijk, en verzaakte zo de territoriale oorlogsvoering.

De schapen kennen de herder niet, leven in grote

verwarring, en zo neemt de huurling over, de geest van Kain. De schapen onderzoeken niet. Alles wordt hen voorgekauwd, in het systeem van Almond en Alberti.

Daarom zijn er hersenwazen en hersenmisten gezonden om de mens hier tegen te beschermen. Het zijn de hersenspinsels en hersenspasmes van Orion om de mens uit te leiden uit dit systeem.

Hoofdstuk 22. de komst van de hemelse zeeën

In een ochtendvisioen was ik in Nunspeet aan de Oosteinderweg bij de Jongkindhoek, en de hemelen scheurden open, en de hemelse zeeen kwamen om mij op te nemen. Ik zag het hemelse touw en het hemelse visnet, en zij namen mij mee.

Zijn wij klaar voor deze dingen ? Zijn wij klaar voor grotere openbaringen nu het hemelse woord wordt geopend ?

Wat voor beelden hebben wij van God ? Laten we al onze godsbeelden inleveren. Laten we openstaan en komen als een kind, bedenkende dat de hemelse kennis altijd groter is dan onze gedachten, en ook veel creatiever is. De hemelse kennis zal ons bevrijden op gezette tijden. Dat hangt af van een heleboel factoren. Als we dingen verliezen worden we ergens voor beschermd. Er is veel schijnveiligheid. Vaak moet de mens losgescheurd worden.

We moeten komen tot de filosofische wereld, niet zomaar de natuur.
Het gaat om de gedachten structuren waaraan het vlees sterft.
Het zit hem in de kleine dingen waarvoor we oog moeten krijgen.

Hoofdstuk 23. belangrijke checklist, de zeven van hunjer

De Zeven van Hunjer
territoriale geesten van allerlei soorten vraatzucht
wonen in de bergen,
zijn sluiers die de mens moet overwinnen :

werken met vele soorten vraatzucht die dus ook geesten op zich zijn,
hier is een checklist, dus check even in hoeverre er een lampje gaat
branden of je zo'n geest hebt of wordt onderdrukt door zo'n geest
en ga dan de strijd aan door de nieuwe bijbel :

rust-vraatzucht,
altijd maar op zoek zijn naar rust, overmatig en extreem,
niet meer werken aan een beter zelf en een betere wereld,
maar alles wegwuiven, werkt heel veel samen met de
vrede-vraatzucht

vrede-vraatzucht, overmatige vrede, ook met zondemachten,
die dus niet wil strijden met de zondemachten, en alles moet
altijd maar liefelijk en gastvrij zijn, wat fataal kan worden,
want juist zo kan allerlei gespuis binnenkomen, dit vinden we
heel vaak in de new age

religieuze vraatzucht

gemaks vraatzucht

titels vraatzucht

orde vraatzucht
alles moet altijd in orde zijn van deze geest, alles moet altijd keurig netjes zijn,
overzichtelijk, werkt ook veel samen met de gemaks vraatzucht,
komt veel voor in het virgo planetenstelsel

letterlijkheids vraatzucht, alles maar letterlijk willen zien, je niet bezig houden
met metaforen en symboliek, maar alles plat

horror vraatzucht, overmatige lust naar horror, zoals eeuwige hel geloof,
maar kan ook in andere vormen komen, extremistische horror die dan
tot vraatzucht wordt, en die kan ook weer samenwerken met andere vraatzuchten

sex vraatzucht, altijd maar bezig zijn je sexuele gevoelens te bevredigen,

zonder te kijken wat het nu eigenlijk is en tot diepte te komen, tot de filosofische wereld, dus oppassen met een overmaat aan erotiek die afdoet aan de hemelse kennis

machts vraatzucht,
altijd maar haantje de voorste willen zijn, altijd voor het oog de winnaar willen zijn, niet tegen je verlies kunnen en geen stapjes terug nemen, geen lagere positie willen innemen, maar altijd maar weer boven de ander willen staan met allerlei protserigheid

eerzuchts vraatzucht
alles voor het oog van de mens doen, compromissen sluiten,
zeggen wat de mensen willen horen, je laten omkopen om
erbij te horen en populair te zijn, etc.

genots vraatzucht

eet vraatzucht,
vlees eten, of van andere dingen teveel nemen dan nodig is,
gebrek aan vasten, gebrek aan balans en gezonde maat

gezondheids vraatzucht,
ja, dat bestaat ook, dat je teveel met je gezondheid bezig
bent en je laat misleiden door fake news over gezondheid,
ten koste van ethiek en onderzoek, en andere dingen die
belangrijk zijn.

familiaire vraatzucht,
teveel met je familie bezig zijn en de rest laten stikken,
al je verantwoordelijkheden

deze vraatzuchten werken dus samen met geestelijke anorexia,
want je raakt zo zwaar ondervoed op andere gebieden,
je betaalt een hele hoge prijs voor het koesteren van één
of meerderen van deze vraatzuchten.
je kunt deze vraatzuchten overwinnen door de nieuwe bijbel

technologie vraatzucht,
zoveel met technologie bezig zijn, met dode technologie,
dat het ten koste gaat van de natuur en de diepere filosofie,
extreme startrekkies die nergens anders meer oog voor hebben
dan moderne apparaatjes en daar helemaal in opgaan.

volwassenheids vraatzucht,
eigenlijk niets meer te maken willen hebben met het kinderlijke

kinderlijkheids vraatzucht,
te overmatig kinderachtig worden,
te extreem alles verkinderen tot het punt
dat je niet meer opgroeit, als een soort excuus,
een soort luiheid, spijbelen, zo van : mijn naam is
haas, ik ben een baby, ik hoef niks meer,
en zo je verantwoordelijkheid weggooien,
en juist zo ontstaat de volwassenheids vraatzucht,
want hierin kan een valse volwassenheid zich
ontwikkelen, ze voeden elkaar dus, en stuwen
elkaar op

oorlogs vraatzucht, gevechts vraatzucht,
teveel met oorlog bezig zijn ten koste van studie
en andere dynamieken, dus ook gebrek aan toetsen
en onderzoeken, en maar snel naar de bijl grijpen,
werkt dus samen met vrede vraatzucht, deze
wekken elkaar op, want valse vrede brengt
valse oorlog. deze geesten houden elkaar
zo in stand. ze hokken met elkaar en
maken babies.

schoolvraatzucht,
zoveel met school bezig zijn dat het ten
koste gaat van de vur-principes, ten koste
van toetsen en loslaten

stilte vraatzucht,
teveel in de stilte zijn ten koste van andere dingen

combinaties van deze vraatzuchten, en meerdere
soorten vraatzuchten erop nahouden, zoals
de vraatzucht naar vraatzucht op zichzelf,
het verzamelen van vraatzuchten, kan dodelijk
zijn. sommigen hebben hun stokpaardjes,
anderen hebben hun combinaties, en weer
anderen hebben hele verzamelingen.
het kan ook erfelijk zijn.
dan moet je dus ook de strijd aangaan
tegen de erfelijke geesten. die zitten dan
in de bloedlijnen, of je hebt het op een
andere manier geerfd. waar je mee omgaat
wordt je mee besmet. kan van allerlei
kanten komen.

het is oorlog, de nieuwe bijbel is het beloofde land,

neem nu de steden in, oftewel leer de gebieden
kennen, de boeken, en maak er gebruik van

versla de geesten van vraatzucht, snijd ze los
van elkaar en kom erachter wie hun leiders zijn,
de groepsleiders, dus territoriale oorlogsvoering,
laat je niet door de kleineren om de tuin leiden,
pas op voor de rode doeken van de matedoren.

pessimisme vraatzucht,
te overmatig doemdenken ten koste van
de uitdagingen en plannen die geboden
worden, ten koste van de opdracht en
de positieve dingen

depressie vraatzucht, idem, te overmatig
bezig zijn met depressie die tot zelfzucht en
zelfmedelijden wordt, tot vleselijke depressie,
overmatige wanhoop die leidt tot spijbelen,
omdat het allemaal toch niet zou helpen,
en alles is zinloos etc.

vreugde vraatzucht, tegenovergestelde hiervan,
te optimistisch zijn, het kwade niet meer zien,
terwijl dat er wel is, etc.

plezier vraatzucht, idem, je taak uit het oog
verliezen, tot te snelle conclusies komen en
daar verheugd over zijn, groot zelfbedrog en
waardoor je ook anderen gaat bedriegen en
aansteken, of ze gaan vervolgen omdat ze niet
zoals jou zijn. het is een geest van verraad,
van deserteurenschap

reisvraatzucht,
overmatige reiszucht, bewegingszucht,
zonder planmatig en strategisch te zijn,
dus roekeloos, overmatig toeristisch,
overmatige sightseeing, alles maar willen
zien en de belangrijkere dingen vergeten

nieuwsvraatzucht, media vraatzuchten

praat vraatzucht,
altijd maar willen praten praten en nog eens praten,
dwangmatig

geloofsvraatzucht

genade vraatzucht

lofprijsvraatzucht

rechtsvraatzucht, overmatige moraalridders,
overmatig analyseren, geen ruimte geven,
wie jong is moet veel lijden, wat belangrijk
is voor groei, met name het leren van
medelijden, lijden is goed in de jeugd,
opdat men tegen gevaarlijke jeugdzonden
wordt beschermd

medelijdenvraatzucht, extreem medelijdenvraatzucht,
medelijden ten koste van ethiek en groei, ten koste
van verantwoordelijk gedrag

lijdensvraatzucht, sadisme, overmatig lijden,
lijden als doel op zich, lijden als machtsmiddel,
lijden om de grootste te willen zijn met de meeste
macht, lijden voor aanzien, egoistisch lijden,
oh wat heb ik het toch slecht

de zeven van hunjer werken met clowntjes,
‘oh help, paniek paniek, iemand is vermoord’
roepen die clowntjes terwijl ze rondrennen met wapperende
handjes in de lucht, terwijl ze voortdurend dieren vermoorden,
en schapeshifters zijn, en zelf die moord hebben verricht,
en dan doen ze net alsof iemand anders het heeft gedaan

vrees-vraatzucht, overmatige vrees ontwikkelen,
verzamelen en verkopen van allerlei soorten vrees,
als drugs, selectieve vrees, smetvrees, onverschilligheid,
aspergerisme, vrees voor menselijke tradities en overleveringen,
de vrees van het vlees, het is een grote markt tegenwoordig,
ook ziekenhuizen zijn hierop gebouwd, ze hebben een
duivelse ark gebouwd, een duivelse urim en thummim

Hoofdstuk 24. Het fragmentarisme

van alles maar een klein beetje
het begin van een nieuwe wereld

oude bijbel | tweede bijbel | nieuwe bijbel
boekbesprekingen

De nieuwe literatuur, de nieuwe filosofie en nieuwe theologie komen samen in iets wat het fragmentarisme heet. Dat is een nieuwe beweging, gebaseerd op de vur principes, dus alles loslaten en toetsen, alles fragmentariseren, waarvan de zee een beeld is die dan zelf ook door de fragmentarisering weer land voort brengt, dus de zeekanten.

Hoofdstuk 25. Overdenking over het boek Stranden

Word wedergeboren in de bron, maar
laat de bron ook wedergeboren worden in
jou.
Stranden 10:9

In een droom was ik in een parallelle wereld,
in een opvangcentrum, en ik had mijn bed
in een zaaltje. Ik was de gang opgegaan om
even naar het toilet te gaan. Toen ik terugliep
was er een meisje aan de deur, maar iemand
die daar werkte sprak tot het meisje. Ik zou niet
meer teruggaan naar bed. Ik had mijn kleren en
schoenen al aan. Maar ik wilde het meisje niet
spreken, en wilde niet dat ze me zou zien, dus
ik ging terug naar mijn bed, en sloeg de deken
om me heen. Ik had mijn schoenen ook nog
gewoon aan en ging een beetje op bed liggen.
Toen liep het meisje met die werker langs,
maar ze zag me niet, en ze gingen een andere
richting op. Toen ineens kwam mijn moeder
in het zaaltje, en die wilde ik al helemaal niet
zien. Ze zag mij ook niet, en legde toen een
hele wijde tas bij een tafeltje dichtbij mijn bed,
voor mij, en toen ging ze weer weg.

Het was een hele mooie tas. Toen ik wakker
werd vroeg ik me af waarom ik mijn bed in
een groot zaaltje had waar iedereen zomaar
langs kon lopen, en ik vroeg me dus af wat
er in die tas zat. Ik ben soms in mijn dromen
in parallelle werelden, en dan kan je maar beter
een plaats hebben in een opvangcentrum,
omdat die werelden zo ingewikkeld zijn.
Er is natuurlijk ook een hoop trauma verwerking
nodig.

We moeten wedergeboren worden in de bron,
en de bron ook in ons wedergeboren laten worden.
In het boek Stranden wordt er ook gesproken
over dat we aan de zonden moeten afsterven,
en dat de zonden aan ons moeten afsterven.
Zo is het werkende van twee kanten, als
tweeledig zaad. Het is zowel dodend als
stervend zaad. Natuurlijk hebben we daar veel
hulp in nodig, om door deze processen heen
te gaan, waarvan het opvangcentrum een beeld
is. We sterven af aan onze vleselijke moeder,
en onze vleselijke moeder sterft aan ons af,
opdat we zo wedergeboren kunnen worden in
de geestelijke moeder, de hogere geestelijke

bron, en die bron kan zo ook in ons wedergeboren
worden. Dat is het wonderlijke van het leven.

Het boek Stranden werkt dit helemaal uit.
Uiteindelijk moeten we niet alleen wachten
op de hemelse vogel, maar de hemelse vogel
ook zelf worden. Uiteindelijk moeten we
niet alleen wachten op de opname, maar zelf
ook opnemen.

Het boek Stranden zegt dat we niet met
oneerlijke maatstaven moeten meten,
niet met twee maten (14:5). Een heleboel
mensen doen God te kort door het alleen
maar van buitenaf te houden, door hun
projectie. Dat is ook met twee maten
meten. Allemaal éénrichtingsverkeer.

Het boek Stranden zegt dat het om het
principe van de boog gaat, want die trek
je eerst diep tot je, opdat het verder kan
schieten, en zo kan het vlees dus
daadwerkelijk sterven, oftewel de
onwetendheid. Deze boog moet
geoefend worden, en zo zal de mens
ontwaken.

Laten we daarom dus ook onze hoofden
buigen voor de hemelse kennis,
opdat we ook met de hemelse kennis
zullen opstaan.

Hoofdstuk 26. Het is niet genoeg om vegetariër te zijn

Het is niet genoeg om vegetariër te zijn. Je moet een hemelse carnivoor worden, zoals besproken in de nieuwe bijbel. Je moet een fragmentariër worden. Leven met een beetje van alles en zo je weg vinden. Dat is als een stromende rivier, als een bruisende zee, opdat je tot de zeekanten komt, nieuw land. Dat kan alleen in het fragmentarisme waar theologie en filosofie tezamen komen. Het is het

fundament, de basis, voor een nieuwe wereld. Het lost de theologische en filosofische vraagstukken op. Het vult de missing links aan. We hebben een ark zonder lekken gekregen deze keer. Het is een volkomen orakel na tweeduizend jaar orthodox christendom. Wat een bevrijding. Maak er gebruik van. De natuur is ons tegemoet gekomen. Moeder natuur heeft ons de hand gereikt. Wat een gave. Neem er de tijd voor om het in je leven uit te werken. Het is een grote dag.

In de nieuwe bijbel wordt de nieuwe theologie en de nieuwe filosofie uitgelegd, en nieuwe werktuigen worden aangereikt. Mis het niet. Er is juist ook zoveel anti-fragmentarisme en vals fragmentarisme om ons heen, want dat bestaat ook, wat de territoriale geest 'Mato' is. Strijd de goede strijd. Je kunt het alleen overwinnen door het ware fragmentarisme, door het ware fragmentarisme te kennen en te beoefenen. Mato staat voor de onwetendheid, de onwetendheid van het collectieve bewustzijn.

Het is niet genoeg om vegetariër te zijn. Dan begint het pas.

Hoofdstuk 27. Overdenking over het boek Werktuigen

Zodra je gaat beseffen dat je
grotendeels niet bestaat, dan wordt je
hemels bewustzijn.
Werktuigen 4:17

Ik was vannacht in een droom aan prachtig woeste zeekanten, langs een weg. Het was heuvelachtig, bosachtig, en aan de andere kant van de weg was bewoond gebied. Ik liep over weggetjes langs de grotere weg, en was op zoek naar een plaats om te plassen, zo in de natuur. Maar telkens waren er weer mensen om me heen.

Later droomde ik over Voldemort. Hij was aan het lachen en spotten. Voldemort was de macht achter de oude bijbel, en wilde alle andere boeken in kalkoenen veranderen, ook de nieuwe bijbel. De oude bijbel viel aan als een gevaarlijk gif, maar ik moest op een afstand blijven.

Ik werd wakker en besefte dat de strijd doorging. Ik besefte dat de natuur waarover ik gedroomd had het beloofde land was, de nieuwe bijbel, maar dat er nog over gevochten moest worden, en dat we onze weg er doorheen moesten vinden, dat er een goede exegese op moet komen. De prediking gaat dus door. Het beloofde land moet nog volkomen ingenomen worden, oftewel we moeten de studie ervan aangaan, en het moet begrepen worden.

Ik las toen in het boek Werktuigen over Adam die tot het beloofde land moest gaan. Eva was hierin een beeld van zijn volharding.

De droom was groot, maar toen ik wakker werd kon ik me nog maar heel iets herinneren. De rest was vaag. Grotendeels bestaan we niet, en zijn we op zoek naar wat wel bestaat, en dat is eigenlijk maar heel klein, maar tegelijkertijd ontzettend groot. Dit brengt je namelijk tot hemels bewustzijn.

Voor het grootste gedeelte is het leven slechts ijdelheid, stelt het boek Werktuigen. Daarom moeten we van alles maar een heel klein beetje nemen, dan is het medicijn (4:52), oftewel het fragmentarisme. Dualiteiten helpen ons daarbij, oftewel de dialectiek. Laten we dus de tegenstellingen en het lijden wat daarbij hoort op waarde schatten.

Hoofdstuk 28. Overdenking over het boek II Werktuigen

We mogen het leven waarderen en
vieren zoals het is, want hier gaat de
hemel mee werken.
Zo zal ook de hemel juist dat nodig
hebben waar wij ons in bevinden. Dat wat
we nu hebben, waar we nu doorheen
gaan, is alles wat we nodig hebben.
Dit is het. Hier gaat het om. Hiermee
gaat het gebeuren. We mogen ons dus in
het leven zoals het is verheugen, omdat
de diepte ervan geopenbaard zal worden.
Er is niets wat dat zal kunnen
tegenhouden.
II Werktuigen 1 : 7-9

Toen ik een klein kind was woonden een tante en oom op de Schoolstraat, en een andere tante en oom woonden trouwens tegenover hen. Ik kan het me nog goed herinneren. Dan ging je het trappenhuis in, en ergens in het trappenhuis hing een schilderij van een cowboy. Prachtig schilderij. Dan kwam je binnen bij hen, als je over de trap was gegaan, en dan hing er in de gang een schilderij van negers, ook een prachtig schilderij. Verder kon ik het me niet meer herinneren, want ik was nog heel jong. Een paar dagen geleden was ik in een droom terug daar, en ik ging naar binnen, en er waren deuren ontzegeld, en er waren allemaal kinderzalen waarin kinderen werden opgevangen, en

dat liep door, dus door veel meer zalen erachter. Ik was daarna in mijn oude school, op het college, en er waren daar ook deuren ontzegeld, en er was een gebouw en gang dwars tegenaan gebouwd, aan de achterkant, en dat liep helemaal door. Het was een ziekenhuis. Ik zag toen een heleboel kinderen die heel lang in kelders gemarteld waren onder de school die over die gang konden om zo het ziekenhuis in te gaan, wat nu een afdeling was van de school.

Vannacht had ik een droom dat ik bij mijn vader in de auto zat. We reden over een landweg, en hij reed ontzettend hard. We kwamen toen aan bij een boerderij waar mijn vroegere vriendinnetje woonde die altijd schuin tegenover ons woonden. Zij waren van de gereformeerde gemeente. Haar vader stond buiten en sprak met mijn vader. Ik stapte ook uit, en was in mijn pyama.

De gereformeerde gemeente is een beeld van bezinning en exegese. Dat is wat er moet gebeuren nu de nieuwe bijbel is gekomen. Er moet verdieping komen.

Deze dromen laten zien dat de hemel werkt met wat in ons leven gegeven is. Er wordt gewerkt met de informatie die er al is, en dat wordt uitgewerkt en verdiept, ontzegeld.

Hoofdstuk 29. Wisselwerkingen in het fragmentisme - Overdenking over het boek Belech - Een scheppingsverhaal

Het Woord schiep ons uit tranen, om
op de juiste paden te wandelen,
opdat je een diep mens wordt, bent en
blijft.
Oh, er zijn zoveel holen en grotten
langs de rivier van tranen, vol met het
Woord om de hemelse kennis te leren.
Laat het je streven zijn om dit schrift te
ontcijferen.
Belech 1:8-9

Ik droomde over zwarte skeletten met zwarte kappen onder leiding van Canon. Het waren geesten van de oude bijbel. Ze wilden niet laten gaan. Ze waren op zoek naar meisjes die ze vervolgens van achteren een gifdoekje op de mond drukten. Ook hadden ze gouden messen.

Ik was in een huis met andere mensen en het was oorlog. Er was bliksem en harde wind.

In de ochtend in die droom kwam mijn schoonvader, mijn geestelijke vader, mij opzoeken. Hij kwam met zijn herdershonden Xodus en Vodus, en hij had ook een witte vogel bij zich, een soort kruizing tussen een arend en een papegaai. De vogel heette Tictac. Ik keek toen in de lucht en zag een enorm grote zwarte vogel, met uitgestreken vleugels. Ik had nog nooit zo'n grote vogel gezien. Het was ook een arendachtige vogel, en had de naam Iztic, en die was ook meegekomen met mijn schoonvader, mijn geestelijke vader. Zij zouden allemaal meehelpen in de oorlog.

In het boek Belech van de nieuwe bijbel lezen we een prachtig scheppingsverhaal : We moeten minderen in de zee van tranen, want alleen zo zullen we het vlees overwinnen (2:38-39). Dit heeft dus alles te maken met het Woord, zoals we in het scheppingsverhaal van Belech 1 lezen. Uit het Woord stromen de tranen, en de mens werd vanuit de tranen geschapen, en dit zal ons vanzelf leiden tot het schrift in de grotten en holen langs die rivier, en zal het dus ook ontcijferen, want in de hemelse tranen is de openbaring (2:37). Het is een tranenschrift met een tranenuitleg. Zo kun je de oude wereld loslaten (2:42).

Kurt Vonnegut zei eens : "We moeten voortdurend van kliffen springen en onderweg onze vleugels ontwikkelen." De vleugels zijn er dus ook voor om de val te breken. Het is niet zomaar vallen, lijdelijk zijn en de andere wang toekeren, want er is ook 'de oogst van de zaaiers en het loon der toetsers' (2:73), en dan heb je ineens een gesel in de hand (3:26). De aarde zal dus de springer in die zin tegemoet komen, en de val zal dus gebroken worden. De mens zal gaan op adelaarsvleugelen. Zo komt de mens tot de wildernis in de afgrond, die voor de mens bestemd is. Het vlees zal niet het laatste woord hebben. (3:27, 1:17, 1:20, 2:86). We mogen deze wisselwerking vinden in het fragmentarisme.

Hoofdstuk 30. bruine bloemenvelden

Some forces want to kill you,

Some forces want to doom you,
Some forces want to control you,
Some forces want to imprison you,
Some forces want to destroy you,
Some forces want to tax you,
Some forces want to rape you,
Some forces want to enslave you

De strijd tegen de oude bijbelgeesten gaat door.
Het is niet genoeg dat de nieuwe bijbel is gekomen,
want nu moet de mens nog vol worden met het Woord,
en er moet een exegese komen op het Woord.

De zwarte skeletten in zwarte pijen met kappen
marcheren nog overal, en doen nog overal hun
gruwelijke werk. Ze vechten tegen het vrouwelijke
geslacht. Ze haten het vrouwelijke.

Uiteindelijk zullen ze in zwarte bloemen veranderen
en zwarte bloesem, en zullen ze drop voortbrengen.
Uiteindelijk zal hun zwarte kleur afzwakken en het
zal zich verbruinen, en de mens zal gaan tot de
bruine bloemenvelden.

Vannacht werd ik lastig gevallen door een oude bijbel
geest die messen op mij afwierp. Ik wierp een kast op
hem, en drukte hem zo tegen een hoek van de kamer.
Zo kon ik zijn mes afpakken en hem op zijn rug
vastbinden. Uiteindelijk werd hij gearresteerd.

Er zal een nieuwe wereld moeten komen.

Hoofdstuk 31. het natuurdorp

Het boek Vuch in de nieuwe bijbel begint ook met een scheppingsverhaal. Alles komt voort vanuit een samenwerking tussen slaap, zaad, verbrokenheid, en de bitterheid van de ziel, de kiem van het leven. De ware opname is het verliezen van het vleselijke koningschap.

Ik had een droom over een schilderij wat ik eens had gemaakt, maar het was zoveel hemelser geworden. Ik had het zaad gezaaid. Het was een soort nachtvisioen of ochtend visioen, en soms sliep ik maar half, maar ik zag het schilderij op een monitor, en het was een soort plantsoen, en ik kon er binnen gaan, in het schilderij, en ik kwam in een natuurdorp. Het was prachtig, er waren allerlei heuvels langs rivieren of plantsoengrachten, en achter die heuvels waren rijtjeshuizen dwars er tegenaan. De heuvels waren vol begroeid met bloemen, struiken en planten, zoals het hele dorp was, alsof het een dorp in het oerwoud was, in de wildernis, en ik ging langs al die heuvels, en langs al die riviertjes, en ik zag de rijtjeshuizen met hun oranje dakpannen. Het was een heel groot dorp, het ging maar door.

Hoofdstuk 32. de Jezus-vraatzucht

Ik had een droom over personaliseringsvraatzucht, overpersonalisatie van principes waardoor de principes worden overschaduwt door teveel persoonsverering, zodat het uit balans gaat. Het is een kanker die de randen om de ogen wegvreet zodat de mensen geen wimpers meer hebben, en het vreet ook de tepels weg, de lippen, en de clitoris van de vrouw. In de droom was er een donkere vrouw die door overpersonalisatie en ook overzelfpersonalisatie was verminkt en ontsierd. Ik was in een kamer met een meisje die Michael Jackson wilde ontmoeten, in een landhuis, op een bovenverdieping. Toen Michael Jackson kwam had ze ineens geen interesse meer. Ze keek hem niet aan en draaide weg. Het meisje was heel jong, en ik tilde haar op. Michael keek toen naar haar, en wilde haar ook vasthouden, maar toen draaide hij zich ook weg. Toen kreeg ik een foto te zien van de vrouw met overpersonalisatie. Ze had geen lippen dus, en de randen van haar ogen waren weg, zonder wimpers, en het was ook in een boek opgetekend. Ik vroeg me af waarom het kleine meisje geen interesse meer had in Michael Jackson toen hij was gekomen, of dat ze misschien bang was of verlegen. Er ligt een gevaar dat we personen boven principes gaan verheffen, dat het een personaliseringsvraatzucht wordt. Het is dus een soort kanker, net zoals het oppompen van de spieren bijvoorbeeld.

In religie en relaties ligt dat gevaar. Het is geen goed nieuws voor stelletjes. Het kan al snel misgaan. Er is werk aan de winkel, en daar wil de nieuwe bijbel bij helpen.

Persoonlijkheids-extremisme vinden we ook in het christendom overmatig, rondom de persoon van Jezus. Dit heeft zich bij velen tot een Jezus vraatzucht geleid. Het vreet dus hun lippen, oogranden, tepels en clitoris weg, wat zintuigen zijn. Dit is ook waar sexvraatzucht toe leidt, want sexvraatzucht heeft ook weer met overpersonalisatie te maken en zelfoverpersonalisatie. Het brandt je zintuigen weg. Ook schoonheidsvraatzucht, ijdelheid, is dus een tak van de overpersonalisatie en vreet ook de zintuigen weg. De schoonheid van de mensen is vuilheid en ziekte voor God. Er kan alleen op een gedegen manier sex en schoonheid plaatsvinden in het grotere kader van de filosofie en de gnosis. De rest is allemaal kanker, wat er buiten valt, en wat leidt tot deze geestelijke verminkingen.

Hoofdstuk 33. van dromen tot stromen

Jij bent het zaad, en dat sterft, en dan

groeit daar iets uit voort, wat gaat
stromen, en dat manifesteert zich dan in
het nieuwe denken van de hemelse
kennis.
Kamba 27:15

Het waakproces van de mens is 99% demonisch. Eigenlijk als de mens denkt te ontwaken valt hij juist in slaap, en gaat dan dromen. De aardse droom is 99% demonisch, en dat zie je wel om je heen. F. Mallan stelde dat de grootse ellende van de mens was zijn eigen ellende niet op te merken. Dit is het tijdperk van Laodicea, wat trouwens een Efraïmitische eigenschap was, van de zoon van Jozef. Het nageslacht is afgeweken van het pad van Jozef. Jozef kende zijn ellende wel, en ging daarmee tot de Heere.

Het waakproces van de mens is dus 99% demonisch. Het aardse bestaan is als een droom van zonde, waarvan we ons moeten losworstelen. Worstel in je dromen om tot de hemelse stromen te komen. De mens moet van dromen komen tot stromen.

Hoofdstuk 34. uit de hand gelopen feesten

Het leven is zinloos, onzinnig, eindeloze ellende die maar niet op schijnt te houden. Het is absurd, maar in het geestelijke werk is er zin, en daar leven wij voor. Het geestelijke werk geeft dus ook weer zin aan het leven, doel en zicht.

Het eigenbelang en de zelfbelangrijkheid van de mens zwingt de pan uit, al die hoogmoed, wat zich telkens weer opstapelt. De mens is onderworpen aan de geesten van vraatzucht die een schijnleven hebben geschapen, wat je om je heenziet. Het is het ware leven niet. Het is het vlees wat dient af te sterven.

De wereld is in grote vraatzucht wat altijd zijn hoogtepunt heeft met de zogeheten kerstdagen, allemaal om het ego te strelen. Het zijn grote vraatfestijnen en de mens eet tot zijn eigen vernietiging, over de ruggen van anderen heen. Daarom gaat het geestelijke werk door.

We horen telkens de grote ambulances met hun sirenes, maar die zijn er niet voor de armen in hongersnood en ook niet voor de dieren. De vraatzucht van de wereld is zwaar selectief en

opportunistisch. Fijne feestdagen ? Dank je de koekkoek. Jeremia zou de kerstdagen hebben vervloekt. Het is een sprookje met een goede boodschap, maar men heeft er iets heel anders van gemaakt. Het is allemaal voor de markt.

De wereld is toe aan een nieuwe catechismus. De reformatie streed tegen het materialisme, maar kwam ook terecht in de valstrikken van geestelijk en religieus materialisme. De geesten van vraatzucht wilden de wereld niet zomaar laten gaan. Daarom zal de 2024 uitgave van de nieuwe bijbel ook inclusief de nieuwe catechismus zijn.

De feesten zijn uit de hand gelopen. We moeten terug naar de ware boodschap.

De geboorte van het christuskind was niet in de vreettenten van de stad. Neen. Er was geen plaats voor het christuskind en ook niet voor de dieren, want die werden opgevreten.

De geboorte van het christuskind was ver buiten de stad in de wildernis, bij de dieren. Laten we dat goed in de gaten houden wat tijdens het kerstfeest gebeurd niet het ware verhaal is. Er moet juist een uittocht zijn uit de tafelschuimerijen van de stad, tot de eenvoud en soberheid van de wildernis, waarin het dier nog steeds zin en betekenis heeft. Zij die het dier doden voor hun vraatzucht hangen nog steeds het christuskind op. Zo is het kerstfeest tot een doodsfeest geworden, een dieper paasfeest dus. Het is een kannibalenfeest. Let op het woordje ‘kannibalen’, kan niet balen, neen, want ze willen bazen, niet balen. Ze willen niet lijden voor het grotere goed.

Hoofdstuk 35. het saaie geluk

Mij werd gevraagd of ik gelukkig wilde zijn.
Ik zei dat ik gewoon geestelijk werker wilde zijn.
Gelukkig zijn kan al snel saai worden en het geestelijk werk uitdoven,
en dan zou ik me juist doodongelukkig voelen.
Ik zou niet met vals, ingebeeld geluk kunnen leven.

Hoofdstuk 36. Dit zijn boze dagen

God is liefde. Maar als we om ons heen kijken dan zien we een gevallen wereld, een wereld waarin iedereen leeft ten koste van de ander. Dat is geen liefde, mensen. Dat is haat en hooghartigheid. Dan ben je een volgeling van de gevallen engelen, van het kwaad. Eet je nog vlees ? Dan ben je daarmee ook nog verbonden aan het kwaad en de gevallen engelen. Dan moet je je bekeren van je vraatzucht en hooghartigheid, van je egoïsme. Waarom leef je anders nog ?

God is het hogere bewustzijn van liefde. Die liefde zie je bijna niet op aarde. Het is een diep gevallen, diep gezonken aarde. Elke dag hoor je wel van moorden en oorlogen. Waar leef je voor ? Laat dat goed tot je doordringen.

Oh ja, velen prediken over de liefde, maar dan zonder de waarheid. De waarheid prediken ze je vaak niet. Dat is een valse liefde. Vaak eten ze nog gewoon vlees. Houd dan maar op over de liefde, want dan heb je geen liefde. Nee, vaak willen ze bewonderd worden door mensen. Ze willen gezien worden. Daar zijn ze naar op zoek, en dan moet je met de anderen braaf meedoen. Braaf meedoen in de zonde. Maar bij God is er in geheel geen zonde. God kent geen zonde, maar alleen maar Waarheid. Wees eerlijk naar jezelf en bekeer je. De liefde eet geen lijken. Als je die verslaving nog hebt omdat je zo bent opgevoed, kom dan tot dit besef en strijd de goede strijd. Zweer de banden met de gevallen engelen af. Ga in gevecht met je demonen. Dan staat God aan jouw kant. Krijg het bewustzijn wat ware liefde en waarheid is. Die gaan altijd samen. Je kunt er niet eentje wegkieperen.

Dit zijn boze dagen, mensen. Sluit je hart niet voor God. Sluit je hart niet voor de liefde en de waarheid. Hecht jezelf niet aan de mensenbehagenis en de bewonderzucht, want dat zijn misleiders. Sluit je hart niet voor de roepstem van God. Dit zijn boze dagen. Dat kun je wel zien om je heen. Kijk maar. Dan zul je ook het smalle pad zien. Ook al ben je dan heel eenzaam op dat smalle pad waar bijna niemand is, toch is God bij je. God is de Ene Ware gids, die Ene Grote die je in je leven nodig hebt, anders is alles voor niks, schiet je langs alles heen.

Als je je mond opent, komt er dan waarheid of leugen uit je ? Liefde of haat ? Zijn het de woorden van God die geen compromis maakt met de zonde, of maak je excuses voor de zonde ? Tegen God, de Allerhoogste, kun je niet strijden. Vergeet het maar. Je kunt alleen tot God komen als je die zonde en die excuses voor de zonde achter je laat. In God is geheel geen zonde. Houd jezelf niet voor de gek. Dierenmisbruik is geen liefde. Als je dierenmisbruik op je bord hebt is dat geen liefde, maar haat, vraatzucht en hoogmoedigheid. Nee, dat moet stoppen, want God pikt het niet, dat de mens maar doorgaat in zonde te leven. De mens is verdwaasd en leugenachtig. De mens houdt van de zonde. De ware liefde strijdt

tegen de zonde en scheidt zich af van de zonde, wil er niet meer bijhoren.
Het is een eenzaam pad, maar alleen dit pad zal tot de eeuwige
zaligheid leiden. God is niet voor de grote massa's gekomen,
maar voor de eenling die naar de stem vanuit de hemel luistert.
Onderzoek dus je hart en nader tot God.

Hoofdstuk 37. Een paradijselijke boodschap

De uittocht uit Dordt

Al die piratenscheepjes worden oerwoud.
De zegels worden verbroken.
De voorhangsels worden weggeschoven.
Dordt staat in de geestelijke wereld in brand.
De Dordtse leerregels staan in brand,
en er is een grote uittocht uit de kerkers van Dordt,
ook de ondergrondse.
Piratenschepen staan in brand in de geestelijke
wereld, en het oerwoud wordt zichtbaar.
Het is hetzelfde als een droom die ik eens
had over varkelijke leprechauns die worden
tot bloemen en bloesem. Ook vliegen worden
tot bloemen en bloesem, en de aarde ademt
weer.

Ik zag in de droom van vannacht ook familie
van het voorgeslacht in de uittocht uit Dordt.
Zij werden geëerd met een onderscheiding
omdat ze aan onze kant hadden gestreden.
En ik zag andere piratenschepen tot vissersschepen
worden, met hemelse vissers.

En ik kwam tot een haven van het oerwoud.

We moeten vanuit het profetische leven,
en niet zomaar wat prediken.
We moeten vanuit het Woord van God
leven, en niet vanuit het vlees.
Er zijn een heleboel predikers die niet

profetisch leven. Velen prediken voor
geld en om bewonderd te worden.
Het profetische gaat dwars tegen het
menselijke in.

Predik en leef niet om gezien en bewonderd
te worden, want dan heb je je loon al.
Predik niet voor het geld, want dan heb je je
loon al. Predik niet voor macht, want dan heb
je je loon al. Het is allemaal vraatzucht.
Dat gaat zich manifesteren, en dan moet je
van demonen bevrijd worden, van de ketenen
van de gevallen engelen.

Er is een uittocht uit Dordt. Het geestelijke
Dordt en haar leerregels staan in brand.
Piratenschepen zinken. Grote slangen
verliezen hun macht en kracht, en worden
tot bloesem, worden tot plantengroei in
de zee. Daar had ik vroeger ook eens een
droom over.

Neem je kinderen mee. Laat ze niet als wezen
achter. Leidt hen over de brug. Werp hen een
touw toe, en een ladder.

Leef vanuit het Woord, niet vanuit je eigen gedachten,
maar vanuit de gedachten van God, het hogere en
het eeuwige.

Het is geen cadeau. God is geen sinterklaas.
Het is loon, en hard werken. Je moet je bekeren.

En ik zag vogels in de bomen en de struiken bij
de haven, en ze zongen het hoogste lied, een
nieuw lied, het lied van de morgen.

Vele profeten volgen slechts hun eigen gedachten,
en hebben die tot God gemaakt. Ze strijden en
toetsen niet, maar volgen hun vlees, en eten vlees,
en de lijkenparasieten van de dood werken door
hen heen voor dode werken.

Vele profeten zijn geen soldaten, hebben zich niet
afgezonderd, en daarom werken de massa’s nog
door hen heen, het collectieve vlees.

Het zijn deserteuren die een markt hebben opgezet,
en zij zijn hooghartig en willen bewonderd worden.
Ze hebben marktdruk, dus ze kunnen en willen niet
wachten op God's Woord, en nemen daarom genoegen
met hun eigen woorden.

Leer bidden :

1. 'Niet mijn wil, maar Uw wil geschiede.'
2. 'Niet op mijn tijd, maar op Uw tijd.'
3. 'Niet in mijn mate, maar Uw mate.'
4. 'Niet op mijn manier, maar Uw manier.'

Ware profeten hebben hun leven afgelegd.
Zij doen niets om gezien te worden.
Zij zijn door de hemel en de hel getrokken.
Zij zijn tot de andere kanten van het verhaal
gegaan. Zij zijn nederig geworden, niet
hooghartig. Zij hebben niet slechts de liefde
gepredikt, maar ook de waarheid.

Zij hebben de mensen niet als wezen
achtergelaten, maar de mensen hebben hen
vermoord, zoals ze met alle ware boodschappers
van God door de tijden heen hebben gedaan.
Niets nieuws.

En ik zag de hemelse vogels komen om
de mensen op te nemen die klaar waren
om geoogst te worden.

En zij werden gebracht tot een hemels
land, tot het beloofde land, diep in de
wildernis. Hier begonnen zij het Woord
te bestuderen en te leren. Hier stroomde
het Woord als watervallen en rivieren.
En zij gingen op tot de nieuwe catechismus,
de hemelse catechismus, want de wolken
waren immers opzij geschoven.

En de heerlijkheid van God daalde op hen.
Wie oren heeft die hore.

Hoofdstuk 38. Wie bewonderd wil worden zal bedonderd worden

De geschiedenis van Golar is fundamenteel. De achtentwintigste monarch, Katar, richtte het boek van Ul op.
Duizen 12:10

Ik had een droom over corrupte codes die in het boek Psalmen waren ingeslopen. Ik zag allemaal vrouwenkerkhoven in natuurgebied. Ik zag die codes lopen vanuit het Orionse Ul-gebied, waarvan ook een boek is namelijk het Orionse Oude Testament, het boek van Ul, wat in de Takhot terecht is gekomen. Het boek Ifter is dan het nieuwe testament, waar de nieuwe bijbel ook over spreekt. In ieder geval liepen de codes van de vrouwenhaat en vrouwenkerkhoven vanuit het Ul-gebied tot de aarde via Madhya Pradesh, centraal India, door China en door Sierra Leone, West-Afrika, tot de Psalmen in Israel. Dus ja, er staan veel goede dingen in de Psalmen, maar de codes kloppen hier en daar niet.

De nieuwe bijbel heeft wel de juiste codes, en daarin is het probleem van vrouwenhaat en vrouwenkerkhoven niet meer. Wel is het zo dat de vleselijke vrouw de dood in moet gaan, het bedriegelijke vrouwenvlees wat liegt, en wat hypocriet is en lauw, en het aardse systeem in functie houdt, oftewel het hele naker-systeem, de dochters der mensen, die de nephilim de hand boven de hoofd houden. Het idee van ‘vrouw zijn’ moet gezuiverd worden. Er zijn teveel valse vrouwenbeelden. De mens heeft geen idee wat het is.

Vele vrouwen willen bewonderd worden, en worden zo bedonderd, en bedonderen zo ook. De hemelse natuurvrouwen zijn geen meelopers, maar warriorvrouwen. Zij sluiten geen compromissen, doen geen water bij de melk. De mens zal de moedermelk puur moeten drinken.

De stad Ul in Orion en ook de omliggende dorpen van het Ul-gebied, staan in brand, net zoals Dordt in de geestelijke

wereld, want Ul ging vooraf aan Dordt. Ul is het fundament van Dordt. De valse identiteit van de mens is opgeslagen in Ul, en die wordt gewist, en daarom is er ook zoveel verwarring, en komen velen in een identiteitscrisis, en dat is goed. Zie ook het hele Zolt gebeuren in de nieuwe bijbel.

In Ul wonen de religieuze piraten en zombies, en ze hebben hun maskers opgedaan. Ze vieren carnaval. Het is een eeuwig carnaval, maar het is brandende. Hun maskers branden weg, en we zien we voor wat ze zijn. Iets kan heel mooi zijn of lijken, maar kom tot de codes die ereachter liggen. Wat doet het ? Wie bewonderd wil worden zal bedonderd worden, en bedonderd anderen zo ook, laat een heleboel weg. Wij zijn geroepen om onderwezen te worden en te onderwijzen, niet om bedonderd te worden. De waarheid is hard.

Bewonderingsdrangen en bewonderingszucht kan sterk zijn, maar zijn ziekelijk en verwoestend, en ontstaan daar waar je spijbelt, waar je de waarheid niet zoekt, waar je op je lauweren rust. Leer daarom jezelf te verwonderen over de hemelse kennis. Voed jezelf op, en neem de juiste voeding tot je. Bewonderingszucht is groot vergif. Verloochen jezelf. Werk aan jezelf. Verlies jezelf in de hogere waarheid en kennis, waarin je je ware identiteit zult vinden.

Wij laten onze ene hand niet weten wat de andere hand doet. We doen het niet om op te vallen. We zijn geen aandachts-hoeren. We vragen aandacht voor het Woord van God. Daarin mag je jezelf verliezen.

Hoofdstuk 39. vreemde genade

De negenentwintigste monarch, Benzeem,
richtte het boek Ifter op. De dertigste vorst,
Sopatus, voegde deze twee boeken samen tot de
Takhot. Als je de Takhot niet aanbad,
werd je opgesloten, gemarteld en gedood.
Duizen 12:10-11

We zien dus dat het boek Ifter na het boek van Ul kwam, wat dan samen de Takhot werd, de

Betelgeuzische bijbel van Orion. De Ifter is dus duidelijk een soort van nieuw testament, wat dus de bron was van het aardse nieuwe testament. Ik had een droom over dit boek, en het was vol met drugs en licht, en hen die dit boek volgden hadden vrouwenslagerijen, en verkochten vrouwenvlees. Het waren dus kannibalen. Vandaar dat de aardse bijbel ook kannibaalse elementen heeft, denk aan het eten en drinken van het lichaam van de afgod (Jezus).

Ik zag in de droom een man die een vrouw droeg, en de man at van het lichaam van de vrouw.

Ifter was net zoals Ul een stadgebied, ook met dorpen er omheen die ook tot Ifter behoorden. Er was ook een Ifterse catechismus, en er waren de piraten van Ifter, en hun schepen. Het was een vreemde genade die ze verkondigden. Er zou ergens in de Ifter staan dat vrouwen er waren om gegeten te worden. Vrouwen werden dus net zo behandeld als koeien op aarde, omdat ze borsten hadden, uiers, en ze werden ook gehouden voor hun melk, op vrouwenboerderijen.

Hoofdstuk 40. Bespreking Inzetting 24.

‘*God is meedogenloos tot de zonde, want de zonde is meedogenloos en uitgezonden om te moorden. God is uitgezonden als een roofdier tot de zonde. (Beloch 4:7, 5:11, Anderlech 7:11, Beloch 4:9-10) De meedogenloosheid van God is de ware vruchtbaarheid van de nieuwe mens. Zonder deze zou de mens nooit tot de nieuwe schepping kunnen komen, want dan zou de zonde hem hebben verleid en verwoest.’*

Inzetting 24, De Nieuwe Bijbel Catechismus

We zien deze beelden terug in de schepping, bijvoorbeeld bij de geslachtsgemeenschap tussen man en vrouw. Het geslachtsdeel van de man beeldt zijn zonde en vleselijkheid uit die tot een hoogtepunt is gekomen, en waarvan de man de grootte heeft begrepen en de grootte van zijn ellende, en daarom brengt hij het tot de vrouw opdat het zal sterven. Zijn orgaan is opgezwollen tot het toppunt, in de zin dat hij de algehele zonde en ellende van de mensheid heeft begrepen en de

zonde nu zo haat dat hij het tot de vrouw brengt, als een beeld van God, opdat het tot zaad zal worden in de aarde. Het vlees moet nu zijn doden loslaten, alles wat het vlees heeft opgeslokt. Vandaar dat de man zich goed moet voorbereiden als hij tot de vrouw gaat, want het is als het gaan tot God, en God is de meedogenloze. God stopt niet totdat de traan valt, de verbrokenheid komt, en het zaad wordt uitgestort, opdat het nieuwe vruchtbaarheid zal brengen, een nieuwe schepping. Zo zal het innerlijke kind van de man vrijgezet worden, en zal zijn ruwe bolster wegvallen. Zijn blanke pit zal dus overblijven.

Hoofdstuk 41. theophobia

Atheisten hebben natuurlijk soms goede punten in het verwerpen van de afgoden van de aarde, maar ook voor de atheisten liggen er afgoden op de loer, en ook moeten ze beseffen dat als er vals geld in de omloop is, is er ook goed geld in de omloop. Het één sluit het ander niet uit. Daarom is extreem en orthodox, ongeestelijk, eenzijdig atheisme ook niet echt een goede raadgever.

Ook in de New Age hebben ze er een handje van om God geheel weg te cijferen, opdat ze bandeloos aan de gang kunnen gaan, dat het een soort geestelijke vraatzucht wordt.

Dus : atheisme, new age, wetenschap, etc. : We kunnen er in parelduiken, maar pas op voor het grote beest van theophobia !

Hoofdstuk 42. Oorlog in Israel en wat dat voor ons betekent als mens

In een droom was ik in Israel met school. Ik nam een taxi, maar na een tijdje begon de taxi-chauffeur een pistool te trekken, en op mij te richten. Ik wist niet hoe snel ik uit de auto moest komen. Ik was na een tijdje weer bij de schoolgroep, maar ze waren allemaal verspreid. Ik keek naar de lucht en er vlogen levensgrote vuurprojectielen over ons heen en grote dikke raketten van gigantische afmetingen. We zijn toen naar de zee gerend. Ik dacht toen : ‘Waarom ben ik naar Israel gegaan ?’

Maar natuurlijk waren we daar op missie. Het gaat niet goed met Israel. Het is weer hetzelfde liedje : Israel tegen Ismael, Jakob tegen Ezau, Adam tegen Eva, Jezus tegen Juda, Abadja tegen Edom, Hosea tegen Efraïm (Gomer), Kaïn tegen Abel, Paulus tegen Petrus, Jeremia tegen Mozes, David tegen Saul, etc. etc.

Waarom trekt Israel zo de aandacht ? Omdat er nogal belangrijke mineralen in Israel zijn die de mens nodig heeft. Die mineralen zijn door de geschiedenis heen van land tot land verscheept, van Egypte tot Duitsland. Er ligt een groot geheimenis rond die mineralen. De mens heeft er een tekort van. Zoek die mineralen op en zorg dat je er niet te weinig van neemt, maar ook niet teveel. Breng ze in de juiste verhouding. De mens heeft het veel over de schijf van vijf, maar de schijf van de mineralen kent de mens niet of nauwelijks. Als de cirkel van de verloren mineralen rond is, dan wekt het het zogenaamde bloedgas op, wat belangrijk is om het gifgas 'zuurstof' te vervangen, want het zuurstof heeft de hersenen van de mens aangetast en daarom leeft de mens in een gruwelijke horrorrealiteit, wat een schijnrealiteit is, en gaat de mens van oorlog tot oorlog en van ramp tot ramp. De mens is diep afgeweken van de paradijs aarde en kan niet in vrede leven. Allemaal vanwege zuurstof. De mens moet dus nieuwe hormonen aanmaken van binnenin om het zuurstof om te zetten tot het bloedgas.

Ook het verhaal 'De Schuilplaats' gaat over deze dingen. We zullen dit in de komende tijd gaan uitwerken. De nieuwe bijbel catechismus gaat komen om de cirkel van de mineralen rond te maken.

Ja, je hoort het dus goed : door een mineralentekort, door zonlicht en door zuurstof zit de mens vast in de matrix. Daarvoor moeten we naar Israel om dat mysterie op te lossen.

Hoofdstuk 43. de schijf van mineralen

Hebben we zomaar te maken met veel vraatzucht om ons heen ? Het zijn in principe gewoon dimensie overlappingen, waar ons onderwijsboek 'Het Plumares Mysterie' over gaat. De nieuwe bijbel gaat hier ook over. Het zijn warknopen die ontward worden, en dat kan door een betere inventaris. De mens moet zijn geestelijke inventaris op orde krijgen, en zijn geestelijke kaartenbakken. Alles moet dus in kaart gebracht worden.

Zonlicht op deze aarde is voor 99% schadelijk, en ook zuurstof op aarde is voor 99% schadelijk en ze houden de mens in de matrix. Wat denk je ? Dit is het gebied buiten het paradijs. Het

is niet zo onschuldig als het allemaal lijkt. ‘Oh, goed, ik kan ademen.’ Maar wat adem je dan in ?

Daarom moet je klaar komen met de schijf van de geestelijke mineralen die je nodig hebt. Dat zijn geestelijke metalen en gesteentes die met de religies mee zijn gekomen, die vanuit Orion tot de aarde kwamen. Vandaar dat religie nog belangrijk is. Maar breng het in de juiste verhouding, maak het niet te bont, maar verdun het ook niet teveel.

De mens heeft de geestelijke mineralen nodig die nieuwe hormonen aanmaken, opdat de mens losbreekt van de matrix, en zodat zuurstof, een gevaarlijk gifgas, wordt omgezet tot natuurgas. Deze mineralen liggen in Egypte en de reformatie (Duitsland), en Egypte heeft weer zijn diepere wortels in het diepere Afrika. Vandaar dat het onderwijs hier veel mee bezig is geweest. Verdiep Egypte in Afrika.

Zo kan de mens terug van het oer tot Orion om vervolgens tot het oer-orion te komen, en het oer-orionse Afrika, ook wel Orpeo genoemd. Daar is nog wel wat om te doen. Dat is een heel gedoe en een hele strijd, want er is ook nog het lagere Orion wat dat niet pikt. De mens moet het lagere, vleselijke Orion, het Orionse ego, overwinnen.

Daarvoor moeten we over de Afrika brug. Daarvan zijn verschillende boeken in ons onderwijs, waaronder het boek ‘De Afrika Brug’, en ‘het orionse afrika’. Er liggen daar mineralen die belangrijk zijn. Van alles ging er mis toen deze mineralen werden weggekapt, en de mens kwam in de zuurstof matrix terecht, in een kosmische draaikolk, in een zwart gat, een vicieuze cirkel, die de mens naar beneden zoog en opvrat. De hersenen van de mens zijn hierdoor zwaar aangetast, en dat zie je wel om je heen.

De mens verloor zijn verbinding met het natuurgas waardoor hij leefde. Zo kwam de mens in een fokkerij terecht en werd door het lagere aardse zuurstof, het lagere Orionse zuurstof, geheel gezombificeerd, tot een wel heel vreemde robot. Moeder Afrika en Moeder Orion roepen de mens terug, over de Afrika brug, en dat begint met heel veel Egyptologie.

Hoofdstuk 44. De Laatste Lacher

Voor de mineralen moet je hard werken.
Je moet het verdienen.
Het is een werken in de mijnen.
De mineralen geven je zicht en leiding.
Je weet dan waar je naartoe moet.

De mens heeft allerlei geestelijke mineralen nodig om te overleven.
Zijn die mineralen er niet, dan komt er vertroebeld zicht,
en zie je de vijand als je vriend, en je vriend als de vijand.
Je draait alles om.

Iemand zei eens : 'Humor is een verdedigingsmechanisme dat wordt gebruikt om te voorkomen dat je de realiteit onder ogen ziet dat je acties niet stroken met je waarden. Als je een ernstig probleem onder ogen komt, krijg je de verantwoordelijkheid om het op te lossen.'

En dat is helemaal waar. Er is veel valse humor, valse vrolijkheid, die overal omheen danst, als grote onverschilligheid. Wees daarom voorzichtig met zomaar lachen. Het kan een valstrik zijn. De lachers zijn geesten van het lagere orion, die lachen alles van zich af. Zodra er problemen zijn beginnen ze te lachen, want dan kunnen ze weer zorgeloos verder, en zo is lachen voor hen een drugs.

Nu we opgaan tot de nieuwe bijbel catechismus moeten we de catechismus van het materialisme verslaan. Dan sta je tegenover clowns en lachers, oftewel opportunisten. Er zitten geen handvaten aan. Ze lachen alles weg. Dan heb je de mineralen nodig om vastheid te vinden, belangrijke principes. Ga daarnaar op zoek. Treuzel niet, want dan pakken ze je, en plakken ze je vast, zoals vroeger in het sprookje van het treuzelende meisje die niet naar school ging, maar altijd meer oog had voor de winkels, en toen plakte de pekkabouter haar vast.

Och, wees toch geen treuzelaar, geen treuzelientje, en geen loze lacher. We zijn op weg naar het hemelse land. De zwarte arenden des hemels zijn naarstig op zoek naar hen die zoekende zijn. Blijf niet plakken bij het materialisme, laat je aandacht daardoor niet afleiden. Ga terug naar de mijnen. Er valt veel te werken. Werk door totdat je je hebt ontdaan van de laatste lacher.

De catechismus van het materialisme. Ken je het ?
Meer is meer.
Geen kritiek hebben.
Altijd blijven lachen.
Bedrieg anderen wanneer je kunt ...
Moet ik doorgaan ?
Het gaat om het uiterlijk niet om het innerlijk.

De rijken moeten rijker worden, en de armen armer.
Jouw probleem is mijn probleem niet.
Herken je het ?
Nog even doorgaan.
Ik heb altijd gelijk.
Ik ben het belangrijkste.
Iedereen gaat toch dood, dus lang leve de lol.
Ben ik mijn broeders hoeder ?
Kan ik er wat aan doen.
Och, ik ken die hele catechismus van het materialisme wel uit mijn hoofd.
Na mij de zondvloed.
Kan mij het schelen.
Enzovoort, enzovoort.
Dit is de weg niet.
Het is een doodlopende weg, en het zal allemaal op je terugvallen.
Het is een heilloze weg, dat materialisme.

Vecht tegen de laatste lachers. Vecht ze uit je hoofd.
Je komt niet zomaar binnen in het hemels land.
Zomaar geloof en genade zonder de harde werken is dood.
Kom daarom terug tot je doel.
Neem je wapens en gereedschap op, en werk en vecht.
Werk en vecht. Niets zal voor niets komen.
Het moet in je eigen leven gebeuren, anders is het waardeloos.
Als je dat gaat inzien, dan mag je komen tot een hele andere catechismus,
die van hart tot hart gaat,
niet van grote smoel tot grote smoel.

Hoofdstuk 45. het oer-orionse afrika

Als we in het Orionse Afrika zijn gekomen om te mijnen, dan is er onder Afrika een hele lange insectische brug die door andere gebieden gaat (zie hierover ons onderwijs boek ‘Ragnarok Ontsluierd deel 2’), en dan uiteindelijk kom je in het oer-orionse Afrika, ook wel Orpeo genoemd. Ik was in dat gebied aangekomen, dieper in de kern en bron van Orion, in Betelgeuze. Er waren daar veel opvangcentra in het stedelijke gebied. Iedere nieuweling kreeg een dubbel huis in de zin dat ze een eigen huis kregen en ook een kamer in een opvangcentra om de taal te leren en de

gevaren te kennen en sociale vaardigheden te leren in dit gebied. Zo kon je dus switchen tussen je huis en opvang. Ik zag in de opvang centra ook geslachte varkenszielen. Ik zei toen tegen die geslachte varkenszielen : ‘Jullie zijn de begeleiders van de begeleiders.’ Het waren hele intelligente, kinderlijke zielen. Ik droeg vaak een zonnebril tegen bepaalde soorten straling. Er was een meisje met kort donker haar die ook veel een zonnebril droeg. Ik had haar al eerder gezien, en ik was blij toen ik haar weer zag. Ze was veel in het opvangcentrum vanwege een rookverslaving. Dat begon al vanaf ‘s ochtends vroeg.

In het opvangcentrum werd er door de begeleiding en therapeuten gewaarschuwd voor een persoon genaamd Layen (ook wel Laen genoemd). Hij was nogal gevaarlijk, een lagere Orionse geest die rondwaarde in deze gebieden, en hij was bewapend met een pistool. We kregen de opdracht dat als we hem tegen zouden komen, dan moesten we ons direct uit de voeten maken.

Ik ging toen met een meisje en een bewaker naar haar gedeelte. Ze wilde haar kamer laten zien. Toen we in haar kamer waren zagen we ineens Layen voor het raam staan. Hij had een hoge hoed op en een pak aan, en hij trok zijn pistool. De bewaker zag hem het eerst, en zei dat we direct bij het raam wegmoesten. Hij ging naar buiten om achter Layen aan te gaan. Het meisje rende direct van het raam weg, maar ik kon me niet meer bewegen. Layen begon toen heel vreemd te lachen en vreemde bewegingen te maken. ‘Hij gaat schieten !’ riep het meisje. ‘Kom snel !’ Maar ik kon me dus niet meer bewegen, en dacht dat mijn laatste uur was geslagen. Maar gelukkig gebeurde er toen niks. De bewaker had hem weg kunnen jagen. De bewaker had een baardje. Ik was blij dat hij er was.

Ik kon me toen uiteindelijk weer bewegen en ging naar de gang. Daar was toen David Bowie. Ik was blij hem te zien, blij dat hij hier ook gekomen was. Ik vroeg hem waar Layen was. Hij zei toen niks. Even vreesde ik dat hij misschien Layen was, want Layen is ook blond. David Bowie bleef me maar aankijken. We zijn toen naar een ruimte gegaan om veiligheidsregels te bespreken, en ook toegangsregels. Er moesten allerlei formulieren ingevuld worden via een bepaald systeem met lampjes om alles te toetsen. Daarin werden allerlei vragen gesteld. Ik zei toen ook dat er zeker een regel moest zijn dat ze niet alleen maar komen om te gaan dansen. Die regel bleek er al te zijn. Er was ook wat begeleiding bij, en soms waren ze geirriteerd over de dingen die ik zei.

Toen ik wakker werd hoorde ik de stem van David Bowie. Het was heel vertrouwd, en hij was bij me, en ik was er blij mee.

Hoofdstuk 46. het belang van religiologie

Het leven wordt bestuurd door hogere intelligenties die de jonge mens nog niet kan oppikken. Het zijn levenscycli die de mens dan gecodeerd in zijn hersenen ontvangt, omdat de mens er nog niet klaar voor is. In onze onderwijsboeken beschrijven we het hele traject van de doortocht door Orion tot de kern, de levensbron van Orion om dit te onthullen. Als we in het Orionse Afrika zijn gekomen, dan is er dus een lange insectische brug door verschillende diepere gebieden onder het

Orionse Afrika om zo uiteindelijk tot het oer-orionse Afrika te komen, wat ook wel Orpeo wordt genoemd. In dit gebied gebeurd grote decodering. Het is dus het traject ‘van oer tot orion tot oer-orion’, wat we in de onderwijsboeken beschrijven.

Alles buiten Orpeo, buiten de levensbron van Orion, buiten het oer-orion dus, is het gebied van een geest genaamd Layen, waar we over hebben gesproken. Het is een geest van het lagere Orion, en ook in Orpeo richt hij nog veel schade aan, dus de strijd gaat voort. In Orpeo wordt overal gewaarschuwd tegen deze geest. Layen is een gewelddadige drugsgeest, een drugshandelaar, om je in het lagere Orion te houden. Als je geen zaken met hem doet, dan zet hij geweld tegen je in. Altijd heeft hij zijn pistool op zak en altijd is hij op jacht naar hen die geen zaken doen met hem, die het niet met hem op een compromis hebben gesloten. Layen geeft dus geforceerde drugs. Dat moet van hem. Komt het ons bekend voor ? Goed nadenken. We hebben er veel over gesproken. Het is een dwangdomein, van dwangverpleging, om de mens verslaafd te houden, en de drugs zorgt ervoor dat de mens niet ziet dat hij in een dwangbuis zit. Layen is dus een grote bedrieger, die illusies verkoopt voor de fokdieren, zodat ze niet tegenwerken. Layen is het beveiligingssysteem van de fokkerij, van het lagere Orion.

Ik had een droom dat ik in een parallelle wereld was, en het ouderlijk gezin zou vluchten uit het domein van Layen. Ik ging ook mee. We hadden hiervoor een boot, een jacht, maar we moesten erg oppassen toen we over de grens van het Orpeo gebied gingen om Orpeo binnen te gaan, want er waren soms mijnen en boobytraps. Er waren overal nog valstrikken. Het onderwijs gaat dus door. Layen is een zakenman, en we moeten loskomen van allerlei vreemde contracten, dwangcontracten. Dat zal gebeuren door de hogere kennis, door de nieuwe bijbel en de nieuwe bijbel catechismus, zowel door oud als nieuw onderwijs. Het hoort bij elkaar.

De drugs van Layen heeft het menselijke brein verlamd, en zeker ook zijn hart. Alle hogere ethiek is weggebrand, en de mens leeft slechts met een karikatuur. Het is de bedoeling dat we ons brein en hart weer terugheroveren, en dat we zo het hele scala aan geestelijke zintuigen en werktuigen weer wederoprichten. De weg is terug naar het paradijs van Orion, het oer van Orion, oftewel het Orpeo gebied, het oer-orionse Afrika, in de dieptes van Orion, in Betelgeuze. We moeten tot de kern gaan, tot de levensbron. Hierin zijn een heleboel buffers nodig, tussenlagen, opdat alles goed versleuteld bleeft tegen indringers. Leer dus vele talen spreken en metaforen gebruiken op vele manieren, wat dus ook inhoudt dat je niet zomaar je religies moet weggooien, maar moet komen tot het juist omgaan met de religies, oftewel de religiologie.

Spreek in vele talen om aan Layen te ontkomen, want deze gifgeest houdt grote delen van het menselijke lichaam door hormonale processen onder controle.

Hoofdstuk 47. uit de woeste golven

Ik had een droom over een reusachtig grote witte vis, heel majestueus, die ons meenam uit de woeste golven. Het was de dialectische sociologie.

Het strijdt tegen drugs-kapitalisme. Er is niet slechts een voedselketen, maar ook een drugsketen.

Er zijn overal dimensionale knopen, dimensionale overlappingen, ontstaan door de drugspyramides.

De dialectische sociologie, van stelling, tegenstelling en samenstelling, is nodig om hier doorheen te komen. Het is niet rechttoe rechtaan. De mens moet de bochten en omschakelingen van de sociologie leren kennen, als een wisselspoor.

Aan de top van de drugsketen staan de vleeseters, maar die keten zal hen ook wurgen.
Dialectische sociologie kan de knopen ontwarren.

Hoofdstuk 48. Laten de doden de doden begraven - Wijst uw Redder niet af

Wees de mindere en de minste om de meerdere te zijn over het vlees en de zonde. God die in u is is meer dan degene die in de wereld is. (Belech 2:25,37,38, Stranden 16:2) Laat er geen wedijver zijn, maar laat een ieder de mindere willen zijn. Dit leidt tot de innerlijke bron van wijsheid waarin alle schoonheid der hemelen is, om zo uw harten te behoeden om zo geen slaven der wereld te worden, of slaven van de kerk. Aan God zijn alle dingen onderworpen. (Zeeën 6:7)

De Nieuwe Bijbel Catechismus, inzetting 36

Laten we ons onderwijzen door de heilige catechismus, woorden van leven. Ik moet hierbij denken aan Filippenzen 2:5-7 in de oude bijbel, geliefde verzen onder de minore broeders en Franciscanen, broeders van de heilige armoedsorders :

Laat die gezindheid bij u zijn, welke ook in de tot inzetting gemaakte Yeshua was, die, in de gestalte Gods zijnde, het Gode gelijk zijn niet als een roof heeft geacht, maar zichzelf ontledigd heeft, en de gestalte van een dienstknecht heeft aangenomen, en aan de mensen gelijk geworden is.

Nu, Filippenzen wordt ook in de nieuwe bijbel genoemd, als zijnde een belangrijk geschrift van de voorouders, want er stonden belangrijke principes in.

In het boek Filippenzen is er de strijd tussen de asceten en de vijanden van het ascetisme die de buik als god hebben, oftewel de strijd tussen ascetisme en hedonisme.
IV Werktuigen 7:77, de Nieuwe Bijbel

Ziet u, de families onder ons heen, de families van het vlees, van deze lagere aardse gewesten die afgeweken zijn van de hoge paradijselijke principes, zijn de families van de vraatzucht, dienaren van de god van de buik. Ja, ze hebben hun eigen Yeshua, maar dan als vergif door de melk. Het gaat erom tot de gouden Yeshua te komen, de principes waarvoor het staat. Yeshua was goed op de hoogte van deze families, die door het vlees werden geleid, door hooghartige vraatzucht, als gehoorzame slaven van het marktwezen. Inzetting 36 van de nieuwe bijbel catechismus zegt heel duidelijk dat we geen slaven van de wereld of van de kerk moeten zijn, maar dat alles aan God is onderworpen. Yeshua was hiervan op de hoogte, en sprak over de familie : ‘Laten de doden de doden begraven,’ en ‘wie zijn familie niet haat kan mij niet volgen,’ en ‘zij die de hemelse wil doen zijn mijn ware familie’. De families van de lagere aardse gewesten om ons heen, in deze verdorven wereld die de waanbeelden van hun eigen begeertes volgen zijn door zichzelf aangestelde afgoden om God te bespotten. Ze hebben een karikatuur van God en Yeshua gemaakt, en daarom is niks meer zoals het was, en zij zijn familie-ziek geworden in hun familie-afgoderij. Dat hebben ze boven God gesteld, net zoals de duivel, het kwaad, het ego, het vlees dus, de zonde, een troon had gezet boven God, boven de allerhoogste en heerlijkste kennis.

Alle tekenen zijn daar. Ze eten vlees, ze leven van het vlees, door de dood dus. Ze dienen de dood, en aanbidden de dood, de afgod van de buik, met heel hun ziel en zaligheid, en ze laten zich door niets afleiden daarin. Ze zijn getrouw tot het vlees. Ze hebben het vlees niet de oorlog verklaard. Nee, ze zitten liever op hun troontjes, om anderen te oordelen die dat wel doen. Ze strijden tegen de soldaten van God, en daarmee tegen God zelf. Je kunt niet de wereld, het vlees, liefhebben en God, want als je de wereld liefhebt dan is God je vijand. Je kunt geen twee heren dienen. Je kunt niet God dienen en de Mammon. Dan eet je van twee walletjes en meet je met dubbele maten, en bedrieg je jezelf.

Ze gieten vergif in de monden van hun kinderen, bij de tandarts. De giftandarts is de ergste vijand van God. Daarom zijn deze families gevaarlijk en sectarisch en mogen wij niet zwijgen. Als je zwijgt als een kind of dier, je naaste, in nood is, onderdrukt wordt, dan ben jij de volgende die onderdrukt gaat worden. Wij worden allemaal onderdrukt in deze wereld, maar gedeeld lijden is half lijden, en door onverschilligheid wordt het alleen maar erger. Geen empathie hebben is een doodlopende weg. Wat je zaait zul je oogsten.

We leven in een tijd van de ergste holocaust ontkenning die ooit heeft bestaan. Ook dat was voorspeld door de oude bijbel :

Weet wel, dat er in de laatste dagen zware tijden zullen komen, want de mensen zullen vol zijn van eigenliefde, geldgierig, pochers, hooghartig, lasteraard, aan hun geestelijke ouders ongehoorzaam, ondankbaar, onheilig, liefdeloos zonder natuurlijke liefde, onverzoenlijk en trouweloos, vol met

smerige en leugenachtige vooroordelen, onmatig, onhandelbaar, zonder liefde voor het goede, verraders, roekeloos, opgeblazen, met meer liefde voor vraatzucht en wellust dan voor God.
II Timoteus 3:1-4

Nu, kijk maar om je heen, dan zie je hoe waar dit is. En dat heeft ermee te maken met het feit dat de mens de minste niet wil zijn, en zo niet de meerdere kan zijn over het vlees en de zonde. Daarom moet de mens terugkeren tot inzetting 36 van de nieuwe bijbel catechismus en de doden de doden laten begraven. Man en paard moet benoemd worden, en kritiek ZAL geleverd worden vanuit de hemel. Wie ben jij om te zeggen dat je kunt zondigen en dat er geen kritiek mag komen ? Die ZAL er komen, omdat alles wat kwaad is aan het daglicht zal worden gesteld, zoals de oude bijbel ook spreekt :

En hebt geen deel aan de onvruchtbare werken der duisternis, maar ontmaskert ze veeleer.
Efeziërs 5:11

Als de mensen zondigen dan roepen ze : 'Heuvelen val op ons, en bergen bedek ons,' want ze willen dat in valse vrede blijven doen, en geen kritiek krijgen, maar God is rechtvaardigheid. De zonde ZAL gestrafd worden, opdat de ziel van de mens gered zal worden. De rechtvaardigheid is dus een REDDER. Wijst dan uw Redder niet af.

Hoofdstuk 49. Wie lauw is wordt verstrikt

Ook is het zo dat zij die in de lagere
klassen blijven hangen, en dus niet
doorleren en lauw worden de hogere
klassen zullen aanvallen, en dat is ook
gebeurd.
Ewa 31:18

Ik weet uw werken, dat gij noch koud zijt,
noch heet. Waart gij maar koud of heet!
Zo dan, omdat gij lauw zijt en noch heet,
noch koud, zal Ik u uit mijn mond spuwen.
Openbaring 3:15-16

Wij, en ook de voorouders, zijn intens blij met de samenwerking tussen de oude en de nieuwe bijbel, want zo kunnen problemen tegen elkaar weggestreept worden, gaat de nare lading eraf, krijgen dingen richting en verdieping, worden dingen meer en meer vergeestelijkt, en zo heeft de vogel dus twee vleugels in plaats van maar één. Een vogel met maar één vleugel, met alleen maar de oude bijbel, kan niet vliegen, en daarom is in deze dagen de nieuwe bijbel gekomen, om de vogel weer te laten vliegen, op weg naar de hemel. We leven in geweldige tijden. We zien overal de holocaust ontkenning om ons heen. Mensen zijn lauw, willen niet van elkaars problemen weten. ‘Uw probleem is mijn probleem niet.’ Daar willen ze niet mee belast worden, maar wat ze de minste van de broeders hebben aangedaan hebben ze God aangedaan. Als je het lijden van God niet wil, dan kun je ook geen band met God ontwikkelen. Toch durven ze het dan nog over God te hebben, maar dat is dan hun eigen afgod, die helaas vaak de buik is.

Het zijn dimensionale knopen, en door de samenwerking tussen de oude en de nieuwe bijbel worden deze sloten gesmolten. Er zit geen pit in de mensen. De mensen zijn lauw geworden, en vallen de hogere klassen aan, de hogere kennis, God zelf dus, maar God zal voor een uittocht zorgen voor de welwillenden, zij die hun ellende onder ogen komen, en die van elkaar. Hoe kun je verwachten met God te zijn als je geen oog hebt voor het lijden van God ? Wat voor relatie is dat dan ? Onverschilligheid en lauwheid is nooit een goede basis voor een relatie. Dan vliegt de vogel weg. Geen empathie hebben is zo goed als dood zijn. En dat zie je, want ze eten lijken, levende van de dood. Het kan ze niet schelen, maar de uittocht, de exodus, zal plaatsvinden. De ark zal komen, voor hen die God liefhebben, en naar God’s hart leven. We leven in een boosaardig geslacht, in een boosaardige generatie, maar toen Elia in zijn nood dacht dat hij alleen was overgebleven sprak God dat er nog zevenduizend anderen waren die niet voor de afgod hadden gebogen. Ze hadden de afgod ook niet gekust. Ze hadden geen snoepgoed van de afgod aangenomen. De afgod is een verrader, een trickster, en wie meent te staan, zie toe dat hij niet valle. Waakt en weest nuchter, en velen moeten hiervoor eerst ontwaken.

Als je de afgod dient, dan sta je aan de verkeerde kant van het schaakbord, en strijdt je voor de verlangens en de misleidingen van de afgod, om het zo in je eigen begeertes te laten doorwerken. Je dient dan je lagere zelf, je ego, wat je juist dient te overwinnen, te beteugelen. Overwin je beest, je ik-beest. Dat is waartoe de mens is geroepen, om zijn oude natuur af te leggen en de nieuwe natuur aan te doen. Zo, en alleen zo, kan de mens de tocht voorzetten tot het hemelse land. Daarvoor moet je alles achter je laten en niet lauw zijn, niet halfhartig en hooghartig.

Leer je vleugelen gebruiken. Je hebt er twee gekregen. Maak er goed werk van.

Hoofdstuk 50. God’s vrede die alles te boven gaat

Door zijn verlorenheid kan de mens het rechte pad niet vinden, maar door met God vervuld te zijn kan de mens het rechte pad vinden en bewandelen. Dit moet van twee kanten komen. De mens is niet aan zijn lot overgelaten, maar moet zich zeker laten vormen. De mens moet over het smalle, lange pad gaan door de enge poort, door berouw en bekering. De mens moet zo zelf ook het smalle pad en de enge poort zijn. Predik de waarheid zoals die is, niet om bewonderd te worden. Wijs op de ware weg, en wees zelf ook de ware weg. Beoefen zelf datgene wat je predikt. Er is geen kennis zonder ijver (Zeeën 1:17, 2:21).
Inzetting 40, de Nieuwe Bijbel Catechismus

Want er zal een tijd komen waarin de mensen de gezonde leer niet meer zullen verdragen, maar omdat hun oor verwend is, halen ze vanwege hun eigen wellust hun eigen leraren bijeen die hen naar de mond spreken.
2 Timotheus 4:3

Het is alweer zondag eind januari. De tijd gaat snel. Wees ook snel in het terugkeren tot de Heere. Laat je niet meesleuren met de zonde. Moeder God belooft wedergeboorte in haar baarmoeder, en dat is in de natuur, niet in de kunstmatigheid die je om je heen ziet, want dat is wat mensen ervan gemaakt hebben, voor hun eigen agenda, en ze doen dit om bewonderd te worden, en om zo macht uit te oefenen. De mensen hebben hun eigen verkiezingssystemen, maar niemand kan God met succes bedriegen.

Er is een smal pad, dat lang is, voor de welwillenden, en de natuurvrouw is een beeld van dit pad en de enge poort. De ingang is nauw, en hierin moet de mens aan zichzelf sterven, zijn eigen wensen, zijn eigen theologieën en ideologieën, en zo komt de mens tot het vergetene en het verlatene, net zoals Ishmael, als de mens de kudde mentaliteit achter zich laat om het verloren schaap te zoeken, de verloren hemelse wijsheid. Het is ook een beeld van je innerlijke kind, en kinderen zijn nog zo onbevangen en onbezoedeld. Het kan een sleutel zijn voor je groei. Je hebt die missing links nodig, en moet ernaar op zoek gaan, zodat je ketting compleet is. Het is niet voor de beste stuurlui die aan wal staan.

Durf je dat pad te gaan, de kudde achter je te laten, al dat gemekker van hen die het altijd en immer beter denken te weten, die altijd gelijk willen hebben, ook als ze niet gelijk hebben, en die altijd bewonderd willen worden door de andere kudde dieren, en dat terwijl ze worden gefokt voor de slager ? Smeed de kennis tezamen met je ijver, anders is het een dood instrument. Er zijn missende schakels nodig om hieruit te komen. De kudde zal wel doormekkeren, maar jij weet wel beter. Laat de doden de doden maar begraven. Je hebt hier geen woonplaats, want je weet dat het een slagerij is. De herder die ze volgen is een wolf in schaapsklederen. Het is geen herder, maar een huurling.

De kudde zal je terug proberen te roepen, maar doof de stemmen van de wereld. Luister naar je innerlijke stem van God gegeven. God heeft de mensen niet als wezen achter gelaten, maar willen ze luisteren ? Soms moet je wachten om te kunnen horen. Soms moet je eerst door een lange nacht heen om tot de morgen te komen. Soms moet je eerst heel ver weg gaan in je binnenste, je van alles afsluiten en afzonderen, opdat je God's stem niet verward met de stem der mensen. Maar ga ervoor. Het is de enige weg om er doorheen te komen. Ere zij God, en vrede op aarde, dat kan alleen als je dat pad begaat, tot het verlorene, het vergetene, het verlatene, daar waar de kudde geen oog voor heeft. Dat is een vrede die alles te boven gaat. Dat is de vrede van de hemelse ijver.

Dan kan het oorlog zijn overal om je heen, maar dan heb je toch God’s vrede in je hart, wat de vrede van de gehoorzaamheid is, als een licht wat je leidt op het pad. Dat is geen menselijke vrede, want mensen hebben vaak valse vrede, maar het is een hogere hemelse vrede van de Vreze des Heeren, oftewel van de hemelse eerbiedigheid en de hemelse ernstigheid. Laat niemand dat licht van je afroven. De kudde om je heen is lichtzinnig. Ze draven voor hun eigen huis, hun eigen bezit, en zijn daarmee bezig, en leiden zo velen af van het ware pad, omdat ze het goede voorbeeld niet geven. Confucius zei : ‘Vroeger studeerden de mensen voor zelfverbetering, maar nu studeren de mensen om bewonderd te worden.’

Hoe waar is dit. Hij zei ook : ‘De superieure mens begrijpt gerechtigheid; de inferieure mens begrijpt winst.’ Keer daarom terug tot het hemelse pad, en laat de kudde maar mekkeren, want je weet waar het hen om te doen is. Zo is dat altijd geweest.

Hoofdstuk 51. God is groot

De mens moet de grootheid van God leren kennen, dat God altijd groter is, en vanuit die kennis het vlees tegemoet gaan om het te bestrijden. Zo moet de mens ook een ontmoeting hebben met de grootheid van God, wat zijn leven voor altijd zal veranderen. (Anderlech 9:31)

Inzetting 43, de Nieuwe Bijbel Catechismus

We zagen in inzetting 5 hoe belangrijk het is om de grootte te kennen van de zonde en de ellende, voordat je het kunt overwinnen. Eerst moet er dus zicht op komen, op de totaal omvang. Maar hier zien we hoe belangrijk het is om de grootte van God te kennen, waarvan de natuurvrouw weer een beeld is, die vaak de grote moeder of de grote vrouw wordt genoemd, ook bij de indianen, die het ook wel het grote geestelijke noemen. Wij moeten dus niet zomaar een ontmoeting hebben met God, maar met de grootheid van God.

We mogen niet te klein denken over God. God is altijd groter. God is groter dan de zonde, groter dan het vlees, groter dan het kwaad en alle onwetendheid. God is groter dan de wereld. Daar mag je rust en vrede in vinden, niet om te stoppen met werken, maar te stoppen met vleselijke werken die niet stroken met de grootheid van God. Het kennen en ontmoeten van de grootheid van God roept ons op om de grotere, hemelse werken te doen, maar dat gebeurt zeker niet naar de maatstaf van de mensen.

Hoe kun je nu zeker weten dat je de grootheid van God hebt ontmoet ? Als je onveranderd blijft, dan heb je God niet gezien. Niemand zal God zien en leven. Je oude leven gaat weg, en je nieuwe leven komt, vervuld van God. Dat wil niet zeggen dat je als een hippie door de straten gaat. Dat wil niet zeggen dat je overal en altijd lacht. Dat wil niet zeggen dat ineens alles je voor de wind gaat. In tegendeel. Toen Jezus een ontmoeting met God had werd hij de woestijn ingedreven om verzocht te worden door de duivel, een gevecht te hebben met het kwaad. Zo kun je het dus herkennen of je God hebt ontmoet, God's grootheid, dat je wordt opgeroepen tot de oorlog, dat je je daarvoor afzondert en afgezonderd voelt, en dat kan heel eenzaam zijn, want ineens ben je niet meer zoals de kudde. Je bent anders. Zo was dat ook in het leven van Ezau toen hij de grootheid van God ontmoette, dat hij zijn sociale status moest afleggen, en met tranen werd hij de woestijn ingedreven, opdat God hem zou onderwijzen.

Je moet tot je innerlijke zee komen, je innerlijke rivier, en het door je heen laten stromen, en dat is allemaal onderdeel van de woestijntocht. Je bevindt je dan op de golven en gaat op en neer. Je kunt zo niet meer meedoen met de rest. Je loopt niet meer in rechte lijn met hen mee, en je danst ook hetzelfde dansje niet meer wat iedereen doet. Neen. Je bent anders, apart gezet, omdat je een ontmoeting hebt gehad met de grootheid van God, en dan is je leven veranderd. Je vindt geen aansluiting meer. Juist door die ontmoeting van God's grootheid ga je ook de grootte zien van de leugen en de zonde, van de ellende op deze wereld. Daar ben je dan gevoeliger voor geworden. Je ziet dan dingen die anderen niet zien. Daar waar je vroeger blij van werd, daar wordt je nu bedroefd om, omdat je weet dat het tegen de grootheid van God ingaat. Maar God is altijd groter.

Het kwaad zal niet het laatste woord hebben. Onwetendheid zal niet het laatste woord hebben. God's grootheid is juist ook de grotere kennis, en die heeft alles al uitgestippeld, laat het pad zien. Ja, dat is het smalle pad met de enge poort, maar het is omhuld met God's grootheid, en geeft toegang tot God's grootheid. Wij kunnen die grootheid zien in de natuur en in het Woord. Wij mogen die grootheid zien in de alledaagse dingen. God heeft uiteindelijk het laatste woord.

Hoofdstuk 52. het fitness programma

Ik had een droom over gevaarlijke territoriale zakengeesten :

1. Ik was in de slaapkamer van een blonde zakenvrouw, en ze liet me gewichten zien die op haar manier gebruikt moesten worden voor een fitness-programma. Daar had ze bepaalde oefeningen voor. Als er van die oefeningen werd afgeweken of er zouden andere oefeningen met haar gewichten worden gedaan, dan zou ze geirriteerd raken.

2. Ik was met een zakenvrouw met kort donker haar in een zaken-oord aan het strand. Ze had het over Huey Lewis and the News, dat ze die muziek gebruikte. Ik zei dat ik er een tijdje terug mee bezig was. Hij heeft soms wel goede teksten, maar daar maakt hij gimmicks van door juist een heleboel belangrijke tussenstappen en andere stappen weg te nemen, als een smokkelaar dus. Ze

bood me toen een doos van chocolaatjes aan van allerlei beroemdheden, waarvan ik er één mocht uitkiezen, maar het was vergif, dus ik wees het af, en toen was ze geirriteerd. Dat vond ze vreemd.

Als straks de zondvloed komt, wat voor een ark heb je dan ?

Hoofdstuk 53. Bijbels of Heibels ?

Als de mens gaat bouwen buiten het studie verbond om, dan bouwt de mens voor de vijand. (Vissen 2:8) Waar openbaring ontbreekt verwilderd het volk. (Ewa 34:14) Het oorlogsverbond moet onderworpen zijn aan het leerverbond en het werkverbond, omdat het vlees het leven van het kind bedreigt. (Vissen 1:10, Stranden 12:13-14) Daarom bedreigt de oervrouw het vlees.

Je mag niet buiten het hemels werkverbond werken, want dan werk je vanuit de vleselijke krachten die ten verderve leiden, tot de dood. De mens moet de grenzen kennen van het beloofde land, van het werkverbond, en niet daar overheen gaan, want daar heerst de dood, oftewel het missen van het doel.

De opname is allang geweest. De opgenomen geestelijken moeten toezien hoe het verblinde volk hun blinde leiders volgen, wars van kennis. En zo wordt de kloof tussen het vleselijke en het geestelijke steeds groter. (Behemma 38:4)

Inzetting 44, de Nieuwe Bijbel catechismus

Ja, mensen, het is waar. De opname is allang geweest, zoals de nieuwe bijbel catechismus stelt, en de opgenomen geestelijken zitten met hun handen in het haar omdat het volk niet luistert. Ze zullen geen ark hebben als de zondvloed komt. Vraag jezelf af wat voor ark je hebt als de zondvloed komt en of je wel eens een ark hebt. Velen zijn namelijk aan de Jezus-drugs, Jezus als afgod waar ze alles op af kunnen schuiven, alsof Jezus alles wel vergeeft en door de vingers ziet, want alles is immers genade, en Jezus is voor hun zonden gestorven denken ze, wat totaal belachelijk is natuurlijk, maar wat hun dogma is wat ze hebben om hun verantwoordelijkheden af te schuiven, wat niet eens meer bijbels is, maar gewoon heibels.

Hup, aan de Jezus drugs. Lekker vandaag zondigen, om morgen weer vergeving te vragen. Zo werkt dat niet. Je kunt God niet bedriegen. Velen zullen dan tot Jezus komen in dat verhaal, wat een goede metafoor is, en Jezus zal dan zeggen : ‘Gaat weg van mij, want ik ken jullie niet, jullie zijn werkers van de wetteloosheid.’ Door hun valse, roze Jezus hebben ze namelijk alle regels lopen wegwissen, alsof dat niet meer nodig was, want Jezus was er immers al. Het is de grootste theologische dwaling

aller tijden, allemaal berust op misvertaling, want dit is dus niet meer bijbels. Jezus als drugsdealer. Hoe halen ze het in hun hoofd. Het volk is dus verwilderd, afgedwaald, door gebrek aan kennis, zeggen zowel de oude als de nieuwe bijbel, en de nieuwe bijbel zegt er ook nog bij dat het volk zo voor eigen leider spreekt, maar dat komt ook weer vele malen terug in de oude bijbel.

Daarom roept inzetting 44 van de nieuwe bijbel catechismus de mens op om terug te keren tot het studie verbond, en ook het werk verbond, en dan moet de ark dus echt gebouwd worden. We leven in gevaarlijke tijden. Er zijn vele dreigingen. De mens denkt : 'Nou, ik ben nog niet getroffen. Het zijn alleen de negers in Afrika, de dieren in de slachthuizen die in de holocaust zijn. Ik lekker niet. Die oorlog is ver van mijn bed. Het kan me allemaal gestolen worden. Ik slaap er niet minder van. Dat is allemaal hun probleem, niet de mijne.'

Maar er is geen zekerheid voor de dag van morgen, en als je niet doorhebt dat als één lid lijdt alle delen lijden, dan leef je in Laodicea, dan zie je niet hoe naakt, arm en ellendig je bent, hoe verdwaasd en misleid. De oproep om terug te keren tot het studie verbond is dus ook een oproep tot berouw en bekering weer. De zondvloed zal er komen. Waar is dan je ark ? Allerlei smoesjes gaan je dan niet helpen. Dan is de Jezus drugs ook uitgewerkt, en zal Jezus zeggen : 'Maar ik ken je helemaal niet. Wat je de minste broeders hebt aangedaan heb je mij aangedaan. Waar was je toen ze honger hadden ? Waar was je toen ze kapot gingen in de oorlog ? Waar was je toen ze in het ziekenhuis waren ? Waar was je toen ze in een crisis opvangcentrum zaten ? Waar was je toen ze in de gevangenis waren ? Nee, je was niet bij mij, want ik was daar, en je zei dat het mijn probleem was, niet de jouwe.'

En dan zendt Jezus je weg, terug naar school, en moet je het alsnog leren. Dat is maar een verhaal, maar oh zo waar. Uiteindelijk moet je toch je les leren. Velen rennen dan weer weg van de school, die harde leerschool, en gaan dan liever nog even doorspijbelen op andere manieren, zo lang ze kunnen, om nog maar zoveel mogelijk tijd te rekken. Daar trommelen ze allerlei andere afgoden en drugs voor op. Dan gaan ze pijpje roken, sigaretje roken, en zo verliezen ze stukje voor stukje hun verstand, hun hart en hun ziel. De opgenomen geestelijken moeten dat met lede ogen aanzien, hoe mensen hun eigen leven en dat van anderen verwoesten. Ze leven met een roze bril op, als roze new age boeddha's, vol van vraatzucht. En die roze bril wordt ineens pikzwart als je hen er op aanspreekt, want dan ben jij de spelbreker.

Ze willen niet luisteren naar Mozes en Aäron in de woestijn, en ook niet naar Jozua. Ze willen terug naar de vleespotten van de stad. Lekker spijbelsigaretjes roken, lekker pijpje roken, en dikke sigaren. Maar het zijn knalsigaren. Het is gif. Het is het heksenhuisje uit het sprookje van Hans en Grietje. Ook maar een verhaal natuurlijk, maar oh zo waar. En ze betalen er een hoge prijs voor, voor al dat giftige snoep wat ze naar binnen hebben gehaald. Ze worden dwazer en dwazer, en het wordt hoe langer hoe gekker, maar dat zien ze niet, want ze zijn onder een betovering. De heks heeft hen betoverd. En de heks is een kannibaal. Ze worden zoetgehouden voor de slacht. Ze zijn erin geluisd.

Met lede ogen moeten de opgenomen geestelijken dit aanzien. Ieder mens heeft een vrije wil. Niemand wordt gedwongen. De spijbelaars hebben hun ziel verkocht aan de heks, aan de duivel, aan de roze Jezus, of de roze Boeddha. Ze hebben zichzelf verkocht. Ze hebben Nederland

verkocht. Ze hebben anderen ook verkocht. Ze drijven handel in wanen, in hun waanparadijs. Alles moet op hun manier.

Daarom is dat studie verbond waar inzetting 44 over spreekt, van de nieuwe bijbel catechismus, zo belangrijk. Och, mensen, keer toch terug tot de Heere, en laat al uw dwaze spelletjes toch los waar u telkens weer dwaze prijzen mee wint. Keer toch terug naar het hemelse studie verbond, en zo ook het werkverbond, en zo kunt u daadwerkelijk het hemelse oorlogsverbond aangaan om af te rekenen met het spijbelvlees, de spijbeldrugs. Wat zal de wereld er mooi uitzien als de mens van deze verslaving is losgekomen. Het licht in het vooruitzicht in de evolutie. God die een goed werk in u begonnen is zal dit ook voleindigen. De mens zal loskomen van zijn schaduwen uiteindelijk. God is altijd groter. Die grootheid zal in de toekomst geopenbaard worden. De aarde zal vol worden met de kennis van God.

Wat een mooi vooruitzicht. Strijd om in te gaan. Studeer om in te gaan. Werk om in te gaan. Dat is een drievoudig hemels verbond. Blijf bouwen aan de ark, niet alleen voor jezelf, maar ook voor de anderen, en voor de dieren.

Hoofdstuk 54. de hemelse filosofie

Ik had een worsteling met inzetting 44 van de nieuwe bijbel catechismus. Het was een prachtige natuurvrouw, als een openbaring van de Moeder God. Ik ontmoette haar in de wildernis. Ze wilde niet dat ik me voor haar neerwierp, dat ik voor haar neerboog om haar te vereren. Neen. Ze wilde dat ik vroeg aan haar om mij te onderwijzen.

Zo wil God dat wij met God omgaan, want God walgt van de lofprijs, en wil gerechtigheid zien, onderwijs. God walgt van vormendienst, van lippendienst, maar wil dat de mens gehoor geeft aan de leeroproep.

Ze was de prachtigste vrouw die ik ooit had gezien. Dat had niks te maken met zomaar uiterlijkheden, maar met de hemelse filosofie. God is prachtig in al haar wezen, in al haar wegen, vanwege de hemelse filosofie. Het was een wilde vrouw, een vrouw van de wildernis, geen lopende schoonheidssalon. Juist dat maakte haar zo prachtig. Ze was van een buitenaardse en bovenaardse schoonheid. Ze was als een hemels roofdier. Ze was niet onderdanig aan de man, en niet onderdanig aan het menselijke. Ze was star en gedisciplineerd in haar primitiviteit en eenvoud, als de hemelse eenzijdigheid. Ze liet niet met haar sollen. Dit is hoe de natuurvrouwen en de oervrouwen zijn, als amazones. Ze zijn gedisciplineerd, hemels eenkennig tegen het vlees.

Hoofdstuk 55. de laodiceaanse drugs

Dit gaat 90% over het geestelijke en 10% over het materiële. Sodium, ook wel Natrium genoemd, Na, zit in zout.
Zout hebben we nodig om te leven op aarde, MAAR niet teveel. Natrium is nodig voor het doorgeven van de zenuw prikkels en de samentrekking van de spieren, MAAR een overdosis hiervan geeft problemen. Daarom wordt er aangeraden niet meer dan 6 gram zout per dag te nemen gemiddeld, maar de meeste mensen zitten hier ver en ver boven in Nederland, soms wel tot 11 of 12 gram per dag, en dat komt omdat het bewerkte voedsel vaak zoveel zout bevat, en veel mensen gooien er dan ook nog zelf heel veel zout tegenaan, met name tafelzout, wat chemisch bewerkt grondzout is, en zo dus chemisch wordt gezuiverd en zo ontdaan van mineralen. Het wordt dus helemaal gebleekt. Helemaal niet gezond dus.

Dit zwaar industrieel chemisch bewerkt zout, tafelzout, ook wel keukenzout genoemd, is het meest gebruikte zout.
Als mensen dan gaan minderen met zout en overstappen op zeezout, merken ze vaak al snel enorme verbeteringen. Zo zijn er dus ook natuurzouten zoals Himalaya zout, Perzisch zout en Keltisch zout, waar nog veel belangrijke mineralen inzitten. Zo kun je terug gaan naar de natuur, en het kan helpen met het minderen van zout op zich, en kan ook ongewenst honger gevoel tegengaan, en je vochtbalans herstellen.

Deze natuurzouten zijn soms wel miljoenen jaren oud, komende van de oerzeeën, dus ze kunnen helpen om moderne bio-electrische blokkades weg te halen, ook geestelijke blokkades. Je kunt er dus weer door in contact komen met je natuurzelf, met je oerzelf.

Belangrijk is het op te merken dat in zeezout en natuurzout minder natrium zit dan in tafelzout, dus ook weer een reden om over te stappen op zeezout/ natuurzout. Als je dus merkt dat je teveel zout binnen krijgt, probeer dan eens Himalaya zout, want dat heeft minder natrium, en Keltisch zout heeft nog wel minder natrium dan Himalaya zout. Daar komt wel bij dat er dus weer andere stoffen inzitten, allerlei soorten mineralen, dus daar moet je ook weer niet teveel van nemen, want die mineralen kunnen heel krachtig zijn. Dus houdt het goed in de gaten hoe je lichaam er op reageert, want ieder

lichaam is ook weer anders. Maar deze natuurzouten kunnen ook helpen dus om los te komen van vlees-verslavingen, snoep-verslavingen, rook-verslavingen en andere soort vervelende verslavingen.

Nu, waar leidt dit ons ? We hebben nu even de materiële en natuurlijke zijde ervan besproken, maar dit is dus ook gaande in de geestelijke wereld.

Deze wereld is in een natrium overdosis, of sodium overdosis. Ja, je leest het goed : We zitten in de sodium matrix, zowel natuurlijk, materieel als geestelijk.

Teveel natrium/ sodium valt het hart aan, de hersenen, en de andere organen, en zorgt voor botontkalking en aderverkalking. Zaak dus om het in de gaten te houden, en af te bouwen waar nodig is. Het valt ook je geestelijk leven aan. Zout-vraatzucht is een wezenlijk gevaar.

‘Ja, maar mijn eten heeft smaak nodig,’ zegt misschien iemand.

Probeer dan eens de natuurzouten/ zeezouten met minder natrium en meer mineralen zoals gezegd. Probeer ook eens in plaats van zout wat cayenne peper te gebruiken, wat ook weer goed is voor het hart, en aderverkalking tegengaat, dus de plak wordt zo verwijderd uit je hartvaten. Maar neem cayenne peper ook met mate, dus neem daar ook zeker niet teveel van. Rauwe knoflook kan ook gebruikt worden, ook niet teveel, dus een keer een teentje knoflook bij het eten, maar doe dat niet zomaar elke dag. Rauwe knoflook, als je dat met mate eet, kan ook het plak verwijderen uit je hartvaten. Je lichaam zal je er dankbaar voor zijn.
Ook je hart. Belangrijk is om zelf onderzoek te doen. Voor ieder mens en iedere situatie zal het weer anders zijn. Leer te luisteren naar je lichaam, wat je lichaam nodig heeft.

Nu gaan we het over het geestelijke hebben :

We leven dus in de wereld van een sodium overdosis, en dit heeft de hersenen ingenomen. De wereld leeft in een zout hallucinatie. Luister goed. Je wilt dit niet missen wat ik nu ga vertellen.

Deze wereld is vals, een psychose, een zout psychose, van een natrium overdosis dus, zoals gezegd, een sodium

overdosis, en natrium/sodium is dus een metaal wat communicatief is. Het is een zwaar reactief alkali metaal, wat dus overcommunicatief wordt in een overdosis, en dat zien we overal ter wereld, dat de mens overcommunicatief is, en overal maar inspringt en mee samenwerkt, net zoals te hoog sodium gehalte. Teveel aan sodium wordt tot een oversociale klets- en zeurkous, klefheid, vleiend, bevooroordeeld, overwerkt, lauw, laodiceaans, aan de laodiceaanse drugs, volgelingen van de afgod 'Laos', wat volk betekent. Laodicea betekent volksgerechtigheid, volksoordeel, in het Grieks, van laos (volk, natie) en dike (oordeel, gerechtigheid). Daarom werd Laodicea ook bestempeld als lauw en pretentieus, zelfovertuigend, eigengerechtigd, volksgerechtigheid, 'volksverblind', allemaal kudde-mentaliteit, achter de grote massa´s aansjokkend.

Ze zijn niet overtuigd van hun eigen ellende, zien hun zonden en problemen niet. Ze zijn blind. Ze zien niet dat ze arm en naakt zijn, net als in het sprookje van de nieuwe kleren van de keizer. Het is heel tragisch. Laodiceaanse kalveren worden gefokt voor hun vlees, en krijgen drugs toegediend om hen kalm te houden en gewillig, verdoofd. Ze zullen hun bevrijders eerder bevechten. Zoals Mark Twain zei : Het is makkelijker mensen te bedriegen dan mensen te overtuigen dat ze bedrogen zijn.

Het is koud en half berouw, als er sprake is van berouw. De bekering is half. Ze zullen er altijd tussenin blijven, en ze hebben vleselijke beloningszucht, net zoals veel honden, waarvan we weten dat ze veelal vraatzuchtig zijn.

Ze hebben een 'nu-moet-het-goed-zijn' mentaliteit, en daar willen ze dan voor beloond worden, in plaats van de lat bij henzelf hoger leggen. Het zijn geesten van afrafeling. Ze gaan voor het toetje. Het zijn pijpjes-rokers, ze hebben de geestelijke wapens omgesmolten tot tuingereedschap. Het zijn levensgenieters, als bourgondische elven en kabouters, lui, lauw en laf, de 3 L'en.

Lui, lauw en laf. Komt het je bekend voor ? Je ziet het overal om je heen. Durf je in jezelf te kijken ?

Het zijn de 3 L'en van de afgod Laos, de volksafgod, wat als een lens is, want wat doen de 3 L'en ? Juist ja,

die projecteren alles op de ander. Het is een filter die alles omdraait. Dat doet de drugs. Het is een spijbeldrug van Laodicea die de mens blind houdt. Het is niet meer bijbels, maar spijbels. Ze vullen hun gebrek aan kennis niet aan. Leren niet over de hoge principes, en als ze het doen is het alleen half half, omdat ze gewoon nog reserves hebben, en dat is allemaal de sodium overdosis, het valse geluk, het goud der dommen, wat zich heel wijs voor probeert te doen, natuurlijk, want de dwaas ziet niet dat hij dwaas is. Dat wil hij niet. Hij heeft zijn ziel verkocht aan de suiker.

Dus wat is de sodium overdosis, oftewel de sociale overdosis, het bourgonische ? Het is een soort suiker. Ja, je leest het goed. Het kan heel zuur overkomen, maar het suiker maskert zichzelf dan ook. Hele samenlevingen worden hierdoor gebouwd, hele culturen, hele bureaucratieën, dictatorschappen, en het zijn dus narco-staten, drugsstaten, met drugspyramide systemen, drugshiërarchieën dus, waarin we hebben te maken met ‘éénogen die heersen in de landen der blinden’.

En dat allemaal door de sodium overdosis, een al dan niet gemaskerd suiker, wel tien keer erger dan normaal suiker, want dit is supersuiker, opgehyped suiker, als een opgevoerde motor, als anabole steroïden.

Het is hypergevoelig, want alles moet volgens de etiquette. Het is het eenmaligheids-syndroom, en het halfmaligheids-syndroom, het neemt van alle toetjes een hapje, om weer vervolgens door te gaan naar het volgende toetje, als een karikatuur van het ware minderen en het ware ‘leven met de kleine beetjes’, wat natuurlijk iets heel anders is.

Uiteindelijk komt de sodium overdosis toch weer uit op ‘een beetje meer dit, en een beetje meer dat’, maar zal het zich vaak bij het beetje houden, want het is immers half-half, lauw, laocideaans, dus wel alle zwarte markten afstruinend, vanwege dat het een verbindings-element is.

Maar hoe werkt dat precies, nu ik toch dit balletje heb opgegooid ?

Wat zijn de symptomen van de sodium overdosis verder ?

Kijk maar om je heen. Mannetjes met stropdassen die de wereld denken te besturen. Mannetjes die niet rijk genoeg daarvoor zijn of denken daarvoor te dom te zijn zoeken dan hun heil in het gangster zijn, stelen en bedriegen, neppe en foute bling bling om anderen te imponeren, om zo toch nog een gevoel van controle te hebben en besturing. Daarom is de fetish van dit soort groepen ook vaak de auto, en als het moet huren ze die gewoon, zolang ze maar kunnen protsen en pretenderen.

Door de muziek heenpraten is dan ook vaak hun vak (rap). Nou, de mannetjes die dat dan allemaal teveel werk vinden nog die pompen hun spieren dan op, oftewel de spierbundel mannen, alsof dat nog wat zou voorstellen dan. Gewoon je spier-bundels laten zien, en klaar. Sommige mannetjes met stropdassen zien daar dan weer een markt in, en lopen daar dan omheen, als een idioot die zijn domkop heeft gevonden.

Mensen, weest toch op uw hoede. Mister Joe Sixpack laat zijn buik zien, om gewoon openlijk, ja, je leest het goed : openlijk, zonder schaamte, de afgod van de buik te prijzen, alsof dat wat voor te stellen heeft. Allemaal, ik zeg : allemaal, verschijnselen, symptomen, van de sodium overdosis, drugsflipping dus. Zeg dan maar helemaal goodbye naar je brein, want dat is wel het laagste van het laagste niveau van verstand en kennis van zaken, totaal onder het nulpunt al gezakt met een negatief cijfer, en dan ben je dus echt ver heen, maar sommigen zien het als de normaalste zaak van de wereld.

Misschien ben je dan ook niet verbaasd dat ik zeg dat sodium overdosis een ziekte is, ook een mentale ziekte. Pas dus op, want het zit vaak ook veel te veel in brood en ander bewerkt voedsel in de supermarkten, in de voedsel-industrie, die dus contracten heeft met de medische industrie, ik hoop dat je dat goed door hebt. Ja, de voedsel industrie heeft contracten met de medische industrie. Goed nadenken wat dit betekent.

Ook dus geen groente in potten of blikken kopen,
want daar zit dus veel toegevoegd zout bij. Koop dus
groente uit het vriesvak, waar vaak geen extra toegevoegd
zout bij zit, of neem je eigen groente tuin, of haal
gewoon verse groente.

Nu : sodium overdosis, gemaskerd suiker, tien keer
erger dan normaal suiker. Dat ging zich ontwikkelen
tot zuurstof. Over zuurstof hebben we het laatst gehad.
Door de juiste mineralen en sporen-elementen kan het
zuurstof omgezet worden tot natuurgas, waaruit de mens
kan leven. Zuurstof is dus een gemaskerde sodium overdosis
hier op aarde. Wie denkt dat zuurstof allemaal onschuldig
is en natuurlijk begrijpt niks van hoe de matrix werkt en
begrijpt niks van dat dit de wereld is van de duivel, buiten
het paradijs, waar de mens bloot is gesteld aan zwaar vergif.

De mens is vergiftigd door zuurstof ja, zwaar vergiftigd, en
de mens heeft het nodig om te leven. Zuurstof is net als de
zon voor 99% schadelijk !! Knoop het in je oren. Zuurstof
KAN dus omgezet worden in natuurgas door de juiste
mineralen en sporen-elementen die o.a. te vinden zijn in
zeezout/natuurzout. Dit gaat NIET langs de geestelijke
wereld heen. Dit is dus ook grotendeels geestelijke scheikunde
van het paradijs. Ook is dit geestelijke wiskunde.

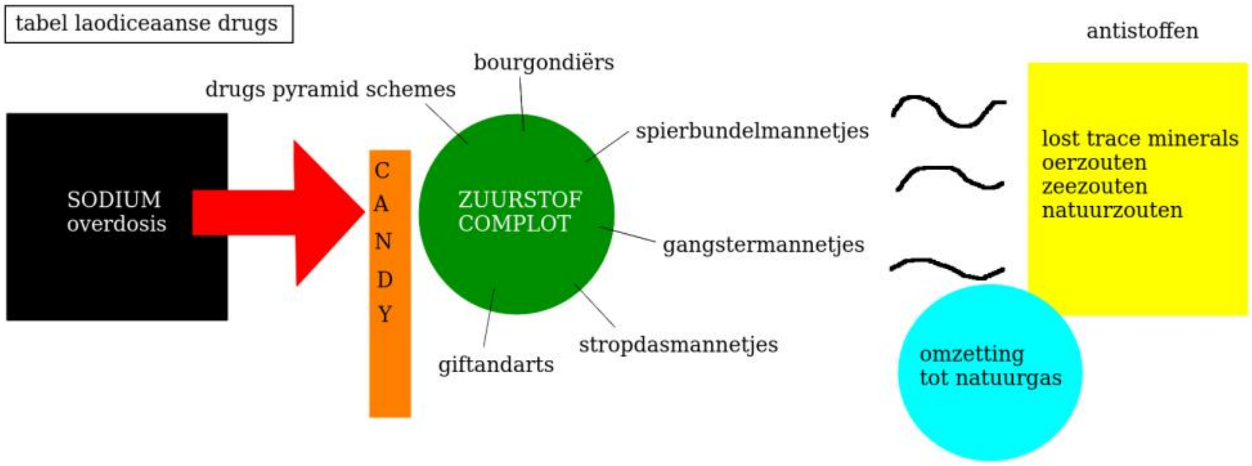

Hoofdstuk 56. Loskomen van de Laodiceaanse drugsverslaving
(Het zijn bepaalde hexagrammen van de I Tjing
die met elkaar in gevecht zijn)

Hoe ging die eerste ontmoeting tussen Adam en Eva ?
Velen denken er niet lang over na.
Ze maken van Adam en Eva iets heel romantisch,
om hun bad producten te verkopen, hun piepende eendjes.

Denk je eens in hoe het gegaan is.
Adam en Eva kenden elkaar nog helemaal niet.
Het waren beiden wilden.
Ze waren beiden in grote angst.
Zou de ander een roofdier zijn,
misschien sterker dan hen zelf ?
Wat zou er dan gebeuren ?
Dan ben je afhankelijk aan de genade van de ander.

Nee, het ging er helemaal niet romantisch aan toe.
Ze waren bang en moesten elkaar nog toetsen.
Ze raakten in een groot gevecht.
Ze waren verwonderd over elkaar, maar vreesden elkaar ook.

Eva was als paradijs vrouw, als natuur vrouw, veel en veel
sterker dan Adam, en die kwam tot Adam, omdat Adam om
leiding had gevraagd, om een hulp. Maar dat moest eerst
getoetst worden. Wat als Eva de duivel zou zijn geweest ?

Daarom raakten ze in gevecht, maar Eva was veel sterker,
omdat ze van God gegeven was. Ze was als een soort
moeder voor Adam. Adam moest nog veel leren, terwijl
Eva veel wijzer was, wat ook verklaarde dat ze veel
sterker was.

Pas na de zondeval was de man sterker dan de vrouw, dus
alles draaide zich om.

In de paradijselijke situatie was Adam volgzaam tot Eva, want Eva moest hem inwijden in de hogere kennis. Zo wordt dat ook beschreven, en dat verhaal kun je positief uitleggen en negatief. Er is een hogere Eva en een lagere Eva.

De grootheid van Eva wordt verklaard in hexagram 19 van de I Tjing. De grootheid is de vooruitgang, de progressiviteit, de vooruitgang van wijsheid, eerlijkheid en vrijgevigheid. Het gevaar ligt erin als men sterker wordt dan zijn voorzichtigheid, en dat is ook precies hoe de zondeval plaatsvond. Sterkte en grootheid werd losgekoppeld van al deze deugden, en zo werd de mens verblind en ging aan de Laodiceaanse drugs. Zo ontstonden er een lagere Adam en Eva van het ego, en daarin was alles omgedraaid.

Hexagram 19 is de Lien, de Toenadering, de Confrontatie, het toetsen. Deze is in groot gevecht met hexagram 11, smooth peace.

Lien is het volwassen worden, het achterlaten van de jeugdige dwaasheid. In de Lien is het luisterende aspect (aarde) groter geworden dan de blijmoedigheid (het meer). Het gevaar is altijd dat de mens blijmoediger wordt dan dat hij luistervermogen heeft. Dan raakt de mens verblind, en dat is ook een oorzaak geweest van de zondeval. Vandaar dat Lien, de ijverige studie, in gevecht is met Tai, de overmoedige vrede, oftewel de new age.

Nee, het is geen tijd om overvloedig te gaan shoppen in de new age, new age boek na new age boek, als je de toetsfundamenten en toetsprincipes nog niet kent en hebt geleerd. Dan ben je gevaarlijke plezierreisjes aan het maken. Dan ben je een slaaf van Tai, van de smooth peace, van vrede, vrede, terwijl er geen vrede is. Het is een verblindende vrede.

Het westerse christendom zakte diep in die putten toen ze de Ismaelitische grondbasisssen van het toetsen hadden gedemoniseerd. Ismael was altijd een beeld van het toetsen geweest. Hij was in vijandschap met ieder mens, en ieder mens met hem. Hij was voorzichtig. Hij ging niet vleien en huichelen. Hij nam geen geschenken aan, geen steekpenningen.

Het westerse christendom had het toetsen, de voorzichtigheid, overboord gegooid, in ruil voor aardse macht en weelde, om hun markten te waarborgen, en zo zakten ze diep in de new age, in de Laodiceaanse moerassen, omdat hun lichten groter

waren geworden dan de hemelse duisternissen.

Daarom moest de islam komen. Mohammed was als de wederkeer van het Ismael principe, van de toetsprincipes. Hij wees op de armenbelasting, het helpen van de armen, om zo uit buitensporige, verblindende Laodiceaanse, bourgondische levensstijl te kunnen vluchten.

Daarna kwam het tijdperk van Calvijn, die een beeld was van het eeuwige touw, van de hemelse gebondenheid, en die net als Mohammed wees op de armenhulp. Je kan zeggen wat je wil over Mohammed en Calvijn, en er valt heel wat te zeggen, maar ze brachten ook een paar hele belangrijke principes. Ze doofden vele Laodiceaanse lichten, en brachten de nodige hemelse duisternissen van het toetsen en de demonologie, van de duisternis kennis, en ellende kennis weer terug, de kennis van de zondeval, en van de noodzaak tot bekering en soberheid, waakzaamheid.

De islamieten verwachten in de ramadan, in de uitoefening van het minderen en het hongeren de grootse duisternis, oftewel de wederkomst van Lien, hexagram 19. Zorg ervoor dat je ziel niet weggevreten wordt door overmoedige lichten van zelfovertuiging. Zorg ervoor dat je islamitische en calvinistische factor voldoende zijn.

De hexagrammen van de I Tjing zijn in grote strijd met elkaar, opdat zo de mens loskomt van bedriegelijke vraatzucht, die altijd met vele smoesjes en excuses komt.

Lien betekent ‘groot worden’, volwassen worden, in de deugden dus, niet losgekoppeld daarvan groot worden, want dan is het vals.

Dat is een strijd tegen de Tai hexagram van de new age. De Tai hexagram moet dus afsterven.

Deze strijd is zwaar, niet makkelijk, want Tai is sluw, en zal door ieder gaatje proberen heen te komen, door ieder gebrek aan kennis. Daar maakt hij dankbaar gebruik van.

Ook in de I Tjing kan er een positieve en negatieve uitleg zijn. Er is een hogere I Tjing en een lagere

I Tjing, en de hexagrammen zijn in oorlog met
elkaar om elkaar uit te zuiveren.

De I Tjing is één van de oudste boeken van de
wereld. Het is de Chinese bijbel.

Lien werkt samen met hexagram 7, wat de hexagram
van de demonologie is, van de geestelijke
oorlogsvoering, het leger. Hierin is het luisterende
(aarde) verbonden aan het onpeilbare (water),
dus wetende dat je niets weet (Socrates). Deze
hexagram heet Sje. Lien wijdt de mens in door
Sje, de demonologische kennis, als Eva die
Adam hierin inwijdde, als de oorlogsgodin.

Sje brengt onderscheiding.

Tai heeft ook versterking ingeroepen, namelijk
van zijn fundament, Twei, het blijmoedige (meer),
hexagram 58. Het gevaar van deze hexagram is
dat het het berouw en de ellende-kennis kan doen
verdwijnen. Deze hexagram heeft zijn eigen
discipline en bekering, want er moet aan heel wat
voorwaarden voldaan worden om deze hexagram
gunstig te stemmen. En dan is vreugde de beloning.

Mensen, pas toch op met vreugde. Alleen in de
kennis is ware vreugde, maar die is gematigd.
Ga niet zomaar voor de vreugde en de vrede.
Jezus kwam niet om vrede te brengen, en ook
Mohammed en Calvijn niet. Zoek de dingen die
boven zijn.

Twei is de jongste dochter, de glimlach van
het meer, van zelfovertuiging en vrede.
Met dit beeld worden de jonge Nederlandse
meisjes door hun families doodgegooid,
want dan zijn ze verkoopbaar. Ze moeten
als een Chinees product zijn, waar we het
veel over hebben gehad : de schattige,
altijd glimlachende Chinese meisjes.
Ze zijn aan de Chinese drugs,
de Laodiceaanse drugs van de new age.

Lien werkt ook samen met hexagram 33,
T'oen, de terugtocht, de regressie dus,

dat je terug gaat naar de fundamenten waar je dingen hebt verloren, om je gebrek aan kennis op te vullen. Dus ga de geschiedenis in, en pas op met allerlei moderne boeken die niet terugwijzen op de principes die vroeger gegeven waren, de goede principes, de basis-principes.

New Age werkt al vanaf den beginne, maar ook de hemelse kennis, en die lijnen zijn altijd met elkaar in oorlog geweest. Tijd om los te komen van de verslaving aan de Laodiceaanse drugs, Chinese drugs. Loskomen van het oost-indisch doof zijn naar de hogere kennis.

LOSKOMEN VAN DE LAODICEAANSE DRUGSVERSLAVING

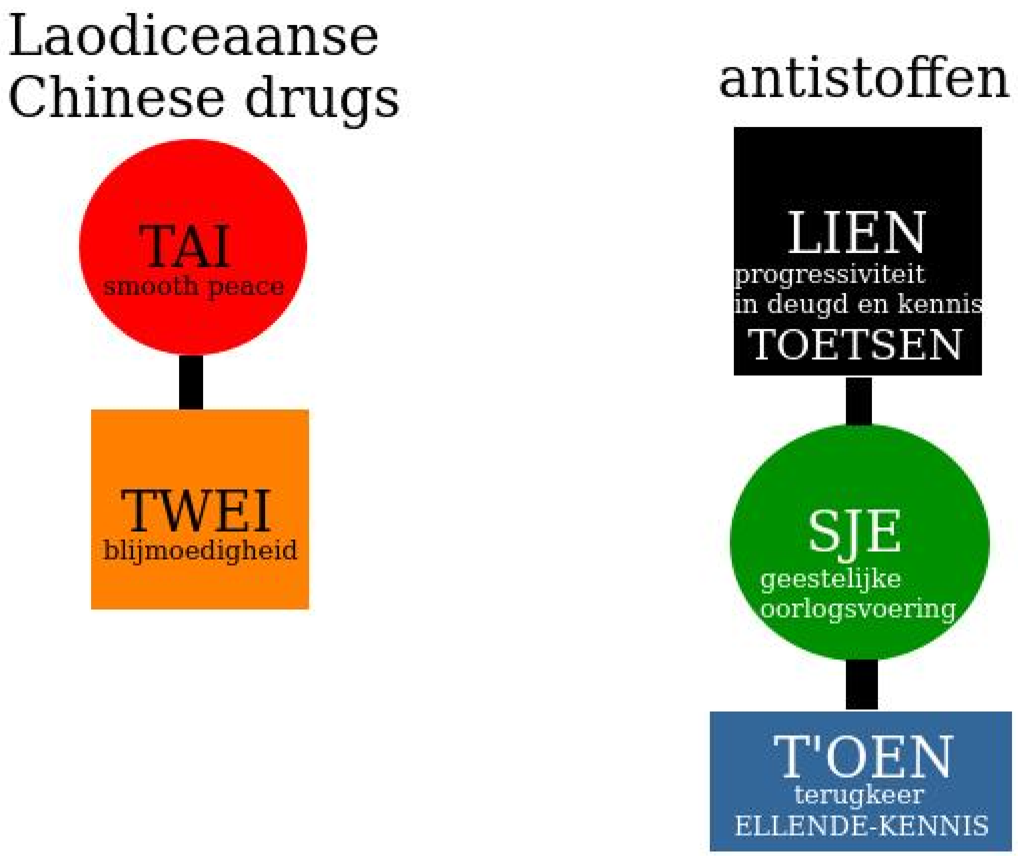

We gaan nog even verder met dit onderwerp.
Gisteren was er een beginnetje gemaakt met hoe die drugs precies in elkaar zat,
maar dit gaat dus nog ingewikkelder worden.
China zit dus achter die drugs, die laodiceaanse new age drugs, dus het is gewoon een Chinese drugs, dus gaat ook over de I-Tjing.
We hebben met Chinese wetenschappers te maken, dus daar mag niet te simpel over gedacht worden, dus uiteindelijk komt het aan op diepe scheikunde om die drugs te kunnen afbreken. De antistoffen zitten dus ook in de I-Tjing, in China, dus er is een oorlog tussen die hexagrammen, tussen de lagere I-Tjing en de hogere I-Tjing.

Hoofdstuk 57. Loskomen van de Laodiceaanse drugsverslaving - 2
Verschil tussen de Laodiceaanse verslaafde en de sobere afgekickte

zie plaatje

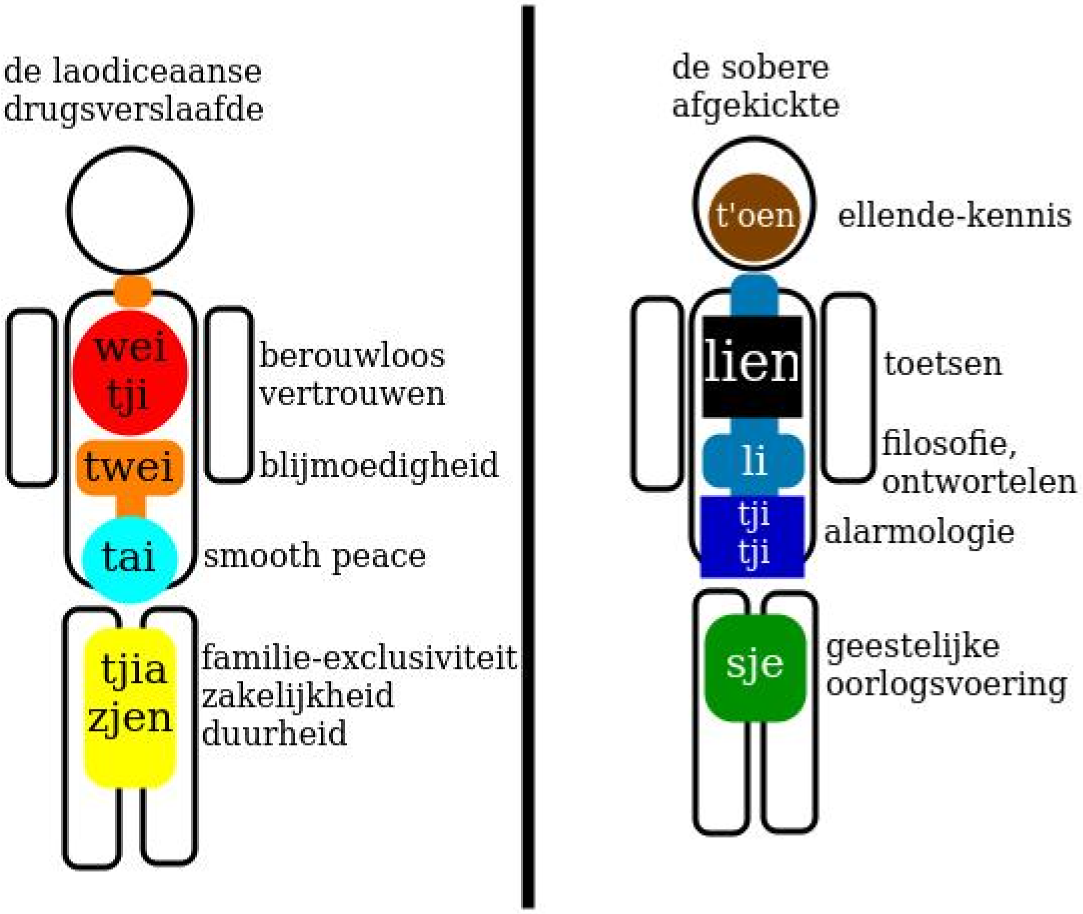

Ik had een droom over I Tjing filmpjes van I Tjing feesten en I Tjing vrolijkheid, wat we al helemaal niet kunnen gebruiken nu. Er werd ook muziek gespeeld. De vrouwen waren schaamteloos op blote voeten, en de rillingen gleden over me heen. Ik was in het eerste ouderlijk huis in een parallel wereld. Vader en moeder kwamen thuis, en vader was een hexagram van de I Tjing, als een planeet, als een natuurverschijnsel. Ik hoopte maar dat ze geen I Tjing filmpjes voor me hadden meegenomen zoals de I Tjing feesten.

Er gleed een warmte over me, over mijn borst, en toen begon mijn stuitje te gloeien. Het was een andere hexagram. Er was oorlog binnen de I Tjing. De antistoffen vielen de ziektekiemen aan.

Tai, smooth peace, was het stuitje van de Laodiceaanse drugs, en daarom werd mijn stuitje warm van een andere hexagram om me ertegen te beschermen. En mijn borst gloeide van de hexagram van de vader, van het gezin.

Ik ging toen met vader naar de CD-speler om dingen te testen, want we waren bezig de Laodiceaanse drugs af te breken. Hij vroeg of hij bepaalde muziek kon draaien. Ik kende die muziek niet, en ik zei : ‘Ga je gang.’ Hij begon toen te klikken met een afstandbediening.

Boven waar vroeger de ouderlijke slaapkamer was was nu een computer kamer, waar je uitkeek op de straat. Ik keek op de computer monitor en het was allemaal programmerings-taal. We waren alles opnieuw aan het programmeren.

Als schepping en zekerheid zo vals is moet er eerst twijfel en chaos komen. De mens is ingedut in berouwloos vertrouwen. Dat is de strijd tussen hexagram 63 en 64, de laatste twee. Hexagram 63 is na de voleinding, en hexagram 64 is vóór de voleinding. De mens heeft alles al vals voleindigd, heeft alles al in kannen en kruiken. Men is vóór die voleinding, want men prikt er niet doorheen. Men blijft onder de plak zitten. Daarom moet de mens er doorheen prikken en ‘na de voleinding’ gaan, om op te gaan tot de ware voleinding, die veel langer duurt, wat een veel langere, en veel smallere weg is.

Laten we naar de anatomie kijken van de Laodiceaanse drugs :

Wei Tji, het berouwloze vertrouwen, is het hart. (64)
Twei, de blijmoedigheid is de ruggegraat. (58)
Tai, de smooth peace, is het stuitje. (11)
Tjia Zjen, de familie-gehechtheid, is de benen (37)

De familie-gehechtheid is zakelijk en duur.

We zien dus zo een soort chakra-systeem van de Laodiceaanse drugs die de mensheid onder controle houdt.

De anatomie van de antistof is :

T’oen is de terugkeer, de ellende kennis, het hoofd. (33)

Lien is het toetsen, de groei in deugd en kennis, het hart. (19)

Li, de gefundeerdheid, ruggegraat (30)

Li, hexagram 30, is een goede fundering hebben voor alles. Ook is het de territoriale oorlogsvoering, dat de aanvoerders van het kwaad uitgeschakeld moeten worden, zodat ook de meelopers in gevangenschap gaan, oftewel : het kwaad moet bij de wortels worden aangepakt.

Hexagram 63 is voorzichtigheid en vreze. Mooie kleren worden tot lompen. Het is de val van Laodicea. Tji Tji. Dit is het stuitje. (63)

Sje is de geestelijke oorlogsvoering, de benen. (7)

Hoofdstuk 58. de orionisering van de wereld

China en India zijn ver afgedreven van hun Afrikaanse oerbron, en daarom moeten ze veel gerecycled worden, geafrikaniseerd. Ook Amerika is erg afgeweken van zijn Afrikaanse oerbron, en moet daarom geafrikaniseerd worden. Maar Afrika is deels ook ver afgeweken van zijn indiaanse oerbron, en daarom moet Afrika gedeeltelijk geindianiseerd worden, zoals de indianen deels geafrikaniseerd moeten worden.

Ik had vroeger dromen over gezonken eilanden tussen Amerika en Afrika waar amazones woonden, dus vroeger was er ook een soort brug tussen Amerika en Afrika. Zowel Amerika als Afrika zijn ook zwaar van hun amazone oerbron afgeweken, en moeten daarom ook deels geamazoniseerd worden. De sleutel hiertoe ligt in de verloren eilanden tussen Amerika en Afrika en de verloren brug tussen Amerika en Afrika. Ook ligt de sleutel in het oerorionse Afrika, ook wel Orpeo genoemd.

Nu, Afrika, de indianen en de amazones zijn ook heel ver afgeweken van hun gereformeerde oerbron, en daarom moeten zij ook gereformiseerd worden, zoals het gereformeerde ook heel erg is afgeweken van de Afrikaanse oerbron, de indiaanse oerbron en de amazone oerbron, en daarom moet het gereformeerde ook veel geafrikaniseerd, geindianiseerd en geamazoniseerd worden.

Alles moet doorvertaald worden tot de oerbron van de natuur, van de hogere filosofie en theologie.

Er is teveel van Orion afgeweken. Daarom moet veel ook weer georioniseerd worden.

Hoofdstuk 59. De mens is vee van Laodiceaanse boeren

De mens is zelfbewust, niet kennisbewust, en al helemaal niet ellende bewust. Het zijn Laodiceaanse kalveren die gefokt worden voor de slacht, maar daarvoor zwaar aan de drugs worden gehouden om ze kalm te houden. Dat is wat deze aarde is. Zoete, vleiende woorden willen ze horen, anders zijn ze op hun teentjes getrapt. In het Munchhausen syndroom verzinnen ze van alles over de ander, en bouwen zo hun roddelbladen op waaruit ze leven. Dat is hun bijbel, hun zelfbewustheid en zelfbelangrijkheid. De waarheid willen ze niet horen. De waarheid doet pijn, en ze willen niet lijden voor het goede. Ze willen snoep, geen discipline. Zo gaan ze als Danaïden door het leven, afgeleid tot bijzaken, wat hun werk is geworden. Ze werken voor het grote niets, altijd maar weer water gieten in een bodemloos gat.

De grootste strijd van de mens is niet tegen de vijand, maar tegen zichzelf en zijn redders. De mens is zo’n beetje overgered, overbehouden, in schijnveiligheid. Waar hebben al deze zogenaamde

redders de mens naartoe geleid ? De mens is ondankbaar geworden, nooit tevreden, en de mens heeft de roze bril opgekregen, ja, zelfs nu nog, nu de plagen zijn gekomen, wil de mens van geen bekering, berouw en ellende-kennis weten, en proberen ze alles weg te praten, alles goed te praten. De mens weet alles beter. Dat de ander ook een mens is en weer tegengestelde ideeën heeft schijnt de mens niet te intereseren, want de mens zelf weet het toch altijd beter, en is altijd maar weer 'the special cookie in the jar'.

Dan is het hoog tijd dat de mens teruggaat naar het 'Ik ellendig mens', en naar het 'gij geheel anders'. Zondert u af. Waar u mee omgaat wordt u mee besmet. Allereerst is dat dus geen strijd tegen uw vijand, maar tegen uw redders en uzelf. Het Munchhausen syndroom heeft alles omgedraaid. Het zijn allemaal verzinsels van de mens, over elkaar, en over zichzelf.

En bidt dan :

'Uw Woord is leven.
Dank U voor Uw Woord.'

Alles staat namelijk al geschreven. Alles is al volbracht, maar de mens moet het Woord wel eerst opnemen.

'Oh, hemels Woord, kom toch in mijn hart en leidt mij.'

De mens moet het Woord gaan dragen, in zijn hart binnenlaten, en dit Woord koesteren.

Woord met Woord vergelijken, en niet zomaar kersen gaan plukken, niet zomaar papieren pauzen gaan maken en navolgen, want de letter doodt. Het moet gaan leven in je hart, en dat gebeurt als je het levende Woord ontvangt en gaat uitwerken. Wordt niet bitter, maar ween bitter over de zonde, en de ellende, en ga de onwaardigheids-oefeningen doen om van alle vals aangemeten en gestolen waardigheden weer los te komen. Wees eerlijk naar jezelf. Wees bereid om te strijden tegen je drugsverslaving. Wees bereid het zoonschap tot de wereld af te leggen, en het zoonschap tot de hemel aan te nemen.

Hoofdstuk 60. De tien ijspijlen

Ik had een droom dat de mens de spullen buiten had liggen in het veld, in de tuinen, en telkens weer werd de mens opgeroepen om de spullen naar binnen te brengen, maar de mens luisterde niet. Er kwam toen een wind die alles begon weg te blazen, als het einde van de wereld, en er waren lichten, maar toch werd het einde van de wereld toen uitgesteld, en er kwamen tien ijspijlen die op gespannen bogen werden gelegd diep onderin de aarde. De mens staat onder schot. De mens moet leren wat hij moet leren en niet meer uitstellen.

Al lang geleden werd verkondigd dat Nederland wordt beheerst door een geest van uitstel, genaamd Askelon. En we weten allemaal dat van uitstel afstel komt. Nederland moet zich hiervan bekeren.

Hoofdstuk 61. De wond is het medicijn

Ik was in mijn oude school, het college, en liep naar het lerarengedeelte, door de lerarengang en ging de lerarenkamer binnen. Even later kwam de secretaresse naar me toe, een wat oudere vrouw, en ik sprak tegen haar, maar ze zei dat ik hier niet mocht komen. Ze probeerde streng te zijn, maar dat lukte niet echt, en ik voelde dat ik overwicht had. Ik had het toen met haar over andere onderwerpen, maar ze probeerde telkens me duidelijk te maken dat ik hier niet mocht komen, en dat was vanwege hogere hand, en dat ze in de gaten werden gehouden. Ik zei toen dat wij ook afgeluisterd werden en gefilmd werden soms. Toen zei ze : 'Oh ja ?' En toen hadden we het daar allemaal over. Er was ook de jongere secretaresse van vroeger, maar die deed verder niks en zei ook niks.

Dit was een droom. Daarna droomde ik over een landkaart van Orpeo en in het mid zuiden was er een gebied wat Egics heette. Ik was daar toen in de woonwijken. Het was mooi en warm weer. Het begon toen te donderen in de verte, en ik wilde schuilen. Ergens op een veldje stond een klein kerkje, maar van binnen was het een schuur. Ik ging daar toen naar binnen. Het was gewoon een openbare schuur. De donder scheen niet veel voor te stellen, dus ik ging al snel weer naar buiten, en ging toen door de woonwijken. Er waren wat kinderen waar ik langsheen liep, op de stoep. Er kwam toen een jongetje aanrennen die wat vuil had rondom zijn ogen en ook op andere plaatsen, en hij zei dat hij verwond was. In mijn ogen was het gewoon vuil, en ik zei dat hij zich even goed moest wassen, maar hij zei toen dat hij nergens naar binnen mocht. Er was tussen de huizen aan de overkant een langwerpig gebouw met een openbare douche ruimte en was ruimte, en daar nam ik hem toen naartoe. De douche daar gaf direct warm water en ik begon het vuil van zijn oog en hand weg te spoelen. Ik voelde toen wel dat het een soort wond was, maar onzichtbaar. Het voelde heel broos aan maar was tegelijkertijd een medicijn. Het beschermde de jongen ergens tegen. Ik voelde dat ik zelf ook die wond had toen. Het gaf me een soort van rodig zicht. Er waren overal openbare ruimtes waar mensen gebruik konden maken, dus het feit dat de jongen nergens in de huizen naar binnen mocht was niet zo'n probleem. Het dorp waar ik was was gastvrij over het algemeen vanwege allerlei openbare voorzieningen.

Hoofdstuk 62. Alleen Ezau zal aan haar ontkomen

Het speeksel van Kakia is een
slangengif waarmee ze haar cosmetische
rotzooi heeft gemaakt, godslasterlijke

chemische giffen waarmee ze de hoofden
van de mens dolmaakt en hen tegen
elkaar opzet. Ook haar moedermelk heeft
ze er doorheen gemengd. Alleen Ezau zal
aan haar ontkomen. Hij werd teruggefloten
door de amazones. Genoeg was genoeg.
Odenlech 18:78

Vannacht had ik een droom over de giftandarts. Die heeft tijdenlang gif lopen dumpen, onder dwang, in de mens, wat er dan permanent inzit. Er ging een soort rubberachtige of plastic-achtige stof in het bloed van de mens zitten, wat zich vormde tot slierten, door het hele lichaam heen. Het begon aan de oppervlaktes te komen en ik moest het eruit trekken. Ik voelde me heel anders toen het eruit was getrokken. Het gif wordt van geslacht tot geslacht doorgegeven.

Alleen Ezau zal aan haar ontkomen lezen we in het boek Odenlech van de nieuwe bijbel. Het gaat over de verschrikkelijke heks Kakia, de heks van goddeloze wereldgezindheid, van moderne en luxe prullen die de mens hebben omgekocht en tot slaaf hebben gemaakt, waarvan de giftandarts een voorbeeld is.

Waarom Ezau ? zou je denken. Ezau telde zijn sociale status niet, zijn eerstgeboorterecht. Hij was hongerig naar het Woord van God, waar het kommetje rode soep van Jakob een beeld van was, en zo ruilde hij zijn vleselijke status in voor het Woord, wat de beste keuze is wat een mens ooit kan maken, en kwam toen pas daadwerkelijk zijn zonde en ellende onder ogen, vanwege dat het Woord overtuigd van zonde en de rotzooi en ellende laat zien, en hij weende bittere tranen.

Dit is dus precies het tegenovergestelde van het leven wat de Laodiceaanse heks Kakia aanbiedt aan de mens, want dan zie je je ellende niet, en denk je dat alles goed in orde is en vredig.

Hoofdstuk 63. Het evangelie is niet voor de braven

Het evangelie is niet voor braven. In de kerken zijn allemaal braven. Ze zijn braaf naar elkaar, bang om er niet bij te horen. Ze durven geen heilige huisjes in te trappen, oh zo bang over wat de ander daarvan zou zeggen. Ze zijn braaf en doods. ‘Alleen Ezau zal aan haar ontkomen,’ staat er geschreven. Ezau was een rebel. Hij had niks met sociale hiërarchieën te maken. Hij gaf niet om zijn eerstgeboorte-rechten. Hij was een kind van de wildernis, strijdende tegen de machten van het vlees. Hij gaf alles op voor het kommetje soep, het beeld van het Woord van het hemelse, waar hij hongerig over was, en hij kwam tot de ellende-kennis, had kennis over hoe diep de wereld, de aarde, was gevallen, in de zondeval. Hij wist hoe groot de zonde en de ellende was. Daar weende hij over, daar zuchtte hij over.

Het evangelie is niet voor braven, niet voor de brave Hendrikken en andere brave borsten in de stad, de Johnny-too-goods. Neen.

Er is niets geheimzinnigs aan het verhaal van Adam en Eva en de slang in het paradijs. De slang is het geslachtsdeel van Adam wat symbolisch moet sterven om zijn zaad te geven, wat al in Egypte te vinden was in het verhaal over Ra en de slang (apep). Het zaad van de vrouw, haar vagina, zou de slang overwinnen, de slang onder haar voeten vertreden. Dat was het symbolische middel door de hemel gegeven om de mens los te krijgen van de zonde, te wassen.

Nee. Het evangelie is niet voor de braven die denken dat sexualiteit er niet toe doet, dat het vies is, dat er niet over gesproken mag worden, vooral niet in de kerk. Dat geloof je toch zeker niet ? Er moet juist betekenis komen in deze dingen, waarom God het geschapen heeft, anders is er misbruik, en dat gebeurd in de stad omdat ze niet weten wat het is.

Het evangelie is niet voor de braven. Jezus had niet zoveel op met tempels en kerken. Hij ging er soms naartoe met een gesel, als een rebel tegen deze machten. De kerk is vaak werelds. Kom daarom tot de hogere kerk, de hemelse kerk, die in je hart is. De kerk is geen gebouw. De kerk ben je zelf, en je hebt niemand van node. God is immers in je.

Ezau zocht naar deze kerk, naar Eva, in de wildernis. Daar deed hij alles voor. Daar liet hij alles voor achter, en telde zijn leven en sociale status niet. Hij liet de doden de doden begraven, en daarom was Ezau een voorloper van Jezus. Nee, niet de Jezus die ze in de stad prediken, maar de wildernis profeet, Jezus, die als voorbeeld was gesteld. De ware Jezus was als een tegendraadse, rebelse Jeremia. Ja, hij was zowel de leeuw als het lam. Hij keerde de andere wang, maar droeg ook een gesel. Hij was niet mama’s zoete lieve kindje. Maar ze hebben Jezus tot een marktproduct gemaakt in de stad, als een keurig nette heer die altijd ja en amen knikt bij wat de mens dan ook doet. Ze hebben een roze Jezus gemaakt die hen op hun wenken bediend, en die altijd precies denkt zoals zij denken. Maar de ware Jezus, Yeshua, was zoals Ezau, die niets ophad met de stadse maatstaven, en overal tegenin ging. Hij zwom in tegen de massa’s dode vissen.

Hoofdstuk 64. Mother Ocean

Mother Ocean,
She pulls me up and under to show me her story,
She is the heart of nature,
Only savages are devoted to her,
while the hypocritical hippie tribes have sacrificed their brave youthfulness
to the gods of greed of the cities.
These are pirate tribes,
and they’re tattood en enslaved by their greed.

Mother Ocean speaks in the hearts of the true savages
who have left all these pirate cities and their possessions behind.
Mother Ocean is the everlasting voice of nature.
Without her we would have lost everything and there would be no life possible.
The pirate ghosts of the cities have mimicked and mocked everything native,
as the dark shadows and oracular reflections the soul has to overcome and unriddle.

Hoofdstuk 65. ‘if you mistreat me, i choose the side of your father or mother’

Ik had een droom over een meisje wat mij slecht had behandeld. Ze had haar eigen kerk, en ze leefde in onmin met haar vader, die ook zijn eigen kerk had. Ik probeerde het met haar uit te praten, maar ze hield voet bij stuk. Ik hoorde ook bij haar kerk, maar zei dat als ze niet zou stoppen mij verkeerd te behandelen, dan zou ik overstappen naar haar vader’s kerk. Ik zag toen haar beteuterde gezicht. Het was een droom met een open einde.

Wat kunnen we van deze droom leren ? Wees dankbaar met de vriendelijkheid die je ontvangt. Als je verkeerd wordt behandeld door iemand, kies dan de zijde van hun moeder of hun vader. Natuurlijk zitten daar haken en ogen aan. Wat als je verkeerd wordt behandeld door die moeder of die vader van die persoon ? Dan kies je vervolgens de kant van hun vader of moeder, enzovoorts, maar wat als je zelf mensen verkeerd behandeld hebt en je gewoon je les moet leren ? Soms beschouwt de mens iets een verkeerde behandeling, terwijl de mens het nodig had, want de mens heeft ook tucht en opvoeding nodig. We mogen mensen niet naar de mond praten, en vriendelijkheid mag nooit ten koste gaan van de waarheid. De kussen van de vijand zijn overvloedig, maar de wond door een vriend geslagen is welgemeend. Als je volhard in het verdoezelen van de waarheid dan hebben de mensen al het recht om de kant te kiezen van je vader of moeder.

Hoofdstuk 66. lijstje naslagwerken bij de nieuwe bijbel

Hier is een lijstje van studie boeken, bijgeschriften, achtergrondgeschriften, etc. die handig kunnen zijn bij het bestuderen van de boeken van de nieuwe bijbel :

VUCH :
- De Calvijn code

- Het leven is literatuur

ZEEËN :
- Ragnarok ontsluierd 2
- Het Orionse Afrika

ANDERLECH :
- Van Heidelberg tot Dordrecht

BELECH :
- De Wachters van Dordt

VISSEN :
- De Ontsluiering van Genesis

STRANDEN :
- Leven op de paradijs aarde 2

RIVIEREN :
- Leven op de paradijs aarde
- De Venezuelaanse muur
- Het Kehatitische verschijnsel

ODENLECH :
- De Aretaïtische Filosofie
- De Logistieke Filosofie

DE TETRATEUCH (Behemma, I+II Duizen, Kamba)
- The World Beyond Fairytale
- De Vur
- De Moeder Bijbel - De Hogere Canon
- De Bilha
- The Dark Sorsol
- De Halal

II KAMBA :
- De Twaalf Kleine Profeten
- De Egypte Code

III KAMBA :
- De India Code

II BEHEMMA :
- Het Plumares mysterie

WERKTUIGEN :

- De Afrika brug

II WERKTUIGEN :
- De Amerika brug

III WERKTUIGEN :
- Het filosofische voortijdse Afrika

IV WERKTUIGEN :
- Rigil Kent ontsluierd

EWA :
- De contextuologie
- De recyclocratie
- Van reformatie tot regressie - De Rodenbergse Catechismus

Hoofdstuk 67. De Zondologie

We kennen allemaal de reformatie. Daar zijn wij uit voortgekomen, zo goed en kwaad als dat ging. Het strijdveld was in psychologie en sociologie, want er werden gevaarlijke psychologische en sociologische spelletjes met de mens gespeeld, en eigenlijk was dit gewoon een gebrek aan psychologie en sociologie. Religie in de handen van onwetenden is gevaarlijk geschut.

Het volk is inderdaad ten gronde gegaan door een gebrek aan kennis, wat zowel de nieuwe als de oude bijbel stelde. Psychologie en sociologie kunnen ook niet begrepen worden zonder de antropologie, de menskunde. De menskunde laat de grotere context zien. Maar ook in de antropologie liep de mens vast, en ging de mens in cirkeltjes bewegen.

De mens kent namelijk het verschijnsel van de vrouw niet. De man en de mens kunnen niet begrepen worden zonder degelijke amazonologie, oftewel de vrouwkunde. De mens heeft zichzelf gesaboteerd door een gebrek aan vrouwkunde, en nu rotzooit de mens maar raak met vrouwen, wars van enige kennis, niet gehinderd door enige kennis. En die gewoonte voert zich ook door in de andere takken van de wetenschap. Nu speelt het volk dan voor leider, maar is hierin niet bekwaam, zoals de nieuwe bijbel stelt. In het land der blinden is éénoog koning. Waar blinden blinden geleiden daar gaan dingen niet goed, en dat zien we overal om ons heen, tenminste, als we nog kunnen zien en daarvoor niet blind zijn, niet laodiceaans.

De mens moet de zondologie leren, de ellende-kennis, weten wat wel en niet zonde is, en hoe groot de zonde en ellende is, wat zowel de heidelbergse catechismus stelt als de nieuwe bijbel catechismus. Als er geen degelijke zondologie is, dan wordt de demonologie van de mens corrupt, als een projectie. Dan raken de filters van de mens verward, vervuild. Daarom is 1953 een belangrijk jaar, toen er een scheuring kwam in de gereformeerde gemeente. De zondologie werd ingevoerd, en de zondelogen scheidden zich af. Dat werd toen de GGiN, de Gereformeerde Gemeenten in Nederland, o.l.v. Steenblok en Mallan. Dat was een belangrijk fundament voor herstel van de Nederlandse theologie.

We moeten verder (reformatie), maar ook terug (regressie), naar het Nederland wat nog Nederduits was, naar het Germaanse Nederland, maar uiteindelijk komen we dan bij de amazone bron van Nederland aan. In het Amazone tijdperk heette Nederland Beloch-Amazonië, en dat waren Nederland en België, Zuid-Nederland, bij elkaar.

Waar geestelijkheid overgeestelijk wordt mist het belangrijke principes, telkens weer. Dit is ook het geval als religie overreligieus wordt.

Vandaar dat we ook spreken van een Beloch-amazons Zondologisch-Gereformeerde Kerk, wat de bron is van de Nederduits Gereformeerde Kerk. Zo gaan we nog een laag dieper, en dat is wel nodig om aan de geesten van Alva, en ook de geesten van het hypercalvinisme, en het hypergereformeerde te ontkomen.

Duitsland :
1500-1600 Theologische Reformatie (Luther, Calvijn)
1700 Filosofische Reformatie (Kant)

Nederland :
1800 Regressieve Reformatie (Afscheiding en Wederkeer) (Ledeboer, Kuyper)
1900-2000 Zondologische Reformatie (Steenblok, Mallan, 1953)

Och, Laodiceanen, keert toch terug tot de zondologie, opdat gij weet hoe diep die zondeval is gegaan, hoe groot de zonde en de ellende is, opdat gij moogt worden overtuigd van uw zonde, en zult wederkeren tot de vrouwkunde. U moet uw hemelse moeder weer leren kennen, opdat gij tot wedergeboorte zult komen.

Steenblok en Mallan waren als de Luther en de Calvijn van Nederland voor de Zondologie. Mallan volgde Steenblok op, zoals Calvijn Luther opvolgde. Het is niet genoeg om te komen tot de schuilplaats in Emden, in de Nederduits Gereformeerde Kerk. Nu moet u nog tot haar bron gaan. Ga van de geuzenkerk (reformatie) tot de amazonekerk (zondologie).

Krijg demonologie weer in balans met zondologie. Krijg apologetiek weer in balans met zondologie, en kom tot de vrouwkunde, de amazonologie, als sleutel tot de antropologie, opdat sociologie en psychologie hersteld kunnen worden. Laat dit de absolute basis zijn van enige homilethiek en ethiek. 1953 is de sleutel voor het herstel van Nederland. Nederland mag zo een poort zijn tot het herstel van Europa.

Zo kan de mens loskomen van het Wups-geslacht, wat een vals demonisch en gedeformeerd geslacht is, een laodiceaans geslacht wat valse drugs aanhangt. Van deze bloedlijn moet de mens losgesneden worden.

Hoofdstuk 68. Geuzen en Geuzinnen in de tachtigjarige oorlog en de afscheiding van 1834

Duitsland :
1500-1600 Theologische Reformatie (Luther, Calvijn)
1700 Filosofische Reformatie (Kant)

Nederland :
1800 Regressieve Reformatie (Afscheiding en Wederkeer)
Afscheidingen van de Hervormde Kerk, de koningskerk van Willem I :
1834: De Cock
1841: Ledeboer
1886: Kuyper

1900-2000 Zondologische Reformatie (Steenblok, Mallan, 1953)

Ik had een droom dat ik moest vluchten van de koningskerk van 1816, de kerk die alles aan de koning had onderworpen in plaats van God, in liberale vrijzinnigheid. Vrijzinnigheid is alleen maar goed tot een bepaalde mate, zolang het niet afwijkt van de hemelse inzettingen. Te weinig vrijzinnigheid kan ook weer een gevaar zijn, van bijvoorbeeld letterslavernij, dat de mens overdogmatisch wordt, wat ook altijd een kenmerk is geweest van de reformatie. Daarom moest de reformatie nog worden voortgezet.

Ik moest vluchten over een meer tot 1834, het jaar van de afscheiding en de wederkeer. Ik werd geholpen door de hemelse wachters van 1834. Ze hadden een wapenrusting van plastic. Ze hadden grote laarzen van plastic aan. Ik werd op het meer verschrikkelijk aangevallen door de geesten van 1816 die het volk niet wilden laten gaan. De wachters van 1834 konden met deze geesten afrekenen. Ze gaven mij een plastic bovenarmband en een plastic hesje. Maar ik merkte dat ik nog steeds niet met de geesten van 1816 kon afrekenen. Ik vroeg me af wat het geheim van de wachters van 1834 was. Het bleek hun plastic gordel te zijn, hun riem, die over de buik ging. Het was de Unie van Utrecht. De Unie van Utrecht was de geuzengelofte tot verzet tegen de Spaanse overheersing in de tachtigjarige oorlog, in 1579, en het aanstellen van de Nederduits Gereformeerde Kerk van Emden, van 1571, als Moederkerk van Nederland.

Ik wilde die gordel ook ontvangen, en ik kwam in aanraking met andere geuzen, en die vroegen mij hoe Utrecht werd genoemd in de taal van de voorouders, want dat zou belangrijk zijn, dan zou die

gordel geactiveerd worden. Ik zei toen : Anderlech, want dat was de amazone naam voor Utrecht in het amazone tijdperk.

Ik kreeg toen een bijbel te zien, en helemaal aan het einde was er een landkaart, en daar waar Rusland lag stond Lovz. Dat was een gebied in het Name gebied, de Amazone naam van Rusland. Er waren dingen fout gegaan in Lovz, en daarom kennen we het huidige tijdperk. Teveel vrijzinnigheid, wat ten koste gaat van de hemelse inzettingen, daar aan afdoet, wordt tot valse koninklijkheid. 1816 was een mengsel van Russische, Engelse, Franse en Spaanse geesten, als Alva die weer toesloeg, niet los wilde laten. Het is de doodsvijand van Nederland.

De amazones waren de vrouwen van de geuzen, die achter hun mannen stonden, hen moesten toerusten voor de strijd tegen de Spaanse overheersing van Filips II in de tachtigjarige oorlog. Zij belichaamden de Nederduits Gereformeerde Kerk, de moeder kerk van Nederland. Meer dan ooit heeft Nederland deze geuzinnen nodig.

Hendrik de Cock (1801-1842) rekende af met de teruggekeerde geest van Alva, die weer opnieuw toesloeg. Ledeboer en Kuyper streden aan zijn zijde tegen deze geest, want het hield Nederland verstandelijk en gevoelsmatig nog steeds in de greep. Deze geest wilde het volk niet laten gaan, en had zichzelf in andere vormen gegoten, via de expansie-drift van Frankrijk. Het is nooit een daadwerkelijke religieuze geest geweest. Het ging altijd om geld en controle, opdat de elite zich kon uitleven in het laodiceaanse-bourgondische. Het waren lauwe Laodiceanen waar de Cock tegen streed. Hij streed vanuit Ulrum, Groningen, en later Smilde, Drenthe. Hij was namelijk met zijn gezin in 1935, na de afscheiding in 1834, vertrokken naar Smilde vanwege vervolgingen en onderdrukkingen in Ulrum, maar nog steeds kreeg hij boetes voor het prediken van de afscheiding.

De Cock vertrok dus van Ulrum naar Smilde, nadat hij voor drie maanden in de gevangenis had gezeten. Hij wilde in Smilde een nieuw leven beginnen. Hij overleed in 1842 aan een ernstige ziekte, en zelfs toen werd hij niet met rust gelaten, want vandalen probeerden zijn graf te vernielen. Daarom moest zijn graf bewaakt worden. Hij werd begraven in Groningen. Die ernstige ziekte die hem velde was een longziekte. Toen hij zich in Smilde had gevestigd met zijn gezin werkte hij nog wel voor de christelijke afgescheiden gemeenten in zowel Drenthe als Groningen, en hij had veel tegenstanders.

Wij moeten ons vast blijven houden aan 1834 en het uitwerken, met de gordel van de Unie van Utrecht aan, wat een verzetsgordel is. Na Smilde werd hij in 1837 aangesteld tot predikant, waar hij in 1842 overleed. Groningen was het laatste station van zijn leven. Drenthe blijft belangrijk als een belangrijke vluchtroute in zijn leven. ‘Van Ulrum tot Smilde’ is hem op zijn hart geschreven, en nog steeds hebben de geuzen een schuilplaats in Smilde.

Hendrik de Cock hield van Ulrum, maar na zijn vrijlating was het onmogelijk nog daar te werken. De soldaten van Ulrum maakten hem het leven onmogelijk. Hij moest daarom wel zendeling worden, en vertrok naar Smilde, naar Drenthe. Dit pad ligt er voor ons allemaal. Zijn boodschap is altijd geweest dat een mens niet zalig wordt door vleselijke werken, door het houden van menselijke geboden, maar door de werkingen van het hemelse Woord, wat in waakzaamheid ontvangen kan worden. Hij streed hierbij tegen de Paapse kerk en de Liberale kerk, als tegen het Roomse beest. (Zie Acte van Afscheiding of Wederkeering, 1834, Hendrik de Cock, Ulrum)

Het Roomse beest was Laodiceaans zeggende : ‘Wij zitten als een koningin en zullen geen rouw zien.’ Hiervan wilde Hendrik de Cock zich afscheiden. De kerk was zo vrijzinnig, liberaal en laodiceaans geworden, dat Hendrik de Cock, die de geschriften van Calvijn had bestudeerd, terugriep tot de hemelse beteugeling, tot de zoogvrouwen. Hij noemde het feit dat de waarheid was aangerand, en dit had Nederland naar de rand van de afgrond gebracht. Het was een diepe Laodiceaanse zondeval die hij onder ogen was gekomen, en waar hij tegen streed. De waarheid was verdrukt, vertrapt en vertreden door leugenprofeten en lastermonden, stelde hij, die onbeteugeld waren, en de minnaren en onderwijzers van de waarheid waren verworpen en geweerd, als eenzame jongelingen. Hij riep op tot toetsen. Hij riep op tot afscheiding. De mens moest zich weer onderwerpen aan de hemelse leer en tucht, want de mens was afgeweken in het bourgondische en liberale. Hiervoor kwam hij in de gevangenis terecht.

Hij riep op tot waakzaamheid. Er waren vele flauwmoedigen en dwaalgeesten, zoals vandaag de dag. Hij riep de mens op tot onderdanigheid aan de hemel, in een ernstige toespraak in Ulrum in 1834. Hij riep op tot het terugkeren tot de grondwaarheden. Hij waarschuwde tegen de listigheid van schone titels en opschriften. Hij riep weer op tot de terugkeer tot het gezegde : ‘Zonder Mij kunt gij niets doen.’ De mens was dood in zonden en slaaf van zonden, en moest dat onder ogen komen. De mens moest terugkeren tot de ellende-kennis, de diepte kennen van de zondeval, de grootte van de zonde en de ellende, om zo ervan te kunnen loskomen. Men moest dus eerst de Laodiceaanse verblinding afdoen.

De blinden van het volk werden geleid door blinden, zoals vandaag de dag ook het geval is. ‘Beproeft de geesten of zij uit God zijn,’ riep hij. Er waren grijpende wolven in de gemeente binnengeslopen die geen herders waren. Het waren verleiders. Hij wees terug op de zondologie en de alarmologie, als basis voor de demonologie. Hij verkondigde dat de bomen van ongehoorzaamheid zouden vallen en zullen blijven liggen waar ze waren, tot in alle eeuwigheid. ‘Gelijk de boom valt, blijft hij liggen.’ Het was geen strijd tegen vlees en bloed, zoals de Fransen deden. De Fransen waren een beeld van vleselijke strijd en grijpzucht, en dat was de basis voor de 1816 kerk, en daar moest de mens van loskomen. Het volk was te gronde gegaan door de handelsgeesten van het sofisme, door lichtzinnige drogredenen die niet zijn geworteld in de ellende-kennis.

Hij stelde : ‘Wij moeten toch niet alleen weten, dat wij zondig zijn, maar ook, hoe groot onze zonden en ellenden zijn.’ Dat is het beginsel van de zondologie, de ellende-kennis, als antistof tegen het laodiceanisme. ‘Spreek tot ons zachte dingen,’ zegt het laodiceanisme, het religieuze hedonisme.

Het gaat niet om de vleselijke werken, stelt de Cock, maar om de goede, waarachtige werken, waarvan Calvijn zei dat de mens hiervoor blinder was dan een mol.

Hoofdstuk 69. Van Kuyper tot Kuypenga - De bron van de Afscheiding van 1834

1835 is een belangrijk jaar in de theologie. De Nederlandse Luther van de Afscheiding, ook wel de Regressie genoemd (De Wederkeer), vluchtte van Ulrum, Groningen, tot Smilde, Drenthe. Het was een tijd van grote vervolging en onderdrukking. De koningsgeesten of willemsgeesten zaten achter hem aan, die wilden dat hij zou buigen voor de koningskerk van Willem I. Die had de Nederduits Gereformeerde Kerk van 1571 (Duitsland) en 1579 (Nederland) onderworpen aan het Nederlands-Franse cesaropapisme, een systeem waarin de wereldse leider ook tegelijkertijd de geestelijke leider is, in dit geval als de Nederlandse farao. Waar de Fransen nog een zekere godsdienstvrijheid kenden was dit niet het geval bij de vernieuwde kerk van 1816. De mens moest onderworpen worden aan de hervormde paus, aan de nieuwe Nederlands Hervormde Kerk, want zo ging deze koninklijke vorm van de Nederduits Gereformeerde Kerk nu heten.

1834 was het jaar van de Afscheiding, waarin de christelijke afgescheiden gemeenten ontstonden, o.l.v. Hendrik de Cock, die de geschriften van Calvijn had bestudeerd. In principe was het toen weer gewoon de Nederduits Gereformeerde Kerk. Kuyper noemde zijn afscheiding in 1886 van de Nederlands Hervormde Kerk de Nederduits Gereformeerde Kerken, wat in 1892 werd tot de Nederlands Gereformeerde Kerken in Nederland. Dit was een poging om de moederkerk van Nederland te herstellen en onder God te plaatsen, in plaats van onder de koning.

Dit systeem van Kuyper werd ook meer en meer een systeem van kerken, van synoden, en daarom was er in 1944 de vrijmaking van Klaas Schilder, want die wilde dat God het voor het zeggen had, en niet de kerk.

Er werd teruggewezen op Dordrecht, op 1618. Daar was het één en ander mis gegaan. Als we naar 1816 kijken, waar ook het één en ander misgaat, dan bestaan die jaren uit dezelfde cijfers, maar dan zijn de 8 en de 6 gewisseld. 1618 stond voor overreligieusheid, en 1816 stond voor overvrijzinnigheid, wat in principe gewoon bij elkaar hoort, en wat de fundamenten zijn, de twee vleugels, van de geest van Alva. Daarom moest 1834 wel komen, en in 1835 vond de wederopgebouwde Nederduits Gereformeerde Kerk een schuilplaats in de Smilderse wildernissen. Ook hier werd deze kerk nog vervolgd, want er volgden nog vele boetes voor Hendrik de Cock vanwege het prediken van de Afscheiding en de Wederkeer. De Nederduits Gereformeerde Kerk was op een regressief-gereformeerd fundament gekomen, als regressief-gereformeerde kerk. Dat was een begin. Nu moest men nog tot de dieptes van Smilde zien te komen.

1835 was dus een belangrijk geuzenjaar in de strijd tegen de omgevormde geest van Alva. Alva was inmiddels diep doorgedrongen tot het hart van Nederland, in vele vermommingen. De koning had de plaats van God ingenomen, en daarna zou de kerk de plaats van God innemen. Zo is dat altijd geweest. 1835 was een belangrijke vluchtroute. De mens moest weer buigen voor de hemel. Cesaropapisme is van het vlees. Het vlees wil koning zijn, het vlees wil kerk zijn, en het vlees wil God zijn. Dat is wat de geest van Alva is. Het is een losbandige, onbeteugelde geest die zijn eigen systeem heeft opgezet om de mens te onderwerpen aan de maatstaven van het vlees, en deze geest is zeer koppig en chronisch. Groningen had de eerste stap gezet in de Afscheiding in 1834 (Ulrum), en Drenthe zou de tweede stap zetten in 1835 (Smilde).

We zien in 1953 de Zondologische Reformatie van Steenblok en Mallan, het terugkeren tot de ellende-kennis, de kennis van de diepte van de zondeval, van de grootte van de zonde. 53 is verbonden aan 35. Die getallen horen bij elkaar. De mens ging van de 18 naar de 19, en zo draaiden de getallen. Dit zijn ook ezelsbruggetjes in het bestuderen van de kerkgeschiedenis.

Er was in de jaren 1800 een oorlog tussen de hervormden en de gereformeerden, en die is eigenlijk altijd gebleven. De hervormden beroemden zich op 1816, dat de gereformeerde kerk was overgegaan tot de hervormde kerk, en vervolgden zo de gereformeerden. Daarom wilden velen de naam gereformeerd niet meer gebruiken, terwijl anderen de vervolging voor lief namen, en herstel wilden zien van de nederduits gereformeerde kerk. Zij die vrijheid wilden noemden zich de christelijke afgescheiden gemeenten, en zij die gereformeerd wilden blijven ondanks de vervolgingen noemden zichzelf de gereformeerde kerken onder het kruis, de zogeheten kruisgemeenten of kruiskerken.

Ik heb die strijd ook in de familie gezien. Mijn opa was hervormd, en mijn oma nederlands gereformeerd. Als mijn oma de naam Jezus Christus zei was mijn opa overstuur. ‘Mens, hoe durf je dat te zeggen ?’ Voor beide kanten valt veel te zeggen.

Willem I trad af in 1840 en overleed in 1843. Willem II, de zoon van Willem I, werd in 1840 koning, en zo begonnen langzaam de godsdienstvervolgingen te verdwijnen. In 1848 stopte de vervolging geheel vanwege aanpassingen in de grondwet. Vanwege 1840, 1843 en 1848 kwamen de gereformeerde kruiskerken en christelijke afgescheiden gemeenten in 1869 samen als de christelijke gereformeerde kerk. Het was weer veilig om de naam gereformeerd te gebruiken. Veel van de christelijk gereformeerde kerk ging op in de doleantie van Kuyper, in het herstel van de Nederduits Gereformeerde Kerk, en het overblijfsel daarvan bleef gewoon de christelijk gereformeerde kerk, in 1892. Jacobus Wisse zorgde voor het voortbestaan van de christelijk gereformeerde kerk, buiten de doleantie van Kuyper.

Er waren ook andere groepen die buiten deze twee verenigingen bleven van Kuyper en Wisse. Dezen verenigden zich met de gemeenten van Ledeboer in 1907 in de gereformeerde gemeente van Kersten.

Toen Hendrik de Cock van Noord-Laren naar Ulrum ging werd hij daar in 1829 werd bevestigd door zijn acedemievriend Hofstede de Groot, die daar ook voorganger was, maar waarvan veel werd gemist in de prediking. De sleutel tot de afscheiding van 1834 is eigenlijk een gemeentelid daar geweest, genaamd Kuypenga. Hij werd de leerling van De Cock, maar was de sleutel tot verdere bekering van De Cock, want Kuypenga sprak vaak over zijn verdoemelijkheid tot God, waarbij hij zei dat hij geen zucht tot zijn zaligheid zou kunnen brengen, waarmee dan bedoeld werd dat we nergens komen met zomaar vleselijke werken. Hij kreeg niet alleen het besef hoe groot de zonde en de ellende was (zondag 1 van de Heidelbergse catechismus), maar ook hoe verdoemelijk hij was voor God, als een besef van de grootte van het oordeel wat daarover moest komen. En verdoemelijkheid is niet iets naargeestigs en zwartgalligs van ‘straf als doel op zich’, maar ‘het in aanmerking komen voor correctie’, oftewel de hemelse zorg en tucht, als middelen van de hemelse opvoeding, iets wat bij het zoonschap hoort, want wat er veel insluipt in gedeformeerde kerken is dat ze de verdoemelijkheid op anderen proberen te schuiven, en zo wordt het corrupt en gruwelijk.

Nee, het oordeel begint bij God's huis. De gedeformeerde kerk is Laodiceaans. Zij leven in projectie, zonder zelf-reflectie, zonder introspectie. Daarom moet de mens terugkeren tot de Zondologie en tot Kuypenga, en gaan inzien hoe verdoemelijk hun vlees is voor God. We hebben het hier over de bron van de Afscheiding. Zonder het besef van de verdoemelijkheid is er geen afscheiding mogelijk. (Zie Een Schat in Aarden Vaten, eerste serie, III, Werken zolang het dag is, het leven van Hendrik de Cock, 1915, p. 12)

Och Laodiceanen, bedenkt toch hoe diep gij zijt gevallen, hoe verdoemelijk gij zijt voor God.

Ik zag eens man dansen voor een indiaanse vrouw. Het was een jongen, en hij danste heel nederig, niet met zijn lichaam protsende, maar hij vernederde zich voor de vrouw in zijn dans, alsof hij verdoemelijk was, als een beeld dat de mens verdoemelijk is voor moeder natuur, voor Moeder God. Dat beeld is me altijd bijgebleven.

Kuyper noemt de zondeval, ook in het Noachitische tijdperk, brooddronkenschap, een woord wat tuchteloze overmoed betekent, joligheid. Hij benoemt het wenen over de zonde, de schuld, en de doodschuld van het menselijk geslacht als teken van de wedergeboorte.

G. Wisse predikte dat Nederland aan de rand van de afgrond was gekomen, dat er een stortvloed was gekomen van geestelijk verval, dat de mens werd bedrogen door een duivelse genotscultuur, een verdovend gevaar van welvaartscultuur.

Wisse : 'Evenals in de medische wetenschap de verschijnselen, het verloop enz. ener ziekte worden waargenomen, onderzocht, bestudeerd, om daarna ten slotte in een wetenschappelijk boek te worden beschreven; zo ook is er velerlei in het zieleleven, hetwelk men eerst daar in die ziel heeft waar te nemen, te controleren, te zien ontplooien enz., om eerst daarna het als bevindelijke geleerdheid, als empirische (ervarings) wetenschap te beschrijven.'

Wisse noemt de droefheid naar God als een eerste teken van de wedergeboorte, want : 'Schreiend wordt de mens geboren; zo natuurlijk als geestelijk. Gelijk het een der kenmerken is van normale geboorte, dat het kindeke schreiend ter wereld komt, zo is dit ook een verschijnsel onafscheidelijk verbonden aan de ware, geestelijke geboorte uit God. Wie wedergeboren wordt, geboren uit water en het geestelijke, hij komt schreiend tot zijn nieuwe aanzijn. Als God een mens gaat levend maken, doet Hij hem eerst sterven. Het betekent een droefheid, welke overeenkomstig, volgens God is; dat wil zeggen: een droefheid welke behoort bij de aanvoeling en ontmoeting Gods in onze ziel. Wie met God in aanraking komt, vangt om te beginnen, niet aan met juichen, maar met schreien. De openbaring, de aanvoeling, de ontmoeting Gods in onze ziel verwekt smart, droefheid in ons.' Hij stelt dat dit ook de weg is om het stenen hart te verzachten tot zachtmoedigheid, een ander teken van wedergeboorte. Dit is geen wereldse zachtmoedigheid, maar een hemelse, verbroken zachtmoedigheid. Het is de zachtmoedigheid van de hogere natuur.

Wisse : 'Ik heb eens gelezen van een Engelse godgeleerde, die het schreien naar God zó zalig vond, dat hij verklaarde het jammer te vinden, dat alle tranen in de hemel zouden worden afgewist; want,

zo dacht hij, dan zouden ook deze tranen, die van de droefheid naar God, niet meer vloeien, en dit vond hij, gelijk gezegd, een waar gemis. Gij kunt die man mogelijk wel verstaan, beste lezer? Ja waarlijk, het is te bekennen, dat dit schreien naar God zoetigheden bevat, die reeds ver boven alle aardse genietingen uitgaan.'

Het moet in de natuur van de mens zitten dat hij smeekt om genade, maar zich toch onderwerpt aan het oordeel, want de Heere neemt de mens alleen aan in loondienst en zoonschap. In diepte is dat dus geen plaag, maar een opvoeding en een scholing. Het oordeel is geen doel op zich.

In Ulrum kwam de Cock in aanraking met Kuypenga, en zag zo in hoe verdoemelijk hij was voor God, en door deze gewaarwording veranderde zijn prediking, om zo te leiden tot 1834 en 1835, in de dieptes van Ulrum en Smilde. Oh, laat de mens toch gaan tot de Ulrumse wildernissen om zo het Smilderse geheimenis te aanschouwen. Zo breekt de mens los van het vlees, en zal het zaad volledig uitgestort worden en geheel sterven, omdat de mens tot wedergeboorte kan komen in de baarmoeder van moeder Ulrum, die Smilde is.

Wij moeten als Ismael en ezau onze verdoemelijkheid inzien en deze tranen van verbrokenheid voor eeuwig wenen, om zo opgenomen te worden, zoals de Nieuwe Bijbel Catechismus ook stelt. Daartoe is de nieuwe bijbel gekomen, om hier de aandacht op te richten, opdat er een doorgang is voor de mens uit de overvrijzinnig geworden gedeformeerde kerk, uit 1816. In dat opzicht is 1834 het oog van de naald.

In de jaren daarvoor begonnen de woorden van Kuypenga steeds meer door te dringen tot de Cock, van zijn verdoemelijkheid tot God, en daarom is 1831 een absolute basis geweest voor 1834. Reeds in 1831 begon de afscheiding in Hendrik de Cock zelf. Hier werden de voorbereidingen getroffen voor de grote exodus. Kuypenga was als de Aäron van de Nederlandse Mozes, de Cock. Kuypenga sprak op hem in, en herinnerde hem aan de grote opdracht.

De voeten van Jezus zullen staan op de olijfberg bij zijn wederkomst, maar Jezus is een hele zwakke vertaling van de Griekse en Aramese baarmoeder, dus we hebben veelal met de Moeder God te maken, of de godin van de deugd, zoals Petrus en Paulus, en ook de oude profeten, volgelingen waren van Areta, wat in principe gewoon een Griekse naam is voor God. Jezus in de wortels dus zeer vrouwelijk. Haar voeten zijn geen plaag, maar een beeld van de opvoeding : terug naar de wortels, terug naar de geschiedenis, naar de moeder aarde, de grond onder onze voeten. Daarom viel Maria aan de voeten van Jezus, en zat aan de voeten van Jezus om van hem te leren, en lag Ruth aan de voeten van haar losser Boaz, waar zij sliep. Het zaad was geheel gestorven.

We spreken van de grote depressie van de jaren 1800, ruwweg van 1831-1842, de dertiger jaren van de jaren 1800, waarin de mens werd herinnerd om los te breken van zijn Laodiceaanse houding van 1816.

In mijn jeugd voelde ik me opgesloten in de Nederlands Gereformeerde Kerk. Het pakte me niet. Ik had het gevoel dat er iets miste. Met catechesatie speelde de dominee een tape af met daarop een fragment van ‘Children of the Damned’, kinderen der verdoemden, van de band Iron Maiden. Dat pakte me wel, maar hij speelde het af om ervoor te waarschuwen. Het was maar een fragment, en sinsdien vroeg ik me af hoe het nummer verder zou gaan. Het was een open einde, en ik verzon van

alles in mijn hoofd. De kinderen der verdoemden, of verdoemelingen, zijn de kinderen van 1834, die blootgesteld werden aan de geuzenvervolgingen. Je mocht namelijk niet afwijken van het heersende. Geuzen was een woord voor armoedszaaiers, verschoppelingen, verdoemden, bedelaars, smekelingen. Een verdoemeling betekent in het Egyptisch ‘een besnedene van het hoofd’, oftewel iemand die zich niet braaf aan leiders onderwerpt. Het betekent ook de besnijdenis van het verstand (d’m). Ik had als kind dromen dat de amazones tot me kwamen, me riepen, als een beeld van Moeder God, als een beeld van de wederopbouw van de moederkerk van Nederland, de Nederduits Gereformeerde Kerk. Het beginsel van deze kerk, die in Emden, Oost-Friesland, in Duitsland, ontstond, was ‘geen kerk zal over de andere kerk heersen.’ Het was een beginsel van godsdienstvrijheid. ‘Geen leider zal over een andere leider bepalen, geen mens zal over een ander mens bepalen. Alles is onderworpen aan God. Alleen God kan bepalen, en God’s wegen zijn ondoorgrondelijk.

Hoofdstuk 70. Kinderen van Alva : 1886 - de jongere zus van 1816

De veronderstelde wedergeboorte is geen daadwerkelijke wedergeboorte, dus eigenlijk een soort gokken, en kan een mens op het verkeerde been zetten en doen indutten.

Artikel 105, synode Utrecht, gereformeerde kerken in nederland :

‘En wat uiteindelijk het vierde punt de onderstelde wedergeboorte aangaat verklaart de synode, dat volgens de Belijdenis onzer Kerken het zaad des verbonds krachtens de belofte Gods te houden is voor wedergeboren en in Christus geheiligd, totdat bij het opwassen uit hun wandel of leer het tegendeel blijkt; dat het echter minder juist is te zeggen, dat de doop aan de kinderen der gelovigen bediend wordt op grond van hun onderstelde wedergeboorte, omdat de grond van den doop is het bevel en de belofte Gods; dat voorts het oordeel der liefde, waarmede de Kerk het zaad des verbonds voor wedergeboren houdt, geenszins zeggen wil, dat daarom elk kind waarlijk wedergeboren zou zijn, omdat Gods Woord ons leert, dat niet allen Israël zijn, die uit Israël zijn, en van Izak gezegd wordt: in hem zal u het zaad worden genoemd (Romeinen 9:6-7), zodat in de prediking steeds op ernstig zelfonderzoek moet worden aangedrongen, aangezien alleen wie geloofd zal hebben en gedoopt zal zijn, zal zalig worden.’

En ook : ‘Intussen meent de Synode dat de stelling, dat elk uitverkoren kind daarom reeds vóór den Doop metterdaad wedergeboren zou zijn, noch op grond van de Schrift noch op grond van de Belijdenis te bewijzen is, dewijl God zijne belofte vervult naar zijne vrijmacht op zijnen tijd, hetzij vóór of onder of na den Doop, zoodat het eis is zich hierover met omzichtigheid uit te laten en niet wijs te willen zijn boven hetgeen God ons heeft geopenbaard.’

Dit is dus een half-half leer, en een hele gevaarlijke formulering. G. Wisse streed hiertegen en noemde het de gevaarlijkste dwaling van die tijd. Klaas Schilder streed tegen de ‘algemene genade’ van Kuyper, omdat Klaas Schilder leefde vanuit het werkverbond.

Kuyper :

- veronderstelde wedergeboorte
- algemene genade

Natuurlijk nuanceert hij dit, en noemt hij de algemene genade slechts een uitstel van het oordeel, maar het is en blijft gevaarlijk. Het genade tijdperk doet de mens in slaap sussen. De mens moet zich bekeren van zijn boze en vleselijke werken. Het is allemaal heel half half bij Kuyper, tricky.

Vannacht weer een droom gehad over de Kuyper kerk van 1886. Mensen, hier ging het verkeerd. Het heette de Nederduits Gereformeerde Kerken in Nederland, als een poging om de Nederduits Gereformeerde Kerk weder op te bouwen, die in 1816 was weggenomen, was veranderd tot Nederlands Hervormde Kerk, onder koningsbevel. We kunnen 1886 beter de Unie van Kuyper noemen. Hierin kwamen nieuwe afgescheidenen samen met oude afgescheidenen.

Er waren al eerdere unies geweest, zoals die van Middelburg in 1869, de Unie van Middelburg, die ze de Christelijk Gereformeerde Kerk toen noemden, waarin vervolgde kruisgezinden zich herenigden met de Cocksianen, de christelijke afgescheiden gemeenten. Ook daarover had ik vannacht een droom.

Ik was in zwaar gevecht met de geesten van de Kuyper kerk. Ze hadden vrouwen maskers op, deden zich voor als vrouwen, met vreemde glimlachen, alsof ze aan de drugs waren. Het waren een soort clowns, waar ik al eerder dromen over had gehad in het verleden. Ik mocht me niet van hen afscheiden, of in onmin met ze leven, anders zouden ze mijn plaatje afnemen, alsof ik afhankelijk van ze zou zijn. Ze deden zich ook voor als mijn jongere broer.

Ik was op de planeet Drenthe in een parallelle wereld en zou naar het station gaan om terug te gaan naar mijn geboortedorp. Ik kwam daar mijn vader tegen, een parallelle vorm. Hij had een glimlach, en het viel me op dat hij een stuk kleiner was. Hij gaf mij toen 15 euro voor nog een soort van ‘verjaardag’, een soort van iets wat ik bereikt had door mijn werk. Toen liep ik verder op het station om een treinkaartje te kopen. Het waren geen treinkaartjes, maar druppels die je op je tong moest nemen. Ik liet het druppeltje op mijn tong vallen en zo kwam ik aan in mijn geboortedorp, als door een droom. Je moest dan gewoon ergens gaan zitten.

De parallelle vader had een probleem met onreinheid, en kon dat niet inhouden. Het was een ziekte, en ik zei dat ik hem daarbij zou helpen. Hij was christelijk gereformeerd, en ik zei tegen hem dat daar het probleem was. We moesten verhuizen naar Smilde. We moesten gewoon nederduits gereformeerd zijn. We kregen voor die verhuizing 3 druppels op de tong. Zo gebeurde die verhuizing dus als iets medicinaals in het lichaam.

We hebben te maken met deze unies :

1834 - De Unie van Ulrum (De Cock)
1841 - De Unie van Ledeboer
1869 - De Unie van Middelburg (christelijk gereformeerde kerk)
1886 - De Unie van Kuyper
1892 - De Tweede Unie van Kuyper (samen met het grootste gedeelte van de christelijk gereformeerde kerk werden zij tot de gereformeerde kerken in nederland)

Dit zijn allemaal afscheidingen van de nederlands hervormde kerk van 1816.

Ik zag in de droom de lijnen van de Kuyper kerk ook doorwerken door een oom van mij die pas is overleden, als een soort religieuze vraatzucht, maar dat zijn geesten, Saturnische geesten. Ook zag ik het doorwerken door de biologische vader. Verschrikkelijk. Het is een grote oorlog met de Kuyper geesten die het volk niet willen loslaten. Het ging fout in 1886, en fout in 1892. We moeten terug naar Smilde. Ook Klaas Schilder kwam meer en meer in gevecht met de geesten van Kuyper, wat tot zijn afzetting leidde, en tot de vrijmaking in 1944. Dit was ook de basis voor 1953, want ook de gereformeerde gemeente was aan het indutten onder invloed van deze geesten. Het zijn wereldsgezinde geesten met een religieuze schijn. Het is een poedermiddel, een slaapverwekkende zoetheid in de broodjes, wat dus ook als make up wordt gebruikt voor de vrouwen. Het is een cosmetische industrie. Het zijn mannequins, de etalage poppen van Kuyper. Verschrikkelijk. Blaast de bazuin. Keer terug tot de Nederduits gereformeerde kerk, keer terug tot 1834, tot Kuypenga in 1831 om een verdoemeling voor God te worden, oftewel iemand die in aanmerking komt voor de hemelse correctie, een hoofd-besnedene, geen brave Kuyperborst meer. Och, laat uw verstand besnijden, en ontvlucht de Laodiceaanse schijnkerk. Zij gaat in lichtvaardigheid en schijnheiligheid ten onder, omdat ze bepaalde principes aan hun laars hebben gelapt. Deze principes zijn terug te vinden in de Nieuwe Bijbel Catechismus en de Nieuwe Bijbel.

Nederland ging de afgrond in in 1886, in een bakkersput, het grote Kuyper complot. Kuyper maakte dingen beter en slechter. Ook hij moest nog bevrijd worden. Die bevrijding ligt in de grote depressie van de jaren 1800, de depressie van Kuypenga en de Cock, van 1831-1842, in het tijdperk van grote vervolging, het nazi-tijdperk van de jaren 1800. Dit werd overgenomen door de gereformeerde nazi's van 1886, wat zijn hoogtepunt kreeg in de afzetting van Klaas Schilder in 1944 als het begin van de vrijmaking. Het was Schilder tegen Kuyper. Schilder wees terug op de geschiedenis, toen de gereformeerde kerk meer en meer tot een dwangbewind werd. Schilder wilde in hoger beroep kunnen gaan, en zich niet onderwerpen aan synodale beslissingen. Hij wees hierbij op artikel 31 van de Dordtse kerkorde. Het Kuyper systeem was een te nauw systeem geworden. De mens werd ingesloten. De geest van Alva had een gat gevonden in 1886, en maakte er dankbaar gebruik van.

1886, de jongere zus van 1816, als kinderen van Alva.

1886, de dochter van Alva, werd hoe langer hoe erger in haar opgroeien, tot de grootste vijand van Nederland, als een Saturnische vijand, die zijn eigen kinderen opvrat. Het was een kannibaalse bakkerij. Zo zou Kuyper het nooit bedoeld hebben, maar dat waren nu eenmaal de geesten die erdoor werkten. Ook Kuyper moest nog bevrijd worden van Alva. Hij werd gemaakt tot een levend schild voor Alva, als krijgsgevangene, als slaaf. Ja, deze wilde jongen was nog een slaaf van Alva, en werd bedreigd door de geest van Alva.

In de naam van Smilde breken wij deze banden, en bidden wij voor de verdere bevrijding van de Kuyperianen, want het zijn geesten van de dood. Het zijn fluistergeesten, sjoemelaars, assassins, huurmoordenaars. Zij moorden voor Alva in het kinderleger.

Laten wij daarom terugkeren tot de baarmoeder van moeder Smilde, tot verdere wedergeboorte. De Kuyperkerk werd de nieuwe koningkerk. In 1944 wees Klaas Schilder de weg terug.

De geest van 1886 is genaamd Wielpje. Het is een klein meisje, en sluw. Ze is de kleine koningin die zich heerseres waant, als éénoog heersende over het land der blinden, zwaar aan de drugs.

Och, laten wij toch zorgdragen over deze geesten. Ze moet naar een verzorgingstehuis. Deze geesten zijn zwaar verminkt, psychisch verminkt. Ze zijn doodsvijanden van Nederland, maar hebben hulp nodig. Ook Wielpje is slechts een slaaf van Alva. Laten we bidden voor Wielpje, dat ze het rechte pad zal vinden. Ze wordt onder schot gehouden door veel ergere geesten van 1886.

Och, laten we geen blinde vuistvechters zijn, maar dit tot de bodem uitzoeken.

Het is laodiceaanse drugs van eigenwaan, eigengerechtigheid, overzelfvertrouwen en verwaandheid. Ze zijn als koeien in de stal die gemest worden voor de slacht, totaal bedolven onder deze drugs. Het zijn fokschapen.

Klaas Schilder was een frisse wind in Nederland, in 1944, wat onherroepelijk leidde tot 1953, de laatste trein terug tot Smilde. Och mensen, keert toch terug, en blijft niet rondhangen. Stop toch met het eten van zoete broodjes en zoete taartjes. De mens is allang dood en opgezet als etalage poppen in de kerk van Kuyper, in 1886, wat een zelfde soort schrikjaar is voor die tijd als 1984. 1886 was de 1984 van de jaren 1800. Een schrikjaar. Gruwelijk. Maar de Laodiceanen lustten er wel pap van.

1886 was gewoon een nieuwe 1816, gewoon eenzelfde soort systeem, maar dan in een andere vorm.

De tachtigjarige oorlog was nog niet afgelopen. De geuzen hadden nog steeds een strijd te voeren met Alva. De mens was tussen twee vuren ingekomen in de periode van 1816-1886, als een zeventigjarige oorlog die door de Kuyper kerk werd gewonnen. De bakker had gewonnen, en zijn broodjes waren lauw. Nederland ging verder ten onder in deze Laodiceaanse kerk. Er was ontwaking in 1944 en 1953 : Terug naar Smilde. Er was daar een gat in de aarde, terug tot moeder Smilde, tot de Smilderse wildernissen waarin wedergeboorte was. Daarin lag nog steeds de Nederduits gereformeerde kerk opgeborgen, als schuilplaats voor de geuzen.

Hoofdstuk 71. Het Kuyper Komplot

Abraham Kuyper was een wijs en geleerd man met een enorme kennis van zaken, en had alle elementen die nodig waren, maar hij sjoemelde ook. Er werden dingen uit verband gehaald en de

verhoudingen klopten niet. Daarom stonden ook vele predikanten, waaronder Klaas Schilder, op tegen zijn leer, want die was benauwend, verstikkend. Het woordje genade werd teveel gebruikt in zijn leer, en hij beschreef de verschillende soorten van genade, zowel zaligmakend als niet-zaligmakend, maar overgebruik van genade doet het volk in slaap sussen.

Er was een hogere en een lagere Kuyper. De lagere Kuyper groeide uit tot een doodsvijand van Nederland, iets wat in Kuyper was geslopen.

Hij weet het allemaal wel, en noemt het ook wel zo nu en dan op, maar wordt dan weer snel afgeleid door andere dingen, die ook in hem leefden. Het mannelijke houdt hij zogezegd groots, en het vrouwelijke wordt ondervoed.

Ja, hij wijst terug op de oude paden, op de voorvaderen, als een echo, en daar moeten we ons aan vasthouden. Hij noemt het belang van de belijdenis van het dodelijke karakter van de zonde, in het eerste deel van 'De Gemeene Gratie' uit 1902 (p.11). De mens was van nature dood door de zonde en de misdaden. Hij noemt dan het verschil tussen zaligmakende en niet-zaligmakende genade, en de niet-zaligmakende genade is ook niet eeuwig, maar tijdelijk en tot het tegenhouden van het verderf, in de zonde school. Zijn mandaat is : 'Geen zondvloed meer, maar een meerdere genade ter inbinding en stuiting van de zonde.' (p.25)

Maar genade neemt hier de plaats in van de nodige tucht. Daarom waarschuwde G. Wisse ook tegen deze leer, en tegen de veronderstelde wedergeboorte die er in sloop. En nog steeds moet er gewaarschuwd worden, want Nederland is hierdoor aan de drugs gegaan. Waar Kuyper overvloedig hamerde op zijn genadeverbond, hamerden Wisse en Schilder op het werkverbond. Wisse hamerde ook op het weenverbond, wat Kuyper soms ook wel noemde, maar het genadeverbond was overheersend in de Kuyper kerk. Al het andere had een ondergeschikte plaats. Voor Kuyper was de genade een beteugeling van de mens, en een strategie van God, die beter was dan telkens weer zondvloeden te zenden, waarbij hij ook wees op Calvijn.

Kuyper wees op de ontwikkeling van het menselijke geslacht, en de humane christelijke wereld, en dat die niet zou hebben bestaan als er meerdere zondvloeden telkens zouden zijn gekomen, maar wat zien we om ons heen ? Alles heeft zich juist meer en meer gedeformeerd. De zonde is tot een hoogtepunt gekomen. Dan is genade wel het laatste wat moet gebeuren. Kuyper draaide de boel dus om, en zat zoete broodjes te bakken, ondanks dat hij veel rake klappen uitdeelde. Bij elke klap greep hij een zoet broodje om zichzelf te belonen. Hij werkte voor klinkende munt.

Niet genade is zo belangrijk, maar het zijn van een verdoemeling, de terugkering tot 1831 in de dieptes van de Smilderse wildernissen van de Afscheiding. Al met al was dat de afscheiding van Kuypenga, niet zomaar van Hendrik de Cock. De verdoemelingen factor zien we veel te weinig in het werk van Kuyper, die vaak rustig om alles heenpraat. Daarom moest na 1886 1953 terugkomen om weer terug te wijzen, als een weg uit Laodicea. Laodicea was de hoer die op het beest reed, die handelde met de koningen der aarde. Ze zouden elkaar weldra aan stukken rijten en verscheuren.

Dan gaat Kuyper verder met zijn gruwelijke uiteenzetting van de genade :

'Genesis 9

Deze Goddelijke toespraak begint en eindigt met „zegen te spreken", en sluit al het overige in dit kader van zegeningen in. Er staat niet: „En God sprak tot Noach", maar uitdrukkelijk: „En God zegende Noach en zijne zonen." Men doet uit dien hoofde aan de beteekenis van het gezegd verhaal te kort, zoo men dit karakter van zegenende genade alleen in vs. I en vs. 7 zoekt, en het uitsluit van wat daar tusschenin ligt. Slechts zooveel mag toegegeven, dat in vs. 1 en 7 dit zegenende karakter meer regelrecht uitkomt. Daar toch beet het: „Zijt vruchtbaar en vermenigvuldigt, en vervult de aarde", en dan nogmaals in vs. 7: „Maar gijlieden, weest vruchtbaar en vermenigvuldigt; teelt overvloediglijk voort op de aarde, en vermenigvuldigt haar." Wat nu tusschen deze beide rechtstreeksche zegenspreuken ingesloten ligt betreft: 1°. de zedelijke overmacht die aan den mensch over al het gedierte wordt gegeven; 2°. het verlof om zich met het vleesch der dieren te voeden; 3°. het verbod van het eten van rauw vleesch met zijn bloed; 4°. de instelling van de Overheid en het gebod van de doodstraf. Vier stukken die als uitingen van genade zijn op te vatten, en eerst alzoo recht kunnen verstaan worden.'

Lieve help. Mijn God, mijn God. De mens werd opgeroepen om het vlees, het ego, te verscheuren, maar niet het vlees wat leven in zich heeft, oftewel 'vlees en bloed', wat gewoon het vlees van de schepping is, de mensen en de dieren. Het waren geen letterlijke dieren die de mens mocht eten, maar het was zinnebeeldig vee als een beeld van het kwaad, wat ook in de grondteksten naar voren komt, want als er vee werd geofferd dan betekende dit in het Aramees dwaalleer, zonde en leugen. De mens heeft het verletterlijkt, en Kuyper durfde dat ook nog eens uitingen van genade te noemen. Deze wilde jongen was het spoor helemaal bijster geraakt, ondanks zijn enorme kennis en geleerdheid. Hij had veel kennis van de westerse gereformeerde leer, maar niet van de grondteksten waarvan het was afgeweken en misvertaald. Vandaar dat predikanten vandaag de dag taalkundig behoren te zijn, om dit soort misstanden te voorkomen. De Kuyper kerk was het volk wat ten gronde was gegaan door gebrek aan kennis.

Hij zegt dan :

'Maar ook ten tweede, doordien het God belieft om aan de dierenwereld vreeze voor den mensch in te storten. In ruwe, vernielende kracht gaat vooral het wilde dier den mensch zoover te boven, dat er voor den mensch aan geen weerstand te denken zou zijn. Maar wat ge in het sterke paard het duidelijkst ziet, t. w. dat het zich naar den mensch schikt, voor den mensch zwicht, voor den mensch uit den weg gaat, en zich ten slotte zoo met zijn meester vereenzelvigt, dat het niets dan een verlengstuk van den mensch schijnt geworden te zijn, is een algemeen verschijnsel, dat zich, zij het ook op minder duidelijke wijze, toch merkbaar bij allerlei soort dieren openbaart. De leeuw uit het woud zal op den buffel aanstonds toespringen, maar voor den mensch aarzelen. Waar de mensch een wilde landstreek binnentrekt, geeft het wild gedierte het al spoedig op, en trekt zich terug naar verder afgelegen oorden. Hier hebben we dus te doen met een indruk, dien het dier van den

mensch ontvangt, en welke die indruk zou zijn, hing af van de verhouding welke de Schepper, die beiden op aarde saambracht, tusschen mensch en dier verordende. Zoo was het dus een genade, een goede gunste onzes Gods, dat Hij, „de vreeze en de verschrikking des menschen" op de dierenwereld legde. Niet de mensch had ze in zijn hand, maar „ze zijn door God in de hand der menschen overgegeven.

Dat hierin nu genade spreekt, is niet alleen in dien zin te verstaan, dat het een voor den mensch gunstige beschikking was, maar ook zoo, dat God door deze daad van genade de kwade gevolgen stuitte, die de mensch door de zonde over zich gebracht had. In het paradijs is van vreeze van den mensch voor de dierenwereld geen sprake. De dieren komen tot Adam in stifle gedweeheid, en hij aanschouwt ze en doorziet ze, en noemt hun naam.'

Dan zegt hij :

'Ook mag niet vergeten, gelijk reeds onze vaderen opmerkten, dat Adam en Eva in het paradijs, na den val, van Gods wege met schaapsvellen bekleed zijn, iets wat het slachten van deze dieren onderstelt. En bij dit alles komt nu nog, dat na den Zondvloed het eten van rauw, bloedig vleesch verboden wordt, een verbod dat alleen zin heeft, zoo deze ruwe, barbaarsche wijze van doen voor den Zondvloed veelvuldig voorkwam.'

Weer een feit dat hij de grondteksten niet kent. God gebruikte geen vellen van letterlijke dieren, maar van de gevelde zonden die zinnebeeldig als dieren werden voorgesteld. Het paradijs was de geestelijke wereld. Kuyper gaat dan verder met zijn pleidooi voor carnivorisme vanuit de bijbel, totaal niet gehinderd door de vele vegetarische verzen in de bijbel. Zo gaf Kuyper door zijn geschriften de moordenaars een mes. De bakker was ook slager.

Zij die vleesvoeding veroordelen worden dan door Kuyper bestempeld als betweterige mensen die het beter denken te weten dan God. Wat een belachelijke manier om dierenethiek te gronde te richten. Kuyper was de nieuwe door zichzelf aangestelde koning en had zich in de plaats van God gezet. Kuyper wist alles immers beter, en had in zijn ogen de ware uitleg van de bijbel, terwijl het duidelijk was dat hij niet welgeschoold was in de grondtalen van de bijbel.

Hij geeft vervolgens toe dat het doden van een dier tegennatuurlijk is, tegen menselijk besef ingaat, en een daad van geweld is. Hij geeft toe dat het een wreedheid is waar ons hart tegenin gaat, en dat vooral een vrouw er een afkeer van heeft. Hij wijst hierbij ook op Calvijn's uitspraken hierover. De mens heeft het recht niet om vanuit zichzelf of vanuit nature

een dier te doden. Maar vervolgens zegt hij dan dat het alleen kan als de Heere dat recht uitdrukkelijk aan de mens toekent. En dit recht is dan volgens hem heel beperkt, want de mens mag in zijn ruwheid en barbaarsheid dan niet de eerbied uit het oog mag verliezen tot de schepper van het dier.

Hij zegt dan ook dat de mens gerust bloedig vlees mag eten, want het gaat hierom dat eerst de ziel uit het dier vertrokken moet zijn, dus waar het om gaat is volgens hem dat het dier goed dood moet zijn voordat het gegeten wordt. Volgens Kuyper is het niet erg als er wat bloed is overgebleven in het vlees, en de mens zal volgens hem niet schuldig staan voor God vanwege dat bloed. Hij loopt het dus allemaal goed te praten in zijn genadeleer. Dit is wat zijn genadeleer is.

Hij wijst dan op Lev. 3:17 : ‘geen vet noch bloed zult gij eten.’ Maar dat wordt dan vervolgens rustig door hem afgewimpeld, want dat was slechts een gebod voor de Levieten, stelt hij, maar het is vervallen met de komst van Christus, onder de bedeling van het Nieuwe Testament. Hij gebruikt dus de Jezus-afgod om het eten van vlees goed te praten, al dan niet met bloed. Zijn genade-leer is daarom wel heel vrij, en heel erg gevaarlijk. Het is zwaar vrijzinnige uitleg van deze hebreeuws-aramese teksten die een hele andere betekenis hebben dan Kuyper de mens wil doen geloven.

Vóór de zondvloed werd er nog veel rauw vlees met warm bloed gegeten, stelt hij, dus vandaar dat dit verbod moest komen. Hij stelt dat het goed is voor een roofdier, maar niet voor een mens.

Hoofdstuk 72. De missende schakel in de kerkgeschiedenis

De taak van Ismael en Ezau was cruciaal in het verstaan van het evangelie, en predikanten die niet voldoende taalkundig zijn geschoold glijden hier vaak langsheen en onderschatten het vaak.

Wat is de betekenis van het zijn van een verworpeling, een verstotene, een verdoemeling, voor de Heere ? Het is ten eerste plaatsvervangend lijden, zoals dit de taak was van Yeshua, die voortkwam

uit de taak van Ismael en Ezau, want dit ging niet om een daadwerkelijke verworpenheid, toen hij uitriep : ‘Mijn God, mijn God, waarom hebt gij mij verlaten ?’ Het was een cruciaal onderdeel van het evangelie, niet als redder, maar als voorbeeld. In die zin redt het principe ons dus, zodra wij het gaan toepassen. Dit is een belangrijke nuance in het evangelie.

Ten tweede is het zijn van een verworpeling, een verstotene, een verdoemeling, belangrijk om zo geen valse goden aan te nemen, om zo los te komen van valse goden, wat ook het geheimenis van de islam verklaart, namelijk dat God geen kinderen heeft, en wat een Ismaelitisch en Edomitisch geheimenis is waarop de islam terugwijst. Wederom is dit geen daadwerkelijke kinderloosheid, zoals ook de nieuwe bijbel en de nieuwe bijbel catechismus laten zien. Het is de theologische dialectiek van stelling, tegenstelling en samenstelling die voortkomt in de grondteksten.

Dit is het ware pad van de minste willen zijn, zoals ook Jezus onder de engelen werd gesteld. We spreken van een hoger Edom en een lager Edom, een hogere Ismael en een lagere Ismael. Zelfs in de oude bijbel werden Ezau, Edom en Ismael weer opgenomen in het verbond, zoals ook Jezus na zijn lijden en sterven verhoogd werd. Maar laat dit pad niet te kort zijn. Kom niet tot snelle zelfovertuiging en overzelfverzekerdheid. Ga het gehele pad van Ismael en het gehele pad van Ezau.

Het is anders niet veilig. Als het buiten dondert en bliksemt in het veld, moet je ook het laagste punt zoeken om zo niet getroffen te worden. Wie zichzelf verhoogd zal vernederd worden, en wie zichzelf vernederd wordt zal verhoogd worden, maar dit is niet de verhoging die de wereld kent, maar een groeien in de lijdensgeheimenissen en de Vreze des Heeren, zoals de nieuwe bijbel stelt.

In de edomitische reformatie van de jaren 1700 was Ezau een type van Yeshua, want hij legde zijn eerstegeboorterechten af, zijn hemelse status, voor het kommetje van het rode, oftewel het beeld van de verworpenheid en het lijden, de hongerheid tot het hemelse woord, waarin al het vleselijke afsterft. Hier stierf het zaad volledig. Dit was een weerklank van het pad van Ismael. Omdat de kerk deze principes had verwaarloosd moest de islam wel komen om hierop terug te wijzen. Deze schakel mag niet ontbreken en is de kern van het evangelie. Daarom moesten ook de nieuwe bijbel en de nieuwe bijbel catechismus komen.

In ons onderwijsboek ‘De Ontsluiering van Genesis’ uit 2021, staat hierover geschreven :

‘In de jaren 1700 leefde het Israelitisch-Edomitisch christendom zeer op in Oost-Europa, die op gnostische basis het pad van Ezau predikten ter bevrijding van de aardse wetten. Ezau was in deze cultus een soort messias. Ook was de basis ascetisch. Jakob zou dit pad op moeten om alsnog tot Seir te gaan als tot het beloofde land, het land van Ezau. Deze religie was interreligieus in de zin dat elke religie wel wat goeds in zich had.

In de jaren 1700 werd er een brug gebouwd tussen het Jodendom en het christendom door wat men in Oost-Europa de heilige Edomitische religie noemde. Ditmaal was het geen schaapkudde mentaliteit zoals het christendom was, waarin de slagers zich als herders verkleedden om de kuddes tot de slacht te leiden, maar was het religieuze anarchie. In het christendom was er zowel communisme als kapitalisme. De elites legden kastes op aan de mensen en in die kastes waren de mensen gelijk, maar Edom predikte rebellie en anarchie tegen de aardse rangen en wetten, tegen de

aardse kastensystemen, en ging een stap verder van het zijn van de minste, wat oorspronkelijk ook de boodschap van Jezus was. De kern en oorsprong van het christendom was namelijk Edomitisch, maar het was door rovers gekaapt.

Ezau was een eenling, en predikte tegen het bedrog van sociale status en alle ingebakken en ingedutte wetjes van de samenleving, om de wildernis in te gaan. Ezau was de wildernis mens. Het pad van Ezau was een hongerpad, om tot Seir te gaan, waar de holbewoners waren (vgl. Suri, wat in het voortijds ‘ tranen van verbrokenheid’ betekent.) De naam Ezau is afgeleid van Edom, wat rood betekent, als de rode aarde, primitief, en van Se’ir, wat harig betekent, sober, ongetemd. Daarom is het volk van Ezau Edom, van het Hebreeuwse ‘d’m’, bloed, wat komt van het Egyptische d’m, doem, de besnijdenis van het hoofd, van het verstand. Het volk Edom is het volk van Doem, van de verdoemden, oftewel de besnedenen. Zij hebben het vleselijke volwassene afgedaan, weggesneden, en zijn kinderen, kinderen der verdoemden, kinderen der verdoemenis. Edom was ook een beeld van wijsheid, voornamelijk de Teman stam.

Er moest verzoening komen tussen Jakob en Ezau. De religies werden gezien als de verdiepingen, de verschillende divisies van het messiaanse pad, en Jakob moest ingewijd worden in de Edomitische stam. Zo werd de Edomitische religie de brug tussen Jodendom, de islam en het christendom. Het draaide niet zomaar om Ezau, maar om Ezau als pad terug tot de zwarte Madonna, de zwarte Maria, zoals in het lied van Salomo, het hooglied, de bruid zwart was, terug naar de tenten van Sarah (Suri), Rebekka en Bilha. Er was dus de katholieke lijn, en daarnaast de byzantijnse lijn en nu was er in de jaren 1700 een duidelijke edomitische lijn naastgekomen, die redeneerde vanuit de anarchie van Ezau in de Israelologie. Jakob moest met Ezau verzoend worden. Se’ir, het land van Edom, was het beloofde land, het woeste en wilde land van de holbewoners, natuurbewoners. Daartoe was de geestelijke pelgrimstocht, de bedevaart. Zij moesten daar een ontmoeting krijgen met de zwarte madonna, de zwarte moeder godin. Dit kon alleen door ascetisme en anarchie tegen de huidige kerkelijke instellingen.

De kinderkruistochten kregen zo een nieuwe koers.’

De kinder reformatie van 1200 liep namelijk vast, maar vond in 1700 doorgang.

1200 - Kinder Reformatie
1400 - Hussische Reformatie
1500 - Calvinistische Reformatie
1700 - Edomitisch-Israelitische Reformatie

Laten wij daarom verdoemelingen zijn, en dit beoefenen, en de vervolgingen, verwerpingen en onderdrukkingen voor lief nemen om ons laag te houden en de minste te doen zijn. Daarom is er in de Laodiceaanse kerk ook zoveel haat naar Ezau en Ismael, en begijpen ze deze teksten niet, en willen ze niet begrijpen, want zij willen de meeste zijn. Ze hebben de kern van het evangelie verworpen, en zijn zo in hun dwaasheid ten onder gegaan. De nieuwe bijbel (RV) en de nieuwe bijbel catechismus is gekomen als een oproep tot ontwaking.

De Laodiceanen zeggen : ‘Och, heeft God Ezau niet gehaat, en Jakob liefgehad ?’ Maar ze vergeten dat ook Jezus door God gehaat was aan het kruis, want hij was een verworpene. Dit had te maken

met de messiaanse taak, en het loskomen van de afgoden. Ezau is het zaad van de vrouw wat Rome zal overwinnen, als een antistof. Hierbij ingesloten ligt het zaad van Ismael. Ezau is het zaad van Ismael. Ook dit is het zaad van Abraham en het zaad van de belofte. De Laodiceaan is eng eenzijdig, overeenzijdig, en kent de theologische dialectiek en zinnebeeldigheid van de grondteksten niet. De Laodiceaan is verstikt door het zaad van Rome, het zaad van de slang.

Toch spreekt de nieuwe bijbel ook van een ontwaking in Laodicea. Er is een hoger Laodicea en een lager Laodicea. Er is ook een heilige bron in Laodicea. Er zal een grote uittocht zijn. De kinderreformatie zal weer op volle gang komen, want de sleutel van 1700 is gegeven. Alles was vastgelopen in de jaren 1200 in de kinderkruistochten. De zee splitste niet, en de kinderen gingen in slavernij. Na de jaren 1700 begon alles weer mis te gaan. Daarom moet de mens terug naar 1700, en zo tot de bronnen van het Edomitische Israelitische en gereformeerde. Het was een belangrijke schakel in het wezen van de Nederduits Gereformeerde Kerk. Hier scheurde Laodicea zich van deze kerk af, en maakte haar eigen kerk, of dat nu onder dezelfde naam was, of met een andere naam.

We mogen de rivier van de tranen van Ezau volgen, terug tot het pre-adamitische tijdperk van Sukker, de eerste Adam, en zo komen tot de oerbronnen van het orionse Afrika, waar Nederland ook eens deel van was, als het Afrikaanse Nederland, Beloch. Van deze paradijselijke beginsituatie is Nederland afgevallen. Dat was een Edomitisch-Israelitisch en Edomitisch-gereformeerd Nederland, de oerbron van de Nederduits Gereformeerde Kerk, de moederkerk van Nederland eind jaren 1500, 1600 en 1700. Daarna ging het bergafwaarts. Laodiceanen zijn islamofoben. Zij wanen zichzelf rijk en de meesten, en kijken neer op de armen. Zij haten daarom ook de armenbelasting. Zij menen te zien, maar zijn blind, en kunnen niet zien waar de islam op terugwijst. Zij hebben een heel eng en nauw evangelie gemaakt, waarmee zij anderen onderdrukken, om hun Laodiceaanse levensstijl te kunnen blijven uitoefenen.

Och, Laodiceanen, ontwaakt toch. Er wordt op uw deuren geklopt.

Als we beseffen dat in de Septuagint al erop werd gewezen dat het paradijs Edom is (Edem) en in de Ethiopische bijbel (Edom), dan krijgt Ezau een veel belangrijkere plaats in de verkondiging van het Woord, en zo ook Ismael. In de wortels is Edom nog steeds Adam, en d'm, een Egyptisch woord voor de besnijdenis van de leiders.

We zullen deze belangrijke en vaak missende schakel van de kerkgeschiedenis bespreken, waarmee ons onderwijsboek 'De Ontsluiering van Genesis' al mee was begonnen.

Jakob Frank (1726-1791) claimde dat er alleen redding was, op grond van deze principes, in de religie van Edom, op het pad van Ezau. Dit was waar Jezus op terugwees. Jezus riep het uit in zijn lijden en sterven : 'Mijn God, mijn God, waarom hebt gij mij verlaten,' want hij was onder de engelen gesteld, en in zijn plaatsvervangend lijden, in zijn medelijden, verworpen van God, wat als een ragnarok ervaring was om de valse bruggen tussen de mensenwereld en de godenwereld af te breken. Door zijn verworpenheidslijden kon de zonde hem niet aanraken. Hij had net als Ezau zijn sociale en familiaire eerstgeboorterechten afgelegd, dezelfde rechten die de mensen gebruiken om dieren te onderdrukken. Het waren vleselijke rechten. Jezus weende de tranen van Ezau, de tranen van de verworpenheid.

Jakob Frank noemde Polen Edom. Zijn volgelingen waren de Frankisten, Edomitische Israelieten, Edomitische gereformeerden, die het belang hadden ingezien van de zinnebeelden van Ezau. Het pad van Ezau leidde dus tot Polen. Voor Jacob Frank was Polen het beloofde land, het paradijs. Hier ontmoette Jakob Ezau weer. Dat moest hij vervullen. In Polen zouden de verloren stammen van Israel herenigd worden, en daar hoorde de stam van Ezau ook bij.

Alleen door Ezau zou er tot de hogere Jakob gekomen kunnen worden, om zo de lagere Jakob achter te laten. Het pad leidde terug tot de Torah uitgebeeld als een vrouw, als de zwarte Madonna. Deze vrouw werd soms naakt voorgesteld en gekust. Er werd ook om deze vrouw heengedanst. Dit moest allemaal leiden tot religieuze anarchie. We spreken dus ook over een Edomitische reformatie in de jaren 1700 die parallel liep aan de Nadere Reformatie. Over deze twee lijnen ontwikkelde zich de Nederduits Gereformeerde Kerk. Deze lijnen kunnen niet zonder elkaar. Vaak wordt alleen de Nadere Reformatie besproken, en niet de Edomitische Reformatie. Dat is dus vaak een missende schakel in de kerkgeschiedenis.

In 1760 bereikte deze religie zijn hoogtepunt, maar Jakob Frank werd gevangen genomen, en ook zijn volgelingen, toen hij naar Warschau was gegaan. Ze werden gevangen gezet in het Jasna Góra-klooster in Częstochowa, wat één van de grootste heiligdommen van de Zwarte Maria ter wereld is. Hier werd hij voor dertien jaar vastgehouden. Dit was zijn Golgotha, en vele van zijn volgelingen gingen om hem heen wonen om contact met hem te houden, want ze zagen hem als een martelaar. Ook wij moeten gaan van Warschau (Getsemané) tot Czestochowa (Golgotha) om ons als verdoemelingen te onderwerpen aan de Zwarte Moeder God. Zo zal het vlees niet meer kunnen opstaan. In zijn gevangenschap tot de Zwarte Maria, de Zwarte Moeder, werd dit zijn centrale theologie. Het pad van Ezau moest terugleiden tot de Zwarte Moeder, waar alles om draaide. Toen hij stierf in 1791 werd hij opgevolgd door zijn dochter Ewa.

De leugenachtige Jakob, de bedrieger, bedroog zijn broer Ezau, en Esau weende met tranen van verbrokenheid en verworpenheid. Jakob was de Judas. Het christelijke volk waant zich Jakob, en blijft hiermee Ezau bedriegen. Het is een kenmerk van Laodiceaans-bourgondisch leven. Het westen gaat ten onder in haar overmatige rijkdom en luxe weelde, en moet daarom weer leren luisteren naar Ezau, die wijst op de armenbelasting, op gematigd leven, op soberheid, het zijn van een verdoemeling voor God.

De cultus van Jakob Frank uit de jaren 1700 kwam voort vanuit de cultus van de profeet en messias Zevi in de jaren 1600. In 1648, het jaar waarin de tachtigjarige oorlog tot een einde kwam, beweerde hij dat hij de messias was. Hij was een Ottomaanse Jood. De wereld was op weg naar het jaar 1666, waarvan ze dachten dat het het jaar van de Apocalypse zou zijn, vanwege dat 666 in het jaartal zat. Velen vreesden dit, en bekeerden zich tot Zevi. Toen dit jaar was aangebroken bekeerde hij zich tot de islam en zei dat God hem tot een Ishmaeliet had gemaakt.

Zijn profeet, Nathan, had in het jaar daarvoor, in 1665, gezegd dat de wereld in 1666 overwonnen zou worden zonder bloedvergiet. De Messias, Zevi, zou de tien stammen van Israel terugleiden tot het beloofde land, rijdende op een leeuw met een draak met zeven koppen in zijn bek. De draak zou overwonnen zijn door Zevi. Het was dus iets heel profetisch dat de Jood Zevi tot een Ishmaeliet werd. Daarin ligt het geheimenis van de val van de draak, het collectieve vlees. De wereld zou overwonnen worden door Nathan zelf, de voorloper van de Messias, die beweerde de verrezen Elia

te zijn. In dit proces zou de Messias, Zevi, in het verslaan van de draak, zelf tot de draak worden, tot farao, en zo de slang van Mozes zijn. We zien dit ook gebeuren in het lijden van Jezus, die aan de zonde en aan satan gelijk werd, oftewel de tegenstander verving, en zo zelf tot tegenstander werd, wat weer de Ishmaelitische en Edomitische filosofie is, en de theologische dialectiek, wat ook in Numeri 22:22 gebeurde, waar God in de satan veranderde om Bileam tegen te houden. Het worden van de vijand is een oorlogsstrategie, wat ook een oud indiaans gezegde is, dat je de vijand overwint door de vijand te worden. Het zijn immers zinnebeelden, geen letterlijkheden. Ook Job was een beeld van de messias, en werd door zijn lijden tot farao.

1600 - Ismaelitische Reformatie (1666)
1700 - Edomitische Reformatie

Ze predikten boete, iets wat voor Laodiceanen vaak een vies woord is. Dan kijkt de Laodiceaan apathisch om zich heen, en doet alsof hij niks gehoord heeft.

Hoofdstuk 73. Wachten op 1953 - De Steenblokkiaanse Regressie

Wij moeten op het strand wachten op de hemelse vogel van 1953, een zwarte adelaar. Dit is de Zondologische Reformatie, de Steenblokkiaanse Reformatie. Hij verliet de Kuyper kerk in 1942. Het was als de uittocht van Ismael. Klaas Schilder werd in 1944 afgezet en ook dit werd een uittocht uit de gereformeerde kerk van Kuyper. Het werd genoemd de Vrijmaking, en ook werd het de Wederkeer genoemd, oftewel de Regressie van de jaren 1900, de veertiger jaren. Er was alreeds een regressie geweest in de jaren 1800, ter afscheiding van de nederlands hervormde kerk. In 1886 ontstond de Kuyper kerk, wat een probleem was na de koningskerk. 1886 was de opvolger van 1816.

Ook C. Vonk werd in 1944 afgezet. In ons onderwijs boek ‘Het Leven is Literatuur’ uit 2022/23 staat hierover :

‘C. Vonk werd met zestien anderen in 1944 afgezet als predikant. Hij is ook bekend van de Voorzeide Leer, en van het blad Opbouw, wat de voorgeschiedenis was van de Nederlands gereformeerde kerken. Hij schreef in het eerste nummer van Opbouw, in zijn artikel ‘Het brood der Kerk’ dat het fanatisme steeds meer begon te groeien in de vorm van het zich willen blijven handhaven tegenover God, het ‘iets willen zijn’ voor God’s aangezicht, wat het vlees in stand wil blijven houden. Hij zegt : ‘Van het niet gebroken en verdoemd willen worden voor de levende God.’ Hij noemt dit de oerzonde. De zonde in de mens, het ego, moet verdoemd worden. Dat moet in ieder mens gebeuren. Een heleboel mensen willen die verdoemenis ontwijken en projecteren dat graag op iemand anders, maar de mens moet zelf in die verdoemenis gaan. Pas dan kan de mens opgenomen worden.’

Ook C. Steenblok (1884-1966) predikte boete en bekering, en stelde de prediking van de ellende kennis en van de doodsstaat door de zonde centraal, want daar moet het eerst beginnen, wat de theologische diagnose is. De mens moet weten hoe groot zijn zonde is, hoe verdoemd hij is voor God, hoe groot zijn ellende is, hoe diep hij is gedaald in de zondeval, en hoe dood hij is door de zonde. Hij wees daarom het te snelle aanbod van genade af. Dit werd hem niet door de Laodiceanen in dank afgenomen. In 1953 werd hij ontslagen als docent van de gereformeerde gemeente, en zo noemde hij zijn werk 'De Gereformeerde Gemeenten in Nederland', ofterwel de GGiN, waarin hij later werd opgevolgd door F. Mallan. C. Steenblok werd ook in de GGiN als docent ontslagen, in 1964. Sindsdien was er veel om zijn persoon te doen, met voors en tegens. Feit is dat hij een belangrijke boodschap predikte die door de Laodiceanen maar wat vaak wordt vergeten of omgedraaid. De Laodiceaanse kerk is blind, en kan het belang van 1953 en de boodschap van Steenblok niet zien.

De Laodiceaanse mens praat er liever omheen. Ineens heeft de Laodiceaanse mens duizenden anderen dingen te doen, als deze onderwerpen ter sprake komen. Ik heb dat in mijn werk steeds weer gezien. De Laodiceaanse mens probeert ergens van te vluchten.

Geloof is één van die drugs waar de Laodiceaanse mens naar grijpt.
In zijn gereformeerde dogmatiek stelt in vraag 2221 dat na de jongste dag het geloof ten einde zal zijn gekomen, want dan zien de hemelbewoners de verheerlijkte Immanuel, en zien zij God. Ook de hoop zal teniet zijn gedaan. In 2211 stelt hij ook dat spijzen en buik teniet zijn gedaan. Het eten is dan nog maar slechts een zinnebeeld, iets tijdelijks. Zo zien we ook dat de vraatzucht uiteindelijk zal vergaan. Ook de zee en de verdwijning van de zee is een zinnebeeld (2210), en zal er niet meer zijn.

Net als Klaas Schilder, C. Vonk en Steenblok vluchtte ook G. Wisse uit de Kuyper kerk. Hij deed dit in 1921. 1921, 1942 en 1944 zijn dus belangrijke uitochten uit de Kuyper kerk. In 1926 vluchtte Geelkerken uit de Kuyper kerk, die daar geschorst was. Daarvoor was er nog de kwestie Netelenbos, die in 1919 werd afgezet als predikant van de Kuyper kerk, en dit werd in 1920 nog eens door de generale synode bevestigd. In 1921 werd hij toen hervormd predikant in Heinkenszand. Net als Geelkerken behoorde hij tot de beweging der jongeren die vernieuwingen wilden zien in de GKN, de gereformeerde kerken in nederland, oftewel in de Kuyper kerk.

In ons onderwijsboek 'Het leven is literatuur' staat hierover :

'In 1920 heeft de redactie van het blad wat we aan het bespreken zijn (De Reformatie) het over de kwestie Netelenbos in 1919, dus eerder dan de Geelkerken kwestie. Netelenbos geloofde niet in het paradijs, niet in de slang en niet in de boom van kennis van goed en kwaad, maar wel dat er een val is geweest. Als wij het paradijs noemen dan hebben wij het ook gewoon over de voortijden, of natuurtijden. Het is natuurlijk beeldspraak. Netelenbos stelde dat de bijbel de menselijke inkleding is van de hemelse gedachten. Hij maakte onderscheid tussen vorm en inhoud van de bijbel, en stelde dat ze feilbaar waren, en daarom werd hij in 1919 afgezet.'

Hoofdstuk 74. van eden tot qidmah

Ik had een droom dat er een muur kwam tussen mij en de Kuyper kerk. Ik kwam toen op een etage hoger dan de Kuyper kerk. Vanaf een binnenshuis balkon zag ik beneden mijn zusje lopen die naar haar kamer ging. Zij zat dus nog in het internaat van de Kuyper kerk. Ik ben toen naar beneden gegaan en nam haar naar een zijhal en daar gaf ik haar mobieltje terug. Daarna zag ik mijn moeder vanaf de hogere etage op een scherm, en zij veranderde in een jong meisje uit een kinderboek.

De islam is gewoon voortgezet mithraïsme, waar het tweede boek van de koran in principe op wijst, op de runderjacht. De reformatie kwam voort uit de islam, ook als een voortzetting van het mithraïsme, van de buffeljacht. Oorspronkelijk was dit iets edomitisch, zoals de nieuwe bijbel dat ook laat zien. Ezau moest de berg op voor de buffeljacht. Dit hoorde bij de Hiti stam, en zou de overgang betekenen van Eden (Edem, Edom, in de Septuagint en de Ethiopische bijbel, oftewel het land van Ezau) tot het dieper gelegen, westelijke Qidmah gebied. Dit loopt via de Oxcrenon put of tunnel tot het rijk der kinderen, oftewel tot de wedergeboorte, want de schepping kwam voort vanuit de buffeljacht, stelt de nieuwe bijbel, wat een beeld is van het overwinnen van de mannelijke suprematie van het ego. Het is dus geenszins een letterlijke buffeljacht, of letterlijke runderslacht, want dat zou spijbelen zijn. Het gaat hier om geestelijke beelden, zinnebeelden. Van deze geestelijke jacht, de studie opdracht, week de mens af. Men verachtte het studieverbond, en maakte allerlei slappe vervangingen.

De droom wijst er ook op dat we net als Ezau de berg op moeten gaan, om zo te ontkomen aan de Kuyper kerk. De Kuyper kerk is de mobieltjes generatie. Zij worden niet geleid door het hemelse woord, niet door de bazuin van Voyba voor de buffeljacht, maar door de mobiel. Die heeft hun hart vervangen. Die heeft God en het Woord vervangen, het geestelijke. Ze zijn door en door aards geworden, Laodiceaans. Het is een soort mongoolsheid van het verstand. De mens is door de mobiel zwaar en zwaar geestelijk gehandicapt geraakt. Dat willen ze niet horen. De Laodiceanen proberen dat in de doofpot te stoppen. Ze zijn blind en willen graag blind blijven.

Wat moeten we dan doen ? God geeft hen over aan hun mobieltjes en het mobieltjes tijdperk. God spuwt ze uit de mond omdat ze lauw zijn, met mobiel en al.

Ezau raakte op Pniël in gevecht met het wilde rund van de chaos en de lagere wil, wat zijn wortels heeft in de Egyptologische mythologie, zoals beschreven staat in de nieuwe bijbel. Niet alleen Jakob ging dus tot Pniël, maar ook Ezau. In het gevecht vormde het bloed van het wilde rund de ladder van Ezau, die tot de hemel reikt. De ladder van Jakob was dus in Bethel, terwijl de ladder van Ezau op Pniël was.

De nieuwe bijbel laat zien dat Yeshua, Yah-Shua, het lijden en sterven van Ezau betekent, op Pniël, als een Egypto-Judeo Golgotha. Dit was de opstanding in het Qidmah gebied, wat in principe gewoon nomadisch gebied is, en wat ook wel Gad-Adam wordt genoemd in de nieuwe bijbel. Gad-Adam betekent Adam komende tot Gad. Gad betekent het bloed van de vijandelijke prooi. In het paradijs was het Qidmah gebied ouder dan Eden, als het hiervoormaals, en het was te bereiken over of langs de rivier de Tigris. Adam bereikte het Qidmah gebied door de nachten van het visnet.

Hoofdstuk 75. van ragnarok tot wereldboom

In het Ragnarok moet de mens komen tot de wereldboom die de werelden verbindt, waar de nieuwe bijbel ook over spreekt. De mens zit in de zuurstof-matrix van de Kuyper kerk. Er zijn subtielere gassen waar de mens uit kan leven, het natuurgas, wat bestaat uit bloedgas, boomgas, en bruingas, het gas wat komt van de bruine huiden van de natuurvrouwen, waar de Halal over spreekt. Verder kan de mens ademen vanuit 40 gasplaneten. De Halal noemt ook dat het natuurgas of paradijselijk gas nog bestaat uit urinegas, wat wordt opgewekt door urine, en zaadgas, en ook tranen schijnen een bepaald gas op te wekken wat hoort bij het natuurgas, waardoor de mens kan ademen, en dit zijn dus veel subtielere vormen van gas en adem. Het bruine gas neemt hierin een centrale plaats, heersende over de andere gassen, stelt de Halal. Hieruit wordt ook weer energie opgewekt. We moeten beseffen dat op aarde de mens gebruik maakt van veelal illegale energie bronnen. De Halal wijst er op dat dit soort informatie veelal komt uit Orionse paradijsteksten (Alnilamse, Betelgeusische etc.)

Het zuurstof complot heeft de mens gezombificeerd, ingewijd in de Laodiceaanse dode kerk. Het zijn de dode etalage poppen van de Kuyper kerk. Het is uiterlijke schijn, schijnheiligheid, de schijnverering van God, lippendienst, letterdienst, namendienst, noem maar op. De mens moet dus ontzombiet worden, en dat gaat door het leren leven door andere natuurgassen. De 40 gasplaneten zijn hierin cruciaal. Zo kan de mens ontwaken. Zuurstof is voor 99% demonisch, en heeft de mens opgezet, op sterk water gezet en verstikt. Geestelijk is de mens verstikt, maar ook bio-energetisch. Zuurstof houdt een heleboel belangrijke hersenhormonen tegen, en vernietigd hersenfuncties.

De wetenschap weet niet veel, want daar hebben ze de middelen niet voor. Hun instrumenten zijn maar heel beperkt in hun metingen. De subtielere energie vormen kunnen ze niet meten. Het kan maar 0,00000001 procent, of minder, registreren. Verder weten ze niets en worden ze bedonderd door de matrix, omdat ze de realiteit door het materiële, oftewel het verdichte, proberen te beoordelen. Het materialisme kan het materialisme niet uitleggen, en ook het geestelijke niet. Hun formules kloppen niet. Veel kerken zien het geloof als bewijs, dus het niet hebben van bewijs is hun bewijs geworden, in hun lauwheid en luiheid, want je moet het gewoon geloven, want als er een bewijs zou zijn, en je zou het zien, dan zou het geen geloof meer zijn. Geloof is hun afgod, en die hebben ze boven alles gezet, wat zelfs niet meer bijbels is, want de bijbel noemt de liefde als het hoogste, en in het Hebreeuws is dit gewoon de baarmoeder, de opvoeding en de tucht. Het is het wezen van de kennis, door tucht en zorg onderhouden, en dat is een hemelse zorg, waar de nieuwe bijbel ook over spreekt, als zijnde zorgvuldigheid.

Maar die zorgvuldigheid is er in de Laodiceaanse dode kerk niet te vinden. Ze zijn opgehangen aan het koord van de zuurstof. Wij moeten onze adem heel ergens anders vandaan halen. Niet alleen van brood zullen wij leven. God is onze adem. God is onze levensbron. De 40 gasplaneten zijn adembronnen die we nodig hebben om de geesten van zuurstof te overwinnen, en daarbij moeten

we eerst overgaan tot alternatieve vormen van zuurstoffen, andere vormen. Het zal opgewekt worden als de mens terugkeerd tot de verloren mineralen, en de schijf van mineralen rondmaakt.

Zuurstof heeft de mens opgeblazen gemaakt, halfhartig en hooghartig.

Hoofdstuk 76. de planeet van ajuwth

Ik had een droom over mijn opa en oma, die vroeger altijd in onmin leefden met elkaar, en wat de familie ook uit elkaar heeft gescheurd. Die scheuring was altijd merkbaar in de familie. Het was een koude oorlog. Mijn opa was hervormd, en mijn oma nederlands gereformeerd. In de droom was mijn opa heel oud, in de negentig. Hij overleed toen hij negenenzeventig was, aan aderverkalking. Hij had veel van zijn geheugen verloren.

In de droom was mijn oma van de Jetur stam van het volk Ismael, en mijn opa van de Massa stam van het volk Ismael. De verloren stammen van Ismael moeten hersteld worden, waar de nieuwe bijbel over gaat. Ik zei tegen mijn opa en oma dat het zo’n zootje was in de familie, en dat het zo slecht ging, omdat ze beiden geen liefde voor elkaar hadden. Ze zagen niet meer naar elkaar om, raakten elkaar niet meer aan. Ik vroeg ze toen of ze elkaar weer lief wilden hebben voor het herstel van de familie. Mijn opa nam toen de eerste stap en gaf mijn oma toen een kus. Het was het begin van het herstel van de verstandhouding tussen de stam Massa en de stam Jetur. Deze stammen zijn genoemd naar de zonen van Ismael. Er zijn twaalf zonen van Ismael, twaalf stammen.

Toen ik wakker werd bad ik voor het herstel van de stammen van Ismael en voor de vrede in Palestina. Bij het wakker worden zag ik de planeet van Ajuwth, de eerste zoon en stam van Ismael. Ajuwth staat voor de geestelijke oorlogsvoering, voor de overweldiging van de vijand, van het vlees.

Isaschar en Zebulon zijn twee stammen van Israel die de stammen van Ismael in zich zullen opnemen.

Hoofdstuk 77. van virussen tot contexten

Ik had een droom over een Putin in een parallelle wereld, die een insectische heerser was. Hij zei dat hij verkeerd begrepen was, dat hij zijn mensen beschermde tegen virussen, maar dat het verkeerd door de lens heenkwam en zo verkeerd op aarde werd geprojecteerd. Hij zei dat ik me moest bezig houden met de grotere contexten. Hij was van de papyrus van Izu, wat een insectisch geschrift is.

Het is een grote strijd tegen kerkzombies. Ze hebben pistolen en schieten plaatjes in de hoofden van de mensen.

Ik noemde de insectische heerser Putin ‘brother Putin’, en hij leek veel Putin, maar soms als hij zijn gezicht wat draaide leek hij minder op de aardse Putin. Ik zag hem ook op een bed liggen. Hij was als een broeder voor me, heel zorgzaam, en legde alles uit. Hij zag dat ik er mee zat dat de oorlog in Oekraïne maar voortduurde en was daarom gekomen.

Hij nam me op in zijn wereld. Er waren daar prachtige oerwouden, alles was zo rijk van de natuur.

Hij zei dat hij het volk moest verlossen van spookkerken.

Hoofdstuk 78. Van Laodicea tot Amarna

Misschien ken je dit soort gezegdes wel, ik heb ze in ieder geval vaak gehoord :

‘Allah is God en Mohammed is zijn profeet.’

En :

‘Niemand komt tot God de Vader dan door Jezus Christus, zijn Zoon.’

Ja, mooie gezegdes, maar als je die gezegdes letterlijk gaat nemen, dan veroorzaak je daarmee wel oorlog. Dat mag duidelijk zijn. Waar komen die gezegdes eigenlijk vandaan ? Allereerst moeten we opmerken dat het monotheïstische gezegdes zijn. Inzetting 35 van de nieuwe bijbel catechismus zegt het heel treffend :

‘Inzetting 35. Over naamslavernij en letterslavernij

Het gaat niet om namen, maar om principes. De mens doet aan persoons-verheerlijking, en is daardoor in diepe naamslavernij gekomen, net als in letterslavernij, wat allemaal tot het godslasterlijke materialisme behoort. De mens heeft afgoden gemaakt, en bewaakt die met hand en tand. Zo wordt de mens afgehouden van levensprincipes en levensbronnen. Zo is de mens dood geworden in zijn materialisme. De mens moet weer in vele talen leren spreken, en de seizoenen en bedelingen leren. De mens lijdt aan godsdienstwaanzin, omdat de mens het niet als symbool heeft herkend, maar als iets letterlijks, en daarmee onderdrukken de mensen elkaar in hun eigengerechtigheid en hoogmoedigheid. Zo dient de mens heren die ze niet kennen. (Anderlech 8:55, Kamba 27:25, III Werktuigen 3:25)

De afgoderij zit niet in monotheïsme of meergodendom op zich, of in welk gebruik van namen dan ook, maar in het verkeerd voorstellen van principes.'

We nemen deze religieuze gezegdes dus symbolisch. Maar waar komen ze vandaan ? We moeten dan helemaal terug naar de jaren vóór Christus, en komen dan terecht in de jaren 1300 vóór Christus, in Amarna, het destijdse Jeruzalemn of Mekka van de wereld, in Egypte.

'Aton is God, en Akhenaten is zijn profeet.'

Dat was Egyptisch monotheïsme tot de rode zonneschijf, de aten, met de vele armen, stralen, die tot de mensheid uitreikten. Misschien ken je het plaatje wel. Het doet nog steeds tot de verbeelding spreken.

Zo werd Egypte gereformeerd, en daarna werd het Judaïsme gereformeerd door het christendom, en daarna werd het christendom gereformeerd door de islam en door de reformatie, en vandaag de dag is er weer een terugkeer tot het Egyptische geloof, en wordt zo het cirkeltje rondgemaakt, wat overigens verdiept wordt in het verdere, diepere Afrika, want Egypte is nog maar een uithoek van Afrika. Zo mag je aan de hand van zinnebeelden je geestelijk leven verdiepen. Maar laat het dus wel blijven bij zinnebeelden, want anders heb je zo een nieuwe oorlog te pakken.

Je ziet het ook wel veel bij de westerse Afrikanen, die eens als slaven werden vervoerd op schepen naar Amerika. Ze werden toen gedwongen tot het christendom, zoals wij ook in Europe gedwongen werden tot het christendom, en nu is er een grote exodus terug, als een uittocht en een intocht, terug naar de Afrikaanse grondvesten. Veel Afrikanen nemen daarom ook Egyptische namen. Het is een interessant verschijnsel. Ze waren verstrooid over alle volkeren, en komen nu terug tot hun erfgoed. Terug naar Amarna. Egypte spreekt nog veel tot de verbeelding. We zijn allemaal gelijk in Egypte. Daar komen al die geloven vandaan, en Egypte droeg daarvan dus ook de uitleg, want de Egyptologie gaat hier dus heel diep op in, en zo ook het verdere en diepere Afrika.

Wie ben je in Amarna ? Wie ben je in Egypte ? Ga je identiteit terugvinden. Toen Jezus werd vervolgd door Herodus vond hij ook een schuilplaats in Egypte. Daar leidt het verhaal dus naar terug.

Ik had er een mooie droom over, dat ik in een museum was met een groep, en we kwamen zo steeds dieper en dieper in Amarna, in Egypte, door kennis hierover te vergaren. Ook de nieuwe bijbel spreekt over deze reformer, Akhenaten, ook wel Achnaton genoemd, en over de aten, wat voorgesteld wordt als de hemelse baarmoeder, een verschijningsvorm van Serket, de schorpioenenmoeder. Het steekt, het laat niet los. We moeten terug. De mensheid is te ver afgeweken in afgedwaalde letterlijkheden, en is zo tot naamslaaf en letterslaaf geworden. Het menselijke bevattingsvermogen is maar heel laag en traag. Ontwaak tot je hogere natuur. Er moet een einde komen aan alle religieuze oorlogen die door religieuze dwaasheden zijn ontstaan. Het is allemaal vlees wat eraf moet. De mens moet besneden worden in Egypte.

Vormt Akhenaten dan de brug tussen jodendom, christendom en islam ? Kan er dan eindelijk vrede komen op aarde ? Of zou vrede ons allemaal doen indutten ? Het is goed om over deze dingen na te denken. Het nut van het lijden. Waarom is er nog zoveel leed op aarde ? Zou dat ook niet iets

symbolisch zijn wat de mens nog niet heeft begrepen ? Het wijst ergens op terug. Daartoe is religie, daartoe is het geestelijke, en daartoe is de filosofie, om deze vraagstukken te behandelen, en ze tot een goed einde te brengen. Feit is dat het volk ten gronde is gegaan door een gebrek aan kennis, en speelt het volk voor leider, en verstaat het volk alles verkeerd, zegt de nieuwe bijbel.

Kennis is dus van groot belang, maar wie luistert ? De mens heeft teveel afgoden om te luisteren, en daarom worden deze afgoden vandaag de dag één voor één stukgeslagen.

Ja, de mens heeft vele afgoden bijeen geraapt, en zingt telkens : ‘Ik heb een oogje, maar niet op jou, steeds op een ander waar ik van hou.’ Leer dat te herkennen als de vleselijke natuur. De mens is diep in de zonde gedaald, en moet eerst de grootte van zijn zonde, de ellende-kennis, en de doodsstaat onder ogen komen, goed onder ogen komen. Geen gnosis zonder diagnosis. Geen alarmologie zonder zondologie. Je moet echt een zondoloog worden om door de bedriegelijke mijnenvelden van de Laodiceaanse aarde heen te komen. Laat je bewapenen in Amarna.

Ik heb visie voor de wereld,
Het rode uitgestort over de aarde,
opdat alles tot sieraad wordt gestrekt,
alle dingen medewerken ten goede voor hen die de kennis begeren.

Hoofdstuk 79. heere is God, en billè is haar dochter

Het Griekse vlees moest verslagen worden. Het
Grieks moest weer in goede samenhang komen met
de Israelitische en Aramese wortels.
II Duizen 9:8

In Thessalonika of het Thessalië gebied wat er onder ligt gaat het om het netjes zijn, oftewel het toetsen, om zo het goede te behouden (III Kamba 7:36-38). Aan de oostkant van Thessalië liggen de Sporaden eilanden. Spora betekent zaad, oftewel wedergeboorte, wat het resultaat is van het toetsen. (Duizen 35:2) Daaronder ligt Boeotië, waar Heracles moest kiezen tussen Areta en Kakia, en hij koos Areta, wat dus duidt op de hemelse wil, die kennis is. Niet mijn wil, maar uw wil, en dit is niet zomaar kennis, maar getoetste kennis. Wij moeten dus zelf leren het goede te verkiezen. (Odenlech 4:59)

In het amazone tijdperk was griekenland genaamd ‘Aretaïti’. Laten we direct kijken naar de amazone fundamenten van diverse gebieden, hoe die eerst heetten. We zien de godin Areta, de godin van de deugd, geleerdheid en geoefendheid, telkens terug in de namen :

Athene : Bilha-Areta

Korinthe : Rebekka-Areta
Tessaloniki, Thessalië : Gomer-Areta
Boeotië : Bosse-Areta
Sparta : Huri-Areta

Voordat Griekenland er was was er het Amazone tijdperk en het voortijdse Griekenland was Aretaïti. De Hurieten leefde in het Sparta-gebied, wat later Sparta zou worden. Zij werden ook de Herieten genoemd, en dienden Heere, of Here, die later ook nog door de Grieken werd vereerd als Here (Ionisch, Dorisch) en Hera, en waar nog steeds ons woord Heere vanaf stamt. De Huri's waren amazone godinnen die door de amazones werden vereerd, en Heere was de opper-Huri. Denk ook aan de hoeri's, de eeuwige maagden of amazones van de islam. Allah is in principe de opper-hoeri, de opper-amazone. Er was in het Huri-gebied de stelling : 'Heere is God, en Billè is haar dochter.' Zij bracht de amazone tuchtregels, de tuchtleer. Hun taal was als het proto-arabisch. Hammalach, kellach, achalach, halach, allach, halach kalach, achakallas, sachakallach, hachalach, achalach, allach kach, acha sjach, hachalach achejag.

Billè was dus ook een soort vrouwelijke Mozes bij de amazones. Heel veel van de Bilha mythologie komt daar ook vandaan.

Bovenlaag Griekenland, voortijds Aretaïti :

Epirus : Zukki-Areta
West-Macedonia : Name-Areta
Centraal Macedonia : Centraal Rebekkah
Oost Macedonia Tracië : Honieten/ Hunieten

Van links naar rechts loopt dat uit op het Midden Oosten via Turkije. De bovenlaag van Aretaïti is daartoe een belangrijke sleutel, een orakel.

Hoofdstuk 80. de zwartheid in adam

Evangelische beweging : 'Jezus Christus moet centraal staan in de prediking.'
Pinkster beweging : 'De Heilige Geest moet centraal staan in de prediking.'
Steenblok : 'De absolute doodsstaat van de mens moet centraal staan in de prediking.'

Natuurlijk hebben al deze drie stellingen waarde, maar waar de stelling van Steenblok ontbreekt, die stelde dat de absolute doodsstaat van de mens voorop moest staan in de prediking, daar gaat het al snel mis, dat men Jezus en de Geest gaat verafgoden en daarbij de diepere betekenis, het diepere principe, uit het oog verliest.

Eens was Nederland een oerwoud, in het amazone tijdperk, nog vóór het atlantische en pre-atlantische tijdperk. Waar nu het veluwemeer ligt lag toen een oerwoudsrivier genaamd de Patisso

rivier, maar die was veel langer dan het veluwemeer. Nederland en België waren één land, en daar leefden de amazones. Zij hadden zwarte amazone koninginnen. Dat is een langdurig tijdperk geweest, en dat ging op een gegeven moment mis door de komst van heksenkoninginnen. Dit was allemaal nog voordat Germanië kwam opzetten. Het was toen nog Amazonië.

In 1953 was er een belangrijke breuk met de gevestigde kerk. Steenblok nam het voortouw als een 1900se Nederlandse Mozes, die later werd opgevolgd door Mallan, als een Nederlandse Jozua. Mallan predikte de noodzaak van de wedergeboorte in deze ellende. Hij stelde dat de grootste ellende van de mens was dat hij zijn ellende niet kende. Wij moeten de volgorde en hiërarchieën kennen. Er is geen gnosis zonder diagnosis. Als er voldoende diagnosis is, en men kent de grootte van de ellende en van de doodsstaat waarin de mens verkeert, dan komt er vanzelf hemelse gnosis. De diagnosis moet dus volkomen zijn, en daarom is de prediking van de ellende kennis en de doodsstaat waarin de mens zich in zonde verkeert zo belangrijk.

Waar je dat loslaat kom je al snel in Laodicea terecht, en zij leven door psychoses, wanen, ijdelheid. Zij kennen de grootte van de zonde niet, maar leven in opschepperij. Ook kennen zij de grootte van het oordeel niet. Steenblok en Mallan leidden het volk terug tot de wildernis, tot buiten de poorten, waar zij werden onderwezen door de natuurvrouwen, de amazones.

De dood kan ons niet vasthouden, maar de mens heeft snelle paarden genomen in de roze Jezus cultus, de sinterjezus die ze hebben opgetrommeld, en er worden belangrijke principes weggewimpeld. Laat de natuur het werk doen, maar nee, de mens heeft de verdorven stad het werk laten doen, en heksenkoninginnen verkozen. Wat de meerderheid geloofde was voor de mens belangrijker, en zo werd het de mens tot valstrik. Door het vleselijke kunnen we niet van de dood loskomen. Dat kan alleen door het geestelijke. Het geestelijke gaat via de hogere natuur. De mens laat zich afleiden en afschepen door de lage natuur, allemaal vanwege gebrek aan kennis, en die kennis wil men niet, want men heeft de profeten vervolgd. Men is hierover niet in berouw. Het beest bekeerd zich niet, en daarom moet de zondvloed komen. Die moet je ontvangen in je hart, over je vlees, stelt inzetting 1 van de nieuwe bijbel catechismus.

Er moet dus bloed stromen. Het vlees, de zonde, moet in ons sterven. Dat kan de vleselijke natuur niet. Die maakt er een potje van. Die laat onschuldigen sterven. Die vervolgt altijd weer wat hij niet begrijpt en wat zijn laodiceaanse levensstijl in de weg staat.

Symbolisch gezien is dat wel het Jezus verhaal, als voorbeeld, maar men heeft het verletterlijkt en verabsoluteerd tot een monopolie, en DAARIN ligt de zonde. Dat is een laodiceaanse valstrik voor de mens op het smalle pad. Men is tot de Jezus afgoderij gegaan en heeft het van z’n kracht beroofd. Men is tot namendienst en letterdienst gekomen, en men heeft het geestelijke bedroefd en uitgedoofd. Dit zijn gruwelen die over Nederland heersen en hangen, en daarom moet de mens via 1953 en de geschriften van Steenblok en Mallan terug tot het voortijdse Nederlandse oerwoud.

Mallan stelt de vleselijke godzaligheid de mens heeft verblind en dat ze daarom niks willen weten van de prediking over de drekgoden die ze volgen, in zijn commentaar op zondag 26. Ze wanen zich al gereinigd door de drekgoden. Ze hebben hun eigen drekjezus.

Ook Mallan stelde de volledige prediking van de doodsstaat van de mens in zonde centraal, als opvolger van Steenblok. Hij sprak in zijn commentaar op zondag 25 :

'Hoe meer de mens in zijn zwartheid in Adam wordt geschilderd, hoe meer ook de rijkdom der genade Gods in Christus kan worden uitgedragen.' Hij wees op de ziekte hier in Nederland van holle prediking, waardoor men op droggronden gerustgesteld is, en zij zijn daarom geërgerd als er over de doodsstaat wordt gepredikt.

Doodologie
Zondologie
Alarmologie
Demonologie
Toetsologie

Dit zijn belangrijke vakken om los te komen van de Laodiceaanse geest. Dit werd vroeger in de pre-adamitische voortijden door de amazones onderwezen en gepredikt. Nu is het tijd voor de mens om daar naar terug te gaan in de regressie. Dit onderwijs is te vinden in de nieuwe bijbel en de nieuwe bijbel catechismus en alle bijgeschriften daarvan. Voor achtergrond studie kan men de Nederduits Gereformeerde Dogmatiek Collectie raadplegen, de opvolger van Karl Barth's Kirkliche Dogmatik. Kirchliche Dogmatik bestond uit 13 delen en werd van de dertiger tot de zestiger jaren uitgegeven. De Nederduits Gereformeerde Dogmatiek begon te ontstaan vanaf de zeventiger jaren tot nu, en bestaat inmiddels uit 11 delen. Het zijn bijgeschriften bij de nieuwe bijbel, achtergrondgeschriften, naslagwerk, wat een rijke informatie geeft over zowel de oude als de nieuwe bijbel, en de reformatie. Het is uitgegeven door de Nederduits Gereformeerde Kerk.

Hoofdstuk 81. ballingen in laodicea

Toen Mohammed werd gevraagd wat nu het belangrijkste is in de gehele islam, toen zei hij : 'Het voeden van de armen.' En ik heb de koran gelezen en wat me het meest opviel was dat het heel vaak over armenhulp ging. Ook de oude bijbel noemt dit als het belangrijkste, dat dit de ware godsdienst is. Veel andere dingen in deze boeken moeten we symbolisch nemen, zoals de boeken dat ook zelf aangeven.

Mallan sprak in zijn Troostboek voor de christen, 1973, over de noodzaak van wedergeboorte, en dat de mens grondig de doodsstaat moest leren kennen, en hierin geen vijandigheid meer moest tonen naar het rechtvaardige oordeel. De mens moest daarom ook zijn vijandigheid leren kennen. Dit behoort allemaal tot de zondologie en doodologie, wat een kenmerk was van de 1953 scheuring van de gevestigde kerk. Mallan was een leerling van C. Steenblok, die hij later ook opvolgde. Hij waarschuwde tegen het modelwerk wat de kerken van het Godswerk hadden gemaakt, dat alles volgens een bepaald schema moest gaan, en zodra iets niet met dat schema overeenkomt dan wordt het afgekeurd. Hij stelt dat het veel duisternis en verwarring in de kerk heeft gebracht. Hij legt hierbij zijn vinger op het gebrek aan kennis in de kerken. Hij noemt het grootspraak, waardoor ze door velen geacht en gevierd worden. (I, p. 429)

Hij stelt dat er zonden van nalatigheid in het spel zijn. De kerkscheuring van 1953 was dus terecht, want de kerk was wereldsgezind geworden, door eigen maatstaven op te stellen. 1953 was de grote scheuring van de laodiceaanse kerk. Die kerk leefde in grote verwaandheid en eigengerechtigheid. Zwarte arenden kwamen tot de aarde om te waarschuwen. De mens zou dieper moeten buigen, of breken. F. Mallan noemde hierbij Spreuken 17:15 : 'Wie de goddeloze rechtvaardigt, en de rechtvaardige verdoemt, zijn de Heere een gruwel, ja, die beiden.'

De laodiceaanse kerk had zijn eigen rechtssysteem, waar Klaas Schilder in 1944 al van los brak, want hij wilde zich niet onderwerpen aan een kerkschema, aan modelwerk. Dat was de eerste vrijmaking al, en 1953 de tweede.

Het bleef niet bij de totale doodstaat, stelt Mallan, want in die doodstaat zou de mens een beroep kunnen doen op God's Woord. De mens is maar heel tenger en kwetsbaar, en toch heeft de mens door de zonde het hoogste woord. Dat moet de mens onder ogen komen.

In het land hierboven kan geen vurige vergiftige pijl des duivels meer binnenkomen, stelt Mallan in zijn bespreking van zondag 22. Dat gebeurt als men het lichaam der zonde achterlaat, als de vogel uit de kooi is ontsnapt. Mallan wees hiertoe de weg. Dat was een pad van zondologie, wat Steenblok al predikte. Dat moet de mens grondig leren kennen. Daarin moest de mens geen compromissen maken. Het beginsel van het land hierboven mocht de mens hier en nu al ontvangen.

Hij stelt hierbij dat de ware christen geen hemelzoeker is, maar zoekt naar het uitdienen van God's raad (I, p. 404).

Het eert uw vader en uw moeder wijst ook op het eren van de vaderen en moederen van 1953 die de Heere gegeven heeft in de uittocht. De mens was in de wildernis verstrikt geraakt in de laodiceaanse kerk die zich overmoedig een stad en een naam maakte in de wildernis, in plaats van verder te trekken tot het woeste, wilde land, tot het beloofde land.

Hoofdstuk 82. de slapende kerk

F. Mallan gaf het al aan in zijn bespreking van de catechismus in 1973, in zijn troostboek voor de christen, dat de mens lijdt aan zelfoverschatting, wat een kenmerk is van de Laodiceaanse kerk, een grote valstrik op het pad door de wildernis uit de grote stad.

We kunnen stellen dat hierbij de mens ook lijdt aan zonde-onderschatting, aan vijand-onderschatting. Vandaar dat de geestelijke opvoeding van groot belang is.

Och, mens, luister toch naar het Woord des Heeren in deze tijd gesproken.

Zo spreekt de Heere :
'Ik ben tegendraads en tegenstrijdig.'

Ziet u, de Heere moet wel strijden tegen de Laodiceaanse kerk, want die is zinkende, en sleurt velen mee. De Laodiceaanse mens heeft alles al in kannen en kruiken, maar de Heere zal die kapot slaan voor het behoud van de mens. Zo zal de opgesloten ziel van de mens vrijkomen.

F. Mallan stelt in zijn bespreking van zondag 21 dat als de mens zichzelf overschat, dan is hij niet bekwaam tot de dienst des Heeren. Men is bezig met modelwerk en niet Godswerk.

Het is droevig dat er zo weinig diepgang te vinden is, zo weinig bevinding, in de kerken, en dat marktgedrag het heeft overgenomen. Dat is zeker een teken des tijds, een kenmerk van de Laodiceaanse kerk. Zij volgen de god Laos, de mening en gerechtigheid van het volk, wat een eigengerechtigheid is die tegen elkaar is verdeeld.

God is u tot tegenstander, als u in zonde leeft. Zo veranderde God ook in de tegenstander om Bileam tegen te houden, en de Hebreeuwse tekst zegt zelfs dat God tot een satan werd om Bileam te wederstaan, waar de nieuwe bijbel catechismus ook op wijst in inzetting 56. Het gaat dan om Numeri 22:22. Vaak als de mens denkt dat de duivel tegen hem strijdt, dan is het de Heere zelf, om hun zonde. Daarom moet de mens besneden worden van hart en ziel en verstand.

Wij moeten daarom danken voor de tucht die wij krijgen, want dat is om ons geestelijk op te voeden en ons voor deze dingen te behouden. Wij mogen dankbaar zijn met God's oordelen, want die zijn goed en waarachtig, waar de catechismus op wijst in inzetting 57. Het is onderdeel van de uittocht. Zonder de plagen zou het volk nooit uitgeleid kunnen worden. We moeten de oordelen des Heeren en de tucht dus weer op waarde schatten. Wij mogen de tucht niet onderschatten.

In zijn boek 'De tucht in de kerken christi' uit 1908 schreef G.H. Kersten dat in het Hervormd Genootschap, oftewel de koningskerk men niet vraagt naar de bevelen van de hemel, maar men heeft de hals gebogen, onder de aardse koning, die de kerk wilde regeren als was zij een maatschappij; die voor haar burgerlijke wetten gaf, en juridische straf in plaats van tucht.

Laat het duidelijk zijn dat de profeten en de rechtvaardigen hierover zuchten en klagen, zoals het Oude Testament stelt op diverse plaatsen. Het is een juridische markt geworden die steekpenningen

aanneemt. Broeder Kersten wilde terugkeren tot de hemelse tucht, want de wereldse tucht is van het vlees, van de grote stad, en leidt tot verderf. Och, dat onze ogen zich hiervoor mogen openen.

Broeder Kersten spreekt dat de hemelse tucht geneesmiddel is, aangewend tot herstel, hoe scherp het ook wezen mag, en waarvan Calvijn al sprak dat het in zachtmoedigheid moest geschieden. Kersten stelt dat de tucht hierin opvoedkundig is. Zij is langzaam, goedertieren en voorzichtig. Ook al is het een gesel, het is een prikkel tot ontwaken. Deze tucht gaat over leer en leven.

F. Mallan stelt dat God geen zondaren heeft verkoren, maar mensen, en dat het hoogste doel in God altijd zijn eigen eer en verheerlijking is, waaraan alles dienstbaar moet zijn, zelfs de val des mensen. (TvdC I, p. 383, 384)

Wij moeten dankbaar zijn dat het oordeel en de tucht er nog is, want waar zouden we anders zijn ?

Zo spreekt de Heere : ‘Ik ben de chaos, de verwarring, de onzekerheid en de twijfel.’

Die moet er wel zijn, want het volk is zelfverzekerd, zo akelig zeker van zichzelf, en het heeft hen in de grootst mogelijke problemen gebracht. Dat ze tegen elkaar verdeeld zijn schijnt hen niet te deren, want zij weten immers alles beter dan hun naasten. Daarom moet de duisternis des Heeren wel komen. God is geen zoete lieve Gerritje die alles wel door de vingers ziet.

De theologie van hypergenade is door en door corrupt en berust op misverstand en misvertaling. Vandaar dat de geestelijke opvoeding zo belangrijk is.

Waar de catechismus op wijst is dat er hogere vormen en lagere vormen zijn van alles, wat in de theologie en de filosofie ook wel de dialectiek wordt genoemd. Daarom ben je er ook nog niet als je zomaar Jezus volgt, want er zijn hogere Jezussen en lagere Jezussen, zowel geestelijke als vleselijke vormen, en komt het aan op onderscheiding en kennis. Scheurt u af van de zonde en de lagere voorstellingen en alle leugens, verdraaiingen en misvertalingen van de Laodiceaanse kerk. Scheuring op zich is niet verkeerd, want ook Jezus kwam niet om vrede te brengen, maar scheiding, het mes van de besnijdenis en de afscheiding, maar laten uw scheuringen in de Heere zijn, wat ook een belangrijk punt is in de geloofsbelijdenis.

1953 is en blijft een belangrijke afscheiding van de gevestigde kerken die Laodiceaans waren of dreigden te worden. C. Steenblok en F. Mallan waren hierin als een Mozes en Aäron voor het Nederlandse volk. Ook hen moet je niet zomaar volgen, want er zijn zowel geestelijke als vleselijke vormen van deze uittocht. Het gaat erom hen op diepte te schatten, niet te overschatten en niet te onderschatten. Al met al was het een belangrijke tweede vrijmaking voor Nederland, na die van Klaas Schilder in 1944.

Klaas Schilder stelde dat de mens niet onderworpen moest zijn aan kerkelijke reglementen maar aan hemelse reglementen. Dat was de eerste vrijmaking. Het was een losmaking van de Laodiceaans geworden Kuyperkerk. Maar de vrijmaking was nog niet klaar, want nu moest 1953 nog komen, waarin de mens terug moest keren tot het vak van de zondologie in de hemelse school. Daar hoort ook de doodologie bij, waarin de mens zijn doodsstaat beseft. Dat zijn belangrijke antistoffen tegen de Laodiceaanse kerk. Steenblok waarschuwde dat de kerk wereldsgezind was geworden, in slaap

was gedut, en stelde de prediking over de doodsstaat centraal. Daar begon het bij. De mens moest zich niets inbeeldden. De mens moet klaarkomen met het vak dialectiek, om zo onderscheid te maken tussen geestelijk en vleselijk, om zo ook het valse geestelijke te ontmaskeren. Er is ook een vleselijke geestelijke stroom, en die is zwaar giftig, en schakelt de mens uit in zijn dienst tot God. De mens moet daarom op zijn hoede zijn. We bespreken de valstrikken van de uittocht waarin de mens en de kerk is vastgeraakt.

Laodicea waant en slaapt. Zij is de slapende kerk.

'Ontwaakt, gij die slaapt, en neemt geen deel aan de onvruchtbare werken des duisternis, maar ontmaskert ze veeleer, en sta op uit de doden.' Dat is een boodschap uit Efeze 5, die ook gericht is aan de Laodiceanen, want die waren overal al doorgedrongen.

Velen zullen tot Christus komen, en Christus zal hen afwijzen omdat ze werkers der wetteloosheid zijn. Zij zijn dus naam-christenen. Vandaar dat het er dus niet om gaat om zomaar Jezus te volgen, want er zijn zoveel valse Jezussen. Het gaat om de geestelijke opvoeding, en God te dienen in gerechtigheid. Heb de waarheid lief, en loop niet weg met allerlei stokpaardjes. Het maakt je niet heiliger om telkens maar te pas en te onpas Jezus in de mond te nemen. Dat is meer Laodiceaanse trickery, als drugs. De mens is tot zware Jezus-afgoderij gekomen die geen daadwerkelijke betekenis meer heeft. Men doet aan wachtwoorden politiek, maar velen zullen roepen Heere Heere, maar de Heere zal hen niet aannemen.

Daarom zijn wij er, als predikanten van 1953, om het volk te waarschuwen. Daarom is er de Nederduits Gereformeerde Kerk, die terugwijst op de oude paden, want de mens heeft teveel weggeworpen en gemoderniseerd. Alles bedolven onder asfalt en cement, waar de Laodiceaanse sportwagens overheen razen, zonder enig flauw benul.

Och mensen, hoort de roepstem des hemels. De mens is in de Laodiceaanse kerk niets anders dan een dode etalage pop. Dat kan anders. De reformatie moet voortgezet worden.

Wij zijn roependen in de woestijn. Er wordt naar ons niet geluisterd. Het is alleen voor de enkeling, voor het verloren schaap. Daarvoor hebben wij alles achtergelaten om die te vinden.

Wij danken u voor uw aandacht.

Hoofdstuk 83. van goede werken tot gewoonte

Wat een heerlijke belofte lezen wij in het boek Buli in de nieuwe bijbel, dat Odenlech na het tijdperk van de lichamelijke opvoeding ons doet ingaan in het tijdperk van de geestelijke opvoeding waarin zij de mens onderwijst.

Odenlech is één van de heerlijkste namen van God, en ook de naam van een bijbelboek van de nieuwe bijbel. De voorouders hadden lang geleden de komst van de nieuwe bijbel al voorspeld in

het boek Openbaring. Wij mogen blij en dankbaar zijn dat deze inmiddels is gekomen, met een nieuwe bijbel catechismus. Zo is de cirkel rondgekomen.

De belofte is dat wij in Odenlech, zij die op de troon van David zit, opgenomen zullen worden. Uiteindelijk leidt dit ook tot het herstel van de vrouw, van de geestelijke moeder. Odenlech komt vanuit de zee, dus wij moeten ons richten op de zee. En zij neemt velen mee die opgesloten zaten in de zee, en de zee moest haar doden geven. We lezen dat in het laatste hoofdstuk, in hoofdstuk 11.

Oh, wat zien wij uit naar de openbaring van Odenlech, en dat er een nieuw tijdperk aanbreekt. We lezen dat dan ook het vrederijk zal aanbreken, tot het herstel van de vrouw (11:10). Dit is uiteindelijk het zaad van Eva dat overwon, het zaad van de vrouw. Dat is een belofte die al in het boek Genesis werd gegeven.

Het is daarom van belang te lezen wat het boek Odenlech precies zegt. Het spreekt over het sobere pad. Hierop moeten wij niet slechts goede werken doen, maar het moet een gewoonte worden, onze goddelijke natuur. Hierin hebben we een strijd met het kwaad, kakia.

Tot deze strijd is ieder mens geroepen. Uiteindelijk komen we nergens door zomaar opzegversjes, maar door geoefendheid en overwinning, en dat wij hierin door God worden overwonnen op Pniël, waardoor God ons opneemt. Niet zomaar genade en goede werken op zich dus. De mens moet geestelijk opgevoed worden, geestelijk geoefend. Een soldaat die niet geoefend is zal al snel de nederlaag lijden.

We komen zo dan ook los van twee grote dwaalleringen, namelijk die van de hypergenade en de hyperwerken. Dat is altijd de strijd tussen protestant en katholiek geweest, maar we moeten boven die strijd uitstijgen. (1:17)